BRANDON SANDERSON

METALUL PIERDUT

FANTASY

Volumul al șaptelea
al seriei
Născuți din ceață

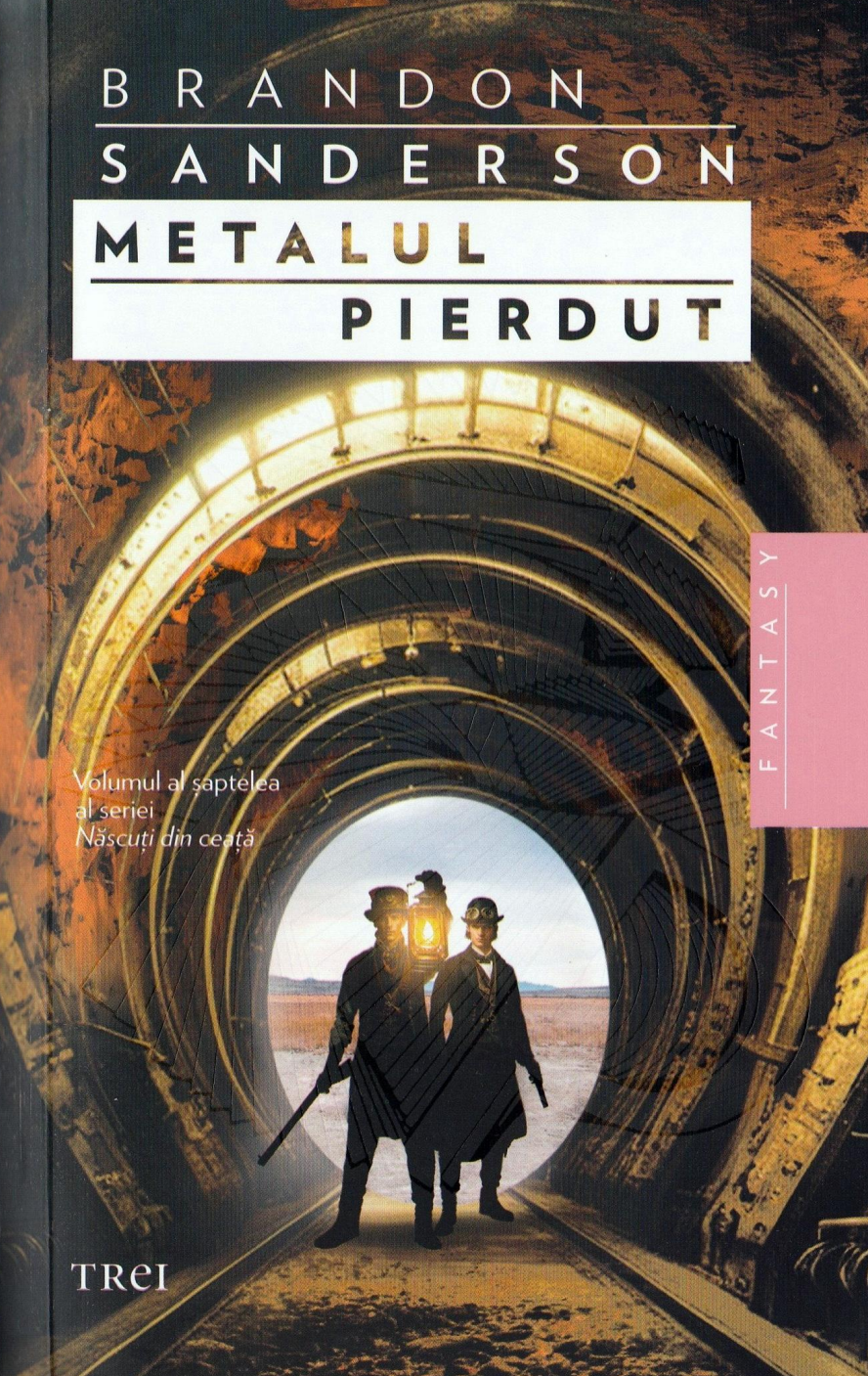

TREI

BRANDON SANDERSON

METALUL PIERDUT

Volumul al șaptelea al seriei
Născuți din ceață

FANTASY

TRADUCERE
DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE **ALEXANDRU SZOLLO**

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTARE:
Cezar Petrilă

DESIGN & ILUSTRAȚIE COPERTĂ:
Andrei Gamarț

ILUSTRAȚII INTERIOR:
Isaac Stewart și Ben McSweeney

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Carusel Multimedia

CORECTURĂ:
Lorina Chițan
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SANDERSON, BRANDON
Metalul pierdut / Brandon Sanderson ; trad. din engleză de Alexandru Szollo. - București : Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-2056-7

I. Szollo, Alexandru (trad.)

821.111

Titlul original: THE LOST METAL.
A MISTBORNE NOVEL
Autor: Brandon Sanderson
Copyright © THE LOST METAL @ 2022 by Dragonsteel Entertainment, LLC

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2056-7

Pentru Ethan Skarstedt,
Un om de onoare

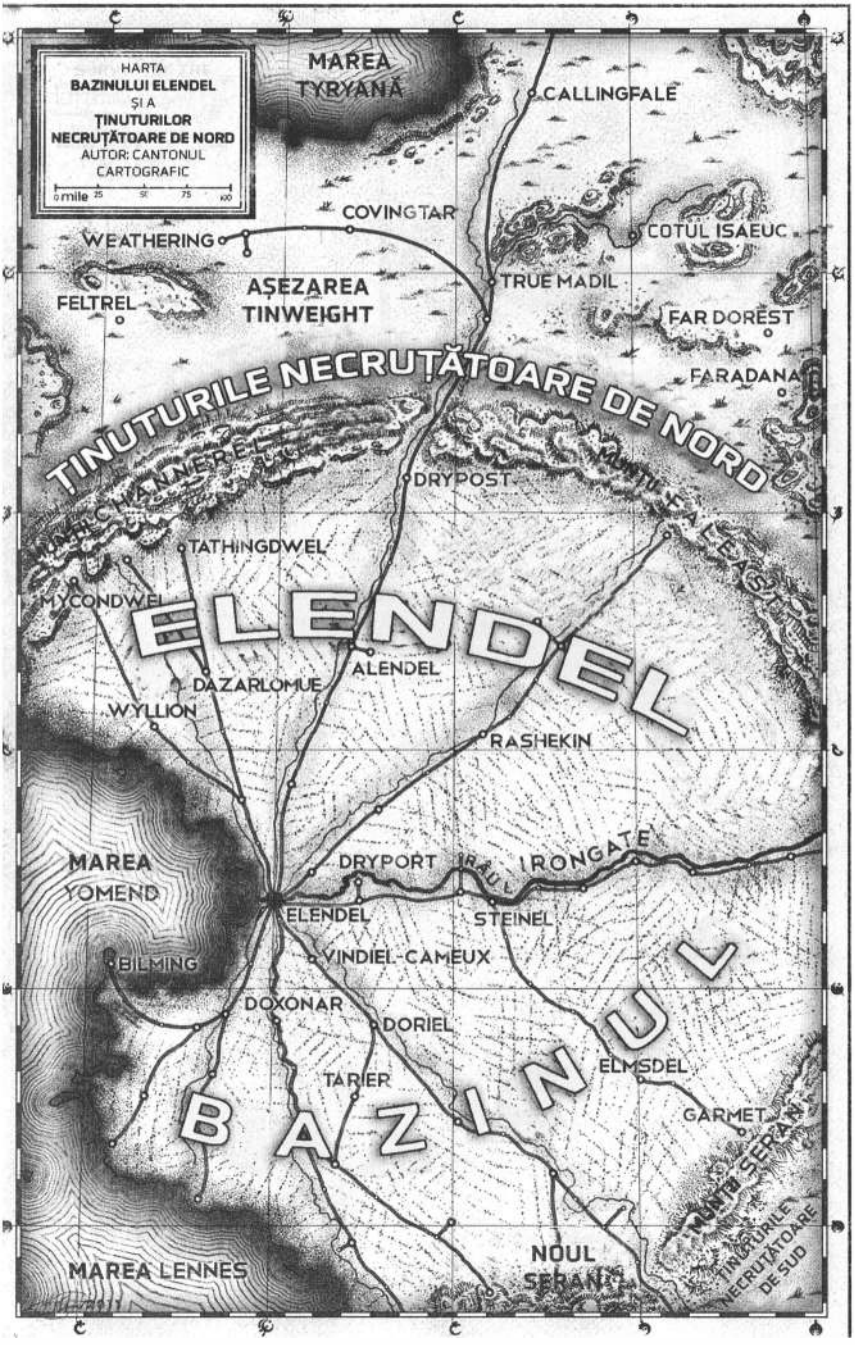
HARTA
BAZINULUI ELENDEL
ȘI A
ȚINUTURILOR
NECRUȚĂTOARE DE NORD
AUTOR: CANTONUL
CARTOGRAFIC
0 mile 25 50 75 100
MAREA TYRYANĂ
CALLINGFALE
COVINGTAR
WEATHERING
COTUL ISAEUC
TRUE MADIL
AȘEZAREA TINWEIGHT
FELTREL
FAR DOREST
FARADANA
TINUTURILE NECRUȚĂTOARE DE NORD
DRYPOST
TATHINGDWEL
MYCONDWEL
ELENDEL
ALENDEL
DAZARLOMUE
WYLLION
RASHEKIN
MAREA YOMEND
DRYPORT
IRAUL
IRONGATE
ELENDEL
STEINEL
VINDIEL-CAMEUX
BILMING
DOXONAR
DORIEL
TARIER
BAZINUL
ELMSDEL
GARMET
MUNȚII SERAN
TINUTURILE NECRUȚĂTOARE DE SUD
NOUL SERAN
MAREA LENNES

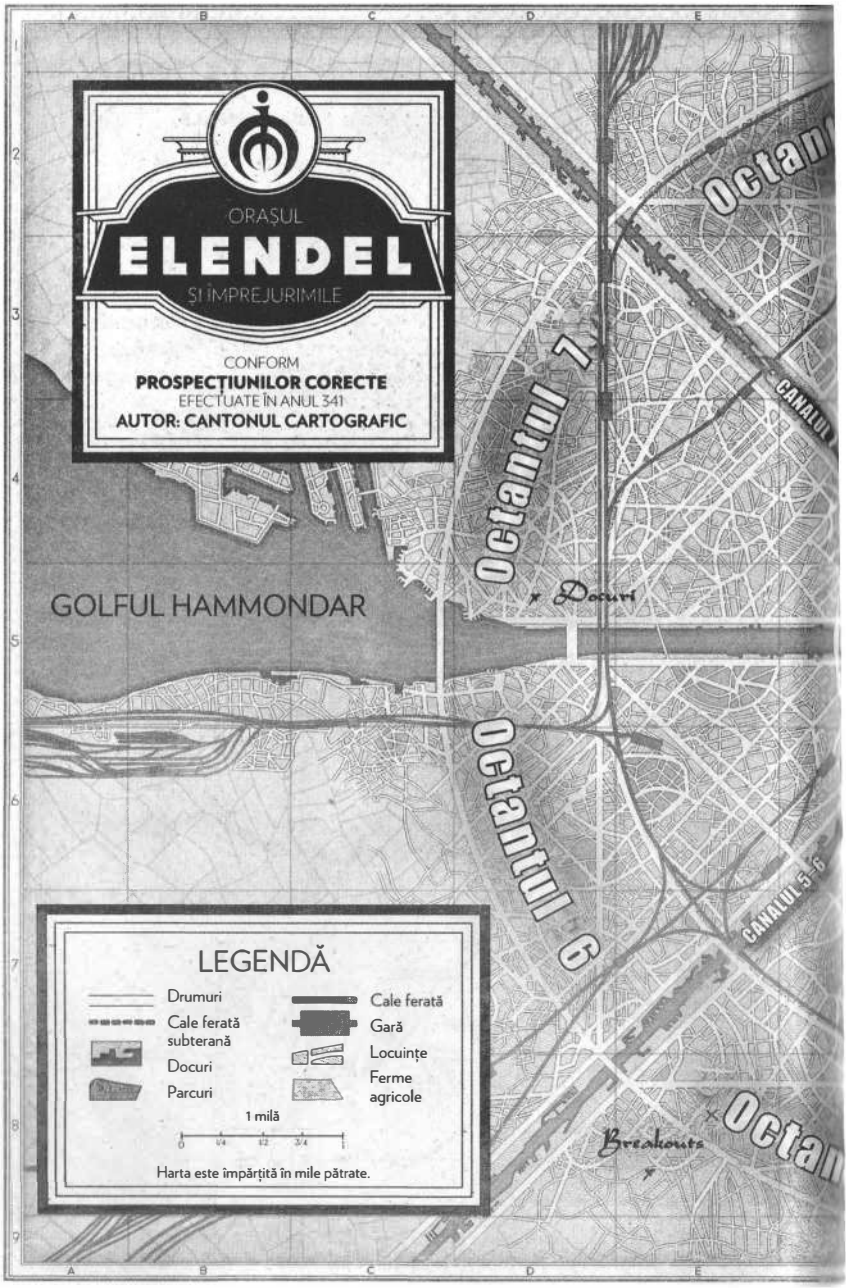
ORAȘUL
ELENDEL
ȘI ÎMPREJURIMILE
CONFORM
PROSPECȚIUNILOR CORECTE
EFECTUATE ÎN ANUL 341
AUTOR: CANTONUL CARTOGRAFIC
GOLFUL HAMMONDAR
Octantul 7
Octantul 6
Docuri
Breakouts
CANALUL 5-6
LEGENDĂ
Drumuri
Cale ferată subterană
Docuri
Parcuri
Cale ferată
Gară
Locuințe
Ferme agricole
1 milă
0
1/4
1/2
3/4
1
Harta este împărțită în mile pătrate.

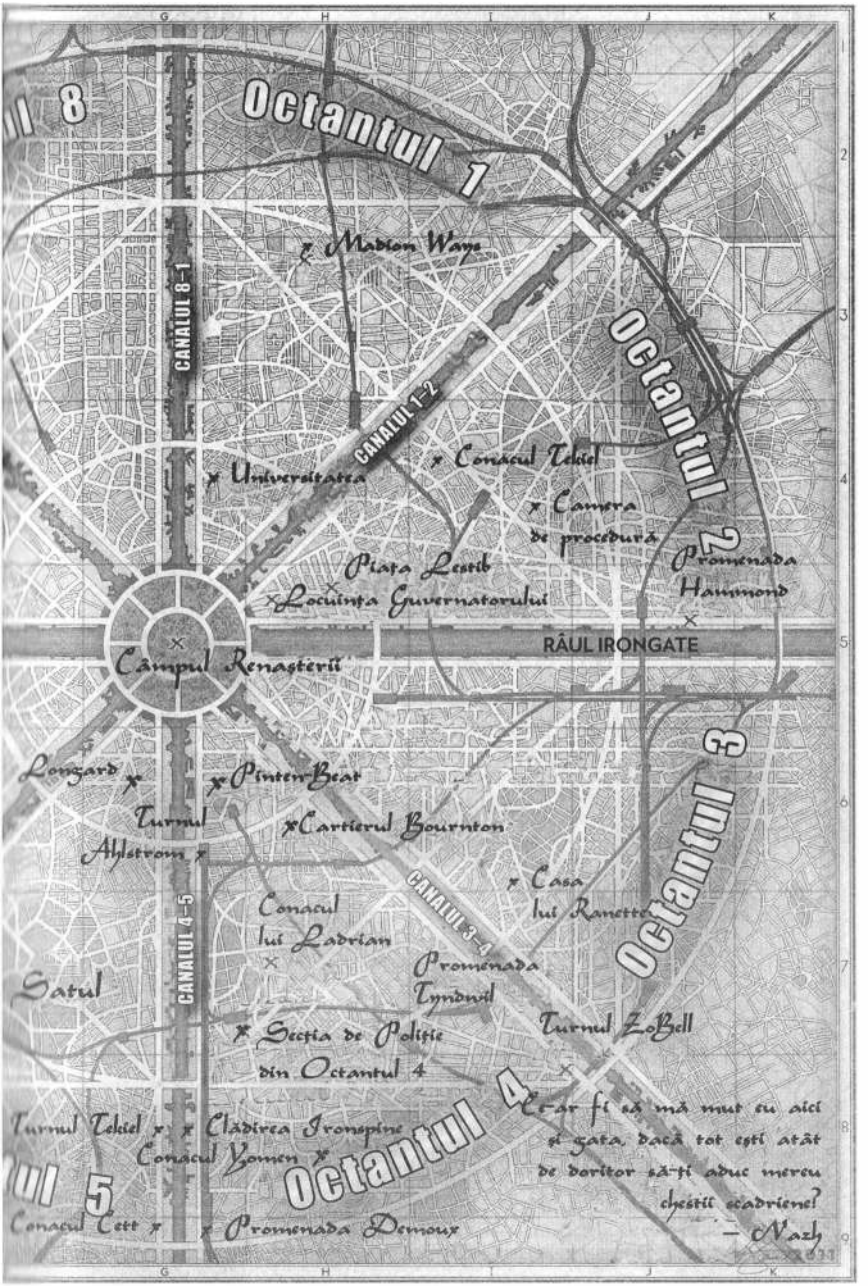
Octantul 8
Octantul 1
Octantul 2
Octantul 3
Octantul 4
Octantul 5
Satul
Madison Wayne
CANALUL 8–1
CANALUL 1–2
CANALUL 3–4
CANALUL 4–5
Universitatea
Conacul Tekiel
Camera de procedură
Piața Lestib
Locuința Guvernatorului
Promenada Hammond
RÂUL IRONGATE
Câmpul Renașterii
Longard
Pinter-Beat
Turnul Ahlstrom
Cartierul Bournton
Casa lui Ranetto
Conacul lui Ladrian
Promenada Tyndrill
Turnul ZoBell
Secția de Poliție din Octantul 4
Turnul Tekiel
Clădirea Ironspine
Conacul Yomen
Conacul Cett
Promenada Demoux
Ce-ar fi să mă mut cu aici și gata, dacă tot ești atât de dornic să-ți aduc mereu chestii ecadriene?
— Nazh

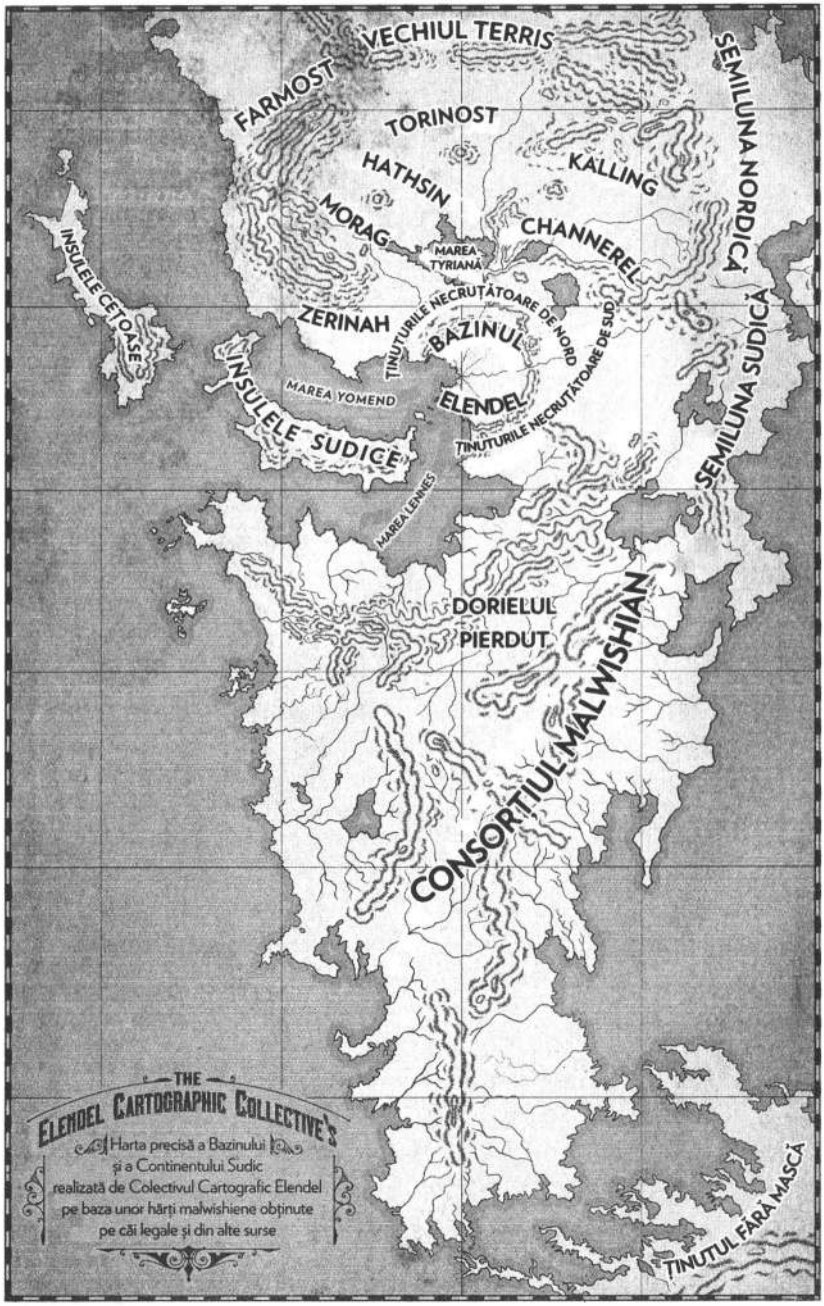
VECHIUL TERRIS
FARMOST
TORINOST
HATHSIN
KALLING
MORAG
CHANNEREL
MAREA TYRIANĂ
ZERINAH
BAZINUL
TINUTURILE NECRUTĂTOARE DE NORD
TINUTURILE NECRUTĂTOARE DE SUD
INSULELE CETOASE
MAREA YOMEND
ELENDEL
INSULELE SUDICE
SEMILUNA NORDICĂ
SEMILUNA SUDICĂ
MAREA LEMNES
DORIELUL PIERDUT
CONSORȚIUL MALWISHIAN
THE ELENDEL CARTOGRAPHIC COLLECTIVE'S
Harta precisă a Bazinului și a Continentului Sudic realizată de Colectivul Cartografic Elendel pe baza unor hărți malwishiene obținute pe căi legale și din alte surse
TINUTUL FĂRĂ MASCĂ

PROLOG

Wayne auzise de paturi. Alți copii din Așezarea Tinweight le aveau. Un pat i-ar fi surâs mult mai mult decât o rogojină întinsă pe podea — mai ales una pe care trebuia s-o-mpartă cu maică-sa în nopțile reci, când nu mai aveau cărbune.

În plus, sub paturi mai erau și monștri.

Mda, auzise el niște povești cu nălucile-de-ceață. Se ascundeau pe sub paturi și furau chipurile oamenilor cunoscuți. Ceea ce făcea ca paturile să fie moi și pufoase deasupra, având dedesubt pe cineva cu care să poți vorbi. Părea un paradis, dar-ar rugina...

Alți copii se temeau de nălucile-de-ceață, dar Wayne se gândea că nu știau să negocieze cum trebuie. El s-ar fi putut împrieteni cu cineva care trăia sub pat. Trebuia doar să-i oferi ceea ce-și dorea — de pildă, pe altcineva pe care să-l mănânce.

Oricum, el nu avea pat. Nici scaune ca lumea. Aveau o masă meșterită de unchiul Gregr. Înainte să fie strivit într-o alunecare de teren și făcut terci de o grămadă de pietre, o masă de carne ce nu mai putea lovi pe nimeni. Wayne izbea uneori masa cu piciorul, în caz că spiritul lui Gregr îl privea, căci ținuse la masa aia.

Cel mai bun obiect pe care-l avea Wayne era un taburet, așa că stătea pe el și juca cărți — împărțea un rând și ascundea cărțile în mânecă — în timp ce aștepta. Se tot frământa în momentul acela al zilei. În fiecare seară se temea că ea nu avea să se mai întoarcă acasă. Nu că nu l-ar fi iubit. Mama era o explozie de flori suave de primăvară într-o lume ce duhnea a hazna. Dar pentru că într-o zi tata nu s-a mai întors acasă. Iar într-o altă zi

unchiul Gregr — și Wayne a izbit cu piciorul în masă — nu s-a mai întors nici el acasă. Așa că mămica...

Nu te gândi la asta, și-a spus Wayne, amestecând din nou cărțile și împrăștiindu-le pe masă și pe podea. *Și nu te uita. Până nu vezi lumina.*

Simțea mina afară; nimeni nu voia să trăiască pe-acolo, așa că Wayne și mama lui au făcut-o.

S-a gândit la altceva, înadins. La mormanul de rufe de lângă perete, pe care-l terminase mai devreme de spălat. Înainte asta fusese ocupația mamei, dar nu era plătită destul. Acum o făcea el, în timp ce ea împingea vagoanele în mină.

Pe Wayne nu-l deranja munca. Avea prilejul să încerce tot felul de haine — indiferent că erau de la bătrâne sau tinere — și să se dea drept femeie. Mama îl prinsese de câteva ori și se supărase foc. Încă era derutat de exasperarea ei. De ce să *nu* le probeze? Doar de-aia erau haine. Nu era nimic ciudat.

În afară de asta, uneori lumea lăsa tot felul de lucruri prin buzunare. Cum ar fi un pachet de cărți de joc.

S-a zăpăcit iar la amestecat cărțile și, în timp ce le strângea, *nu* se uita pe fereastră, deși simțea mina. Artera aia căscată, ca o gaură în gâtul cuiva, roșie pe dinăuntru, din care țâșnea o lumină ca sângele ori ca focul. Mama lui trebuia să meargă să sape în măruntaiele fiarei, scotocind după metale, apoi să scape de furia acesteia. Nu puteai să ai noroc la nesfârșit.

Pe urmă a zărit-o. Lumina. Ușurat, a aruncat o privire pe fereastră și a văzut pe cineva venind pe cărare, luminându-și calea cu un felinar. Wayne s-a repezit să ascundă cărțile sub rogojină, apoi s-a întins deasupra, prefăcându-se că doarme când s-a deschis ușa. Desigur că ea văzuse lumina stingându-se, dar apreciase efortul lui de a se preface.

Ea s-a așezat pe taburet, iar Wayne a întredeschis un ochi. Mama era îmbrăcată în pantaloni și o cămașă cu nasturi, avea părul prins în vârful capului, iar fața și hainele îi erau murdare. Stătea și, cu privirea ațintită asupra flăcării felinarului, o

urmărea cum pâlpâie și dansează, și părea încă mai trasă la față decât înainte. De parcă-i scobea cineva obrajii cu târnăcopul.

Mina aceea o roade pe dinăuntru, a gândit el. *N-a înghițit-o de vie, ca pe tata, dar o roade.*

Mama a clipit, apoi și-a mutat privirea. La o carte de joc pe care o lăsase pe masă. Ei, fir-ar să fie!

A luat-o, apoi s-a uitat fix la el. Nu se mai prefăcea că doarme. Ar fi aruncat cu apă pe el.

— Wayne, l-a întrebat ea, de unde ai luat tu cărțile astea?

— Nu mai țin minte...

— Wayne...

— Le-am găsit, a zis el.

Ea a întins mâna, iar el a scos pachetul fără tragere de inimă și i l-a dat. Ea a băgat în pachet cartea pe care o găsise. La naiba... Avea să piardă o zi întreagă căutându-l prin Tinweight pe cel care le „pierduse". Măcar n-avea să mai facă nopți albe din pricina lui.

— Tark Vestingdow, a bombănit Wayne. Erau într-un buzunar de la salopetă.

— Mulțumesc, a zis ea încet.

— Mamă, e *musai* să învăț să joc cărți. Așa o să am o viață ca lumea și-o să am grijă de noi.

— Viață ca lumea? a întrebat ea. Din jocuri de cărți?

— Nu-ți face griji, a răspuns el repede. O să trișez. N-ai din ce să trăiești dacă nu câștigi, știi ce zic?

Ea a oftat, frecându-și tâmplele.

Wayne a aruncat o privire spre cărțile din pachet.

— Tark, a spus el. E terrisian. Cum era și tata.

— Da.

— Terrisienii fac mereu ce li se spune. Deci eu ce am?

— N-ai nimic, puiule, a zis ea. Pur și simplu n-ai un părinte bun care să te îndrume.

— Mamă, a spus el, ridicându-se repede de pe rogojină ca să o ia de braț. Nu vorbi așa. Ești o mamă *grozavă*.

Ea l-a strâns la piept, însă el i-a simțit încordarea.

— Wayne, tu i-ai luat briceagul lui Demmy? l-a întrebat.

— A zis ceva? Lovi-l-ar rugina de lepădătură!

— Wayne! Nu înjura în halul ăsta!

— Lovi-l-ar rugina de lepădătură! a repetat el, dar cu accent de feroviar.

El a zâmbit larg și nevinovat, iar ea l-a răsplătit cu un surâs pe care nu-l putea ascunde. Vocile caraghioase o înveseleau mereu. Tata se pricepuse la așa ceva, dar Wayne era mai bun. Mai ales de când tata se prăpădise și nu le mai putea face.

Apoi i-a pierit zâmbetul.

— N-ai voie să iei ce nu-ți aparține, Wayne. Doar hoții fac asta.

— Nu vreau să fiu hoț, a zis Wayne încetișor, punând briceagul pe masă, alături de pachetul de cărți. Vreau să fiu băiat cuminte. Doar că... se mai întâmplă.

Ea l-a strâns și mai tare la piept.

— Tu *ești* băiat cuminte. *Întotdeauna* ai fost băiat cuminte.

Când a zis așa ceva, el a crezut-o.

— Vrei să-ți spun o poveste, puiule?

— Sunt prea mare pentru povești, a mințit el, dorindu-și cu disperare să-i spună una. Am *unsprezece* ani! Încă un an și pot să beau la crâșmă.

— Poftim? Cine ți-a spus una ca asta?

— Dug.

— Dug are *nouă* ani!

— Dug le știe pe toate!

— *Dug* are *nouă* ani!

— Vrei să zici că va trebui să cumpăr eu trăscău pentru el la anul, pentru că el n-o să poată?

A privit-o în ochi, apoi a început să chicotească.

A ajutat-o să pregătească cina — terci de ovăz rece cu niște fasole. Măcar nu e *doar* fasole. Apoi s-a cuibărit în așternuturi pe rogojină, prefăcându-se că era din nou copilaș, ca să asculte

povestea. Nu era greu să se prefacă. La urma urmelor, avea hainele.

— Povestea asta, i-a spus mama, e a lui Barm Zurbagiul, Banditul Nespălat.

— Oooo... a făcut Wayne. Una *nouă*?

Mama s-a aplecat înainte, ațintindu-l cu lingura în timp ce vorbea.

— Era cel mai rău dintre toți, Wayne. Cel mai rău, mai afurisit și mai *împuțit* bandit. Nu făcea baie niciodată.

— Că-i prea multă muncă să te murdărești așa cum trebuie?

— Nu, deoarece... Stai puțin, e *muncă* să te murdărești?

— Trebuie să te tăvălești prin mizerie, înțelegi?

— Păi, de ce, pentru numele lui Armonie, ai face așa ceva?

— Ca să gândești ca pământul, a răspuns Wayne.

— Ca să... a început ea zâmbind. Vai, Wayne, că scump mai ești!

— Mulțumesc, a spus el. De ce nu mi-ai zis de Barm Zurbagiul ăsta până acum? Dacă e atât de rău, nu trebuia să fie primul despre care să-mi spui povești?

— Erai prea mic, a răspuns ea lăsându-se pe spate. Și povestea prea înspăimântătoare.

Oooo... Avea să fie o poveste *pe cinste*. Wayne a început să țopăie.

— Cine l-a prins? Vreun om al legii?

— Allomantul Jak.

— Ăla? a bombănit Wayne.

— Parcă-ți plăcea de el.

Păi, tuturor copiilor le plăcea de el. Jak era nou și interesant și rezolvase tot felul de cazuri grele în anul ăla. Cel puțin așa zice Dug.

— Dar Jak îi aduce mereu la secție pe cei răi, s-a plâns Wayne. Nu împușcă niciunul.

— Nu și de data asta, a spus mama, amestecând cu lingura în terciul ei de ovăz. Știa că Barm Zurbagiul era cel mai

afurisit. Criminal sadea. Iar ciracii lui Barm — Gud Ucigaşul şi Joe Rătăcitul — erau de *zece* ori mai răi decât toţi banditii care cutreieraseră Ţinuturile Necruţătoare.

— De *zece* ori? a întrebat Wayne.

— Da.

— E mult! Aproape dublu!

Mama s-a încruntat o clipă, după care s-a aplecat din nou în faţă.

— Ăştia furau din salarii. Nu luau doar de la umflaţii din Elendel, ci şi din banii omului de rând.

— Lepădături! a zis Wayne.

— Wayne!

— Bine! Atunci nişte rahaţi ordinari!

Ea a şovăit din nou.

— Tu... ştii ce înseamnă cuvântul „lepădătură"?

— E un rahat, dintr-ăla care îţi vine *tare*, dar îl ţii prea mult în tine.

— Şi ştii asta de la...

— Dug mi-a zis.

— Firește că ţi-a zis! Păi, Jak nu suferea să vadă cum sunt furaţi oamenii de rând din Ţinuturile Necruţătoare. Una e să fii bandit, dar toată lumea ştie că furi banii care merg *spre* oraş.

— Din păcate, Barm Zurbagiul ăsta cunoştea bine împrejurimile. Şi a pornit la drum călare spre părţile cele mai primejdioase din Ţinuturile Necruţătoare — şi şi-a lăsat un cirac de pază în fiecare loc important din drumul său. Din fericire, Jak era cel mai curajos bărbat. Şi cel mai puternic.

— Dacă era cel mai curajos şi cel mai puternic, de ce s-a făcut om al legii? Putea să se facă bandit şi nu-l oprea nimeni!

— Ce-i mai greu, puiule? Să faci bine sau să faci rău?

— Să faci bine.

— Şi-atunci cine ajunge mai puternic? Ăla care face ce-i mai uşor ori ăla care face ce-i mai greu?

Hm. A încuviinţat din cap. Da. Da, înţelegea.

Ea și-a apropiat felinarul de față și l-a aprins în timp ce vorbea.

— Prima încercare a lui Jak a fost râul Omul, întinderea nesfârșită de apă ce marca hotarul cu ceea ce fuseseră cândva pământurile koloșilor. Apele se mișcau cu rapiditatea unui tren; era cel mai iute râu din întreaga lume — și era plin de stânci. Acolo se instalase Gud Ucigașul, dincolo de râu, să-i urmărească pe oamenii legii. Avea ochi foarte ageri și o mână atât de iscusită, că-mpușca de la trei sute de pași păsărica așezată pe un om.

— Și de ce să facă una ca asta? a întrebat Wayne. Mai bine-l împușcă *în* păsărică. Cred că doare rău!

— Nu-i păsărică de-aia, puiule, a spus mama.

— Și ce-a făcut Jak? a întrebat Wayne. S-a furișat? Nu-i stă-n fire unui om al legii să umble pe furiș. Nu cred c-a făcut așa ceva. Pun rămășag că nu s-a furișat.

— Păi... a început mama.

Wayne și-a apucat strâns pătura, așteptând.

— Jak era un trăgător *mai bun*, a șoptit ea. Când Gud Ucigașul l-a luat în cătarea puștii, Jak a tras primul — chiar dincolo de râu.

— De ce a murit Gud? a șoptit Wayne.

— De glonț, puiule.

— Împușcat în ochi?

— Cred că da.

— Și în timp ce Gud s-a pregătit să tragă, Jak a făcut la fel — dar Jak a tras primul, lovindu-l pe Gud *drept* în ochi! Așa-i, mamă?

— Da!

— Și i-a explodat căpățâna, a spus Wayne, ca un fruct — din ăla crocant, cu coaja *tare* și cu multă zeamă înăuntru. Așa-i că așa a fost?

— Absolut.

— Să fiu al naibii, mamă! a zis Wayne. E de groază povestea asta! Ești sigură că-i bine să mi-o spui?

— Vrei să mă opresc?

— Pe naiba! Cum a trecut Jak apa?

— A zburat, a zis mama.

De îndată ce şi-a terminat terciul, a lăsat castronul deoparte, schiţând apoi un gest teatral cu ambele mâini.

— Cu puterile lui allomantice. Jak poate să zboare, să vorbească cu păsările şi să mănânce pietre.

— Uau! Să mănânce *pietre*?

— Da! Şi aşa a zburat dincolo de râul ăla. Dar următoarea încercare a fost şi mai cumplită. Canionul Morţii.

— Oooo... a făcut Wayne. Pun rămăşag că e frumos locul ăla.

— De ce spui asta?

— Pentru că nimeni nu se duce să vadă un loc numit „Canionul Morţii" dacă nu-i frumos. Dar s-a dus cineva, căci ştim cum îi zice. Deci probabil că e frumos.

— Minunat, a spus mama. Un canion săpat prin mijlocul unei grămezi de stânci sfărâmate — vârfurile sparte, zici c-au fost pictate, aşa culori au. Dar locul era la fel de primejdios pe cât era de frumos.

— Mda, a spus Wayne. Îmi închipui.

— Jak nu putea zbura, deoarece al doilea dintre bandiţi era ascuns în canion. Joe Rătăcitul. Ăsta era pistolar neîntrecut, plus că putea să zboare, să se preschimbe-n dragon şi să mănânce pietre. Dacă Jak ar fi încercat să se furişeze pe lângă el, Joe l-ar fi împuşcat pe la spate.

— E cel mai deştept mod de a împuşca pe cineva, a spus Wayne. Că în felul ăsta nu te poate împuşca şi el!

— Adevărat, a spus mama. Iar Jak nu a lăsat să se întâmple aşa ceva. Trebuia să intre în canion — da' *colcăia* de *şerpi*!

— Drăcia naibii!

— Wayne...

— Ei, atunci drăcie şi-atât! Câţi şerpi erau?

— Un milion de şerpi!

— Drăcia naibii!

— Dar Jak era isteț, a spus mama. Căci i-a dat prin cap să aducă niște mâncare pentru șerpi.

— Un milion de bucăți de mâncare pentru șerpi?

— Nu, doar una, a zis ea. Dar i-a făcut pe șerpii ăia să se încaiere pentru ea, așa încât s-au omorât între ei. Și ăla care-a mai rămas era cel mai tare, firește.

— Firește.

— Și Jak l-a convins să-l muște pe Joe Rătăcitul.

— Și în felul ăsta Joe s-a făcut vânăt! a spus Wayne. Și a-nceput să-i curgă sânge din urechi! Și oasele i s-au topit, iar zeama aia de oase topite i-a ieșit pe nas! Și s-a prăbușit într-o grămadă de piele fleșcăită, șuierând și bolborosind, căci dinții i se topeau!

— Întocmai!

— La naiba, mamă! *Straşnice* poveşti mai spui!

— Stai, că devine și mai bună, a spus ea încet, aplecându-se peste taburet, cu felinarul luminând slab. Căci la final e o surpriză.

— Ce surpriză?

— Când a intrat în canion — care duhnea a șerpi morți și oase topite —, Jak a dat de ultima încercare: Podișul Singuratic. Un platou uriaș în mijlocul unei câmpii întinse.

— Nu-i mare încercare, a spus Wayne. Putea să zboare până-n vârf.

— Păi, a încercat, a șoptit ea. Dar platoul *era* Barm Zurbagiul.

— *CE?*

— Cum ai auzit, a zis mama. Barm se alăturase koloșilor — ăia de se preschimbau în monștri mari, nu din ăia obișnuiți, cum e bătrâna doamnă Nock. Și *ăia* i-au arătat cum să se preschimbe într-un monstru din ăla cât toate zilele. Și când a încercat Jak să aterizeze pe platou, chestia aia l-a înghițit cu totul.

Wayne a rămas cu gura căscată.

— Și după aceea, a zis el, l-a strivit cu dinții, zdrobindu-i oasele ca pe...

— Nu, a spus mama. A încercat să-l înghită. Dar Jak nu era doar isteț și un trăgător iscusit. Mai era ceva.

— Ce mai era?

— O pacoste dată naibii!

— Mamă! Asta-i înjurătură!

— În poveşti nu se pune, a zis mama. Fii atent ce-ți spun, Jak era dat naibii. Făcea mereu bine în stânga și-n dreapta. Ajuta oameni. Dar le făcea zile fripte celor răi. Punea întrebări. Știa exact cum să-i strice ploile unui bandit. Așa că, în timp ce era înghițit, Jak și-a întins brațele și picioarele, după care s-a făcut *ghem* în gâtul lui Barm Zurbagiul, așa încât monstrul să nu mai poată respira. Dihăniile de felul ăsta au nevoie de mult aer, să știi. Și așa Allomantul Jak l-a *sufocat* pe Barm din interior. Apoi, când monstrul a căzut la pământ fără suflare, Jak a săltat vioi și a ieșit păşind pe limba lui, de parc-ar fi fost un covoraș fițos, dintr-alea de se pun pentru oamenii bogați la coborârea din trăsură.

— *Uau*, mamă, ce poveste *frumoasă*!

Ea a zâmbit.

— Mamă, a spus el, povestea asta-i... despre mină?

— Păi, cred că toți trebuie să intrăm uneori în gura fiarei. Deci... se prea poate.

— Atunci înseamnă că tu ești un fel de om al legii.

— Oricine poate fi, a zis ea, suflând în felinar.

— Chiar și eu?

— Mai ales tu, a spus mama, sărutându-l pe frunte. Ești orice vrei să fii, Wayne. Ești vântul. Ești stelele. Ești toate cele fără de sfârșit.

Era o poezie care-i plăcea ei. Și lui îi plăcea. Pentru că atunci când ea o spunea, el o *credea*. Cum să n-o fi crezut? Mama nu mințea. Așa că s-a cuibărit mai bine în așternut, lăsându-se

purtat pe aripile somnului. Multe rele erau pe lume, dar erau și câteva lucruri bune. Și câtă vreme ea se afla în preajmă, poveștile aveau o semnificație. Erau adevărate.

Până a doua zi, când în mină s-a mai produs o surpare. În seara aceea, mama lui nu s-a mai întors acasă.

PARTEA ÎNTÂI

1

DOUĂZECI ȘI NOUĂ DE ANI MAI TÂRZIU

Marasi nu mai fusese niciodată într-o canalizare, dar era la fel de îngrozitor pe cât își imaginase. Puțea oribil, firește. Însă și mai rău era felul în care picioarele ei încălțate în cizme alunecau când și când de-i stătea inima în loc, amenințând să se scufunde în „mocirla" de dedesubt.

Măcar fusese prevăzătoare și-și luase o uniformă cu pantaloni și cizme de lucru din piele până la genunchi. Dar nimic nu o ferea de miros, de dezgust și — din păcate — de zgomot. Când pășea — cu harta într-o mână și pușca în cealaltă —, fiecare cizmă i se desprindea cu un *pleosc* de proporții mitice. Ar fi părut cel mai sinistru sunet din lume dacă n-ar fi fost egalat de văicărelile lui Wayne.

— Wax nu m-a dus niciodată într-o canalizare, dar-ar rugina în el de canal! a bombănit el ridicând felinarul.

— Există canalizare în Ținuturile Necruțătoare?

— Păi, nu, a recunoscut el. Pășunile put aproape la fel de rău și pe alea m-a pus să mărșăluiesc. Dar, Marasi, alea n-aveau *păianjeni*!

— Probabil că aveau, a spus ea, îndreptând harta spre felinarul lui, doar că nu-i vedeai.

— Să zicem, a bombănit el. Dar e mai rău când nu le vezi pânzele. Plus că mai e și mizeria din canal.

Marasi a făcut un semn din cap arătând spre un tunel lăturalnic și au pornit în direcția aceea.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce? a întrebat el.

— Despre dispoziția ta.

— Nu-i nimic în neregulă cu starea mea de spirit ruginită, a zis el. Este exact dispoziția pe care o ai atunci când partenerul tău te forțează să-ți bagi partea din față într-o grămadă de chestii care îți ies din spate.

— Și săptămâna trecută? a întrebat ea. Când investigam o *parfumerie*?

— Parfumerii nenorocite! a zis Wayne mijindu-și ochii. Niciodată nu știi ce ascund mirosurile alea sofisticate. Nu poți să ai încredere într-un bărbat care nu miroase așa cum ar trebui să miroasă un bărbat.

— A sudoare și a băutură?

— A sudoare și a băutură *ieftină*.

— Wayne, cum poți să te plângi de cineva care-și dă aere? Tu ai altă personalitate ori de câte ori îți schimbi pălăria.

— Mi se schimbă mirosul?

— Presupun că nu.

— Conflict câștigat, fără nicio urmă de îndoială! Discuție încheiată!

S-au uitat unul la altul.

— Ar cam trebui să-mi iau niscaiva parfumuri, nu? a spus Wayne. Cineva ar putea să-mi observe deghizările dacă miros *mereu* a sudoare și-a băutură ieftină.

— Ești o cauză pierdută.

— Cauză pierdută, a zis el, sunt amărâtele mele de încălțări.

— Puteai să-ți iei și tu niște cizme, cum ți-am spus.

— N-am cizme. Mi le-a șterpelit Wax.

— Wax ți-a luat cizmele? Pe bune?

— Păi, sunt în dulapul lui, a zis Wayne. În locul a trei perechi de pantofi de-ai lui, ăia mai de fițe. Care-au ajuns la mine-n dulap, absolut din întâmplare.

I-a aruncat o privire.

— A fost un schimb cinstit. Îmi plăceau cizmele alea.

Marasi a zâmbit. Lucrau împreună de aproape șase ani, de când se pensionase Wax, după descoperirea Brățărilor Doliului. Wayne era polițist în adevăratul înțeles al cuvântului, nu doar un cetățean supus ce lucra cu un pas în afara legii. Din când în când purta și uniformă. Și...

...și cizmele lui Marasi au alunecat din nou. Rugina naibii! Dacă ar fi să cadă, Wayne nu s-ar mai opri în veci din râs. Dar părea cea mai sigură cale. Lucrările de construcție a tunelurilor pentru trenurile subterane ce împânzeau orașul erau în plină desfășurare, iar în urmă cu două zile un tip de la demolări făcuse cu un raport ciudat. Nu voia să arunce în aer următoarea secțiune deoarece valorile seismice indicau că în apropiere se afla o peșteră necartografiată.

Acea zonă de sub orașul Elendel era presărată cu grote subterane. Și era exact aceeași regiune în care un grup din zonă, de criminali plătiți, tot dispărea și reapărea. De parc-ar fi avut o intrare ascunsă într-un bârlog necunoscut, nevăzut.

A consultat harta, pe care erau marcate indicații legate de construcții — și adnotații mai vechi care sugerau o anomalie din apropiere, pe care-o descoperiseră constructorii de canale cu ani în urmă, dar care niciodată nu fusese cercetată cu de-amănuntul.

— Cred că MeLaan are de gând să se despartă de mine, a spus Wayne încet. De aceea am fost, poate, cam nefiresc de abătut în ultima vreme.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că mi-a zis „Wayne, în câteva săptămâni probabil că o să mă despart de tine".

— Păi, foarte politicos din partea ei.

— Cred că a primit o nouă slujbă de la barosan, a zis Wayne. Dar nu-i în regulă, la cât de greu merg lucrurile. Nu-i o modalitate potrivită de a te despărți de cineva.

— Și care *este* modalitatea potrivită?

— Îi arunci cu ceva în cap, a spus Wayne. Îi vinzi catrafusele. Le zici amicilor lui că-i cretin.

— Interesante relații ai mai avut și tu.

— Nu, în mare parte au fost aiurea, a zis el. Am întrebat-o pe Jammi Walls ce crede că ar trebui să fac... O știi? Se duce la crâșmă aproape în fiecare seară.

— O cunosc, a spus Marasi. E o femeie de... reputație proastă.

— Cum? a întrebat Wayne. Cine-a zis asta? Jammi are o reputație *grozavă*. Dintre toate târfele din bloc, ea dă cea mai strașnică...

— Chiar nu vreau să aud continuarea. Mulțumesc.

— Reputație proastă... a repetat el chicotind. O să-i spun lui Jammi ce-ai zis, Marasi. Ea a muncit *din greu* pentru reputația asta. Are dreptul să pretindă de patru ori mai mult decât celelalte! Într-adevăr, proastă reputație...

— Și ea ce-a zis?

— A zis că MeLaan voia ca eu să-mi dau silința mai mult în relația noastră, a spus Wayne. Dar eu cred că de data asta Jammi s-a înșelat. Pentru că MeLaan nu se joacă. Ea când zice ceva e pe bune. Și e... știi cum e...

— Îmi pare rău, Wayne, a spus Marasi, împăturind harta sub braț și punând o mână pe umărul lui.

— Știam eu că n-are cum să țină, a zis el. Să dea rugina de nu, știi? Cât are ea — o mie de ani?

— Cam două treimi, a spus Marasi.

— Iar eu n-am nici patruzeci, a zis Wayne. Mai degrabă merg pe șaișpe, dacă ții cont de fizicul meu tânăr și vioi.

— Și de simțul tău al umorului.

— Poți să fii sigură! a spus el, după care a oftat. Mi-a fost cam... greu în ultima vreme. Wax a ajuns pe cai mari, MeLaan e plecată cu lunile... S-ar părea că nimeni nu mă vrea prin preajmă. Poate că locul meu e într-un canal, mai știi?

— Nu-i adevărat, a spus ea. Ești cel mai bun partener pe care l-am avut.

— Singurul partener.

— Singurul? Păi, Gorglen nu se pune?

— Neee... Ăla nu-i om. Am acte care atestă că-i o girafă deghizată-n om.

Apoi a zâmbit.

— Dar... mulţumesc că m-ai întrebat. Mulţam de grijă.

Ea a încuviinţat din cap şi a luat-o înainte. Când îşi imaginase viaţa ei de detectiv şi om al legii de prim rang, nu se aşteptase la *asta*. Măcar mirosul părea să fie mai ca lumea — sau începea să se obişnuiască cu el.

S-a simţit foarte satisfăcută când a găsit, exact în locul marcat pe hartă, o uşă veche metalică înfiptă în peretele canalizării. Wayne a ridicat felinarul — nu era nevoie de ochiul ager al unui detectiv ca să observi că uşa fusese folosită de curând. Într-o parte a cadrului uşii erau zgârieturi argintii, iar clanţa fusese curăţată de praful şi pânzele de păianjen care năpădiseră locul.

Cei care construiseră canalele o descoperiseră şi o marcaseră drept loc cu posibilă însemnătate istorică. Dar biletul se pierduse dintr-o prostie birocratică.

— Frumos, a spus Wayne aplecându-se spre ea. Asta-i muncă de detectiv de primă clasă, Marasi. Câte studii vechi ai citit ca să descoperi treaba asta?

— Prea multe, a spus ea. Ai fi surprins să ştii cât timp petrec scotocind prin documentele de arhivă.

— Ăia scot cercetarea din poveşti.

— Tu făceai dintr-astea prin Ţinuturile Necruţătoare?

— Păi, cum se face-n Ţinuturile Necruţătoare, a spus Wayne. De obicei îl ţineam pe câte unul cu mutra-n troacă până-şi amintea a cui era cererea de prospecţiune pe care o şterpelise, dar principiul e acelaşi. Cu mai multe înjurături.

Ea i-a întins puşca, după care s-a apucat să cerceteze uşa cu atenţie. Lui Wayne nu-i plăcea ca ea să facă mare caz de chestia asta, dar pe atunci era în stare să ţină o armă fără să-i tremure

mâinile. Ea nu-l văzuse niciodată trăgând cu o armă, dar el zicea că la nevoie s-ar fi descurcat.

Ușa era închisă etanș, însă nu se vedea nicio încuietoare pe partea aceea. Se părea că și cei pe care-i vâna ea o găsiseră închisă — erau o grămadă de semne de-a lungul unei margini. Era loc suficient să poți strecura ceva între ușă și cadru.

— Am nevoie de un cuțit ca să pătrund aici.

— Poți să te folosești de inteligența mea ascuțită.

— Din păcate, Wayne, nu ești genul de unealtă de care am nevoie în clipa asta.

— Ha! a făcut el. Hai că-mi place asta!

I-a dat un cuțit din rucsacul lui, unde ținea diverse chestii precum frânghii și metale suplimentare, în caz că ar fi dat de Născuți-din-metal. O gașcă de soiul ăla nu avea de ce să aibă un Allomant — erau din cei care-i scuturau pe negustori pentru taxe de protecție. Și totuși primise rapoarte care o îngrijorau — și era tot mai sigură că grupul era finanțat de Set.

Trecuseră ani și încă mai căuta răspunsuri la întrebări care o chinuiseră chiar de la începutul carierei sale de om al legii. Grupul cunoscut sub numele de Set, condus pe atunci de unchiul Edwarn, unchiul lui Wax, despre care aflase apoi că o avea ca membră și pe sora lui, Telsin. Un grup care urma, venera sau promova cumva mașinațiunile unei figuri întunecate cunoscute sub numele de Trell. Un zeu, s-a gândit ea. Din vremuri străvechi.

Dacă ar fi prins persoanele potrivite, ar fi putut obține în sfârșit răspunsurile. Dar nu reușea niciodată. Cel mai mult se apropiase de niște răspunsuri în urmă cu șase ani, dar atunci toți cei pe care-i capturaseră — inclusiv unchiul lui Wax — fuseseră uciși într-o explozie. Așa încât a rămas să alerge iarăși după umbre, în vreme ce restul elitei din Elendel s-a angajat pe deplin să ignore amenințarea. Fără probe, ea și Wax nu reușiseră nici măcar să dovedească existența grupului Set, dincolo de lacheii lui Edwarn.

Folosindu-se de cuțit, a reușit să desprindă bara care ținea ușa închisă din cealaltă parte. Bara a căzut cu un zăngănit ușor, iar ea a reușit să deschidă ușa, dând la iveală un tunel cioplit grosolan care ducea în jos. Unul dintre numeroasele tuneluri care împânzeau zona, datând din vremuri străvechi, de dinaintea Catacendrului. Din vremurile miturilor și eroilor, din vremurile căderilor de cenușă și ale tiranilor.

Ea și Wayne s-au strecurat înăuntru, lăsând ușa așa cum au găsit-o. Au micșorat lumina felinarului, ca măsură de precauție, și au pornit împreună spre adâncuri.

2

— Cravata? a întrebat Steris citind de pe listă.

— Legată și prinsă cu ac, a spus Wax strângând-o.

— Pantofii?

— Lustruiți.

— Prima dovadă?

Wax a aruncat în aer un medalion argintiu, apoi l-a prins.

— A doua dovadă? a întrebat Steris făcând un semn pe lista ei.

— Uite-o! a spus Wax, scoțând din buzunar un mic teanc de hârtii împăturite.

— A treia dovadă?

Wax s-a căutat în alt buzunar, apoi s-a oprit, uitându-se prin încăperea mică — biroul lui de senator în Camera de Procedură. Oare le lăsase...

— Acasă, pe birou, a spus el, dându-și o palmă peste frunte.

— Am adus eu una de rezervă, a spus Steris, scotocind prin geanta ei.

Wax a zâmbit larg.

— Bineînțeles c-ai adus.

— Două, de fapt, a zis Steris întinzându-i o foaie de hârtie pe care el a pus-o deoparte, după care și-a consultat din nou lista.

Micul Maxillium a venit lângă mama lui, studiind cu o figură foarte serioasă propria listă de mâzgăliturи. La cinci ani știa deja literele, dar prefera să le inventeze.

— Desen cu cățel, a spus Max de parc-ar fi citit de pe lista lui.

— S-ar putea să-mi trebuiască unul de-ăla, a zis Wax. Prinde bine.

Max i l-a oferit solemn, apoi a continuat.

— Desen cu pisică.

— Și de-ăla îmi trebuie.

— Nu știu să desenez pisici, a spus Max, dându-i încă o foaie de hârtie. De aceea seamănă cu o veveriță.

Wax și-a îmbrățișat fiul, după care a pus cu grijă foile deoparte, lângă celelalte lucruri. Sora băiatului — Tindwyl, pentru că lui Steris îi plăceau numele tradiționale — gângurea într-un colț al camerei, unde Kath, guvernanta, o supraveghea.

În cele din urmă, Steris i-a dat pe rând pistoalele. Grele, cu țeavă lungă, fuseseră concepute de Ranette în așa fel încât să aibă un aspect amenințător — dar aveau două piedici și nu erau încărcate. Trecuse ceva vreme de când fusese nevoit să împuște pe cineva, dar continua să profite din plin de reputația lui de „Senator și om al legii al Ținuturilor Necruțătoare". Orășenii, mai ales politicienii, erau intimidați de armele de calibru mic. Preferau să ucidă cu arme mai moderne, precum sărăcia și deznădejdea.

— Un sărut pentru soția mea e pe lista aia? a întrebat Wax.

— De fapt, nu, a spus ea surprinsă.

— O scăpare mai neobișnuită, a zis el, apoi a sărutat-o prelung. Tu ar trebui să mergi acolo azi, Steris. Te-ai pregătit mai temeinic decât mine.

— Tu ești lordul casei.

— Te-aș putea numi purtătoare de cuvânt, să vorbești în numele nostru.

— Nu, te rog, a răspuns ea. Știi bine cum mă simt când e vorba de oameni.

— Te descurci cu oamenii *potriviți*.

— Iar politicienii sunt vreodată buni la ceva?

— Eu așa sper, a zis el netezindu-și sacoul și îndreptându-se spre ușă. De vreme ce sunt unul dintre ei.

Şi, ieşind din birou, a coborât la etajul Senatului. Steris avea să-l urmărească de la locul ei de la balcon — deja ştia toată lumea cât de tipicară era, preferând să ocupe acelaşi loc.

Când Wax a intrat în încăperea uriaşă — care fremăta de activitate, în timp ce senatorii se întorceau din scurta lor pauză —, nu s-a dus la locul său. În ultimele câteva zile senatorii purtaseră dezbateri aprinse în privinţa proiectului de lege actual, iar el ţinea ultimul discurs. Îşi asigurase acea poziţie cu multe promisiuni şi numeroase târguieli, sperând că avea să confere argumentelor sale un avantaj şi să-i dea cel mai bun prilej de a evita o decizie dezastruoasă.

Stătea într-o parte a tribunei vorbitorilor, aşteptând ca toată lumea să se aşeze, cu degetul mare prins în centura armei, gata să izbucnească. Ai învăţat să te impui pe când interogai prizonieri în Ţinuturile Necruţătoare — şi era şocat să constate câte dintre acele deprinderi se potriveau aici.

Guvernatorul Varlance nu s-a uitat la el. În schimb, omul şi-a aranjat cravata, după care şi-a verificat chipul pudrat — pielea de o paloare fantomatică era la modă în aceste zile, dintr-un motiv obscur. Apoi şi-a înşirat toate medaliile pe birou, una câte una.

Dar-ar rugina, ce dor mi-e de Aradel, s-a gândit Wax. Era ceva nou să aibă un guvernator competent. Adică... mânca prin hoteluri şi descoperea că mâncarea nu era rea, sau îşi făcea veacul cu Wayne şi descoperea că încă avea ceasul în buzunar.

Cu toate acestea, slujba de guvernator era genul de slujbă care îi măcina pe oamenii buni, dar îi lăsa pe cei răi să-şi vadă fericiţi de-ale lor. Aradel demisionase cu doi ani în urmă. Şi *chiar* avusese sens alegerea unui militar ca nou guvernator, având în vedere frământările de pe Continentul Sudic. Mulţi de prin ţările recent descoperite acolo — cu aeronavele şi măştile lor ciudate — erau nemulţumiţi de cum s-au desfăşurat lucrurile în urmă cu şase ani. Mai precis, de faptul că Bazinul Elendel păstrase Brăţările Doliului.

În clipa aceea, Elendelul se confrunta cu două mari probleme. Prima erau oamenii de pe Continentul Sudic, dintre care cel mai ales neam era cel al malwishienilor. Aceştia se agitau în permanenţă, vociferând în legătură cu faptul că Bazinul era mic şi lipsit de putere. O atitudine agresivă, militaristă. Varlance fusese împotrivă, deşi Wax *chiar* se întreba în ce condiţii obţinuse toate acele medalii. Din câte ştia el, nou-înfiinţata armată nu se implicase în nicio confruntare.

A doua problemă se găsea mult mai aproape de casă. Era vorba de zonele din Bazin care se aflau în afara capitalei, oamenii din ceea ce era cunoscut sub denumirea colectivă de Oraşele Exterioare. Ani la rând, poate decenii, crescuseră tensiunile dintre oraşul Elendel şi toate celelalte.

Era destul de rău să te confrunţi cu ameninţări de pe un alt continent. Dar pentru Wax, acela era un pericol mai îndepărtat. Cel imediat, care-l tulbura cel mai mult, era perspectiva unui război civil în rândul propriului său popor. El şi Steris se străduiseră ani la rând să împiedice acest lucru.

În cele din urmă, Varlance a făcut un semn din cap spre viceguvernatoarea lui terrisiană. Aceasta avea un păr creţ închis la culoare şi purta o robă tradiţională; Wax avea impresia că o cunoscuse în Sat, dar ar fi putut fi sora ei, iar el nu găsise niciun prilej potrivit ca s-o întrebe. Oricum, dădea bine să ai un terrisian în cadrul personalului. Cei mai mulţi guvernatori numeau câte unul în cabinet, într-o poziţie înaltă — aproape ca şi când terrisienii ar fi fost o altă medalie de arătat tuturor.

Adawathwyn s-a ridicat în picioare şi a anunţat întregii săli:

— Guvernatorul îl recunoaşte pe senatorul din Casa Ladrian.

Deşi se aşteptase la aşa ceva, Wax s-a îndreptat cu pas vioi spre podium, care era luminat de sus de un proiector uriaş. S-a rotit încet, studiind încăperea circulară. Într-o parte stăteau oficialii aleşi: senatorii votaţi pentru a reprezenta o breaslă,

o profesie sau un grup istoric. În cealaltă parte se aflau lorzii: senatorii care-şi deţineau funcţiile prin beneficiul naşterii.

— Acest proiect de lege, a declarat Wax în faţa întregii adunări, tare şi răspicat, cu o voce răsunătoare, este o idee fantastic de *stupidă*.

Cândva, la începutul carierei sale politice, faptul că vorbea fără menajamente i-a atras furia tuturor. I-a surprins pe mai mulţi membri ai Senatului zâmbind. Se aşteptau la aşa ceva din partea lui — ba chiar îl apreciau pentru asta. Ştiau câte probleme existau în Bazin şi se bucurau că unul dintre ei era dispus să vorbească despre ele.

— Tensiunile cu malwishienii au ajuns la un nivel fără precedent, a spus Wax. A venit vremea ca Bazinul să se unească, nu să creăm disensiuni între oraşele noastre!

— Este vorba *despre* unire! a strigat o voce.

Senatorul docherilor, Melstrom. În general, era o marionetă a lui Hasting şi Erikell, nobili care fuseseră în permanenţă un ghimpe dureros în coasta lui Wax.

— Avem nevoie de un singur conducător pentru întregul Bazin! Oficial!

— De acord, a spus Wax. Dar *cum* o să-i unească pe oameni ridicarea în rang a guvernatorului Elendelului, funcţie în privinţa căreia nu poate vota nimeni din afara oraşului?

— Le va da pe cineva care să le atragă atenţia. Un lider puternic, capabil.

Şi ăsta, s-a gândit Wax aruncându-i o privire lui Varlance, *e un lider capabil? Avem noroc că e atent la şedinţe în loc să fie atent la programul campaniei sale publicitare.* În primii doi ani de mandat, Varlance inaugurase şaptesprezece parcuri din oraş. Îi plăceau florile.

Ţinându-se de plan, Wax şi-a scos medalionul şi l-a aruncat în aer, prinzându-l apoi în podul palmei.

— Acum şase ani, a spus el, am avut o mică aventură. Ştiţi cu toţii despre ce este vorba. Am găsit epava unei aeronave

malwishiene și am dejucat un complot al Orașelor Exterioare de a folosi secretele sale împotriva Elendelului. Am împiedicat lucrul ăsta. Am adus Brățările Doliului înapoi, pentru a fi păstrate în siguranță.

— Și era cât pe ce să pornești un război, a bombănit cineva din capătul încăperii.

— Și ce era să fac, să las complotul să meargă mai departe? a replicat Wax.

Cum nu a primit niciun răspuns, a aruncat iarăși medalionul în aer, prinzându-l apoi din nou. Era unul dintre medalioanele care modificau greutatea și pe care malwishienii le foloseau ca să-și facă navele suficient de ușoare pentru a zbura.

— Provoc pe oricine din această încăpere să-mi pună la îndoială loialitatea față de Elendel. Putem să ne și duelăm. Vă las chiar să trageți primii.

Tăcere. O merita. Mulți dintre cei din încăpere nu-l aveau la inimă, dar îl respectau *cu adevărat*. Și știau că nu era un agent al Orașelor Exterioare.

A aruncat medalionul în aer și l-a împins și mai sus, până în tavan. Medalionul s-a rostogolit din nou în jos, sclipind în lumină. În timp ce-l prindea, Wax a aruncat o privire spre amiralul Jonnes, actualul ambasador al națiunii malwishiene. Era la loc de cinste în Senat, în zona alocată primarilor din Orașele Exterioare. Niciunul dintre ei nu venise la acea adunare. Semn vădit al furiei lor.

Proiectul acela de lege, dacă era aprobat, avea să-l ridice în rang pe guvernatorul Elendelului, mai presus de toți primarii Orașelor Exterioare — ceea ce-i permitea să intervină în conflictele locale. Până la *demiterea* unui primar și solicitarea de alegeri speciale, aprobând candidații. Deși Wax era de acord că un conducător central ar fi fost un pas important pentru unirea Bazinului, proiectul de lege era o insultă fățișă la adresa tuturor celor care trăiau în afara capitalei.

— Știu care e poziția noastră, a spus Wax, răsucind medalionul între degete, mai bine decât oricine altcineva. Vreți să faceți o demonstrație de forță în fața malwishienilor. Vreți să dovediți că putem face ca propriile noastre orașe să se supună rânduielilor noastre. Așa că introduceți acest proiect de lege. Dar asta subliniază tocmai *de ce* toată lumea din afara Elendelului e supărată pe noi! Revoluționarii din celelalte orașe n-ar fi ajuns atât de departe fără sprijinul oamenilor lor. Dacă oamenii de rând care locuiesc în afara Elendelului n-ar fi *ai naibii* de furioși pe politicile noastre comerciale și pe aroganța noastră, nu ne-am afla în această poziție. Acest proiect de lege nu-i va potoli! Aceasta nu este o „demonstrație de forță". E conceput *tocmai* pentru a-i înfuria pe oameni. Dacă adoptăm această lege, e ca și cum *am vrea* război civil!

Și-a lăsat cuvintele să pătrundă în mințile tuturor. Ceilalți erau foarte hotărâți să pară puternici în fața dușmanilor din afară. Dar dacă erau lăsați de capul lor, ar fi intrat cu forța chiar în război din cauza unor dispute *interne*. Problemele malwishiene erau reale, dar nu la fel de imediate. În schimb, războiul civil ar fi fost devastator.

Partea cea mai rea era că, în secret, cineva făcea presiuni în direcția asta. Wax era convins că grupul Set se implica din nou în politica din Elendel. Chiar și... sora lui era implicată. Nu știa sigur de ce-și doreau un război civil, dar încercaseră ani la rând să stârnească unul. Iar dacă lăsa lucrurile să continue în felul ăsta, cântându-le în strună adevăraților lor dușmani, atât elita din jurul lui, cât și revoluționarii din Orașele Exterioare aveau să aibă motive de plâns.

Wax a scos teancul de hârtii din buzunarul stâng. A ascuns la spate desenele cu câinele și pisica, ridicându-le pe celelalte în fața tuturor.

— Am aici șaizeci de scrisori din partea unor politicieni din Orașele Exterioare. Reprezintă un grup mare care *nu* își dorește un conflict. Sunt oameni *rezonabili*. Sunt dispuși — dornici — să

colaboreze cu Elendelul. Dar sunt și îngroziți de ceea ce ar putea face oamenii lor dacă vom continua să le impunem politici tiranice, imperiale. Propun să nu votăm acest proiect de lege și să lucrăm la ceva mai bun. La ceva care să promoveze *cu adevărat* pacea și unitatea. O adunare națională care să reprezinte fiecare Oraș Exterior — și un oficial suprem ales de *acel* organism.

S-a așteptat la huiduieli și chiar s-a ales cu câteva. Dar cei mai mulți dintre cei prezenți în încăpere au amuțit când el a ridicat teancul de foi. Le era teamă ca nu cumva puterea să abandoneze capitala. Le era teamă că politica Orașelor Exterioare avea să le schimbe cultura. Erau niște lași.

Poate că și el era laș, căci era îngrozit la gândul că Set ar putea trage sforile. Care dintre cei care se uitau acum la el erau agenții lor secreți? Să dea rugina dacă le înțelegea motivația. Voiau război — era limpede — ca mod de a pune mâna pe putere. Dar mai era ceva.

Urmau ordinele unei chestii cunoscute sub numele de Trell.

Wax s-a răsucit încet, încă ținând scrisorile în mână, și dintr-odată s-a simțit cuprins de neliniște în timp ce se întorcea cu spatele spre Melstrom. *Ăsta are de gând să tragă*, și-a spus Wax.

— Cu tot respectul, Lord Ladrian, a spus Melstrom. Ați devenit de curând părinte, și se vede treaba că nu înțelegeți cum se crește un copil. Nu cedezi la cerințele lor; rămâi ferm pe poziție, știind că deciziile tale sunt cele mai bune pentru ei. În cele din urmă vor înțelege rațiunea. Elendel este pentru Orașele Exterioare ca un tată pentru fiul său.

Drept în spate, s-a gândit Wax, întorcându-se.

Nu a răspuns imediat. Când ripostai, trebuia să ții cu grijă. Mai folosise astfel de argumente — de cele mai multe ori între patru ochi — în fața multora dintre senatorii din acea încăpere. Făcea progrese, dar avea nevoie de mai mult timp. Cu acele scrisori, se putea întoarce la fiecare senator în parte, la cei

nehotărâți, să le împărtășească cuvintele. Ideile. Putea încerca să-i convingă.

Instinctul îi spunea că, dacă votul ar fi avut loc în ziua aceea, proiectul de lege ar fi trecut. Așa că nu venise aici ca să-și repete argumentele. Venise cu un glonț pe țeavă, gata să tragă.

A împăturit scrisorile și le-a băgat frumos în buzunar. Apoi a luat teancul mai subțire — două foi — din celălalt buzunar. Cele din care Steris adusese niște copii în caz că le-ar fi uitat. Probabil că făcuse copii și pentru celălalt teanc. Și alte șapte lucruri despre care ea știa că nu va avea nevoie — dar se simțea mai bine să le aibă în geantă, pentru orice eventualitate. Să dea rugina dacă nu era încântătoare femeia asta!

Wax a ridicat în aer foile de hârtie, făcând un adevărat spectacol încercând să obțină lumina potrivită ca să citească.

„Dragă Melstrom", a început el să citească cu voce tare, „ne bucurăm că ești dispus să asculți de glasul rațiunii și să continui să impui superioritatea comercială a Elendelului în Bazin. Este o alegere înțeleaptă. O să livrăm jumătate din câștigurile noastre din transporturi pentru următorii trei ani în schimbul sprijinului acordat de tine acestui proiect de lege. Din partea caselor Hasting și Erikell".

În încăpere a izbucnit haosul. Wax s-a așezat, agățându-și degetul de centura armei, așteptând ca strigătele de indignare să înceteze. A întâlnit privirea lui Melstrom, în timp ce bărbatul se lăsa pe spătarul scaunului. Idiotul ăla, mânca-l-ar rugina, tocmai învățase o lecție importantă: nu lăsa în urmă documente care ar putea să demonstreze cât ești de corupt, când adversarul tău politic e detectiv de meserie. Idiotul.

În timp ce strigătele se potoleau, Wax a vorbit din nou, de data aceasta mai tare:

— *Cer insistent* ca senatorul Melstrom să fie audiat pentru comportament inadecvat funcției, deoarece și-a vândut, se pare, votul, încălcând *flagrant* legile anticorupție.

— Și procedând astfel, a spus guvernatorul, să amânăm votarea proiectului de lege privind supremația Elendelului?

— Cum să-l votăm, a întrebat Wax, dacă nu suntem siguri că voturile sunt exprimate cu bună-credință?

Și mai multe strigăte de indignare. Wax a rezistat, în timp ce guvernatorul se consulta cu viceguvernatoarea. Aia era deșteaptă. Orice realizare a lui Varlance care nu avea legătură cu tăierea vreunei panglici sau pupatul vreunui bebeluș era, probabil, ideea ei.

În timp ce-n încăpere se lăsa liniștea, guvernatorul a privit spre Wax.

— Cred că ai dovada autenticității acestei scrisori, Ladrian.

— Am declarații sub jurământ de la trei experți grafologi diferiți care dovedesc că nu este un fals, a spus Wax. Și veți descoperi că relatarea soției mele despre intrarea în posesia noastră a scrisorii este exhaustivă și de necontestat.

— Atunci propun să urmeze audieri pentru comportament inadecvat funcției, a spus guvernatorul. *După* votarea Legii Supremației.

— Dar... a început Wax.

— Cerem, l-a întrerupt guvernatorul, ca Melstrom, Hasting și Erikell să se abțină de la vot. Să ne *asigurăm* că votul nu e corupt.

La naiba.

La naiba, la naiba, *la naiba*.

Înainte să poată răspunde, viceguvernatoarea a izbit cu ciocănelul.

— Voturi în favoarea continuării?

S-au ridicat majoritatea mâinilor din Senat. Pentru un vot simplu ca acesta, ar fi fost suficient un sondaj de opinie — cu excepția cazului în care votul se dovedea a fi foarte strâns. Nu a fost așa.

Votul real, legat de proiectul de lege, urma să aibă loc.

— Mai ai vreo bombă de detonat, Ladrian? a întrebat guvernatorul. Sau putem merge mai departe cu povestea asta?

— Nu mai am bombe, onorată instanță, a spus Wax oftând. Oricum, acestea erau specialitatea fostului meu partener. În schimb, am o ultimă pledoarie pentru întreaga adunare.

Manevra lui dăduse greș. Mai avea o ultimă carte de jucat. O cerere, însă nu din partea lui Waxillium Ladrian, ci din partea lui Dawnshot, omul legii.

— Cu toții mă cunoașteți, a spus el, rotindu-se în loc și ațintindu-i cu privirea. Sunt un om simplu din Ținuturile Necruțătoare. Nu fac eu politică așa cum trebuie, dar *chiar* înțeleg supărarea oamenilor și viețile grele ale muncitorilor. Dacă tot ne asumăm rolul de părinte, trebuie să ne purtăm bine cu copiii noștri. Să le dăm șansa de a vorbi în numele lor. Dacă vom continua să ne prefacem că sunt copii mici, vor începe pur și simplu să ne ignore — în cel mai fericit caz. Vreți să transmiteți un mesaj? Transmiteți mesajul că ne pasă și că suntem dispuși să ascultăm.

În cele din urmă, și-a ocupat locul lângă Yancey Yaceczko, un om cumsecade și răbdător — și unul dintre senatorii care chiar l-au ascultat.

— Bun spectacol, Wax, a șoptit bărbatul, aplecându-se spre el. Bun spectacol, serios vorbesc. Mereu e o plăcere să te văd.

Yancey urma să voteze cu el. De fapt, un număr destul de mare de nobili empatiza cu Wax. Deși multe dintre lucrurile pe care Marasi le spusese recent îl făceau pe Wax să se simtă jenat cu privire la poziția sa ereditară, în acest caz, lorzii s-ar fi putut dovedi *un pic* mai puțin corupți decât omologii lor. Senatorii aleși trebuiau să-și păstreze locurile, iar votul pentru acel proiect de lege avea să îmbunătățească, probabil, calitatea vieții alegătorilor lor.

Asta era problema. Potrivit ultimului recensământ, acum locuiau mai mulți oameni *în afara* orașului decât *în interiorul* său. Cele mai multe dintre legi datau de pe vremea când existaseră un singur oraș și o grămadă de sate de țărani. Cum acele

sate se dezvoltaseră și deveniseră orașe, locuitorii lor își doriseră o poziție mai puternică în politica Bazinului.

Elendel nu mai era o așezare neînsemnată reconstruită după un dezastru de proporții apocaliptice. Era o națiune; până și Ținuturile Necruțătoare se schimbau, creșteau, se modernizau. Dar-ar rugina — la cât pământ era în Ținuturile Necruțătoare, el își imagina că va veni o vreme când acolo vor locui mai mulți oameni decât în Bazin.

Trebuia să le ofere putere acelor oameni, nu să-i ignore. Încă spera lucrul ăsta. El, Steris și aliații lor se străduiseră *luni întregi* să reducă susținerea acelui proiect de lege. Nenumărate cine, petreceri, ba chiar și antrenamente la poligonul de tragere — de altfel, începuse să organizeze asemenea acțiuni pentru câțiva dintre membrii elitei orașului.

Toate acestea în numele schimbării lumii. Vot cu vot.

Guvernatorul a supus proiectul la vot, iar Lady Mi'chelle Yomen a acordat primul vot — împotriva proiectului de lege. Pe măsură ce votul înainta, Wax s-a așezat, la fel de neliniștit precum fusese după fiecare confruntare cu o gașcă de bandiți. Dar-ar rugina... situația asta era oarecum *mai gravă.* Fiecare vot suna ca trosnetul unui glonț ieșit pe țeavă. *Lady Faula și senatorul Vindel. Cum or să cedeze? Și Maraya? A fost convinsă sau...*

Doi dintre ei au votat în favoarea proiectului de lege, alături de alți câțiva în privința cărora avusese îndoieli. Pe Wax l-a apucat deznădejdea, un sentiment mai teribil decât dacă ar fi fost împușcat, în timp ce votul mergea mai departe — iar în cele din urmă s-a oprit la 122 pentru și 118 împotrivă.

Legea trecuse. L-a apucat și mai rău stomacul. Dacă Wax avea de gând să oprească un război civil, trebuia să găsească o altă cale.

MAREWILL 19, 348 Vol. 32, No. 247

THE TWO

BILMING "No Two Seasons Are Al

Handerwym Presents NICKI SAVAGE and The COMPASS of Spirits

In my last letter, the Haunted Man, my two Faceless Immortal companions, and I saw the Coinshot Vila Mecant grab the Compass of Spirits and throw herself off a stone outcropping into the mists. The aluminum key that activated it, however, was still with me. Knowing Vila would be back, I entrusted the key to the Haunted Man, who used his hellguns to launch himself to another outcropping, leaving me to convince my faceless friends I had a plan… Which, of course, I *did.*

Chapter 8: "Flight of the Ornisaur"

KeSun rolled her eyes. "Exactly *how* do you expect to follow Vila and lure her out?"

"The aluminum bones we lifted from the ornisaur quarry," I said, patting Tabaar's giant backpack.

He groaned deep within his corpulent body. "Oh no…"

"You are incredible at imitation," I said encouragingly. "Remember when you were Human the koloss in *A Hero for All Ages*? You were masterful! You can do this!"

"He can't," said KeSun, folding her arms. "Not without me. I'm the one with experience impersonating birds."

Turning to Tabaar, she said, "If you are willing to yield some control to me, then we can carry Miss Sauvage across this abyss."

"But the rest of my collection…" he said, the bag of bones shifting on his back.

"We'll return for them," said KeSun, with a compassion in her voice she reserved only for Tabaar. "I promise."

She raised an eyebrow at me. "Will you kindly look away?" she asked. "We'd rather you not see us when we…"

"*…merge,*" said Tabaar.

What followed was one of the strangest things I've ever encountered, stranger even than the Beast of Belmon Couture or that time when I was Allomancer Jak's assistant.

(Continued below the fdd!)

The Two Seasons would like to retract our dear editor Kyndlip Temavyl's comments of two weeks ago, prior to her disappearance, when she compared our beloved mayor to "an irascible boar; no smarter, less attractive, and unable to keep from rolling around in every mire he comes across."

ELENDEL SU THREATENS

UNITY OR DIVISION? PRO

The Governor and Vice Governor

In a matter of days, Elendel's Senate will vote on what Bilming's top political mind, Professor Garven Munz, has called "the most monumental change to our government structure since the Words of Founding."

Days of speeches, debates, and posturing are planned leading up to the vote, and the eyes of the Outer Cities are focused on the so-called Lawman Senator of the Roughs, whose recent visits north of the Basin have solidified his stance with which many Outer City dwellers concur: Representation Before Supremacy.

Governor Varlance and his cronies vehemently oppose this tack, their views summed up in Vice Governor Adawyn's bold opening remark that "We'll need a strong, experienced leader when we comes to us from our masked Southern friends." Admiral Jonnes of the Malwish Nation looked visibly shaken and did not return after the Senate's following recess.

When Varlance was asked if he too thought the Basin might be headed toward war with the Malwish, he merely patted his chest where he'd conspicuously hung his military medals.

(Continued on back.)

LETTER TO THE EDITOR

Once again I must object to your continued allowance of ads from Soonie Industries, manufacturers of the "Soonie Pup," who have also ignored my numerous letters regarding their historically egregious depictions of the Ascendant

GUEST EDITORIAL

by Gemmes Millis, Interim Editor

ENFORCE NOSEBALL BAN!

We see them in every unsown field and vacant lot. Vagrants and layabouts, some of them even our own children, congregating in gangs and "playing" the game of Death himself:

The Man Who Electrified Time!
The new novel by Bilming-born working man Schrib Welfor. Available now in all fine bookshops!

HELP WANTED—Bendalloy Misting cook for new "quick eats" café. Will pay top boxing plus bonuses and bendalloy

Flight of the Ornisaur

Though I desperately wanted to peek, my regard for my longtime companion compelled me to honor their request, even though the sound of their *merging* was

3

Marasi cerceta urmele lăsate în țărână. Păreau a fi vechi de câteva săptămâni, pentru că se adunase praful pe ele. S-a îndreptat spre Wayne, care studia cărarea ce cobora în adâncuri: un tunel complicat, cu o pantă abruptă. A aruncat o privire.

— Dacă se strecoară repede în și, în afara orașului înseamnă c-or fi găsit altă cale de ieșire de aici, a spus el. Nu fac drumul ăsta în mod regulat.

— De acord, a zis ea. Oricum, ar trebui să fim discreți, în caz că au pus iscoade.

Drept răspuns, el a îndreptat felinarul în jos și a șoptit:

— Vrei să mergem mai departe fără întăriri?

— Deocamdată. Doar cercetăm și vedem ce găsim pe aici. Nu vreau să mobilizez pe toată lumea pentru o fundătură.

Au înaintat împreună prin tunel. Dificultatea drumului și lipsa aparentă a oricărei mișcări au încurajat-o. Dacă inamicul se afla acolo jos și folosea o altă rută, atunci însemna că, dacă ea și Wayne o luau pe drumul ăla, era mai puțin probabil să fie descoperiți. Au coborât cu grijă pe potecă. Dar-ar rugina... slavă Domnului că avea pantaloni. Dacă aluneca și-și spărgea capul, măcar putea s-o facă cu demnitate. Mă rog, cu câtă demnitate îi mai rămânea unei femei după o drumeție prin canalizare timp de o oră.

Și-a alungat aceste gânduri imaginându-și că grotele acelea erau la fel de vechi ca și Războinicul în Ascensiune — ba chiar mai vechi de-atât. Aceste tuneluri adormiseră în timpul distrugerii lumii, de-a lungul Catacendrului și a ascensiunii și declinului Ultimului Imperiu. Oare pietrele pe lângă care treceau se desprinseseră din tavan în vremea Munților de Cenușă?

Nu s-a putut abține să se întrebe dacă nu cumva aveau să găsească legendarul Leagăn al Supraviețuitorului — Puțurile din Hathsin —, deși știa că era o prostie. Wax spunea că fusese acolo și nu găsise metalele magice din legende. În cele din urmă, au dat de un puț foarte adânc; practic, era vertical, deși avea numeroase obstacole și crăpături în piatră pe care se putea urca. Wayne a aprins din nou felinarul, cu îndoiala întipărită pe figură.

— Știm sigur că au venit pe aici? a întrebat el în șoaptă.

— Cine altcineva să fi lăsat urmele de pași?

— Urme de pași?

— Alea din praf, nu? Iar în apropierea deschizăturii erau pline de ape reziduale din canal, de pe cizme, nu? Pe bune, Wayne, pentru un detectiv ești cu capul în nori uneori.

— Tu și Wax sunteți detectivi, a spus el. Nu eu.

— Păi, atunci tu ce ești?

— Opritor de gloanțe, a spus el. Spărgător de căpățâni. Ăla care mai explodează din când în când.

— Azi nu facem dintr-astea, a șoptit Marasi. Aruncăm un ochi înăuntru, vedem dacă am avut dreptate, după care ieșim să ne autorizeze și să trimită întăriri.

— Păi, atunci cred că tot pe-aici ne întoarcem, a spus el oftând, după care s-a apucat să scotocească prin rucsacul de pânză, căutând frânghia de cățărat. A găsit o formațiune stâncoasă trainică de care s-o lege, apoi a aruncat capătul celălalt jos, în întuneric.

A început să coboare, urmat de Marasi cu pușca la spinare. Coborârea s-a dovedit mai ușoară decât se temuse ea că avea să fie, deoarece frânghia avea noduri. Totuși, curând au început s-o usture brațele.

— Deci, a zis Wayne încet, atârnând dedesubt și ținând pasul cu ea în loc să o ia înainte, vrei să auzi lista mea de moduri în care femeile încalcă legile fizicii?

— Depinde, a spus Marasi. Cât de misogină e lista aia? Poți să-mi zici un număr pe o scală oarecare?

— Ăăă... treisprezece?

— Din câte?

— Șaptesprezece?

— Ce dilealã de scalã mai e și asta? a șoptit ea oprindu-se pe un bolovan și uitându-se la el. De ce naiba ai alege șaptesprezece? De ce nu șaisprezece, măcar?

— Nu știu! Tu ești cea care mi-a cerut o scală! Fii atentă, că-i bună asta. Femeile. Încalcă legile fizicii. De-o veșnicie mă tot gândesc la asta. Cel puțin de câteva zile. O să-ți placă.

— Sunt convinsă.

— Prima modalitate, a spus el trecând la următorul afloriment. Când se dezbracă, femeile se *încing*. Ciudată chestie, nu? Oamenii normali se răcesc când își dau jos hainele...

— Oamenii normali? a repetat ea, urmându-l. Când zici normali, te referi la *bărbați*?

— Ăăăă... cred că da.

— Deci jumătate din lume nu-i normală? *Femeile* nu-s normale?

— Pare o tâmpenie când o zici așa.

— Așa crezi?

— Uite ce-i, eu am vrut doar să-ți zic ceva interesant. O observație folositoare despre natura Cosmerului și legătura dintre genuri.

— Eu cred că te-ai gândit la ceva ce te-a amuzat și voiai un pretext ca să-l spui.

A ajuns pe mica platformă de lângă el, iar în jos se vedea în sfârșit fundul puțului. Erau cam la jumătate.

El a privit-o în ochi.

— Deci... ăăă... paisprezece, atunci? Din șaptesprezece?

— Și crește. Nici măcar nu-i adevărat, Wayne. Destui bărbați se încing când se dezbracă. Depinde de bărbat.

El a zâmbit larg.

— Și cu Allik cum rămâne?

— La Allik e vorba mai mult de mască.

— La cât de des își ridică chestia aia, dar-ar rugina-n ea, te-ntrebi la ce o mai poartă.

— Când mișcă masca, malwishienii... întăresc o idee. Nu e *greșit* să lași oamenii să vadă ce-i sub mască, deși ei pretind că e tabu — și poate că așa a și fost cândva. Acum le place să se folosească de ea ca să se exprime.

El a sărit peste margine și a continuat să coboare. Ea i-a făcut puțin loc, apoi a luat-o pe urmele lui.

— Și... a început el, vrei să auzi al doilea mod?

— De fapt... aș cam vrea.

— Ha! Mă gândeam eu! Wax ar fi zis nu.

— Wax a avut ani întregi la dispoziție să se obișnuiască cu nivelul tău de depravare, Wayne! Mie încă mi se pare *remarcabil* cum reușești, de fiecare dată, să te-afunzi tot mai mult în mocirlă!

— Așa o fi. Numărul doi: întreabă o femeie cât cântărește. Apoi ridic-o. Vei constata că a crescut în greutate. Feruchimiste, toate!

— Wayne, gluma asta-i atât de obosită, încât a adormit la micul-dejun!

— Ce? Vorbești serios?

— Normal. Eram mic copil când taică-meu făcea glume tâmpite despre femei care mint cu privire la greutatea lor.

— La naiba! A zis fanfaronul de moș Harms gluma asta?

Și-a ridicat privirea spre ea, cu ochii mari.

— O, *la naiba*, Marasi! Îmbătrânesc? Aia a fost o *glumă de boșorog*?

— N-am ce să comentez.

— Fir-ar ai naibii de țepari cu buzele lor al naibii de strânse!

A ajuns la fund și a dat drumul funiei cu un foșnet ușor, de pânză și de cizme pășind pe piatră, apoi a apucat bine funia.

Ea a coborât cât i-a mai rămas din funie și i s-a alăturat.

— Și care-i numărul trei de pe listă?

— Încă n-am unul.

— E o listă cu două chestii, dintre care una o tâmpenie.

— *Două* au fost tâmpenii, a spus el posomorât. Una pare-se că era și bătrână. Aceleași glume ca ale Lordului Harms. Îmi ies din mână, rău de tot.

A privit-o în ochi, apoi a zâmbit larg.

— Asta-nseamnă că voi ajunge să fiu eu cel bătrân și țâfnos din parteneriatul ăsta? Iar tu aia tânără și curajoasă care-njură la greu și ia decizii proaste-n viață.

Ea a rânjit.

— O să primesc o pălărie de-aia norocoasă?

— Numai dacă te porți frumos cu ea, a spus el ducându-și mâna la inimă, și-o scoți înainte să pățești vreun ghinion, să nu-i spurci norocul.

— O să țin minte chestia asta, a spus ea, scrutând tunelul care se întindea dinspre fundul puțului înainte. Dar gata cu sporovăiala — oricât de mult mi-ar plăcea să aflu ce metastaze ți-au mai apărut prin creier în ultima vreme, nu ne permitem să ne-audă cineva.

El a redus din nou lumina felinarului și au continuat să înainteze prin tunel. Cei de la secțiile de poliție îi aruncau uneori priviri compătimitoare pentru că îl suporta pe Wayne — dar adevărul era că putea fi un detectiv bun când voia. Și de obicei *chiar* își dorea lucrul ăsta.

De exemplu, la cererea ei, și-a ținut gura și s-a concentrat pe ce avea de făcut. Wayne putea fi lipsit de bună-cuviință și cumplit de aiurit uneori, dar era un partener bun. Chiar excelent. Câtă vreme reușeai să treci de bula lui — nu cea allomantică, ci bula personală. Wayne era un bărbat clădit ca o fortăreață, cu ziduri exterioare și metereze. Dacă te numărai printre puținii norocoși pe care-i lăsa să ajungă până la el, te alegeai cu un prieten pe viață. Unul care ți-ar fi stat alături chiar dacă te-ai fi luptat *efectiv* cu zeii.

Te găsim noi pe tine, Trell, s-a gândit Marasi, furișându-se înainte. Cu ani în urmă, auzise pentru prima oară acel nume

rostit de un bărbat pe moarte, și era tot mai convinsă că Trell era un zeu extrem de puternic, precum Armonie. *Nu te poți ascunde la nesfârșit. Nu și dacă vrei să influențezi în continuare lumea.*

Wayne a apucat-o de braț și a oprit-o fără să scoată un cuvânt. Apoi a arătat spre o luminiță ce scânteia în capătul îndepărtat al tunelului. Cât le mai rămăsese din drum au înaintat furișându-se, apoi au aruncat o privire după colț și au văzut exact ce sperau: doi bărbați cu veste și pălării, la doar câțiva metri distanță, jucând cărți pe o cutie răsturnată cu fundul în sus. O lampă mică pâlpâia pe masa lor improvizată.

Marasi a dat din cap, făcându-i semn să se retragă. Ea și Wayne s-au îndepărtat din nou pe furiș, suficient de departe încât să nu le fie auzite șoaptele. Ea s-a uitat la el în întuneric, încercând să-i descifreze sfatul. Ar trebui să înainteze sau era confirmarea clară a faptului că trebuiau să meargă după întăriri?

— Ce nenorocire! a șoptit Wayne.

— Poftim?

— Amărâtul ăla are o mână grozavă, a murmurat Wayne. Una la un milion. Și joacă cu amicul său care stă de pază și care n-are nicio lețcaie? La naiba, ce suită irosită a Supraviețuitorului!

Marasi a dat ochii peste cap și a arătat spre un tunel lateral întunecos, desprins din cel principal.

— Hai să vedem încotro duce ăsta!

În spatele lor, explozia unei înjurături a umplut tunelurile de ecouri; părea că tipul cu mâna bună tocmai și-o dezvăluise. Tunelul acela mai scurt cotea spre dreapta postului de pază, și nu după mult timp și-au dat seama de ce nu era păzit; dădea într-o fundătură. Deși o lumină slabă se revărsa printr-o gaură de șaizeci de centimetri între pietre.

S-au furișat spre ea, apoi au aruncat o privire într-o grotă de dimensiuni medii — cam cât un depozit de doc — plină de bărbați și femei care împachetau tot felul de mărfuri sau leneveau pe mobilierul improvizat. Gaura părea să facă parte din formațiunile naturale; apa care picura din tavan umpluse

peretele cu tot felul de protuberanțe și dâmburi ciudate, acoperind ceea ce fusese cândva o deschizătură mai mare. Marasi și Wayne se aflau la vreo patru metri și jumătate înălțime.

Marasi a răsuflat adânc și a început să supravegheze cu atenție operațiunea. *Chiar* era acolo. Luni întregi de muncă. Luni întregi în care-i promisese lui Reddi că descoperirile ei erau bune. Luni întregi în care a făcut legătura între furturile înregistrate, mărturiile martorilor și circulația banilor. Și ajunsese în situația asta. O operațiune de contrabandă pe scară largă ce se desfășura în subteranele orașului, finanțată — presupunea ea — de un amestec de interese ale Orașelor Exterioare și ale organizației Set.

Chiar se afla acolo. Pe Numele Adevărat al lui Armonie... *reușise.*

Wayne s-a uitat la ea cu un zâmbet larg și a bătut-o pe umăr.

— Frumos, a șoptit el. *Foarte frumos!*

— Mulțumesc, a murmurat ea.

— Când o să-i spui comisarului general de chestia asta, să nu-i zici că m-am plâns de canalizare.

— Și cu glumele proaste cum rămâne?

— Neee, pe alea lasă-le. Omului trebuie să-i dai ce-așteaptă de la tine, că după aceea nu te mai crede când îi torni minciuni.

Marasi a privit cu băgare de seamă în jur. Treizeci și șapte de oameni, inclusiv cei doi gardieni, toți înarmați. Până și muncitorii de rând aveau tocuri de armă. În conformitate cu pistele pe care le urmărise, cutiile acelea ar fi trebuit să fie pline cu provizii militare — cu un număr îngrozitor de mare de componente explozive. Banda încercase să-și acopere urmele organizând și câteva furturi mai banale, dar Marasi era convinsă că știa ce se întâmpla, de fapt, acolo.

Elendel presase Orașele Exterioare refuzând să permită transportul anumitor produse — printre care și arme — în afara Elendelului, care era un nod pentru toate liniile de cale ferată. Grupul se comporta ca o bandă obișnuită, cu șantaje și

tot tacâmul, dar ea era sută la sută convinsă că obiectivul lor era acela de a transporta arme către Bilming, actuala capitală a intereselor Orașelor Exterioare.

Nu-i pica bine faptul că Orașele Exterioare erau silite să acționeze astfel — dar membrii acelei bande uciseseră oameni nevinovați pe străzi. În plus, colaborau, se pare, cu un fel de zeu malefic hotărât să distrugă sau să subjuge lumea.

— Așa, deci, a șoptit Wayne, arătând cu degetul. Îl vezi pe tipul ăla îmbrăcat fain din spate? Ăla cu siguranță face parte din Set. Poate-i chiar noul Ciclu.

Marasi a încuviințat din cap. Ciclul era cel mai mic rang al ofițerilor reali din Set. Erau șefi locali ce conduceau bande de bătăuși plătiți. Miles O-sută-de-vieți fusese Ciclu, dădea raportul uniformei de rang imediat superior. Acela era îmbrăcat în haine de lux — era evident că avea mai multe decorații decât ceilalți din peșteră. Era și suplu, înalt și musculos. Și la fel ca un Ciclu, probabil era Născut-din-metal. Deci poate că ar fi fost bine să nu-l subestimeze în luptă.

— Dacă-l împușți pe ăla în cap, ca lumea, a zis Wayne, pun pariu că întregul grup ne va cădea la picioare.

— Nu așa merg lucrurile în lumea reală, Wayne, a șoptit Marasi.

— Ba bine că nu, a spus Wayne. Dacă ăsta e tipul care îi plătește, ceilalți ticăloși nu au niciun motiv să continue lupta.

— Chiar dacă ai avea dreptate — și mă îndoiesc sincer că ai —, nu vom proceda în felul ăsta. Confirmare, coordonare, întăriri și autorizare ca lumea. Îți amintești?

— Încerc să nu, a bombănit el. Nu putem face chestia asta în felul meu? N-am nimic cu niște indivizi care-și fac pur și simplu treaba, dar nu mi-ar plăcea să umblu din nou prin toată mizeria aia, apoi să mă întorc aici și să constat că toți au dispărut. Hai să-i săltăm acum.

— Nu, a spus ea. Dacă facem ca tine, va fi prea mare haosul.

— Și ăsta ar fi un lucru rău pentru că...

— Păi, știi cum e, toată chestia cu *oamenii legii*...

— Bine, bine, a spus el, după care s-a scotocit prin haină și a scos la iveală o insignă lucioasă. Nu foloseau așa ceva în oraș, unde preferau legitimațiile de hârtie.

— Aia e... vechea insignă a lui Wax din Ținuturile Necruțătoare? a întrebat ea.

— Mi-a dat-o la schimb.

— Cu ce?

— O jumătate de chiflă cu carne și o bere.

Wayne a zâmbit larg.

— O găsește el odată și-odată. E *foarte* greu să nu le bagi în seamă.

Ea a clătinat din cap, făcându-i semn să continue să se întoarcă în tunel. Dar trebuia să țină felinarul stins, iar asta îi făcea să nu prea vadă. Așa că în ciuda atenției lor, în timp ce se întorceau spre tunelul principal, au surprins un gardian care se îndrepta într-acolo ca să se ușureze.

Acesta a aruncat o privire spre ei în întuneric, apoi a strigat. Wayne l-a doborât la pământ și l-a lăsat fără cunoștință o fracțiune de secundă mai târziu, dar dinspre peștera principală au răsunat strigăte alarmate.

Încă în picioare deasupra cadavrului, Wayne s-a uitat la ea și a zâmbit din nou.

— Facem cum zic eu!

4

Marasi şi Wayne nu aveau cum să mai scape luând-o pe traseul dificil pe care-l aleseseră ca să ajungă acolo — nu câtă vreme toată banda era pe urmele lor. În afară de asta, ea voia să-l prindă pe acel Ciclu, care după toată tărăşenia asta avea să dispară, fără îndoială.

Din păcate, asta însemna că Wayne avea dreptate. Se cam sfârşise cu protocolul.

Venise momentul să procedeze în stilul lui.

Au dat buzna în tunelul principal, unde celălalt gardian avea arma aţintită asupra lor. Wayne a aruncat o bulă de viteză, câştigând astfel, şi el, şi Marasi, timpul necesar pentru a se feri şi a-l flanca pe gardian.

De îndată ce bula de viteză a căzut, gangsterul a tras un foc de armă în spaţiul rămas acum liber. O clipă mai târziu, Wayne s-a năpustit asupra lui, croindu-l cu bastoanele. Marasi l-a lăsat să-şi vadă de treabă, alegându-şi în schimb locul. Dincolo de masa improvizată pe care cei doi jucau cărţi se deschidea un tunel larg care ducea probabil în principala peşteră-depozit. S-a lăsat într-un genunchi şi a ridicat puşca, ţintind, liniştindu-se, aşteptând...

A tras în momentul în care, din direcţia aceea, a apărut cineva. Numai antrenamentul din poligon a împiedicat-o să încerce imediat să răsucească închizătorul armei. Era un Bastion, o puşcă semiautomată nouă, aşa că a ţinut-o la umăr şi a doborât următorul individ, care s-a împiedicat de cel căzut la pământ. Cei din spate au strigat un avertisment şi nimeni n-a mai îndrăznit să se năpustească.

Wayne şi-a şters fruntea, lăsând un gangster inconştient la podea.

— Ai luat cutiile magice?

— Nu-s magice, Wayne, a spus Marasi. Tehnologia malwishiană e doar diferită, atâta tot, dar...

— Cutii magice de la iubitul tău. Câte?

— Am trei grenade allomantice, a zis ea. Toate de ultimă generație. Și două grenade flash-bang. Wax mi-a încărcat una înainte să plecăm.

— Grozav, a spus Wayne. Ai vreun plan?

— Tu te ocupi de tunel. Eu mă întorc în punctul ăla de observație și arunc niște grenade allomantice ca să surprind câteva grupuri de inamici, după care te acopăr în timp ce intri. Odată ce ai ieșit din bătaia puștii, vin după tine.

— S-a făcut, a spus Wayne, după care s-au despărțit, el îndreptându-se spre cei doi oameni doborâți de Marasi.

Ajuns acolo, a luat una dintre armele lor și a tras de câteva ori în încăperea principală — nu ca să rănească pe cineva, ci pentru a-i determina pe cei dinăuntru să se adăpostească. Îi cam tremura mâna, și a aruncat arma imediat ce a golit încărcătorul, dar progresase foarte mult. Nu c-ar fi avut nevoie să fie *și mai* letal, credea ea. L-a lăsat singur și a ocolit punctul de observație, o poziție destul de bună pentru un lunetist. A luat în cătare câteva grupuri de gangsteri ascunși după niște cutii din apropiere, urmărindu-l pe Wayne cum trăgea cu o a doua armă.

Marasi a scos cu grijă o cutiuță metalică din săculețul de la cingătoare. Toată viața fusese dezamăgită de inutilul său talent allomantic. Putea încetini curgerea timpului în jurul ei, ceea ce... nu-i era de prea mare ajutor. Practic, o „îngheța" pentru cei din jurul ei, scoțând-o astfel dintr-o luptă și oferindu-le avantaj dușmanilor ei.

Uneori îi mai găsea câte o întrebuințare, dar în general se obișnuise cu gândul că abilitățile ei erau anemice.

Apoi îl întâlnise pe Allik.

Poporul lui îi venera pe toți cei Născuți-din-metal, Allomanți și Feruchimiști deopotrivă. Deși Wax și puterile lui

spectaculoase îl lăsaseră cu gura căscată, Allik fusese la fel de impresionat şi de abilităţile *ei* — spunea că avea una dintre cele mai utile abilităţi allomantice. Fusese dificil de acceptat, dar adevărul era că, dacă aveai acces la puţină tehnologie specializată, puteai să-ntorci lumea cu fundul în sus.

Având vreo patru centimetri în diametru, grenada allomantică a început să bâzâie, în timp ce ardea cadmiu, absorbindu-i energia. Nu a fost înghiţită de o bulă de lentoare; datorită acestor noi modele, toată puterea intra în cutie. O încărcase mai devreme, dar trecuseră câteva ore de atunci, iar ea îşi dorea putere maximă.

Apoi, calculând cu grijă distanţa, a aruncat-o spre un grup de inamici care se adunaseră să se adăpostească după nişte cutii. Lunile ei de antrenament au dat roade; a reuşit să arunce dispozitivul chiar în mijlocul gangsterilor, care — concentraţi asupra lui Wayne — abia au observat-o rostogolindu-se printre ei.

Grenada era făcută din ettmetal, controlat cu stricteţe de către malwishieni, aşa că-i înţelegea pe gangsteri, care nu ştiau ce să facă; chiar şi printre malwishieni, acele grenade erau rare. Deşi bărbaţii auziseră de aceste dispozitive — şi auziseră, din moment ce se ştia că grupul Set le folosea —, probabil că nu văzuseră niciodată unul.

O secundă mai târziu, o bulă de timp încetinit s-a format în jurul dispozitivului, prinzând în capcană vreo zece bărbaţi şi femei. Au încărcat-o repede la nivelul maxim de energie, apoi a aruncat încă una dintre cele trei grenade pe care le avea, ţintind un grup de inamici mai îndepărtaţi. Şi a mai prins în capcană încă opt.

Strigăte de „Născut-din-metal!" au răsunat în peşteră, în timp ce restul gangsterilor au observat că mai bine de jumătate dintre ei încremeniseră. Aceştia se mişcau cu încetinitorul în timp ce încercau să scape din bulă — dar încărcătura de zece minute a grenadei avea să se epuizeze înainte de a reuşi.

Ea și-a luat pușca și a deschis foc de acoperire — nimerindu-i chiar pe doi dintre cei rămași —, în timp ce Wayne s-a strecurat în încăperea principală. O clipă s-a mișcat rapid ca un fulger, apoi a ieșit din bula de viteză și a sărit peste o crăpătură în stâncă. Nu a durat mult până să-și recapete puterile și să mai lanseze o bulă, dar ea putea să jure că timpul se micșora.

I-a evitat pe cei prinși în capcană; aveau să se ocupe de ei mai târziu. Deocamdată a profitat de confuzie și s-a apropiat de doi inamici. Aceștia l-au observat, dar el s-a prefăcut din nou într-o ceață — și s-a năpustit de sus asupra lor, cu bastoanele ridicate.

Strigătele lor de durere le-au distras atenția celorlalți, ceea ce i-a permis lui Marasi să mai elimine doi. Apoi a alergat înapoi spre tunelul principal. Acolo a aruncat o privire în peștera-depozit, după care a dat fuga păstrând o poziție cât mai joasă — având grijă să evite bulele perimetrale ale grenadelor, care străluceau ușor. Știa prea bine cum era să te simți învăluită în aerul ăla ca de melasă, în timp ce totul în jurul tău se desfășura cu viteza fulgerului.

Marasi s-a adăpostit și ea după niște echipamente de împachetat și, în timp ce gangsterii care mai rămăseseră se reorientau, focuri de armă au început să lovească piatra și metalul din jurul ei. Când era mică, citise despre isprăvile lui Wax prin Ținuturile Necruțătoare — și cu cât își exersa mai mult meseria, cu atât găsea mai multe inadvertențe. Sigur, poveștile menționau focuri de armă. Dar de obicei omiteau să spună cât de *tare* se auzea când loveau gloanțele. La cum izbeau echipamentul din jurul ei, se auzea de parcă i-ar fi dat micului Max un set de bețe pentru tobe și l-ar fi lăsat liber într-un magazin cu ustensile de bucătărie.

O secundă mai târziu, zgomotele au încetinit — de parcă ar fi fost redate de un fonograf la o fracțiune din intensitatea normală. Aerul fremăta în apropierea ei, iar Wayne s-a chircit și s-a rezemat de echipament, cu un rânjet pe față — și o rană sângerândă la umăr.

— Neglijent, a spus ea, făcând semn din cap spre rană.

— Ei, na, a zis el. Oricine poate fi împuşcat din greşeală, când şi când. Mai ales dacă dă buzna cu două bastóane în mâini într-o cameră ticsită de arme.

— Cât aliaj fuzibil mai ai?

— Berechet.

— Eşti sigur?

— Da.

— Wayne, sunt mândră de tine. Tu chiar îl economiseşti, eşti cumpătat, cum te-am rugat eu.

El a ridicat din umeri de parcă n-ar fi fost mare scofală, dar ea era *într-adevăr* mândră de el. Primea o cantitate alocată de la departament, iar în primele zile ale parteneriatului lor rămânea adesea fără el în timpul misiunilor. Avusese de gând să vorbească cu căpitanul Reddi despre creşterea cantităţii alocate, până când a descoperit că Wayne îşi folosea aliajul fuzibil la *tot felul* de chestii care nu păreau să aibă vreo legătură cu lupta sau cu munca de detectiv. Făcea farse, îşi schimba costumele ca să-i încânte pe copii, mai şterpelea câte-un mărunţiş...

Se bucura să-l vadă că se descurca mai bine.

— Câţi tâmpiţi au rămas? a întrebat el.

— Unsprezece.

— Sunt mai mulţi decât pot eu să număr.

— Doar dacă nu-i vorba de golit paharele la un concurs de băutură, a comentat ea.

— Aşa e, fir-ar să fie!

Împreună, au aruncat o privire pe după echipament — cu care se fixau în cuie capacele lăzilor. Wayne a tras-o imediat la adăpost. Un glonţ care zbura cu încetinitorul a ajuns în perimetrul bulei de viteză, apoi a trecut fulgerător prin aer pe lângă ei, a ajuns în partea cealaltă şi a încetinit din nou. Gloanţele se comportau haotic când dădeau de bule de viteză, şi n-aveai cum să-ţi dai seama încotro urmau s-o ia.

— Ăla-n costum fuge prin spate, a spus Wayne. Vrei să-l săltăm sau rămâi să te baţi cu ceilalţi?

Ea şi-a muşcat buza, îngândurată.

— Va trebui să ne despărţim, a spus ea. Tu te descurci mai bine cu grupurile. Crezi că te descurci cu ăştia?

— Nu cumva mai toate cutiile astea sunt pline cu chestii care fac bum?

— Ba da...

— Pare să fie distractiv!

— Ar trebui să mai ai vreo opt minute în grenade.

— Grozav! a spus el. Să văd dacă pot să-i prind vii pe amărâţii ăştia. Îi iau pe rând din bulele de încetinire şi contraatac cu bulele mele. Vezi tu, eu am tot exersat, am început să mă pricep să mi le fac pe ale mele ba mai mari, ba mai mici. Ar trebui să mă pot duce până la marginea uneia dintre bulele tale, să o pun pe a mea în aşa fel încât să se suprapună pe o persoană, apoi să o scot afară.

— Wayne! a zis ea. E uluitor. I-ai spus lui Wax? E tare greu să controlezi în felul ăsta mărimea bulelor tale.

El a ridicat din umeri.

— Eşti gata?

Ea a scos grenadele flash-bang din săculeţ şi i-a întins una lui Wayne. Apoi a tras cuiul celeilalte, ca să-i aprindă fitilul.

— Gata, a spus ea.

Chiar dacă aveau „berechet", aliajul fuzibil era rar şi costisitor. Trebuiau neapărat să aibă grijă cu el.

Wayne a dat drumul bulei, iar ea a aruncat grenada flash-bang. După ce aceasta s-a detonat, au ieşit în fugă de după utilaj, în direcţii opuse. Wayne s-a dus după ultimul grup de gangsteri, iar ea s-a repezit după Ciclu, care s-a făcut nevăzut printr-o uşă metalică armată din partea din spate a peşterii. A ajuns la ea o clipă mai târziu şi a forţat încuietoarea destul de uşor. I-a aruncat o privire lui Wayne — care era înconjurat cu rapiditate de inamici. S-a adăpostit după o cutie pe care scria EXPLOZIBIL.

I-a făcut semn cu ochiul, apoi a tras cuiul grenadei flash-bang și a aruncat-o înăuntru.

Minunat. Să sperăm că știe ce face. Puterile de vindecare ale lui Wayne erau extraordinare — dar tot putea suferi atât de multe răni, încât să nu le poată vindeca. Orice explozie care-i despărțea metalminții de cea mai mare parte a corpului avea să-l omoare pe Wayne, întocmai ca pe Lordul Conducător când pierduse Brățările Doliului în urmă cu câteva secole.

Ei, doar nu putea sta tot timpul cu ochii pe Wayne. Și *ea* sigur *nu putea* supraviețui unei explozii de... mă rog, de orice dimensiune. S-a strecurat pe ușă și a închis-o cu o bufnitură puternică. După câteva clipe, s-a cutremurat tot complexul de caverne, dar ea s-a concentrat asupra sarcinii sale: aceea de a intra în tunelul întunecat din peșteră după Ciclu, care — dintre toți cei din grotă — avea probabil cele mai multe răspunsuri pentru ea.

5

Wax a plecat târşâindu-şi picioarele pe podeaua Senatului, iar ceilalţi i-au făcut loc. Nu păreau să vrea să dea ochii cu el — nici măcar cei care votaseră în favoarea lui. S-au întors cu spatele în timp ce trecea, întinzându-se şi sporovăind.

S-a îndreptat prin hol spre apartamentul lui, străbătând podele marmorate pe sub un şir de candelabre. Cristal şi marmură. Asta era viaţa lui în clipa aceea. Toate lucrurile de care fugise în copilărie îi împodobeau fiecare pas, iar umbrele păreau mai întunecate, în ciuda luminii care sclipea deasupra.

Credea că realizările lui în calitate de senator le puteau depăşi cu mult pe cele de om al legii, prin binele făcut cât mai multor oameni cu putinţă. Asta însemna că şi eşecurile lui aveau consecinţe mai drastice. În Ţinuturile Necruţătoare depindeai de armă, de instincte şi abilităţi. Acolo, trebuia să depindă de ceilalţi ca să facă ceea ce trebuia. Iar în clipa aceea nu exista o încercare mai mare a încrederii lui în omenire — criminalii în serie intrau şi ei în acea categorie — decât ideea de a colabora cu politicienii.

A intrat precipitat în apartament şi a descoperit că familia sa şi Kath, guvernanta, se aflau deja acolo. A încercat să-şi ascundă iritarea, însă Max i-a simţit proasta dispoziţie şi a rămas cu Kath în urmă, jucându-se cu căţelul său, Soonie.

— Ei, s-a răstit Wax, aruncându-se în scaun, s-a dus mai bine de-un an de muncă!

— Am făcut tot ce-am putut, a spus Steris, aşezându-se lângă el.

— Aşa să fie? a întrebat Wax, aruncând o privire spre teancul ei de caiete. Ştiu că ai *şase* caiete pline cu noi modalităţi de

a convinge fiecare senator în parte. Dacă am fi avut mai mult timp...

— Am făcut tot ce puteam face *rezonabil* vorbind, a spus Steris, ținând cont și de celelalte obligații pe care le aveam.

Apoi a ezitat.

— Nu-i așa, Wax?

El a privit-o în ochi și a văzut că tremura. La naiba! Avea să-i fie și ei la fel de greu, nu? *Ai grijă, mânca-te-ar rugina de idiot!* A luat-o de mâini și i le-a strâns.

— Așa e, a spus el. Ne-am străduit din răsputeri, Steris. Dar, în cele din urmă, nu a fost decizia noastră.

I-a strâns mâinile cu putere. Steris era incredibil de stăpână pe sine — fusese alături de el de când se întorsese în Elendel, deși nu-și închipuise niciodată cât de mult avea să ajungă ea să însemne pentru el. Dar în clipa aceea o simțea tremurând. Și... să-l mănânce rugina dacă nu făcea și el la fel. Se străduiseră *atât de mult* să oprească acel proiect de lege. Și *fiecare* dintre senatorii cu care vorbise, dar-ar rugina-n ei să dea, a spus că mai avea nevoie de timp. Așa votau în clipa aceea? Așa...

Nu. S-a terminat.

— Trebuie să mergem înainte, a spus el.

— Da, înainte, a aprobat ea dând din cap, după care s-a uitat în jur. Și poate chiar să ieșim din clădirea asta o vreme. În momentul de față, nu-mi vin în minte decât diverse moduri în care un dezastru natural ar putea-o transforma într-o grămadă de moloz.

Mormăind, Wax s-a apucat să o ajute pe Steris să adune restul lucrurilor. În timpul ăsta, a văzut un plic pe colțul biroului său. Ăla nu fusese acolo, nu? Ridicându-l, a simțit ceva greu alunecând spre marginea plicului. Un glonț?

Nu, a descoperit el când l-a deschis. Un cercel. Și un bilețel. *Va trebui să faci un al doilea, când primești metalul potrivit.*

Nu știa ce voia să însemne chestia asta. Și nici nu-i păsa. *Armonie, nu azi*, a gândit el. *Lasă-mă în pace.*

— Ce-i aia? a întrebat Steris.

— Ceva de la Armonie, a spus Wax.

Ea s-a oprit, privindu-l.

— Prin urmare, probabil ceva inutil, a adăugat el.

Steris a strâns cu putere din buze. Era Supraviețuitoare și, la drept vorbind, nu-l venera întru totul pe Armonie, care era considerat zeul Căii — o religie diferită, dar complementară. Totuși, după tot ce făcuseră împreună și după tot ce văzuseră, Steris adoptase o abordare oarecum... interconfesională a lui Dumnezeu. Oricum, știa că el îl venerase cândva pe Armonie.

În perioada aceea... Ei bine, el și Dumnezeu aveau socoteli neîncheiate. Wax considera că-și depășise cele mai grele probleme cu Armonie, încă de la discuția pe care-o avuseseră față-n față înainte ca el să-și pună Brățările Doliului. Dar asta nu-l împiedica pe Wax să facă din când în când câte-un comentariu în răspăr. În ziua aceea a îndesat plicul în buzunar și și-a luat gândul de la el.

Și-au împachetat lucrurile — și să dea rugina dacă nu erau o grămadă de *lucruri* de cărat când aveai copii. Steris își mai dorea un copil, dar Wax își făcea griji în privința asta. Nu se dădea-n vânt după ideea de-a fi depășit numeric.

Dar la urma urmei... nu și-a putut stăpâni zâmbetul când Max a început să alerge pe hol, făcându-l pe Soonie să sară pe pătratele negre de marmură, evitându-le pe cele albe. Wax nu-i vedea de obicei pe ceilalți senatori alături de familiile lor; spuneau că e lipsă de respect să umble copiii prin clădire. Dar dacă respectau clădirea aia atât de mult, de ce își bătuseră joc de ea cu votul ăla?

O mare parte dintre ei a votat așa cum ai vrut, a fost nevoit să-și reamintească Wax. *Iar alții se tem. Să nu fie percepuți ca fiind slabi. De interesele exterioare. Nu-s toți niște mizerabili pentru că n-au votat ca tine. Ține minte asta. Sunt și câțiva oameni cumsecade printre ei. Ca-n orice profesie.* Doar că... ei bine, nu voia să se gândească la asta în clipa aceea.

În fața clădirii, șiruri de trăsuri cu motor veniseră să-i ia pe senatori. Mergeau la petreceri, la înfățișări sau la adunări informale. Chiar și cei care lucrau cu Wax îl invitau rareori să meargă cu ei, doar dacă voiau să facă schimb de strategii. Parc-ar fi crezut despre el că nu s-ar fi pretat la o simplă acțiune de socializare. Sau poate că prezența lui îi stânjenea.

În timp ce familia lui se aduna ca să-l aștepte pe șofer, Max l-a tras de sacou.

— Ești supălat, tati? a întrebat el cu glas tare. Mie nu-mi place supălalea. E nasoală lău.

Felul în care rostise cuvintele i-a făcut pe câțiva senatori să strâmbe din nas și să pufnească. Wax a ridicat dintr-o sprânceană.

— Iar te-a-nvățat unchiul Wayne accente?

— Da, a spus Max, mai încet. Dar a zis să nu-ți zic, ca să crezi că-s un geniu, reușind singur treaba asta.

A zâmbit.

— A zis să vorbesc așa printre senatori, că-i enervează. Și azi trebuie să fie enervați, nu-i așa? Că v-au supărat pe tine și pe mami...

Wax a aprobat din cap, îngenunchind.

— Dar nu trebuie să-ți faci tu griji în privința asta.

— Știi ce mă face să mă simt mai bine când sunt supărat? a întrebat Max.

— S-o îmbrățișezi pe Tenny? a spus Wax, mângâind kandra de pluș de pe capul lui.

— Păi, asta și... ăăă... zborul...

S-a uitat la Wax cu ochi mari, plini de speranță.

În apropiere, mașina lor s-a oprit lângă bordură, iar Hoid, șoferul, a coborât.

— Trăsura dumneavoastră, domnule, a spus el ținând deschisă portiera pasagerului.

Dar, la naiba, cine putea să refuze un copil care se uita așa la el?

— Mulţumesc, Hoid, a spus Wax. Te rog s-o duci pe soţia mea oriunde doreşte. Kath, ai hamul?

— Îl am, *my lord*, a spus ea, dându-i lui Steris bebeluşul, după care s-a apucat să scotocească prin sacul uriaş cu haine şi cârpe de rezervă. I-a aruncat hamul lui Wax, care i-a dat în schimb haina şi vesta.

A simţit o bucurie poznaşă să tragă de hamul de piele şi să-l lege pe Max la spate în faţa tuturor. Apoi, după ce a sărutat-o tandru pe Steris — şi i-a promis că aveau să se revadă acasă —, a aruncat un tub de cartuş şi s-a întors spre mulţime.

— Să nu v-apuce gelozia! a strigat Max. Vă ia şi pe voi la un tur pe bani puţini dacă sunteţi cuminţi, şi nu o adunătură de lepădături!

Mda... poate că Wax ar trebui să aibă o mică discuţie cu Wayne. Dar deocamdată a făcut din mână mulţimii şi s-a avântat în văzduh, iar Max a scos un chiot de bucurie dezlănţuită.

6

Tunelul prin care a pătruns Marasi purta urmele unei civilizații străvechi: rămășițele unor ziduri din cărămidă acopereau piatra naturală aspră. Podeaua era netedă, dăltuită și nivelată. Aplicele de pe pereți erau mâncate de rugină, de parc-ar fi suferit de vreo boală cumplită.

Și-a scos ultima grenadă, cea pe care i-o încărcase Wax. Cele noi puteau ține încărcătura și câteva ore — deși, odată activate, efectul nu avea să mai dureze mult. Trei–patru minute, cel mult. Tot se simțea mai bine ținând-o în mână — așa că, fără tragere de inimă, a pus pușca jos și a scos pistolul. Acesta conținea și mai puțin metal decât pușca, ceea ce-l făcea să fie o armă ceva mai bună împotriva unui posibil Allomant. Din același motiv, și-a lăsat săculețul cu metale suplimentare, deși și-a păstrat centura cu câteva unelte nemetalice pe care le-ar fi putut folosi în lupta cu Allomanții.

Cu grenada și pistolul în mână, s-a strecurat înainte prin tunelul slab luminat. Membrii bandei agățaseră niște becuri de-a lungul peretelui din dreapta, cu firele legate în jurul vechilor aplice, însă licăreau fără vlagă, de parc-ar fi avut de gând să se stingă dintr-o clipă în alta. Curând, a ajuns la o altă peșteră imensă, dar s-a oprit la intrare, ghemuindu-se și cercetând cărarea. Ciclul o luase pe acolo, iar o parte din ea își dorea să o ia la goană după el cât mai repede posibil. Partea mai prudentă din ea își păstra calmul, așteptându-se la o ambuscadă.

În peștera aceea, o falie adâncă și îngustă se întindea din stânga înspre dreapta ei. Acolo existase un pod străvechi din piatră, dar se prăbușise demult — iar în locul lui fusese ridicată o construcție nouă din scânduri și frânghii, care se întindea peste

prăpastia de aproape cinci metri. Vreo nouă metri de pietriș o despărțeau de prăpastie și de pod — iar un tunel în peretele de vizavi ducea cărarea mai departe.

Totuși nu a înaintat spre pod. A ezitat, la intrarea în nișă. Pereții din cărămidă erau foarte vechi. Oare cine-i ridicase, cu veacuri în urmă? Oare era ca Mormântul Întemeietorului din inima Elendelului? Oare se înghesuiseră oamenii în caverna aia, în timp ce pereții și podul se prăbușeau, iar Armonie reclădea lumea?

Cu toate acestea, își făcea griji. Ciclul o văzuse; instinctele-i spuneau că nu avea să fugă pur și simplu, fără să-și acopere spatele. Probabil i-a întins o capcană. S-a uitat cu atenție și a văzut o siluetă neagră în spatele stâncilor dintre ea și falie. Probabil spera ca ea să traverseze podul în fugă, astfel încât s-o poată împușca în spate.

Din nefericire, când ea l-a văzut, el s-a ridicat și a scos o armă. Marasi a activat grenada — pe care-o ținuse strâns la piept — din reflex. Aceasta a Împins-în-oțel cu putere, i-a smuls pistolul din mână și i l-a aruncat în față. A căzut direct în hău.

Dar ea a reacționat exact la timp, deoarece Ciclul și-a descărcat pistolul spre ea — însă a ratat fiecare foc de armă, iar gloanțele au luat-o razna, *izbind* pereții de piatră de o parte și de alta. Marasi a alergat drept spre el, privind, în lumina slabă, costumul lui elegant. Avea trăsături mai vulgare decât se aștepta. Gâtul gros, barba nerasă.

Spera să aibă metal asupra lui și că înaintarea ei cu grenada avea să-l dezechilibreze. Însă și-a pierdut doar echilibrul, iar pistolul i-a fost Împins dincolo de prăpastie, lovind peretele din cealaltă parte și căzând aproape de cărarea din partea aceea.

În afară de asta, părea că și el — ca și Marasi — era destul de deștept încât să nu aibă prea mult metal asupra lui.

— Prin autoritatea conferită de Secția de Poliție a celui de-al Patrulea Octant, a spus ea, oprindu-se la vreo trei metri de el, ești

arestat pentru evaziune fiscală, contrabandă şi transport ilegal de arme. Eşti dezarmat şi încolţit. Gândeşte-te bine şi predă-te.

Drept răspuns, el a rânjit. Apoi a început să creaşcă.

Costumul lui avea de-a lungul mânecilor nasturi care s-au desfăcut plesnind, lăsând loc muşchilor să i se umfle enorm de mult, ajungând la nişte dimensiuni absurde. Sacoul a rămas pe el, dar a crescut şi el în volum, datorită unor nasturi din lemn din părţile laterale care s-au desfăcut plesnind.

La naiba! Un Feruchimist. N-avea mutră de terrisian — dar, la urma urmei, nici Wayne n-avea. Nu-ţi dădeai mereu seama.

Marasi s-a retras. Dacă te-apucai să iei la pumni pe cineva care extrăgea energie, aveai să te-alegi repede cu mutra stâlcită. A dezactivat grenada ca să-i păstreze restul de energie şi a luat-o la fugă spre pod şi spre arma din cealaltă parte. Ciclul s-a năpustit înainte şi i-a tăiat calea, punându-se drept în faţa podului. Ajuns acolo, râzând, a rupt frânghiile care-l fixau.

Bun. Feruchimiştii nu erau ca Allomanţii. Nu puteau să-şi bage pur şi simplu o bucată de metal încărcată în gură şi să meargă mai departe. Poate reuşea cumva să-l secătuiască de vlagă.

El a dat drumul frânghiei, lăsând să se prăbuşească toată structura din lemn.

— Trell te-a vrut mai ales pe tine, poliţisto! a zis el cu o voce prea piţigăiată pentru trupul lui mătăhălos. Ce frumos din partea ta că mi te-ai predat.

Marasi s-a întors şi a luat-o la goană după puşca ei. Paşi bubuitori se apropiau de ea, din ce în ce mai mult, silind-o să se arunce la pământ chiar înainte să ajungă la puşcă. Mişcarea ei a ajutat-o să scape la mustaţă de braţele lui care voiau să o prindă.

Ea s-a rostogolit în timp ce el şi-a repezit pumnul, lovind pământul şi icnind, ridicând apoi încheieturile pline de sânge. Puterea unui Feruchimist putea fi periculoasă — multe dintre Artele Metalice te puteau răni. Chiar şi a ei. A reuşit să se ferească şi de următoarele lovituri de pumni. Din fericire pentru

ea, Ciclul nu părea să-şi fi exersat puterile. În ciuda ţinutei ferchezuite, era evident că se lupta şi se mişca stângaci în forma aceea masivă.

Ce Feruchimist era ăla care nu-şi exersa puterile? Ea s-a îndreptat împleticindu-se spre puşcă, aruncându-se în genunchi după ea, pe jumătate sărind, pe jumătate căzând. El a ajuns primul la armă, sărind cu putere peste ea şi apucând-o. Apoi a rupt-o în două jumătăţi perfecte şi a aruncat ţeava spre ea.

Abia a reuşit să activeze la timp grenada, care a aruncat ţeava înapoi spre el — dar ea ţinea cutia cu stângăcie. Aproape l-a sărit din mână din cauza forţei obiectului aruncat.

Împingeri-în-oţel. Transferuri de forţă. Ciclul nu era singurul care folosea puteri pe care nu le exersase.

Ea a oprit cutia în timp ce Ciclul s-a ferit. Ţeava puştii s-a lovit de peretele din spate şi s-a rostogolit spre ea. A întins mâna s-o prindă, crezând c-o putea folosi pe post de bâtă.

Din păcate, el s-a năpustit asupra ei şi a apucat-o de braţul stâng, care ţinea cutia. A apucat-o strâns de carne, şi, *dar-ar rugina*, părea că-i poate zdrobi oasele cu totul. Înjurând de durere, a început să-şi pipăie centura, căutând teaca. În timp ce-i lăcrimau ochii, a scos un pumnal mic, sclipitor, şi l-a înjunghiat drept în braţ.

El a urlat şi i-a dat drumul, apoi a smuls arma însângerată din braţ.

— Pumnal de sticlă, a spus ea. Metoda clasică.

S-a încruntat la ea, apoi a ridicat braţul. Rana sângerândă a început să i se vindece.

La naiba! Vindecare feruchimică? Aşa părea. Nu mai întâlnise pe nimeni care să aibă de la natură două puteri feruchimice. Ăsta folosea arta interzisă. Hemalurgia.

Marasi a apucat ţeava armei şi s-a dat înapoi, dar lupta o poziţionase în aşa fel încât nu se putea îndrepta decât spre prăpastie. Cu fiecare pas, se îndepărta tot mai mult de intrarea pe unde venise, pe unde-ar fi putut scăpa. *Dar-ar rugina.*

S-a retras, pas cu pas, cu țeava puștii într-o mână și grenada în cealaltă. Oare câtă încărcătură mai avea? În tot acel haos, nu reușise să-și dea seama cât folosise.

Ciclul a urmat-o, băgându-și cuțitul la cingătoare. Apoi, într-un mod îngrozitor, ochii au început să-i *lucească* în roșu.

— Trell își alege gazde, a spus el. Avataruri înzestrate cu puterea lui. Ce-ai zice să fii tu realizarea care să arate că sunt demn de nemurire, polițisto? Nu trebuie decât să mori.

Ea a continuat să se retragă, căutând cu înfrigurare o scăpare. El nu părea îngrijorat că avea să rămână curând fără putere. În câteva clipe, a forțat-o să ajungă pe marginea prăpastiei, în apropierea grămezii de pietre în spatele căreia se ascunsese el mai devreme. Ea le-a folosit drept barieră între ei, deși nu erau foarte înalte. Aruncând o privire fugară în urmă, și-a dat seama că prăpastia care se căsca la câțiva centimetri în spatele ei avea o adâncime de cel puțin cincisprezece metri. Nu avea cale de scăpare în partea aceea.

— Ai dat de-o fundătură, a spus el, înaintând. Și-acum ce faci? Poate c-ar fi cazul să... cum ai zis? Să te gândești bine și să te predai?

Însă ea a programat grenada să explodeze cu câteva secunde întârziere, după care a înghesuit-o într-un loc sigur între stânci. A prins țeava puștii sub braț și a strâns-o cu putere la piept.

El s-a încruntat. La un moment dat, grenada a explodat.

Transfer de forță. Orice Împingere crea o Împingere egală în sens contrar. Grenada a împins țeava puștii, care a aruncat-o în spate cu o forță enormă — direct peste prăpastie.

S-a *izbit* cu spatele de perete. Lovitura a fost atât de puternică, încât a amețit-o, după care încărcătura grenadei a cedat. S-a lăsat la pământ. Reușise să treacă în siguranță peste falie, așa cum plănuise, dar era obosită și amețită.

Cu ochii înlăcrimați, a văzut Ciclul fugind și sărind peste prăpastie. Așa că s-a împleticit, pe jumătate orbită de durere, pipăind pietrele prăfuite, căutând cu disperare pistolul...

Acolo!

Se zărea deasupra capului ei, o umbră cumplită, cu brațul ridicat să-i zdrobească craniul. Drept răspuns, i-a tras trei focuri în plină figură. El a căzut.

Oh, la naiba, s-a gândit ea, ridicându-se în capul oaselor, în ciuda durerii. Wax făcea mereu chestii de-astea. Se arunca de pe stânci, sărea de colo-colo și se izbea de tot ce-i ieșea în cale. Pe *Scadrial*, cum de nu se nenorocise de tot?

Și-a pipăit coastele, sperând să nu-și fi rupt vreuna. Umărul stâng o durea cel mai tare — s-a strâmbat de durere. Durerea-i încețoșa atât de tare mintea, încât nu se putea concentra. Un glonț în cap ar fi trebuit să oprească un Creator-de-sânge să se vindece, dar o parte din ea își dorea totuși să verifice.

S-a târât ca să inspecteze cadavrul. Și a găsit rănile de glonț care se închideau pe capul bărbatului, iar găurile se lipeau la loc.

Rugina naibii!

A răsturnat cadavrul chircit pe spate și s-a chinuit să-și scoată cuțitul de la centura lui. Ăsta se vindeca după gloanțe primite în cap? Ceva nu era deloc în regulă în privința asta. L-a împușcat din nou, însă efectul nu avea să țină mult.

În schimb, i-a sfâșiat cămașa — scoțând la iveală patru țepușe înfipte adânc între coastele lui. Exact cum bănuise. Cu cuțitul în mână, a început cumplita sarcină de a-i smulge țepușele. A grăbit operația când și-a dat seama că cel puțin una era făcută dintr-un metal ciudat, cu niște pete de un roșu-închis, ca rugina. Un metal pe care-l căutau *de-o veșnicie*.

Ciclul a deschis dintr-odată ochii, în ciuda maxilarului fracturat și a găurilor din craniu. Marasi a scos o înjurătură, dar și-a văzut în continuare de treabă, chinuindu-se să scoată cu degetele însângerate prima dintre cele patru țepușe, care era atât de adânc înfiptă între coastele lui, încât îi venea greu s-o scoată.

Ochii ăia. În clipa aceea aveau o strălucire de un roșu-aprins.

— Cenușa revine, a spus bărbatul, cu buzele însângerate, cu vocea ciudat de hârâită. Lumea se va prăbuși din pricina ei.

Veţi primi ceea ce meritaţi, şi totul se va ofili sub un nor negru, şi un strat de leşuri vor arde şi se vor face scrum.

Marasi a strâns din dinţi, chinuindu-se cu ţepuşa ruginie, plină de sânge.

— Sfârşitul vostru, a şoptit vocea. Vine sfârşitul vostru. Ori în cenuşă, ori de mâna oamenilor în auriu şi roşu. *Auriu şi...*

Marasi i-a smuls ţepuşa. Lumina roşie a dispărut, trupul s-a chircit, iar vindecarea s-a oprit. Totuşi i-a pipăit gâtul şi, deşi nu a simţit niciun puls, i-a smuls şi celelalte trei ţepuşe.

După care, în cele din urmă, s-a sprijinit de perete, gemând uşor. Ar fi fost bine ca Wayne să găsească o cale de a se ocupa de ceilalţi hoţi — deoarece, în clipa aceea, Marasi se îndoia că ar fi fost în stare să ridice o armă. În schimb, a închis ochii şi a încercat să nu se mai gândească la vocea aceea cumplită.

7

Max i-a strigat lui Wax să sară mai sus şi mai repede. Strigătele de bucurie ale băiatului au fost purtate de vântul vijelios şi hainele fâlfâind. Şi să dea rugina dacă nu erau molipsitoare. Wax fusese un copil serios din fire, atitudine pe care o păstrase şi la maturitate. Dar până şi lui îi plăcea energia pe care-o simţea după o Împingere-în-oţel bine executată.

Explozia bruscă de viteză, momentul de repaus de la apogeu. Golul în stomac de la începutul picajului. Nu se compara cu nicio experienţă pe care o putea trăi un om — cel puţin cu niciuna căreia să-i poată supravieţui.

În depărtare, o navă comercială malwishiană care plutea prin oraş, folosindu-şi dispozitivele ciudate din ettmetal, în timp ce ei traversau oraşul prin salturi, oferea o priveliştе deopotrivă restrânsă şi largă. De la înălţimea aceea atât de mare se vedeau diviziunile octantelor de pe arterele importante. Puteai simţi şi înţelege diferitele cartiere, familiaritatea forţată, înghesuită a mahalalelor, domeniile întinse, dar izolate, pe care se întindeau conacele.

Cândva Wax îşi asumase genul ăsta de experienţă — nu doar înălţimea, ci şi mişcarea din timpul traversării oraşului pe calea aerului — care avea să le aparţină mereu doar Monedăzvârlitorilor. Apoi aeronavele malwishiene luaseră în calcul acea ipoteză şi-o aruncaseră pe fereastră de la nouă sute de metri.

Cu toate acestea, ceva în legătură cu acea perspectivă părea că-i aparţine. Era oraşul *lui*. Se întorsese în el, şi — de-a lungul anilor — ajunsese să-l iubească. Reprezenta apogeul realizărilor omeneşti: un monument închinat

ingeniozității, care găzduia mii de idei, tipuri de oameni și experiențe.

La îndemnul lui Max, a urcat mai mult, folosindu-se de zgârie-nori ca de niște ancore pentru a se împinge în sus, în spate și-n față, până când au aterizat aproape de vârful unei clădiri anume: Turnul Ahlstrom. Apartamentul de lux era locuința lor, iar Wax îl alesese înadins. Era greu să ajungi în vârful unei clădiri prea înalte folosindu-te de Împingeri-în-oțel pe măsură ce rămâneai fără ancore dedesubt. Din fericire, acesta avea câțiva zgârie-nori înalți neobișnuit de aproape, ceea ce-i oferea ancore cu care să se împingă spre interior.

În ziua aceea, Wax nu s-a oprit la apartamentul lor. I-a dus pe acoperiș, unde se afla o mică platformă încorporată de care să se prindă și să coboare dispozitivele de curățat ferestre. Wax s-a așezat pe ea, iar Max s-a desprins, deși încă stătea agățat de-o funie zdravănă. Wax nu-și făcea griji în privința trăiniciei ei. Era creația lui Steris.

Max a scos un săculeț cu semințe-rotitoare și a început să le arunce peste marginea clădirii, urmărindu-le cum cădeau rotindu-se spre strada aglomerată de dedesubt. În ciuda înălțimii, Wax auzea claxoanele mașinilor de pe carosabil. Șase ani și abia dacă se vedea vreo trăsură trasă de cai pe arterele de jos. Acolo, progresul era ca o echipă de demolări. Ori te deplasai odată cu ea, ori te transformai în moloz.

Platforma era orientată spre nord. În stânga lui, apele sclipitoare ale Golfului Hammondar păreau o autostradă întinsă care ducea către... păi, nu știa prea bine încotro. Locuitorii Bazinului nu erau exploratori din fire. Deși le plăceau poveștile despre Wax în zilele tinereții lui, sau mai rău, despre netotul ăla de Jak, cei mai mulți se mulțumeau să se bucure de orașul lor. Asta era problema Elendelului: avea tot ce credeai că-ți trebuie, așa că de ce să mergi altundeva? Nici măcar nu își dăduseră seama că există pe undeva un întreg Continent Sudic până când o aeronavă nu a plecat într-o călătorie de cercetare a Bazinului.

Da, mai fuseseră expediții de-atunci. Dar cei mai mulți se mulțumeau să rămână acolo, iar el nu putea să-i învinovățească. Cele mai mari eforturi ale lui de-a îmbunătăți calitatea vieții se concentraseră asupra Bazinului. Nu știa ce să facă în legătură cu malwishienii. După șase ani, încă-l intimida întinderea lumii în expansiune bruscă.

Max a sărit în sus și-n jos de bucurie, aruncând un pumn întreg de semințe-rotitoare. Fascinația băiatului față de înălțimi îl provoca lui Kath o stare neplăcută — dar așa se întâmpla când, încă din fragedă pruncie, erai legat de-un tată care considera că mijloacele de transport obișnuite consumau prea mult timp.

Wax a privit spre nord, spre Ținuturile Necruțătoare. Spre minuni, mistere și o viață care-i fusese dragă. Era...

Dar-ar rugina! Nu era trist.

A clipit, înclinând capul. De când se întorsese, privise Elendelul ca pe o datorie. În afara orașului găsise aventura și liniștea ce-l chemau. Deși, de-a lungul anilor, lucrurile se îmbunătățiseră, încă o mai resimțea. Chemarea. Până...

Până astăzi. Acum își amintește de părți din viața lui pe care le-a iubit când era în nord — dar pe care nu le voia înapoi. Avea o viață aici, pe care-o iubea în egală măsură. Poate chiar mai mult, judecând după căldura pe care-o simțea atunci când Max râdea. Aici... *aici* era locul lui. Mai mult, acestui loc *își dorea* să-i aparțină.

Se simțea împăcat să știe aceste lucruri. El... încetase în cele din urmă să mai sufere, nu?

Cu un zâmbet larg, l-a luat pe Max în brațe și l-a îmbrățișat cu putere — deși Max fusese mereu prea agitat, chiar și când era mic, ca să suporte prea mult timp o chestie de genul ăsta. Curând, la îndemnul băiatului, a început să joace aport, o variantă inventată de Max cu câteva luni înainte. Max arunca o minge de răchită cu o mică greutate de metal în mijloc, iar Wax trebuia să încerce s-o propulseze pe acoperișul unei clădiri din apropiere. Răchita avea s-o împiedice să facă stricăciuni în cazul

în care cădea, dar metalul îi permitea să țintească. Imediat ce ajungea pe un acoperiș, săreau s-o recupereze.

Max a aruncat-o, dar Wax s-a chinuit să facă mingea să ajungă cât mai departe.

— Arunc-o mai sus, i-a sugerat el lui Max de îndată ce a recuperat-o.

— Dac-o arunc în sus, s-a plâns Max, o să ne pice-n cap. Vreau să mă duc pe clădirea aia de-acolo.

— Înălțimea înainte de toate, a spus Wax. Ai încredere în mine. Cu cât o arunci mai sus, cu atât pot s-o fac să zboare mai departe.

Max a încercat din nou. Cum aruncase la o înălțime considerabilă, Wax a reușit să arunce mingea pe acoperișul dorit de Max. Apoi au sărit după ea. Se întreba ce credeau oamenii din zgârie-norii din apropiere când vedeau adesea un senator zburând pe lângă ferestrele lor cu un copil prins în chingi la spate.

Din păcate, distracția din timpul jocului nu a reușit să-i țină mult timp mintea ocupată. Jucau doar de jumătate de oră când a ajuns în vârful unei clădiri și a văzut o privelițte uluitoare. Nava malwishiană pe care-o văzuse mai devreme se apropiase.

Construcția din lemn, propulsată de niște elice uriașe, plutea pe deasupra Elendelului. Wax mai văzuse Bazinul încercând să-și proiecteze propriile aeronave folosind heliu sau aer cald. Dar mărimea cabinei pe care-o puteau ridica acele nave — în cele mai optimiste scenarii — era o nimica toată pe lângă ce puteau malwishienii. Nava lor cucerise tăria cerului, era o adevărată fortăreață în văzduh.

Nu era o navă comercială, așa cum crezuse mai devreme. Era o navă de război. O demonstrație de forță — deși una lipsită de ostilitate fățișă — care se apropia, zburând jos pe cer. Era o declarație, nu o amenințare.

Așadar, cu Max prins în siguranță în chingi, Wax s-a avântat în văzduh, spre navă, hotărât să afle ce se întâmplă.

8

Marasi a reușit în cele din urmă să găsească o scară de serviciu pe care să coboare în prăpastie și să se întoarcă pe partea cealaltă. Stoarsă de vlagă, s-a apropiat de camera principală, zguduită de ceea ce auzise și de ceea ce fusese silită să facă. Dar avea un carnețel plin de numere și de date ale transporturilor pe care-l găsise asupra cadavrului, iar acesta era un lucru promițător.

Avea și ceva mult mai periculos. Patru țepușe. În mod ciudat, cea cu pete roșii nu suporta atingerea celorlalte — se ferea de ele dacă era dusă în apropierea lor. Așa că o înfășurase într-o cârpă și le ținea în buzunare separate.

A intrat împleticindu-se pe ușa metalică armată și a descoperit scena unui haos dezlănțuit. O explozie uriașă provocase alte câteva explozii, judecând după craterele din pământ. Caverna era plină de șrapnel, bucăți de echipament și un număr îngrijorător de cadavre.

Wayne stătea ghemuit în mijlocul întregului tablou, cu hainele făcute ferfeniță, jucând cărți cu un grup întreg de gangsteri legați fedeleș. Cărțile lor erau întinse pe podea — deși aveau mâinile legate la spate.

— Sigur vrei s-o bagi pe aia la înaintare, amice? a întrebat Wayne, făcând un semn din cap spre cartea pe care unul dintre bandiți o atinsese cu vârful piciorului.

— Aia-i carte mare, a zis individul.

— Da, dar ești *sigur*? a întrebat Wayne, cu ochii la propriile cărți.

— Ăăă... cred că da.

— La naiba, a zis Wayne etalându-și mâna. Plusez nouarii cu trei optari. Ai câștigat.

— Dar... a zis un alt bărbat, ştii ce cărţi am tras... De ce să joci aşa?

— Trebuie să mă prefac că nu v-am văzut cărţile, prieteni, a spus Wayne. Altfel, unde mai e distracţia? Una e să trişezi, dar dacă *văd* pur şi simplu ce faceţi... păi, decât aşa, mai bine joc de unul singur şi sunt moduri mult mai faine de-a face chestia asta.

Marasi s-a împleticit. El îi ţinea pe cincisprezece dintre ei în diverse forme de captivitate. Întocmai cum a spus, reuşise să se folosească de bula lui de viteză pentru a contracara bula ei de lentoare şi a-i prinde unul câte unul. Controlul pe care-l avea asupra puterilor lui era tot mai impresionant.

N-o mira faptul că luase atâţia prizonieri — Wayne prefera să nu ucidă. Era un aspect în privinţa căruia erau de acord. Cât despre partida de cărţi... ei bine, deja n-o mai şocau trăsnăile lui. S-a aşezat pe rămăşiţele unei lăzi rupte.

— Wayne, mi-ar fi prins bine ajutorul tău.

— Până i-am legat fedeleş pe băieţii ăştia, tu deja-l doborâseşi pe ăla la costum. Am văzut că te odihneai şi mi-am zis că cel mai bine ar fi să te las în pace o vreme.

Ea nici măcar nu observase. Dar-ar rugina, încă o durea umărul. A făcut o grimasă, uitându-se prin încăpere.

— Deci, ăăă... a făcut Wayne, *la naiba*... Ai trecut cumva la canibalism, sau ceva de genul ăsta?

Marasi şi-a coborât privirea spre uniforma ei, care era plină de sânge.

— Canibalism? La *asta* te-a dus mintea?

— Vezi o doamnă plină de sânge, a spus Wayne, şi mintea zboară unde-i firesc să zboare: ajungi să te-ntrebi dacă nu cumva se ospătează din ficaţii ălora pe care-i învinge. Nu că te-aş judeca...

— Nu judeci? a întrebat Marasi. Wayne, ăsta-i un lucru pentru care ar trebui *fără îndoială* să judeci pe cineva.

— Bine. Atunci, să-ţi fie ruşine!

Ea a oftat.

— Și eu care credeam că mă obișnuisem în cele din urmă cu felul tău de a fi.

I-a întins țepușele, fiecare lungă de cincisprezece centimetri, cu un capăt gros — în afară de cea mai interesantă, care era îngustă și subțire, de doar zece centimetri lungime.

— Am smuls astea din cadavrul Ciclului. Dacă le lăsam în el, ar fi revenit la viață, vindecându-se.

— Cum? a întrebat el. Că nu merge așa.

— Pentru ăsta așa a mers. S-ar putea să fie din cauza celeilalte țepușe.

— Ăla e...

— Trellium? Da. În mod sigur e trellium.

Wayne a fluierat ușor.

— Ar trebui să sărbătorim. Mi-ai păstrat și mie niște ficat?

Ea i-a aruncat o privire inexpresivă, la care el nu a făcut altceva decât să zâmbească larg.

— Nu mâncăm oameni, le-a spus ea captivilor. Ăsta glumește.

— Hai, măi, Marasi. Mi-am făcut și eu o reputație între flăcăii ăștia.

— Le-am dat buzna-n peșteră, le-am înfrânt liderul, le-am aruncat în aer mare parte din bunuri, am omorât jumătate dintre ei și i-am capturat pe ceilalți. Nu cred să-ți fi fost afectată în vreun fel reputația.

A mijit ochii, observând că toți captivii erau desculți.

— Să îndrăznesc, oare, să te întreb de ce i-ai descălțat?

— Șireturile, a zis Wayne, iar ea le-a privit mâinile legate. Ăsta-i un truc vechi din Ținuturile Necruțătoare, când n-ai destulă frânghie.

A făcut un semn cu capul într-o parte, iar cei doi s-au retras să vorbească între patru ochi.

— Sunt mulți prizonieri, Marasi, și n-o să-i țină șireturile pe toți. Dintr-o clipă-n alta, careva ar putea să scoată un cuțit care mi-a scăpat — sau, mai rău, un pistol. Deci...

— Întăriri pe loc?

— Ce-mi place numele ăsta de cod, să dea rugina de nu!

— Câtă vreme ajung să fac o baie mai repede, sunt de acord. Ar trebui să putem urca spre oraș dacă ieșim pe ușa pe care-am intrat eu — și e o scară pe partea dreaptă, în prăpastie.

S-a oprit.

— Verifici și tu cadavrul? Am o presimțire cumplită că mi-a scăpat o țepușă și-o să vină ăsta să mă caute.

— S-a făcut, a zis Wayne.

S-a uitat cu băgare de seamă prin încăpere.

— Bună treabă.

— Am aruncat șandramaua-n aer și l-am omorât pe individul care-avea cele mai multe informații.

— Am scăpat cu viață, a spus Wayne, am oprit o gașcă de netoți, ne-am lăsat inamicii fără resurse și am recuperat niscaiva metale importante. După mine, am făcut o treabă destul de bună, să dea rugina de nu! Ești prea dură cu tine, Marasi.

Ei bine... poate că așa era. Asta o învățai din copilărie, așa cum făcuse și ea. Așa că a aprobat din cap și și-a permis să accepte complimentul, simțind că i se ia o piatră de pe inimă. Wayne s-a îndepărtat în pas alergător, iar ea s-a îndreptat din nou spre gașca de golani legați, ținând pistolul într-un mod vădit amenințător.

Judecând după cum se uitau la ea, nu era nevoie să facă mare lucru ca să-i intimideze.

— Voi sunteți ăia norocoși, a spus ea — în mare parte ca să le distragă atenția. O să ne purtăm cu voi așa cum se cuvine. Atât timp cât nu face careva vreo prostie.

A scotocit prin buzunar, ignorând, pentru moment, carnetul pe care îl luase de la Ciclu, scoțând în schimb unul care era doar *puțin* mânjit de sânge.

— Am aici o listă cu drepturi pe care am să v-o citesc. Ascultați cu atenție, ca să știți ce opțiuni și modalități de protecție legală aveți la dispoziție.

A deschis carnetul și a ars cadmiu, făcând să apară o bulă de timp încetinit care i-a cuprins pe toți. Spera ca atenția să le fie distrasă de lectura ei, pentru că, dacă urmăreau perimetrul, ar fi văzut cum focurile înăbușite se stingeau prea repede.

Probabil până acolo ajungeau indiciile; într-o peșteră, nu erau la fel de multe câte erau în afara ei, unde mișcarea soarelui, frunzele care cădeau sau trecătorii puteau indica exact ce se întâmpla. În timp ce minutele treceau încetinit pentru Marasi și gangsteri, Wayne avea să dea fuga la secția de poliție după întăriri.

Marasi și-a terminat lectura, apoi a început să le dea ocol captivilor, cu pistolul armat, cu metalul arzând înăuntru. Câțiva dintre ei au încremenit când a trecut pe lângă ei; încercaseră să-și desfacă nodurile legăturilor. Wayne avusese dreptate. Un număr atât de mare de captivi însemna că situația putea degenera. Spera ca întăririle să ajungă curând.

Pentru moment însă, gândul i-a zburat la Ciclu, ale cărui ultime cuvinte îi amintiseră de ce spusese Miles O-sută-de-vieți când murise *el însuși*: *Într-o bună zi, oamenii aurii și roșii, purtătorii ultimului metal, vor veni la voi. Și veți fi conduși de ei.*

A atins țepușa de trellium pe care o avea în buzunar.

Cenușa revine, spusese Ciclul în ziua aceea.

Nu avea cum să fie adevărat. Catacendrul pecetluise moartea și renașterea întregii lumi. Căderile de cenușă erau desprinse din mituri și povești vechi de când lumea. Nu era ceva din prezentul cu becuri electrice și mașini cu benzină. Nu?

A început să tremure și a aruncat o privire spre ușa din spatele cavernei, dornică să vadă mai mulți polițiști. S-a simțit ușurată când o străfulgerare a anunțat sosirea cuiva. Marasi a coborât bula de viteză și s-a oprit când a văzut că era doar o persoană. Oare cine era? Wayne? Silueta nedeslușită s-a îndreptat în goană spre perimetrul bulei și a rămas acolo o clipă.

Astfel, Marasi a avut destul timp — de fapt, doar o clipă — la dispoziție ca să zărească o siluetă feminină cu haine de

culoare închisă, cu o mască neagră din material textil pe față. Nu părea o mască malwishiană; mai degrabă semăna cu cele folosite de hoții care ieșeau la furat noaptea. Era suplă, cu părul drept și negru. A privit-o în ochi pe Marasi, apoi a luat-o din nou la goană.

Poate că Marasi ar fi putut coborî bula, dar totul se terminase mult prea repede. Într-adevăr, în timp ce ea încerca să-și dea seama ce se întâmplase, o grămadă de alte siluete neclare îmbrăcate în uniforma maronie a poliției au intrat în încăpere. O secundă mai târziu, Wayne a sărit în bula de încetinire. Și-a activat puterile, iar cele două s-au anulat reciproc, creând în jurul lor o bulă de timp normal.

Dar-ar rugina, oare avea s-ajungă vreodată să fie la fel de priceputa cu bulele ei? Avea un program atât de încărcat, încât astfel de experimente îi păreau imposibile — și totuși... era extraordinar. Și cumva ireal că n-o mai afecta propria bulă de încetinire. S-a întors din nou spre gangsterii încremeniți, dintre care unul scăpase și încerca să o șteargă pe furiș.

— Ai venit exact la timp, a spus Marasi, observându-i pe polițiștii adunați în jurul bulei cu plase și frânghii. Wayne... ai trecut cumva pe lângă cineva când ai intrat?

— Nu, a zis el, încruntându-se. De ce? Mortul tău e la fel de mort ca atunci când l-ai omorât.

— A trecut cineva pe-aici acum o clipă, a spus ea. Vreo cincisprezece minute în timp normal. Tipa ne-a studiat, după care a fugit.

— Ciudată chestie, a spus el. Mai ai țepușele alea?

Ea și-a verificat buzunarele uniformei; trei țepușe într-o parte, una în cealaltă — și nu fuseseră mișcate din loc.

— Da. Ești pregătit pentru coborâtul bulei?

El a aprobat din cap, apoi au coborât bulele, lăsând-o pe Marasi să le ordone polițiștilor. Au intrat meticulos, luându-l pe bărbatul care era cât pe ce să scape, apoi au strâns legăturile celorlalți. Medicii poliției au verificat morții pentru orice

eventualitate, iar ceilalți s-au apropiat să colecteze probele. Mă rog, probele pe care nu le aruncase Wayne în aer.

— Hai, a zis Wayne. Se descurcă ei aici. Ar trebui să-i arătăm lui Wax ce-am găsit.

— Păi, da, după ce facem curat, a spus ea. Judecând după cum miroși tu, Wayne, nici nu vreau să-mi imaginez cum miros *eu*. Dar da. Trebuie neapărat să vorbim cu Waxillium.

Și nu doar despre țepușe. Ci și despre ochii roșii, strălucitori, și despre morțile învăluite în mister. *Veți primi ceea ce meritați, și totul se va ofili sub un nor negru, și un strat de leșuri vor arde și se vor face scrum.*

I-a lăsat pe ceilalți polițiști la locul crimei și l-a urmat pe Wayne, care a pornit-o înainte spre ieșire.

9

Sosirea unei nave de război era cu siguranţă un eveniment, dar nu unul fără precedent. Acestea veneau din când în când în vizită, când li se permitea.

Chiar şi altitudinea sa joasă era, din nefericire, mai sus decât putea ajunge Wax cu ajutorul Allomanţiei lui. Ar fi avut nevoie de-o ancoră de metal de dimensiuni incredibile pentru a se Împinge la o asemenea înălţime — fie asta, fie ar fi avut nevoie de... ei bine, de metalele la care nu mai avea acces.

A fost o vreme când le suportase pe toate. O străfulgerare transcendentă de o forţă incredibilă — de parcă ar fi atins însăşi Fântâna Înălţării. Dar era mai bine să nu se mai gândească la experienţa cu Brăţările Doliului, ca să nu facă toate celelalte experienţe să pară plictisitoare prin comparaţie.

În ziua aceea şi-a făcut simţită prezenţa ajungând în apropierea navei din câteva salturi mari. Au trimis un mic iaht să-i ia pe el şi pe Max, oferindu-le medalioane care să-i ajute să-şi reducă greutatea, deşi Wax nu avea nevoie de aşa ceva. Piloţii malwishieni au fost intimidaţi când l-a înapoiat pe-al lui — amintindu-le că era Dublu-născut.

Dintre toate cele cinci naţiuni care alcătuiau Continentul Sudic, malwishienii — adică oamenii ăştia — erau cei cu care Wax interacţionase cel mai mult. Reprezentau singura naţiune care trimisese un ambasador la Elendel. Iar interacţiunile cu Sudul începuseră să aibă loc din ce în ce mai frecvent cu ajutorul lor. Din ceea ce reuşise el să afle, în ultimii şase ani, politica Continentului Sudic fusese mai puternic afectată chiar decât politica Bazinului. Rivalităţi cândva aprige se potoliseră, iar unitatea fusese consfinţită. De ce să se fi ciondănit unii cu alţii,

când la nord se aflau *demonii* care i-ar fi putut invada oricând? Fără a mai lua în seamă faptul că neamul lui Wax încă nu era în stare să construiască aeronave.

Câteva minute mai târziu, iahtul — de forma unei bărci de pescuit zburătoare deschise în partea de sus — a acostat lângă nava cea mare. Max fusese deja desprins din chingi și stătea răbdător, ținându-l pe Wax de mână. Faptul că avea să urce la bordul unei aeronave adevărate îl încânta într-atât de mult, încât Wax îl simțea cum tremură. Într-adevăr, când au păşit pe puntea navei principale — înaintând pe un coridor din lemn închis la culoare cu pereții înclinați spre exterior, ca un tub —, Max l-a salutat pe cel care-i aştepta.

Judecând după masca lui elaborată, bărbatul respectiv părea să fie căpitanul. Din lemn, masca era sculptată și incrustată cu șase metale diferite care alcătuiau un model în jurul ochilor. Bărbatul a aruncat o privire spre copil, dar nu a făcut niciun gest prin care să-i răspundă la salut, cum făceau, în glumă, comisarii de poliție când îi saluta Max. Nici măcar nu și-a ridicat masca.

— Preacinstite Născut-din-metal, a spus căpitanul, făcând un semn din cap spre Wax, și... dacă intuiesc bine, Fost-Purtător al Brățărilor Doliului?

— Eu sunt, a spus Wax.

— Tot dumneavoastră sunteți și cel care a luat Brățările, care-ar fi trebuit înapoiate poporului căruia îi aparțineau de drept.

— Tot eu sunt. Le-am dat poporului kandra, după cum a fost înțelegerea — astfel încât nicio națiune să nu le dețină ori să le controleze puterea. Asta în caz că e nevoie să vi se aducă aminte.

Au tăcut o clipă, privindu-se fix.

— Eu sunt amiralul Daal, a spus bărbatul, șovăind. Bine ați venit pe fosta mea navă, *Hoțul Binecuvântat*.

— Fosta? a întrebat Wax.

— Am fost ales noul ambasador al Consorțiului Malwishian pentru națiunea dumneavoastră.

Consorțiul... Malwishian? Părea că se încheiase cu bine unificarea Sudului.

— Și cu Jonnes cum rămâne? a întrebat Wax.

— Se va întoarce acasă, a spus Daal. S-a stabilit că era prea... apropiată.

Minunat. O veritabilă răsturnare politică. Probabil că cel mai bine era să se rezume la banalități, pentru a evita creșterea accidentală a tensiunilor.

— În acest caz, permiteți-mi să fiu primul senator care vă urează bun-venit în Bazin. Aștept cu nerăbdare o continuare a păcii și relațiilor comerciale favorabile dintre națiunile noastre.

— Favorabile? a zis Daal. Poate pentru dumneavoastră.

— Amândoi am avut beneficii. Ați avut legături cu Allomanții noștri.

— Legături *limitate*, a spus el. Mult prea limitate în comparație cu condițiile excelente de care ați avut dumneavoastră parte.

— Trei iahturi? a întrebat Wax. Un pumn de medalioane? Toate-s practic inutile dacă nu putem să le păstrăm sau să facem altele.

— Sunt sigur că nu aveți pretenția să vă cedăm *mijloacele* noastre de producție, nu-i așa? Se vând bunurile, nu *fabrica*.

De fiecare dată când încercau să obțină informații despre medalioane de la cunoscători, parcă se loveau de un zid de piatră. Era evident că acestea erau secrete comerciale malwishiene, ceea ce explica parțial problema, dar stând de vorbă cu Allik, descopereau mereu inadvertențe între ceea ce spunea el și ceea ce vedeau efectiv. De ce nu existau în armata malwishiană soldați Feruchimici înzestrați cu forța, viteza mintală și alte talente feruchimice periculoase? De ce nu existau medalioane pentru Allomanți? Cu cât aflau mai multe lucruri, cu atât Wax era mai convins că exista un secret, care arăta că medalioanele

nu erau atât de eficiente sau de versatile pe cât și-ar fi dorit malwishienii să creadă lumea.

Am avut dreptate, s-a gândit Wax. *În legătură cu creșterea accidentală a tensiunilor...*

A tăcut și l-a fixat pe amiral cu privirea. În aer se simțea o tensiune asemănătoare celei din timpul unui duel desfășurat în miezul zilei.

În clipa aceea, Max l-a tras de mânecă.

— Ăăă... tati?

— Da? a zis Max fără să se uite la el.

— Vreau la oliță.

Wax a oftat. Situațiile diplomatice tensionate nu erau ameliorate de prezența unui copil de cinci ani. Dar ar fi putut fi mai rău de-atât — ar fi putut să-l ia cu el pe Wayne.

— Aveți vreo oliță? l-a întrebat Wax pe Daal.

— Poate să se abțină.

— Domnule ambasador, aveți copii?

— Nu.

— Copiii de cinci ani nu se abțin.

După încă un moment tensionat, amiralul a oftat și, răsucindu-se pe călcâie, a luat-o înainte, trecând pe lângă marinarii mascați. Wax și fiul său l-au urmat. Anii petrecuți în compania lui Allik și a altora din Sud îl ajutaseră pe Wax să se simtă în largul lui printre atâtea fețe acoperite de măști. Încă era greu să nu te simți intimidat de atâția ochi ascunși. Niciunul nu vorbea, niciunul nu-și ridica masca. Wax mai râsese și băuse cu malwishieni în trecut, dar echipajul ăla era făcut dintr-un cu totul alt aluat.

Cu un gest, Daal i-a arătat unde e toaleta.

— Uau! a făcut Max aruncând o privire înăuntru, unde un bec pâlpâia. Ce *mică* e! Parcă-i făcută pentru mine!

— Repede, fiule! a spus Wax.

Închizând ușa, Max a început să fredoneze încet în timp ce-și făcea nevoile. Wax stătea lângă amiral, simțindu-se jenat. La un moment dat și-a dat seama că și l-ar fi dorit pe Wayne,

care avea modul lui de a detensiona momentele de genul acela — creând un cu totul alt gen de tensiune. Una care-ți permitea să împărtășești un moment de jenă cu presupusul tău adversar, poate chiar unul de înțelegere reciprocă.

Mă întreb dacă face asta înadins, s-a gândit Wax. Cu Wayne era greu să-ți dai seama. Uneori părea profund și atent. Îi stricase de tot impresia asta. Dar n-avea cum să nu se întrebe...

— Brățările Doliului, a spus Daal. Sunt în siguranță, da?

— Așa presupun, a răspuns Wax. Nu le-am mai văzut de când le-am dat pe mâna lor.

— Am trecut pe lângă armele amplasate la marginea orașului, a spus Daal. Mi s-a vorbit despre ele. Distanța maximă, drept în sus, cât e? Trei sute de metri? Poate șase sute?

Wax n-a răspuns. Era un pic mai mult de-atât, dar... sincer vorbind, nu cu mult mai mult, indiferent ce susținea propaganda. Și deși iahturile ce fuseseră livrate Bazinului puteau ajunge la o altitudine maximă de vreo patru sute cincizeci de metri, știa că unele nave malwishiene puteau naviga la o înălțime atât de mare, încât aerul se rarefia, iar oamenii mureau dacă rămâneau prea mult acolo.

— N-ai cum să nu te întrebi, a spus Daal, ce s-ar fi întâmplat dacă popoarele noastre s-ar fi întâlnit în vremuri mai... belicoase. Păi, cu un raid de bombardamente, orașul ar fi ieșit șifonat ca un steag vechi.

— Din fericire, a spus Wax, ne-am întâlnit acum.

Amiralul s-a întors spre el, cu ochii fixându-l din găurile incrustate cu metale.

— Ce-ați fi făcut? a întrebat el. Dacă pur și simplu am fi atacat?

— Nu știu, a spus Wax. Dar cred că v-ar fi fost mai greu decât credeți.

— Curios, de câte ori repetă ziarele dumneavoastră aceleași cuvinte, a zis Daal. Se umflă-n pene cu asasinii kandra și soldații Allomanți. Când știu că nemuritorii voștri demonici *nu pot* să

ucidă. Și Allomanții dumneavoastră? Spuneți-mi și mie, cum ați ajuns pe această navă? Prin forțele proprii sau...?

Minunat om.

— Bineînțeles, a spus Daal, nu trăim vremuri atât de... necruțătoare. Eu nu sunt aici să pornesc un război, preacinstite Dublu-născut. Să nu te simți jignit. Dar vorbesc în numele multora care consideră că poporul dumneavoastră a profitat de firea noastră... înțelegătoare. Mai ales în ceea ce privește Brățările Doliului. Acestea sunt ale noastre și ar trebui să rămână la noi.

Wax voia să-l contrazică. Să-i explice că Brățările fuseseră găsite pe teritoriul *Bazinului*. Că fuseseră făurite de cineva din Nord, nu din Sud. Că se ajunsese în mod echitabil la o înțelegere. Dar individul încerca să-l scoată din sărite — și, orice-ar fi făcut în trecut, Wax nu vorbea în numele Elendelului. Era doar unul dintre mulți alți reprezentanți.

Nu s-a lăsat întărâtat.

— Atunci, aceasta este o discuție pe care ar trebui să o aveți cu guvernatorul și cu organismul nostru legislativ. Și, poate, cu Dumnezeu.

Amiralul mascat l-a țintuit cu privirea, fără să mai scoată un cuvânt. Dar, la naiba, dacă tensiunile aveau să degenereze...

Asta-i cea mai groaznică zi, s-a gândit Wax, frustrat. Cum Legea Supremației trecuse, erau șanse mari ca entitatea politică a Bazinului să se prăbușească. Oare cum avea să reacționeze Sudul la așa ceva? Daal spunea că nu-și dorea un război, dar dacă Sudul vedea Bazinul ca pe o țintă ușoară?

Întâlnirile lor inițiale îi lăsaseră pe cei din Sud cu gura căscată. O țară nordică plină de Născuți-din-metal și legende vii? Dar cu cât interacționau mai mult, cu atât fiecare parte recunoștea natura firească a celeilalte. Miturile deveneau oameni. Și orice societate știa cum să omoare alți oameni.

Max a ieșit în cele din urmă, arătându-și mâinile ude drept dovadă că și le spălase. Daal i-a condus înapoi pe coridor, unde Wax și-a prins din nou fiul în ham.

— Mă bucur să te întâlnesc, Ladrian, a spus ambasadorul. Ce zi bună am, nu-i așa? Îmi arată ce povești ar trebui să cred.

— Și ce povești sunt alea?

— Poveștile adevărate, bineînțeles, a zis Daal, făcându-i semn unuia dintre piloții lui să deschidă ușile, dezvăluind orașul de dedesubt. Sper ca timpul petrecut aici să fie profitabil pentru mine. O zi bună, domnule senator.

Cu un oftat, Wax s-a aruncat din aeronavă — însoțit de chiotul lui Max, care părea să considere acea întâlnire momentul memorabil al unei zile absolut minunate.

Wax a încetinit cu grijă folosind câteva Împingeri, după care au urmat niște salturi rapide prin văzduh până la Turnul Ahlstrom. Apartamentul avea platformă de aterizare, și câteva clipe mai târziu cei doi au năvălit înăuntru — iar Wax a încuiat cu grijă ușa în urma lor.

Steris o culca pe Tindwyl, dar a venit în camera din față câteva minute mai târziu — l-a găsit pe Max jucându-se cu un puzzle, în timp ce Wax își turna ceva de băut.

— Mamă! a spus Max ridicând privirea. Am făcut *caca* într-o *aeronavă*.

— Vai! a zis ea, cu entuziasmul pe care numai o mamă îl poate exprima în legătură cu un asemenea subiect. Minunat!

— Am primit niște hârtie igienică de-aia ciudată! a spus el, ridicând-o. E albă, nu-i maronie. Am făcut schimb pentru ea, cum zice unchiul Wayne!

— Aha! Și ce-ai dat la schimb, dragule? a întrebat ea.

— Păi, a zis el, știi tu...

— Da. Bineînțeles.

Steris i s-a alăturat lui Wax la bar și l-a cuprins cu brațul de talie.

— Ce s-a întâmplat?

— Ambasador nou. Nu se dă în vânt după noi. Vrea să-i înapoiem Brățările. Ne-a amenințat subtil.

— O zi numai bună pentru lucruri de genul ăsta.

— Ai avut dreptate în legătură cu calendarul unificării, a spus Wax. Ambasadorul o să anunțe un nou consorțiu de state sub stindardul malwishian.

— Asta n-o să ne ajute în munca noastră, a spus Steris. Senatul din Elendel va considera că legea de astăzi a construit o națiune din niște orașe puse pe hartă, un contrapunct al imperialismului malwishian.

— Cucerire sub un alt nume, a spus Wax, ținându-și băutura la piept.

Mai comentase ocazional în legătură cu whiskeyul din Elendel... dar adevărul e că, uneori, acolo găseai marfă de calitate excepțională. Cu arome puternice, afumate, sofisticate. Ajunsese să-i placă mai mult decât ce găsea în Ținuturile Necruțătoare — și era mult, mult mai bun decât ce făcea Jub Hending în butoiul lui. Poșirca aia-ți desprindea bucăți de piele ca să te pedepsească pentru că o beai. Dar tot îi lipsea berea aia bună din Ținuturile Necruțătoare.

— Păi, s-ar putea să am niște vești bune, a spus Steris, scoțând o scrisoare din buzunar — refuza să poarte fuste fără buzunare, oricât de la modă ar fi fost. A venit cât ai fost plecat.

El a scos cartea poștală.

Hai să ne întâlnim la conac la ora 3:00. Am niște vești palpitante.

Marasi.

S-au uitat unul la celălalt.

— Îl luăm și pe Max sau nu? a întrebat Wax încetișor.

— Care-i probabilitatea să apară și vreo explozie? a întrebat Steris.

— La cum lucrăm noi, nu se știe niciodată...

— Atunci să rămână cu Kath aici, a spus ea. Oricum, îi vine meditatorul de istorie.

Wax a aprobat din cap.

— Mă duc și eu să mă spăl, apoi plecăm.

10

Marasi se simţea mult mai bine când a ajuns la Secţia de Poliţie din al Patrulea Octant, după un duş revigorant şi curată, purtându-şi uniforma preferată, sacou, vestă şi o fustă peste genunchi.

Ca detectiv special, practic, nu era obligată să se îmbrace în uniformă, dar avea obiceiul s-o poarte. Uniforma era un simbol. Însemna că ea reprezenta ceva mai presus de sine: pe locuitorii Bazinului şi binele tuturor. Uniforma îi liniştea pe cei care-o vedeau — cel puţin pe cei care se bucurau să aibă un poliţist în preajmă. Iar temeiul legii era să tragă un semnal de alarmă celor puşi pe rele.

Când şi-a făcut apariţia înăuntru, poliţiştii mai tineri din secţia principală şi-au lăsat rapoartele jos şi au tăcut, întorcând cu toţii privirile spre Marasi. Apoi au urmat aplauzele.

Dar-ar rugina, ce ciudat se simţea. Nu trebuie să te *aplaude* colegii, nu? Mai mulţi poliţişti noi — majoritatea femei — o priveau cu ochi mari în timp ce trecea pe lângă ei. Marasi ştia că le încurajase atât pe Wilhelmette, cât şi pe Gemdwyn să li se alăture cu un an în urmă.

Nutrea sentimente contradictorii din cauza asta. Pe de o parte, ar fi preferat ca ziarele să nu mai scrie tot soiul de poveşti despre ea. Pe de altă parte, dacă în felul ăsta încuraja alte femei...

Oricum, a păşit cu bucurie în încăperile din spate, trecând pe lângă birourile comisarilor de rang superior. Chiar şi câţiva dintre aceştia au felicitat-o. S-a oprit şi a stat de vorbă cu unii, întrebându-i despre anchetele lor. Deşi îşi dorea doar să-şi continue munca, şi acest lucru era important. Nu ştiai niciodată când ai nevoie de priceperea unui alt poliţist.

Pe lângă asta, era *bine* să ai prieteni în poliție. În fine.

În cele din urmă, a ajuns la biroul lui Reddi. A trecut pe lângă comisarul Gorglen, care tocmai ieșea — capul bărbatului înalt aproape că atingea tavanul. A schițat un gest din cap și i-a făcut loc, iar ea l-a găsit pe Reddi la biroul mare din spate. Era încruntat. Mustățile lui pleoștite încărunțiseră în ultimii ani, iar ea știa că uniforma de comisar-șef îl împovăra. În perioada aceea era mai mult politician decât comisar, petrecându-și jumătate din timp în ședințe cu conducătorii orașului.

— Comisare Colms, a spus el, scărpinându-se în bărbie. Vă dați seama ce vrea să însemne chestia asta?

I-a arătat desenul, care s-a dovedit a fi o caricatură rudimentară cu comisarul Gorglen înfățișat sub forma unei girafe ascunse într-o uniformă de comisar. În partea de jos scria *Aprobat de experți.*

— Discut eu cu Wayne, a promis ea.

Reddi a oftat, apoi a pus foaia de hârtie într-un dosar imens de pe colțul biroului său — cel în care ținea plângerile la adresa lui Wayne. Era evident că Reddi renunțase să-l mai bage în dulap.

— Îmi pare rău, domnule, a spus ea.

— Îți pare rău? Dar-ar rugina, comisare... *Îți pare rău?* Câți ați adus azi la secție? Oricum, nu-i căutați scuze — am eu o presimțire că, dacă nu l-ați fi potolit pe comisarul Wayne, dosarul ăsta ar fi fost de zece ori mai gros.

Ea a zâmbit.

— El chiar se descurcă mai bine când e concentrat pe... activități productive.

Reddi a mormăit, luând alt dosar.

— Să nu-i spui asta, dar felul în care mă imită e amuzant. Deși ar trebui să știți că iar l-au căutat cei doi cu melon.

— Aveți vreo idee cine sunt?

— O firmă de contabilitate, probabil departamentul de colectare a taxelor, a spus Reddi. Pare-se că... de data aceasta,

Wayne datorează bani unor oameni importanți. Genul de oameni pe care nici măcar eu nu pot să-i înduplec.

— Am să văd, a spus ea, oftând.

Pe Brățările lui Armonie... spera ca Wayne să nu fi furat ceva cu adevărat valoros.

— Atunci las asta în seama dumitale.

Reddi a bătut cu pumnul în dosar.

— Guvernatorul îmi tot suflă-n ceafă cerându-mi probe că Orașele Exterioare deturnează arme, iar tu mi le-ai oferit. Mulțumesc, Marasi. Chiar îți mulțumesc.

— Sper să vă aduc și mai multe probe, domnule, a spus ea. Am un carnet de la liderul lor — conține niște documente de transport interesante.

A scos carnetul și l-a deschis, să-i arate.

— O să fie nevoie să facem niște copii, să ajungă la departamentele de cercetare și decodificare, în caz că mi-a scăpat mie ceva, dar am citit niște chestii ciudate.

A arătat cu degetul spre o listă.

— Asta, a zis ea, se referă la o serie de teste pe care Ciclul le monitoriza ca să-și dea seama ce poate fi transportat spre Elendel fără să fie oprit de vameși sau să trezească interesul agenților-inspectori.

— Stai așa, a spus Reddi. *Spre* Elendel?

— Exact, a zis Marasi.

— Nu e ilegal să transporți lucruri spre Elendel. Banda asta încălca legea *scoțând* lucruri din Elendel.

— Și de-aia e atât de fascinantă povestea asta, a spus ea. Lista de transport e și foarte banală. Alimente, cherestea... dar au notat care-au fost inspectate, care pachete aveau dimensiuni suspecte, toate alea.

— Mi se pare... ușor îngrijorător, a zis el. Habar n-am ce înseamnă toate astea, ceea ce este și mai rău.

— Am să fac niște săpături, a promis Marasi. Deocamdată o să dau la copiat câteva dintre paginile astea. Așa o să

aveți probe concrete că explozibilii și armele pe care le-am găsit astăzi urmau să fie transportate ilegal spre Bilming. Transportul ăla *chiar* pleca din oraș, așa cum au plecat multe altele.

A ezitat.

— Mi-a venit o idee.

— Spune...

— O să am nevoie de autorizație ca să lucrez o vreme în afara orașului... și, dacă se poate, ar trebui să ținem aceste informații departe de ochii presei, măcar câteva zile. Asta înseamnă să închidem gura celorlalți comisari. Știu că va fi greu, dar mă va ajuta să pornesc pe urmele celor pe care ăștia voiau să-i aprovizioneze.

— Ce ai de gând?

— Conform acestui carnet, cineva din Bilming așteaptă curând un transport. Arme, explozibili și... alimente.

— Se potrivește cu ce-am găsit noi în peșteră, a spus Reddi, uitându-se peste rapoartele inițiale. Foarte multe alimente.

Era ciudat. De ce să fi transportat ilegal hrană uscată către Orașele Exterioare? Să fi fost rații pentru soldați sau marinari?

— Oricum, a spus Marasi, Set obișnuiește să păstreze tăcerea în perioade de genul ăsta. N-am văzut echipament radio acolo jos — oricum erau la o adâncime destul de mare încât să nu prindă semnal. Deci probabil că inamicii noștri nu știu că echipa lor a căzut. Ceea ce înseamnă că...

— ...am putea trimite *noi* transportul, a spus Reddi. Și poate că am reușit să-i capturăm pe cei din spatele poveștii ăsteia.

— Sau măcar mai facem un pas în încercarea de a descâlci lanțul de operațiuni.

— S-ar aștepta să ne întâlnim cu unul dintre oamenii lor, a spus Reddi, frecându-și bărbia. N-am reușit să păstrăm aparențele multă vreme.

— Păi, domnule, a spus Marasi, *chiar* avem cadavrul Ciclului.

— Sunt foarte mulți cei care nu cred în organizația asta misterioasă după care tot alergi tu, Colms. Ești conștientă de chestia asta, nu-i așa?

— Dumneavoastră ce credeți, domnule?

— Toți cei pe care i-am interogat acum niște ani puneau categoric ceva la cale, a spus el. Eu tot nu sunt convins, sută la sută, că n-a fost pur și simplu un complot pus la cale de Orașele Exterioare — și ideea că ar exista nu știu ce zeu malefic nu-mi pare în regulă. Dar sincer să fiu, am învățat să nu pariez contra ta.

— Trebuie să recunoașteți cel puțin faptul că unchiul lui Waxillium a fost implicat într-un soi de grupare paramilitară.

— Da, a spus Reddi, și *cineva* l-a asasinat în pușcărie — împreună cu cei care-l urmau. Dacă tu spui că e vorba despre Set, eu te cred. Dar trebuie să fii conștientă de un lucru — guvernatorul și oamenii lui vor să ne concentrăm în mod oficial asupra Orașelor Exterioare și a pericolului pe care acestea îl reprezintă la adresa supremației Elendelului, nu asupra unei societăți secrete care s-ar putea să tragă sforile.

— Am înțeles, a spus ea. Însă cred că astfel am atinge ambele obiective. Cei mai mulți dintre cei pe care i-am capturat sunt niște golani de colț de stradă — nu membri Set. Pot să pun pariu că singurul de acolo care avea vreo legătură cu Set e omul la care am găsit carnetul ăsta. Aici scrie că radiourile trebuie să fie oprite în interiorul orașului, ca să nu audă nimeni, în zilele dinaintea unui transport — deci nimeni din Bilming nu se așteaptă să primească vreo veste din partea lui. Cred că-i putem surprinde. Mai ales că avem cadavrul ăla.

— Stai puțin, a intervenit Reddi, cu ce ne ajută cadavrul?

— Mă gândeam să-i cer lui Armonie să ne împrumute un kandra care să imite mortul pe durata operațiunii. Wayne ar putea juca rolul unui lacheu oarecare, cu accent de Bilming, ca să păstrăm aparențele.

— Aha... Da... Corect.

Reddi s-a simțit stânjenit când Marasi i-a dat de înțeles că avea o relație apropiată cu Armonie — și era destul de obraznic din partea ei să spună asta, pentru că nu-l întâlnise niciodată. Cunoștea mai bine Moartea decât îl cunoștea pe Dumnezeu.

În orice caz, lui Reddi nu-i plăcea să fie implicat în povești cu kandra — Nemuritorii-fără-chip îl nelinișteau, de când cu povestea cu Bleeder. Probabil c-ar fi preferat ca ea să-și vadă de treabă fără să spună ce și cum. Dar ea-și dorea ca totul să meargă strună.

Departamentul trebuia să știe cum își obținea rezultatele — nu reușea fără diverse chestii precum tehnologia malwishiană împrumutată de la Allik sau legăturile cu Nemuritorii-fără-chip. Sperase că, dacă lămurea toate lucrurile astea, reputația ei avea să atingă niveluri mai rezonabile. Se înșelase. Totuși, situația avea avantajele ei.

— Sugestiile mele de reformă? a întrebat Marasi. Legate de felul în care aplicăm legea în mahalale și de pregătirea așa cum se cuvine a polițiștilor? Cum merge?

— Ceilalți comisari-șefi au aprobat articolele, a spus el. Toți în afară de Jamms, dar cred că după tot ce s-a întâmplat azi o să te-asculte. Trebuie doar să-l convingem pe guvernator să fie de acord cu aceste idei. Îmi place planul ăsta al tău cu transportul, a continuat el mijindu-și ochii. Fă-mi o propunere detaliată.

— Se rezolvă, domnule. Va trebui să ne mișcăm rapid.

— Vei avea susținerea deplină a departamentului, a spus Reddi. Guvernatorul va fi atât de mulțumit de rezultatele de astăzi, încât aproape că-ți pot garanta fonduri suplimentare, dacă operațiunea ta va avea nevoie. Aștept propunerea, dar până atunci am să-mi pun oamenii la treabă, să înlocuiască proviziile care-au fost distruse astăzi.

— Mulțumesc, domnule, a spus ea, respirând adânc, satisfăcută.

— E ceva în neregulă, comisare?

— Nu, domnule, a spus ea. Sunt doar... recunoscătoare pentru drumul pe care-am apucat și pentru direcția în care m-a dus.

— Fii recunoscătoare pe timpul tău, comisare!

Ea l-a privit, iar el i-a răspuns cu un zâmbet larg, ciudat.

— Trebuie să spun chestii de-astea. Guvernatorului îi place când sunt dur. Cred că se potrivește mai bine cu așteptările lui. Aaa... să nu uit. Comisarul Matieu spunea că ai ceva anume să-mi arăți. Ceva ce nu e trecut în rapoarte. Despre carnet era vorba?

— Despre carnet și despre ceva mai mult, domnule, a spus ea, scoțând țepușele din geanta de pe umăr. Vreau ca pe acestea trei să le predați cercetătorilor de la universitate. Dar pe asta, a mai spus ea ridicând a patra țepușă, mai subțire, o mai păstrez o vreme.

— Fir-ar... a șoptit Reddi. Ăla e... atium?

— Nu, deși e aproape la fel de legendar. Credem că e trellium, un metal din afara acestei lumi.

El i-a aruncat o privire. Nu-i pica bine nici când auzea vorbindu-se despre alte lumi, iar ea bănuia că el nu acceptase întru totul ceea ce spunea despre Trell.

— Nu cu ăsta au aruncat în aer închisoarea aia? a întrebat Reddi.

— Nu știu dacă să cred povestea asta, a spus ea. Nu există dovezi că unchiul lui Wax ar fi avut așa ceva asupra lui.

— Și totuși, a zis Reddi, ai grijă cu lucrurile astea. Dacă-i pe jumătate la fel de rău ca ettmetalul...

— O să am grijă, a spus ea. Am de gând să i-l trimit Lordului Ladrian să-l studieze.

Reddi a mormăit.

— Credeam că s-a pensionat.

— Depinde, a spus Marasi, băgând țepușa de trellium înapoi în geanta de pe umăr. Pentru așa ceva, ar trebui să-l aveți în vedere în cazul de față.

— Păi, eu nu i-am anulat privilegiile de comisar.

Reddi a scos o batistă și și-a șters fruntea.

— Numai să încerci să-l împiedici să... producă vreun incident. Când se implică el, de obicei, situația... degenerează.

— O să fac tot ce pot, domnule.

— Ăsta nu mai are ceva rude obsedate de apocalipsă sau vreo nevastă cu mințile rătăcite cu puteri mistice, nu-i așa?

— Dacă apare careva, îl pun să facă un raport. Și probabil amân confruntarea cu ei pentru următorul trimestru, din motive de buget.

Reddi a zâmbit.

— Mă bucur că ești acolo, Colms. Nu doar pentru cariera mea. Mă bucur că există cineva rațional care să... știi tu, să contrabalanseze nebunia asta. Du-te. Aleargă după misterele tale și dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva.

Ea a încuviințat din cap și a ieșit din biroul lui profund satisfăcută, după care s-a îndreptat din nou spre hol. Avea atât de multe reușite — atât în viața personală, cât și în acel caz. Reușise... *își intrase în mână...*

Și oare asta era tot? A alungat gândul enervant și s-a îndreptat cu pași repezi spre cantină, de unde a luat un sendviș și a început să-l înfulece. Nu mai avea mult până la întâlnirea cu Wax. Totuși, Marasi terminase doar jumătate de sendviș când femeia de serviciu s-a apropiat să-i ia tava.

— De fapt, mai am jumătate, a spus ea, ridicând ce mai rămăsese din sendviș.

— Mulțumesc, a zis femeia luând sendvișul din mâna lui Marasi și mușcând din el. Îmi era foame.

— Wayne, a zis Marasi, oftând, după ce s-a uitat mai atentă la fața lui. Ce faci?

— Mă ascund de conțopiștii ăștia!

— Cei doi la costum și cu meloane? a întrebat Marasi. Iar l-au bătut la cap pe căpitanul Reddi din cauza ta, Wayne. Cui mai datorezi bani de data asta?

— Nu te privește! a zis el, după care a mai luat o îmbucătură din sendvișul ei.

S-ar fi putut crede că arăta caraghios cu șorțul unei femei de serviciu și cu șapcă, dar — cu sânii falși — îi stătea bine. Wayne nu putea fi acuzat vreodată că nu avea stil. Doar că îi lipsea bunul-gust.

— Ba eu cred că *mă privește*, a spus Marasi.

— Ba *nu* te privește, a repezit-o Wayne. Am eu grijă să nu-l mai deranjeze pe bătrânul Reddi. Ai luat legătura cu Wax?

— I-am trimis un bilet. Ne vedem la 3.

— Și-atunci de ce pierdem vremea de pomană tot travestindu-ne? Hai, c-avem treabă!

11

Wax a aterizat pe treptele din faţa Conacului Ladrian, casa lui din moşi-strămoşi. Steris i-a dat drumul la mijloc — ca de obicei, îl strânsese cumplit de tare în timpul zborului, dar a păstrat în permanenţă un zâmbet vesel întipărit pe figură.

Au urcat treptele, iar Wax a descuiat uşa Împingând într-o anumită ordine şi făcând-o să li se deschidă în faţă. Ceilalţi puteau folosi chei, dar nu prea mai stătea nimeni acolo. Personalul se mutase în turn alături de Wax şi Steris. În zilele acelea, spaţiul avea un singur locuitor, care stătea acolo uneori.

Wax a strigat:

— Noi suntem, Allik!

Pe lângă faptul că-i oferea malwishianului un acoperiş deasupra capului, conacul trecuse de-a lungul timpului printr-o mică transformare. Spaţiul din apartamentul din Turnul Ahlstrom era restrâns, aşa că Wax şi Steris îşi păstrau acolo proiectele şi hobbyurile.

La etaj, Steris avea *trei* camere pentru registrele, caietele şi cataloagele ei — pe care-i plăcea să le răsfoiască în timpul liber. Lucrurile de care considera că aveau nevoie — livrate prin poştă — ar fi copleşit o casă mai mică. Totuşi, având destule avantaje datorită pregătirii ei, Wax nu considera că avea ceva de obiectat.

Steris s-a dus la baie să-şi aranjeze părul după zbor, dar Wax s-a oprit lângă uşă, unde două mantale lungi din Ţinuturile Necruţătoare erau atârnate pe perete. Una era albă, iar cealaltă — mai veche — era tăiată în două straturi de fâşii groase. Pelerină de ceaţă. Fiecare manta avea o pălărie din Ţinuturile Necruţătoare atârnată într-un cui deasupra. Nu era tocmai un

altar. Pentru că unul dintre oamenii pe care-i reprezenta nu murise încă; doar trecuse la alt soi de aventuri. Totuși, Wax s-a oprit, și-a sărutat vârfurile degetelor și a atins lemnul de sub pălăria lui Lessie. Din nou, nu era tocmai un ritual. Era ceva ce făcea el, atâta tot.

O clipă mai târziu, un cap s-a ițit de după balustrada de la etajul al doilea.

— Aaa, salutare! a zis Allik.

În clipa aceea purta o mască de un roșu-aprins cu pete de vopsea galbenă radiind din centru. Îi dădea o înfățișare ageră, de parcă i-ar fi curs stropi din soare pe față. Apoi a ridicat-o, iar zâmbetul lui larg, cu toți dinții, a devenit și mai strălucitor.

Deși era scund, slăbuț și cu o barbă oarecum penibilă, Allik era o forță de temut. Cel puțin când venea vorba despre produsele de patiserie.

— Aproape am mai dat gata un rând! i-a strigat el lui Wax. O, flămândule!

— Nu-ncepe iar cu astea, Allik! s-a răstit Wax. Și n-am venit aici pentru că mi-e foame!

— Dar tot mănânci, nu?

— Mda, a recunoscut Wax.

— Grozav!

Și-a pus din nou masca și s-a făcut nevăzut în camera lui de la al doilea etaj, unde ținuse șemineul în funcțiune prea mult timp. Își pusese și un cuptor, pentru că malwishienilor nu le ajungea niciodată căldura. Teoretic era „ambasador junior al bunei înțelegeri" pentru zona Bazinului, titlu pe care-l câștigase cu doi ani înainte, după ce acceptase o rezidență semipermanentă în Elendel. Wax se bucurase să vadă asta. Allik nu păcălise pe nimeni cu vizitele lui „întâmplătoare" acolo ca s-o vadă pe Marasi.

Pe lângă asta, produsele lui de patiserie erau... ei bine, erau *extraordinare*.

Marasi și Wayne păreau să întârzie, așa că Wax s-a dus să pună de ceai, iar Steris și-a adus „câteva" registre de la etaj. S-a

întors clătinându-se în timp ce ţinea în echilibru vreo douăzeci de registre, apoi s-a trântit pe canapeaua din camera de zi. Wax i-a oferit o ceaşcă de ceai, apoi — încruntându-se — s-a dus să vadă de unde venea un miros ciudat.

Tocmai găsise o jumătate de chiflă cu carne veche în buzunarul mantiei de ceaţă când un câine a intrat cu paşi vioi pe uşă. Un exemplar mare, gri cu alb, care aproape că-i ajungea până la talie.

— Bună, a spus el cu o voce feminină. L-ai adus pe Max?

— Nu, a zis Wax. Am vrut să fac nişte experimente, şi ştii şi tu cu ce se lasă chestiile astea.

— Cu explozii? a întrebat câinele — adică MeLaan. Ei, la naiba... Am stat în corpul ăsta degeaba.

— Ţie chiar îţi *place* să faci aport? a întrebat Wax, aruncând chifla cu carne mucegăită. Din câte am reuşit eu să-mi dau seama, cei mai mulţi dintre voi nu suportă corpurile non-umane.

— Mda, sunt sub demnitatea noastră, a spus MeLaan, punându-se în patru labe. Doar că un corp te... influenţează. E greu de explicat muritorilor. Gândeşte-te că porţi o ţinută. Dacă ai o ţinută de-aia de fiţe, o rochie cu sclipici, îţi vine să dansezi şi să faci piruete. Dacă porţi pantaloni şi duci o secure pe umăr, probabil c-o să-ţi vină să faci ceva bucăţi-bucăţele. Eu iau corpuri de-astea doar când mi-o cere misiunea. Dar când l-am luat...

A ridicat din umeri, un gest extrem de ciudat pentru un câine.

— Dar azi nu fac niciun aport. Mă duc să mă schimb.

S-a îndreptat spre camera în care Wax o lăsa să-şi păstreze celelalte corpuri: oase, păr, unghii... Din fericire, cele mai multe dintre oase nu erau adevărate. Ea prefera ceea ce kandra numeau Trupuri Adevărate, făcute din piatră, cristal sau metal.

I s-a alăturat lui Steris în camera de zi şi terminase de citit jumătate din ziarul din ziua aceea — fiecare ziar îi era livrat lui Allik de un băiat — când i-a auzit pe Marasi şi Wayne tropăind

pe hol. Făceau o gălăgie de-ai fi zis că-i un marfar. El a clătinat din cap, sorbindu-și ceaiul.

— Aici! a strigat Steris, iar Wayne a dat buzna înăuntru după o clipă. Wayne, ai să-ți amintești și tu *vreodată* să te ștergi pe picioare înainte să aduci noroi în casă? Aici nu ești în Ținuturile Necruțătoare.

— Să zici mersi că-i doar noroi, a zis el. Am umblat prin măruntaiele pământului azi, Steris, și erau pline de conținutul obișnuit al măruntaielor.

— O descriere absolut oribilă, a spus ea.

— Ia nu te mai plânge atâta, a zis el sărind de pe un picior pe celălalt. Avem vești. Avem vești!

Marasi a ieșit cu pași mari în față și a scos ceva lung și subțire din buzunar. O singură țepușă, delicată. Metalul altfel argintiu avea pe el pete roșiatice, vizibile mai ales când era expus la lumină.

Wax a inspirat adânc.

— Ai una dintr-asta? Cum așa?

— Mai ții minte pista aia din canale de care ți-am povestit? Am găsit acolo un membru Set care se îmbunătățise cu Hemalurgie și conducea o gașcă de golani.

— Spre norocul nostru, a spus Wayne, n-a mai avut ce face cu țepușa când a terminat Marasi cu el.

— Teoretic, *ar mai fi avut* ce face, a zis ea. De-aia a și trebuit să i-o scot. Wax, avea patru țepușe. Nu înseamnă că asta-i oferă lui Armonie control asupra unei persoane?

— Așa s-ar părea, a spus el.

Asta fusese problema lui Lessie. Deși numărul varia în funcție de specie, principiul era același: dacă te înțepai de prea multe ori, Armonie te putea controla. Era o exploatare a Hemalurgiei care data din vremuri străvechi, când Năruirea îi controlase direct pe Inchizitori, cum făcuse cu Moartea în persoană.

Dar în ultima perioadă, Marasi a început să întâlnească membri Set cu prea multe puteri. Wax nu crezuse la început, dar dacă ea confirma...

— Limitarea a fost cumva ocolită, a spus Wax, studiind țepușa de trellium. Să aibă vreo legătură cu poziționarea acestei țepușe, ca un ac de siguranță?

— Wax, a spus Marasi, banda asta transporta provizii pentru Bilming. Arme și rații de mâncare pentru soldați.

El a schimbat câteva priviri cu Steris. Dar-ar rugina... se părea că Orașele Exterioare considerau că războiul era inevitabil. Și la cum se votase în ziua aceea, se putea să fie adevărat.

Totuși, să aibă o țepușă de trellium, după atâția ani... își amintea ce i se întâmplase lui Lessie, dar s-a forțat să o țină în mână. Nu aparținea corpului ei. Nu știau dacă țepușele ciudate din trellium îi influențaseră nebunia. Toți kandra povesteau că nu țepușele erau de vină, ci ceva anume ce o întorsese împotriva lui Armonie și o împinsese spre paranoia. Ceva o răpise pe femeia pe care el o iubea și o transformase în Bleeder. Refuza să accepte faptul că fusese pe deplin stăpână pe sine.

În zilele acelea, vechile suferințe erau îngropate adânc, așa că a reușit să ia țepușa în mână și să o studieze. Metalul era — probabil — o manifestare a trupului unui zeu. La fel ca harmoniumul, cunoscut și sub numele de ettmetal. Oare ce putea afla din acea mostră nouă?

Ușa s-a deschis, iar MeLaan și-a făcut apariția în niște pantaloni albaștri eleganți și o cămașă cu nasturi. În perioada aceea avea o înfățișare androgină, cu părul foarte scurt și blond și aproape fără urmă de sâni. Pentru prieteni își păstra adesea trăsături asemănătoare. De exemplu, chipul acela îi semăna perfect — doar că era mai slabă, mai puțin feminină.

Ca de obicei, alesese un trup înalt și suplu — acela măsura în jur de doi metri. Își ștergea părul cu prosopul — îi plăcea să se spele imediat ce-și lua un corp nou, ca să-și aranjeze părul mai bine și să fie sigură că era potrivit.

— Măi să fie! a zis ea, văzând țepușa din mâna lui Wax. Aia e ceea ce cred eu?

— Da, a zis Wayne. Marasi l-a făcut pe unul hamburger ca să facă rost de ea.

— Drăguț! a zis MeLaan.

— *Nu* am făcut pe nimeni hamburger, a intervenit Marasi.

— Preferă ficatul, a spus Wayne, alegându-se cu o privire încruntată.

— Că veni vorba de carne, a zis Wax, tu mi-ai lăsat o chiflă cu carne în buzunarul *mantiei mele de ceață*?

— Ăăă... a făcut Wayne. Era... ăăă...

— Ești conștient că trebuie să o duc la curățătorie, nu? Și va fi pe cheltuiala ta.

— Hei, a zis Wayne. N-ai nicio dovadă că eu am făcut treaba asta.

Wax i-a aruncat o privire inexpresivă.

— Nu poți să mă acuzi așa, din bănuieli, a zis Wayne, încrucișându-și brațele. Eu știu care-mi sunt drepturile. Le citește Marasi de fiecare dată oamenilor, după ce-i cotonogim zdravăn. Am dreptul să fiu judecat de semenii mei, nu?

— Da, a spus Steris, dar unde găsim atâția melci într-un timp atât de scurt?

Wayne s-a întors spre ea, apoi — după o pauză scurtă — a zâmbit larg. Cei doi se înțelegeau mai bine în ultima vreme, lucru pe care Wax îl constata cu bucurie. Deocamdată continua să studieze țepușa. Ce proprietăți avea? Putea fi topită? Putea...

S-a oprit, apoi a băgat mâna în buzunarul de la spate. Acolo, aproape uitat, se afla plicul pe care-l găsise mai devreme pe biroul lui. L-a deschis din nou și a scos cercelul metalic, un obiect de cult tradițional al religiei Căii — și un mijloc de comuniune cu Armonie. Străpungerea trupului cu metal era o modalitate de-a intra în legătură cu Dumnezeu și a-i da voie să te influențeze într-un anumit fel.

A citit din nou biletul: *Va trebui să faci un al doilea, când primești metalul potrivit.*

Dar-ar rugina... De ce să-i fi spus Armonie să facă un al doilea cercel, probabil din metalul lui *Trell*?

Bineînțeles, nu era nicio explicație în plic. Armonie îl cunoștea mult prea bine pe Wax. Un mister era o modalitate mult mai reușită de a-i atrage atenția decât o explicație.

Să-l ia naiba.

Puse din nou plicul deoparte.

— Bună treabă, i-a spus el lui Marasi. *Foarte* bună treabă.

— Mulțumesc, a răspuns ea. Ar trebui să mai avem ocazia să prindem niște membri Set cât de curând. Mă gândesc la o șmecherie.

S-a întors spre MeLaan, care stătea sprijinită de perete, cu brațele încrucișate. Pentru cineva care trăia din tertipuri — imitându-i pe alții și îndeplinind misiuni pentru Dumnezeu în persoană — îi plăcea tare mult să iasă în evidență. În ziua aceea avea obrajii ușor transparenți, scoțându-i în evidență scheletul de culoarea smaraldului.

— Mi-ar prinde bine ajutorul tău, MeLaan, a spus Marasi. Am un cadavru care trebuie să se ridice și să umble — suficient încât să-i păcălească pe membrii Set.

MeLaan a schițat o grimasă.

— Mi-ar face mare plăcere, dar... am o *chestie*...

— Putem să ne facem programul în funcție de al tău, a spus Marasi.

— Ar putea fi cam dificil, a zis MeLaan. Pentru că e vorba de o altă planetă...

— Altă *planetă*? a făcut Marasi.

— Păi, poate între planete... Nu sunt foarte sigură. Armonie vrea ca unii dintre noi să înceapă să exploreze, să învețe despre Cosmer. E clar că universul Cosmer știe despre *noi*, a mai spus MeLaan făcând un semn din cap spre țepușa din mâna lui Wax.

— Cum e? a întrebat-o Marasi cu o anumită... foame în privire. Să călătorești într-acolo. Cum... faci chestia asta?

— E dificil, a spus MeLaan. Și să ajungi în partea cealaltă — care e o inversiune a lumii reale —, și să călătorești cât ești acolo. Mă tem că va trebui să plec curând, dar ideea de-a afla ce se întâmplă cu Set e o prioritate pentru Armonie. Am să-l rog să-ți dea pe careva dintre noi să te ajute în misiunea ta, Marasi.

Wax i-a aruncat o privire lui Wayne. MeLaan avea să plece. Curând? Va trebui să-și ia prietenul deoparte și să-l întrebe ce părere avea despre asta.

Dar în acel moment Allik a dat buzna pe ușă cu o tavă cu niște produse de patiserie aburinde.

— Aha! a făcut el și, ridicându-și masca, a afișat un zâmbet larg. Încăperea-i plină! Cine vrea plăcintă cu scorțișoară și ciocolată caldă în care s-o înmoaie? Evident că iar ai de gând să salvezi lumea, după cum se uită toți. Pentru așa ceva e nevoie de multă ciocolată, nu?

Wax a zâmbit, bucurându-se de entuziasmul lui Allik. Își revenise spectaculos după tragedia pierderii atâtor prieteni din cauza grupului Set cu mulți ani în urmă — torturați pentru informații legate de aeronave. *Oamenii sunt flexibili*, s-a gândit Wax. *Ne putem remodela. Iar dacă nu suntem chiar ca înainte, e bine. Înseamnă că putem crește.*

Allik i-a dat lui Marasi o cană cu ciocolată caldă — aproape caraghios de mare —, făcându-i cu ochiul. Ea l-a luat de mână și, strângându-l, i-a zâmbit. Flirtau de patru ani și formau un cuplu oficial de doi ani, și tot ca niște școlari se purtau câteodată. Wax știa mai multe despre asta decât și-ar fi dorit, deoarece Steris lua notițe și întreba dac-ar fi trebuit să se comporte la fel de penibil.

— Mai e o chestie, Wax, a spus Marasi. Am luat un carnet de la Ciclul pe care l-am omorât azi. Ce zici de pagina asta?

Wax a luat carnetul și s-a lăsat pe spătarul scaunului, în timp ce Steris se uita peste umărul său, citind datele menționate în carnet.

— Pare... a zis el, o listă adnotată a transporturilor spre Elendel? „Cutie de optzeci de centimetri pătraţi, cu etichete de alimente, inspectată de patru ori din şase. Ladă mai mare cu etichete de avertizare, inspectată şi pusă în carantină. Ladă, un metru optzeci lăţime, reţinută de fiecare dată..."

Steris s-a încruntat.

— Ăştia par să fi consemnat tot ce e inspectat când e transportat *înspre* oraş.

— Ceea ce e ciudat, nu-i aşa? a spus Marasi. Nu e greu să aduci transporturi în Elendel. Doar transporturile spre exterior sunt taxate, deoarece se folosesc de căile noastre ferate. Asta-i toată problema; Oraşele Exterioare s-au săturat să ne plătească pentru a-şi transporta bunurile între ele.

— Aşa e, a spus Wax. De ce e grupul Set atât de interesat de ce poate aduce în oraş?

— Poate că încearcă să aprovizioneze o forţă rebelă din interiorul oraşului? a zis Steris.

— Dar tot rostul acestei operaţiuni, a spus Marasi, este acela de a scoate arme *din* Elendel. Nu au *deloc* probleme când vine vorba să dea arme oamenilor din interiorul Elendelului.

Au rămas în tăcere, căzuţi pe gânduri. Wax i-a aruncat o privire lui Steris, care a clătinat din cap. Pe moment nu-i venea nicio idee. În cele din urmă, i-a înapoiat carnetul lui Marasi. În timp ce Allik continua să împartă plăcinte, Wax s-a îndreptat spre Wayne, care refuza o cană cu ciocolată caldă, ceea ce nu-i stătea în fire. Allik i-a dat-o, în schimb, lui Wax.

— Salutare, a zis Wax către Wayne. Câtă energie ţi-ai adunat? S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău cu nişte experimente azi.

— Îmi pare rău, amice, a spus Wayne. Am o *programare*.

— Sper că n-ai de gând să intri în vreo belea, nu?

— Ba dimpotrivă, a zis Wayne uitându-se la ceasul său de buzunar — care era unul dintre ceasurile lui Wax. De fapt, trebuie s-o iau din loc. Că n-am chef să mă-mpuşte careva dacă întârzii.

— Ai o clipă, Wayne? a întrebat MeLaan.

— Eu chiar... a început el.

— E important. Foarte important.

Wayne s-a pleoștit, apoi a încuviințat din cap, cu ochi triști. Wax l-a apucat de umăr, de parc-ar fi vrut să-i dea niște putere de la el. Urma să vină momentul acela. MeLaan era o rătăcitoare.

Wayne și MeLaan au plecat, iar Wax a încercat să se concentreze asupra minunatului dar pe care i-l adusese Marasi. O țepușă întreagă de trellium.

— Eu, a spus el, o să am nevoie de *ochelari*.

12

Wayne făcea uneori pe eroul. Se prefăcea că e un vechi personaj prăfuit din povești, plecat într-o misiune fără noimă în care trebuia să ucidă un monstru sau să călătorească pe tărâmul Morții.

În ultima vreme îi venea tot mai greu să joace rolul acela. Mai ales că îl izbea adevărul în față când se uita în oglindă. Își făcuse o întreagă carieră din prefăcătorie. Lumea credea că era un talent. Nu-l întreba nimeni de ce se ascundea.

În ziua aceea, ar fi dat orice ca să fie altcineva. MeLaan, care avea acel corp senzual — sincer vorbind, toate erau senzuale —, l-a condus pe holul de la intrare, spre o cameră de zi din cealaltă parte. A dat să-și ia pălăria norocoasă, care atârna pe peretele din fața camerei, în timp ce treceau pe lângă ea. Dar n-a apucat.

Înăuntru, ea l-a așezat pe un fotoliu umflat care-l făcea să se simtă ca un copil. Nu-l ajuta nici faptul că în acel corp era la fel de înaltă ca Wax. Apoi l-a luat de mână și s-a ghemuit la picioarele lui, privindu-l în ochi.

— Îmi pare rău, Wayne, a spus ea încetișor. Trebuie să te părăsesc. Astăzi. S-a terminat. Am încercat să te pregătesc pentru asta... dar probabil c-ar fi fost mult mai dureros să tragem de timp, nu?

— Nu știu, a zis el. Nimeni nu mi-a mai frânt inima până acum. Așa că n-am experiență.

Ea a tresărit.

— Wayne...

— Scuze, a spus el. Tu trebuie să-ți faci treaba. Știu asta. Nu se întâlnește nimeni cu un agent nemuritor al lui Dumnezeu fără să-i treacă prin minte că într-o zi va ajunge pe locul doi, după tipul care strălucește. Și chiar strălucește? a mai spus Wayne încruntându-se.

— Credeam, a zis ea strângându-l de mână, că tu te atașezi mai greu.

— Cine ți-a băgat ideea asta-n cap? a întrebat el. Mă atașez atât de tare, încât uneori mă trezesc cu tot felul de lucruri care nu-mi aparțin!

Ea a schițat o grimasă.

— Atunci... pentru tine n-au însemnat nimic? Ăștia șase ani?

— Nu-i vorba că n-au însemnat nimic, a spus ea. Doar că... n-au însemnat același lucru ca pentru tine. Știu c-ar fi trebuit să mă aștept la asta. TenSoon m-a avertizat, Ulaam m-a avertizat. Muritorii văd altfel timpul. Ei mi-au *spus*. Îmi pare rău, Wayne.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze pentru ceva ce *nu* simți, MeLaan! a spus Wayne. Nu-i vina ta.

E vina mea.

— Eu... *am cerut* misiunea asta, a recunoscut ea. Pentru că mi-am dat seama că-ți dădeam speranțe — și cu cât dura mai mult, cu atât avea să fie mai dureroasă despărțirea. De asta nu pot să rămân și să vă ajut. Trebuie să plec chiar acum. Până nu-mi pierd curajul.

— Ar fi... chiar așa de rău?

— Da, a spus ea. Pentru că ar fi o minciună, Wayne. Aș rămâne pentru că nu vreau să te rănesc. Nu pentru că mi-aș dori cu adevărat să rămân.

Nu ar fi trebuit să-și dorească să rămână, în condițiile acelea. Însă el își dorea. Lua-l-ar naiba... își dorea.

Dar și-a ținut gura. Uneori, nu aveai altceva mai bun de făcut decât să stai și să încasezi glonțul.

— *Chiar* e o misiune palpitantă, a spus ea. Am ocazia să traversez necunoscutul învăluit în ceață, marea întindere întunecată pe care Armonie o numește „Umbremar". Voi fi prima kandra care pornește într-acolo într-o misiune oficială pe termen lung. O să am ocazia să explorez Cosmerul, Wayne. O să am ocazia să văd tot ce există — lumi pe care putem doar să ni le *închipuim*. O să am ocazia să-i ajut pe cei care au nevoie de ajutor — nu doar câțiva oameni, ci *popoare* întregi.

El a încuviințat din cap fără vlagă.

Ea s-a ridicat în picioare, apoi s-a aplecat să-l sărute. El a vrut să se retragă, dar... ei bine, ar fi regretat. Un ultim sărut lung, așa cum numai cineva cu o limbă nesupusă legilor fiziologiei îi putea da.

— Chiar voiam să-ți spun ceva important, a șoptit ea, în timp ce el se retrăgea. Ceva profund.

— Da?

— Tu, a spus ea, strângându-i pentru ultima oară mâna, ai fost o partidă *foarte* bună, Wayne.

— Serios?

— Serios. Ca să fiu sinceră, cea mai bună din câte am cunoscut.

— Ai șapte sute de ani, a spus el. Și *eu* am fost cel mai bun?

Ea a aprobat din cap.

Ei, asta era ceva. Era mare lucru.

— Mulțumesc, a spus el. Drăguț din partea ta să-mi spui asta. Mă... ajută.

— Mă gândeam eu că te-ar ajuta, a zis ea. Adio, Wayne.

Și, dându-i drumul la mână, a ieșit. La cum o știa el, avea să trimită pe cineva să-i împacheteze restul corpurilor. În ziua aceea, îl alesese pe cel de smarald, pentru că era unul dintre favoritele ei — probabil că pe acesta și pe cel de aluminiu avea să le ia cu ea în misiune, abandonându-le pe celelalte.

El a rămas nemișcat și a privit ușa îndelung. Nu purta nicio pălărie, ceea ce însemna că trebuia doar să fie el însuși. Adevăratul el, acela care era familiarizat cu acea durere. Bătuseră împreună multe cărări prăfuite. Durerea aceea îi fusese prietenă nevăzută încă din copilărie.

Durerea de a ști cine era cu adevărat.

Durerea de a fi inutil.

13

Wax a luat-o înainte, coborând spre subsol, cu paşii duduind pe trepte, urmat de Steris şi Marasi. În timp ce etajele superioare ale conacului erau dedicate preocupărilor lui Steris şi diverselor nevoi ale prietenilor lui, subsolul îi aparţinea lui Wax. Iar el făcuse câteva modificări.

Se apucase de metalurgie în Ţinuturile Necruţătoare, unde oraşele miniere aveau cele mai bune echipamente de testare a purităţii metalelor şi altele asemenea. Fusese surprins de cât de util se dovedise a fi acel hobby. De exemplu, foarte puţini infractori erau conştienţi că le puteai găsi furnizorii testând cartuşele.

În Elendel, şi-a extins curiozitatea de zece ori. Un subsol plin de mostre de metal, acizi şi solvenţi, arzătoare, microscoape, chiar şi o cameră cu forjă şi nicovală. Toate acestea îi aduceau aminte, în sensul bun, de Ţinuturile Necruţătoare. De felul în care râdea Lessie când el făcea o descoperire importantă. De serile petrecute îndoind metalul de parc-ar fi fost vreun războinic din vechime ce făurea un cuţit menit să ia viaţa unui zeu — nu un amator care se străduia să facă un tacâm pentru cină.

În ultima vreme i se păreau *fascinante* electroliza şi placarea, iar noul său spectrometru electric era absolut extraordinar. Împreună cu graficele reprezentând culorile spectroscopice ale diverselor elemente, acesta îi permitea să identifice aproape orice. Oare cum avea să reacţioneze trelliumul la asta? Sau la acizii lui, sau la magneţi?

Întrebările îl umpleau de energie. Era un soi de entuziasm pe care-l pierduse în anii vârstei de mijloc. Era prea pur. Nu mai fusese în stare să resimtă entuziasm faţă de ceva atât de simplu şi de satisfăcător într-o perioadă în care viaţa lui se destrăma.

Şi-a pus ochelarii de protecţie. Steris l-a urmat, punându-şi-i şi ea pe ai săi, apoi şi-a scos tableta de scris. I-a dat un şorţ, iar el a cedat — purta una dintre vestele acelea bune, deşi aruncase cravata pe undeva. Şorţul ei era mai cuprinzător şi mai gros, aproape ca o vestă antiglonţ. El o convinsese recent că poate nu avea nevoie de două perechi de ochelari puse una peste alta; putea să-şi comande pur şi simplu o pereche mai groasă.

S-au aşezat la o masă, unde Wax a pus ţepuşa într-un suport ca să stea nemişcată.

Marasi s-a oprit în pragul uşii, apoi a zâmbit larg.

— Voi doi, a spus ea, sunteţi *adorabili*.

Wax a schimbat o privire cu Steris.

— Nu cred să-mi mai fi spus cineva că-s adorabil de când eram de vârsta lui Max.

— Ar trebui să-şi facă un control la ochi, a spus Steris. Marasi, dragă, am nişte ochelari cu lentile corectoare în sertarul din dreapta ta.

— Sunt în regulă, a spus Marasi, intrând în cameră.

Steris a plescăit din limbă şi a arătat spre afişul de deasupra uşii. OCHELARII SUNT OBLIGATORII. Avea un asterisc şi un mesaj scris de mână cu creionul — „Cu excepţia lui Wayne".

— Bună regulă, a spus Wax. Ştii că se-ntâmplă tot felul de chestii pe-aici.

— Chestii? a întrebat Marasi, alegând o pereche de ochelari. Adică explozii?

— Nu doar explozii, a zis Steris. Scurgeri de acid. Incendii. Descărcări accidentale de arme. Deşi cred că aia e o subdiviziune a exploziilor. Cum e duritatea?

— E tare, a spus Wax, testând ţepuşa cu diverse substanţe. Se zgârie cu diamant, dar abia lasă urmă corindonul. Un pic peste nouă.

— Am notat, a spus ea.

— E și sfărâmicios, a spus Wax, scrijelind cu grijă. Nu seamănă deloc cu harmoniumul, care e aproape la fel de maleabil ca aurul. Pornești tu un arzător?

Steris a aprins un bec de gaz. Wax a desprins o bucățică de trellium și a pus-o într-un bol din aliaj de tungsten, pe care l-a pus apoi la flacără, și a privit cu atenție. Bucățica s-a încins repede, devenind albicioasă, dar nu s-a topit.

— Punctul de topire e extrem de ridicat, a zis el. Peste o mie trei sute șaptezeci de grade.

— Asemănător cu harmoniumul, a spus Steris. Încerci cu topitorul electric?

El a încuviințat din cap. Topitorul a trecut un curent electric puternic prin metal, astfel încât să-l încălzească mai mult decât putea arzătorul. Avusese oarecum noroc cu harmoniumul folosind acel proces. Din păcate, deși bucățica de trellium se încingea foarte tare, nu se îndoia și nici nu se întindea.

— Dar-ar rugina, a spus Wax încet, folosind ochelari fumurii ca să fixeze cu privirea bucățica de metal strălucitor. Chestia asta-i *tare*.

Oare cum avea să facă un cercel din ea?

Chiar se gândea la asta? Când i-a trecut prin minte treaba asta, și-a dat seama că nu știa că plicul era de la El. Oricine-ar fi putut lăsa un plic astfel. Ar fi trebuit să discute cu Armonie înainte să facă vreo boacănă.

— TenSoon spune că metalele sunt trupurile divinităților, a zis Steris. Așa-zisele Metale ale Zeilor erau sursa ceții în vremurile anteverdante.

— Și-atunci de ce n-au ars plămânii tuturor? a întrebat Wax. Dacă eu pot să încălzesc chestia asta la peste o mie șapte sute de grade fără să se topească, înseamnă că trebuie să fie *extrem* de fierbinte când e vaporizată.

— Poate că metalele astea — spre deosebire de cele obișnuite — nu-și schimbă starea în funcție de temperatură, ci de alți factori, a spus Steris.

Wax a aprobat din cap, căzut pe gânduri. Marasi s-a aplecat lângă masă, privind țepușa.

— E plină de energie, a spus ea. E o țepușă hemalurgică, deci e...

— „Învestită" e termenul folosit de kandra, a zis Wax. A luat o parte din sufletul cuiva, prin Hemalurgie, și l-a pus la păstrare. Ca pe-un fel de... baterie pentru energie vitală.

Marasi tremura vizibil.

— Atunci e un fel de cadavru?

— Cel puțin o armă a crimei, a aprobat Steris, închizând arzătorul.

— Wax, a spus Marasi cam fără tragere de inimă, când am scos asta din Ciclu, el a început să îndruge verzi și uscate. Cum a făcut și Miles când a murit.

— Și ce-a zis? a întrebat Wax, ridicându-și privirea de la experimentul lui.

— Vorbea despre oameni în auriu și roșu... La fel ca Miles... Iar apoi... a început să vorbească din nou despre căderile de cenușă, ca în Catacendru. Despre întoarcerea zilelor de întuneric și cenușă...

— E imposibil, a spus Wax. Pământul nu mai e alcătuit în felul ăla. Munții de cenușă fie nu mai există, fie sunt inactivi. Nu mai există activitatea tectonică necesară pentru a provoca o altă cădere de cenușă.

— Ești sigur? a întrebat Marasi.

El a ezitat, după care a clătinat din cap.

— Când Armonie mi-a arătat cum influența lui Trell învăluie planeta noastră, până și el părea uluit. Lumea noastră și zeul nostru au, practic, trei secole și jumătate. În exterior sunt lucruri mult, *mult* mai vechi. Mult, *mult* mai viclene.

În laborator s-a lăsat liniștea, în afară de bâzâitul mașinăriei electrice, pe care Wax a oprit-o.

— Deci îi ajungem din urmă, a spus Steris bătând cu creionul în tăbliță de scris. Și apoi ce urmează?

Trebuia să recunoască, era *cu adevărat* adorabilă cu ochelarii ei supradimensionați și cu vesta militară peste rochia de ceai. A observat și cravata lui care-i ieșea din buzunarul rochiei.

— Spectroscopia, a răspuns Wax la întrebarea ei. Haideți să ardem niște bucățele.

— Stai un pic, a zis Marasi. N-ai reușit să-l topești — cum ai de gând să-l *arzi*?

A frecat țepușa fixată în suport cu o pilă, adunând așchiile pe o bucată de carton gros.

— Marasi, cele mai multe metale ard dacă obții bucățele îndeajuns de mici și le expui unei cantități suficiente de oxigen. Am reușit cu harmoniumul, deși nu l-am topit de tot.

— E... ciudat, nu-i așa?

— Într-adevăr, a spus Wax. Dar, după cum s-a luat la cunoștință, vorbim despre trupurile zeilor.

A instalat spectroscopul și a reușit să ardă câteva așchii folosind instalația de oxigen, ca să obțină niște valori. Apoi a încălzit din nou o bucățică, astfel încât să emită unde luminoase, și a citit valorile. Aparatul făcea un pix să se deplaseze pe o foaie de hârtie, ca un seismograf — doar că aici valorile înalte și joase reprezentau frecvențe ale luminii. Tiparele luminoase corespundeau diverselor elemente.

În acest caz, în mod ciudat, a obținut o linie dreaptă — spectrul complet. Deși la capătul spectrului, în zona roșie, aparatul încercase să ridice linia mai sus de nivelul maxim. Lucru care n-ar fi trebuit să fie posibil, deși mai văzuse așa ceva în trecut.

A deșurubat acul care ținea brațul aparatului pe loc și a pornit iarăși instalația. Din nou, spectru complet, la maximum — până-n zona roșie, unde acul brațului a zvâcnit și a ieșit în afara foii de hârtie.

Wax a oftat.

— Pare a fi dovada că e un Metal al Zeilor.

— Într-adevăr, a spus Steris, mâzgălind niște notițe în întuneric.

— Să-mi zică și mie cineva ce se întâmplă, a spus Marasi. Ce dovezi sunt astea?

— E complicat, a spus Wax. Fiecare element are un soi de semnătură reprezentată de lungimile de undă pe care le emite când e încălzit. Practic, e o metodă de identificare a elementelor și compușilor. Ca atunci când identifici o persoană cu ajutorul amprentelor.

— Iar metalul ăsta, a intervenit Steris, proiectează cumva un *spectru complet*, de parc-ar fi făcut din lumină albă, pură. Dar se întâmplă ceva ciudat și în zona roșie, de parc-ar avea o lumină care depășește capacitatea de calcul a aparatului.

— Am mai văzut ceva de genul ăsta o singură dată, a spus Wax.

— La harmonium? a presupus Marasi.

— Da.

A bătut darabana pe masă, apoi a clătinat din cap.

— Când avem de-a face cu asemenea metale, foarte multe lucruri par să încalce legile fizicii. Simt că experimentez ceva ce ne depășește periculos de mult nivelul de înțelegere.

— Mergem la seif? a întrebat Steris.

— Ar fi probabil un lucru înțelept, a spus Wax. Mai ales că următorul pas ar fi să punem o parte din aceste așchii în acizi.

„Seif" era numele pe care Steris i-l dăduse cutiei mici, armate, pe care o construiseră în peretele din spate. Avea o suprafață de 0,3 metri pătrați și era adâncă de un metru, făcută din aluminiu și oțel, cu o ușă ca de seif în partea din față. Acea ușă avea o placă din sticlă foarte groasă în partea de sus, pentru a putea privi în interior. Grozăvia aia putea face față fără probleme unei grenade, și mai îndurase o explozie cu apă și ettmetal.

Harmoniumul — ettmetalul — era foarte instabil. Trebuia păstrat în ulei, deoarece avea tendința de a reacționa până și cu *aerul*. Deoarece nu știau cum avea să reacționeze la acizii lui, Wax a aranjat totul în interiorul cutiei și a încuiat-o. Apoi a folosit două brațe subțiri prinse de niște rotițe pentru a turna un

pic de trellium în fiecare dintre cele zece eprubete cu acid — și două eprubete cu o bază.

Harmoniumul nu era afectat de acizi, dar poate că acel metal avea să fie. Ar fi făcut orice ca să obțină o informație în plus, să înțeleagă mai bine. În timp ce lucra, Marasi s-a îndreptat spre peretele de care el și Steris prinseseră notițe, experimente și informații legate de trellium. Dar-ar rugina... cele mai vechi dintre ele aveau deja mai bine de cinci ani. Pe Wax îl apuca depresia când se gândea cât de puțin progresaseră.

— Toate acestea, a spus Marasi privind notițele, nu cred că le-am mai văzut de aproape... Încerci să-l fragmentezi.

S-a întors spre el.

— Ai încercat să *separi* harmoniumul în metalele de bază? Încerci să creezi atium!

El s-a uitat din nou pe vizor, continuând să arunce așchii în acid.

— Nu doar atium, a spus Marasi. Și lerasium? Ăsta-i metalul care... i-a *creat* pe Cețurieni! Toate acestea sunt explicate în documentele lăsate în urmă de Armonie. Allomanția a pătruns în lume deoarece Lordul Conducător le-a dat lerasium unor adepți ai săi care l-au ars și s-au transformat. Acei primi Cețurieni legendari... aveau o putere incredibilă. Tu încerci să reproduci asta.

— Nu, a zis Wax, încerc să văd dacă *poate* fi reprodus.

— În toți anii ăștia nu mi-ai spus niciodată la ce-ți tot trebuia ettmetal... Mă gândeam că încerci să-ți dai seama cum să construiești aeronave, ca toți ceilalți!

— Abia am progresat un pic, a spus Wax, terminând cu acizii și îndepărtându-se de seif. Dar, Marasi, nu înțelegi? Grupul Set e hotărât să redea oamenilor puterile din vechime — se vor folosi de eugenie, de Hemalurgie, de *orice*. Deci, dacă e posibil să fabricăm din nou lerasium, *noi* trebuie să știm cum.

— Oricum puteai să-mi spui și mie, a zis ea.

— Voiam mai întâi să găsesc ceva folositor, a comentat Wax.

S-a îndreptat spre ea, trecând pe lângă Steris, care-şi făcea de lucru cu ţepuşa de trellium. Când a ajuns lângă Marasi, a ridicat din nou privirea spre peretele cu notiţe prinse în piuneze. Şi-a adus aminte ce palpitant fusese momentul în care lucrase pentru prima oară cu harmoniu.

Primind nişte trellium cu care să se joace, i se redeşteptase acea senzaţie. Dar în clipa aceea, fixând cu privirea tabla, şi-a adus aminte şi de restul experienţei. De cum îşi dăduse seama încet, treptat, că nu avea să rezolve enigma. Lucrase la destule cazuri fără speranţă ca să-şi dea seama când unul era de nerezolvat.

Era amator, nu expert. Le arătase notiţele celor de la universitate, iar ei îi mulţumiseră — pur şi simplu făcuseră exact aceleaşi observaţii. Dacă urma să se facă o descoperire importantă în legătură cu ettmetalul, ea avea să se datoreze acelor savanţi dedicaţi care trudeau pentru a-i construi Elendelului propriile aeronave, grenade allomantice şi medalioane feruchimice.

Probabil avea să fie nevoit să le predea lor ţepuşa de trellium. Se va distra câteva zile cu ea, însă era prea importantă ca s-o ţină departe de adevăraţii experţi.

— Waxillium? a zis Steris din spatele lui. Ar trebui să vii să vezi chestia asta.

— Ce? a întrebat el, întorcându-se.

— Ţepuşa de trellium, a spus ea, *reacţionează* la harmonium.

14

Wayne s-a pitit pe alee la momentul potrivit. Cei doi indivizi cu meloane au trecut pe trotuar o clipă mai târziu. Wayne s-a lăsat pe vine și a numărat până la o sută, după care s-a relaxat. Îl rataseră la mustață.

Și-a revenit, în general, după întâlnirea cu MeLaan. De fapt, considera că-i făcuse față destul de bine. Nu se stricase *nimic*, *nimeni* nu era rănit, în afară de el, și nu-i trebuiseră decât trei pahărele de whiskey ca să se pună în mișcare. Pe lângă asta, își dăduse seama și ce fel de zi urma să aibă.

Era zi de înmormântare.

Puteai să-ți iei adio de la toate. Avea să aibă parte de-o înmormântare în ziua aceea, și cu asta, basta. Își luase sacoul cel bun și o pălărie asortată, era tot fercheș. Avea chiar și o floare la rever, pentru care *plătise*. Cu bani adevărați. Obrazul subțire cu cheltuială se ține.

S-a alăturat din nou procesiunii din stradă. Da, păreau a ști cu toții că era zi de înmormântare. Atâtea capete plecate, în loc să privească spre soare. Atâtea chipuri șterse, de parcă ei ar fi fost morții, care încă umblau, pentru că... ei bine, în oraș erau treburi de făcut.

Oare morții credeau că înmormântările erau sărbători? Petreceri de inițiere? Zile de naștere inversate?

Își ținea capul plecat, comportându-se ca toată mulțimea de pe stradă. Orașul acela era foarte populat. În partea aceea a orașului, în cartierul financiar, era puhoi de lume pe stradă, toți îmbrăcați în cele mai bune haine de înmormântare. Ar fi trebuit să-i fie ușor oricui să se integreze, pentru că te puteai întâlni cu tot felul de oameni. Dar cartierul financiar reușea să

amestece pe toată lumea într-un singur ghem de cravate și pantofi cu tocuri. Aproape că nici nu observai că unii erau terrisieni, iar alții aveau sânge de kolos.

Era greu să-ți scape din vedere ruginitura aia de aeronavă care domina cerul, dar ajuta dacă-ți țineai capul plecat. Poate că înmormântarea din ziua aceea era a orașului în sine. Sau cel puțin a naivității lui.

Pinten-Beat era pe Calea Feder, chiar în colț cu Strada Șaptezeci și Trei. N-aveai cum să-l ratezi, cu pancarta din lemn ce se legăna afară și manechinele îmbrăcate în haine din Ținuturile Necruțătoare la fereastră. Nu erau foarte multe cafenele de lux care să folosească manechine, dar locul ăsta era deosebit. Cam în felul în care un copil care mănâncă noroi e deosebit. Dar lui Jaxy îi plăcea, așa se adaptau oamenii. Wayne era genul de om adaptabil, chiar era.

A intrat și a încercat să nu schițeze o grimasă *prea* evidentă când a văzut hainele purtate de chelneri. Pălării din Ținuturile Necruțătoare. Cămăși de un roșu-aprins. Salopete? Oh, dar-ar Năruirea... Îi venea rău. Măcar cel de la recepție, care întâmpina clienții, avea un costum ca lumea.

— Pălăria dumneavoastră, domnule, a spus bărbatul, iar Wayne i-a dat-o, după care a înhățat clopoțelul de pe măsuță.

— Ăăă... domnule? a întrebat recepționerul uitându-se la clopoțel.

— Îl primești când îmi înapoiezi pălăria, a zis Wayne. E bună și-o asigurare din când în când.

— Ăăă...

— Unde-i masa mea? La ea sunt două femei frumoase — una-i de treabă, dar cealaltă te-a amenințat, pesemne, că te împușcă dacă nu faci cum spune ea!

Recepționerul i-a arătat masa. Wayne a încuviințat din cap și s-a îndreptat cu pași mari în direcția aceea. Dar-ar rugina... ce ținute oribile își aleseseră în ziua aceea. Nu purta nimeni salopete la o înmormântare, doar dacă mergeai

călare. Sau dacă erai Dag Trei-Dinți, căruia-i plăceau chestiile astea.

Ranette era Ranette: cu forme generoase — deși n-ar fi trebuit să vorbească despre asta — și îmbrăcată cu pantaloni. Jaxy era într-o rochie fină, albă, cu părul scurt, blond-platinat, în bucle foarte strânse, scoase în evidență de niște barete cu diamante. Îi plăcea sclipiciul. N-o învinovățea. Era mult prea puțin sclipici în viață. Adulții puteau să poarte orice voiau, așa că de ce-or fi ales atât de puțini sclipiciul?

S-a așezat la masă cu Ranette și Jaxy și a dat cu capul de masă, făcând tacâmurile să zdrăngănească.

— Minunat, n-am ce zice, a spus Ranette, cu o voce seacă. Dă-te-n stambă.

— Wayne, nu te simți bine? a întrebat Jaxy.

— Bla-bla, a făcut el, cu fața lipită de fața de masă. Bla.

— Nu-l băga în seamă, a spus Ranette.

— Ba să-l bagi în seamă, a bombănit Wayne. De asta are el nevoie acum.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jaxy.

— Oficial, mi s-au dat papucii, a spus el. Și-mi trece efectul de la whiskey. Ce corp prost am! Cum metabolizează și neutralizează el toate otrăvurile, de parcă nu le bag înadins în mine! Și a continuat, ridicându-și privirea: Crezi c-aș putea să-mi scot ficatul și să rămân beat în permanență?

— Acum *chiar* îl bag în seamă, a spus Ranette.

— Îmi pare rău, Wayne, a zis Jaxy, mângâindu-i mâna.

— Nu-i nimic, a spus el. Măcar te-ai îmbrăcat și tu frumos pentru înmormântare.

— Pentru...? a întrebat Jaxy.

— Nu-l băga-n seamă, a zis Ranette, continuând apoi pe un ton mai blând: Hei, ai să scapi cu viață, Wayne. Te-am văzut trecând prin chestii mai grele.

— Când?

— Atunci când ai luat *efectiv* o ghiulea în stomac.

El a ridicat privirea.

— Oh, da, aia a fost de pomină!

— Te-a durut? a întrebat Jaxy albindu-se la faţă.

— Nu pe cât ai crede, a zis el. Adică, da, am fost rupt în două. Dar cred că mi s-a zăpăcit corpul, ştii? Nu în fiecare zi eşti rupt în două.

— Din fericire, a spus Ranette, metalminţile lui erau în partea cu capul. Că altfel...

Wayne s-a forţat să se ridice şi a pus clopoţelul pe masă, apoi a sunat din el. Şi a mai sunat o dată. Pe bune, ce rost aveau chestiile astea dacă lumea nu le acorda nicio atenţie? Când a sunat a treia oară, o chelneriţă s-a apropiat în sfârşit de masă.

— Votcă, i-a zis Wayne. Cea mai proastă pe care-o aveţi. Cu cât aduce mai mult a urină, cu atât mai bine.

— Wayne, a spus Ranette, ăsta-i restaurant de lux.

— Bine, a zis Wayne. Să pună atunci o măslină-n ea, sau ce-o fi.

— Oare aceea era chelneriţa noastră? a întrebat Jaxy, în timp ce femeia se îndepărta.

— Încerc să nu mă uit prea atent, a spus Ranette. Având în vedere cât de îngrozitoare sunt costumele.

— Ştiu ce zici, a spus Wayne. Cui i-o fi dat prin cap că un restaurant cu specific din Ţinuturile Necruţătoare ar fi o idee bună? Păi, ca să fie autentic, ar trebui să ai numai tocăniţă-n meniu. Apoi, când să comande lumea, să rămâi fără tocăniţă şi să le dai pur şi simplu fasole.

— Mie-mi place, a spus Jaxy. E haios.

— E o insultă, a zis Ranette.

— Putem să mai vorbim despre mine? a întrebat Wayne. Că eu tot mă simt de parc-aş fi ce rămâne din struguri după ce se face vinul!

— Dragul de el, a spus Jaxy.

— Eşti prea drăguţă cu el, Jax, a zis Ranette.

— E unul dintre cei mai vechi prieteni ai tăi.

— Doar fiindcă nu poate să moară.

— Ranette... a spus Jaxy.

— Bine, a zis Ranette, după care a pus mâna pe umărul lui Wayne. Ești puternic, Wayne. Poți să treci peste asta.

A luat paharul de pe tavă când s-a întors chelnerița și i l-a întins.

— Uite, ia-ți băutura.

— Mulțumesc, Ranette, a spus el, acceptându-l. Tu chiar te pricepi să-i faci pe oameni să se simtă mai bine.

— Sinceră să fiu, a zis ea, chiar sunt mândră de tine, Wayne. De cum te descurci. E relativ matur.

— Asta-i matur? a întrebat el, după care a dat votca peste cap.

— *Relativ.*

— Hai să presupunem că trebuie să fii adult ca să-ți iei de băut, a recunoscut Wayne. Doar că... pur și simplu... A oftat și s-a lăsat pe spate: N-am crezut c-o să întâlnesc vreodată pe cineva care să înțeleagă cum e să fii mai mereu altcineva. Iar ea înțelegea. *Înțelegea*, Ranette.

— O să... ăăă... găsești tu pe altcineva, a zis Ranette. Pe cineva mai bun... Asta ar trebui să spun, nu? Deși probabil că nu-i adevărat, de vreme ce mă îndoiesc că ai putea găsi pe cineva mai bun decât un Nemuritor-fără-chip. Și...

— Vai, Ranette, a intervenit Jaxy, clătinând din cap.

— Ce? a spus ea. Eu nu mă *pricep* să consolez pe cineva, bine?

— Wayne, a spus Jaxy, o să te doară. E în regulă. Durerea nu-i altceva decât felul corpului tău de a-ți spune că situația e nasoală.

— Mulțumesc, a bombănit el. Ești o prietenă bună, Jaxy. Chiar dacă ai gusturi oribile la femei.

— Hei! a sărit Ranette. *Tu* te-ai ținut de mine aproape cincisprezece ani.

— Da? Și eu ce gusturi am, în general?

— Păi... La naiba! a izbucnit Ranette. Nu mai lovi în părțile vitale, Wayne. Trebuia să fie o masă între prieteni...

— Scuze, a spus el, după care și-a sprijinit coatele pe masă, luându-și capul în mâini.

Tot nu-și văzuseră chelnerița, ceea ce avea logică. Era un restaurant de fițe; se vedea după disprețul pe care-l afișau față de clienți.

— Să știi c-am vorbit foarte serios, totuși, a spus Ranette, când am zis că-s mândră de tine. Te-ai maturizat, Wayne. Foarte mult. Sunt ani de când ieșim la cină și o dată nu te-ai dat la mine!

— Am promis. Plus de asta, ești luată. Eu nu vânez femei. Și, lăsându-se pe spătarul scaunului: Însă n-ar fi așa rău dacă nu s-ar apropia ziua *aceea*.

— Ziua... a zis Ranette. În care trebuie să-i plătești fetei ăleia?

Wayne a aprobat din cap:

— Allriandre. Ea și surorile ei n-au tătic din cauza mea.

Ziua proceselor era cea mai îngrozitoare zi din lună pentru el, deoarece trebuia să dea ochii cu ea. Și să recunoască ceea ce făcuse: îi omorâse tatăl în urmă cu douăzeci de ani.

Știi că nu ești iertat.

Știu.

Știi că n-ai să fii iertat niciodată.

Da... Știu.

Ranette s-a aplecat în față, lovind ușor solnița cu unghia. Avea forma unei cizme din Ținuturile Necruțătoare. Atât de fițoasă, încât decorul oribil din jur părea de bun-gust.

— Ce-ar fi dacă *nu* te-ai vedea cu ea luna asta? a întrebat Ranette.

— Trebuie, a zis Wayne.

— De ce?

— Asta mi-e pedeapsa.

— Cine zice?

— Cosmerul, a spus Wayne. Am lăsat-o fără tată, Ranette. Trebuie să ţin minte. Cine sunt. Să mă uit în ochii ei şi să-i dau de-nţeles că n-am uitat.

Cele două femei s-au privit una pe cealaltă.

— Wayne, a zis Jaxy, eu... am tot vrut să discut cu tine despre chestia asta. Despre cum te porţi cu fata asta. Îmi dau seama că s-ar putea să nu fie azi cea mai potrivită zi pentru aşa ceva...

— Nee, a făcut el. Mai dă-mi şi tu una, Jaxy. Şi-aşa am amorţit aproape de tot. Azi e o zi numai bună ca să fiu cotonogit!

— De ce insişti, a întrebat Jaxy, să te vezi cu ea faţă-n faţă?

— Ca să mă poată pedepsi.

— Îşi doreşte ea *cu adevărat* să te pedepsească?

— Pare să-i placă chestia asta.

— Chiar aşa? *Chiar aşa*, Wayne? Că, din ce-mi spui tu mie, mi se pare că ea-ţi cere să *nu* te duci s-o vezi.

— Că-i prea drăguţă, a spus Wayne. Dar nu merit să fie cineva drăguţ cu mine.

— Ţi-am spus, Jax. Ăsta are minte-n cap cât un sendviş pe jumătate mâncat.

Wayne s-a încruntat. Ce tot zicea ea acolo?

— Eu n-am întâlnit pe nimeni, a spus Jaxy, care să pătrundă-n minţile oamenilor la fel de bine cum o face Wayne. O să înţeleagă el.

— Pătrunde când îi convine lui, a spus Ranette. Nu când ar trebui să vadă chestii pe care nu vrea să le vadă.

Wayne şi-a ferit privirea. Ranette spunea multe răutăţi, dar nu erau... mă rog, nu erau *chiar* răutăţi. El glumea, glumea şi ea. Firesţe, uneori mai erau şi înţepături — dar, la urma urmei, pentru chestii dintr-astea erau bune prieteniile. Să fii caraghios când eşti cu persoana respectivă, ca să nu arăţi *cu adevărat* penibil când nu eşti cu ea.

Dar felul în care a spus ultima parte... îl durea. El înţelegea oamenii, nu? Wax şi Marasi se pricepeau la partea cu anchetele. Dar aveau nevoie de cineva ca Wayne, care chiar *cunoştea*

oamenii care erau la pământ — și care se considerau norocoși că măcar nu era vorba de noroi. Încă.

— Wayne, a spus Jaxy, ce-ți închipui tu că vrea fata asta? Poți să gândești ca ea? Oare *chiar* își dorește să vii și să-i reamintești de durerea ei în fiecare lună?

— Păi... eu vreau ca ea să fie fericită. Și dacă-l ia la pumni pe un tip ca mine, care a făcut-o nefericită... atunci așa-i cel mai bine.

— Așa să fie? a întrebat Jaxy, încet. Sau e vorba de tine aici? Vrei să te căiești cumva? Wayne, de fiecare dată când ignori ce-ți cere fata asta, îi iei un pic din bucurie și faci din ea suferința ta.

El a mijit ochii.

— *Chiar* vezi asta, a spus Jaxy, mângâindu-i mâna. Știu că o vezi.

— Mi-a pierit pofta de mâncare, a zis el, ridicându-se brusc de la masă și ieșind din restaurant cu pași mari.

Din spate, îl urmărea vocea lui Ranette.

— Ți-am spus. N-o fi el atât de rău pe cât cred eu, dar nici atât de bun pe cât zici tu!

A dat clopoțelul la schimb cu pălăria lui, luând însă doar unul dintre butonii individului — un schimb cinstit, fiindcă-i ținuseră pălăria în locul unei porcării de clopoțel care nici măcar nu funcționa. Dar, din păcate, la ieșire, aproape că a dat peste doi bărbați cu meloane și veste.

Dar-ar Rugina și Năruirea! L-au găsit.

— Domnule, a spus cel mai înalt dintre cei doi contopiști, trebuie să discutăm despre finanțele dumneavoastră.

— Ce-i cu ele? a întrebat Wayne, îndesându-și mâinile în buzunare.

— Aveți *mult* prea mulți bani, a spus cel mai scund. Vă rog, domnule. *Trebuie* să vorbim despre strategia dumneavoastră de investiție! Lipsa dumneavoastră de diversificare e o *infracțiune*!

Na, atunci să-l ia cenușa. Ziua aceea găsise o cale de a deveni și mai nasoală. I-a lăsat pe ăia să-l înghesuie într-un dric care ducea la firma lor de pompe funebre. Sau la firma de contabilitate care-i făcea socotelile legate de avere. Tot aia era.

În orice caz, Wayne, cum îl știa toată lumea, era mort.

15

Trelliumul se mișca.

Steris scosese o mostră de harmonium ca s-o studieze în paralel cu țepușa de trellium. Iar trelliumului părea să nu-i placă *deloc*.

Wax a mișcat mărgica de harmonium — suspendată într-o fiolă cu ulei — spre trellium. Acesta s-a îndepărtat din nou.

— Curioasă chestie, a spus Wax. Apoi, având o bănuială, a ars un pic de oțel înăuntru.

Țepușa de trellium s-a îndepărtat din nou de el.

— N-am Împins, a spus el. Țepușa a reacționat când am *ars* oțelul.

— E un rezultat! a zis Steris, scriind frenetic. Wax, e chiar *util*!

Și... da, chiar așa era, nu? O metodă de a încerca să afli dacă cineva chiar își arde metalele? Căutătorii puteau face asta, dar având la dispoziție o metodă mecanică...

— Aaa! Trebuia să-ți menționez chestia asta, a spus Marasi. Țepușa aia a avut o reacție asemănătoare față de celelalte țepușe pe care le-am recoltat.

— E ca Allomanția, a spus Steris. Ca și când țepușa de trellium s-ar *folosi* de Allomanție ca să Împingă.

— Nu, a intervenit Wax. Seamănă mai degrabă cu magnetismul. Țepușa de trellium reacționează la alte surse de Învestitură în felul în care un magnet reacționează în prezența altuia.

— Vrea să rămână separată de ele, a spus Steris.

— Mai degrabă pare c-ar avea aceeași sarcină, a zis Wax. Mă îndoiesc că „vrea" ceva.

Deși, având în vedere că a făcut parte din corpul unui zeu, cine știe? Mai ales că, din câte știa el, alte obiecte Învestite cu o sarcină asemănătoare nu se respingeau.

Câteva experimente i-au demonstrat următorul lucru: cele două metale — harmoniumul și trelliumul — se respingeau cu o forță cu atât mai mare cu cât încerca mai mult să le apropie. Din nou, ca niște magneți. Reacția la harmonium era mai puternică decât reacția la faptul că-și ardea el metalele.

Wax a consultat un grafic mare de pe perete; era o extrapolare a unei idei dintr-un caiet pe care Moartea i-l dăduse lui Marasi. Cândva, acel eveniment fusese unul dintre cele mai supranaturale despre care Wax auzise vreodată. Însă acum părea ceva aproape banal.

În caiet era explicat cu lux de amănunte cum se folosea Hemalurgia. Studiase notițele cu atenție și făcuse un grafic cu toate punctele din corp în care puteau fi amplasate țepușe. O listă detaliată cu modul în care funcționau, astfel încât țepușele de siguranță să se coordoneze și să mențină rețeaua funcțională.

Grupul Set a început să experimenteze mai mult Hemalurgia. Iar sora lui, Telsin, era undeva, în lumea largă, având un loc de cinste în conducerea Set. În urmă cu șapte ani crezuse că a fost răpită... dar ar fi trebuit să-și dea seama. Ambiția incredibilă a lui Telsin se potrivea perfect cu obiectivele grupului Set.

Așa ajunsese să se înțepe cu țepușele. Să prindă de sufletul ei bucăți din alte suflete. Îl apuca greața când se gândea la oamenii uciși în acel scop — ca să ducă la îndeplinire planurile lui Telsin și ale grupului Set. Între degete, el nu ținea doar o relicvă a unui zeu demult uitat; ținea un simbol distrus al umanității respinse de sora lui.

Dar-ar rugina... Chiar era nevoit să discute cu Armonie, nu-i așa? Oricât i-ar fi displăcut lui Wax, făcea parte din povestea asta. Trebuia să încheie ceea ce începuse în urmă cu atâția

ani, când fugise din Elendel — lăsându-și casa pradă planurilor malefice ale surorii și unchiului său.

Niște pași pe trepte au anunțat sosirea lui Allik cu răcoritoare. Wax nu era sigur că fostul pilot o făcea cu atâta tragere de inimă pentru că vedea conacul drept casa lui și voia să fie pe placul tuturor, sau pur și simplu îi plăcea să aibă oameni în jur ca să-i încerce prăjiturile. Totuși, când l-a văzut — cu masca ridicată, cu un zâmbet larg și ducând două farfurii de biscuiți cu ciocolată —, dispoziția lui Wax s-a îmbunătățit cu adevărat.

— Fii atent, i-a spus Allik lui Wax, să nu pui prea mult ettmetal într-un singur loc, da?

— Nu cred că am atât de mult încât să-mi fac probleme, a zis Wax.

— Totuși, e bine să nu uităm lucrul ăsta, a spus Allik. Una dintre regulile de bază ale manipulării.

Aveau tot felul de reguli ciudate privitoare la metal, iar lui Wax îi era greu să separe superstiția de știință. Din ce se spunea, nu se putea pune o cantitate mare de ettmetal într-un singur loc, deoarece ar fi produs niște reacții ciudate — însă Allik nu cunoștea detalii concrete.

Sudistul plin de energie s-a îndreptat cu pași hotărâți spre Marasi și i-a întins tava.

— O! a făcut Marasi, luând un biscuit. Preferații mei!

Wax a luat și el unul. Era obișnuit cu biscuiții care puteau opri un glonț într-o clipită. Așa se făceau în Bazin. Însă ăștia erau moi, chiar lipicioși. Senzația era ciudată, dar nu neplăcută.

Marasi, mai ales, părea înnebunită după felul în care Allik punea ciocolată îndulcită în orice.

— Cei mai buni sunt atunci când sunt calzi, a spus ea, mestecând, în timp ce Allik s-a așezat în fața ei. Wax *chiar* a curățat masa aia de laborator, nu?

— Știi, pari mai chipeș când mănânc ciocolată. Ciudat lucru.

— Zici așa, a răspuns Allik, numai fiindcă vrei să mai fac.

— *Bineînțeles* că de-aia zic, a spus ea, luând un al doilea biscuit.

Wax s-a lăsat pe spate, savurându-și biscuitul, în timp ce se gândea la metalele împrăștiate pe masă în fața lui. Harmonium și trellium. Se respingeau reciproc. Cu atât mai violent cu cât erau mai aproape...

Mă întreb...

A adunat materialele și s-a apucat să pregătească un nou experiment în seif, când a auzit alți pași pornind pe trepte în jos. S-au oprit cu toții în loc. Wax a strecurat cu grijă niște gloanțe din săculeț, pregătit să le împingă. Dar când s-a deschis ușa, în prag a apărut un bărbat dichisit într-un costum maroniu. Avea părul blond-deschis — impecabil pieptănat — și ochelari cu rame de sârmă. Genul de persoană care emana prin toți porii o atitudine de genul „Verific bancurile oamenilor să văd dacă au informații corecte".

— VenDell? a bănuit Wax, lăsându-și gloanțele laoparte.

Kandra avea un corp nou, dar atitudinea creaturii era inconfundabilă.

— Într-adevăr, Lord Ladrian, a spus VenDell intrând în cameră și deschizându-și borseta. Mă iertați că am intrat neinvitat. Și, punând o foaie de hârtie pe masă în fața lui Marasi: Asta e pentru dumneavoastră, doamnă Colms.

— Ce-i asta? a întrebat ea, ștergându-și degetele cu un șervețel pe care Steris l-a făcut să apară ca din senin.

— Un bilet descoperit la locul confruntării dumneavoastră cu Set, a spus VenDell. L-a recuperat LeeMar înainte să-l observe ceilalți polițiști aflați la fața locului.

— Stați puțin, a spus Marasi. Aveți printre polițiști kandra de care nu mi-ați spus?

— Câțiva, a zis VenDell.

— Cine?

— Cassileux, de exemplu. LeeMar a preluat controlul asupra vieții ei în urmă cu vreo șaisprezece luni, după ce adevărata femeie a murit în raidul ăla asupra Găștii Nomazilor.

Lui Marasi i-a căzut fața.

— Dar... Cu Cassileux am luat *prânzul* săptămâna trecută!

— Da, vă urmărește, a spus VenDell.

— Nu mi-a spus!

— Ar fi trebuit? a întrebat el, absent, după care s-a apucat să adulmece biscuiții oferiți de Allik. Ce îngrozitor!

— Ooo... a făcut Allik, dezamăgit.

— V-am spus, domnule Allik, a zis VenDell. Sunt necrofag, și exclusiv carnivor. Aceste... creații... nu sunt pe gustul meu. Dar dacă vă interesează, m-am gândit să pun bani deoparte pentru una dintre măștile dumneavoastră.

— Poftim? a întrebat Allik, ducând mâna spre masca lui, care încă-i stătea pe creștetul capului. Masca mea?

— S-a discutat în ultima vreme printre kandra, a spus el, despre măștile dumneavoastră. Mulți dintre noi suntem de părere că fac parte integrantă din natura dumneavoastră, la fel ca părul sau unghiile — practic, fac parte din scheletul dumneavoastră. Așa că m-am hotărât să încep să le colecționez pentru viitoare trupuri. Aveți vreuna de vânzare?

— Ăăă... a făcut Allik. Ciudat om mai ești, nu crezi?

— Nu sunt deloc om, a spus VenDell. Vă las o ofertă; să-mi spuneți dacă sunteți dispus să negociați. V-aș cere masca doar după moartea dumneavoastră, desigur. Care, dacă insistați să vă petreceți timpul în preajma acestui grup de oameni, s-ar putea să nu fie chiar atât de îndepărtată.

Apoi s-a îndreptat spre Wax, întinzând mâna.

— Pot s-o văd, vă rog?

Wax a oftat, apoi s-a întors spre seiful în care-și pregătise experimentul.

A scos țepușa de trellium și i-a întins-o lui VenDell, care a ridicat-o spre lumină.

— Credeam că n-ai voie să atingi chestiile astea, a spus Steris de la masa de lângă Marasi.

— Vă înşelaţi, Lady Ladrian, a zis VenDell. Nu e ţepuşa unui kandra, deci nu e tabu s-o atingi.

— Nu te las s-o iei pe asta, a spus Wax. Trebuie studiată.

— Din păcate, a zis VenDell, n-am nicio intenţie de a o recupera, aşa că n-o să apucăm să vedem dacă mă veţi împiedica sau nu.

— N-o vrei, a spus Wax, pentru că nu e o ţepuşă kandra? Spre deosebire de cele care i-au aparţinut lui Lessie şi pe care le-ai furat de la noi.

— Le-aţi dat de bunăvoie.

— Nu eram în starea emoţională necesară pentru a face ceva de bunăvoie, a spus Wax. Încă vreau să ştiu în ce măsură metalul ăla — trelliumul — a avut de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Lessie.

— Felul în care Paalm... s-a purtat a fost o consecinţă directă a hotărârii sale de a-şi scoate una dintre ţepuşe, a spus VenDell. S-ar putea ca ţepuşele de trellium să-i fi agravat boala, dar nu ele au fost principala cauză.

— Armonie mi-a dat altceva de înţeles.

VenDell a răsucit ţepuşa printre degete fără să răspundă. În schimb, a făcut un semn din cap spre seif.

— Ce faceţi aici?

— Curent electric ca să înmoi nişte harmonium, a răspuns Wax, arătând spre echipamentul pe care-l pregătise: un sistem care să trimită o cantitate mare de curent electric într-o bucăţică de harmonium ţinută în ulei, în mijloc, ca să nu corodeze. Acum suntem cel mai aproape de reuşita de a-l diviza.

— Nu poate fi divizat, a spus VenDell. Nu câtă vreme Armonie rămâne Armonie. Am explicat lucrul ăsta.

Steris s-a îndreptat într-acolo cu tăbliţa ei — s-au uitat unul la celălalt. Într-adevăr, harmoniumul nu era, de fapt, un

aliaj. Şi totuşi, Armonie avea şi Năruirea, şi Dăinuirea — deci, cumva, acel metal era şi atium, şi lerasium, contopite într-un mod care sfida explicaţiile ştiinţifice obişnuite.

Părea rezonabil să existe o cale de a-l scinda. Totuşi, acizii pentru dizolvare selectivă dăduseră greş. Diferitele metode de încălzire pentru a determina componentele să se separe de la sine în stare lichidă dăduseră greş. Electroliza eşuase.

La fel şi alte vreo zece idei. Nu degeaba îşi pierduse elanul în proiectul ăla. Dar dintre toate metodele încercate, curentul electric părea a fi cel mai aproape. A pornit instalaţia şi nu s-a mai sinchisit să închidă uşa din faţă a seifului. A repetat acel experiment suficient de des încât să-l facă în văzul tuturor, stăpân pe sine.

Bucăţica de harmonium s-a încălzit. Marasi şi Allik s-au îndreptat spre ea, urmărind-o cum strălucea cu o lumină internă puternică. Apoi Wax a activat cealaltă componentă a instalaţiei — care a rupt bucăţica în două.

Harmoniumul era maleabil, însă mult mai maleabil când era încălzit. Când era înmuiat astfel, părea să reacţioneze altfel în prezenţa aerului — nu mai era atât de instabil. De parcă... s-ar fi transformat în altceva.

Acea instalaţie special construită continua să trimită curent electric prin clemele laterale — dar acestea s-au îndepărtat şi au *întins* metalul. Dacă ar fi continuat, ar fi reuşit să-l divizeze clar, obţinând două bucăţi de harmonium. Dar instalaţia era programată să tragă doar câteva şaisprezecimi dintr-un inch, după care se oprea. A obţinut două cocoloaşe de harmonium separate de o bucată mai îngustă şi mai elastică.

— Ce-ar trebui să facă chestia asta? a întrebat VenDell.

— Uită-te, a spus Wax.

Cu ochelarii lui fumurii, era, probabil, mai uşor de văzut — dar după câteva clipe, metalele au început să se *rearanjeze.* Cocoloşul de harmonium din stânga a pornit să lucească în alb-albăstrui. Cel din dreapta a adoptat un aspect mai ciudat,

devenind argintiu și reflectorizant. Părea *aproape* lichid, ca mercurul, cu o suprafață incredibil de netedă.

— Ăla e...? a întrebat Marasi.

— Nu, a spus Wax. Dacă-l tai în două în clipa asta, când se răcesc metalele ai să obții două bucăți de harmonium. Dar în starea asta, metalele *aproape* se separă. Vezi cum bucata din stânga capătă aspectul lerasiumului. Mărgica din dreapta... așa a fost descris atiumul.

— Mereu pare că *ar vrea* să se dividă, a spus Steris. Că se aranjează astfel încât să facă asta.

— Năruire și Dăinuire, a șoptit Marasi. Atium și lerasium.

— Cred că de aceea harmoniumul este atât de instabil, a zis Wax. Lui Armonie îi vine greu să acționeze, nu? A mai vorbit despre asta: cele două aspecte ale lui acționează unul împotriva celuilalt, lăsându-l nehotărât, neputincios.

— E doar în echilibru, atâta tot, a spus VenDell. În aceeași măsură simte nevoia să ocrotească și să lase lucrurile să putrezească.

— Păi, a zis Wax, eu sunt tot mai convins că ne confruntăm cu un zeu pe care *nu* îl încurcă un asemenea echilibru. La început n-am crezut nici eu, dar m-a convins Marasi.

— Trell e periculos, VenDell, a spus Marasi, mijind ochii în lumina puternică. Trebuie neapărat să facem ceva. Nu putem să-l așteptăm pe Armonie.

— Sunt aproape convins, a zis VenDell. Cum ți s-a părut biletul?

— E confuz, a spus Marasi. Și vag.

Wax i-a aruncat o privire.

— Am să-ți explic, a promis ea. Dar mai întâi... mergem mai departe cu asta? — și a făcut un semn din cap spre seiful în jurul căruia se adunaseră toți.

— Păi, a spus Wax, recuperând de la VenDell țepușa de trellium, am observat că metalul ăsta respinge toate formele de Învestitură — și respinge harmoniumul și mai puternic. M-am

gândit... cum ar fi să întind o bucăţică aşa cum am făcut, apoi să mă folosesc de trellium ca să încerc s-o divizez? Oare ar respinge şi mai puternic cele două părţi, separând atiumul de lerasium?

I-a privit pe toţi pe rând.

— Care... sunt şansele să sară totul în aer? a întrebat Allik.

— Având în vedere că e implicat harmoniumul? a intervenit Steris. Eu aş zice că probabilitatea este *extrem* de ridicată. Dar merită încercat.

— De asta avem seiful, nu? a spus Wax. În plus, e o bucăţică foarte mică de harmonium. Câtă energie poate conţine o bucată de metal?

Cuvintele au rămas în aer.

— Deci, a zis Allik, cred c-ar trebui să mergem cu toţii prin vecini şi să fim foarte departe când face treaba asta, nu?

— Mda, a încuviinţat Marasi.

Wax a tras adânc aer în piept, apoi a aprobat din cap.

— Pornesc un cronometru, a spus el. Subsolul ăsta este armat cu suficient beton încât să paveze o autostradă întreagă, deci ar trebui să fim în siguranţă la etaj.

— Îl putem pune pe kandra s-o facă, a zis Marasi. Ăştia-s practic indestructibili, nu?

— „Practic" se află la ani-lumină distanţă de „complet", doamnă Colms, a spus VenDell. Mi s-a cerut să vă ajut cu mica voastră operaţiune de infiltrare — mi se pare că aveţi un corp pentru mine, aşa-i? —, nu să-mi risc viaţa încercând să fac imposibilul.

— Cronometru să fie, a spus Wax.

— Iau o aşchie argintie de trellium, a zis Steris, ca să nu fim nevoiţi să folosim toată ţepuşa.

— Bună idee, a spus Wax.

Le-a luat vreo jumătate de oră să pregătească totul. Între timp, Wax se gândea. Cum ar fi fost să reuşească *într-adevăr* să divizeze harmoniumul? Avea să aibă două metale, corpurile zeilor, toate capabile de lucruri incredibile din

legendele menționate în vechime, precum manipularea timpului sau crearea unor ființe înzestrate cu abilitățile mitologice ale Născuților-din-ceață. Cum ar fi fost să aibă acele puteri? Ce s-ar fi schimbat la el?

Nimic, s-a gândit el. *Am avut puterea aceea. Iar când am avut-o, am folosit-o ca să-mi salvez prietenii.*

A terminat de calibrat instalația, lăsând pornit un cronometru fixat la cinci minute. Odată expirat timpul, micul ciob de trellium avea să fie împins în mijlocul mărgelei de harmonium încălzite și întinse.

Au închis bine seiful și au luat-o cu toții la fugă pe trepte în sus, încuind ușa groasă de metal din capăt. Apoi... Wax și-a dat seama că cinci minute ar fi putut fi prea mult.

— Deci, a zis el, scoțându-și ceasul, care-i treaba cu biletul ăla?

— Era într-una dintre cutiile din peșteră, a explicat VenDell. Una dintre puținele care n-au fost distruse de explozie.

— Mai devreme, în timpul misiunii, a spus Marasi, am zărit o siluetă mascată cu haine închise la culoare. Atunci aveam o bulă de încetinire ridicată și s-a apropiat ca o străfulgerare. Abia am apucat să-i arunc o privire înainte să plece, dar cred că ăsta o fi de la ea.

A întors foaia de hârtie spre Wax, arătându-i un mesaj simplu.

Te urmărim, Marasi, scria pe bilet. *Și suntem impresionați.*

Avea un mic simbol în partea de jos, trei romburi întrepătrunse. Lui Wax îi părea oarecum cunoscut, deși nu credea că mai văzuse simbolul pe undeva. Mai mult de-atât, modelul îi aducea aminte de ceva.

— Ai mai văzut vreodată chestia asta? l-a întrebat Wax pe VenDell.

— Ăăă, a făcut el, asta e o întrebare la care mi-a fost interzis să răspund. Scuzele mele, Lord Ladrian.

— Interzis? a întrebat Steris. De către cine?

— De către Armonie însuși, Lady Ladrian, a spus VenDell.

Pentru prima oară de când își amintea Wax, creatura părea *stânjenită.*

— Vă sugerez să discutați direct cu el.

— Grozav, a spus Marasi. Bine ne mai pică să știm că noi ne străduim să apărăm *toată planeta* asta, în vreme ce Dumnezeu însuși se comportă ca un copil căruia i-a picat cineva cu tronc în secret.

— Așa-i cu zeii falși, a zis Allik, alegându-se cu priviri încruntate din partea tuturor celor din jur.

Nu a făcut decât să ridice din umeri.

Au tăcut cu toții.

De ce, s-a gândit Wax, *or părea câteva minute o veșnicie atunci când aștepți?*

— Deci, a spus VenDell. Oasele dumneavoastră, Lord Ladrian. V-ați mai gândit...?

— Nu-s de vânzare.

— Dar...

— Nu-s de vânzare.

— A, bine atunci, a spus VenDell. Am întrebat și eu, atâta tot. Așa schelet frumos, să-l lăsați să se risipească...

O *explozie* subită a zguduit toată clădirea. Candelabrele au zornăit, fereastra din dreapta lui Wax s-a spart, iar el a auzit niște vase căzând undeva în bucătărie.

— Dar-ar rugina... a spus Marasi. Pe asta cred c-au simțit-o și-n octantul învecinat. Oare... o fi rezistat seiful?

— Avem o singură cale de-a afla, a zis Wax, îndreptându-se spre ușa subsolului.

— Măcar, le-a spus Allik celorlalți, de data asta ne-am pregătit, nu-i așa?

— *Întotdeauna* să te pregătești pentru o explozie în preajma lui Wax, a zis Steris. Scapi de o grămadă de belele.

Wax a deschis ușa și a coborât în grabă treptele.

16

Compania de Contabilitate și Imobiliare Call și Fiul și Fiicele poate că nu *arăta* ca o firmă de pompe funebre, dar Wayne era absolut convins că asta era. Că trebuia să fii mort ca să lucrezi acolo.

Plicticosul Înalt și Plicticosul Scund l-au așezat la masă și au început imediat să-l îmbălsămeze. Însă nu cu marfă de-aia bună. Ar fi acceptat orice băutură, dar nu, trebuiau neapărat să folosească cerneală.

Dar mai întâi i-au uscat bine corpul.

— Investițiile dumneavoastră, a spus Plicticosul Înalt, sunt mult prea riscante, domnule Wayne. Vă recomandăm un portofoliu mai echilibrat.

— Câți bani am? a întrebat el, posomorât.

— În momentul de față, peste douăzeci de milioane.

— Păi, la naiba... Eu v-am spus să-i dați oamenilor fără adăpost!

— Da, iar proiectul dumneavoastră cu locuințe la prețuri accesibile a avut un succes nebun, a spus Plicticosul Scund înviorându-se și întinzându-se după un registru. Felul în care ați anticipat subvențiile care aveau să vină a fost destul de...

— Și fata aia? a întrebat Wayne. Aia cu prizele-n pereți?

Plicticosul Scund a zâmbit.

— Dispozitivele electrice revoluționare realizate de domnișoara Tarcsel sunt în fruntea imperiului dumneavoastră financiar, domnule Wayne! Profiturile sunt *astronomice.*

— Investițiile dumneavoastră imobiliare au fost inteligente, a spus Plicticosul Scund, dar trebuie să lichidăm câteva dintre acțiunile dumneavoastră de la Tarcsel Electric și să investim în

alte companii, mai noi, pentru a crea o zonă-tampon împotriva concurenței — care începe să crească, acum că brevetele inițiale scad.

— Vouă chiar v-ar prinde bine niște iubite, sau ceva de genul ăsta, a spus Wayne.

— Aaa, păi, amândoi avem, domnule Wayne, a zis Plicticosul Scund. Garisel e destul de popular, vă spun eu. Și știți și dumneavoastră ce nebunatice-s contabilele! Păi, aseară...

— Tacă-ți gura! a bombănit Wayne. Nu mai răsuci cuțitu-n rană.

Ei, nu mai avea niciun rost să se opună. Un om n-are cum să fugă de la propria-i înmormântare. Mai ales că atunci când e mort nu-l ascultă picioarele.

— Bine. Dați-mi o prostie d-aia de pălărie!

Cei doi s-au uitat unul la altul, iar Wayne a făcut un semn din mână, nerăbdător, așa că Plicticosul Înalt a luat în sfârșit melonul din cuierul de lângă ușă și i l-a dat.

Wayne și-a tras pălăria peste ochi, iar moartea lui a fost un succes. Mânca-l-ar rugina până la os. A studiat registrele, frecându-și bărbia cu degetul mare. Dar nu era de-ajuns, așa că a luat ochelarii Plicticosului Scund din buzunarul vestei omului și i-a băgat în buzunarul lui.

Tot nu era destul.

— Fii bun și adu-mi și mie un ceai cu miere, cu ceva lămâie și un bețigaș de mentă. Vezi să nu fie prea mult, dar destul cât să-mi dea un strop de energie. Ne-am înțeles, Garisel? Mare om, mare om...

Nu după mult timp îl avea în mână în timp ce studia registrele. I-au dat numele de familie „Terrisborn", pentru că nu avea un nume oficial. A continuat să citească.

Numere. Da, da, numere. O grămadă de numere. De-alea mari, cum le plăcea să vadă contabililor de felul lui. Nu era prea mult roșu în registru. Mda, hmm... Nici destulă miere-n ceai.

Nu aveai cum să negi ce scria în registre. Wayne *era* mort. Iar în locul lui trăia un fițos. Ba nu, unul de-a dreptul *bogat*.

— Măcar, a zis Wayne, aliajul meu fuzibil îl ai?

Un servitor i-a adus un sac enorm cu aliaj fuzibil. Destul cât să-și cumpere două–trei mașini, dacă voia.

— Bine atunci, a spus Wayne. Uite cum facem. Vezi chestia asta de-aici?

Și a despăturit ceva din buzunarul interior — un pliant de recrutare pentru băieții din echipa locală de *noseball*.

— Le dăm băieților ăstora fonduri pentru echipamente și le construim un loc în care să se bucure de angajamente.

— Domnule? a întrebat Plicticosul Scund. De ce?

— Punem și locuri, a explicat Wayne, și-i lăsăm pe toți să se uite. Vezi tu, în ziua de azi toată lumea vrea să urle la careva. Iar noi, prieteni, le vom da ocazia să o facă. Facem o ligă de *noseball* la scară largă, cu o echipă în fiecare octant. Eu m-am tot gândit de ceva vreme, domnilor, că orașul ăsta are nevoie de un loc în care oamenii să se cherchelească zdravăn, frumos, într-un mediu controlat.

— Nu înțeleg, domnule, a spus Plicticosul Înalt.

— Un bar nu-i o chestie aiurea, a zis Wayne. E un mediu controlat în care să bei. Oamenii caută să ia un gât de tărie împreună, înțelegi? Și-i mai bine pentru societate dacă avem un plan în legătură cu treaba asta. În momentul de față, în octante e tensiune mare. În Orașele Exterioare-i răzmeriță de-a binelea! Trebuie să lăsăm *furia* să fie exprimată la fel ca beția — într-un mediu controlat, în care toată lumea e liberă să nu suporte pe careva.

Cei doi se uitau la el cu o privire inexpresivă.

— Punem niscaiva flăcăi să se cotonogească, a zis Wayne, cu accent de mitocan. Să joace-n echipe care să reprezinte toate octantele, astfel încât toată lumea să-și poată alege favoriții și să urască celelalte echipe. Așa cum se cuvine.

— Aha! a făcut Plicticosul Scund.

Oamenii din ziua de azi și vocabularul lor de sărăntoci. Păi, el bănuia că ăia doi nici măcar nu știau să frece-o toaletă de aur. Le era frică de ea!

— Da... a zis Plicticosul Înalt. Înțeleg. Deci ceva în genul cluburilor locale, dar la nivel de *oraș*.

— Oamenii țin la echipele locale, a explicat Wayne. Putem să facem ceva cu treaba asta.

— O să fie scump să construiți arene de mărimea potrivită, a zis Plicticosul Scund. Chiar și pentru dumneavoastră.

— Păi, atunci taxăm un pic oamenii la intrare, a spus Wayne. Tuturor le place ceva mai mult când bagă niște bani.

— Da... a zis Plicticosul Înalt. Da, e *interesant* așa. Monetizarea rivalităților — și codificarea personală a interesului — va fi o parte crucială a acestei activități...

— Aia *chiar* e partea mea preferată dintre *toate* activitățile, a comentat Wayne.

Plicticosul Înalt a încuviințat din cap.

— Excelent. Punem cei mai buni oameni la treabă.

— Neee, a zis Wayne, să-i puneți pe cei mai răi! Știu mai multe despre trândăveală — pungașii —, ceea ce mă va ajuta mai bine în situația de față. Și acum, haideți să discutăm despre bătăile date servitorilor și de ce nu le pică rău.

Dar-ar rugina-n ea de pălărie... Și-a dat-o jos și și-a șters fruntea. Bani tâmpiți și pălării tâmpite de bogătași! Aia avea și folie de aluminiu pe dinăuntru, ca să protejeze de Allomanție emoțională.

Ei, era clar că ideea *aia* cu *noseball*-ul avea să-l pună în cap. La urma urmei, era cea mai proastă idee a lui din toate timpurile — iar el era un idiot sadea. A învârtit pălăria pe deget și s-a gândit. Dar dacă Wax sau, mai rău, *Marasi* afla că era bogat? N-avea să le mai tacă gura, dar-ar rugina...

Plicticosul Înalt s-a tras de guler.

— Dumneavoastră... chiar vreți să studiem problema folosirii pedepsei corporale asupra unora din cadrul personalului?

— Neee, a spus Wayne. Armata e nasoală rău.

— Domnule, a zis Plicticosul Scund, cum rămâne cu rezervele din fondul dumneavoastră de investiții? Am vrea să discutăm despre unele mai neobișnuite pe care le-ați realizat.

— Nu... Altă întrebare.

— Situația domiciliului dumneavoastră actual...

— Nu... Altă întrebare.

— Ați stabilit deja cu Waxillium să renunțe la drepturile de imagine în afacerea aceea cu...?

— Nu... Altă întrebare.

— Colecția dumneavoastră de mașini?

Alea-i plăceau.

— Ce-i cu ele?

— Este un Victori nou, a zis Plicticosul Scund, scoțând o fotografie cu ea.

Nu avea plafon. Adică, dacă ieșeai cu ea, puteai să scuipi în vânt, dacă aveai chef.

— La naiba, ce fainā-i! a spus Wayne. Ia-mi și mie una.

— Categoric, domnule, a spus Plicticosul Scund. Câte acțiuni ale companiei să cumpărăm?

Wayne a mijit ochii uitându-se la el.

— Înțeleg ce vrei să faci.

Cei doi i-au aruncat niște priviri nevinovate.

— Nu mai mult de cinci la sută din acțiuni, a spus Wayne, iar când or ajunge ăștia de joacă *noseball* faimoși, să-i punem să conducă mașini, să fie populari și toate alea. Aaa, și hai să-i zicem altfel, nu *noseball.* Poate schimbăm pozițiile fundașilor, să fie cei doi Născuți-din-metal. La fel și portarul. În felul ăsta, lucrurile vor fi mai interesante.

— Cum doriți, domnule Wayne.

Și-a învârtit pălăria pe deget. *N-am întâlnit pe nimeni în stare să pătrundă în mințile altor oameni așa cum face Wayne.* Putea pătrunde chiar și în mințile contabililor.

Oare putea pătrunde în mintea unei fete care-l ura?

Pentru început, trebuia să-și amintească ce făcuse. *Merita* suferința aceea.

Dar *ea* o merita? A închis ochii, gândindu-se cum trebuia să se fi simțit ea văzându-l cum se strecoară în fața ei în fiecare lună. Omul acela. Omul ăla îngrozitor. Nu putea s-o lase și el să-și vadă de viață?

O să înțeleagă...

Și dacă nu voia să înțeleagă?

La naiba... Prea târziu.

— Auzi, Call, a spus el deschizând ochii și uitându-se la Plicticosul Scund. Să-mi pregătești și mie o livrare. Niște bani ce trebuie dați unei fete și familiei sale. Ăăă... în fiecare lună. Are și ea copil acum și are nevoie de bani la timp. E o întâlnire la care ar trebui să merg în persoană, dar sunt... atât de ocupat. Da, prea ocupat, știi tu...

— Mulți dintre clienții noștri au nevoi asemănătoare, domnule Wayne, a zis Plicticosul Scund. Dați-ne adresa, și avem noi grijă să se rezolve în mod discret.

Oare de ce au spus-o în felul ăsta? Oricum, Jaxy avusese dreptate. Dacă urma să fie mort, măcar să fie unul politicos, nu din ăla care se târăște din pădure și te mănâncă pe vreme de furtună.

Până și cadavrele aveau nevoie de standarde.

17

Steris se descurcase de minune în ultima vreme când venea vorba de a-i înțelege pe ceilalți. Cândva, presupusese că aveau aceleași probleme care o frământau și pe ea, dar erau foarte pricepuți în a-și ascunde anxietatea. Pe măsură ce se maturizase, înțelesese ceva și mai greu de crezut. Pur și simplu *nu simțeau* acea anxietate.

Nu aveau mereu o grijă care să le șoptească despre ceva important de care uitaseră. Nu petreceau ore întregi gândindu-se la greșelile pe care le făcuseră și la cum ar fi putut proceda mai bine. Trăiau într-o stare permanentă, ceva între mulțumire binecuvântată și ignoranță cumplită.

Apoi crescuse și mai mult. Se măritase cu Waxillium. Își făcuse prieteni — prieteni adevărați — și ajunsese să vadă lucrurile mult mai clar. Toată lumea vedea lucrurile altfel, iar Supraviețuitorul îi făcuse pe oameni să se completeze unii pe alții. Metal și aliaj. O Împingere la fiecare Tragere.

Ceilalți au reacționat la explozia de jos cu un entuziasm și o nerăbdare ciudate, întrecându-se practic până la ușă. Dar dacă treptele deveniseră instabile? Steris avea o listă întreagă de protocoale de urmat în cazul producerii unei explozii în laborator — trei nopți îi luase ca s-o pună la punct.

Îi iubea. Așa că-și dorea să-i avertizeze, să-i știe în siguranță, să le interzică să-și riște viețile. Știa și cât de mult putea uneori să exagereze. Era cea mai mare descoperire din ultimii ani — din discuțiile cu femeile de la clubul ei de lectură. Unele dintre pregătiri erau mai mult decât utile. Înțelegerea acelei limite era crucială pentru felul în care se înțelegea pe sine.

Dar trebuia să recunoască — în ziua aceea, ceilalți dăduseră dovadă de *oarecare* înțelepciune. Îl lăsaseră pe VenDell să meargă înainte, la recomandarea lui, deoarece el nu avea să se rănească în cazul în care cădea. Wax îl urmase, deoarece el putea zbura cât de cât în cazul în care s-ar fi prăbușit treptele. Ezitaseră în capul scărilor — în caz că mai avea să explodeze ceva —, apoi au deschis ușa armată.

— Stați! a strigat Steris, scotocind prin poșetă. Măștile!

Le-a împărțit tuturor măști din material textil, până și lui Allik, pentru că una din lemn nu avea să-i filtreze aerul. Luaseră cu toții măștile, absenți, poate chiar dând ochii peste cap. Toți în afară de Wax, care i-a zâmbit când și-a pus masca pe figură.

Îi plăcea când o vedea pregătindu-se. Îi era dragă. Mai mult de-atât, chiar o aprecia. O considera pricepută, nu tipicară.

— E ceva de urmărit pe lista ta în caz de explozii? a întrebat el.

Ea s-a încălzit toată când a scos carnetul cu urgențe casnice. Da, era conștientă că putea exagera uneori. În același timp, întocmirea acelor liste era pentru ea ca o terapie. Temerile i se risipeau când le scria. Dacă se gândea la un lucru, îl cataloga, apoi reflecta la el și nu mai avea putere asupra ei — ea avea putere asupra *lui*.

— Acizi pe podea, a observat ea. Se pot amesteca, producând noxe. Cioburi de sticlă. Explozii secundare — mai ales din cauza harmoniumului expus. Astea sunt temerile mele cele mai mari.

Wax a căzut pe gânduri.

— Marasi, a spus el, în timp ce ea deschidea ușa, făceam teste cu acid clorhidric și acid hipocloros.

— Adică...

— Clor în stare gazoasă.

VenDell a apucat-o pe Marasi de braț. Kandra aveau o *slăbiciune* pentru acizi.

Spre surprinderea lui Steris, au ascultat-o. Cum ventilatoarele puternice, instalate în subsol, nu funcționau, au lăsat-o să

aducă un ventilator de cameră și să-l instaleze. Apoi au urcat din nou treptele și au ieșit în fața conacului, așteptând să se aerisească locul. Când au coborât din nou, și-au pus toți măștile fără să se plângă și au lăsat-o să testeze aerul cu o trusă. Din acel moment, au pășit cu grijă în timp ce studiau încăperea.

Ușa seifului zburase prin cameră și se înfipsese în betonul gros din celălalt capăt al camerei. Oțelul seifului era prea contorsionat ca să mai poată fi reparat cumva. Iar restul încăperii...

Ei, se părea că trebuie să comande un nou spectroscop. Și o centrifugă. Și mai multe eprubete. Și... ăăă... pereți noi...

A rezistat impulsului de a se apuca să mătură sticla pentru a evita riscul de a călca pe ea. În schimb, a rămas aproape de Waxillium. Poate descoperea el ceva interesant.

— Dar-ar rugina... a spus el, îndreptându-se spre ceea ce mai rămăsese din seif. Chestia asta a supraviețuit unor detonări de harmonium de până la optzeci și cinci de grame. Am folosit mai puțin de o *zecime* din cantitatea asta în experiment.

A întins mâna spre partea superioară a ceea ce mai rămăsese din cutie.

Steris a fluturat o mănușă în fața lui.

— Corect, a zis el punându-și-o pe mână și pipăind partea de sus a cutiei de oțel sparte. Când și-a retras mâna, a văzut pe degete niște pilitură neagră — o pulbere fină, metalică.

VenDell s-a apropiat de ei. Marasi cerceta ușa seifului, iar Allik adusese o mătură de sus și aduna cioburile.

Lui Steris îi plăcea deja de el, mai ales pentru cum se comporta cu sora ei. Dar în clipa aceea, respectul ei pentru el a mai crescut un pic.

— Trebuie să testăm pilitura asta, a spus Wax. Dar... nu cred că-i atium sau lerasium. Par a fi resturi metalice de la echipament.

Steris le-a adunat oricum în pungi pentru probe. Waxillium s-a aplecat spre seiful distrus din perete, după care, cu o pilă pe care a scos-o din buzunar, a luat ceva ce mocnea în interior.

— Harmonium, a spus el, iar Steris a mai scos o fiolă cu ulei în care să-l pună. S-a lipit de partea din spate a seifului. Eu... eu cred că experimentul a eşuat. Nu s-a divizat.

— De fapt, a spus VenDell, cred că ai reuşit ceva mult, mult mai periculos. Şi a continuat, scoţându-şi un carneţel: Cât harmonium ai folosit acolo? Câteva grame?

— Vreo jumătate de gram.

— Forţa exploziei... a zis VenDell. Nivelul ăsta de distrugere... de la o mostră atât de mică. E posibil... dar numai dacă...

— Ce? a întrebat Wax.

— Explozia asta n-a fost cauzată de diviziunea metalelor, a spus VenDell. O descărcare energetică de o asemenea putere poate avea loc *doar* dacă o parte din Învestitură sau din materia însăşi s-a transformat în energie.

Dar, părând să le observe confuzia, a continuat.

— V-am ţinut lungi prelegeri despre natura Învestiturii, cred. E un domeniu de cercetare care mă interesează în mod deosebit. Pe lângă priceperea mea remarcabilă în domeniul craniilor...

— Nu-i de vânzare, i-a reamintit Wax.

— Al meu e, a zis Steris.

Amândoi s-au uitat la ea.

— Ce să mai fac cu el după ce mor? a întrebat ea. Mai mult mi-ar plăcea să am banii acum.

— Cum spun eu întotdeauna, a răspuns VenDell. Efemeritatea dumneavoastră e depăşită de frumuseţea cochiliilor interioare pe care vi le creaţi — precum medalioanele de nisip din ocean, aşa sunt şi oasele fiinţei umane. O mărturie de durată a prezenţei voastre pe Scadrial. Vom discuta mai târziu termenii vânzării, Lady Ladrian... Pentru moment, permiteţi-mi să fiu concis. Tot ce există în Cosmer este alcătuit din una din trei esenţe. Prima este materia: substanţele fizice din jurul dumneavoastră. Formate din axi, cele mai mici lucruri pe care le cunoaştem.

— Există și lucruri care... nu sunt materie? a întrebat Steris.

— Bineînțeles, a spus el. Există energie. Și, făcând un semn spre tavan, unde două dintre becurile încastrate protejate încă funcționau, a continuat: Electricitate, lumină, căldură... Neamul vostru le-a folosit destul de bine în ultima vreme. Bravo vouă. Foarte modern.

— Și a treia esență? a întrebat Wax.

— Învestitura, a spus VenDell. Esența zeilor. Totul are o componentă Învestită, în mod normal inaccesibilă în lipsa unor abilități. Când ardeți metale, Lord Ladrian, dumneavoastră extrageți Învestitură direct din Tărâmul Spiritual și o folosiți pentru a lucra. La fel cum energia lucrează în acele becuri. Dar ideea principală e următoarea: în esență, Învestitura, materia și energia sunt toate *la fel*.

— Cândva... am simțit lucrul ăsta, a zis Waxillium, cu o privire pierdută. Când am ținut în mână Brățările... Că toate lucrurile sunt alcătuite din aceeași substanță.

— Într-adevăr! a răspuns VenDell. Iar stările se pot schimba din una în alta. Energia poate deveni Învestitură. Aceasta este sufletul Feruchimiei. Învestitura poate deveni materie. De aici vine harmoniumul. Iar materia poate *deveni* energie.

— Iar un exemplu în acest sens este... a intervenit Steris.

— Tocmai am fost martori la el, cred eu, a spus VenDell făcând un semn din cap spre camera distrusă. E o cantitate *incredibil* de mare de energie prinsă în materie. Ați reușit să eliberați o parte din ea — doar o mică parte din ce ați pus în seiful ăla, și totuși e ceva. Dacă ați găsi o modalitate de a-i elibera pe deplin potențialul... Ei bine, Armonie spune că puterea distructivă pe care o are îl îngrozește. Profund.

— Ar trebui, a zis Waxillium. Pentru că am reușit ușor lucrul ăsta. Mult prea ușor.

— Păi, a spus VenDell, necesită într-adevăr două substanțe foarte rare. Și o cantitate enormă de energie, corect?

— O cantitate enormă, a recunoscut el. Pentru o mostră atât de mică. Ar trebui destul de multă electricitate ca să-i creştem nivelul. Dar potenţialul distructiv...

— De acord.

Pielea lui VenDell devenise nu doar palidă, ci translucidă.

— Ar... trebui să anunţ asta. Dacă nu vă deranjează, am să fiu sus, în comuniune cu Armonie. Nu vă supăraţi.

Waxillium i-a aruncat o privire lui Steris.

— Cel mai rău caz? a întrebat el.

Steris a căzut pe gânduri. Ce se putea întâmpla în cel mai rău caz? I se părea evident.

— Dar dacă Set ştie deja despre asta? a întrebat ea. Marasi a spus că muribundul vorbea de revenirea cenuşii în Bazin. Poate că au de gând să folosească bombe?

Wax a încuviinţat din cap, sobru. Se gândise la acelaşi lucru.

— Dacă grupul Set a descoperit această interacţiune, a spus ea, atunci cel mai probabil a făcut-o din întâmplare — sau printr-un experiment ca al nostru. S-ar putea să fie consemnată undeva treaba asta.

— Am putea căuta explozii inexplicabile produse în Oraşele Exterioare, a zis Wax. Inteligent. Cenuşă... Dacă un explozibil de genul ăsta ar fi amplasat într-un vechi Munte de Cenuşă? Ar putea fi repornit?

— Pare suficient de îngrozitor, a spus Steris, cu o profundă senzaţie de greaţă.

Oare cum de nu-i trecuse prin minte acea posibilitate? Trebuia să-şi bată capul cu nişte planuri. Însă fiecare lucru la rândul lui.

— O să comand nişte ziare din Oraşele Exterioare, de la bibliotecă, pe care să ni le livreze la apartament. Putem porni de acolo.

Wax a aprobat din cap.

— Cu autoritatea lui Marasi, ar trebui să poţi avea acces şi la arhiva poliţiei.

Era o propunere excelentă. Steris s-a îndreptat spre partea din spate a camerei și, trecând pe lângă Allik — care găsise niște resturi de biscuiți împrăștiate pe perete —, s-a îndreptat spre Marasi. Fusese... plăcut să mai petreacă ceva timp alături de ea. În copilărie nu le încurajase nimeni să țină una la alta ca niște surori. Tatăl lor — care se retrăsese la conacul lui de la țară — se simțise rușinat de statutul ilegitim al lui Marasi. Steris își făcuse mereu griji că Marasi avea să vadă în asta mai curând o problemă a *ei* decât a *tatălui* lor.

Marasi părea adâncită în gânduri, deși Steris nu înțelegea ce găsea atât de fascinant dincolo de ușa distrusă. Cu toate acestea, nu a scos un cuvânt, nevrând s-o întrerupă. Pe Steris n-o deranja liniștea. Era o experiență pur neutră.

— Lumea se schimbă atât de repede, a șoptit Marasi în cele din urmă. Abia m-am obișnuit cu lumina electrică, darămite cu aeronavele... Apoi mai e și zeul ăsta... din altă lume. Iar acum un explozibil din care doar o fărâmă poate distruge o cameră întreagă...

— Și eu sunt îngrijorată, a spus Steris. Mi-aș fi dorit să pot anticipa ultimele evenimente.

— Asta mă face să mă întreb de ce-mi pierd eu vremea cu cazuri de crimă și infracțiuni de drept comun. Îmi dau seama că toate astea au o importanță... dar sunt oameni în lumea asta largă, Steris, care știu totul despre asta. Care fac manevre ce schimbă soarta unor planete. Nu-i supraveghează nimeni, din câte-mi dau eu seama. Probabil se și *bucură* să vadă că alergăm după infractori de drept comun, iar pe ei îi lăsăm în pace.

— De aceea îi vânezi pe membrii Set, a spus Steris, aprobând din cap. De asta te-ai ocupat atât de mult de ei, deși o mare parte dintre cei de la secție consideră că exagerezi un pic.

Marasi a chicotit.

— Cred că-i moștenire de familie.

Steris a zâmbit, apoi s-a simțit ridicolă, deoarece Marasi nu ar fi putut să o vadă în spatele măștii pe care o purta. Dar înainte ca Steris să apuce să spună ceva, dinspre Waxillium s-a auzit o bubuitură.

Detunătura a fost de mult mai mică intensitate, din fericire, dar destul de puternică încât să-l arunce în spate, trântindu-l la pământ. Steris a alergat spre el, îngrijorată — era ameţit, dar relativ nevătămat. A luat-o de braţ în timp ce s-a ridicat în fund, clătinând din cap, cu vesta lui bună — Versuli, deci nicidecum de lepădat — ruptă şi arsă. Şorţul pe care ea i-l dăduse o protejase întrucâtva.

S-a scuturat de praf. Deşi nu-i plăcea să recunoască, se pare că îmbătrânea. Să fii aruncat în aer la douăzeci de ani era cu totul altfel decât să o păţeşti la cincizeci.

— Deci, spuneai ceva despre explozii secundare? a spus el.

— Era pe lista mea, a şoptit Steris.

— E-n regulă, a zis el, mângâindu-i mâna. Mă simt bine. Doar că am făcut o prostie. Adunam harmoniumul ăla lipit pe peretele din spate al seifului, e prea valoros ca să-l fi lăsat acolo, şi o fi reacţionat la ce era în aer sau la resturi de lichid de la un experiment anterior...

A strănutat, apoi a zâmbit, vrând s-o liniştească. Nu mai era nici urmă din masca lui; probabil îi zburase în timpul exploziei.

Şi-a ascuns faţă de el îngrijorarea. Când s-a căsătorit cu Waxillium Ladrian, şi-a jurat un singur lucru: îşi va face mereu griji în privinţa lui, dar *nu avea* să-l împiedice să fie persoana care îşi dorea să fie.

Ori de câte ori se hotăra să înceapă o investigaţie, ea era îngrozită. Însă nu lăsa ca acest lucru să-i controleze felul în care se purta cu el. *Nu* avea să fie un obstacol în calea lui. Îl iubea prea mult. În schimb, se străduia din răsputeri să facă parte din lumea lui. Era mult mai puţin înspăimântător să se tragă în ea decât să stea acasă şi să se întrebe dacă se trăgea în *el*.

Dar, spre veşnica ei recunoştinţă, şi el a încercat să facă parte din lumea ei. Se arăta mai interesat de politică. Petrecea timp alături de ea, ocupându-se de finanţe. Se potriveau mai bine decât visase ea vreodată. Şi încă simţea căldură ori de câte ori se atingeau.

— Hai să bem un ceai, a spus el, ridicându-se cu ajutorul ei în picioare, şi să vorbim despre toate astea.

18

Marasi s-a așezat pe canapea, cu urechile țiuindu-i în urma celei de-a doua explozii. Allik s-a așezat lângă ea, cu masca lăsată pe figură — obișnuia să-și pună masca atunci când mesteca gumă, așa cum făcea în clipa aceea. Mestecatul vizibil era un tabu cultural pentru el. Ciudat. Dacă exista un lucru pentru care ridicatul unei măști ar fi trebuit să fie *normal*, acel lucru era mâncatul.

Totuși, ea l-a cuprins cu brațul și l-a lăsat să-și pună capul pe umărul ei. Dar-ar rugina, ce plăcut era să-l aibă mereu alături în zilele acelea. Primii ani ai relației lor fuseseră frustranți în șaisprezece feluri diferite.

Cât timp îl așteptau pe VenDell să-și termine raportul către Armonie, Wax a vorbit despre întâlnirea cu aeronava — și cu noul ambasador. Marasi l-a simțit pe Allik încordându-se când a auzit descrierea lui.

— Ăsta-i Daal Primarul, le-a explicat el celorlalți. Este... foarte respectat de Gazde.

— Mi-am dat seama că e important din punct de vedere politic, a zis Wax.

— Nu, Wax, a intervenit Marasi. Faptul că e respectat de Gazde înseamnă că a avut succes în război.

— Deci sosirea lui aici *este* o amenințare, a spus Steris, cuibărindu-se lângă Wax cu carnetul scos, doar în șosete, cu picioarele ridicate într-o parte, într-o postură care chiar părea *relaxată*.

S-a schimbat atât de mult, a gândit Marasi. Își amintea de vremurile în care Steris nici măcar n-ar fi îndrăznit să se descalțe în prezența altora. Stătea într-o postură perfectă, încercând să se asigure că ținea cana de ceai și farfurioara așa cum trebuie.

Marasi și-a iubit mereu sora, chiar și atunci când intervenea ranchiuna sau distanța forțată, dar n-o considerase niciodată pe Steris *agreabilă*. Cel puțin nu până în ultimii ani. În parte, deoarece Steris se schimbase, dar pe de altă parte fiindcă își dădea seama că ea și Steris purtaseră întotdeauna aceleași poveri — același sentiment de captivitate.

— N-aș spune că e o amenințare, Steris, a spus Allik. Nu una concretă. Dar dacă este adevărat și Consorțiul chiar a fost întemeiat în cele din urmă — iar cele cinci națiuni s-au înțeles să-și îndrepte toate fața spre nord —, atunci ăsta e... un simbol? Ți-l trimit pe cel mai bun om al lor. Și vor să știi lucrul ăsta.

— Cel mai bun, a zis Wax, și cel mai aspru, presupun... E clar că e mai sever decât predecesorul lui.

— Da, Adjectiv Waxillium, a spus Allik, aprobând din cap. Vor să știți că n-or să se lase hărțuiți.

— A spus, a continuat Wax, că unul dintre obiectivele lui este acela de a aduce Brățările Doliului înapoi poporului său. Încă mai e asta o problemă dureroasă?

— Nici nu gândiți, a zis Allik. Faptul că noi am fost de acord să lăsăm Brățările aici a fost ca și când... v-am fi lăsat trupul neînsuflețit al tatălui nostru, înțelegeți? Un trup care e, totodată, și o armă foarte puternică. Nimănui nu i-a plăcut decizia asta.

— Faptul că l-au trimis aici și l-au pus să spună că va recupera Brățările... e un simbol, nu? O declarație. Că au fost prea delăsători în ceea ce privește poporul vostru și vor să dea de înțeles că se va termina cu această delăsare... Scuze, a mai spus el după ce, tot foindu-se, în cele din urmă și-a ridicat masca.

— Nu tu ai ales asta, Allik.

— Nu, a spus el. Dar nici nu se poate spune că *nu* am ales.

— Ba da, dragule, a zis Marasi strângându-l de mână. Nu trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru *orice*.

El i-a zâmbit, după care și-a lăsat masca jos. Niște pași anunțau ceea ce ea credea că era VenDell, care se întorcea, însă Wayne a dat buzna în camera de zi!

— Hei! a izbucnit el. Păi, voi v-aţi aruncat în aer şi nu m-aţi *aşteptat şi pe mine*?

— Waxillium s-a aruncat în aer, a spus Steris. Noi, ceilalţi, am fost doar martori. Cred c-a făcut-o înadins, ca să te enerveze.

— Sunt convins, mânca-m-ar rugina de nu! a zis Wayne. Şi, uitându-se la Wax, a mijit ochii: Eşti bine, amice?

— Îmi ţiuie urechile, şi tocmai mi s-a reamintit — foarte profund — că sunt cu *cel puţin* două decenii prea bătrân ca să mai fiu bun de-aruncat în aer. Dar ar trebui să fiu în regulă.

— Mă bucur că te-ai întors, Wayne, a spus Marasi, aplecându-se în faţă. Căci avem planuri de făcut.

— Da, mă bucur că m-am întors, a bodogănit Wayne. Că asta vrea toată lumea, să fie a cincea roată la căruţă, firește...

S-a îndreptat tropăind spre măsuţa de servit şi şi-a turnat o ceaşcă de ceai — apoi a lăsat ceaşca pe masă şi s-a aşezat într-un scaun comod, luând cu el *tot ceainicul*.

— Ce v-a apucat? a întrebat el când i-a văzut pe toţi uitându-se fix la el. Mai e un strop şi mie-mi place să beau pe la cep. E amuzant când bei pe-acolo!

Şi a făcut o demonstraţie, ceea ce a determinat-o pe Steris să ducă mâna la faţă. Marasi a oftat, dar nu a zis nimic. Dacă stătea jos, era mai puţin probabil să fure ceva. Şi-a căutat carneţelul din buzunar, pentru orice eventualitate.

— Bun, a spus ea. Am schiţa unui plan — îl imităm pe Ciclu ca să conducem o bandă locală cu un transport programat să ajungă la Bilming.

Wax s-a aplecat în faţă.

— Suntem siguri că nu e suficient să-i interogăm pe cei capturaţi în momentul de faţă? a întrebat el.

— Par nişte golănaşi din zonă, a spus Marasi.

— Care n-or şti mare lucru, a încuviinţat Wax. Deci vrei nişte poliţişti la filajul ăsta, gata să captureze orice Născut-din-metal.

— Eu i-am tot zis lui Reddi că ne trebuie o echipă de specialiști, a spus Marasi. O echipă dedicată *exclusiv* celor Născuți-din-metal. Se tot opune. Cred... că ne consideră pe *noi* echipa respectivă.

În timp ce cuvintele ei pluteau în aer, VenDell a intrat în sfârșit cu pași mari în încăpere, clătinând din cap.

— Mi s-a poruncit să vă fiu de folos cât mai degrabă, în planurile pe care le aveți acum, a spus el.

— Ce-a zis? a întrebat Marasi. Știe ceva despre explozie?

— Armonie este... îngrijorat. Iar după o mică pauză, VenDell a continuat: Trelliumul are un efect de respingere asupra altor forme de Învestitură. Simpla atingere a harmoniumului e periculoasă — dar încălzind și întinzând mai întâi harmoniumul, așa cum ați făcut voi, ați creat ceea ce el numește un „transfer Învestit de energie–materie". Ceea ce este... foarte grav.

— L-a surprins vestea? a întrebat Wax. Armonie părea șocat c-am reușit să facem asta? Sau se aștepta la așa ceva?

— Nu mi-am dat seama, a zis VenDell. A spus doar ce v-am transmis. Mai mult decât atât... păi, pot fi greu de interpretat spusele lui Armonie. Mă gândesc că nu-i nevoie să vă spun eu asta. V-a trimis vreun bilet, Lord Waxillium?

— Da, a spus Wax. Cred că mi-a dat de înțeles că ar trebui să fac un cercel din trellium.

— Oare pentru ce? a întrebat Marasi, încruntându-se.

— Nu știu, a răspuns Wax. Cred că încearcă să-mi stârnească interesul, deoarece nu i-am luat în seamă ultimele două încercări de a mă invita să intru în comuniune cu el.

— De data asta e altfel, Waxillium, a spus VenDell încet. De data asta... Armonie e îngrozit.

În cameră s-a lăsat liniștea, cu excepția lui Wayne, care-și sorbea ceaiul prin ciocul ceainicului. Lui Marasi i s-a părut că-l vede adăugând în el ceva din sticluța lui, și s-a străduit să-și stăpânească greața. Cine-și punea tărie în *ceai*?

Suferă, s-a gândit ea. *Despărțirea-i definitivă*. Dar-ar rugina... În ciuda tuturor celor întâmplate, s-a hotărât să-l scoată la restaurantul ăla cu tăieței care-i plăcea la nebunie. Să mai aducă niște comisari care-i plăceau; să-i reamintească de faptul că avea prieteni.

— Filajul meu trebuie să aibă loc în curând, a spus ea tuturor celor din încăpere. În carnet scrie că următorul transport spre Bilming pleacă în trei zile, și vreau să fiu pregătită.

— E un plan bun, Marasi, a zis Wax. Steris și cu mine avem ceva de lucru cât timp vă ocupați voi de planuri.

— Vreți să vorbiți cu Armonie? a întrebat ea.

— Poate, a spus el, cu un aer absent. Încă nu m-am hotărât dacă să-i răspund sau nu.

În mod ciudat, nu i-a dat de înțeles că voia să participe la misiunea ei. L-ar fi lăsat să se infiltreze, dar nu-l prea putea stăpâni pe Wax în perioada aceea. Felul în care atârnase în holul de la intrare mantalele alea din Ținuturile Necruțătoare avea un aer definitiv, ca de altar închinat vieții lui de odinioară. În condițiile astea, când statutul lui de deputat fusese propus pentru reînnoire în urmă cu un an, îi ceruse lui Reddi să-i păstreze poziția.

Wax i-a aruncat o privire lui Steris, care stătea sprijinită de el în timp ce făcea niște notițe.

— Ne-am gândit mai devreme la ceva, i-a spus el lui Marasi. E vital să aflăm dacă grupul Set a aflat despre potențialul exploziv al amestecului de harmonium și trellium. O să facem niște cercetări, să vedem ce mai putem descoperi.

— Sună bine, a zis Marasi, aprobând din cap.

Ei, așa se confirma. Cu câțiva ani înainte, ar fi fost fericită să audă că nu se bagă în ancheta ei, dar depășise acel sentiment. Era mândră de faptul că nu-i lăsa umbra — oricât de mare ar fi fost — să-i acopere realizările. Pe lângă asta, avusese ocazia să devină eroină în locul lui Wax — ținuse ea însăși Brățările Doliului înainte să i le înmâneze lui Wax. Pur și simplu ea nu era așa.

Așa că în ziua aceea s-a întristat aflând că nu avea să i se alăture. Ba chiar s-a îngrijorat, deoarece și-a dat seama că urma să i se alăture în misiunea aceea. Dacă într-adevăr avea să aibă acces la membri de rang înalt ai grupului Set... ei bine, aceasta ar fi putut fi lovitura decisivă pentru rezolvarea cazului. Ar fi obținut răspunsuri.

Dar... nu putea să-l forțeze. Nu trebuia să-l forțeze. Dacă nu se mai simțea în putere, ca înainte, cine era ea să ridice vreo obiecție?

— Eu mă duc să ciulesc urechile pe la ăia din închisoare, a spus Wayne. VenDell, vii cu mine? Poate te mai învăț una-alta despre accente...

— Domnule Wayne, a spus el, sunt un kandra nemuritor cu o experiență de *sute* de ani ca imitator.

— Și vorbești mereu ca un îngâmfat de rang înalt, a zis Wayne, în toate corpurile pe care te-am văzut că le folosești. Deci... vrei sau nu vrei să te-nvăț, amice?

— Eu... a început VenDell cu un oftat. Armonie *chiar* mi-a dat *ordine directe* să mă ocup de treaba asta. Uf... *Dezgustătoare* mai e munca de teren. Dar presupun că nu pot să refuz.

Marasi a aruncat iarăși o privire spre Wax, care se așezase înapoi pe canapea, adâncit în gânduri. Ținea în mână plicul pe care i-l trimisese Armonie.

— Bine, atunci, a spus ea. Haideți să trecem la treabă.

19

Trei zile mai târziu, Wax stătea în biroul din apartamentul lui, cu vedere spre vest, spre Bilming. În seara aceea nu era ceaţă. Parcă trecuseră săptămâni de când văzuse ceva ultima oară.

Pregătirile pentru operaţiunea lui Marasi decurseseră bine. Carnetul conţinea instrucţiuni clare în legătură cu livrarea bunurilor. Folosindu-se de informaţiile obţinute la interogatorii, Marasi localizase tocmai camioanele pe care cei capturaţi aveau de gând să le folosească. Avea chiar hainele celor capturaţi, iar VenDell juca rolul liderului lor. Wayne, în una dintre cele mai reuşite deghizări ale sale, se afla lângă el, încercând să-l ajute să intre în rol. Până şi cutiile cu bunuri erau reale.

Trebuiau să plece la un moment dat în noaptea aceea. Firește, Wax nu avea să-i conducă. Ar fi ieşit în evidenţă, iar Marasi luase toate măsurile posibile şi imposibile pentru ca inamicul să nu-şi dea seama de subterfugiu.

Or să fie în siguranţă, şi-a spus el. *Deghizările sunt excelente, iar ea e extrem de capabilă.*

Acolo era Bazinul, nu vreun oraş rătăcit prin Ţinuturile Necruţătoare. Marasi dispunea de cei mai buni poliţişti din oraş şi, pe deasupra, de resurse din belşug. Nu avea nevoie de un Monedăzvârlitor bătrân cu un pistol descărcat şi care încă se resimţea după ce, cu câteva zile în urmă, îşi aruncase ca un prost laboratorul în aer.

Şi totuşi Wax a rămas acolo, privind dincolo de ferestrele cu vedere panoramică ale micului birou din apartamentul lui. Ultimii câţiva ani fuseseră palpitanţi, văzuse dezvoltându-se reţeaua electrică a oraşului. Avea evanotipuri ce surprindeau procesul de dezvoltare, făcute, o dată la câteva luni, de la înălţimea

aceea. O rețea de becuri și străzi, case scăldate în lumina blândă a progresului, fiecare adăugând încă o stea sclipitoare constelațiilor din Elendel. Oare luminile aveau să se răspândească în curând într-atât de mult încât să nu mai fie întuneric deloc?

Steris s-a strecurat acolo, apoi i-a întins o ceașcă de ceai.

— Cu praf de salcie, a spus ea. Pentru durerile tale.

— La toate te gândești, a zis el, luând o înghițitură. Ce fac copiii?

— Dorm, a răspuns ea. Cred că putem să ne reapucăm de lucru în siguranță.

S-au îndreptat din nou spre living, unde, absolut peste tot, erau răspândite teancuri de ziare. Ar fi *putut* angaja niște cercetători care să-și bată capul cu ele, dar de ce să fi lăsat altora distracția?

Și *chiar* era distractiv. Nu părea genul de distracție care să-i fi făcut altădată plăcere lui Wax, dar era legată și de companie, nu doar de activitate. S-au așezat amândoi pe podea — toate scaunele erau ocupate de ziare — și au continuat să citească, încercând să găsească orice mențiune despre explozii care avuseseră loc în toate orașele din Bazin.

Ca să-și omoare timpul, pescuiau și câte-o chestie haioasă.

— „Pahiderm pilit pocnește pianul", a spus Steris, ridicând un ziar. Oare de ce-or alege întotdeauna cuvântul „pahiderm" pentru toate chestiile astea cu aliterații?

— Pentru că-i un cuvânt haios? a zis Wax cu un zâmbet. Oare cum s-o fi pilit?

— Pare-se că l-au văzut clătinându-se pe picioare.

Și-a ridicat și el articolul:

— „Copil mănâncă paie. Mama-i dă să mănânce o mamă de bătaie ca să-i fie de leac".

— Hai, că asta n-are *cum* să fie adevărată, a spus ea, luându-i ziarul din mână.

Dar era o poveste adevărată — și într-un ziar renumit pe deasupra. Se pare că nici sursele cele mai elitiste nu ezitau să

apeleze când și când la vreo minciunică, în încercarea de a-și vinde ziarele într-o zi în care știrile circulau cu greutate.

Pentru căutarea lor, Steris avea un sistem — firește că avea, de ce nu? La început citeau numai titluri de articole, căutând repede cuvinte scrise cu litere îngroșate sau mari pe paginile ziarelor. Tot ce părea promițător ajungea în teancul corespunzător. Dar nu citeau încă articolele. Voiau să le citească la grămadă, ca să le poată compara și să mai cearnă din ele.

Tocmai se pregăteau să dea gata cel mai nou teanc de ziare, livrat chiar în ziua aceea. Lui Wax îi plăcea, mai ales pentru că-și petrecea timpul cu soția lui — deși încă părea să sufere de pe urma exploziei. Avea probleme ciudate de vedere, distorsiuni de câteva secunde. Iar mintea-i juca mereu feste, dându-i impresia că zărea linii allomantice albastre fără să fi ars metale.

A lăsat laoparte grijile legate de sănătatea lui și *nu* a spus absolut nimic. Nu voia s-o îngrijoreze pe Steris. Mai supraviețuise el exploziilor în trecut. Încă-l durea mâna de la detonarea minei din Dust's Beach...

— Uite unul, a zis Steris, arătându-i un titlu serios. „Explozie în gară."

Wax își freca bărbia în timp ce citea.

— Pare-se c-a fost vorba de o defecțiune la un boiler. Nu-i din cale-afară de suspectă.

— Poate că-i o mușamalizare.

El a clătinat din cap. Părea un loc ciudat pentru efectuarea unor experimente metalurgice. Prea mulți oameni prin apropiere — dar, la urma urmei, *el* își făcea experimentele în subsolul unui conac. Așa că cine știe?

Steris l-a pus în teancul cu „poate", iar el și-a amplasat articolul pe care-l citea — o relatare despre un incendiu provocat, evident, de un fulger — în teancul cu „improbabile". Niciunul dintre ele nu i se părea în regulă, lucru care n-ar fi trebuit să-l

bucure. Poate că inamicii lor *nu* descoperiseră interacțiunea explozivă dintre harmonium și trellium.

Din păcate, genul acela de anchetă putea fi frustrantă tocmai din acel motiv. Nu *voia* să găsească probe, pentru că i-ar fi confirmat temerile. Totuși, dacă nu găseau nimic, nu aveau să știe niciodată dacă era din cauză că nu existau dovezi ori fiindcă le scăpase vreuna.

— „Șarpele șuieră la șoareci șui?", a zis Steris, arătându-i unul din teancul cu articole amuzante. Trebuie să recunosc că le-a ieșit chestia asta...

— Șerpii mănâncă șoareci? a întrebat el.

— Ăsta se pare că mânca.

Ea a zâmbit, și pe Dăinuire dacă nu adora zâmbetul acela. S-a trezit dorindu-și ca acea căutare să aibă o miză mai puțin importantă.

Revine cenușa, s-a gândit el, tremurând. Își închipuise adesea cum ar fi fost să trăiască în zilele legendare de dinaintea Catacendrului. Când Războinicul în Ascensiune și strămoșul îndepărtat al lui Wax, Consilierul Zeilor, cutreierau acele ținuturi. Când oamenii se plimbau prin povești precum soarele pe după nori într-o zi cu cer parțial acoperit.

În zilele acelea, lumea era pe moarte. Cenușa-i fusese pielea, care se decojea în timp ce se dezintegra...

A oftat, frecându-se la ochi — văzând acele străfulgerări albastre ciudate. Din fericire, ceaiul începea să-și facă efectul, iar durerea de cap îi ceda în sfârșit.

— Wax? a întrebat Steris încet. Ți-ai fi dorit să mergi cu Marasi și Wayne?

— Se descurcă ei, a spus el. N-au nevoie de mine.

— Eu nu asta te-am întrebat, iubitule, a zis ea, încet.

El s-a gândit o clipă. Apoi a clătinat din cap.

— Nu, Steris. Sincer, nu. Mi-am dat seama deunăzi. Am... depășit acea etapă din viața mea. Chiar simt că am terminat cu totul.

Mai era însă un lucru. Faptul că sora lui era implicată. Încă în libertate. Periculoasă.

Majoritatea familiilor aveau schelete în dulap. Iar multe dintre ele aveau destul bun-simţ încât să rămână moarte. Ale lui ar fi putut ameninţa întregul Bazin.

Revine cenuşa...

Dar *chiar* simţea că lăsase totul în urmă. Gata să meargă mai departe. Aşa că i-a arătat lui Steris o relatare despre o serie de ferestre sparte în oraşul Demoux. Părea a fi rezultatul unei vântoase mici — ruda mai anemică a tornadelor terifiante ce loveau Ţinuturile Necruţătoare. Dar dacă era semnul unei schimbări bruşte de presiune, ca în cazul unei explozii?

Au pus-o în teancul cu „improbabile". Din păcate, după o oră, teancurile de ziare erau pe terminate, iar ei nu găsiseră nimic concret. Doar o grămadă de posibilităţi improbabile.

Steris îl urmărea în timp ce muta un alt ziar în grămada cu improbabile. Ştia la ce se gândea, dar n-a insistat.

— E ceva, a recunoscut el. Sora mea. Eu ar trebui să fiu cel care se ocupă de ea. Dar am treburi importante aici, în Elendel. Plus de asta, nu mai sunt omul ăla.

— Trebuie neapărat să fii omul *ăsta* sau omul *ăla*? a întrebat ea.

— Trebuie să fac alegeri. Toată lumea trebuie să le facă.

— Şi cu momentul când te-ai întors prima oară în Elendel cum rămâne? a întrebat ea. Când te-ai hotărât prima oară să-ţi agăţi armele în cui?

— Acum e altceva, i-a explicat el. Pe atunci fugeam de mine însumi. Am încetat să mai fug în urmă cu şase ani, în munţi, Steris. *Ăsta* vreau să fiu. Sunt fericit aici.

Ea s-a sprijinit de el, căldura constantă ce-i era aproape.

— Câtă vreme ştii, a şoptit ea, că nu trebuie să fii unul sau celălalt. Nu trebuie să fii doi oameni, Wax, cu două vieţi diferite. Acei oameni sunt una şi aceeaşi persoană. Iar acea persoană este bărbatul pe care-l iubesc.

El s-a gândit la asta, la zilele când se întorsese în Elendel — hotărât să-şi lase în urmă trecutul din Ţinuturile Necruţătoare. Pentru că asta credea că *trebuia* să facă. Şi... ei bine, pentru că se rupsese o bucată din el. O rană cumplită, redeschisă în cele din urmă de întoarcerea lui Lessie.

În timp ce zăcea aproape mort pe un vârf de munte îngheţat din sud, i se schimbase perspectiva. Când se întorsese în Elendel, reuşise să *trăiască* din nou. Să se dezvolte, să se schimbe. Şi totuşi... oare asta însemna că el, cel din trecut, *nu mai era* el? Oare inelele din interiorul unui copac făceau mai puţin parte din el pentru că nu mai erau expuse la aer?

— Îmi fac griji pentru ei, i-a mărturisit el lui Steris. Şi... îmi fac griji pentru siguranţa Bazinului. Nu vreau să mă port de parcă n-aş avea încredere în Marasi şi Wayne. Dar...

A băgat mâna în buzunar şi a scos plicul cu cercelul. De care încă nu se folosise.

— Anul trecut, când VenDell mi-a oferit o misiune, nu părea atât de urgentă. Nu era atâta agitaţie în jurul ei. Mă tem că situaţia de acum a devenit prea gravă ca să mai poată fi ignorată. Prea periculoasă ca să poată fi oprită de nişte detectivi sau de intervenţia poliţiei, oricât ar fi de competentă.

— Încă un zeu, a şoptit Steris.

El a mai scos un plic.

— L-am făcut pe ăsta, a spus el, scuturând ceva din plic.

Un alt cercel. Dintr-un metal cu o nuanţă roşiatică. Era un simplu cercel cu şurub, cu o singură porţiune din trellium, bara din mijloc, pentru că metalul nu putea fi topit ca să fie forjat.

— Când le-am dat ţepuşa de trellium celor de la universitate, a explicat el, le-am cerut să mi-l facă. Pentru că Armonie a dat de înţeles că o să am nevoie de el.

— Crezi ce-a spus Marasi? a întrebat ea. Despre o altă cădere de cenuşă? Despre revenirea acelor... zile întunecate?

— Nu ştiu, a zis el. Dar VenDell spune că Armonie se teme. Iar *asta* mă îngrozeşte.

Steris a bătut cu degetul în teancul de ziare din poala ei.

— Hai să identificăm cel mai pesimist scenariu. Gândește-te la asta: care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla în situația de față?

— Cea mai mare temere a mea? a întrebat el, gândindu-se. Că suntem în urmă cu ani întregi. Că Set a știut despre interacțiunea dintre harmonium și trellium de mai mult timp decât știm noi — poate chiar de când s-a prăbușit prima navă malwishiană aici. Mă tem că Set nu *inițiază* un plan. Mă tem că suntem în *faza terminală* a acelui plan.

— E ceva ce putem căuta ca să dovedim asta? a întrebat Steris.

Wax s-a ridicat, cercetând cu atenție camera plină de ziare, fiecare teanc dintr-un alt oraș.

— Dar-ar rugina... a spus el. N-ar trebui să căutăm explozii *accidentale*. Ar trebui să căutăm dovezi despre explozii *intenționate*. Și căutăm într-un teanc de ziare prea recente — dacă s-a întâmplat, s-ar putea să fi trecut deja cinci-șase ani. A făcut o pauză, după care a continuat: Ar vrea să facă teste. N-ar fi o singură explozie acum mult timp. Ar fi o serie de explozii... cumva ascunse... deoarece, în cazul în care aveau arma asta, voiau s-o dezvolte. S-o îmbunătățească.

— Cum anume? a întrebat Steris. Să începem să căutăm furturi de harmonium?

— Mă îndoiesc că ar apărea așa ceva în ziare, a spus Wax învârtindu-se prin cameră. Grupul Set se pricepe să-și ascundă manevrele legate de resurse, mai ales când vine vorba de contrabandă. Ancheta lui Marasi demonstrează lucrul ăsta.

Și ce? Exista vreo cale de a găsi ce voia el? Dovezi referitoare la teste... la explozii pe care le ținuseră ascunse...

— Cutremure, a șoptit Wax.

— Ce-ai zis?

— Cutremure, a spus Wax, îngenunchind lângă Steris. Testau exploziile în subteran, în grote. Unde erau izolate și ascunse. Dar nu puteau păcăli seismografele.

S-au apucat să scotocească din nou printre articole — însă de data asta folosind alte criterii. Iar Wax trebuia să recunoască faptul că încălca puțin regulile, aruncând o privire și la conținutul articolelor, nu doar la titluri. Steris îi dădea un ghiont dacă petrecea prea mult timp făcând asta, dar era curios. Și entuziasmat.

Răspunsurile erau în mod sigur undeva acolo.

Au căutat vreo trei ore bune. Dar, la miezul nopții, Wax a găsit. O serie de articole dintr-un ziar din Elendel despre ceva ce se întâmpla în Bilming.

— Un metrou? a întrebat Steris, încruntându-se.

— Relatări, i-a explicat Wayne, despre cutremure ciudate în oraș, care-au început cu ani în urmă. Oficialitățile au explicat repede că în Bilming se hotărâse construirea unei linii de cale ferată subterană, ca în Elendel.

— Ar putea fi adevărat, a spus Steris, citind un alt ziar care dezvolta ideea. Am folosit explozibili ca să aruncăm piatra în aer și să construim linia de metrou.

— Dar de ce-ar avea Bilmingul *nevoie* de un metrou? Are calea aia ferată suspendată cu care se tot mândrește. Locuitorilor le place *la nebunie* să se dea în spectacol cu ea. Plus că exploziile alea durează de patru ani și jumătate — și nu au nici măcar o linie de metrou funcțională.

— Suspect, a spus Steris. Foarte suspect. O nouă inițiativă a avut loc acum șapte luni... Sunt relatări despre clădiri zguduite de detonări pe scară largă... Au fost detectate tocmai aici, în Elendel.

— Vorbesc despre un scandal financiar, cu firme de construcții care au sustras fonduri. Dar este evident că e vorba de ceva mai mult.

Steris a aprobat din cap. Ziarul care descoperise informația nu era cea mai de încredere sursă — era cel mai recent ziar care publica poveștile cusute cu ață albă ale nerodului ăluia de Jak —, dar acolo *era* ceva, după cum confirmaseră și alte ziare, acum că știau ce căutau.

Dar-ar rugina... s-a gândit el. Grupul Set făcea teste sub zone populate? De ce? Pur şi simplu acolo găseau cavernele? S-ar fi putut să fie ceva chiar mai grav decât se temuse el. Oare nu-şi construia Bilmingul o flotă?

Ba da. Şi în alte articole se vorbea despre asta. Se părea că şantierele navale din Bilming creau o forţă de apărare pentru Bazin, în eventualitatea unui atac dinspre sud. Dar a început *înaintea* sosirii primelor aeronave malwishiene — şi era clar că le plăcea să arate de ce erau capabile armele lor.

Se presupunea că acele nave erau sub controlul Elendelului. Însă nimeni nu credea asta.

— Wax... a spus Steris. Lista aia de transporturi din carnetul lui Marasi. În care verificau cât de aspre sunt controalele vamale. Cât de greu ar fi să transporte ceva ilegal *înspre* Elendel...

Wax a fost cuprins de un fior. Ce-ar fi putut să vrea să transporte ilegal în Elendel?

O bombă.

— De parcă ar fi verificat diferite dimensiuni ale încărcăturii, a spus el. Şi care era probabilitatea ca mărfurile să fie inspectate atunci când erau aduse cu trenul sau cu camionul.

— Şi cât de mare ar putea fi această bombă? a întrebat Steris. Teoretic vorbind.

— Generatorul ar trebui să fie mare, a explicat Wax. Dacă funcţionează după principiile mecanice pe care le-am descoperit, atunci au nevoie de *foarte multă* energie. Mai multă decât pot duce firele simple, conectate la case, sau chiar în zone industriale. Probabil că ar trebui să construiască o carcasă foarte mare pentru dispozitiv.

— Ceea ce explică de ce verificau care dintre dimensiuni trezesc suspiciuni şi care nu. Wax, dacă ai dreptate, atunci ziarele indică faptul că făceau testele astea de mai bine de *patru ani.* Teste reuşite. S-ar putea să *aibă* deja bomba. Caută doar...

— ...o cale de-a o aduce în oraş.

Dar-ar rugina... S-a uitat spre masa laterală și spre plicuri. Apoi, în cele din urmă, a scos primul cercel din plic — cel pe care i-l trimisese Armonie. Trecuseră șase ani. Devenise tot mai reticent când era vorba de Armonie. Nu-l mai ura pe Dumnezeu, și totuși...

S-a uitat la Steris, care a dat din cap. Așa că-și puse cercelul în ureche.

Și dintr-odată s-a trezit în alt loc.

Plutea, vedea întreaga lume dinaintea lui și întinderea întunecată de dincolo de ea. Pentru o clipă a fost dezorientat, deși picioarele păreau a-i păși pe teren solid. Era tulburător.

De obicei, așa ceva nu se întâmpla când folosea un cercel. Dar mai fusese *într-adevăr* acolo. Pe acel vârf de munte înghețat.

Armonie era în depărtare. O siluetă senină, în veșminte tradiționale terrisiene. Cu ochi blânzi. La început șovăitor, Wax a străbătut podeaua invizibilă și s-a îndreptat spre el. Dacă-și dezlipea privirea de el, Armonie părea vast cât Cosmerul — două aripi atotcuprinzătoare. Una albă, alta neagră. Se contopeau în rotocoale la mijloc, cu marginile întinse spre infinit.

În centrul întregii scene se afla acea siluetă. Terrisian. Cu capul ras. Cu trăsături rotunjite și o față prelungă. Un chip intrat în legendă, cu mâinile la spate. Părea îngrijorat.

— Ultima oară când am fost aici, a spus Wax, eram mort.

— Muribund, a zis Armonie. Chiar în pragul morții. Uneori mi se pare că acolo sunt și eu. Mereu acolo, ca o monedă ținută în echilibru pe cant... cu hăul de o parte și de alta...

— Unde e roșeața pe care-am văzut-o ultima oară? a întrebat Wax, făcând un semn din cap spre planetă.

Cu șase ani în urmă, o ceață roșie cuprinsese planeta, de parc-ar fi vrut s-o înghită.

— Ai alungat-o?

— Nu, a spus Armonie încet. A Învestit planeta. M-a Învestit... pe mine. Ceea ce-ai văzut tu e ca un giulgiu, Waxillium.

Am reacționat prea lent. E... o slăbiciune care, în mod periculos, prinde tot mai multă putere înlăuntrul meu. Până să-mi dau seama ce se întâmpla, am și fost acoperit de giulgiu. Nu mă doare, ci doar mă împiedică să văd.

— Adică...

— Nu știu ce se întâmplă, a spus Armonie încet, fixând planeta de jos cu privirea. Ce face Trell? Ce au de gând? Au ridicat ceața aceea ca pe un soi de paravan. Când am atacat-o, ceața mi-a afectat puterea de a vedea în viitor. Temporar. În câțiva ani am să scap de ea. La cum măsoară zeii timpul, e o nimica toată. Și totuși...

— Și totuși, acum e primejdios.

— Da, a spus Armonie. Asemenea unui miop, văd primejdia pentru că e foarte aproape. A ezitat, apoi s-a uitat la Wax: Te văd, te aud. Suntem Conectați. Astfel, știu ce-ai descoperit. Credeam că am mai mult timp la dispoziție. De-abia acum îmi dau seama că m-am mișcat prea lent. Mult prea lent, din nou...

Wax s-a gândit la asta, cugetând profund. Acelea nu erau concepte sau probleme ce puteau fi abordate superficial. Dumnezeu orbise. Cu toții erau cu ani întregi în urma inamicului. Se dezvolta o bombă și se căuta o cale de a se ajunge în inima orașului său.

O întrebare a ieșit la suprafață. Una de căpătâi pentru oricare om al legii. Dacă voiai să oprești pe cineva, trebuia neapărat să știi ce voia persoana respectivă. Cine *era* ea.

— Armonie, cine e Trell? a întrebat Wax.

— Trell este zeul Autonomie, a răspuns Armonie. Ceea ce noi numim un Ciob de Adonalsium. Autonomie are o putere asemănătoare cu a mea, o forță periculoasă cu care manipulează însăși natura realității și a existenței. Deși Autonomie este deținut de o femeie numită Bavadin, chipurile ei multiple — sau avataruri — acționează independent. Trell, un zeu masculin din vechile cronici, poate fi considerat unul dintre acestea.

Wax a clipit.

— Nu te aşteptai la un răspuns atât de sincer? a întrebat Armonie.

— Nu întotdeauna am primit asemenea răspunsuri în trecut.

— Mă străduiesc să mă descurc mai bine.

Era... oarecum la fel de tulburător cum fusese să audă că Armonie fusese orbit. Dumnezeu nu ar trebui *să se străduiască* să fie mai bun.

— Rareori ai ocazia să vorbeşti cu Autonomie însăşi, a continuat Armonie. Aşa cum am avut ocazia să descopăr, ea comunică prin avataruri. Uneori prin bucăţi din sine însăşi cărora le-a permis să capete un dram de conştiinţă de sine, alteori prin aleşi pe care i-a înzestrat cu o parte din puterea ei. Autonomie s-a hotărât să ne distrugă lumea, deoarece constituie o ameninţare la adresa ei. Dar cred că a fost convinsă s-o lase să meargă mai departe, câtă vreme poate fi... controlată. Autonomie mi-a dat un ultimatum anul trecut, când simţeam că încep să orbesc, presupunând că aveam să ajung la un nivel de disperare maxim. Mi-a cerut să-i dau ei lumea asta şi să mă mut în alta. Am refuzat... Iar unul dintre ultimele lucruri pe care le-am văzut a fost persoana pe care Autonomie a ales-o. Aceeaşi persoană care a convins-o că lumea aceasta are valoare şi i-a prezentat un plan pentru cucerirea ei.

— Sora mea?

Armonie a aprobat din cap.

— Lidera grupului Set. Învestită de Autonomie. Avatarul unei divinităţi în această lume.

Wax a expirat încet. Telsin.

Gândul la ea l-a făcut să simtă imediat junghiul trădării. A retrăit sentimentul pe care l-a avut atunci când şi-a dat seama, într-un moment îngrozitor, că avea să-l împuşte. În ciuda dragostei sale, a încercărilor lui de-a o ajuta, ea acţionase mereu împotriva lui.

Durerea era cumplită, chiar dacă trecuseră atâţia ani. Şi-a dat seama că nu lăsase *tot* trecutul în urmă. Rămăsese un gol, ca o rană deschisă, expusă la aer.

Când se gândea la sora lui, înzestrată cu puterile unei zeițe... Dar-ar rugina!

Telsin își petrecuse tinerețea manipulându-i pe oameni. Așa încât să-i meargă ei bine. *Întotdeauna* făcea așa. Fusese destul de rău când reușise să-i convingă pe cei mari că era drăguță, ascultătoare și fără cusur — în timp ce se furișa cu prietenii ei. Devenise periculos când a început să joace jocuri cu mize mult mai mari cu elita orașului. Iar situația a devenit ucigătoare când a descoperit grupul Set și a început să influențeze politica lumii.

Ce avea de gând să facă cu *asta*?

— Și-abia acum îmi spui? a întrebat Wax.

— Te-am contactat cu un an în urmă, a spus Armonie. Iar tu... tot n-ai vrut să vorbești cu mine. Și am încercat să respect treaba asta.

La naiba...

— Dar, Wax, a spus Armonie încet, a venit iarăși vremea. Am nevoie de o sabie.

O sabie. Asta fusese el când o ucisese a doua oară pe Lessie. Curățase mizeria lăsată de Dumnezeu. Executându-i kandra răzvrătit care înnebunise din cauza lipsei de țepușe.

— Știu că te-ai schimbat, a zis Armonie. Te-am auzit mai devreme. Știu că ești fericit. Știu că nu mai vrei să ai de-a face cu treburile mele.

— Dar soră-mea are puterile unui zeu, a spus Wax. Dar-ar rugina... Marasi și Wayne... Oare știe ea ce planuri au ei cu operațiunea asta? Prietenii mei sunt în pericol?

— Mi-aș dori să-ți pot spune, a zis Armonie. Din câte cunosc, inamicul nu știe nimic despre planurile lor. Dar... eu sunt orb, iar sora ta este extrem de periculoasă. Wax, am încercat să rezolv problema asta și pe alte căi. Nu am reușit. Așa că am revenit la singura armă pe care m-am putut baza întotdeauna.

Wax a tras adânc aer în piept.

— Spune-mi ce știi.

— Ești de acord?

— Mai întâi spune-mi ce știi. Despre planurile surorii mele, despre zeul ăsta. Tot ce-ar putea fi relevant.

— Cea mai mare parte din poveste ți-am spus-o. Poate-ar trebui să știi că fiecare dintre acele puteri — Cioburi — are ceea ce noi numim o Intenție. O motivație pentru a acționa. Eu am două: una care mă împinge să apăr și să protejez și alta care mă împinge să distrug. Autonomie e hotărâtă să se despartă de noi, să pornească pe drumul ei. Își împinge adepții să-și dovedească loialitatea și îi răsplătește pe cei îndrăzneți, care supraviețuiesc în ciuda oricărui risc. Respectă planurile și realizările mari. Presupun că de aceea a convins-o sora ta să nu distrugă cu totul planeta noastră. Sau cel puțin să amâne distrugerea ei.

— Telsin plănuiește în continuare ceva catastrofal, a spus Wax. Încearcă să distrugă Elendelul. Dar cu ce s-ar alege în felul ăsta? Celelalte orașe s-ar revolta în fața unei distrugeri atât de cumplite; n-are cum să creadă că o vor urma dacă ucide atât de mulți oameni.

— E disperată, a zis Armonie. Sora ta s-a stabilit în Bilming. Ai s-o găsești acolo, clădindu-și un nou imperiu. Probabil știe că zeul ei e încă dornic să declare război poporului nostru și să-l anihileze. Deci se străduiește cum poate. Dacă Telsin distruge Elendelul, îi poate dovedi lui Trell că e în stare să conducă această planetă. Nu știu dacă asta e cu adevărat motivația ei, însă pare cea mai probabilă. Aruncându-i o privire, Armonie a continuat: Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că va ajunge atât de departe.

Wax și-a ferit privirea, dar îi era greu să-l învinovățească pe Armonie. El însuși fusese orb în privința lui Telsin, ani la rând — și nu avea drept scuză vreun giulgiu divin. Mereu considerase că, dintre toți oamenii, doar el o cunoștea cu adevărat. Până când s-a trezit în postura de simplu pion în jocurile ei, căruia i se arătase sub un chip fals. L-a făcut să se simtă ca un tâmpit. Oare de ce crezuse că avea să-i păcălească pe toți, în afară de el?

Pentru că o parte din el chiar își iubise sora. Până în momentul în care ea apăsase pe trăgaci, iar el aflase adevărul. Pentru ea, familia nu era decât un fir trainic cu care să lege și să manipuleze.

— Dacă descoperirea ta este adevărată, a spus Armonie, s-ar putea să nu am prea mult timp ca să mă eliberez de giulgiu. Autonomie mobilizează o armată din afara acestei lumi ca să invadeze și să distrugă pe oricine de pe această planetă. Telsin vrea să evite asta. Ambele planuri sunt catastrofale pentru noi, și ambele au fost puse în mișcare.

La naiba... Wax a tras adânc aer în piept.

— M-ai pus să fac un al doilea cercel. Asta m-a convins în cele din urmă să vorbesc cu tine. De ce?

— Speram să funcționeze, a spus Armonie, cu umbra unui zâmbet. Un mister reușit e cea mai bună invitație.

— Și? Ce să fac cu el?

— Când Vin, Războinicul în Ascensiune, s-a opus Năruirii, ea nu și-a dat seama că era legată de el prin micul cercel purtat de ea. Acesta i-a permis lui să îi pătrundă în minte, să discute cu ea. Să se conecteze cu ea. Și, făcând un semn din cap spre cerceelul lui Wax: Cu o țepușă de trellium, vei fi Conectat la avatarul lui Trell — la fel cum ești acum Conectat cu mine. O să te poată simți, iar tu ai s-o poți simți pe ea.

— Nu știu dacă e o idee bună, a spus Wax, clătinând din cap. Ori de câte ori ne întâlnim, mă depășește. N-ar trebui să încerc să intru în jocurile ei.

Armonie a zâmbit. Un zâmbet stins, din partea cuiva prea împovărat ca să fie dispus să zâmbească. Părea s-o facă înadins, cu efort.

— Cum dorești. Este un instrument de care te poți folosi. Eu am tot pierdut joc după joc cu Autonomie, dar încă am ajutoare pe care ți le pot trimite. Unele nu-și dau seama că eu am fost în spatele mobilizării lor. Și totuși, nu am înțeles cât de urgentă este misiunea noastră. N-am știut că bomba lor ar putea

fi gata. Am fost prins cu garda jos. Cred că ăsta a fost obiectivul lor. Așa că trebuie să te întreb. Vei fi din nou sabia mea, Waxillium?

— Este absolut necesar?

— Depinde de ce părere ai despre posibilitatea ca sora ta să-mi ia locul în calitate de supraveghetor al acestei planete.

— Chiar... există posibilitatea asta?

— Da.

— La naiba...

— Dejoacă lui Telsin, iar Autonomie va renunța la ea. Asta-i cea mai bună soluție pe care o avem.

— Și cu armata pe care-o aduce Autonomie cum rămâne?

— Va trebui să sperăm că ne mai rămâne timp să o oprim după ce vom fi zădărnicit planul surorii tale.

Nu părea cine știe ce strategie. S-a uitat la Armonie, iar de data asta a văzut ceva diferit. Nu nemărginirea puterilor lui și nici figura lui legendară. Ci un om. Aruncat fără voia lui într-un război pentru care nimeni nu era pregătit, încercând să prindă din zbor niște puteri pe care alții reușiseră să le stăpânească după mii de ani.

Se străduiește din răsputeri, a gândit Wax. *Și se chinuie să nu se lase strivit de cele două puteri opuse pe care le deține. Are nevoie de ajutor, iar eu sunt singurul de care dispune.*

Când Wax fugise în Ținuturile Necruțătoare, o făcuse pentru a evada — dar *rămăsese* pentru că oamenii aveau nevoie de el.

Găsise pacea în Elendel. Nu avea să se întoarcă pe teren pentru că-și dorea sau avea nevoie de asta. De data aceasta, avea să meargă pentru că *era nevoie* de el.

— Pentru ultima oară? a întrebat Wax.

— Promit, a spus Armonie. Pentru ultima oară.

— Bine, a zis Wax, simțind în clipa aceea că-l apasă o greutate. O opresc eu pe Telsin. Dar tu va trebui să te ocupi de Autonomie.

— Dă-mi timp, a spus Armonie. Timp să-mi revin. Timp să construiesc alianțe mai extinse în anii ce vin, ca s-o putem înfrunta ca o planetă unită.

— Tot nu înțeleg cum obține Telsin ceea ce vrea dacă bombardează Elendelul, a spus el. E absurd. Ea e mult mai rațională. *Sigur* are de gând să ne supună acestei amenințări până când cedăm. Poate are de gând să... știu și eu, să detoneze o bombă într-un Munte-de-Cenușă ca să ne intimideze?

— Poate. Nu îi cunosc planul definitiv. Îmi pare rău.

Atunci era un mister. Cu o miză incredibilă. Wax l-a privit pe Armonie în ochi.

— Există ceva ce nu-mi spui?

— Multe lucruri, a recunoscut Armonie.

— Unele dintre ele vor produce suferință, așa cum s-a întâmplat cu Lessie?

— Nu în mod intenționat, a spus Armonie. Dar nu pot să-ți promit c-ai să supraviețuiești acestei încercări. Sau că, dacă îi vei supraviețui, nu te va durea. Nu pot să promit mare lucru în perioada asta.

Wax a strâns pumnul.

— Ai încredere în mine, Waxillium? a întrebat Dumnezeu.

— Nu, a spus Wax cu sinceritate. Dar în ea am și mai puțină încredere. Ți-am zis deja că te ajut. Dar nu sunt doar o sabie, Armonie. Sunt și om al legii. Am să aflu ce face Telsin. Voi răspunde la întrebările la care tu nu poți să răspunzi. Am s-o opresc în felul ăsta.

— Îți mulțumesc.

Într-o clipă, Wax era înapoi în apartamentul lui. Nu îl părăsise, nu din punct de vedere fizic. Steris a îngenuncheat lângă el, îngrijorată.

— A fost orbit, a spus Wax. Nu și-a dat seama cât de urgentă era problema și m-a rugat să-l ajut. Să intervin și s-o opresc pe sora mea. Și, luând-o de braț, a continuat: Îmi pare rău. Trebuie să plec. Știu c-ai să-ți faci griji pentru mine.

— Normal c-o să-mi fac griji pentru tine. Dar crezi că, dacă rămâi, n-o să-mi fac? Dacă ai dreptate în privința asta... Nu e vorba de mine sau de ei, Wax, a continuat ea ridicându-se în picioare. Nu e vorba de politică sau de Allomanție. Nu e vorba de mine sau de Lessie. N-a fost *niciodată* ori una, ori alta. Partea aia din viața ta nu s-a încheiat doar pentru că n-ai avut nevoie de ea o vreme. Acum ai nevoie de ea. Cu toții avem nevoie de ea.

El s-a ridicat alături de ea.

— Va trebui să-mi iau mantaua și pistoalele de la conac.

— Le am aici, a spus ea, mutând câteva teancuri de ziare și dând la iveală un sac de la curățătorie — din care a scos mantia de ceață.

— Trebuia să mă gândesc c-ai să o duci la curățătorie, a spus el. Îți mulțumesc pentru...

S-a auzit o bătaie în ușa de la intrare. S-au uitat unul la celălalt. Oare cine venea la ei, la ora aia atât de târzie, când până și servitorii fuseseră trimiși acasă? Wax s-a dus să verifice, iar afară — în holișorul care ducea în holul ascensorului — a găsit un pachet.

A închis ușa și i-a arătat pachetul lui Steris. Când l-a desfăcut, a văzut un rând de șaisprezece fiole conținând o soluție ce părea a fi alcool, cu bucățele de metal în el. Ultima avea un dop vopsit în roșu, cu un bilețel. *Folosește-le pe celelalte în locul fiolelor tale obișnuite. Pe ultima folosește-o doar în caz de urgență.*

Wax le-a luat cu un aer solemn. Apoi, din dulapul încuiat de lângă perete, și-a scos seiful, de unde a luat două pistoale complet din aluminiu, unele dintre cele mai reușite creații ale lui Ranette. Răzbunătorul II și Supraviețuitorul-de-oțel.

Prima era o armă puternică, de calibru mare, proiectată să depoziteze cartușe anticeață în două camere suplimentare. Acele cartușe erau supradimensionate, iar gloanțele erau cu explozie secundară, pentru a face față Hemalurgiștilor. Ranette le inventase ca să smulgă cu forța țepușele din corpul unei persoane de la distanță mică. A doua armă era un pistol modern de

calibru mediu cu o țeavă foarte lungă, pentru mai multă precizie. De obicei îl încărca cu gloanțe obișnuite care puteau fi împinse.

Le băgase în niște teci în care ținuse până de curând pistoalele lui descărcate. Și mai erau tot felul de lucruri în seiful acela. O geantă pentru arme, de șaizeci de centimetri lungime, în care era o armă deosebită, desfăcută în câteva bucăți ce puteau fi asamblate. Părea cea mai letală dintre armele concepute de Ranette. A ezitat când a pus mâna pe ea. Era o armă destinată nu unui om al legii, ci unui soldat. Menită să distrugă.

A pus arma înapoi în geantă. Nu avea să aibă nevoie de ea. Era un om al legii.

Steris s-a îndreptat în grabă spre el cu raniță lui imensă, mai încăpătoare decât cele obișnuite și făcută din piele groasă, pentru provizii. I-a pregătit muniția și niște fiole cu metale suplimentare — plus, la cum o știa, mâncarea de prânz —, în timp ce el își aduna din birou, în grabă, câteva lucruri de care știa că s-ar fi putut să aibă nevoie. Printre ele, o centură cu un săculeț căptușit cu aluminiu, pentru fiolele cu metal. Îl putea închide, iar fiolele de sticlă aveau să devină de neatins pentru Allomanții inamici. Acolo și-a pus jumătate dintre fiolele trimise de Armonie.

Când s-a întors, ea i-a ținut mantia de ceață, pe care el a apucat-o cu ambele mâini.

— Steris, a spus el, Senatul... Nu pot să fiu în două locuri în același timp. Poți să vorbești tu cu guvernatorul? E un moment nepotrivit pentru o plecare, acum că a sosit noul ambasador. La naiba... poate n-ar strica să-l pregătim pe guvernator pentru ce-i mai rău, explicându-i că există posibilitatea unei bombe.

— Nu știu dac-o să mă asculte, a zis ea. Senatorii și guvernatorul nu te ascultă nici măcar pe tine — pe mine n-or să mă bage-n seamă.

— Totuși, ar trebui să încercăm.

— Am putea... să desemnăm pe cineva să ne reprezinte casa...

— Steris, a spus el, m-am oferit să conduc casa datorită visurilor *tale* legate de ce am putea face. Visurile tale minunate. Ai văzut în mine pe cineva care poate face ceea ce trebuie făcut, și ai avut dreptate. Și, luând-o ușor pe după umeri: Iar eu văd în tine aceeași persoană. Ba chiar una mai bună. În ultimii ani, am lucrat cu ideile tale. Cu *geniul* tău. Poți conduce la fel de bine ca și mine. Chiar mai bine.

— Nu mă pricep la oameni, a șoptit ea. O să stric totul. M-am gândit, mi-am făcut planuri, și ajung mereu la aceeași concluzie. Nu sunt de încredere când vine vorba de ceva de o asemenea importanță; ne trebuie o persoană mai potrivită.

— Și dacă eu sunt de altă părere? a întrebat Wax. Dacă eu consider că ești fără doar și poate cea mai *potrivită* persoană pentru a reprezenta casa noastră? Se apropie un război — și o să fie și mai rău dacă descopăr într-adevăr o conspirație în Bilming. Avem nevoie de cineva care să-i oprească pe toți exaltații ăștia. Pe cineva meticulos, care să ia în considerare toate posibilitățile.

— Eu... nu știu... dacă pot face asta.

— *Eu* cred în tine, Steris. Dacă vrei, pot desemna pe altcineva. Dar cred că tu ne poți reprezenta cel mai bine.

Ea l-a privit în ochi. Apoi, ezitând, a aprobat din cap.

— Mulțumesc, a spus el.

— Dacă tu *chiar* crezi că așa e cel mai bine, am să încerc. Nu mă pricep la oameni, dar tu te pricepi. Deci e logic să ai, probabil, dreptate. În privința mea. Du-te, a mai spus ea strângându-l în brațe. Mă descurc eu cu Senatul. Într-un fel sau altul.

El a sărutat-o, încă ținându-și mantia de ceață într-o mână și cuprinzând-o pe ea cu cealaltă. În timpul ăsta, două mânuțe i-au cuprins de picioare pe el și pe Steris.

— Max! a zis Steris, întrerupând îmbrățișarea și uitându-se în jos. De ce nu ești în pat?

— Pentru că sunt aici, a spus el.

Ea l-a ridicat în braţe în timp ce Wax a făcut un pas în spate pentru a-şi pune mantaua, după care şi-a aruncat sacul greu cu muniţie pe umăr.

— Acum trebuie să te duci să te lupţi cu monştrii? a întrebat Max.

— Dacă reuşesc să dau de ei, a spus Wax.

— Îi găseşti tu, a răspuns Max. Eşti cel mai tare detector din câţi au existat vreodată. Mi-a zis mie unchiul Wayne. Zicea că tu poţi să găseşti orice comoară care s-ar putea găsi vreodată.

— Am găsit deja cele mai mari comori, Max, a spus Wax întorcându-se, cu franjurile mantiei de ceaţă foşnind în felul acela cunoscut — ca nişte şoapte într-o limbă străveche. Acum nu trebuie decât să am grijă să fie în siguranţă.

A deschis uşile balconului şi s-a avântat în văzduh, spre Bilming. Stele sclipeau deasupra şi dedesubtul lui — o autostradă străjuită de lumini îi arăta drumul înainte.

Kyndlip Ternavyl, Editor and Proprietor

SEASONS

e," an Originators Proverb 5¢

'REMACY BILL
BASIN UNITY
RESS OR PERNICIOUSNESS?

BELOVED EDITOR STILL MISSING

It's been eight days since our editor's husband and children tearfully pled for her safe return. Since then, our reporters have combed the city, pestered the mayor, and followed each lead you dear readers have submitted. Until further notice, and barring any urgent information, our daily updates will run on the back. Please continue sending tips to our offices on the corner of 109th and Stratten Way.

Kyndlip Ternavyl

Vif!
SPARKLE TONIC

BEWARE!

COPYCATS CLAIM TO HAVE FOUND
THE SECRET FORMULA

But these unscrupulous imitators only seek access to your pocketbook and will try to fool you into drinking less than the best. If your druggist says something else is "good enough," tell them:

"I KNOWTHE DIF
GIVE ME VIF"

(Paid for by the Vif Sparkle Co.)

TUNNEL TREMORS STOP... FOR NO

A sign the city is ready to abandon its underground

It's every Bilminger's favorite gripe: when will construction crews finish the underground rail line? Initiated over four years ago with a bloated budget that rusts the metals of every Bilming taxpayer, the subway was to provide relief to the city's traffic problems. While little progress has been seen on the underground rail, in the same amount of time, the Bilming Transportation Authority has added m lines to the raised rail more lanes to the high At this point, do we need an underground way, especially when construction coincide the small earthquakes rattle our nerves ever months?

More coverage on back

Owner of Soothing P
Grateful for Public Ag

ALLOMANCER JAK SETTLES WITH SIDEKI

Allomancer Jak has reached a settlement with his former sidekick, Handerwym Terrisborn, who claims the famous media mogul skimmed Terrisborn's stakes in the company to invest in new media ventures, like the flash-in-the-pan evanoplays of several years ago. While Jak's adventures will continue in *The Sentinel of Truth*, "Handerwym Presents" will now be exclusive to our broadsheet in Bilming.

"This was my intention all along," said Jak to a crowd of eager fans, "to train dear Handerwym in the ways of greatness and then cu apron strings, push him the nest, and watch him or swim. Besides, now t don't have to pay him, I focus my time and mone writing my memoirs and ploring promising new f of storytelling. Let me you what's next: vizbo they're stories you can even if you don't know letters!"

When asked for comm Terrisborn just closed eyes and sighed.

More details on back: W
the judge let Jak keep the

and leeched her steel reserves.

"Give me the compass," I said, "and we'll leave you at the next outcropping."

Vila peered over her shoulder at the approaching stone where the Haunted Man waited.

She glanced at me, her eyes wide, no doubt realizing

PARTEA A DOUA

20

Marasi a reuşit să doarmă câteva ore, cuibărită pe locul din faţă al camionului, în timp ce convoiul se îndrepta spre Bilming. Din fericire, reuşiseră să recruteze şoferi de la secţia de poliţie, de la paza de noapte, deci erau obişnuiţi să lucreze la ore mai puţin obişnuite. Şoferiţa ei nu era vorbăreaţă. Femeia-şi purta geaca cu gulerul ridicat, iar pe cap avea o şapcă ce-i ascundea chipul. Membrilor echipei li se spusese să-şi păstreze deghizarea chiar şi în timp ce conduceau.

Când a aţipit Marasi, treceau prin întunericul sumbru de dincolo de Elendel. Când a clipit şi a deschis ochii, soarele răsărea, iar ei treceau prin suburbiile Bilmingului. Marasi nu fusese niciodată în oraş, deşi se afla la doar câteva ore de mers cu trenul de-a lungul coastei, dar înţelegea destul de bine de ce era atât de important din punct de vedere politic.

Pe măsură ce traficul înspre oraş se aglomera, Bilming lua înfăţişarea unui important port şi şantier naval. Fiind un oraş situat la malul mării, putea face comerţ cu celelalte oraşe de pe coastă, fără să ţină seama de monopolul feroviar al Elendelului. În plus, era un port esenţial pentru comerţul cu Continentul Sudic — unde o mare parte din comerţ se desfăşura folosindu-se transportul oceanic obişnuit, nu aeronave.

Descoperirea acelor noi teritorii adusese bogăţie Bilmingului. Iar bogăţia însemna putere. Mulţi din Elendel considerau că îi lăsaseră pe cei din Bilming să devină mult prea independenţi — aşa încât în ultimii ani oraşul ajunsese să fie singurul din Bazin care putea constitui un rival redutabil al Elendelului.

Mulți din capitală vorbeau cu dispreț despre Bilming, considerând că era un avanpost rural cu marinari semianalfabeți și docheri bețivani. Marasi știa mai bine. Nu era o așezare rurală prăpădită; Bilming era o metropolă în devenire.

A trecut prin suburbii cu case frumos înșirate — dar și pe lângă mai multe suprafețe de teren ce fuseseră împrejmuite, pentru a fi în cele din urmă umplute. Multe proiecte erau în construcție, se ridicau case, fiecare în stil diferit, nu vedeai două acoperișuri la fel. Nici două uși în același loc. Și totuși, exista o *simetrie* ciudată. Una de care nu-și prea putea da seama.

Era aceeași zonă centrală unde — deși îndepărtată — putea vedea pilonii pe jumătate finisați ai zgârie-norilor înălțându-se precum legendarele turnuri din Kredik Shaw. O clădire ce domina peisajul, chiar în mijloc, era cea mai îndepărtată. Probabil avea vreo șaptezeci–optzeci de etaje, rivalizând cu cele mai înalte clădiri din Elendel.

Fiecare clădire — mai ales cea din mijloc — avea un aspect ciudat care amesteca atmosfera unei fortărețe cu linii suple, moderne și finisaje din oțel. Pe măsură ce se apropiau, șoseaua trecea pe sub o cale ferată suspendată, de mari dimensiuni, care înconjura orașul. Unele secțiuni erau neterminate, însă porțiuni mari din ea erau deja în funcțiune.

Totul avea un aspect metalic, ca de oțel șlefuit, accentuat de scheletele clădirilor ce se înălțau, cu grinzile la vedere. Clădirile finisate aveau acoperișuri sau fațade metalice — nu întotdeauna șlefuite, adeseori cu patină. Efectul general al feluritelor forme de clădiri oferea o linie coerentă.

Era impresionată. Chiar și pe jumătate terminat, orașul părea să aibă un plan bine închegat. Concepția lui emana prin toți porii industrie, progres și realizări. Au trecut pe lângă numeroase panouri publicitare ce ridicau în slăvi autoguvernarea și suveranitatea. Nu trebuia să citești prea mult printre rânduri ca să-ți dai seama de tonul folosit. Independență față de Elendel.

— Tu ai observat, a întrebat șoferița, cum desenează copiii mereu casele la fel?

Marasi s-a încruntat, aruncându-i o privire. Femeia avea o voce mai profundă, dar Marasi nu putea ghici prea multe despre ea. Alesese camionul la întâmplare, unul care avea în spate cutii, nu polițiști, în speranța că va reuși să doarmă.

— Nu pot să spun c-am băgat de seamă, a zis Marasi.

— E ciudat, a continuat șoferița. Bineînțeles că poți să-ți imaginezi forma. Un pătrat. Un acoperiș triunghiular. Ușa drept în mijloc. Două ferestre. Adesea un horn, deși din ce în ce mai puține case le mai au în zilele noastre. Ce casă arată *efectiv* așa? Aproape niciuna. Și atunci de ce le desenează copiii?

— Presupun că e mai ușor, a spus Marasi.

— Se prea poate, a zis șoferița. Sau poate că ei nu desenează o casă. Desenează *imaginea* unei case în viziunea altcuiva. Ce i-au văzut pe alții desenând. O emblemă. Un simbol.

Marasi a mijit ochii.

— Interesantă observație, agent... cum te cheamă?

— Mi se spune Rază-de-lună, a zis femeia. Nouă ne plac numele de cod. E o chestie de-a noastră.

— Eu... n-am mai auzit cuvântul ăsta.

— N-aveai de unde să-l auzi, că aici nu există lună.

Femeia s-a lăsat în spate și, întinzându-și brațul peste volan, și-a ridicat mâneca și a scos la iveală un tatuaj roșu pe antebraț, deasupra încheieturii. Același simbol ca pe cartea de vizită care-i fusese lăsată.

Încet, cu grijă, Marasi a întins mâna după pistolul din teaca de sub braț.

— N-o să-ți trebuiască ăla, a spus femeia, privind în continuare șoseaua.

Fuseseră obligați să încetinească mult, pe măsură ce se apropiau de centrul orașului. Cine-ar fi crezut că era așa un trafic într-un oraș exterior?

— Unde e polițista care trebuia să conducă acest camion? a întrebat Marasi. Ce i-ai făcut?

— Nimic, a spus femeia. E în regulă. Dar mi se pare amuzant că primul lucru pe care-l întrebi se referă la ea. Adică, înțeleg... dar poate-ar trebui să-ți mai stabilești și tu prioritățile, Marasi.

Marasi ținea ușor între degete mânerul armei, dar fără să o scoată.

— Tu ai fost în peșteră? Persoana cu mască albă?

— Era neagră, a spus femeia, trecând micul test. Da. Eu am fost.

— Și... ești om?

— Sută la sută. Dar nu sunt localnică.

Și-a dat jos șapca, dezvăluindu-și părul drept și negru prins într-o coadă de cal și trăsăturile ieșite din comun. Avea o formă a ochilor pe care Marasi n-o mai văzuse niciodată, pomeți proeminenți.

— Ești de pe Continentul Sudic?

— Nu.

Razăde-lună a făcut un semn din cap spre oraș.

— Niciodată n-am putut suferi Bilmingul. Ar trebui să-mi placă faptul că s-au gândit atât de mult la proiectarea orașului, însă mă tulbură mesajul. Se străduiesc din răsputeri să-i ofere fiecărei clădiri un caracter individual, dar se vede mult prea tare că felul în care sunt îmbinate e deliberat. Face ca munca artistului să pară lipsită de suflet.

— Și de ce crezi că e așa?

— Din cauza influenței lui Trell, evident.

Marasi s-a aplecat în față.

— Spune-mi. *Te rog.*

Razăde-lună s-a uitat la ea pentru prima dată. Niște ochi atât de siguri pe ei, cu un zâmbet abia schițat. Era o femeie care se infiltrase chiar în centrul unui grup de polițiști și nu părea câtuși de puțin îngrijorată.

— Ce lacomă eşti, a spus Rază-de-lună. Nu întotdeauna le împărtăşim răspunsuri străinilor, Marasi.

— Aş putea pune să fii arestată şi interogată.

— Sub ce acuzaţii?

— Amestec în activitatea forţelor de poliţie.

— Amestec? Cum anume? Mie mi s-a cerut să conduc camionul ăsta.

— Hai, nu face pe şmechera cu mine! Te-ai pus în locul unui poliţist — plus că este împotriva legii să tăinuieşti informaţii vitale pentru o anchetă.

Femeia a zâmbit, îndreptându-şi din nou privirea spre drum.

— Ciudat cât de tare seamănă poliţiştii între ei, indiferent de planetă.

Indiferent de *planetă*. Dar-ar rugina...

Marasi ştia că mai erau şi alte planete, bineînţeles. Kandra vorbeau despre asta. Dar... fir-ar să fie... Tot era greu de acceptat.

Au oprit în timp ce câteva maşini din trafic îi depăşeau. Imediat după aceea, un cerşetor s-a apropiat de geamul din dreptul lui Marasi. În conformitate cu instrucţiunile trecute în carneţel, Marasi a deblocat geamul, l-a lăsat în jos şi i-a dat cerşetorului ceva mărunţiş. Bărbatul murdar i-a întins o foaie de hârtie.

— Poţi să ajungi pe Biggle Way? a întrebat Marasi, citind biletul.

— Mda, a spus Rază-de-lună, virând pe următoarea stradă. E în zona industrială.

Camionul lui Marasi s-a instalat în faţă, iar convoiul a pornit pe urmele lui, toate cele zece camioane păstrând o linie dublă strânsă. La următorul colţ li s-a alăturat camionul lui Wayne. Îl vedea vorbindu-i şoferului, de-i picau ăluia urechile — era Hoid, şoferul lui Wax. Cum ajunsese *el* să fie implicat în operaţiune?

— Nu-mi dau seama în perioada asta, a spus Rază-de-lună, dacă eu stau cu ochii pe el, sau el stă cu ochii pe mine. Realist vorbind, amândoi stăm cu ochii pe aceiași terți...

— Adică... *Hoid*? a întrebat Marasi. E angajatul lui Wax de ani întregi. E un tip ciudat, dar...

Din următorul camion, Hoid le-a aruncat o privire — dincolo de Marasi — și i-a făcut semn din cap lui Rază-de-lună.

Fir-ar să fie... Ce mama naibii? Cât timp pierduse ea cu jafuri bancare sau cu taxe de protecție când se întâmpla *asta*?

Orice-ar fi însemnat *asta*.

— Tu te-ai gândit vreodată, a întrebat Rază-de-lună, cât de distructivă poate fi arta?

— Arta? a spus Marasi, încruntându-se. Distructivă?

— Fiecare nou curent îl mistuie pe cel de dinaintea lui, a zis Rază-de-lună înaintând în timp ce traficul se repunea încet-încet în mișcare. Îl face bucăți și-i devorează hoitul. Ia oasele, dar le acoperă cu piele nouă. Fiecare nouă operă de artă e într-un fel o parodie a celei de dinaintea ei.

— Și tu vorbești ca o artistă.

— Am unele talente, a spus ea. Experiențele mele mi-au deschis interesul față de ciudățeniile lumii artistice — și de... *valorile* ei, s-ar zice. Spune-mi. Să presupunem c-ai avea una dintre cele doar șaisprezece opere de artă extrem de rare semnate de același artist. Ce-ai face ca să te asiguri că a ta va ajunge să fie cea mai valoroasă dintre ele?

— Dacă-ți intru în joc, a spus ea, îmi spui despre Trell?

— Asta încerc să fac, chiar în clipa asta.

Marasi s-a încruntat, căzând pe gânduri.

— Deci am una din șaisprezece opere de artă... și trebuie să mă asigur neapărat că a mea e cea mai valoroasă?

— Da.

— Aș încerca să-i creez o aură mistică, a spus Marasi. N-aș expune-o. Le-aș lăsa pe celelalte cincisprezece să pară banale în comparație cu ea — iar valoarea piesei mele ar crește pe măsură

ce oamenii îi duc mai departe povestea. *Chiar* mai există una. Una pe care *nimeni* n-a văzut-o.

— Isteață mișcare, a spus Rază-de-lună. M-ai impresionat.

— Tu ce-ai face? a întrebat Marasi.

— Le-aș fura pe celelalte cincisprezece, după care aș manipula piața după bunul meu plac.

— Nemiloasă.

— Nu atât de nemiloasă ca alte variante. Aceste opere de artă există, Marasi, iar zeul planetei voastre deține două dintre ele.

— Năruirea și Dăinuirea.

— Într-adevăr. Asta-l face pe Armonie să fie cea mai valoroasă — cea mai Învestită — ființă din Cosmer. Unul dintre ceilalți șaisprezece a considerat că modalitatea cea mai bună de a-și crește valoarea *proprie* este să încerce să-i distrugă pe toți ceilalți. Și a reușit de câteva ori.

— Și... ăsta e Trell?

Rază-de-lună a clătinat din cap.

— Nu, se numește Odium. Trell — Autonomie — a avut altă idee. Vezi clădirile alea? Casele alea? Toate fac parte dintr-o instalație de artă mai amplă. Creația mare e impresionantă, dar nu-i a ta. Genul ăsta de model, și liniile astea drepte, panourile astea reflectorizante... fac parte dintr-o mișcare Taldain cunoscută sub numele de brutalism.

— Ăsta-i un lucru care mă enervează la Autonomie. Pretinde că vrea ca toată lumea să se dezvolte individual. Dă fiecăruia câte-o căsuță care e diferită de celelalte, dar numai într-un mod care se potrivește planurilor *ei*, dorințelor *ei*. E un individualism fals. O unicitate corporatistă. Ca o reclamă care le spune oamenilor să meargă pe drumul lor, să fie cine vor ei să fie, dar cumpărând produsul cutare, cum fac toți ceilalți.

Marasi se chinuia să disece toate acele informații. Dar ceea ce înțelegea îi confirma bănuielile. O ființă de pe altă planetă

conducea acel oraș și avea planuri pentru oamenii din lumea lui Marasi.

— Atunci care e obiectivul lui Trell? a întrebat Marasi. Dacă nu încearcă să-i distrugă pe ceilalți zei?

— Trell încearcă să fie cu un pas înaintea celorlalți, a spus Rază-de-lună. Ei — lui, lor, chestia asta variază — nu-i place să se implice direct în confruntări cu alți zei. Le spunem Cioburi, apropo. Autonomie încearcă să se ia la întrecere cu ceilalți, umplând Cosmerul cu variante ale ei înseși. Aglomerează competiția, ca să zic așa. Ca o plantă extrem de invazivă care se mută într-un alt ecosistem și sugrumă varietățile locale.

Marasi s-a încruntat.

— Cred... că înțeleg.

— Discuțiile despre Autonomie te pot băga în ceață, a spus Rază-de-lună cu ochii la șosea. Trellismul este rămășița unei religii străvechi întemeiate de Autonomie cu mult, mult timp în urmă. O sămânță pentru momentul când avea să se hotărască să meargă mai departe. Iar acum sosise acel moment. Autonomie caută pe cineva de pe planeta asta care să-și asume acel rol, acea identitate.

— Stai puțin, să-și *asume* acel rol?

— Vrea să lase în urmă un zeu pe această planetă, i-a explicat Rază-de-lună. Cineva care să dețină o parte din puterile ei, care să-i reprezinte interesele și care să fie — în multe privințe — o bucată din sufletul ei. Așa procedează peste tot în Cosmer. Unele lumi au panteonuri întregi conținând doar versiuni ale ei, iar fiecare are o personalitate și o identitate distincte.

— Deci... face joc de rol? Cu ea însăși?

— Da, a spus Rază-de-lună. Dar Învestitura lui Autonomie are propria viață, așa încât fiecare variantă a ei devine cu timpul de sine stătătoare. Uneori nu e vorba de o persoană, ci doar de putere. Alteori, dacă situația trebuie studiată cu mai multă atenție, alege pe cineva pe care-l ridică în rang.

— Deci, a spus Marasi, are de gând să ne cucerească lumea instaurând la putere un zeu rival și înlăturându-l pe Armonie.

— Practic, da, a spus Rază-de-lună. Planeta voastră e un obiectiv primar pentru ea, Marasi. Cu două Cioburi aici, deținute de aceeași persoană, îi este teamă. Ați avut arme cu praf de pușcă și electricitate cu mult înaintea altor planete din Cosmer, cu excepția lumii ei de origine. Vă vede cum deveniți din ce în ce mai puternici, cum învățați tot mai multe lucruri. Cum vă apropiați de secrete autentice. Asta vă face cel mai mare pericol din Cosmer, cel puțin la adresa ei.

— Dar nu văd cum ar putea toate astea s-o învingă pe Armonie.

— Sinceră să fiu, nici eu, a spus Rază-de-lună. Nu sunt sigură că vreo ființă umană i-ar putea înțelege planul pe deplin. Dar știe că lui Armonie îi este greu să ia atitudine și a văzut în asta o oportunitate.

Marasi s-a lăsat pe spate, expirând, luând mâna de pe pistol. Răspunsuri. Răspunsuri *concrete*. Căutase atâta vreme, se lovise de-atâtea fundături. Era... minunat să primească în sfârșit niște răspunsuri.

— Deci Autonomie își caută un avatar...

— Pare să-și fi găsit unul. O femeie pe nume Telsin.

— *Sora* lui Wax? Fir-ar să fie!

— E adevărat că s-au pornit rivalități între oameni de ranguri diferite, a spus Rază-de-lună. Când vine vorba de Autonomie, așa e întotdeauna. Deci Telsin va trebui să demonstreze că e cea mai bună, cea mai puternică. Și cum creativitatea și individualismul sunt intențiile declarate ale lui Autonomie, va răsplăti curajul, succesul, perspectiva.

Rază-de-lună a făcut un semn din cap spre clădirile pe jumătate terminate pe lângă care treceau.

— Orașul e un exemplu al acestei idei, conceput integral de un singur arhitect talentat pe care Telsin l-a promovat

cu cinci ani în urmă. Munca lui e menită s-o impresioneze pe Autonomie... dar proprietarii locuințelor individuale? Ei nu apucă să proiecteze nimic. Primesc o casă „fabricată" individual.

— Pare a fi o afacere proastă, a zis Marasi.

— Depinde ce vrei, a spus Rază-de-lună. Poate fi destul de sigur să trăiești sub conducerea ei, dacă ții capul plecat și nu te aventurezi în zonele periculoase în care ți se cere să demonstrezi ceea ce știi. Autonomie e necruțătoare, dar și mărinimoasă. Dacă o impresionezi, te ridici în rang. Chiar dacă *nesocotești* ce ți-a cerut, și reușești, ești răsplătit.

— Iar dacă nu reușești?

— Nu-i bine pentru tine, a spus Rază-de-lună. Mi-e silă. Dar o înțeleg... cred. Mi-a luat ceva vreme.

Marasi s-a lăsat pe spate în scaun, căzută pe gânduri. Răspunsuri, în sfârșit. Dar în același timp... câtă încredere putea avea în femeia aceea? Oare era ceva adevărat în toată povestea aia?

— De ce-mi explici lucrurile astea acum? a întrebat Marasi.

— Pentru că i-ai impresionat pe cei din organizația mea, a spus Rază-de-lună. Noi, cei care apărăm Scadrialul, trebuie să ne mișcăm cu foarte mare grijă; sunt în această lume forțe — printre care și Armonie — care ne-ar putea strivi dacă am face un pas greșit.

Marasi a căzut pe gânduri auzindu-i spusele. Dacă nu lucrau pentru Armonie, atunci pentru *cine* lucrau?

Rază-de-lună a scos în cele din urmă caravana de pe șosea, trecând prin periferia din capătul nordic al orașului.

— E atât de... artificial, a zis Rază-de-lună. Uită-te la indicatorul ăla. Îl vezi?

— Panoul publicitar? a întrebat Marasi, arătând spre desenul afișat cu o versiune stilizată a orașului Bilming, cu lumina înălțându-se din spatele lui. NE MÂNDRIM CU PROGRESUL, scria pe el. MIȘCAREA DE AUTOGUVERNARE A ORAȘELOR EXTERIOARE.

— Sunt prin tot orașul, a spus Rază-de-lună. Să vină noaptea! Aceeași operă de artă multiplicată de sute de ori. Arta care poate fi reprodusă... mai e artă cu adevărat?

— Bineînțeles că e, a spus Marasi. De ce-ar înceta să fie artă doar pentru că e reprodusă?

— E grosolană.

— Ai vorbit ca o elitistă, a zis Marasi. Dacă ai fi într-adevăr interesată de *frumusețea* artei — în loc să fii interesată de controlul concret —, ai vrea ca toată lumea să se poată bucura de ea. Cu cât mai multă, cu atât mai bine.

— Bine argumentat, a spus Rază-de-lună. Recunosc că dezgustul pe care îl simt față de Autonomie poate că mi-a influențat negativ opinia.

Au condus convoiul pe Biggle Way, apoi au pornit încet la drum pe un singur șir. În cele din urmă, cineva s-a alăturat camionului lui Marasi — purta o geacă roșie, cum scria în carnet. A coborât din nou geamul.

— În față, pe Șoseaua Mare, a spus el. A treia clădire pe dreapta.

Ea a aprobat din cap și a ridicat geamul la loc. În capătul străzii, ajungeau la Șoseaua Mare — o autostradă imensă, cu *șase benzi*. Marasi nu mai văzuse niciodată o stradă atât de mare.

— Oare chiar or fi atâtea mașini încât să fie nevoie de o asemenea chestie?

— Plănuiesc, a spus Rază-de-lună, să construiască un oraș mult mai mare în viitor.

Ei bine, s-ar fi putut să nu aibă încă nevoie de atâtea benzi, dar era trafic suficient pe Șoseaua Mare. Trebuia să aștepte să încetinească traficul și să le dea voie să reducă viteza. În față a văzut un șir de depozite mari — ușa pentru marfă a celei de-a treia clădiri era deschisă. Acolo se afla punctul lor de oprire.

— Ai de gând să te amesteci? a întrebat Marasi. În operațiunea noastră?

— Nu, a spus Rază-de-lună. Ai cuvântul meu.

— Pot să stau de vorbă cu tine după aceea?

— Da, a zis Rază-de-lună. Dar, Marasi, nu pot spune prea multe unui străin. Deocamdată sunt aici doar în calitate de observator.

Când traficul s-a mai potolit, Rază-de-lună a trecut de cealaltă parte — pe lângă celelalte nouă camioane care-și așteptau rândul.

— Și dacă încep să zboare gloanțele? a întrebat Marasi. Stai și le observi?

— După cum ai subliniat chiar tu, nu sunt polițist, a spus Rază-de-lună. Deci, da. Consideră-mă un observator din exterior al muncii tale. Interesat de ciudățeniile celor ce urmează calea legii și de... *valoarea* lor.

A zâmbit complice, apoi a intrat în depozitul întunecat. Imediat ce soseau cele zece camioane, operațiunea putea începe.

21

Wayne a aprobat din cap în timp ce camioanele aşteptau să traverseze autostrada.

— Şi cam asta, Hoid, i-a spus el şoferului, e tot ce ştiu despre cum se pun mărături.

— Mulţumesc, a răspuns Hoid.

— N-ai pentru ce, a zis Wayne. Sunt o adevărată enciclopedie cu informaţii utile.

Camionul din faţa lor a luat-o înainte, traversând autostrada întinsă, înţesată cu zeci şi zeci de maşini. Hoid a pus în mişcare camionul, următorul la rând.

— Acum îmi dai şi mie muzicuţa înapoi? a întrebat Hoid.

Wayne a scotocit prin buzunar şi i-a dat-o.

— Am făcut un schimb cinstit pentru chestia asta!

— Ba n-ai făcut nimic!

— Ba am făcut. Obiectul de schimb e în torpedou. Mereu stai cu ochii pe mine şi n-apuc să-ţi strecor chestii în buzunar. Totuşi, cum ai ajuns tu aşa de tare la treaba asta? Eşti un ruginit de şofer, atâta tot!

— Cu exerciţiu, a spus Hoid, solemn. Cu *foarte mult* exerciţiu.

A deschis torpedoul, iar o arătare albă cu o coadă lungă, fără păr, a ieşit din el.

— Wayne! Un *şobolan viu*?

— Eu îi spun Domnul Chiţăilă, a zis Wayne. N-am vrut să-l aduc, dar mi s-a furişat în buzunar. Şi ce mi-am zis? „Asta-i a şaptesprezecea oară când l-ai lăsat să scape din cuşcă, Wayne! Mai bine dă-l cuiva responsabil."

— Eşti un ciudat clasa-ntâi! a zis Hoid, zâmbind în timp ce şobolanul i se căţăra pe braţ. Dar... cred că accept schimbul.

— Hai, că-i bine, a răspuns Wayne. Îi plac căpșunile și băutura, dar să nu-i dai băutură, că ăsta-i șobolan.

— Am luat la cunoștință.

Au așteptat la marginea șoselei late. Însă Wayne avusese toată ziua sentimentul că ceva avea să se întâmple. Ceva important.

— Tu ai simțit vreodată, a zis Wayne, că ți-ai dori să ai o viață ca-n povești?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Poveștile alea au întotdeauna un final fericit. Alea pe care mi le spunea maică-mea... *însemnau* ceva. Oamenii erau *buni* de ceva.

— Eu cred că trăim povești în fiecare zi, a spus Hoid. Povești pe care ni le amintim, le spunem și le dăm formă ca să fie cum vrem noi să fie.

— Ultima poveste ce mi-o zis-o maică-mea, a continuat Wayne, era despre un om al legii. Ciudat, nu? Așa că am ajuns să fiu și eu unul. Doar că ăla era erou. Iar eu sunt... mă rog, sunt eu!

— Sunteți nedrept cu dumneavoastră, domnule Wayne, a spus Hoid, încet.

— N-ai cum să fii erou dacă ai fost un ticălos, Hoid.

— Dar în majoritatea poveștilor, ticălosul îl cunoaște cel mai bine pe erou.

Wayne a reflectat la asta, urmărind mașinile ce se deplasau încet pe drum. Și... s-a trezit imaginându-și șoseaua aceea ca pe un fluviu. Pentru că o parte din el și-ar fi dorit ca spusele lui Hoid să fie adevărate.

Apoi a așteptat.

Și iar a așteptat.

La naiba... Chiar trebuia să vină cineva cu o idee astfel încât mașinile care voiau să traverseze să aibă șanse mai mari. Poate să se angajeze o persoană care să tragă cu un pistol în aer când erau prea multe mașini care blocau drumul, astfel încât să-i sperie pe șoferi ca să se miște mai repede? Oricum, la ce viteze aveau

mașinile alea... drumul putea fi un râu lat. Mda, un râu din piatră și oțel. Mai rapid decât orice râu din lume.

A zâmbit, aducându-și aminte de o voce calmă, frumoasă, care avusese grijă ca lumea lui să fie trainică atâta vreme.

Mda, avem de prins un bandit, a gândit el. *Dar tot nu-i în regulă. Unde-i eroul? Ar fi trebuit să fie aici, dar a rămas în urmă.*

Calm, Hoid a pornit motorul și a traversat în goană autostrada, alegându-se cu doar trei claxoane din partea mașinilor ce fuseseră nevoite să încetinească. Se descurcase destul de bine, date fiind circumstanțele. Puteai să traversezi și cel mai rapid fluviu, plin de cele mai mari pietre, dacă tu erai într-o piatră mai mare. Nu era nevoie să zbori, cum făcuse Jak în poveste. Nu se chema că trișa. Era doar o metodă mai deșteaptă, atâta tot.

Urmați de ultimul camion din convoi, au oprit în depozitul slab luminat de ferestrele fără zăvoare aflate în partea de sus a zidurilor. De ce-or fi pus ferestrele alea acolo sus, unde nu vedea nimeni prin ele?

Ah, da... chestii ilegale... Mda, acum are sens.

— Mulțumesc că m-ai adus, Hoid, a zis Wayne, scoțându-și pălăria de gangster — una uzată, din lână, pe care-o luase la schimb de la unul dintre golanii pe care-i capturaseră. S-ar putea să vrei să-ți ții căpățâna la cutie dacă se lasă cu pac-pac. Dar sper să nu se ajungă acolo.

— S-a-nțeles, domnule Wayne, a spus Hoid. Numai bine.

Wayne a aprobat din cap, dar sosise momentul să devină altcineva. S-a strâmbat mijind ochii, cum făcea Franis — ăsta era individul de la care șterpelise pălăria. Un tip de înălțimea și vârsta lui Wayne, dar ceva mai trecut prin viață. Tocit de vremuri, de fumuri, de lucrurile pe care le făcuse. Wayne deja purta o perucă, încercând să-și schimbe culoarea părului, un pic de cauciuc pe bărbie, ca s-o facă mai pătrățoasă, și ceva machiaj, ca să-i înfunde ochii în orbite. Cu pălăria, *chiar* era Franis — un lucru îi mai lipsea.

A coborât din camion şi a făcut câţiva paşi, mergând ţanţoş. Franis se pricepea de minune să meargă ţanţoş.

VenDell — purtând corpul Ciclului, un bărbat pe nume Granks — l-a întâmpinat în faţa camionului. Ceilalţi au aşteptat în tăcere. Toţi escrocii ăia nenorociţi din camioane săreau când aveau pe cineva de prins. Pe cineva mai important decât cretinii ăia de rang mic.

Nu că Franis ar fi fost vreun cretin. El pur şi simplu avea nevoie de un loc de muncă, atâta tot. Începeai cu o slujbă la docuri, dar îţi era tot mai greu acolo. Iar programul era nasol rău. Apoi auzeai că prietenul tău Vin are o slujbă la cineva care plătea mai bine, şi nu trebuia decât să muţi nişte cutii. Cine dădea de belele mutând cutii? Chiar dacă era nevoie să ai mereu un pistol la tine şi să fii pregătit să tragi.

A intrat ţanţoş alături de VenDell, cu costumul lui de fiţe şi corpul şi mai de fiţe.

— E uluitor, a spus kandra, cum reuşeşti să faci asta. Imiţi pe cineva aproape la fel de bine ca o rudă de-a mea.

— Trebuie doar să găseşti pe cineva care-ţi seamănă cât de cât, a spus Wayne. Şi să rămâi în personaj.

— Aşa, aşa, a zis kandra.

Nu era deloc rău — având în vedere cât de cusurgiu putea să fie. Purta bine corpul lui Granks. Un gangster care demonstrase destule încât să fie ridicat în rang. Să i se dea un titlu şi o autoritate în timp ce ei, ceilalţi, erau practic nişte muncitori de rând.

Au traversat încăperea uriaşă şi s-au îndreptat spre doi indivizi care ieşeau din perimetru. Într-adevăr, mai mulţi oameni au început să se îndrepte într-acolo. O bandă locală. Erau... mai mulţi oameni decât avea poliţia.

Dar noi vom avea de partea noastră elementul surpriză, s-a gândit Wayne. Iar camioanele erau blindate, oferind protecţie. Ar fi trebuit să fie în regulă, dacă Wayne şi Marasi — ca să nu mai zică de un Nemuritor-fără-chip — erau de partea lor.

MeLaan lupta destul de bine; nici VenDell nu era de lepădat când venea vorba de încăierări.

Cei doi care s-au apropiat purtau haine de lucru: salopete, pantaloni, cămăși cu nasturi. Nu erau destul de buni. Mai aveau nevoie de cel puțin un Costum — rangul în fața căruia răspundea Granks — și, preferabil, de o Secvență sau chiar de o Serie complet promovată. Erau doar două în tot grupul Set. Și un singur lider. Cheia.

Wayne/Franis nu voia niciuna dintre acele slujbe importante. Nu-l interesa să poarte haine festive și să atragă focurile de armă. N-aveau decât să-l plătească și să-l lase să pretindă că nu făcea nimic greșit.

— Ciclule, a spus unul dintre cei doi bărbați zdraveni, făcând un semn din cap. *Probabil* era un individ pe nume Dip, conform interogatoriilor. Sau... poate că era cel numit Embrier.

Oricine-ar fi fost, i-a aruncat o privire lui Franis, dar nu i-a spus nimic direct.

— Lăsați camioanele, i-a zis el lui VenDell. Adunați-vă oamenii-n dubele alea două de-afară și mergeți acasă. Se vede treaba c-ați avut succes.

— Bine, a bombănit VenDell — cu o versiune destul de bună a accentului lui Granks. Dar trebuie să vorbesc cu Secvență. Avem o problemă.

— Și nu-i suficient să vorbești la radio? a întrebat poate-Dip.

— Am motive să cred că radiourile-s compromise, a spus VenDell. Secvență e aici, nu?

Era propunerea lui Wayne. Ăștia cu veleități de lider erau *mereu* prin preajmă și urmăreau pe toată lumea. Nu aveau încredere în hoții (cât de cât) cinstiți precum Franis că-și făceau treaba așa cum se cuvine. Deci da, era necesară prezența (undeva, pe acolo) a unui membru de rang înalt al grupului Set. La fel de sigur cum Franis nu era Franis în clipa aceea, ci era cineva care-i semăna destul de mult — cât se putea de mult

fără să-i poarte oasele, ceea ce-ar fi însemnat să trișeze și cu asta, basta.

Oricum. Negocieri importante. Pe viață și pe moarte. Înconjurat de patruzeci de bărbați înarmați. Ar fi fost bine să fie atent.

— Am să-i transmit lui Secvență mesajul vostru, a spus poate-Dip.

— N-o să fie destul, a zis VenDell. Avem o problemă. Una foarte mare.

Cei doi golani s-au uitat unul la celălalt. La naiba... intraseră la bănuieli.

Wayne a aruncat o privire spre oamenii din perimetru, care aveau nevoie doar de-un comentariu în răspăr ca să înceapă să tragă. Așa că a luat o hotărâre rapidă. Individul n-avea cum să fie Dip. Căci cine ar pune un tip pe nume Dip să fie responsabil de ceva?

— Hei, Embrier, a spus el, cu o versiune ușor modificată a propriului accent — accent de docher, dar suprapus cu unul smiorcăit pe care-l adoptaseră golanii ăia. Oamenii care lucrau împreună începeau să-și împrumute unii altora felul de a vorbi. Stăm și noi puțin de vorbă?

Bărbatul îndesat i-a aruncat o privire, după care a aprobat din cap.

— Da, Franis...

Wayne i-a făcut semn să vină la el, apoi au trecut într-o parte. VenDell a pornit o conversație cu celălalt bărbat, trecând în revistă inventarul pe care reușiseră să-l „achiziționeze".

— Care-i treaba, Franis? a întrebat golanul încet, după care a arătat peste umăr cu degetul mare. Ciclului nu-i pasă *câtuși de puțin* de chestiile astea. Ăla face doar ce i se spune.

— Are mintea-n colțuri, a aprobat Wayne, încet. Îți vine să *crezi* că l-au ales pe ăsta?

— Îmi vine, a spus Embrier. Ăsta nu pune niciodată întrebări. Spre deosebire de tine.

— Hei, a zis Wayne, eu mă întreb doar când îmi vine salariul.

— Ca noi toți, a spus Embrier, apoi i-a aruncat o privire piezișă. Te-a cam prins soarele.

La naiba... Machiajul nu fusese suficient de discret. Cum să-l facă pe om să întrebe de taică-su? Wayne avea niște informații solide de la adevăratul Franis despre tatăl lui.

— Știi cum e. Muncă grea, cum spunea tata — cea mai ca lumea muncă-i aia cu brațele și spinarea.

— Da, dar tu nu trăiești într-o peșteră?

— Nu *trăiesc* în *peșteră*, dar-ar rugina-n ea să dea! Ce, tu crezi că stau acolo, pe întuneric?

Embrier a mormăit ceva.

— Ce face soră-ta?

Soră? Uau, dar-ar rugina... Wayne i-a aruncat o privire lui Embrier. Zâmbetul ăla...

— Stai naibii departe de soră-mea! a zis Wayne.

— Întrebam și eu, a spus Embrier ridicându-și mâinile. Dar-ar ruina... Nu-i nevoie să sari așa...

— Uite care-i treaba, a zis Wayne. Ciclul nu se poartă ciudat — e îngrijorat. A văzut o polițistă care adulmeca pe lângă baza noastră. Cu păr negru. O știi?

Bărbatul a înjurat în barbă.

— De ce n-ai zis nimic?

— Păi, am zis, dar-ar rugina să dea! Însă Ciclul vrea să raporteze. Crede că va atrage atenția... știi-tu-cui... C-a dat peste-un gabor care *știam* că poate să umble pe aici. Dar-ar rugina-n el de idiot!

Dar Embrier s-a făcut un pic cam prea palid auzind că Ciclul voia să-i atragă atenția lui Trell. Cel mai bine era să... se îndepărteze ușor-ușor. Wayne l-a cuprins pe individ pe după umeri și s-a îndreptat din nou spre ceilalți.

— Plus de asta, a spus el, dă-o uitării pă soră-mea. Am găsit eu o femeie care ți s-ar potrivi.

— Pe bune? a întrebat Embrier.

— Normal. Zicea de *Yulip* că-i arătos.

— Yulip? Ăla cu sânge de kolos care are mutră de *broască*?

— Taman ăla, a zis Wayne, alăturându-se din nou celorlalți.

Embrier a clătinat din cap.

— Ce nebunie!

A făcut un semn din cap spre VenDell.

— Mă duc să-l caut pe Secvență. Tu pune-ți oamenii să înceapă să descarce!

VenDell s-a întors, făcând semn cu mâna ca procesul să înceapă. Spera că Marasi avea să țină capul plecat, cum o sfătuise Wayne. Prea sărea-n ochi fata aia. Trebuia să învețe să se schimonosească, să fie și ea altcineva, din când în când. Chiar ajuta la sila de sine.

Tot nu trebuia să trec fluviul ăla fără erou, a gândit Wayne în timp ce acei doi golani alergau spre partea din spate a încăperii și deschideau o ușă.

— Pe bune, l-a întrebat VenDell pe Wayne, cum *faci* asta? Nici măcar n-ai oasele lor!

— Trebuie să ai mai puține bețe-n fund, VenDell, a spus Wayne. Mai smulge-ți unu sau două și-ai să vezi.

— E cât se poate de nedrept, a zis el. Un muritor *nu* ar trebui să poată sta lângă unul dintre Purtătorii Contractului și să fie pe măsura lui când vine vorba de imitație.

— Ah, gelozia! a spus Wayne. Și, trăgând aer în piept: Parfum de flori de cireș. Și vezi să nu mai ieși din personaj, măi, amărâtule!

În cele din urmă, două siluete îmbrăcate cu haine mai bune au ieșit dintr-o încăpere întunecată din capătul depozitului. Perfect. Asta-și doriseră. Sperau că polițiștii care așteptau erau în stare să...

Deodată, ușile exterioare s-au trântit, iar niște siluete în haine maronii au dat buzna în încăpere, cu armele ațintite asupra golanilor.

— Aruncaţi armele! Acţiunea poliţiei!

— E de la căldură! a spus Wayne, scoţându-şi arma din teacă.

VenDell l-a apucat de braţ.

— O, da, a zis Wayne, lăsându-şi braţul în jos. Bine, bine... Mai uit uneori...

Dar ăia nu erau de-ai *lor*. Ce naiba?! Peste tot, în jur, golanii se întorceau — dar nimeni nu trăgea, pentru că în încăpere dădeau buzna tot mai multe siluete în maro. Cel puţin o sută de poliţişti. Care purtau...

...scutul şi ţestoasa, simbolul *Bilmingului*. Erau poliţişti locali.

Acţiunea lui Marasi tocmai fusese dejucată.

22

Marasi a gemut și s-a ridicat în șezut, dându-și jos șapca pe care o folosise ca să-și ascundă fața.

Polițiști locali din Bilming. Minunat. A aruncat o privire spre Rază-de-lună, care a ridicat din umeri.

— Habar n-aveam, a zis ea.

Marasi a oftat. Măcar cei din poliția locală avuseseră destulă prezență de spirit încât să-i înconjoare pe Secvență și complicele lui — o ceată de cel puțin douăzeci de polițiști aveau armele ațintite asupra lor. Poate nu știau ei de Set, dar înțelegeau bine cum stăteau lucrurile cu gangsterii și contrabanda. Restul polițiștilor nou-veniți adunau toți golanii care avuseseră inspirația să nu tragă, deoarece erau cu mult depășiți numeric. Au lăsat armele jos, fără tragere de inimă.

Marasi a deschis ușa cu piciorul și a sărit din camion. Imediat, câțiva dintre polițiștii care înaintau au întors armele spre ea. Oftând, Marasi a ridicat mâinile.

— Sunt de la Poliția din Elendel! a strigat ea. Agent special Marasi Colms!

— Ce înseamnă asta? a întrebat o voce.

O femeie înaltă și blondă, cu părul scurt — purta o uniformă din Bilming —, și-a făcut loc cu forța printre polițiști. Lui Marasi i s-a părut că o cunoaște pe femeie.

— Căpitane Blantach? a spus Marasi. Ne-am întâlnit la instrucția interurbană de anul trecut.

Femeia a măsurat-o pe Marasi din cap până-n picioare, după care a oftat. În apropiere, câțiva dintre oamenii lui Marasi coborau ezitând din camioane, arătându-și insignele.

Căpitanul Blantach și-a dus palma la frunte.

— *Îți bați joc de mine*, a spus ea. Organizezi o operațiune *în* orașul meu?

— Am jurisdicție în întregul Bazin, a spus Marasi, scotocind după acte. Comisarul-șef Reddi a autorizat acțiunea sub supravegherea guvernatorului.

— *Pretinzi* că ai jurisdicție peste tot în Bazin! a zis Blantach, îndepărtând autorizațiile cu un gest al mâinii. Mânca-v-ar rugina de elendezi! *Normal* că desfășurați operațiuni la mine în oraș, fără să vă deranjați măcar să-mi *trimiteți vorbă*.

Lui Marasi îi cam părea rău de femeie. Și totuși, grupul Set avea Orașele Exterioare la degetul mic. Ar fi fost mult prea riscant să le trimită vorbă polițiștilor locali; aproape sigur existau agenți Set în organizația lui Blantach.

Deși... prezența polițiștilor acolo părea să infirme această teorie.

— Va trebui să ni-i predați nouă, a spus Marasi, făcând un semn din mână spre gangsteri.

— Vezi să nu! a răbufnit Blantach, încrucișându-și brațele peste sacoul uniformei, țeapăn și cu nasturii strâns încheiați.

— Toată povestea asta are legătură cu o rețea mult mai mare.

— Atunci vom afla asta în timpul interogatoriului.

Marasi a oftat, după care a tras adânc aer în piept.

— Blantach, a zis ea, noi *chiar* trebuie să ne certăm acum?

Femeia mai înaltă s-a uitat la ea, dar nu a scos un cuvânt.

— Politicienii nu se înțeleg, a spus Marasi, dar asta-i treaba lor. Treaba *noastră* e să protejăm orașele — pe toate. Hai mai bine să colaborăm, decât să ne ciondănim.

— Aș putea fi de acord cu asta... dacă mă lași să stabilesc *eu* condițiile.

— Ce vânez eu, a spus Marasi, e bine ascuns, adânc. Periculos de adânc. Și are mici tentacule de ceață care învăluie toate aspectele societății. Liderii orașului tău sunt *aproape sigur* compromiși.

— Ziceai că asta nu are legătură cu politica.

— Am spus că n-ar trebui să ne îngrijoreze gradul de dezbinare al politicienilor, a spus Marasi. Dar în ziua de azi totul are legătură cu politica. Grupul pe care-l urmărescîncearcă să stârnească în mod deliberat un război între Elendel și Orașele Exterioare. Dacă ne apropiem de el, în *ambele* guverne există elemente care vor încerca să ne oprească. De aceea nici n-am putut să te avertizăm că venim. Îmi cer scuze, dar în guvernul *meu*, cei mai mulți n-au habar de operațiunea asta.

Blantach i-a făcut semn să plece unui asistent care se apropia cu pași vioi, probabil ca să transmită numărul de inamici capturați, continuând s-o privească pe Marasi. Situația semăna un pic cu o rundă de negocieri politice — dar Marasi avea un avantaj față de Steris și Wax. Niciodată nu-ți puteai da seama ce gândea un politician. Dar colegii polițiști?

Nu alegeai slujba asta pentru glorie — sau cel puțin nu *rămâneai* cu ea pentru glorie. Oricine voia glorie trecea repede la o funcție de judecător sau de avocat, promovat și scăpat de munca de detectiv cât mai curând posibil. Dar Blantach era polițist de carieră. Și era mai veche în slujba asta decât Reddi.

— Mă îngrijorezi, Colms, a spus Blantach.

— Cât de greu ți-a fost să organizezi operațiunea asta? a întrebat Marasi. Cei din guvernul tău — oameni de rang mai înalt din poliție — au conspirat împotriva ta?

— Așa e mereu. Și, ridicând din umeri, Blantach a continuat: Știi cum e cu birocrația. E... a început ea, dar s-a oprit, încruntându-se: S-ar putea să fi fost *un pic* mai multă în misiunea asta.

— Și-atunci de ce n-au anulat-o cu totul? a șoptit Marasi. De ce v-au lăsat să continuați?

— Eram hotărâtă.

Nu despre asta era vorba. Dacă Set ar fi știut despre misiune și ar fi avut de gând s-o oprească, ar fi făcut-o.

Armele erau oricum aduse aici pentru a înarma forțele din Bilming, a gândit Marasi. *Deci e în regulă dacă le confiscă guvernul. Oricum vor ajunge acolo unde trebuie.* Grupul Set era nevoit să conducă o operațiune delicată. Or fi controlat ei Bilmingul, dar cei mai mulți nu știau asta. Deci de ce să riște și să împiedice un raid, când tot ce trebuia să facă Set era să se asigure că bunurile confiscate ajungeau în oraș acolo unde trebuia?

Și cu Secvență cum rămânea? Marasi a aruncat o privire spre grămada de polițiști care îl înconjuraseră. Bărbatul fusese legat, dar își păstra atitudinea încrezătoare. Avea un aspect rafinat, un costum stilat. Sprâncene dese și buze proeminente. Ea presupunea că era informat despre razie și intrase în joc știind că avea să fie eliberat mai târziu.

Apoi a văzut-o pe Marasi. A înclinat din cap, încruntându-se. A dat să se apropie, iar polițiștii au fost nevoiți să-l imobilizeze — de parc-ar fi uitat de ei. A privit-o fix, confuz.

O clipă mai târziu, a zâmbit larg, plin de entuziasm. S-a încordat, apoi a întins gâtul.

Dar-ar rugina... Oare ce-i scăpa din vedere?

Of, *la naiba*... Ce metodă mai bună de-a stârni noi controverse în Bazin decât aceea de a găsi dintr-odată un grup de polițiști din Elendel amestecându-se în problemele din zonă? Mai ales dacă...

— Blantach, a spus Marasi apucând-o de braț, trebuie neapărat să-l sedăm pe omul ăla.

— Poftim? Să-l *sedăm*? De ce?

— Nu sunteți pregătiți pentru Născuți-din-metal...

— Nu avem Născuți-din-metal în grupul ăsta, a spus Blantach. Am informația din surse sigure, de la...

Secvență a ales momentul respectiv pentru o Împingere allomantică de o forță *incredibilă*.

23

Marasi purta o centură detaşabilă cu cartuşiere metalice, aşa încât Împingerea nu a făcut decât să-i desprindă echipamentul. Poliţiştii din Bilming nu erau chiar atât de bine pregătiţi. Au fost aruncaţi în spate de propriile arme, cătuşe şi alte obiecte din dotare.

Cu un ţipăt, Blantach s-a prăbuşit din picioare, dar s-a ales doar cu o căzătură uşoară — mulţi au fost aruncaţi zeci de metri. *Camioanele* s-au zgâlţâit, iar două au fost chiar întoarse cu susul în jos. Uşile laterale ale clădirilor au fost smulse din ţâţâni. Ferestrele s-au crăpat, iar oamenii ţipau în timp ce armele măturau podeaua şi se loveau de pereţi — cu excepţia câtorva neafectate, care zăceau aruncate pe jos. Se părea că unora dintre inamici li se dăduseră arme din aluminiu.

Secvenţă a ridicat cu dezinvoltură una dintre acele arme, amplasat în epicentrul unei explozii de o putere pe care Marasi n-o mai văzuse niciodată din partea unui Monedăzvârlitor obişnuit. A făcut un pas în spate, uluită. Fusese ceva ca... din poveştile de demult. Ca din cronicile istorice ale lui Armonie, în care era descrisă în amănunt puterea Războinicului în Ascensiune.

Era un semn cumplit. Pentru că Marasi şi-a dat seama de ce zâmbea Secvenţă. Deşi probabil avusese de gând să lase ca arestarea lui să decurgă de la sine, acum că i se oferise ocazia de a implica Elendelul într-un scandal, voia să aibă cât mai multe victime.

În timp ce ceilalţi îşi reveneau, Marasi s-a aruncat după unul dintre pistoalele din aluminiu. Dar Secvenţă a ţintit şi a tras chiar în faţa ei — încă neînarmată —, făcând-o să se ascundă

după un camion răsturnat. Din fericire, Împingerea allomantică încetase, cel puțin pentru moment.

Ai citit despre asta, s-a gândit ea. *E una dintre puterile străvechi, de care dispun doar cei Născuți-din-ceață.*

Se numea duraluminiu, unul dintre metalele tainice. Cu ajutorul lui, un Allomant își putea arde dintr-odată întreaga rezervă de metal. De parc-ar fi detonat un butoi de praf de pușcă în loc să tragă un singur glonț, elibera o cantitate uriașă de energie allomantică. Cel puțin... așa își amintea ea. Nu mai fusese relevant de secole, pentru că nimeni nu putea avea două puteri allomantice în același timp.

Doar dacă aveai țepușe hemalurgice.

O siluetă cu o căciulă din lână și perucă s-a îndreptat cu pași împleticiți spre ea câteva secunde mai târziu. Wayne a fost urmat de VenDell în corpul Ciclului cu pieptul lat. O secundă mai târziu, bula de viteză a lui Wayne le-a asigurat celor trei un spațiu în care să respire.

— Ăștia ne așteptau! a spus Wayne. Știau că vom organiza flagrantul ăsta!

— Nu, a spus Marasi. Știau de Blantach și de agenții *ei*, dar cred că nu-i deranja să se lase capturați. Cred că aveau de gând să lase să se desfășoare *acel* flagrant, iar mai târziu să fugă din închisoare.

— Și ce s-a schimbat? a întrebat el.

— Secvență tocmai și-a dat seama că suntem din Elendel, a spus Marasi, și s-a hotărât să profite de prezența noastră aici ca să stârnească un incident — soldat cu moartea agenților — și să acuze Elendelul de amestec într-o operațiune a Bilmingului.

Era doar o presupunere. Însă faptele vorbeau de la sine. În momentul în care o văzuse pe Marasi, un bărbat care se predase în liniște hotărâse să lupte. Ceea ce-i punea pe toți în pericol.

I-a aruncat o privire din spatele camionului, acum că nu mai trebuia să-și facă griji că se trăgea în ea. Secvență își

îndreptase degajat arma spre căpitanul Blantach, care încerca să se ridice în picioare. Pe tot perimetrul încăperii, polițiști și gangsteri deopotrivă se ridicau de la pământ, dezorientați. Cei care-și reveniseră primii încremeniseră în pozițiile din care-și adunau armele de jos.

— Ce-aveți de gând? a întrebat Wayne.

— Tu-i distragi atenția lui Secvență, a spus Marasi. Eu îi organizez pe agenții noștri. Și forțele grupului Set par surprinse de chestia asta — uită-te la șocul care li se citește pe chipuri. Eu chiar cred că aveau de gând să se lase capturați, apoi eliberați de judecători și procurori corupți. Încă putem întoarce situația în favoarea noastră dacă profităm de dezorientarea lor.

— *Nu* ăsta era planul! a strigat VenDell, aruncând o privire în spatele ei.

— Planurile țin până se apucă unul să deschidă focul, amice! a zis Wayne.

— Ce haos! a bombănit VenDell. Atâtea oase frumoase vor fi zdrobite...

— Nu și dacă putem opri treaba asta, a spus Marasi. Ajută-l pe Wayne cu Secvență și doboară orice inamic înarmat vezi. Ai grijă la șoferii noștri — nu poartă uniformă, dar toți sunt încălțați cu pantofi albi.

— Ăăă... a făcut VenDell. Măi, să fie! Hmm... când spuneți „doboară", la ce vă referiți, mai exact, domnișoară Colms?

— Ucide, a spus Marasi. Împușcă... schilodește... mănâncă... Nu-s pretențioasă, VenDell.

— Aaa... Păi... da, a zis el. Vedeți dumneavoastră, eu *nu* sunt mare luptător. Sunt un intelectual. Un bun planificator. Am idei profunde și pline de însemnătate.

Ea s-a uitat la el, încruntându-se.

— Eu urmez Primul Contract, domnișoară Colms. Ca mai toți din neamul kandra. Nu pot să ucid, nici măcar să rănesc, vreo făptură vie. *Mai ales* una omenească.

— MeLaan n-a avut niciodată problema asta!

— MeLaan e soi rău! a spus VenDell. De ce crezi că ţi-au repartizat-o ţie? Numai ea şi TenSoon se pricep la luptă; noi, ceilalţi, o detestăm! Ar trebui... ăăă... să mă retrag. Şi să planific. Da, să-mi planific reacţia.

Marasi i-a aruncat o privire lui Wayne, care-şi dădea ochii peste cap.

— Tu eşti practic indestructibil, nu? l-a întrebat ea pe VenDell. La fel ca MeLaan?

— Teoretic, da. Dar, vedeţi dumneavoastră, eu...

— Atunci ieşi, a spus Marasi, şi fă-i să tragă-n tine! Şi dacă reuşeşti, aruncă-mi şi mie un pistol din ăla de aluminiu.

— Foarte bine, a zis el, cu un oftat adânc. E ultima oară când îl las pe Armonie să mă convingă să...

S-a întrerupt când o femeie scundă a ocolit partea din spate a camionului şi a intrat *în* bula lor de viteză.

Femeia îndesată purta un melon şi avea în mână un baston de luptă.

— Salutare, drăguţilor, a zis ea. Cum stăm? Ce-avem noi aici, şedinţă? Îmi place să cunosc oameni noi. Uciderea *lor* mai sparge monotonia!

A rânjit, apoi s-a repezit la Marasi.

Era o experienţă atât de ieşită din comun — *niciodată* nu încălcase cineva perimetrul unei bule de-a lui Wayne —, încât Marasi a reacţionat cu o încetineală stânjenitoare. Wayne nu era atât de inhibat. A apucat-o pe femeie de braţ în timp ce lovea, împiedicând bastonul s-o lovească pe Marasi în cap.

Toţi trei au căzut grămadă. Bastonul a ajuns la Wayne, dar femeia s-a îndepărtat împleticindu-se. Pentru o secundă, a devenit o străfulgerare când a atins marginea bulei de viteză — apoi a traversat încăperea cu viteza normală a unui om. O clipă mai târziu a încremenit, mişcându-se cu mare greutate.

— Fir-ar să fie! a bombănit Wayne. Încă un Alunecător!

Bineînţeles. Cineva cu aceeaşi putere ca Wayne — îşi putea crea şi ea bule de viteză. Când se mişcase repede, preţ de o clipă,

fusese pentru că bula ei de viteză se suprapusese cu cea a lui Wayne, dublându-şi viteza pentru o fracţiune de secundă. Dar fusese nevoită să renunţe la bula ei ca să continue să se deplaseze prin încăpere, deoarece Alunecătorii erau nevoiţi să facă pauze scurte când îşi foloseau puterile.

— Wayne, a spus Marasi, am un alt plan. Mă duc să-mi iau grenadele allomantice. S-au desprins în explozia de mai devreme. Trebuie să renunţi la varianta ta ciudată.

— Cum, e versiunea mea mai ciudată doar pentru că e Alunecătoare?

— Sunt de acord, a spus VenDell. Wayne e deja din cale-afară de ciudat — deci orice versiune ciudată a lui e normală.

— Nu contează! s-a răstit Marasi. Wayne, tu te ocupi de Alunecătoare! VenDell, tu îi distragi atenţia Monedăzvârlitorului! Sunteţi gata?

— Gata, a zis Wayne.

— Nu-s gata! a spus VenDell.

— Coboară bula! a strigat Marasi, făcând deja un salt înainte.

Wayne a ascultat-o, iar vacarmul din încăpere a izbit-o. Oameni care căutau cu disperare armele şi începeau să tragă. Ţipete şi urlete de durere. Poliţişti care încercau să se organizeze — douăsprezece voci diferite care dădeau ordine contradictorii.

Marasi a doborât-o pe căpitanul Blantach — care abia reuşise să se ridice în picioare — împingând-o după un alt camion. Gloanţele lui Secvenţă au lovit podeaua, aruncând bucăţi de beton în aer şi ratând-o la milimetru pe femeie.

Blantach s-a ridicat în picioare împleticindu-se, nedumerită, apoi i-a mulţumit cu un semn din cap lui Marasi, care se întorsese deja cu spatele la camion. Era camionul cu care intrase în clădire — dar Rază-de-lună nu era nicăieri.

Wayne a doborât-o pe Alunecătoare o clipă mai târziu. VenDell a sărit din spatele camionului răsturnat şi a început să-şi agite mâinile.

— Ia uitați-vă la mine! Absolut lipsit de apărare! Și mai sunt și trădător! Am să mă duc să le spun totul polițiștilor!

A încasat un glonț drept în cap.

— Dar-ar rugina! a strigat căpitanul Blantach, care a reușit în sfârșit să pună totul cap la cap. Ăștia au un *Allomant*!

Marasi a oftat.

— Poți să organizezi o forță de rezistență, căpitane? a strigat ea încercând să acopere zgomotul tot mai puternic. Armele montate pe fiecare ladă din camioanele astea sunt reale și toate autovehiculele sunt blindate, astfel încât să te poți adăposti de gloanțe!

— Bine, atunci, a spus Blantach, întorcându-se și făcând un semn cu mâna înspre zidul estic al încăperii. Agenți! La mine! Noi...

Camionul după care se ascundeau s-a smucit. Marasi abia a apucat să se ferească de o *a doua* Împingere-în-oțel puternică, ce a scuturat toată încăperea. Pereții depozitului s-au cutremurat, lemnul s-a rupt, iar cuiele a fost smulse. Cei care găsiseră arme au fost din nou împinși în spate. Iar camionul după care se adăpostise Marasi a fost *aruncat* de parcă i-ar fi tras cineva un șut din săritură. A ajuns în stradă, rostogolindu-se și izbind lăzile cu arme, care s-au făcut țăndări. La naiba!

Blantach, care deja se pusese în mișcare spre nemulțumirea polițiștilor și a bandiților, a scăpat ca prin urechile acului. Mulți dintre ei fuseseră doborâți la pământ.

Acum că Marasi rămăsese fără adăpost, l-a văzut pe Secvență scuturând un flacon din aluminiu, apoi deșurubându-l și luând o înghițitură. *Și mai multe metale*, și-a dat ea seama. Din câte își amintea, ori de câte ori folosea duraluminiu, Secvență era nevoit să-și refacă rezervele.

În timp ce Secvență termina de băut, o siluetă cu o gaură de glonț în frunte l-a doborât. VenDell își dădea, cel puțin, silința.

— Adună-i pe agenți! i-a strigat Marasi lui Blantach, după care s-a îndreptat în fugă spre partea din față a depozitului,

unde se căscase o gaură. Undeva printre dărâmături se afla centura ei cu metale — cu grenadele ei. Aceea era probabil cea mai mare şansă pe care-o avea pentru a opri un Allomant înzestrat cu superputeri.

În timpul ăsta, a dat de o priveliște incredibilă: Wayne şi cealaltă Alunecătoare se luptau.

Wayne s-a năpustit spre Alunecătoare, prinzând brusc viteză — dar coborând bula în zbor. Ea şi-a ridicat-o pe-a ei, cuprinzându-i pe amândoi — şi au început să se croiască năprasnic cu bastoanele de luptă, mişcându-se haotic. Bula de viteză a căzut, iar ei s-au despărţit şi au început să-şi dea târcoale — apoi au prins viteză şi s-au ciocnit din nou, atât de rapid, încât Marasi nu-i vedea nici măcar în ceaţă.

Dar-ar rugina... *Păstrează-ţi concentrarea*, s-a gândit Marasi. S-a ferit să iasă în partea din faţă a depozitului şi s-a uitat cu atenţie printre dărâmături — fără să bage în seamă camionul nenorocit care zăcea răsturnat în apropiere, cu o roată învârtindu-se.

Acolo, s-a gândit ea, şi a făcut un salt încercând să-şi ia centura cu metale, care se iţise de după o cutie spartă. A scos-o şi a căutat într-un buzunar, dar încuietoarea se desprinsese, iar două dintre grenade căzuseră. Mai avea doar una.

Un corp flasc a zburat pe lângă ea şi s-a izbit de camionul răsturnat. S-a chircit şi s-a lăsat la pământ, apoi şi-a întors chipul mutilat spre ea, cu gâtul rupt.

— Am fost înfrânt, a spus VenDell împleticind cuvintele din cauza maxilarului fracturat. Am să te taxez pentru oasele astea.

— Hai, nu te mai smiorcăi ca un bebeluş, a spus ea, şi imediat a început să ardă cadmiu. Cutia dintre degetele ei a zbârnâit, încărcându-se cu energie.

A intrat în grabă în încăpere şi a descoperit că Blantach adunase un grup de poliţişti — de-ai ei şi de-ai lui Marasi — la adăpostul unor camioane răsturnate. Mulţi dintre gangsteri se adunaseră în spatele încăperii, în apropierea lui Secvenţă. Se

părea că se aprovizionau cu arme din încăperile din spate, iar alții luau scuturi de la forțele speciale.

Wayne și inamica lui se vedeau tot în ceață. Secvență se ridicase în aer, folosindu-se de o Împingere-în-oțel. Gloanțele se îndoiau în jurul lui, lovindu-se de pereți, fără să reușească să-și atingă direct ținta. Dar-ar rugina să dea! Dacă era în stare de-așa ceva, era mult mai experimentat cu puterile lui decât era Ciclul cu care se luptase Marasi. Cel puțin ăla nu putea realiza acele mega-Împingeri din el fără să-și rănească propriii oameni.

Marasi a dat buzna înăuntru, ghemuindu-se lângă unul dintre camioanele răsturnate. A pornit cronometrul grenadei și a așteptat un moment în care Secvență să stea cu spatele. Spera că avea să se bazeze pe puterile lui pentru a devia gloanțele și nu avea să-i vadă grenada.

Din păcate, Secvență a aruncat o privire în direcția ei în clipa în care ea a aruncat grenada. A reușit cu greu să o îndepărteze Împingând-o, iar grenada a explodat lângă peretele din spate, fără a lovi pe nimeni. El a privit-o cu coada ochiului, de sus, apoi a aruncat o monedă în direcția ei. Abia a reușit să se adăpostească la timp. Dar-ar rugina... Ar fi putut, dintr-o clipă în alta, să mute camionul ăla din loc.

Nu, a gândit ea. *Ar avea nevoie de o ancoră la fel de grea.* De aceea Secvență Împinsese cu atâta forță în toate direcțiile. Putea Împinge cu o forță egală în toate direcțiile ca să se echilibreze. Nu putea muta un camion decât dacă Împingea, *în spate*, în ceva la fel de greu.

Nu o ajuta cu nimic treaba asta atunci când, numărându-și oamenii, a descoperit că mulți dintre ei sângerau în timp ce căutau un loc unde să se adăpostească. Unii zăceau pur și simplu nemișcați. Iar inamicul se regrupa... asta-i dădea un sentiment de rău augur. Ce gangsteri erau ăia care voiau să fie *mai înarmați* decât polițiștii?

Genul de gangsteri înarmați până-n dinți, s-a gândit Marasi. *Și care au impresia că pot câștiga. N-ar trebui să luptăm. Nu așa.*

Focuri de armă au răsunat prin încăpere, iar gloanțele s-au lovit cu putere de piatră și metal.

— Trebuie neapărat să ne retragem, a spus ea.

I-a făcut un semn lui Kellen, unul dintre locotenenții ei.

— Trebuie să începem să tragem focuri de acoperire și să organizăm o retragere! Ieșim prin deschizătura aia!

— Ne retragem? a întrebat Kellen, furișându-se mai aproape. Dar inamicii noștri!

— Suntem oameni ai legii, a spus Marasi, nu soldați! N-o să duc o bătălie în toată puterea cuvântului, în mijlocul unui oraș! Misiunea asta-i un eșec! E timpul să plecăm!

Kellen s-a gândit o clipă, apoi a aprobat din cap.

— Ai dreptate, a spus femeia. Ce vrei să fac?

— Adună-i pe ceilalți și ajutați-i pe răniți. Eu am să coordonez grupul din Bilming și mă gândesc cum să le distragem atenția. În care camion sunt explozibilii adevărați?

— Numărul șase!

— Al lui Wayne? Cine a stabilit treaba *asta*?

— Năruirea, pare-se, a spus Kellen. Eu nu m-am gândit la așa ceva.

S-au despărțit. Marasi și-a scos pistolul din teaca de la centura cu metale, apoi a luat-o la goană, expunându-se cât mai puțin, prin spațiul deschis spre camionul numărul șase, unde se adăpostise Blantach. Ca prin minune, acesta nu fusese răsturnat, deși Marasi nu credea că era o idee inspirată să-l conducă. Nu câtă vreme Secvență avea puterea de a răsturna vehiculele.

— Ne retragem, i-a spus Marasi lui Blantach. Vii cu noi?

— *Da*, dar-ar rugina să dea! a spus Blantach. Mă simt de parc-aș fi deschis un coș de picnic și-am dat de un cuib de viespi. Cine *sunt* indivizii ăștia?

— Sunt cei care vor să ne submineze civilizația, a spus Marasi. Și a continuat, lovind camionul cu palma: În ăsta avem explozibili. O să arunc câțiva înspre inamic, să ne acoperim retragerea.

— Dă-mi un minut, a spus Blantach. Să-mi pregătesc oamenii să vi se alăture. Avem răniți.

— Și noi, a zis Marasi. Să sperăm că explozia o să ne dea destul timp.

Marasi a tras adânc aer în piept, apoi a deschis portiera camionului și a urcat în el. A reușit să deschidă panoul dintre cabină și zona cu marfă, după care s-a strecurat în spate. Era întuneric, dar știa că lada cu explozibili era în spate — gata să fie arătată la livrare.

Pipăind, a localizat în ladă câteva grenade convenționale. Și ceea ce spera să fie o bombă incendiară, făcută din lut și lichid, imună la Împingeri.

Îngrijorată, s-a strecurat din nou în cabină și s-a pitit, gândind că blindajul portierei avea să o apere de gloanțe. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi displăcea mai mult poziția lor.

Dacă fugim, o să Împingă din nou cu putere în toate direcțiile, s-a gândit ea. *O să ieșim pe ușă în timp ce camioanele se rostogolesc peste noi!*

Dar ce altceva putea face? S-a strecurat afară din camion cu explozibilii ei. Kellen și Blantach i-au făcut semn, că erau gata de retragere. În depozit răsunau focuri de armă, dar de partea lor doar câțiva polițiști continuau să distragă atenția inamicului, în timp ce restul îi ajutau pe răniți.

Era momentul să...

Secvență a căzut din aer, aterizând chiar în mijlocul celor patru camioane după care se adăposteau. Apoi a Împins — două camioane de fiecare parte — aruncând camioanele cu o Împingere-în-oțel incredibilă.

Într-o clipă, au rămas fără adăpost. Complet expus, grupul de agenți i-a ridicat pe răniți în picioare. În celălalt capăt al încăperii, gangsterii încropiseră o mică baricadă din saci de nisip — iar unul dintre ei montase repede pe un trepied o mitralieră cu mai multe țevi rotitoare. Era o armă militară răcită cu lichid și alimentată cu bandă, care folosea gloanțe mai lungi de

o palmă de om. Armele acelea fuseseră create pentru eventualitatea unei invazii malwishiene și era ilegal să le comercializezi în afara Elendelului.

Abia în clipa aceea Marasi a fost frapată de cât de depășiți erau din punctul de vedere al armamentului. În încăpere s-a lăsat o tăcere ciudată, deși era sigură că auzise pe undeva un zgomot de sticlă spartă. O parte din mintea ei s-a concentrat asupra sunetului, dar și asupra acelei mitraliere. Stătea în fruntea polițiștilor, fixându-i țevile cu privirea. Conștientizând ce urma să se întâmple.

Adusese polițiști slab înarmați pe un câmp de luptă.

Mitraliera s-a pornit cu un sunet percutant sfâșietor și a scuipat un șuvoi de gloanțe concentrat spre Marasi și ceilalți agenți.

După care gloanțele s-au oprit în aer.

Apoi s-au năpustit imediat *înapoi*, spre fortificația inamică, lovind sacii de nisip și scuturile și făcându-i pe gangsteri să strige surprinși. Mitraliera s-a oprit brusc pentru o clipă. Tulburată, Marasi a aruncat o privire peste umăr — Waxillium Ladrian stătea chiar în spatele ei în picioare, cu franjurile mantiei de ceață fluturându-i în timp ce se întorcea și ținea cu un pistol chiar peste umărul ei. S-a auzit un singur *trosnet* de praf de pușcă.

Glonțul a trecut drept prin cătarea mitralierei, doborându-l la pământ, cu o gaură între ochi, pe bărbatul care deschisese focul.

— Scuze de întârziere, i-a anunțat Wax pe cei din jur. A trebuit să aștept ca focurile de armă să mă conducă la voi. Deci, ziceți că mergem mai departe?

24

Wayne a decis că era absolut nedrept să duci o luptă cinstită cu cineva. A izbit cu bastonul, care a pocnit-o pe trișoare în căpățână cu un zgomot plăcut. A căzut, dar s-a rostogolit și s-a ridicat imediat în picioare, zâmbind larg în timp ce rana de la cap i se vindeca — iar o picătură de sânge i se scurgea pe pielea devenită imaculată.

Normal că-i dăduseră abilitatea de-a se vindeca. Minunat. Dar-ar rugina dacă nu era minunat.

Ea a devenit o străfulgerare, iar el abia a apucat să-și ridice propria bulă de viteză la timp ca s-o vadă cu coada ochiului stâng. A încrucișat bastoanele ca să-i pareze lovitura. Apoi a început să lovească. A bumbăcit-o ca lumea într-o parte, în timp ce ea-i făcea la fel în partea cealaltă. Dar-ar Rugina și Năruirea! *Ustura*. Și avea la fel de multă logică precum ideea de-a bea whiskey scump când deja erai praf. Amândoi au dat înapoi, strâmbându-se de durere — extrăgând însă din propriile metalminți resurse pentru vindecare.

— Pe părțile sfinte ce-i lipsesc lui Armonie, femeie, a zis el scuturându-și brațul învinețit. Ești enervantă!

— Ești enervant! a spus ea. Ești... ești...

— Nu mai încerca să imiți accentul meu! a replicat Wayne.

— Poți să mai zici o dată „meu"? a spus ea, aruncându-și bastonul în aer, rotindu-l ușor și prinzându-l.

Dar-ar rugina...

Trișoare.

Femeie!

Wayne își dobândise puterile pe cinstite. Se născuse cu ele, noroc pur și simplu. Ea le furase pe-ale ei de la alții. *Clar* trișase.

Toată lumea știa că erau lucruri pe care le puteai lua și lucruri pe care nu le puteai lua. Ceasul de buzunar nefolosit al lui Wax? Numai bun de luat! Ceasul pe care i-l dăduse Lessie? Nici nu se punea problema.

Sufletele oamenilor? *Clar* interzis.

Cei doi și-au dat târcoale, ignorând haosul din restul încăperii. El oprise timpul când ceva a lovit în apropierea lui — un glonț care zgâria laterala unui camion — și a văzut scânteile țâșnind cu încetinitorul. Dar Marasi și polițiștii aveau să se ocupe de tipii cu arme. Wayne avea o clonă-deloc-asemănătoare-cu-el de care trebuia să aibă grijă.

Ea rânjea când el s-a năpustit în față, lovind. Da, se putea vindeca dacă el o lovea, dar o persoană se putea vindeca doar până rămânea fără rezerve de sănătate. Trebuia să continue s-o lovească și să spere ca ea să rămână fără rezerve înaintea lui.

Ea s-a ferit de data asta.

— Uau! a făcut Wayne. Stai locului!

— Uau... a repetat ea. Uauu...

— Termin-o!

Ea s-a dat înapoi în pași de dans, zâmbind.

— De ani întregi aștept clipa asta, a spus ea cu accentul pierit. Am tot plănuit, m-am tot pregătit... Am fost *construită* pentru tine, Wayne! Nu te simți onorat? Am fost *făcută* să te ucid *pe tine*!

— Ah! Trebuie neapărat să fii și *ciudată*?

— După ce te omor, am să-ți port pălăria și mirosul. Numai astea-mi mai lipsesc!

El s-a oprit în loc în timp ce ea rânjea. Ce ciudat... Dar-ar rugina...

Atunci ea s-a întors și i-a picat fața.

— *Ăsta* ce caută aici?

Wayne s-a strecurat în direcția ei ca să vadă ce văzuse și ea. Și... dar-ar rugina... *în sfârșit*. Eroul sosise. Wax stătea acolo de ziceai că-i Năruirea întruchipată, cu franjurile învârtindu-se în

jurul lui, protejându-i pe polițiști și trăgând la întâmplare în rândurile inamicilor.

Odată cu venirea lui Wax, trișoarea era ca și înfrântă. Toate erau în regulă în lume.

Desigur, Wax era ocupat pe moment și avea să aibă nevoie de ajutor. Așa că Wayne s-a năpustit asupra trișoarei și a izbit-o cu cotul în burtă — și a simțit ceva ascuțit la cotul ei când a făcut-o. Să fi fost vorba de metalminții ei? Sau de țepușă? Păi atunci, având în vedere că Wax era acolo, puteau face o manevră Specială cu Două Fețe. Doar că numai cu Wayne, pentru că Wax trebuia să împuște niște indivizi.

Când trișoarea a încercat să-l surprindă pe Wayne, el s-a răsucit și a lăsat-o să ia poziția de luptă. Apoi a întins mâinile prin spatele ei, și-a prins bastonul cu ambele mâini și i l-a tras sub bărbie. Icnind, femeia a început să-l lovească, dar asta nu a făcut decât s-o dezechilibreze.

Într-o clipă, Wayne a pus-o la pământ și, cu genunchiul fixat în spatele ei, a tras bastonul în sus, sufocând-o. Fusese și el în aceeași situație și nu era deloc plăcut — să-ți simți metalminții secând în timp ce ești obligat să te vindeci de sufocare.

S-a zbătut frenetic. Lumea din jurul lor încetinea și prindea viteză în reprize, în timp ce puterile ei erau activate de panică. Dar oricât de pricepută era în lupta cu bastonul, sărise peste tehnicile elementare de luptă corp la corp. Cineva care știa ce făceau ei doi l-ar fi putut trânti.

A clătinat din cap, dezamăgit.

— Nu poți să sari peste prizele de lupte, amice, i-a zis el. Dacă vrei să te-ncaieri ca lumea, trebuie *neapărat* să știi să câștigi lupta la sol.

Ea a răspuns cu un geamăt, ceea ce era *mult* mai bine decât înainte. Avusese noroc că apăruse Wax — Wayne fusese prins în colț până să ajungă eroul.

O siluetă în haine bune a aterizat lângă ei.

— Getruda, i-a spus el femeii, m-ai dezamăgit.

Apoi a îndreptat o armă spre capul lui Wayne.

Chiar în clipa aceea, Wayne i-a dat drumul și s-a ferit. S-a rostogolit — cui nu-i place o rostogolire ca lumea pe final? —, apoi a revenit într-o bulă de viteză care i-a acoperit pe el și pe Marasi, ce avusese grijă de unul dintre răniți.

— Hei, a zis el răsuflând din greu. Hai că-ncepe să iasă soarele și pe strada noastră, nu?

— Tot ar trebui să ne retragem, a spus Marasi. Nu suntem pregătiți pentru așa ceva.

— Dar e păcat să plecăm tocmai când câștigăm, a zis Wayne.

A făcut un semn cu capul în spatele lui. Secvență arăta spre ieșire — în timp ce dădea un ordin —, iar trișoarea s-a ridicat în picioare și a început să alerge în direcția aceea.

— Așa crezi? a spus Marasi.

A coborât privirea spre Mathingdaw — polițista rănită —, care ținea ochii strâns închiși, cu o grimasă de durere pricinuită de o gaură de glonț din picior.

— Dacă Wax îl rezolvă pe Monedăzvârlitorul ăla, da, câștigăm, a spus Wayne.

Inamicii erau într-un haos total, în timp ce oamenii lor se grăbeau spre ascunzători.

— Au cel puțin câteva gloanțe din aluminiu, a zis Marasi, arătând cu degetul într-o parte.

Într-adevăr, niște gloanțe — care se mișcau foarte încet prin aer — ignorau complet Împingerile lui Wax.

— Și de ce-s așa puține? a întrebat Wayne. Miles O-sută-de-vieți avea o grămadă de echipamente din aluminiu.

— Ăștia au avut de gând să se lase prinși azi, a spus ea. Sunt convinsă de lucrul ăsta. Voiau să-i lase pe agenții lui Blantach să pună mâna pe ei, în loc să trezească suspiciuni oprind ancheta.

— E o concluzie pripită, a zis Wayne. Dar tu cam ai dreptate cu chestii din astea. Ăștia nu ar fi vrut să fie luat prea mult

aluminiu. Căci ăia de la secții obișnuiesc să-l topească și să facă bani din el.

Wayne a aruncat o privire spre Wax, care stătea în partea din față. Încremenise, în timp ce arăta cu trei degete spre un glonț în trecere. Părea să-l... îndrepte în lateral.

N-avea cum... Era cam mult, chiar și pentru Wax.

— Instinctul îmi spune că, dacă rezistăm, ăștia se-mprăștie, a zis Wayne. Vezi tu, deja li s-a dus vestea când s-au luat la bătaie cu noi și nu mai au mare lucru de câștigat. Dar noi avem răniți și-ar fi greu să ne retragem.

Marasi a aprobat din cap.

— Bine, atunci. Rezistăm. Dacă Wax îl gonește pe Monedăzvârlitorul ăla.

— Cobor bula.

— Dă-i bătaie!

A coborât-o. Wax a continuat să se rotească și... dar-ar rugina... glonțul spre care arătase *părea* să se îndrepte către unul dintre gangsterii ce încercau să se apropie pe furiș de poziția agenților.

— Wax! a strigat Marasi. Cu ăștia ne descurcăm noi! Dar aș avea nevoie să se ocupe cineva de Monedăzvârlitorul ăla!

Wax a aruncat o privire spre ea, apoi a aprobat din cap și a tras în Monedăzvârlitor, care a sărit în aer și s-a ferit. Bărbatul s-a avântat drept în sus și, distrugând tavanul, s-a îndreptat spre oraș.

Wax l-a urmat, zburând printr-un luminator spart.

În timp ce cei doi se făceau nevăzuți, trișoarea s-a năpustit prin ușile din față. Gangsterii mai deștepți și-au dat seama ce se întâmpla și au ieșit cât de repede au putut. Wayne a sărit în față pentru a deschide focul, iar Marasi s-a îndreptat împleticindu-se spre o latură a încăperii. El s-a uitat nedumerit, până când grenada ei a făcut să încremenească un grup restrâns de inamici.

Restul era curățenie; bătălia adevărată se mutase în văzduh. *Ia stai așa*, s-a gândit Wayne. A ridicat o bulă de viteză, astfel

încât doi răniți din apropiere să se poată târî după un camion, la adăpost.

L-o fi avertizat careva pe Wax că Monedăzvârlitorul ăla Împinge ca un apucat?

Hmm. Ei bine, Wayne presupunea că prietenul lui avea să afle curând lucrul ăsta.

25

Wax s-a ridicat iute ca săgeata în aer şi a simţit o deconectare bruscă. Zburase de-atâtea ori prin Elendel încât se aştepta să-i vadă priveliştile. Oraşul — cu planul lui circular, cu trenul suspendat şi crucişătoarele imense din port — îl dezorienta.

Mai fusese acolo şi cunoştea geometria stranie a clădirilor, nu erau două la fel. Dar de acolo, de sus, vedea că erau aranjate după un model artistic. Prea ordonat, prea echilibrat, pur şi simplu perfect. Ca macheta unui oraş, făcută de un copil.

Monedăzvârlitorul inamic s-a îndepărtat cu un salt, îndreptându-se spre marginea oraşului, iar Wax a luat-o pe urmele lui cu câteva Împingeri-în-oţel. Adversarul lui era talentat, poate chiar un Monedăzvârlitor autentic, îmbunătăţit cu Hemalurgie. Se Împingea cu pricepere folosindu-se de clădirile pe lângă care treceau, în vreme ce Monedăzvârlitorii mai noi căutau mereu ancore — maşini, de exemplu — direct dedesubtul lor, uitând de cele din spate.

Totuşi, Wax a reuşit să se apropie de individ, anticipând direcţia în care avea să Împingă. Wax a ridicat Răzbunătorul. Nu voia să-l omoare — aveau nevoie de răspunsuri —, dar poate o lovitură în picior sau în braţ ar fi reuşit să...

Bărbatul *s-a aruncat* brusc în văzduh. Maşina de sub el s-a *contorsionat*, de parc-ar fi fost strivită, iar Wax a făcut o grimasă gândindu-se la oamenii dinăuntru. Monedăzvârlitorul s-a înălţat în înaltul cerului, iute ca glonţul, greu de văzut din pricina soarelui orbitor.

Wax a căzut grămadă pe un acoperiş din apropiere. Rugina *naibii*! Fusese...

Duraluminiu. Fir-ar să fie... Fusese doar o chestiune de timp până să ajungă să se înfrunte cu un inamic atât de puternic, însă el doar citise despre aceste puteri. Nu se confruntase niciodată cu ele. Asta elimina tot ce știa Wax despre duelurile cu Monedăzvârlitori. Cum să te lupți cu cineva care era în stare să se propulseze un kilometru și jumătate în văzduh dintr-o singură Împingere?

La fel cum te lupți cu oricine altcineva, s-a gândit Wax. *Cu istețime și pricepere.*

Dacă nu se înșela, bărbatul avea să fie nevoit să bea câte o nouă fiolă ori de câte ori își consuma energia. Wax s-a îndreptat spre un alt acoperiș, unde-și lăsase rănița înainte de a se alătura luptei. A mai luat un săculeț cu gloanțe din aluminiu și a renunțat la Supraviețuitorul-de-oțel, care era încărcat cu gloanțe obișnuite. A luat Răzbunătorul, care era și el făcut complet din aluminiu, încărcat cu cartușe din aluminiu. Singurele metale pe care le mai avea asupra lui, în teaca de la centură, și ea căptușită cu aluminiu, erau fiolele trimise de Armonie.

Va încerca să mă atace de deasupra, s-a gândit Wax, studiind cu atenție cerul. Bineînțeles, focurile de armă au răsunat de sus. Și inamicul avea o armă din aluminiu, dar Wax a reușit să sară peste partea laterală a clădirii și să se ferească. În timp ce cădea, s-a Împins printr-o fereastră din partea de sus, aterizând într-un apartament.

Camera era goală. Deci dacă Wax reușea să se strecoare la timp spre o fereastră din altă cameră, și-ar putea prinde inamicul prin...

Tot peretele apartamentului s-a prăbușit, făcut bucăți de grinzile metalice de sub lucrarea în piatră. Wax a fost izbit de un val de moloz și aruncat în peretele din spate. A gemut, iar molozul s-a răsturnat pe lângă el. A văzut cu coada ochiului o mișcare prin peretele proaspăt găurit.

Monedăzvârlitorul a făcut un salt în sus, ținând într-o mână o sticluță cu aluminiu pentru restabilirea metalelor

și un pistol în cealaltă. A făcut un prăpăd la fel de mare în clădirea de peste stradă, pe care-o folosise pe post de ancoră pentru cumplita lui Împingere. Era deștept pentru că folosea o sticluță; presupunând c-o umpluse ca lumea cu metale, putea trage o dușcă de fiecare dată când se folosea de duraluminiu.

Wax s-a ascuns după niște moloz când bărbatul a tras, iar din piatra lovită de gloanțe a țâșnit un praf alb. Molozul a scrâșnit sub piciorul lui Wax și a căzut peste el când a tras de câteva ori fără să țintească, pentru a îndepărta inamicul. Funcționa, însă... *dar-ar rugina...*

Wax și-a făcut loc prin moloz, nesigur pe picioare, ieșind în holul blocului. S-a ascuns aici pentru o clipă, arzând ușor oțelul pentru a descoperi sursele de metal din jur, astfel încât să poată aprecia dimensiunile camerelor din apartamentele învecinate. A reîncărcat în liniște — și a strecurat o fiolă de metal de la centură pentru a-și reface rapid rezervele.

Cum prețul aluminiului scăzuse — de la extravagant la pur și simplu scump —, oamenii începuseră să-l folosească din ce în ce mai mult. Precum teaca de la centura lui Wax. Dar sticluța pe care-o avea inamicul era mai bună. Fiolele lui Wax aveau să fie vulnerabile pentru o perioadă scurtă dacă le scotea ca să bea din ele, în vreme ce...

Un glonț a străpuns lemnul peretelui și nu a lipsit mult să-l lovească pe Wax în cap. S-a lăsat în jos, înjurând, și a făcut semn să plece adunăturii de gură-cască zăpăciți care începuseră să scoată capetele din apartamente. A urmat un alt glonț, la fel de aproape. Monedăzvârlitorul le trăgea din exterior și le Împingea prin lemn. Dar cum de-l vedea pe Wax? Ar fi trebuit să fie nevăzut...

Tâmpit mai ești! s-a gândit Wax, stingându-și oțelul. Probabil că inamicul avea o țepușă care-i permitea să folosească de bronz și să simtă când cineva utiliza Allomanția în apropiere. Wax a mai înaintat puțin de-a lungul holului, dar nu

au mai venit gloanțe prin perete. Poate că Monedăzvârlitorul avea să-l creadă mort?

Presupunând că e un Monedăzvârlitor înnăscut — ceea ce e foarte probabil, având în vedere priceperea lui —, are o țepușă pentru bronz și una pentru duraluminiu. Cel puțin. Corpul uman putea suporta până la trei țepușe fără a fi expus la influența și controlul direct al lui Armonie. Dar Marasi susținea că inamicul găsise o cale de a depăși acea limită. Poate că era legat de faptul că Armonie era orb.

În ciuda avertismentelor sale, oamenii continuau să aglomereze holul din spatele lui Wax. Mulți se adunaseră în jurul apartamentului distrus să caște gura. Prea mulți civili. Wax nu putea rămâne acolo. A ajuns în capătul holului, a deschis fereastra cu o lovitură zdravănă de picior, s-a strecurat afară și a sărit — folosindu-se de Feruchimie ca să scadă în greutate și să nu se lovească prea tare.

Imediat, Monedăzvârlitorul inamic a apărut pe un acoperiș din apropiere și a început să tragă.

Wax a virat împleticit după un colț și a încetat să-și mai umple metalmințile — pe care în perioada aceea le purta adânc înfipte în piele. Era o schimbare pe care-o făcuse, cu ajutorul chirurgilor, în urma evenimentelor legate de Brățările Doliului. Corpul unui om se comporta ca aluminiul, protejând de interferențe lucruri precum metalmințile.

Totuși, poveștile spuneau că, dacă avea destulă putere, un Allomant putea să nu ia asta în seamă. Războinicul în Ascensiune o făcuse. Dar-ar rugina... Oricum, omul apăruse imediat ce Wax își extrăsese energia dintr-o metalminte. Văzuse *Feruchimia* lui Wax cu bronzul lui, lucru pe care doar foarte puțini practicanți îl puteau face. Cât de priceput era omul ăla?

Dacă mă urmărește să-mi activez abilitățile, s-a gândit Wax, *hai să profităm de chestia asta.*

A ocolit partea din spate a clădirii și a găsit un canal de scurgere lângă stradă. Wax a împins în el o singură dată, cu

putere, dar s-a întrerupt imediat pentru a-şi lua avânt în sus. Cum cei mai mulţi Monedăzvârlitori foloseau Împingeri lungi în zbor, acea singură Împingere scurtă avea, probabil, să facă să pară că Wax se afla încă la sol.

Împingerea l-a aruncat pe Wax în aer vreo şase metri buni — s-a prins de partea laterală a clădirii, agăţându-se de o formaţiune din piatră. A rămas acolo, încă sperând să-şi captureze viu adversarul.

S-a auzit scrâşnetul unor picioare pe acoperişul de deasupra, iar o umbră s-a mişcat. Trăgând adânc aer în piept, Wax s-a Împins în sus şi a sărit chiar în faţa inamicului. O Împingere rapidă în spate l-a izbi pe Wax de individ, amândoi căzând grămadă pe acoperiş.

Folosindu-se de elementul surpriză, Wax — care îngenunchease peste inamic — l-a lovit pe bărbat cu pumnul peste încheietura mâinii, ca să-l facă să scape pistolul. Apoi l-a apucat de vestă şi a ridicat pumnul. Stând atât de aproape de el, nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa bulelor de viteză — iar Wax nu avea niciun metal în care să se poată Împinge asupra lui. Era posibil ca individul să fi avut cositor pentru putere. Câţiva pumni în faţă ar fi trebuit să fie suficienţi pentru a-şi da seama.

Wax şi-a ridicat inamicul şi a început dea în el. Şi, la naiba, poate că era entuziasmat de ideea de a se bate din nou, dar loviturile nu păreau să-i provoace lui Wax dureri la încheieturile pumnilor, aşa cum se întâmpla cândva.

Panicat, inamicul a început să-şi caute arma, dar Wax a continuat să-i tragă pumni. Era o oarecare incertitudine care îl izbea de fiecare dată pe cineva când încasa un pumn, mai ales în cap. Parcă nu-i venea să creadă, era ceva intolerabil, uluitor. Wax şi-a adus aminte cum fusese prima dată — cum nu reuşise mintea lui să facă legătura dintre experienţele trecute şi noua ei existenţă dureroasă de tip pumn-în-faţă. Omul s-a panicat şi mai tare, iar Wax şi-a dat seama că făcuse un calcul greşit, o

secundă mai târziu — când bărbatul a împins-în-oțel în jos cu putere, în cuiele și tijele de fier din acoperiș.

Wax și Monedăzvârlitorul au fost aruncați în sus de o rafală de vânt și o explozie bruscă a forței de gravitație. Wax a reușit să se prindă de Monedăzvârlitor pentru prima parte-a drumului. Dar înainte să ajungă la altitudinea maximă, bărbatul a pus mâna pe fața lui Wax, iar acesta a simțit o răceală bruscă.

Rezerva de metal îi dispăruse.

Monedăzvârlitorul mai avea o putere. Era Parazit, cu abilitatea de a absorbi Allomanția celorlalți. A zâmbit, privindu-l pe Wax în ochi — iar acesta a scotocit după o fiolă în săculețul centurii sale cu metale. Centura, proiectată să se rupă în cazul în care cineva împingea în metalele dinăuntrul ei, s-a desprins; și cum Wax avea mâna băgată în ea iar încuietoarea era deschisă, însemna că fiolele zburaseră în aer.

Însă Wax a reușit să apuce o fiolă. Rămas fără oțel, la treizeci de metri în aer, a dus fiola la buze — dar abia a apucat să guste lichidul, când fiola a explodat. Un foc de armă dinspre inamic îl ratase cu puțin — dar a lovit fiola, făcând-o țăndări.

Wax și-a crescut imediat greutatea, ceea ce i-a încetinit cu mult ascensiunea. Următorul glonț a trecut prin aer chiar pe deasupra capului său. O secundă mai târziu, și-a oprit brusc ascensiunea și a început să cadă, apoi a trecut la umplerea metalminții ca să-și reducă instantaneu viteza de coborâre — dar a avut grijă să nu devină atât de ușor, încât să-i opună vântul rezistență. Mai multe gloanțe i-au trecut pe lângă cap în timp ce Monedăzvârlitorul se chinuia să-i aproximeze mișcările. Wax a căzut grămadă și, în ciuda haosului — în ciuda faptului că i se strânsese stomacul și amețise de la aruncătura aceea bruscă —, și-a dat seama de un lucru.

Fără metale era mort. Dacă nu reușea să-și schimbe traiectoria, următoarele gloanțe aveau să-l lovească în momentul în care Monedăzvârlitorul și-ar fi reglat ținta. Căderea lentă nu era suficientă. A ajuns la metalele dinăuntrul lui și a sorbit un strop

mic de oțel pe care a reușit să-l găsească. S-a folosit de el pentru a se arunca în aer, împingând în turla unei clădiri și ferindu-se de următoarele împușcături de deasupra.

Apoi s-a așternut liniștea. Se mai auzea doar vuietul vântului. A ridicat privirea și a văzut una dintre fiole în picaj, așa că și-a redus pentru o clipă greutatea pentru a-și încetini căderea și a ajunge la același nivel cu fiola. A întins mâna și a încercat să ajungă la ea — era la câțiva centimetri, aproape de vârfurile degetelor lui...

Poc. Fiola i-a căzut în palmă. Wax s-a rotit în aer, înghițind jumătate din fiolă. Ca o strălucire de lumină, vederea de oțel i-a revenit. A trecut printre clădiri în timp ce cădea și s-a împins la voia întâmplării într-o parte. Gloanțele de deasupra au străpuns aerul din jurul lui o clipă mai târziu — iar pământul s-a apropiat cu o viteză înspăimântătoare. În ultimul moment, Wax a aruncat fiola pe jumătate plină sub el și a *împins*.

Fiola s-a lovit de pământ și a explodat, dar metalul dinăuntrul ei era o ancoră suficient de puternică. A încetinit și a atins pământul derapând, cu franjurile mantiei de ceață fluturând în jurul lui. Cu inima bubuind, a smuls pistolul din teacă și l-a îndreptat în sus.

Dar cerul era pustiu. Bărbatul se hotărâse să accepte situația și să dea bir cu fugiții.

Wax a aterizat într-o piață pavată cu piatră decorativă și câteva statui impresionante — realizate într-un stil artistic ciudat, cubist. Căderea lui atrăsese... ei bine, atrăsese ceva atenție. Părea că întrerupsese o ceremonie de inaugurare a unei noi clădiri, deoarece un jurnalist se afla acolo cu un aparat de fotografiat.

După o strălucire de lumină, Wax și-a dat seama că avea să fie o știre de primă pagină în ziarul de după-amiază. Minunat. S-a ridicat, potolindu-se, și s-a adăpostit sub un umbrar, pentru orice eventualitate. Apoi, în timp ce se gândea ce să facă mai departe, o mașină neagră, elegantă, a oprit în fața lui, iar din ea

a coborât tocmai Hoid, șoferul — având pe cap o șapcă de șofer și mănuși albe. Ce făcea *el* acolo?

— Mașina dumneavoastră, domnule, a spus el, făcând un gest.

— Pe Scadrial, cum de m-ai găsit? a întrebat Wax.

Hoid a ridicat o sprânceană spre mulțimea ce se aduna.

— Să-mi fie cu iertare, Lord Ladrian, însă dumneavoastră *chiar* faceți spectacol. Nu e din cale-afară de greu să vă iau urma.

Era corect. În timp ce mulțimea sporovăia, lui Wax îi surâdea tot mai tare ideea de a se strecura în mașină și să plece de acolo. Însă ceilalți luptau în continuare pe viață și pe moarte.

— Mulțumesc, Hoid, a spus el. Dar Wayne și Marasi au nevoie de mine.

S-a avântat în văzduh, atrăgând și mai mult atenția — și un al doilea flash al aparatului de fotografiat.

26

Marasi a acceptat fără tragere de inimă să le permită agenților locali să curețe locul — deși reușise să-și recupereze două dintre grenadele allomantice — și să-i trimită după gratii pe membrii Set pe care reușiseră să-i captureze. Îi displăcea ideea, deoarece asta însemna că, cel mai probabil, indivizii aveau să ajungă pe mâinile grupării Set. Dar în acel moment nu prea avea ce face în privința asta. Agenții ei răniți erau o problemă mult mai presantă.

Trecând cu vederea acele aspecte... ei bine, de când sosise Blantach cu oamenii ei, întreaga misiune devenise o mare catastrofă. Și uite așa, la trei ore după ce intrase în Bilming, s-a trezit alături de Wayne, VenDell și Wax într-o încăpere de la Secția de Poliție a orașului. Își trimisese oamenii la spital și stătea cu raportul victimelor în față.

Doi polițiști morți. Dar-ar rugina... o durea să le citească numele. Era un dezastru.

Dar pentru moment, a încercat să se concentreze asupra situației lor dificile.

— Deci tu spui că Armonie e *orb*? a întrebat ea.

Wax a aprobat din cap, cu o privire pierdută în timp ce stătea în apropiere, fixând peretele.

— A spus că ne trimite orice ajutor poate. Dar era îngrozit, Marasi. Îngrozit de-a binelea. Și având în vedere ce-am descoperit eu și Steris... mă îngrijorează faptul că inamicii noștri sunt aproape de obținerea unei arme. Periculos de aproape.

I-a aruncat o privire, apoi a tăcut. Nu voiau să spună prea multe, de teamă să nu fie observați. Nu era nimeni la ușă, dar puteau asculta ce se vorbea în cămăruța aceea folosind alte metode. Pereții de un galben spălăcit și becul, care atârna la

voia întâmplării, dădeau acelui loc un aer sumbru. Punea pariu că o foloseau pentru interogatorii.

Polițiștii din Bilming nu încuiaseră ușa — nu ar fi îndrăznit —, dar Wax și ceilalți fuseseră obligați să-și predea armele. Iar când fuseseră lăsați acolo, li se dăduse clar de înțeles: *Nu încercați nimic.*

Deși li se oferiseră patru scaune, doar Marasi s-a așezat — în partea din spate a încăperii. Wax se plimba prin fața ușii. VenDell stătea pe podea, lângă perete, cu un aer epuizat. Își oblojise oasele fixându-le cu tendoane, ceea ce făcea ca trăsăturile lui să pară nefirești, de parc-ar fi fost plămădit din cocoloașe. Ca o sculptură din ceramică scăpată pe jos și lipită la loc, dar cu bucățile îmbinate aiurea.

Wayne moțăia, bineînțeles.

Pe podea, cu pălăria trasă pe ochi, cu jacheta împăturită sub cap pe post de pernă. Mânca-l-ar rugina de om... Și-ar fi dorit ea să-i fie atât de ușor... Cu doi morți, simțea cum i se năruie toată încrederea. Cali Hatthew era polițistă de numai doi ani — și o implorase să vină în misiunea aceea. Sângele ei era pe mâinile lui Marasi. Crezuse că plănuise bine totul, dar...

Wax s-a îndreptat spre ea și s-a lăsat pe vine.

— Hei, a spus el, te simți bine?

Ea a clătinat din cap, arătând cu degetul spre raportul victimelor.

— Cei doi care aveau unele informații utile au scăpat, iar eu am pierdut doi agenți buni. Alți cel puțin doisprezece au răni grave, plus că s-ar putea să mai fi cauzat *și* un incident interurban. Aaa... iar grupul Set o să-și elibereze toți oamenii, doar ca să ne tragă una-n *plus* la gioale!

El a schițat o grimasă.

— Marasi, ne confruntăm cu unii dintre cei mai șmecheri și mai puternici oameni din lume. E *clar* c-o să mai fim și depășiți strategic din când în când! Ai făcut o treabă bună, ai avut grijă ca toată lumea să fie cât mai în siguranță posibil.

— Am fi fost morți dacă nu ajungeai tu!

— Dar am ajuns. Tu nu ești criminală, Marasi. Asta nu-i meseria ta. Meseria ta e să investighezi, să planifici și să asiguri respectarea legii.

— Și meseria ta care e? a întrebat ea.

El s-a ridicat în picioare.

— Sunt sabia lui Armonie, Marasi. Recent scoasă din rastel și scuturată de praf. Indiferent ce s-a întâmplat astăzi, noi trebuie să ne ducem munca mai departe. Pentru că se întâmplă *într-adevăr* ceva important în orașul ăsta. Ceva extrem de periculos. Astăzi ai pierdut doi oameni buni — dar ei au murit încercând să împiedice morțile altor *milioane*.

Ea a aprobat cu un gest, frecându-și tâmplele ca să alunge durerea de cap. Dacă el și Steris aveau dreptate... dacă inamicul încerca să introducă pe furiș o bombă în Elendel...

— În regulă, a spus ea, încercând să se concentreze. Avem nevoie de piste. Ce facem acum, că Secvență a scăpat? Unde căutăm?

— Ne ocupăm de asta, a zis Wax. Bărbatul cu care m-am luptat era înzestrat cu țepușe. Precum Ciclul pe care l-ai ucis și femeia cu care s-a luptat Wayne. Fiecare dintre țepușele alea presupune moartea unui Născut-din-metal.

— Răpirile? a întrebat Marasi, simțind un nod în stomac.

În ultimii zece ani, principala activitate a grupului Set — cea care atrăsese inițial atenția lui Wax și Marasi — a reprezentat-o răpirea unor femei cu linii genetice puternic allomantice. Cercetările din ultimii câțiva ani arătaseră că nu erau singurele. Dispăruseră și alții, bărbați și femei — cele mai multe persoane fiind din Ținuturile Necruțătoare, unde asemenea dispariții nu erau anunțate. Mereu Născuți-din-metal sau cu Născuți-din-metal printre rude.

Îngrijorarea lui Wax și Marasi cu privire la motivul disparițiilor fusese tulburătoare. Acum, că găsiseră și membri ai grupului Set cu acces la atâtea puteri...

— Am încercat să urmărim firul răpirilor, Wax, a spus ea. Toate sfârșesc într-o fundătură. Suntem *siguri* că Armonie n-a văzut nimic legat de asta? Poate înainte să fi orbit?

— El are tendința de a vorbi criptic, chiar și cu noi, a zis VenDell încet, din locul în care stătea lângă perete. A ridicat privirea spre ei, cu fața distrusă, mișcându-se ciudat: Dar nu cred că știe unde s-au dus ăia. Când îi căutam, ne întrebam de ce Armonie nu ne-a dat mai multe informații. De ce n-a căutat prin părțile tainice ale lumii, să ne spună. Cred că el nu mai vede detalii de ceva vreme. Dar și-a... ascuns neputința de noi.

Kandra a oftat, luându-și brusc o mină epuizată — pielea i-a devenit transparentă, de un verde spălăcit.

— Și... mai e ceva, Waxillium. El încearcă să ascundă lucrul ăsta, dar eu cred că e ceva... în neregulă cu Armonie. Văd o umbră întunecată în spatele lui.

— La ce bun să-l ai pe Dumnezeu de partea ta, a întrebat Marasi, încrucișându-și brațele, dacă nu face nimic să te ajute?

— A *făcut* ceva ca să ne ajute, a replicat Wax. Ne-a trimis pe noi. O lecție pe care tot încearcă să mi-o dea.

— Am să iau eu legătura cu el, a spus VenDell, și-o să-i mai cer ajutor. Dar Waxillium are dreptate... Comisare Colms, noi *chiar* suntem încercarea lui de a face ceva.

Wax s-a întors într-o parte, afișând din nou o expresie pierdută. Nu-i povestise tot ce i se întâmplase cu ani în urmă. Ea a crezut că poate Wax *murise* pentru o clipă. Înainte să-l găsească frânt în acel altar rece, părăsit. Se întâlnise cu Armonie.

Acum Wax vorbea *așa* uneori. Cu o autoritate pe care ea nu a auzit-o nici măcar din partea preoților în chestiuni de natură religioasă.

Ușa s-a deschis, iar căpitanul Blantach a intrat. Se schimbase într-o uniformă curată și se vedea că-și trecuse un pieptăn prin părul scurt și blond, dar tot părea răvășită. Poate și din cauza bărbatului care pășea în urma ei.

Oh, la naiba... s-a gândit Marasi. *Asta a venit cu primarul.*

27

Wax a oftat. Problema devenise mai degrabă una de natură politică decât jurisdicțională. Într-adevăr, pe parcursul întregii zile se îndreptase în acea direcție ca o diligență în galop fără vizitiu. I-a aruncat o privire lui Marasi, care a aprobat din cap. El trebuia să preia frâiele în momentul acela.

A făcut un pas în față pentru a-l întâmpina pe lordul primar al Bilmingului, Gave Entrone, un om pe care Wax îl întâlnise în câteva ocazii — fiecare mai respingătoare decât precedenta. Și era mare lucru, pentru că la prima lor întâlnire Entrone o insultase pe Steris în față.

Gave ieșise în lume venind din Noul Seran, orașul său natal. Cu doi ani în urmă ajunsese în Bilming — chiar în centrul politic al Orașelor Exterioare — și se dovedise a fi exact genul de om pe care și-l doreau pentru a „ține piept" tiranicului Elendel.

În ziua aceea era îmbrăcat în ținută oficială, și chiar și-a verificat butonii în timp ce intra — fără îndoială, pentru a scoate în evidență diamantele strălucitoare incrustate în lemn. Cu părul negru dat pe spate și o bărbie pe care-o puteai folosi la desfăcut conserve. Și, bineînțeles, cu zâmbetul îngâmfat caracteristic.

Funcția de lord primar al Bilmingului era una importantă — probabil cea mai importantă din afara Elendelului. Ceea ce însemna că Wax trebuia să aibă grijă să nu-l insulte. Avea să fie o discuție delicată.

— Uau! a făcut Wayne, ridicându-se în capul oaselor. Să vezi și să nu crezi! A peticit cineva un sac cu sule și a făcut om din el! Mai și umblă!

În cameră s-a așternut tăcerea. VenDell a chicotit.

— Ai de gând să-ți ceri scuze pentru asta, Ladrian? a întrebat Gave.

— Oh! a făcut Wayne ridicându-se în picioare. Este Gave Entrone. Mă scuzați, Lord Primar! V-am confundat c-o altă chestie. Dar asemănarea-i de-a dreptul stranie.

— Wayne! a intervenit Wax.

— Da, șefu'...

— Te rog, nu mă mai ajuta!

— Am înțeles!

Wax și Entrone s-au privit țintă în ochi. Wax era convins că omul avea legături cu Set. Așa se explica, în parte, ascensiunea lui fulminantă în politica Orașelor Exterioare.

— Iată-ne, așadar, a spus Gave, frecându-și mâinile. Waxillium Ladrian. Marele om al legii din Ținuturile Necruțătoare. Implicat într-o operațiune *ilegală* în orașul meu!

— Avem jurisdicție aici! a zis Marasi. În conformitate cu articolul...

— Articolul șaptesprezece din Legea Justiției Unite? L-am abrogat, mai ții minte? Acum trei luni!

— Nu-l poți abroga, a spus Wax. Nu ai autoritatea necesară.

— Nu avem autoritatea necesară? a întrebat Entrone. Pentru a avea un cuvânt de spus în privința felului în care este aplicată legea în *orașul nostru*? Păi, o asemenea afirmație *chiar* e arogantă, nu-i așa, căpitane Blantach?

— Teoretic este adevărat, Lord Primar, a răspuns ea.

— Teoretic, a spus el, un jegos de mascat sudist ar putea da o lege care să susțină că ei au „jurisdicție" aici. Dar cu ce drept? Și, după ce a dat ocol camerei, s-a oprit în fața lui Wax: Nu sunt de-ai *noștri*.

— Înțeleg ce vrei să faci, Entrone, a zis Wax încet.

— Chiar înțelegi? a șoptit Entrone, apropiindu-se suficient de mult încât Wax să-i poată simți mirosul de mentă al respirației sale. *Chiar* îți dai seama cât de *savuros* e momentul ăsta? Te-ai străduit din răsputeri să împiedici prostia aia de

lege să treacă — şi totuşi, iată-te aici, în mâinile mele. Conform legilor *noastre*, eşti infractor, ai încălcat cel puţin o *duzină* de diverse articole. Singura ta soluţie de rezervă este să ne ignori autoritatea — tocmai lucrul pe care *luni* în şir ai susţinut că-l meritäm. Te-am prins, Ladrian! Al meu eşti!

— Guvernatorul n-o să accepte în veci aşa ceva, a spus Marasi.

Evident, asta-şi dorise Entrone. Îşi *dorise* ca Wax să se întoarcă în genunchi în Elendel şi să-i implore să-l graţieze. Iar Legea Supremaţiei? Ei bine, insistând că Elendelul avea puterea necesară pentru a trece peste autoritatea locală, Wax urma să se dovedească a fi, practic, un ipocrit. Lucru care avea să alimenteze şi mai mult războiul dintre Elendel şi Oraşele Exterioare. Exact ce-şi dorea omul ăsta.

Entrone a zâmbit. Fără să-şi arate dinţii. Doar două buze îngâmfate care-ar fi arătat *mult* mai bine sparte şi pline de sânge. Lui Wax îi era foarte greu să se abţină.

Dar-ar Năruirea, ce-l urăsc pe omul ăsta! a gândit el.

— Poate, a intervenit VenDell ridicându-se în picioare, aţi fi dispus să ascultaţi de o... autoritate superioară, Lord Primar.

Kandra şi-a făcut pielea complet transparentă, scoţând la iveală oasele de dedesubt — craniul din spatele feţei sale, spart şi ţinut laolaltă cu tendoane. Era o imagine înfiorătoare, mai ales că VenDell alesese să-şi lase globii oculari aşa cum erau — iar aceştia păreau a pluti în jeleul în care se transformase figura lui.

— Ah! a făcut Entrone. Una dintre marionete! Uite cum încearcă să ne înspăimânte, căpitane Blantach!

— Ăăă... da, a spus VenDell. Sunt emisarul şi reprezentantul lui Armonie.

— Eu nu urmez Calea, a zis Gave fluturând din mână. De ce m-ar interesa?

— De Dumnezeu? a întrebat VenDell.

— Nu-i Dumnezeul meu, a răspuns Gave. Dumnezeul meu e industria, progresul şi caracterul neînduplecat al sufletului

omenesc! Nu vreun preot care-a reușit și el să soarbă niște zeamă lăsată în urmă de-o entitate moartă de-un car de ani! Aaa! Ia te uită, căpitane Blantach! Ăsta se preface a fi șocat de vorbele mele!

— Nu se preface, a spus Wax. VenDell e o persoană ca oricare dintre noi. Doar că e un pic mai... maleabil.

— Vai, Ladrian, a zis Entrone, după care a avut tupeul să îl bată pe Wax pe braț. Ușor te mai lași dus de nas. Kandra sunt niște animale. Niște marionete. Păi, ăștia nici măcar nu sunt cu adevărat vii. Sunt năluci-de-ceață care se *prefac* a fi oameni, iar eu nu reușesc să înțeleg de ce ar trebui să mă simt *intimidat* de o mâzgă vorbitoare care...

S-a întrerupt când a observat că, pe nesimțite, Wayne s-a apropiat de el.

— ...o mâzgă, a continuat Gave, care... ăăă...

— Dă-i bătaie, a zis Wayne, cu ochii îngrijorător de mari. Continuă să-mi mai jignești prietenii... *Hai, zi!*...

Entrone a dat înapoi, părând tulburat de-a binelea.

— Ai la dispoziție o oră, i-a spus el lui Wax, până voi anunța în mod oficial că depunem plângere. Ori evadați de aici — și poate împușcați și ceva polițiști —, ori vă contactați guvernatorul și-l implorați să vă ajute. Vă trimit eu un radio.

S-a retras în grabă, încercând în același timp să fie cu ochii pe Wayne. Într-un final a lăsat-o pe Blantach în urmă.

— Ce cretin, a spus Wayne, renunțând la fața înfricoșătoare cu ochii bulbucați.

— Eu... îmi cer scuze, a spus Blantach. N-am avut de ales, a trebuit neapărat să-l chem.

— E-n regulă, Blantach, a zis Wax. Dar trebuie *neapărat* să înțelegi un lucru. Nu ai cum să ne-arunci în închisoare — nu fără să riști soarta întregului Bazin. Te rog să înțelegi.

— Am să văd dacă reușesc să... rezolv ceva.

Blantach a aruncat o privire peste umăr, spre biroul secției de poliție.

— Dar de-acum nu mai am ce face, Colms. Data viitoare, *contactează-ne* înainte să desfășori o operațiune în orașul nostru.

Și s-a retras, închizând ușa — care avea o ferestruică în partea de sus. O clipă mai târziu, un gardian le-a dat un radio și a rămas afară ca să îi supravegheze.

Wax a oftat și s-a întors spre ceilalți. Chiar nu avea de gând să aibă încredere într-un radio primit din mâinile inamicului.

Pielea lui VenDell și-a recăpătat nuanța normală. Kandra a ezitat, apoi s-a uitat la Wayne.

— Chiar ai vorbit serios? Chiar sunt... prietenul tău?

— Firește, a spus Wayne. Adică tu ești ăla înțepat de care facem bâză, dar în fiecare echipă e unul din ăsta. Și, arătând spre Wax, apoi spre Marasi și VenDell: În echipa mea sunt trei. Cinci, dac-o pui și pe Steris la socoteală, căci face cât doi. Dar întotdeauna e loc de mai mulți.

— Am... înțeles, a zis VenDell, scărpinându-se într-o parte a capului.

— Ideea este, a continuat Wayne, că *noi* avem voie să facem mișto de tine, deoarece ne ești simpatic. Așa stă treaba. Dacă face altcineva chestia asta, îi îndesăm un baston undeva, nu spun unde, deoarece mă străduiesc să-mi controlez limbajul.

— Pe bune? a intervenit Marasi.

— Mda... Ranette îmi spune mereu să am grijă ce zic, că poate-s copii prin preajmă. Lucru ciudat, nu vi se pare? Copiii-s ăia care oricum n-or să priceapă ce zic eu, așa că de ce să mă feresc să nu audă *ei*?

Wax s-a întors spre ușă, tot frământându-și mintea încercând să găsească o ieșire din situația respectivă — dar o parte din el și-a dat seama că n-avea niciun rost. Putea să plece de acolo și să-l ignore pe Entrone. Dar în felul ăsta n-ar fi făcut decât să mai pună un lemn pe foc, stârnind astfel un război civil. Mai mult decât atât, ar fi fost el în stare să-și continue investigațiile în oraș fără să-l urmărească poliția la tot pasul?

Oare bomba ce rol joacă în toată povestea asta? s-a gândit Wax. *Toate zvonurile despre căderi de cenușă. Sora mea. Ce se întâmplă cu adevărat?*

Poate că avea o metodă prin care să afle niște răspunsuri. A dus mâna la centură, pe care-o recuperase și-și refăcuse stocul de muniție — din raniță mare pe care-o luase cu el și o ascunsese pe acoperișul unei clădiri. În săculețul de la centură, lângă fiolele cu metale a simțit cercelul pe care i-l dăduse Armonie.

Și pe celălalt. Făcut din trellium.

La naiba. Trebuia măcar să încerce. A scos cercelul din trellium și l-a introdus în ureche.

A simțit un șoc și o deconectare, ca și cum ar fi călătorit cu o trăsură care, la un moment dat, ar fi lovit o denivelare. Altfel decât atunci când vorbise cu Armonie. Apoi s-a simțit *atras* către ceva puternic. O vibrație a trecut prin el, cu forță, violent. A început să respire accelerat, iar în jurul lui camera s-a cufundat în ceață. Imediat, o voce cunoscută i-a străpuns mintea de parcă o țepușă i s-ar fi înfipt în creier.

Mai repede. Chestia asta trebuie neapărat să funcționeze.

Telsin. Își auzea sora vorbind. Părea că simte ceva din jurul ei. Era în exterior... nu se auzea ecoul specific unei încăperi.

Nu mai avem mult timp, a continuat ea. *Dispozitivul de livrare de rezervă e prea evident. Prea ușor de oprit.* Vreau neapărat *să funcționeze dispozitivul principal. Am nevoie...* Vocea a ezitat. *Simt ceva,* a spus ea, apoi a făcut un pas în lateral.

Vocea i-a devenit mai zgomotoasă, concentrată asupra lui. *Dă-i drumul! Te-ai luptat cu fratele meu. Partea aia o știu deja. E... stai așa...*

Waxillium? Tu ești? Ah... chiar tu ești. Te simt. Ți-ai găsit cercel din trellium, nu-i așa? Isteț. Tu ai fost cu ideea sau zeul ăla al tău?

— Bună, Telsin, a șoptit el.

N-avea rost să încerce să mintă. Ea îl simțea, la fel de limpede cum o simțea și el pe ea. A încercat să-și trezească niște

sentimente familiale. Dar în clipa aceea nu simțea decât că vocea aceea îl bântuia. Era un ecou dintr-un timp demult pierdut. Un timp pe care el îl lăsase în urmă, dar care nu voia să-l părăsească.

Deci ești în Bilming. Părea amuzată. *Ca de obicei, ai sosit cu mare tam-tam. Mă bucur să văd că nu s-a schimbat nimic. N-ai fost niciodată bun de ceva, doar când lăsai o mare mizerie în urma ta ca s-o curăț eu.*

— Telsin, a spus el încet, ce faci?

Ceea ce trebuie făcut, frate. Ca întotdeauna.

— Eu...

Ce putea să spună? Toate obiecțiile lui păreau inutile. „Ai să provoci moartea a milioane de oameni"? În urmă cu șase ani fusese dispusă să-și sacrifice propriul popor pentru a-și atinge scopurile. Nu-i păsa de locuitorii Elendelului. „Ai să ne trădezi poporul"? Fusese dispusă să-l trădeze pe *el*.

— Te joci cu niște forțe pe care nu ai cum să le controlezi.

Genul ăsta de lucruri îi plăceau ei, să se joace cât mai mult cu focul.

Oare ce sperase el să rezolve? Ar fi trebuit să se gândească mai bine la asta. Era prea deștept ca să intre în bârlogul inamicului fără un plan.

Vai, Wax, a spus Telsin în mintea lui. *Încă te prefaci, nu-i așa? Îți spui că tu ești eroul? Unde era eroul ăla când familia noastră avea nevoie de el? Plecase să se joace de-a omul legii prin Ținuturile Necruțătoare. Fugea de adevăratele responsabilități. Îți spun eu ce fac. Fac* ceea ce trebuie. *Lumea asta, cu toți oamenii din ea, e sortită pieirii. Dacă nu intervin eu. Exact cum am fost nevoită să ies în față și să preiau conducerea după ce tu ți-ai luat tălpășița. Nu ești tu eroul, Waxillium. N-ai fost niciodată. Ai fugit ca un copil care nu înțelege regulile...*

Și-a scos cercelul din ureche, respirând greoi.

Dar-ar rugina... După atâția ani, încă era în stare să i se bage sub piele. Fusese o idee foarte proastă.

Cel puțin, s-a gândit el, *știu că e ceea ce a zis Armonie că e. Un soi de avatar al inamicului. Și e tensionată. Agitată. E presată de un termen-limită. E îngrijorată. Pentru că sunt aici, în oraș.*

S-a gândit la ce spusese ea, despre un „dispozitiv principal de livrare" și unul „de rezervă".

S-a uitat prin încăpere, dar ceilalți nu păreau să-și fi dat seama ce făcuse. Cu toții erau pierduți în propriile gânduri și probleme. Toți în afară de VenDell, care-l privea cu atenție.

Wax și-a șters fruntea cu mâna.

— Ziceai ceva de... ajutor din partea lui Armonie? a întrebat el, cu o voce răgușită.

— E aproape, a zis VenDell, care s-a întors, aruncând o privire spre ușă. Oh, aș spune mai degrabă că e aici. Uită-te și tu.

Încruntându-se, Wax s-a apropiat de ușă și s-a uitat pe ferestruică. Gardianul privea spre ușile de la intrarea în clădire.

Unde sosise Moartea.

…ld some control to me, *(Continued below the fold!)*

The Two Seasons would like to retract our dear editor Kyndlip Ternavyl's comments of two weeks ago, prior to her disappearance, when she compared our beloved mayor to "an irascible boar; no smarter, less attractive, and unable to keep from rolling around in every mire he comes across."

LETTER TO THE EDITOR

Once again I must object to your continued allowance of ads from Soonie Industries, manufacturers of the "Soonie Pup," who have also ignored my numerous letters regarding their historically egregious depictions of the Ascendant Warrior's companion as a Terrier wolfhound, when scholars have repeatedly demonstrated that modern dog breeds were not yet established in the Days of Ash, and that the Ascendant Warrior's Guardian was not a wolfhound, but in reality a *wolf dog.*

Grudgingly Yours,
Professor Olin Tober
University of Elendel

GUEST EDITORIAL

by Gemmes Millis, Interim Editor

ENFORCE NOSEBALL BAN!

We see them in every unsown field and vacant lot. Vagrants and layabouts, some of them even our own children, congregating in gangs and "playing" the game of Death himself: noseball. These "players" should be going to school or working in factories! Instead, their mal-aimed balls hit unsuspecting motorists and create road debris. The mayor banned this miscreance months ago, yet the conners don't enforce it. R•st and R•in, some of them even join in! Come to a Rally Against Noseball next Steelday afternoon in Tabret's Park, adjacent to the city center, and join **a Cause Worth Fighting For!**

"BE SURE TO GET MY CHIN RIGHT!"

VISIT THE BANDS OF MOURNING TEMPLE SITE!

Basin Bill Tours now travels to the locale of Dawnshot's famous showdown. Daily re-enactments starring Trevva Cett-Venture and Penelope Portreau. (Additional hot springs day trip packages now available!)

THESE ARE NOT COINS!

They are dangerous Malwish talismans that must be turned in to the authorities for proper disposal. Keep yourself and your loved ones safe from nefarious Malwish witchcraft. Contact N & N at #42 Sixteenth Street for a generous **REWARD.**

DRINK! DELICIOUS

CHOC-O-TONIC

PUT A SPARKLE IN YOUR EYE!

the Basin have solidified his stance with which many Outer City dwellers concur: Representation Before Supremacy.

Governor Varlance and his wife with the Malwish, he merely patted his chest where he'd conspicuously hung his military medals.

(Continued on back.)

The Man Who Electrified Time!

The new novel by Bilmingborn working man Schrib Welfor. Available now in all fine bookshops!

HELP WANTED—Bendalloy Misting cook for new "quick eats" café. Will pay top boxing plus bonuses and bendalloy stipend for off-work recreation. Great hours! One day off a week plus two days off for Survivorday or Harmontide each year. Apply in person at Kevron's on the corner of 2nd & Nellis.

FOOD DELIVERY—Order ahead for on-time meal delivery day or night, rain or mist, from any open food establishment. Our trained Steelrunners avoid traffic by knowing all the highways, byways, and throughways. Submit orders to Vema at Steel Kitchen by noon for next-day service.

WEATHER—Chance of fog at Lighthouse Point. Break in thunderstorms, but low mist conditions for two weeks or more. High: 26 Low: 17

ELARIEL YEARLY *Spring Salon*

Come to our flagship store in the City to see our Terris-inspired designs by up-and-comer Idkwyl Elariel.

OPENS BRASSDAY!

CHOC-O-TONIC

Are you skeptical of other sparkle tonics and their alleged "secret formulas"? Searching for a sparkle tonic with flavor you can identify without hiring a chemist? Search no longer! We flavor our sparkle tonic with only the finest imported Malwish beans, roasted and condensed into an invigorating beverage. Ask for it by name!

Flight of the Ornisaur

Though I desperately wanted to peek, my regard for my longtime companions compelled me to honor their request, even though the sound of their *merging* was like an octopus kissing a giant slug. For ten minutes.

When I was allowed again to look, the beast before me resembled a featherless version of the paintings of ornisaurs we'd seen at the quarry, with long thin bones and bat-like wings. On either side of the creature's head, where it would normally have had eyes, was KeSun's face on the right and Tabaar's on the left.

"You're absolutely beautiful!" I said, clapping my hands.

"You are an odd one, Miss Sauvage," said the beast from Tabaar's mouth.

They picked me up in a claw and launched from the cliff, the skin of their wings snapping into place like an umbrella canopy.

Below us, the tops of more stone outcroppings materialized against a gradual, soft mist that made it impossible to see where the mists ended and the outcroppings began.

I scanned for signs of Vila. If I were her, I would wait to attack until we entered the mist, so I directed Tabaar-KeSun toward it as I slipped my snake-shaped metal knuckles over my left hand. In my right, I held my umbrella at ready.

We entered the mist, and just as I predicted, Vila's form emerged, arcing toward us until we collided.

"Where's the key!" Vila said.

"Far away from here by now," I replied with a smile.

Vila growled, showing her teeth. What followed was a frenzy of punches and kicks while she tried to hold on to the ornisaur leg. That was to my advantage, though, as Tabaar-KeSun's claw grasped me just tightly enough that I could fight without falling into the abyss.

I beat Vila a few times with the end of my closed parasol, and then, when I had her distracted, I landed a punch with the metal knuckles. As the gold snake met Vila's cheek, I burned chromium

28

Wax nu văzuse niciodată Moartea în persoană, deşi Marasi întâlnise arătarea cândva. Cunoscut drept Ochi-de-Fier, străvechiul inchizitor avea ţepuşe greoaie înfipte în ochi, cu vârfurile ieşindu-i prin spatele craniului. Una dintre orbite îi fusese strivită într-o luptă, după cum scria în Cuvintele Întemeierii, pe care Armonie — sau Sazed — le lăsase în urmă. Wax distingea cicatricile — amestecate cu tatuaje şterse ce urmăreau conturul orbitelor.

Moartea purta un veşmânt negru şi voluminos, iar pielea îi era de o paloare fantomatică — avea un aspect bolnăvicios. Mâinile ce îi ieşeau din mâneci erau atât de slabe, încât păreau scheletice. Wax începuse să se obişnuiască să stea de vorbă cu făpturi coborâte din basme; neamul kandra, chiar şi TenSoon, era deja banal pentru el. Dar tot simţea o neliniştе tulburătoare când îl vedea pe Ochi-de-Fier. Despre fiinţa aceea umbla vorba că ar fi însoţit sufletele morţilor spre Lumea de Dincolo.

În toată încăperea din exterior — plină de birouri, agenţi şi funcţionari de rang inferior — s-a lăsat liniştea. Nu îndrăznea nimeni să răsfoiască un dosar; fixau cu toţii silueta aceea învăluită din spate de lumina puternică a soarelui. Emana ceva. O senzaţie de groază care-i mototolea în pumn sufletul ca pe un ziar din ziua precedentă. O...

Nu, s-a gândit Wax. *Nu mi-e frică de chestia asta. Am privit deja moartea în faţă.*

În mod ciudat, senzaţia de groază dispăruse din fiinţa lui. Oare fusese o... Allomanţie emoţională? Era greu de recunoscut în frământările lui, dar, privind retrospectiv, părea evident. Totuşi, de data aceasta Wax nu fusese afectat cum fuseseră

ceilalți, printre care se număra și Marasi, judecând după paloarea feței sale.

Wax a tras adânc aer în piept, a deschis ușa și a trecut pe lângă gardian cu pași mari. A traversat centrul camerei și l-a întâmpinat pe Ochi-de-Fier, care era neobișnuit de înalt. De fapt, așa cum și-l imaginase dintotdeauna.

— Sabie, a spus Moartea, îndreptând țepușele spre el. Trebuie neapărat să discutăm.

Wax a făcut un semn spre camera în care se aflau ceilalți, iar Moartea a trecut pe lângă polițiștii uluiți, deși unul — care avea pe umăr un petic de Căutător — reușise să scoată un pistol. Nu era o mișcare pe care Wax s-o fi recomandat. Moartea nu a făcut decât să fluture absent din mână și să Tragă arma prin încăpere ca s-o prindă. Apoi, făcând-o să plutească prin aer între mâinile lui — o reușită incredibilă, a cărei dificultate ar fi fost înțeleasă de puțini non-Allomanți —, s-a înclinat. Iar țeava armei a *trosnit*.

Wax a încremenit. La naiba... Nu mai văzuse *niciodată* să facă cineva *așa ceva* cu ajutorul puterilor. De altfel, cum ai putea să faci așa ceva?

Împingi într-un capăt, Tragi de celălalt, s-a gândit el. *Dar, la naiba, câtă putere îți trebuie pentru așa ceva...*

Pistolul a căzut pe podea, iar în timp ce Wax și Moartea au ajuns la ușă, au văzut că Entrone și Blantach ieșiseră dintr-un birou, făcând ochii mari.

— Ah, a făcut Ochi-de-Fier, ațintindu-și privirea asupra lordului primar. Gave. Nu mi-au fost din cale-afară de dragi membrii Casei Entrone pe care i-am cunoscut pe vremea când eram muritor.

— Eu... a început Entrone, acest om este prizonierul meu. Cine...

— Am nevoie de intimitate, a spus Ochi-de-Fier. Le vei înapoia acestor muritori armele. Imediat ce se încheie întâlnirea noastră, nu le vei mai încurca deloc ancheta desfășurată în acest oraș.

— Nu aparţin religiei dumitale...

— Moartea nu este o religie, a spus Ochi-de-Fier. E o realitate.

— Dar...

— Cum ai vrea să mori, muritorule? a întrebat Ochi-de-Fier apropiindu-se, cu veşmântul fluturându-i pe lângă el. Şi când? Liniştit? Noaptea, de un infarct? Înecat, pe unul dintre vapoarele tale noi, în timp ce se scufundă? Aici? Chiar în clipa asta? Strivit de greutatea propriei prostii?

Entrone şi-a umezit buzele cu limba, apoi a şoptit.

— Cum poruncești tu, Ochi-de-Fier, aşa se va face.

Se părea că putea într-adevăr să fie superstiţios fără a fi religios.

Wax a intrat în încăpere, urmat de Ochi-de-Fier, care a dat buzna ca o vijelie.

— Wayne, a spus Moartea încet, închizând uşa, fii bun şi păzeşte uşa, ca nu cumva să fim observaţi sau ascultaţi.

— Ăăă... sigur, a zis Wayne, împleticindu-se spre uşa cu ferestruică. Ăştia stau acolo pur şi simplu. În afară de cei câţiva care au leşinat. Bun aşa! Şi, aruncând o privire spre Ochi-de-Fier: Accentul ăla al tău... foarte vechi, *foarte* interesant... mi-a cam ieşit!

Moartea s-a afundat într-un scaun şi a părut deodată să *îmbătrânească*. Colţurile ochilor i s-au umplut de riduri, care i-au brăzdat toată faţa, iar fălcile i s-au lăsat. A oftat cu putere, îndreptându-şi ochii metalici spre tavan.

— Lord Conducător, a bombănit el. Ce mai spectacol, nu-i aşa? Şi când te gândeşti că eu eram ăla *cu capul pe umeri* din echipă.

Marasi şi Wax au făcut un schimb de priviri fugare.

— Ochi-de-Fier? a întrebat Marasi. Eşti... în regulă?

— Nu, a spus el. Rămân fără atium, iar vârsta începe în sfârşit să-şi facă simţită prezenţa. M-a urmărit mereu. Acum simte momentul loviturii fatale. Am fost aici, în Bilming, în

căutare de răspunsuri. Ei încearcă să recreeze metalul și m-am gândit că poate...

— Dacă rămâi fără... mori? a întrebat Marasi.

El a aprobat din cap.

— Aveam de gând să las să vină de la sine. Am trăit mult, mult mai mult decât s-ar fi cuvenit. Dar am ajutat la distrugerea acestei lumi — fără să vreau, într-adevăr, dar slăbiciunea mea a dus la multă tristețe. Am jurat că voi fi de ajutor. Așa că mă chinui să trăiesc în continuare...

Dar-ar rugina... Moartea a tras adânc aer în piept, iar ridurile de pe față i-au dispărut — apoi au apărut când a expirat. Cu fiecare respirație parcă îmbătrânea și întinerea cu zeci de ani.

— Trell vrea să pună stăpânire pe această planetă, a șoptit Moartea. Așa că timpul vostru e pe sfârșite, întocmai ca al meu.

L-a studiat pe Wax cu ceea ce păreau a fi niște ochi enigmatici.

— Am ajuns să fiu prea slăbit ca să-i mai pot vâna pe cei ce vor să distrugă acest tărâm. Spectacolul pe care l-am făcut mai devreme s-ar putea să vă ajute să scăpați din această încăpere, poate să-i convingă pe agenții locali să vă lase în pace, dar... s-ar putea să nu vă pot oferi mai mult.

Wax a îngenuncheat lângă semizeul îmbătrânit, iar în minte i-a încolțit deodată o idee.

— Erai în oraș, în căutare de atium, a spus el. De ce?

— Pentru că cineva încearcă să divizeze harmoniumul. Și să creeze din nou metalul. Deși ar fi mult mai periculos să facă lerasium...

— Știi ce se întâmplă? a întrebat Marasi. Când încerci să divizezi harmoniumul?

Moartea a clătinat din cap.

— O explozie, a spus Wax. O explozie *mare*. Asta încercăm să oprim. Ai cumva vreo pistă?

— S-ar putea să am una, a zis Moartea, căzând pe gânduri. În urmă cu două săptămâni a dispărut un bărbat. Am aflat

întâmplător numele său: Tobal Copper. A creat ceva probleme legale cu privire la divizarea harmoniumului în lunile de dinaintea dispariției sale. Următorul meu pas ar fi fost să aflu ce s-a întâmplat cu el.

Wax a aprobat din cap. O pistă — una șubredă, dar tot era un punct de plecare. La cum vorbise sora lui... se simțea din ce în ce mai nervos.

— Ochi-de-Fier? a întrebat Marasi, îndreptându-se spre el.

— Poți să-mi spui Marsh, a spus el încet. Îmi... pică bine să aud numele ăsta. Să-mi aduc aminte de cum eram în trecut.

— Marsh, a zis ea, cum ai zdrobit arma aia?

— Cu duraluminiu, a spus el, și cu foarte mult exercițiu. Ascultă-mă, copilă. Armonie devine din ce în ce mai nehotărât. El neagă lucrul ăsta, dar eu *văd*. Asta îi oferă lui Autonomie — Trell, zeul celor din afara acestei lumi — ocazia de a interveni. Încearcă să ne elimine de pe scena politică a galaxiei înainte să apucăm măcar să urcăm pe ea, iar adepții ei s-au înarmat deja cu Hemalurgie. Ai studiat carnetul pe care ți l-am dat?

— Da, a spus ea. Iar Waxillium, practic, l-a învățat pe de rost.

Wax a aprobat din cap.

— Inamicul vostru, a zis Moartea, a învățat să ocolească una dintre cele mai importante limitări ale Hemalurgiei: agenții săi au prea multe țepușe. Ar trebui să fie astfel expuși la influența lui Armonie, dar nu sunt. Ori e Armonie prea slăbit ca să exploateze ceea ce au făcut, ori au găsit o cale de a folosi metalul lui Trell pentru a contrabalansa slăbiciunea. E extrem de periculos. Până acum, nu cred că au descoperit secretul Combinării prin Hemalurgie. Contaminarea identității împiedică lucrul ăsta; e singura chestie care ne salvează. Dacă ar putea face asta... sau, Lord Conducător... dacă pun mâna pe atium, sau lerasium...

— Păi... atunci ce facem? a întrebat Wayne de la ușă.

— Ce am făcut întotdeauna, a spus Marsh. Supraviețuim. După care s-a uitat din nou spre Wax: Locuitorii Bilmingului au impresia că e o mare realizare să construiască flota asta cu care

amenință Elendelul. Într-un fel, totul face parte din planul lui Trell. Vă avertizez. Aveți grijă. Ea îi ghidează. Am fost... încet la minte în ultima vreme, încercând să mă lupt cu ceea ce mi se întâmplă.

— Îi vom opri, a spus Marasi. Îți promit asta, Marsh.

Wayne le-a făcut semn cu mâna. O clipă mai târziu, un funcționar a venit cu armele și echipamentul lor. Marasi s-a retras, pentru a le permite să se reînarmeze.

— Marsh, a spus ea, strecurând un pistol mic în geanta de umăr, ai mai văzut vreodată un simbol ca ăsta?

Și a schițat rapid, în carnetul ei, o figură cu trei romburi întrepătrunse. Lui Wax îi aminteau de ceva. Să fi fost niște motive arhitecturale de prin Elendel?

Da, a gândit el. *Din apropiere de Câmpul Renașterii.* De fapt, aducea cu forma cu trei petale a unei flori de Marewill.

— Ăsta-i simbolul fratelui meu, a spus Marsh. Face ce crede el de cuviință. Ca întotdeauna, de altfel. El... nu stă foarte bine cu introspecția, dar *chiar* își dorește să protejeze Scadrialul. Agenții lui se vor alinia intereselor voastre.

— Cred că am văzut prin ochii lui, a zis Wax. Cândva, cu ani în urmă. Mai trăiește? Supraviețuitorul?

— Dacă mai trăiește? a întrebat Marsh. Presupun, depinde ce înțelegi tu prin „a trăi". E aproape viu. Cum e asta...?

— Adică e... o fantomă? a întrebat Wayne.

— Cam așa ceva, a spus Marsh. E mai puțin viu decât sunt eu, dar poate mai viu decât alte fantome. E greu de spus. Mai suntem doar trei din echipa inițială. După atâta amar de vreme. Doar trei. Precum picioarele unui trepied ce se țin unul pe altul în echilibru. Și fără unul... nu știu ce s-ar întâmpla.

Wax nu știa cum să interpreteze spusele lui. Totuși, s-a simțit bine când și-a luat din nou armele, iar în momentul acela aveau o pistă. Un nume și aparenta permisiune de a pleca din acel birou fără a fi urmărit. Avea să profite de ocazie, chiar dacă Moartea în persoană era...

— Eu rămân aici, a spus VenDell, în timp ce ei se adunau în fața ușii. O să mă asigur că Lordul Ochi-de-Fier e îngrijit și o să-i supraveghez pe polițiștii din spital. Eu... nu cred că mai prezint vreun interes pentru ancheta dumneavoastră.

— Cum dorești, a spus Wax.

— Țineți minte ceea ce știți deja, Lord Ladrian, a zis VenDell. Ce-ați spus mai devreme. Armonie pune oamenii acolo unde trebuie, dar după aceea ei trebuie să acționeze. Așa e felul lui.

Wax a aprobat din cap.

— Wayne, Marasi — sunteți pregătiți?

— Eu sunt, a spus Marasi aruncându-și geanta pe umăr.

S-au uitat la Wayne, care-și pusese mâinile-n șolduri.

— Știe careva dintre voi dacă fantomele sunt reale?

— Are vreo importanță?

— Dacă are vreo importanță că *fantomele* sunt *reale*? a întrebat Wayne. Eu cred că are importanță, Marasi. Eu cred că are importanță, dar-ar *rugina*...

— Mi s-a zis că e de preferat să le numim Umbre Cognitive, a bombănit Marsh.

— Wayne, a spus Wax, ne concentrăm și noi un pic?

— Bine, bine, a zis el, strecurându-și bastoanele de luptă în buclele de la centură. Mi se pare cam aiurea să te burzuluiești la un om pentru că a fost tulburat când i s-a arătat dovada clară a vieții de apoi. Zei întunecați. Moartea-n persoană e pe moarte. Fantome, mânca-le-ar rugina... Mergem înainte, că doar ce-o să facem, dar să nu vă aud că vă plângeți când vă dau pantofii preferați sau mai știu eu ce la schimb. Ne-am înțeles?

Au ieșit împreună în lumina soarelui, pășind hotărât afară din biroul tăcut al secției de poliție.

29

Bine, s-a gândit Marasi, încercând să-și facă ordine în emoții. *Discuție cu Moartea. Doar o altă discuție* de zi cu zi *cu* Moartea *în persoană*...

Nu-l învinovățea pe Wayne că nu se simțea în largul lui. Dar trebuiau neapărat să-și păstreze concentrarea. Din păcate, ea și ceilalți nici măcar nu ajunseseră bine la baza treptelor din secția de poliție, că s-a și pornit cineva să alerge după ei. Roșie la față de oboseală — poate și din cauza stresului —, Blantach părea în clipa aceea mult mai puțin sigură pe ea decât fusese mai devreme.

Marasi a făcut un pas în față, întâmpinând-o.

— Da?

— Va trimite oameni după voi, a spus ea. Imediat după ce-și va reveni din șocul provocat de întâmplarea de acolo cu... știți-voi-cine. Eu îl cunosc pe Lordul Entrone. Se mândrește foarte tare cu cât este el de „modern" și „progresist". Va ajunge la concluzia că l-ați păcălit și va trimite polițiști să vă aresteze.

Wax a mormăit încet, pășind în urma lor.

— Nu avem timp să ne ferim de patrule.

— Uitați care-i treaba, a spus Blantach. Eu... *habar n-am* ce se întâmplă în orașul ăsta. Am crezut că știu. Până când...

A aruncat o privire spre clădirea de birouri și au trecut-o fiorii.

— Până când iluziile mele s-au făcut praf și pulbere. Aici se întâmplă ceva periculos.

— Mai mult decât periculos, Blantach, a spus Marasi. Catastrofal.

— Corect. Așa-i. Ăla *chiar* era... știți voi...?

— Da, a spus Marasi. L-am mai întâlnit.

— Dar-ar rugina...

Blantach a tras adânc aer în piept și s-a întors din nou cu fața spre ei.

— Cred că pot să-l împiedic pe Entrone să vă sufle în ceafă dacă-mi dați voie să trimit un polițist cu voi.

— Nici nu se pune problema, a spus Wax.

Blantach s-a apropiat de el și l-a privit în ochi.

— Uite ce-i. Ăsta e orașul meu. Nu știu de ce — sau de cine — vă e teamă, dar eu nu fac parte din povestea asta. Vreau să vă ajut, iar asta e singura idee care-mi vine în minte. Dacă aveți cu voi un polițist din Bilming, pot să-l conving pe Entrone că stă cineva cu ochii pe voi.

S-a întors, a schițat un gest, iar o femeie a coborât treptele în grabă, aproape împiedicându-se la capătul lor. Femeia subțirică și-a împins ochelarii prea mari pe nas, ceea ce aproape că a făcut-o să scape cele trei registre pe care încerca să le care. Părul negru până la umeri îi cădea pe față în timp ce încerca să țină registrele în mâini. L-a dat laoparte și a zâmbit stânjenită — cu buzele rujate, de un roșu-aprins.

Era Rază-de-lună.

— Zice că te cunoaște, a spus Blantach, și că s-ar putea să fii dispusă să ai încredere în ea. Kim e una dintre cercetătoarele noastre — nu e agent de teren, dar cunoaște bine Bilmingul și te poate ajuta să te descurci în oraș.

Rază-de-lună... „Kim"... a întins mâna — ceea ce aproape că a făcut-o să scape din nou registrele. S-a împleticit, încercând să le prindă.

— Pare amuzantă, a spus Wayne.

— Îți imaginezi doar că-i legi șireturile între ele, a zis Wax, cu brațele încrucișate. Marasi, o cunoști pe tipa asta?

— Păi... o cunosc, a spus Marasi.

— De unde?

Nu părea o idee grozavă să-i spună adevărul lui Blantach.

— Am lucrat împreună la un proiect acum ceva vreme — a venit în Elendel pentru niște cercetări suplimentare de care avea nevoie.

Wax a mijit ochii, încercând evident să se hotărască dacă asta o făcea pe Kim mai mult sau mai puțin suspectă. Însă Marasi considera că putea avea încredere în femeie. Un pic. La urma urmei, Marsh spusese că cei care aveau tatuajul cu romburi întrepătrunse aveau să fie de partea lor.

Rază-de-lună l-a salutat pe Wax.

— Promit să vă fiu de folos, domnule, și să nu vă stau în cale. Și, schițând o grimasă: Exceptând, poate, vreun accident.

— Cred c-ar trebui s-o luăm cu noi, a spus Marasi.

Wax a aprobat din cap.

— Atunci faci parte din echipă, Kim. Hai să vedem dacă ne poți fi de folos. Un bărbat pe nume Tobal Copper a dispărut de curând în acest oraș. Vreau să aflu unde locuia și să interoghez pe oricine l-ar fi putut cunoaște.

— Aha! a făcut Rază-de-lună. Nu am informații de genul ăsta *asupra* mea, bineînțeles. Eu car peste tot cu mine hărțile și amănuntele despre acest oraș! Dar pot să vă duc la arhivă! Ar trebui să putem găsi niște răspunsuri acolo.

— Ceea ce-i va informa în legătură cu intențiile noastre, a zis Wax. Set are în mod sigur agenți într-un loc atât de important.

— Mă îndoiesc că există o altă cale de a obține aceste informații, a spus Marasi. Va trebui pur și simplu să ne mișcăm repede, să fim cu un pas înaintea lor.

— De acord, a spus Wax după o clipă de gândire. Ia-o înainte, Kim! Căpitane Blantach, vă vom fi foarte recunoscători pentru orice puteți face pentru a-l împiedica pe lordul primar să se țină după noi.

Clădirea Arhivei și Cercetării din Bilming era una *infinit* mai bună în comparație cu birourile similare din Elendel.

Marasi fusese obligată să petreacă multe ore scotocind prin dulapuri, printre registre groase cu nume sau arhive cu ziare.

Clădirea avea o structură modernă, cu nuanțe argintii, cu mai multă sticlă decât pereți normali. Blantach însăși i-a condus înăuntru, iar când și-a arătat legitimația de comisar, a reușit să adune în jurul lor un grup de asistenți de cercetare, apoi și-a luat rămas-bun de la grup.

După câteva minute, Marasi și ceilalți erau instalați în scaune comode, într-o sală de ședințe cu pereți din sticlă, și sorbeau ceai, în timp ce așteptau rezultatele. Toți cu excepția lui Wax, care se plimba prin încăpere ca un animal în cușcă.

Ei bine, Marasi ar fi preferat o ciocolată caldă de-a lui Allik, dar părea *clar* că era mult mai bine așa decât să stea ore-n șir, cu ochii cârpiți, scotocind prin arhive vechi de una singură. Pauza i-a dat ocazia să-i scrie repede câteva rânduri lui Allik — spunându-i să nu-și facă griji dacă afla de prin ziare de victime.

A făcut o pauză. Apoi a adăugat că ar trebui să facă un drum scurt până la țară ca să-l viziteze pe tatăl ei și să evite Elendelul în ziua aceea. Pentru orice eventualitate.

A ieșit ca să transmită mesajul — găsise o stație radio în drum spre arhivă. În timp ce înainta pe holul mult prea alb, Rază-de-lună a ieșit dintr-un pasaj lateral. Nu se dusese la toaletă? Marasi a aruncat o privire în urmă și a văzut că sala de ședințe, unde-i lăsase pe Wax și Wayne, nu se mai vedea.

— Bun, a spus Rază-de-lună încet. Speram să profiți de moment și să ieși să ne vedem.

— N-am făcut asta, de fapt, a zis Marasi. Ar trebui să mergem și să le explicăm celorlalți cine ești — n-avem niciun motiv să ținem lucrul ăsta secret.

— Aș prefera să nu, a spus Rază-de-lună abia șoptit. Nu sunt aici pentru ei. Sunt pentru tine.

— Parcă nu aveai voie să te amesteci, nu?

— Nu fără ordine, a spus Rază-de-lună. Am primit câteva: pot să vă ajut, dar nu am voie să-mi dezvălui identitatea

celorlalți doi. Mentorul meu își face griji în privința legăturilor lor cu Armonie.

Marasi s-a oprit în hol, unde în afară de ele nu era nimeni.

— N-am de gând să-mi mint prietenii, Rază-de-lună.

— Deja ai făcut-o.

— Doar ca să evit să te dau în vileag în fața lui Blantach, a spus Marasi.

— Și tu ai impresia că ăștia doi îți împărtășesc tot ce se întâmplă în viețile lor? a întrebat Rază-de-lună. Fiecare amănunt?

— Lucrurile importante.

— Ce au discutat Waxillium și Armonie când a murit?

— Asta... n-are importanță.

— Mie mi se pare că are.

Rază-de-lună a ocolit-o pe Marasi, oprindu-se chiar în fața ei. Nu-i stătea în cale, dar se asigura că Marasi o privea în ochi.

— Vrei răspunsuri? Le avem. Vrei să protejezi Scadrialul? Ăsta e principalul nostru obiectiv. Dar *nu putem* acționa fățiș. Asta le-ar da inamicilor ocazia să atace — ființe precum Trell sunt mult prea puternice, iar Armonie e prea nehotărât. Ce face el să ne-ajute?

— Ne-a trimis pe noi, a spus Marasi.

— V-a aruncat în bătaia focului și v-a urat noroc! Nu-i vina lui — mentorul meu vorbește cu mare drag despre el. Dar planeta voastră se află într-o situație cumplită, așa încât *trebuie* să acționăm din umbră. Iar secretele noastre *trebuie* păstrate — cunoscute doar de cei care și-au dovedit puterea.

— Wax e cel mai „dovedit" om posibil.

— Nu el ne interesează, a spus Rază-de-lună. Pe noi ne interesezi *tu*. Nu te incită să știi lucruri pe care el nu le știe — să știi lucruri pe care nimeni altcineva nu le știe? Secretele întregului Cosmer?

— N-am nevoie să țin secrete față de ceilalți ca să mă simt eu deosebită.

Rază-de-lună a zâmbit.

— Te cred. Ce interesant. Ei bine, pentru moment îți cer să nu divulgi secretul *meu*. Ăsta e prețul ajutorului pe care ți-l ofer. Am *întâlnit-o* pe Autonomie; știu cum procedează. Ai nevoie de mine. Dar dacă-mi divulgi secretul, plec.

— Ăsta-i rolul tău? Șantaj?

— Șantaj? E doar o înțelegere. Eu acționez așa cum vreau, Marasi, nu sunt *obligată* să te ajut. Acum am o pistă și probabil că aș putea să aflu unde stă Tobal Copper ăsta cu mult înaintea ta. Și, ridicând din umeri: Waxillium are încredere în tine. O să înțeleagă dacă-i explici de ce nu ai putut să-i spui.

S-a dat laoparte și a pornit mai departe pe hol, schimbându-și atitudinea când a ajuns în fața ușii sălii de ședințe. A început să se agite și să se entuziasmeze — iar după ce a împins prima oară în ea și a roșit văzând că ușa nu se clintește, a tras de ea, deschizând-o.

Marasi și-a continuat drumul, nesigură. *Chiar* era ceva ciudat în felul cum vorbea Rază-de-lună... Cândva, Marasi fusese încântată să alerge după hoți meschini sau chiar după mafioți cu intenții periculoase. Dar cu cât descoperea mai multe lucruri despre lume și despre forțele care acționau în cadrul ei, cu atât era mai nemulțumită.

Cu mult timp în urmă, îi explicase lui Wax filosofia din spatele alegerii sale de a deveni polițist. Își imaginase că avea să facă orașul un loc mai sigur — nu doar urmărind infractorii, ci schimbând modul în care se vedeau cartierele și oamenii. Dacă băgai un om după gratii, puteai să-l împiedici să comită infracțiuni. Dar dacă învățai un om să se respecte pe sine și comunitatea lui, îl împiedicai pe oricine-ar fi putut el învăța, recruta sau agresa.

Nu voia să se concentreze pe indivizi. Își dorea să schimbe lumea. Cel puțin la asta se gândise când visase pentru prima oară să devină polițist. Oare lăsase rutina de zi cu zi de la locul de muncă s-o transforme în altceva?

Când s-a întors după ce-i trimisese mesajul lui Allik, echipa de cercetători era deja prezentă cu răspunsuri — și întindea în fața lui Wax ziare relevante și registre ale orașului. Marasi s-a apropiat de el — Rază-de-lună stătea cuminte într-un colț, cu un zâmbet dezarmant pe față. Wayne se prefăcea că trage un pui de somn, dar avea un ochi întredeschis, urmărind-o pe Rază-de-lună.

Nu exagera cu teatrul, Rază-de-lună, s-a gândit Marasi cu satisfacție. *Ăsta te prinde.*

— Tobal Copper, spunea unul dintre cercetători arătând o listă. Cincizeci și trei de ani. Chimist, specializat în cauciucuri și manufactură. A lucrat pentru Fabrica de Cauciucuri din Bazin, unde producea... mă rog, cauciucuri.

— A fost concediat, a explicat un alt cercetător, acum vreo cinci ani pentru... comportament dezordonat.

— Ce înseamnă, mai exact? a întrebat Marasi, studiind actele înșirate pe masa lungă.

— Păi, a zis șefa grupului de cercetători — o terrisiană creață cu un model în V pe bluză —, cele mai multe informații le-am aflat dintr-un proces intentat de el fostului angajator. Se pare că... ăăă... „a refuzat să dea ascultare descoperirilor sale de o importanță vitală despre iminentul sfârșit al lumii".

Wax și Marasi au făcut un schimb de priviri.

— Continuă, a spus Wax.

— Din păcate, nu e mare lucru de povestit, a zis cercetătoarea. Procesul a fost respins înainte să ajungă pe rol. Aici vorbește despre niște broșuri pe care le-a tipărit, dar noi nu arhivăm asemenea documente. În schimb, avem procesul lui, contractul de închiriere pentru apartament și înregistrarea unei arestări de către poliție.

— Pentru tulburarea liniștii publice, a spus cercetătorul mai mic în rang. Bătea în ușile blocului în care stătea și urla: „Ăștia aproape au reușit să divizeze harmoniumul, iar când vor reuși, chestia asta ne va distruge pe toți!"

— Vă lăsăm să vedeți informațiile, a spus cercetătoarea-șefă, arătând documentele înșirate pe birou. Iar noi ne continuăm cercetările — dar mă îndoiesc c-o să mai descoperim ceva. Noi păstrăm cu grijă numele tuturor persoanelor arestate, pentru referințe încrucișate, iar acestea au fost singurele trei incidente.

— Încă un lucru, dacă nu vă deranjează, a zis Marasi în timp ce se îndreptau spre ușă. Puteți găsi rapoarte referitoare la dispariția unor transporturi de alimente? Mai ales de produse neperisabile?

— Oh, dar asta se întâmplă mereu de vreo doi ani deja, a spus cercetătoarea-șefă. Căpitanul Blantach ne-a pus să urmărim asemenea rapoarte, pentru că i se par șocante. De ce-ar fi rețeaua interlopă din oraș atât de interesată de *fasolea la conservă*?

— Într-adevăr, de ce? a întrebat Marasi, luând o foaie de hârtie din dosarul procesului. În care Copper menționa că *În oraș se construiesc adăposturi împotriva cataclismelor, întreținute cu o tehnologie inexplicabilă. Autoritățile orașului știu și angajatorii mei la fel! M-au concediat pentru că m-am apropiat prea mult de adevăr. Trebuie neapărat să mă ascultați. Ăștia divizează harmoniumul, iar după ce reușesc or să fabrice bombe care ne vor transforma pe toți în țestoase!*

Chestia aia... din ultima parte părea un pic cam exagerată.

Cercetătorii au ieșit pe ușă, lăsându-i pe Marasi și Wax să citească pe rând cele trei documente. Din păcate, *nu* erau foarte multe informații. În condică se menționa că după ce Tobal Cooper s-a calmat, a fost eliberat. Nu a mai recidivat.

Pe ultima foaie era trecută o adresă dintr-o zonă despre care cercetătoarea spunea că era scumpă. Marasi a presupus că era bine plătit în calitate de chimist-șef.

— Probabil l-au omorât, a spus Wax încet, când s-a mai potolit zarva — ca să nu trezească suspiciuni.

— Posibil, a zis Marasi. Dar la fel de probabil e să-l fi săltat ca să-l oblige să lucreze la proiectele lor.

— Moartea zicea că a dispărut acum două săptămâni, a spus Wax. S-ar putea să-i fi pierdut deja urma.

— Dar e singura pistă pe care o avem, a zis Marasi.

— De acord. Kim, știi cumva pe unde se află apartamentul ăsta?

30

Clădirea de apartamente nu prea semăna a platou.

Wayne stătea alături de ceilalți, cu mâinile în șolduri, uitându-se la chestia aia. Era prea lucioasă, cu prea multe ferestre — ca o sticlă mare de băutură scumpă. Clădirile nu trebuiau să arate așa, ci să semene cu niște cărămizi. Și să aibă alei care să miroasă a ce ieșise dintr-un individ care băuse o sticlă de ceva prea scump.

Se așteptase mai ales la un platou.

Nu, stai puțin, și-a dat el seama. *Trebuia să fie și-un canion, c-așa era-n poveste. Pe ăla trebuie să-l găsim mai întâi.*

Liniștit, a pornit-o după Marasi, Wax și femeia aia, Kim, care făcea cam mult pe fandosita. În hol era și-un portar, și toate alea. *Chiar* era un loc de fițe. Poate că și Wayne ar trebui să-și cumpere un asemenea bloc. În mod sigur i-ar fi de ajutor un portar, să-l care sus la apartament după ce bea *el* câteva sticle de ceva scump.

Sau, în fine, mai des bea poșircă ieftină. Doar pentru că în secret era un bogătaș cu nasul pe sus nu însemna că nu mai putea să se bucure de un trăscău al naibii de prost. Doar că-i zicea „retro" sau „autentic"... sau ceva de genul ăsta.

Portarul a trimis după administratorul blocului, care s-a dovedit a fi un individ ce aducea cu un fel de cărămidă — deci măcar se potrivea bine cu stilul de a construi ca lumea. Marasi și Wax i-au explicat că trebuiau să cerceteze apartamentul persoanei dispărute, în timp ce Wayne a făcut o plimbare lungă pe hol, unde tronau niște picturi imense cu oameni dansând. Purtau costume și rochii, cu picioarele foarte întinse, cu spinările drepte, de parcă ar fi fost făcuți din rigle, nu din carne și oase.

Să fi fost ăla canionul din poveste? Mama spunea că era frumos. Dar nu. N-avea cum să fie ăla. Niciun canion ca lumea nu avea tablouri cu dansatori pe pereți.

Și oare de ce a bănuit el că avea să fie ca-n poveste? Ei, c-așa-i trecuse lui prin cap, probabil. Când îți venea un gând, trebuia să ți-l ții în cap. Așa stătea treaba.

Administratorul blocului a ascultat explicațiile lui Wax și Marasi, a mijit ochii cercetând legitimația lui Kim, apoi a mormăit. A arătat spre lift, în care s-au înghesuit cu toții.

Wayne nu se dădea-n vânt după lifturi. Nu era vorba doar de faptul că erai prins ca într-o cutiuță sau că nu știai cum funcționează și trebuia să te bazezi pe-un operator. Nu era vorba că-i cam miroseai pe toți când stăteai la înghesuială sau că nu vedeai încotro te îndrepți, ceea ce strica experiența unei urcări la înălțime.

Stai așa. Nu, probabil că *era vorba* de ultima chestie. Lifturile erau ca un carusel de carnaval conceput de un părinte excesiv de protector, care nu voia să-ți fie teamă sau să te distrezi cu adevărat. El avusese mai multă încredere în ele pe vremea când erau controlate de oameni, nu de electricitate. Lumea avea prea multă încredere în forța aia ciudată ce trecea prin prizele din pereți. La urma urmei, Wayne era un investitor principal în acea tehnologie, iar acela ar fi trebuit să fie un mare semnal de alarmă pentru toată lumea.

La etajul douăzeci și doi, la capătul unui coridor lung, administratorul blocului a deschis o ușă cu un set de chei și a pătruns într-un apartament mare. Le-a făcut semn să intre, mormăind.

— A mai fost cineva pe aici? a întrebat Wax.

— Nu, a răspuns administratorul.

— Ăsta a dispărut de două săptămâni, a spus Wax. Și n-a venit nimeni să-l caute? Nici poliția? Nici rudele?

Administratorul a clătinat din cap, a bombănit și i-a lăsat singuri — părea că nu voia să aibă de-a face cu polițiștii.

— Ce-o avea ăsta, oare? a întrebat Marasi închizând uşa în urma lor.

— Habar n-am, a spus Wayne. Dar orice-ar avea, măcar se pare că nu se ia.

Wax s-a îndreptat spre mijlocul camerei. Pe un perete se vedeau ferestre înguste de la tavan până-n podea. Peretele din dreapta era plin de rafturi cu cărţi. Arăta ca o cameră de zi cochetă, cu un covor galben la modă şi mobilier negru. Totul impecabil, deşi probabil că era destul de uşor să menţii curăţenia în locuinţă dacă erai mort sau dispărut.

— Deci, a zis Marasi, fie l-au săltat, fie l-au omorât. Apoi i-au lăsat apartamentul neatins, impecabil la vedere. Capcană?

— Capcană, a spus Wax, aprobând din cap. Lasă-mă un minut să mă folosesc de Allomanţie şi să scanez zona.

Se părea că era foarte dificil să faci o capcană cu explozibili fără *măcar* nişte metal, chiar şi atunci când foloseai explozibili moderni, pe bază de lut. Au găsit trei fire declanşatoare şi o placă de presiune, fiecare conectate la câte o grenadă mai neobişnuită. Părea evident că grupului Set nu-i păsa de pagubele colaterale.

— Deci, oricine or fi ăia după care alergaţi, a spus Kim, frângându-şi mâinile agitată, e evident c-au ajuns aici înaintea noastră. Dar-ar rugina... Nu ştiam în ce mă bag...

— Nu am nicio îndoială că ăştia au avut legătură cu dispariţia lui Copper, a zis Wax. Aveţi grijă cu toţii. S-ar putea să ne fi scăpat vreo capcană. Kim, îi convingi tu pe locatarii apartamentelor învecinate să plece de acasă pentru o oră?

Ea s-a dus să rezolve problema, iar ceilalţi s-au apucat de ceea ce ştiau foarte bine: căutarea indiciilor de la locul faptei. Kim s-a întors nu după mult timp, în timp ce Wayne studia cu atenţie biroul de lângă rafturile cu cărţi. Ea a îngenuncheat lângă Wayne, uitându-se la el cum ciocănea în căutare de compartimente secrete.

— Ăăă, a făcut ea, părând încă nesigură, am făcut ce mi-ați cerut. Dar... ce rost mai are să căutăm? Inamicul vostru a cercetat locul ăsta de-a fir a păr.

— Normal, a zis Wayne. Pot să-ți și dovedesc lucrul ăsta. Vezi găurelele astea? Sunt chestii pe care le faci ca să fii *sigur* că nu există compartimente secrete, dar numai dacă vrei să lași mobila întreagă. Ceea ce-i mai puțin amuzant... dar uneori ai motive întemeiate. Ca atunci când vrei ca încăperea să le pară normală unor polițiști veniți în vizită, ca să aibă și mai mari șanse să fie aruncați în aer.

— Păi, și ce-i de aflat?

— După cum vezi, asta-i un fel de luptă, a spus Wayne. Când unul, când celălalt. Un dans. Ăia au instalat capcanele astea ca să nu se prindă vreunul periculos de urma ălora din Set. Nu-i nevoie să arunci în aer polițiști obișnuiți. Numai din cei *extra*ordinari.

— Ca tine?

— Pe naiba, a zis Wayne, apoi a arătat spre Marasi, care se uita prin cărți, apoi spre Wax, care ciocănea în peretele din spatele camerei, în căutare de compartimente. Îi vezi pe cei doi? Reprezintă ce-i mai bun din două lumi. Wax, uită-te la el, e instinct pur. A trăit multe la viața lui, s-a tras în el la greu. N-a avut el școala necesară pentru a deveni polițist — anii de școală și i-a petrecut învățând de la înțelepții terrisieni lucruri despre care s-a scris cu multă vreme în urmă. Marasi, în schimb, e cunoaștere pură. Ea și-a petrecut toată viața *studiind* tot ce se poate despre prostiile astea. Uneori am impresia că tipa asta a citit despre cum să te faci polițist mai multe cărți decât s-au scris vreodată. Vorbește de tipare infracționale, prevenirea lanțului sărăciei și despre tot felul de chestii dintr-astea deștepte care te fac să crezi că a fi polițist ține de *matematică*. Dacă-i pui pe ăștia doi la un loc, le ai pe amândouă. Instinct și cunoaștere. Exercițiu și aplicare. Inamicii au căutat pe aici, sunt sigur. Însă au lăsat

bombe. Ceea ce-mi dă de înțeles că-și fac griji că le-o fi scăpat ceva. De aici și dansul, lupta. Putem *noi* să găsim ce n-au reușit ei?

— Curioasă chestie, a spus ea. Și care-i contribuția ta la echipă?

— Buna dispoziție.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Poate un pic de fantezie, a spus el. Improvizație. Viziune.

— Ai o imaginație bogată, să-nțeleg?

— În imaginația mea sunt mai tot timpul femei.

Asta i-a adus lui Kim un zâmbet pe buze. Părea o persoană destul de drăguță, atunci când nu se prefăcea. Firește, probabil era vreo trădătoare. Mare păcat.

— Hei, Wax, a spus Wayne. Vino să vezi o chestie!

Wax i s-a alăturat o clipă mai târziu, uitându-se atent la unul dintre plicurile din partea de jos a unui teanc de pe comodă.

— Ce-i acolo? a întrebat Kim.

— Când folosești un stilou, a zis Wayne, trebuie să aștepți să se usuce cerneala. Dar uneori te grăbești sau ești preocupat de ceva, așa încât îl lași deoparte și pui ceva deasupra. Cum ar fi teancul ăsta de plicuri. Iar cerneala se imprimă pe ultimul plic din teanc.

— S-a întins, a spus Wax, ridicând plicul. Dar ar putea fi lizibil. Partea de aici e subliniată. Ție ți se pare că ăsta ar fi un șir de numere?

— Un șapte? a întrebat Wayne, arătând spre un număr. Următoarea cifră era prea mânjită ca să poată fi deslușită. Apoi o liniuță și un treisprezece.

— O fi o combinație, a zis Kim încet, apropiindu-se ca să vadă numărul. Sunt multe șiruri de boxe dintr-astea în gările mari, care folosesc combinații asemănătoare, unde poți să plătești și să-ți depozitezi diverse lucruri.

Wax a aprobat încet din cap.

— Marasi, ce-ai găsit?

— Cred că au fost înlocuite toate cărțile astea, a zis ea. Pare genul care citește mult, dar cărțile astea-s noi-nouțe. Cred că Set a luat toate cărțile de aici, pentru orice eventualitate, și le-a înlocuit cu unele puse la derută.

— Dar mobilierul pare a fi cel original, a spus Wax, și a dovedit lucrul ăsta mutând un scaun astfel încât să se lovească de peretele din spate, unde vopseaua se cojise în urma loviturilor repetate. E vechi. Uzat. Covorul la fel. Camera *pare* îngrijită și ordonată, deoarece Set a curățat-o când și-au terminat căutările — dar probabil că era vraiște aici înainte să ajungă ei.

— Eu cred că individul e mort, a zis Wayne, ciocănind în perete și desprinzând niște chit. Gaură de glonț. Amărâtul o fi fost împușcat în spate când stătea aici.

— O concluzie prea exactă ca s-o poți trage cu atât de puține probe, a zis Marasi, venind lângă el.

A scos o periuță și a băgat-o în gaură, reușind să scoată niște bucățele dintr-un material pe care le-a pus într-o fiolă.

— Sânge? a presupus Wayne.

— Da, a recunoscut ea. Și s-ar putea să fie și-o bucățică de os. Probabil au curățat sângele de pe birou, dar au scos doar glonțul din gaură. Și a continuat, plimbându-și degetele pe suprafața lemnoasă: S-a uzat. Folosea des biroul ăsta. Sau era vechi de la bun început. Greu de spus.

Wax s-a dus într-acolo și i-a dat lui Wayne o șapcă din piele de felul celor purtate de pictori.

— Am găsit-o la piciorul patului, a zis Wax. Ce părere ai? Ți-am dat destule informații cu care să lucrezi?

— Poate... a spus Wayne, punându-și șapca pe cap.

S-a dus în mijlocul camerei și a privit fix pe fereastră, punând toate lucrurile cap la cap. Încercă să și-l imagineze pe omul care locuise acolo, să desprindă niște idei din ceea ce știau despre el.

— La început a fost respectat, a zis Wayne. Savant în toată legea. Dar apoi a descoperit câte ceva, a mai auzit unele chestii și a aflat mai multe. Era chimist, nu?

— Pentru o companie de cauciucuri, a zis Marasi.

— Un paravan, mai mult ca sigur, a spus Wax. Zicea că angajatorii lui construiau o bombă. Aș putea paria că munca lui de chimist implica investigarea unor sisteme de arme și explozibili pentru autoritățile din Bilming.

— Mda, a făcut Wayne, cu ochii închiși. Și-a dat seama că aveau de gând să facă o bombă și a auzit de divizarea harmoniumului. Și probabil că era deja un pic excentric. A încercat să salveze orașul... Dar era un tip ciudat, și nu-l asculta nimeni...

Cu ochii închiși, a deschis larg brațele și s-a întors încet, simțind mirosul locului — și închipuindu-și-l. Vase vechi, stivuite în colț. Încă le simțea mirosul. Nopți agitate... citind... gândind...

— Nu l-au ascultat, a spus Wayne. Iar când l-au aruncat după gratii, și-a dat seama că nu se putea folosi de sistemul juridic obișnuit pentru a opri dezastrul iminent.

— Și ce-a făcut? a întrebat Kim. Crezi că oamenii care l-au omorât se temeau că le-a scăpat ceva. De aici se înțelege că știa ceva ce ei nu voiau să se afle. Dar unde a ascuns informațiile?

— Nu le-a ascuns, a zis Wayne, în șoaptă. Tipul ăsta nu ar face așa ceva. Vezi tu, ăștia din Set... or să se înșele în privința lui. Cum se înșală și Kim.

— Cum anume? a întrebat Marasi, încet, de undeva din dreapta lui.

— Set, a spus Wayne, ăștia țin de cunoaștere. *Cu dinții*, Marasi. Dar un tip ca ăsta, așa într-o ureche cum o fi el, vrea să știe toată lumea ce știe *el*. Ăsta nu-și încuie ideile în cine știe ce boxă din vreo gară. Ăsta le *împărtășește* tuturor. Și dacă autoritățile nu-i acordă atenție, atunci... A deschis ochii și, privindu-l pe Wax în ochi, a continuat: ...va face tot ce-i stă în putință ca să răspândească informația.

— Kim, a spus Wax, căzut pe gânduri, care dintre ziarele locale are cea mai proastă reputație? Cel care publică toate

prostiile pe care le găsește... Mai ales dacă-i vorba de chestii înspăimântătoare sau un pic ieșite din comun...

— Sunt *cel puțin* șapte ziare dintr-astea, a răspuns ea.

— Care ar publica scrierile idiotului ăluia de Jak?

— *Santinela adevărului*, a răspuns ea. Mie... *îmi cam plac* chestiile alea...

Părea rușinată, dar n-avea de ce să fie. Erau povestiri ca lumea. Super-aiureli, firește, dar uneori mergea câte-o poveste de doi bani cu trăscău ieftin. N-avea sens să citești literatură când beai dintr-o pungă de hârtie.

— *Santinela adevărului*... a repetat Wax. Știi unde-și au sediul?

— Pot să aflu, a spus Kim, scoțând unul dintre caietele ei groase, pline de adrese.

Wayne și-a dat jos șapca și a strâns-o ușor în mână. Bietul Tobal Copper murise *cu adevărat*. Nu lăsase grupul Set să-i forțeze mâna ori să-l oblige să lucreze pentru ei. Veniseră aici ca să afle tot ce *știa el* despre planurile lor, iar ei nu-l lăsaseră să scape cu viață. Dar poate că a spus cuiva. Cuiva pe care Set să nu fi reușit să-l descopere — pentru că ideea de a renunța la informație li se părea de neconceput celor din grupul Set.

— Am găsit-o, a spus Kim. „Redacția ziarului *Santinela adevărului* poate fi găsită pe... Și, ridicându-și privirea: Strada Șapte. Birourile 42–13. La naiba! Aceleași numere pe care le-ai găsit imprimate pe plicul ăla.

— Bună treabă, Wayne, a zis Wax strângându-l de braț.

El a ridicat din umeri.

— E destul de ușor când ai multă informație cu care să lucrezi.

— Asta a fost multă? a întrebat Kim, curioasă.

— Sigur, a răspuns Wayne, punând șapca deoparte. Toată viața unui om.

31

Steris a respirat prelung și adânc. Era genul de truc despre care citise că funcționa pentru calmarea nervilor. O văzuse pe Marasi folosindu-l în situații stresante. Funcționa? Steris nu era sigură. Dar gestul în sine era normal, nu?

A mai inspirat o dată profund, în caz că greșise ceva, expirând lent. Apoi a pășit în principala sală de ședințe a Senatului, asaltată de zgomot și haos. Cele două păreau a merge mereu mână în mână.

Senatorii strigau unii la alții prin sală. Asistenții roiau de colo-colo, livrând ziarele de după-amiază și rapoarte private senatorilor lor. Ea reușise să facă rost de câteva — nu erau chiar ziare din Bilming, ci ediții locale cu articole preluate sau rezumate primite prin telegraf. De obicei, pentru subiectele importante erau tipărite ediții de urgență, pentru că fiecare ziar se grăbea să profite de subiect.

Nu erau cele mai lămuritoare articole. Dar în mod sigur puteau stârni controverse. A aruncat o privire peste câteva, în timp ce străbătea încăperea.

POLIȚIȘTI MORȚI! OPERAȚIUNE EȘUATĂ ÎN ELENDEL DUCE LA TRAGEDIE ÎN BILMING!

POLIȚIA SECRETĂ DIN ELENDEL SUBMINEAZĂ EFORTURILE POLIȚIEI LOCALE!

O DECLARAȚIE DE RĂZBOI NEAȘTEPTATĂ PLASEAZĂ FORȚELE DIN ELENDEL ÎN OPOZIȚIE DIRECTĂ CU OAMENII LEGII DIN BILMING! S-AU TRAS FOCURI DE ARMĂ! ȘAPTESPREZECE MORȚI!

Era aceeași poveste întoarsă altfel din condei. Waxillium atrăsese din nou atenția, ca de obicei, iar ea era convinsă că

majoritatea victimelor erau membri ai grupului Set. Titlurile din ziare nu lămureau clar lucrurile. Totuşi, îşi trimisese copiii în afara oraşului, cu Kath. Se ruga Supravieţuitorului să fi fost în siguranţă pe domeniul bunicului lor din sud.

Pentru moment, Steris a făcut faţă vacarmului, ţinând piept foşnetului foilor de hârtie, tumultului de cuvinte, şi s-a îndreptat spre locul viceguvernatorului. Acolo, a înmânat formularul cererii de autorizare pentru a ocupa poziţia soţului ei în Senat.

Adawathwyn nu a spus nimic despre tonul sumbru al scrisorii pe care Steris o trimisese mai devreme, descriind cu lux de amănunte ameninţarea faţă de oraş. De ce? O ignorau cu atâta uşurinţă?

Oamenii nu voiau cu niciun chip s-o asculte pe Steris. Preferau să aprobe din cap şi să se gândească la altele. S-a îndreptat spre locul lui Wax — locul ei. Wax avea dreptate; era dreptul ei să reprezinte Casa Ladrian. Într-adevăr, fusese unul dintre principalele motive pentru care, iniţial, se gândiseră la o uniune. Averea ei; autoritatea lui. Împreună puteau face lucruri măreţe.

Dacă ea îşi păstra îndrăzneala. Da, îi mai luase locul, dar niciodată pentru ceva de o importanţă vitală. Aşa că a rămas în picioare la pupitrul mic, în mijlocul haosului. Se pregătise pentru asta. Îşi notase cum avea să fie. Ba chiar inspirase adânc de două ori. Da, îi bubuia inima-n piept, insistând că avea emoţii, dar ce ştia inima ei? Insistase ani la rând că nu se va îndrăgosti în veci, şi cât de tare greşise! Inima ei nu se pricepea la ce nu era ea în stare să facă. Ştia doar ce făcuse şi ce nu făcuse.

După cum sperase, oamenii au observat-o stând acolo, tăcută, iar unele certuri s-au potolit. Astfel, Adawathwyn a reuşit să facă linişte în încăpere — şi, în sfârşit, să se facă auzită. Tonul ei puternic, neobişnuit pentru o terrisiană, a restabilit în cele din urmă ordinea. Ca un ibric luat de pe aragaz, senatorii

au încetat să mai fiarbă, dar au rămas încinși — așezându-se pe scaune și bodogănind abia auzit.

— Guvernatorul, a spus Adawathwyn, solicită o explicație din partea senatorului în funcție al Casei Ladrian.

Privirile tuturor s-au întors spre Steris. Ei bine, era obișnuită cu chestiile astea. Oamenii chiar aveau tendința să o fixeze cu privirea. Ori să se încrunte la ea. În funcție de cât de tare se înșelau și de cât de ridicat le era nivelul de iritare când le dovedea lucrul ăsta.

— Soțul meu, a spus ea adresându-se întregii săli, a fost rechemat la îndatoririle lui de om al legii, din cauza unei situații deosebit de periculoase din Bilming. Operațiunea lui a fost aprobată întru totul de comisarii-șefi, sub autoritatea guvernatorului în persoană. Excelența voastră, tot ce a făcut soțul meu a fost legal și temeinic documentat.

— Uneori, a spus guvernatorul, chiar dacă permisiunile sunt obținute și documentele pregătite, o acțiune poate fi totuși ilegală!

Poftim? *Cum îndrăznea?* Era însăși *definiția* legalității! Steris și-a înăbușit furia. Unii oameni... pur și simplu gândeau astfel.

Și-a aruncat pe ascuns o privire spre notițe. După ce s-a gândit toată dimineața, se hotărâse să-l prindă pe guvernator într-un grup restrâns. Nu voia să stârnească panică în oraș, și totuși încă nu știa cât de urgentă era situația.

Încă trebuia să pregătească un plan de evacuare a orașului. Să aibă mereu pregătit un plan pentru cel mai rău scenariu. Deci: să pornească o discuție privată cu guvernatorul. În circumstanțele potrivite, putea autoriza evacuarea orașului fără un vot din partea Senatului.

— Excelență, s-a adresat ea guvernatorului, comisarul-șef Reddi are informații relevante despre misiunea soțului meu. I-am trimis azi-dimineață rapoarte amănunțite despre temerile mele. Ne confruntăm cu o problemă mult mai gravă chiar și

decât agresiunea tot mai mare între orașe. Astfel, propun formarea unui consiliu de elită pentru rezolvarea în timp util a stării de urgență.

Un Consiliu de Elită al Guvernatorului era o comisie mică — în cazul acela alcătuită dintr-o mână de senatori și cel puțin un comisar-șef — cu autoritate limitată. În trecut, mai fusese folosit pentru probleme la scară mai restrânsă, precum cele legate de traficul din interiorul orașului. Dar un consiliu de elită era un instrument puternic, care permitea concentrarea puterii la nivelul unui anumit număr de indivizi. O șocase să afle că, până atunci, nu mai fusese folosit pentru situații de urgență; o interpretare atentă a legii ar fi evidențiat modul corect de aplicare.

— Stai puțin, a spus guvernatorul, se... permite așa ceva? Credeam că asemenea comisii se ocupă cu alegerea florilor pentru evenimente de inaugurare și altele de genul ăsta.

Viceguvernatoarea l-a apucat de braț și l-a temperat, continuând să discute în șoaptă, printre dinți — chemând în cele din urmă un funcționar juridic la ei. Câțiva din sală au procedat la fel.

Guvernatorul s-a ridicat în picioare.

— Pare o propunere excelentă, a spus el, părând surprins. Moțiune pentru crearea unui consiliu de elită în legătură cu această problemă din Bilming?

S-a uitat fix spre câțiva senatori din sală — printre care și Lordul Darlin Cett, un senator cu părul rar, pieptănat pe spate.

Familia Cett se număra printre cei mai puternici lideri ai grupărilor din acel guvern, iar privirea părea a le spune: „Veți fi incluși în acest consiliu dacă votați această moțiune". Era o mișcare inteligentă din partea guvernatorului, care însemna cel mai probabil că ideea nici măcar nu fusese a lui.

În sfârșit, votul Senatului i-a oferit lui Steris rezultatul la care sperase. Urma să fie format un consiliu de elită subordonat guvernului, căruia să i se acorde, timp de douăzeci și patru de ore, autoritatea necesară pentru a se ocupa de criza din Bilming.

— Lord Cett, a spus guvernatorul, Lady Hammondess și Lady Gardre. Vă rog să veniți împreună cu mine și Adawathwyn în biroul guvernatorului, pentru a stabili strategiile până la sosirea comisarului-șef Reddi. Restul Senatului este liber.

Steris a ezitat. Pe ea n-o chemase. Să fi fost... o scăpare? Oare se subînțelegea că trebuia să fie și ea prezentă sau...?

Sau era lăsată pe dinafară?

Oh, *dar-ar rugina*... Cum de-i scăpase din vedere o posibilitate atât de firească? Ceruse un consiliu de elită, dar nu a fost inclusă în el? Ar fi trebuit să prevadă lucrul ăsta.

Și-a dus mâna la cap, simțind cum se înfierbântă, copleșită de rușine. Femeia pregătită pentru orice fusese luată prin surprindere de o manevră atât de evidentă.

În timp ce încerca să-și stăpânească senzația de greață, cineva s-a ridicat în partea din spate a sălii — de la locurile observatorilor. O siluetă cu o mască ascuțită din lemn, pictată cu linii roșii.

— Excelență, a spus ambasadorul malwishian, mi-ar face mare plăcere să asist la lucrările acestui consiliu.

— Ăăă... amirale Daal! a spus guvernatorul. Aceasta este o problemă internă care ține de Bazin.

— Da, și tocmai de aceea vreau să asist, a spus ambasadorul. Pot afla multe despre un popor după felul în care reacționează în situații de criză. Am o navă de croazieră, proprietate personală, andocată în oraș. Poate v-ar fi de folos să o împrumutați, lord guvernator? Ca să vedeți Bazinul.

Guvernatorul a clipit.

— Păi, a zis el, sunt convins că înțelepciunea unui amiral călit în focul bătăliei va fi de mare folos consiliului nostru. Veniți, atunci.

Oh, dar-ar rugina... Oare ăla chiar acceptase o mită atât de fățișă? În public? Gestul i-a alungat rușinea lui Steris, iar ea a aruncat o privire spre Adawathwyn. Viceguvernatoarea

își dusese palma la față. Avea să fie nevoită să se străduiască din răsputeri să întoarcă acel schimb în favoarea ei. Dar una dintre problemele cu care te confruntai când aveai o cârpă ca Varlance pe post de guvernator era că și alții puteau să tragă de el după bunul lor plac.

Trage și tu, și-a zis Steris. *Trebuie să încerci.*

Ignorându-și instinctele — care-i spuneau să se așeze și să încerce să-și dea seama cum ar fi putut să prevadă acea situație —, Steris a sărit din scaun și a fugit spre centrul încăperii, înghesuindu-se neprotocolar între doi senatori pentru a ajunge la guvernator.

— Excelență, i s-a adresat ea, cred că pot oferi informații relevante acestui consiliu.

— Ah! a făcut el, aruncându-i o privire. Lady Ladrian...

Apoi s-a uitat în lateral, unde Adawathwyn clătina cu putere din cap.

— Îmi pare rău, a spus guvernatorul întorcându-se din nou spre Steris, dar mă tem că consiliul deja s-a aglomerat. A fost totuși minunat din partea dumneavoastră că ați făcut această propunere.

— Excelență, a spus ea. Orașul e în *pericol de moarte*. Trebuie neapărat să mă ascultați.

Guvernatorul a ezitat.

— A trimis o scrisoare în legătură cu asta azi-dimineață, Excelență, a spus Adawathwyn. Niște aberații despre o bombă capabilă să distrugă Elendelul.

— Ce înseamnă asta? a întrebat el, întorcându-se spre viceguvernatoare.

— E adevărat, a spus Steris. Nici măcar nu i-ați dat-o?

— Casa dumneavoastră a mai avut în trecut tendința de a exacerba anumite probleme, a spus Adawathwyn. Mai țineți minte când soțul dumneavoastră a pretins că votul împotriva proiectului său de lege pentru drepturile muncitorilor ar stârni răzmeriță în oraș? Sau când a insistat că Ținuturile

Necruțătoare se vor constitui ca țară separată dacă vom continua cu planurile noastre tarifare?

— Acum e altceva, a spus Steris. Are... confirmare din partea lui Armonie.

— Am înțeles, a zis Adawathwyn. Și dacă Armonie *în persoană* ar vorbi cuiva, nu s-ar adresa *guvernatorului*?

— Soțul dumneavoastră a văzut vreo bombă? a întrebat guvernatorul. Are vreo dovadă în sprijinul afirmațiilor dumneavoastră?

— Adună acum probe, a zis Steris.

— Atunci, a spus guvernatorul, de ce nu reveniți la noi când aveți dovezile?

— Pentru că trebuie neapărat să fiu în consiliul acela, alături de dumneavoastră...

— Lady Ladrian, a zis el pe un ton ceva mai blând, sunt convins că înțelegeți că este o situație importantă, tensionată. Acesta nu este un loc potrivit pentru o femeie care ocupă de mai puțin de o oră funcția de senator. Și, zâmbind, a continuat: Situația aceasta va necesita finețe și tact, nu...

Nu orice ați fi dumneavoastră, părea să insinueze propoziția lăsată neterminată.

Guvernatorul i-a făcut semn din cap și s-a alăturat celorlalți aflați în fața ușii biroului său.

Steris a rămas singură în mijlocul sălii. Umilită. Ea... așadar, trebuia să stabilească un alt plan. Da, să se gândească cum să rezolve situația. Putea să-și ia tot restul zilei...

Nu. Nu-și permitea să stea și să facă planuri. Trebuia *neapărat* să ajungă în încăperea aceea.

Și a început să caute o modalitate de a-și atinge scopul.

32

Clădirea redacției *Santinelei adevărului* nu se potrivea cu restul Bilmingului. Spre deosebire de clădirile moderne, elegante, aceea arăta ca o cocioabă. O clădire veche, din lemn, cu un singur etaj, cu acoperiș ascuțit, pereți umflați și ferestre mici.

— Asta-i una dintre clădirile vechi, a explicat Kim, de pe vremea când în partea asta de oraș existau o grămadă de colibe pescărești. În urmă cu cinci ani au început să se facă presiuni ca să fie toate demolate și să se construiască edificii noi, dar mai sunt clădiri ca asta împrăștiate prin oraș.

— Nu pare să fi fost folosită în ultimul timp, a spus Wax, observând lacătul de la ușă, întunericul din interior. Mai publică?

— A publicat rar în ultima vreme, a zis Kim. A trebuit să aștept *șase săptămâni* ca să citesc sfârșitul seriei „Ultimul testament al Supraviețuitorului" din aventurile lui Jak.

Lua-l-ar naiba de idiot, s-a gândit Wax. Încă de la descoperirea „Suveranului" care condusese și ajutase poporul din ținuturile sudice, mania Supraviețuitorului își atinsese culmile. Fusese văzut în tot orașul, mai ales în nopțile cețoase.

Jak, desigur, profitase de asta și petrecuse ani întregi „descoperind" artefacte de-ale Supraviețuitorului în aventurile lui. N-ar fi fost nici pe jumătate atât de rău dacă prostovanul ăla n-ar fi adus din când în când vorba despre Wax.

Au bătut la o ușă laterală și, cum nu le-a răspuns nimeni, au încercat s-o deschidă și au descoperit că era încuiată. Așa că Wax și-a înfășurat un franj de la mantie în jurul pumnului, pregătindu-se să spargă fereastra.

— Wax, ce faci? a întrebat Marasi.

— Demarez o anchetă.

— Hai să așteptăm câteva minute, a spus ea. Să vedem dacă se întoarce proprietarul.

S-a oprit, cu pumnul la câțiva centimetri de geam.

— Avem mandat de anchetă, a spus el. Putem intra prin efracție.

— În caz de urgență, a zis ea. Și după ce am epuizat și alte variante. E proprietatea privată a unui cetățean și nu avem motive să credem că grupul Set s-ar afla aici. Și, spre deosebire de apartamentul de mai devreme, nu avem motive să credem că aici s-ar fi comis o infracțiune.

— Ia lăsați-mă pe mine, a spus Wayne, îndreptându-se spre fereastră. Puteți spune cu toții că ați încercat să mă opriți, dar am făcut ca Wayne. Și vă lasă ăștia-n pace.

— Nu-i vorba despre ce putem face fără să fim pedepsiți, Wayne, a zis Marasi, ducând mâna la față. E vorba de procedura corectă. Nu poți să dai buzna oriunde vrei — lumea se schimbă! Oamenii au drepturi. Asta ne îngreunează munca, dar face lumea mai bună.

Wax s-a încruntat, lăsând mâna în jos.

— Ne permitem să așteptăm câteva minute, a spus Marasi. Dacă avem dreptate, am vrea ca oricine este proprietarul să colaboreze cu noi — iar intrarea prin efracție ar întoarce persoana în cauză împotriva noastră. Dacă ne înșelăm, atunci am întors firma cuiva cu susul în jos degeaba. Și a continuat, după ce a aruncat o privire la soare: E ora prânzului. Proprietarul s-ar putea să fi plecat — la urma urmei, încă mai scot ziare, deci avem motive să credem că vor apărea în cele din urmă.

Wax a renunțat, cam fără tragere de inimă. Se aștepta ca Wayne să înceapă să se plângă, însă bărbatul mai scund nu a făcut decât să ridice din umeri și să dea fuga spre o gheretă cu mâncare de la colțul străzii, ca să-și potolească foamea. Marasi și Kim s-au așezat pe o bancă de lângă un părculeț din apropiere, lăsându-l pe Wax sprijinit de un copac bine îngrijit, plantat pe o bucată de pământ împrejmuită cu un gărduleț pipernicit.

Momente ca acela îl făceau să se simtă bătrân. Nu doar la trup, ci și la minte. Părea să reprezinte ceva ce era pe moarte.

Singuraticul om al legii. Şi... ei bine, era greu de plâns. Pentru că, din punct de vedere intelectual, era de acord cu Marasi. Votase pentru restricţionarea legală a autorităţii poliţiei. Societatea avea nevoie de verificări la sânge ale puterii tuturor. Chiar şi a lui. *Mai ales* a lui.

Dar în acelaşi timp, asta făcea ca lumea să pară prea mare ca să mai poată fi reparată. În Ţinuturile Necruţătoare, putea să bată la o uşă şi să stea de vorbă — uneori chiar şi să tragă — pentru a-i băga minţile în cap oricui avea nevoie de aşa ceva. Asta-l făcuse să creadă că, în esenţă, putea rezolva orice problemă.

Dar fusese o falsă impresie de control, nu? Recunoaşterea acestui lucru îl făcea să se simtă inconfortabil. Nu era vorba că lumea devenea tot mai complicată. Ci faptul că îşi dădea seama că fusese întotdeauna complicată.

Un minut mai târziu, Wax a auzit ceva. Putea *să jure* că venea din interior. A mijit ochii, arzând oţel, urmărind liniile albastre din jurul lui până a ajuns la câteva care se mişcau aproape de vârful clădirii. Un pod? A ridicat o mână spre ceilalţi, apoi a scos Răzbunătorul. Cineva se afla acolo sus. Era sigur de asta. Se poate să nu fi auzit strigătele de mai devreme?

A aruncat un cartuş şi s-a lansat folosindu-se de el, apoi a aterizat cu grijă pe acoperiş, aproape de locul în care ţiglele coborau în pantă spre o ferestruică de mansardă cu obloanele trase. Deşi încercase să nu facă zgomot, liniile de metal s-au mişcat brusc chiar în momentul când a aterizat — apoi au rămas nemişcate. În cea mai mare parte. Fremătau.

A mijit ochii spre fereastră. Unul dintre colţurile unui oblon era rupt, permiţând oricui era înăuntru să se uite afară. Vedea o linie de metal care ducea direct la gaură. O parte din el a simţit un fior rece, deoarece metalul acela era aproape sigur o armă aţintită asupra lui. Ţiglele i-au zăngănit sub picioare în timp ce el îşi activa bula de oţel — Împingerea

subtilă pe care învățase s-o folosească pentru a devia gloanțele. Cuiele din acoperiș au început să vibreze, încercând să iasă din câmp.

Vibrează, s-a gândit el, *ca linia din fața mea. E o armă în mâna cuiva care tremură.*

Nu era un asasin al grupării Set. Cu grijă, a ridicat arma într-o parte, îndreptată în direcția opusă ferestrei.

— Sunt polițist! a spus el cu voce tare. Sunt aici să te ajut.

Tăcere. În cele din urmă s-a auzit o voce. O voce de femeie, răgușită.

— Ești aici să mă omori. Cum l-ai omorât și pe Tobal.

— Nu, a spus Wax. Îți jur. Și a continuat, făcând un pas în față: Îi caut pe cei care l-au omorât. Dac-aș fi venit cu alte scopuri, aș trage, n-aș vorbi.

A urmat o tăcere și mai apăsătoare. O perioadă destul de lungă, încât să-l neliniștească, dar în cele din urmă obloanele s-au deschis, dând la iveală o femeie scundă. Avea un păr creț, negru-cenușiu și cu un aspect neîngrijit — o vestă încheiată, cu câteva găuri sărite, și o fustă lungă boțită, de parcă și-ar fi petrecut cea mai mare parte din viață stând grămadă într-un colț. Avea cearcăne întunecate sub ochi și un aer stins, de parcă ar fi fost cândva masivă și ar fi slăbit mult, ca o canapea căreia-i lipsește o parte din umplutură.

— Tu, a zis ea, lăsând în jos o pușcă. Tu ești... Dawnshot?

— Eu sunt, a spus el relaxându-se.

Ea s-a luminat la față.

— Ești prietenul lui *Jak*!

Prietenul lui Jak? Doar pentru că idiotul ăla pomenea din când în când numele lui Wax? A deschis gura să obiecteze, dar s-a răzgândit.

— Îl... știu din auzite, a spus el. Uite care-i treaba, se întâmplă ceva în orașul ăsta. Ceva foarte periculos. Am pornit să aflu ce anume și am ajuns la apartamentul lui Tobal, apoi aici. Te rog. Ți-a dat ceva? Ți-a zis ceva?

Ea s-a aplecat în afară, verificând bănuitoare străzile.

— Ne vedem jos, în spate.

Femeia a tras obloanele, iar el li s-a alăturat lui Marasi și Kim la ușile din spate, care zornăiau, în timp ce erau desfăcute numeroasele lacăte și lanțuri.

În cele din urmă, femeia a deschis ușa.

— De obicei nu stau de vorbă cu sticleții. Niciodată.

— Un sfat bun, a mormăit Wayne cu gura plină de ceva.

S-a dus lângă Wax și a mai luat o gură din ceea ce părea a fi grăsime și poate ceva carne înfășurată în ceea ce s-ar fi putut să fie pâine. Sau poate o lipie foarte mare?

— Dar cum ești prieten cu Jak... a zis ea.

— Chiar e! a intervenit Wayne, bătându-l pe Wax pe umăr. Jak și Wax, aici de față, au avut multe aventuri împreună prin Ținuturile Necruțătoare!

— Păi, atunci, a spus ea, făcându-le semn să intre, înseamnă că nu sunteți polițiști *din ăia*. Sunteți din *ceilalți*.

— Mda, a zis Wayne. *Noi* suntem dintre cei cărora nu le plac uniformele și-i împușcă pe cei care ne pun să semnăm documente.

Și a mai luat o îmbucătură din sendviș.

— Ce-i asta? a întrebat Wax, în timp ce Marasi și Kim își făceau apariția.

— *Chouta*, mi-a zis ăla. E bună.

— Pare scârboasă.

— Ei, prietene, cu mâncarea de la gheretă așa îți dai seama că e bună!

Clădirea era întunecoasă și mucegăită pe dinăuntru și avea numeroase coșuri de gunoi pe lângă ușă — de parcă femeia n-ar fi îndrăznit să se ducă să le golească. S-a uitat la Wax, cu pușca în mână — dar fără a fi ridicată —, de parcă ar fi fost sigură că avea să se întoarcă împotriva ei dintr-o clipă în alta.

— Jak... e în oraș? a întrebat ea. E pregătit să ne ajute?

— Eu... ăăă... nu, a zis Wax. E... într-o aventură.

— Şi n-ai cum să trimiţi după el, nu? a întrebat ea cu speranţă în glas.

— Mă tem că nu.

Ea s-a încruntat, aţintindu-l cu privirea.

— Nu-l băga-n seamă pe Dawnshot, a zis Wayne, dându-i un ghiont lui Wax. Uneori devine timid când e vorba de Jak. Şi, aplecându-se spre femeie: Sincer să fiu, e puţin gelos.

— Păi, cine n-ar fi? a zis ea, după care a oftat şi a început să încuie lacătele de la uşă. Te-a lăsat vreodată să pui mâna pe Sulița Soarelui Roşu?

Wayne s-a uitat la Wax, care a scrâşnit din dinţi.

— Nu, s-a forţat el să spună. E prea puternică. Jak zice că aş putea să trezesc din greşeală nişte... zombi dacă mi se dă voie s-o ating.

Femeia a dat din cap, a asigurat încuietorile, după care le-a făcut semn să o urmeze în clădire.

— Bine, i-a şoptit Wayne lui Wax, dar sulița aia nu a fost folosită pentru zombi. Ăia erau pe Insula Morţii, cu Nicki.

— *Tu* de unde ştii? i-a şuierat Wax.

— Le-am citit pe toate, a zis Wayne. De ce să nu le citesc?

— Tu...

— Parcă nu ştiai să citeşti, a intervenit Marasi, ştergându-i cu cotul în treacăt şi urmând-o pe femeie.

— Ba ştiu să citesc, a spus Wayne. Dar sunt prost, şi-atunci citesc numai prostii.

Femeia i-a condus pe un coridor ticsit de cărţi — teancuri întregi, care ocupau aproape tot spaţiul disponibil. În camera alăturată erau o tiparniţă imensă, câteva găleţi cu tuş şi cutii cu caractere din plumb împrăştiate peste tot. Sub portretul ei de pe perete, care atârna strâmb şi o înfăţişa în anii tinereţii, scria MARAGA DULCET, REDACTOR-ŞEF.

— Prin urmare, a spus ea trecându-şi o mână prin părul răvăşit, ştiţi cine l-a omorât pe Tobal? Au fost cei cu părul auriu din partea de est? Ăia-s un fel de creaturi din poveşti. Ştiu sigur!

— De fapt, a spus Marasi, credem că a fost un grup secret care plănuia să pornească din nou Munții de Cenușă — și suntem îngrijorați că lucrează la fabricarea unor bombe de o putere incredibilă.

Maraga a aprobat din cap.

— Deci știți!

A fost un test, și-a dat seama Wax.

Maraga a deschis o ușă, dând la iveală niște trepte vechi.

— Atunci haideți după mine.

Ea a coborât, luând-o înainte și făcându-le semn lui Marasi și Kim să stea la câțiva pași în urma ei. În aer se simțea un damf de cartofi vechi, păianjeni și borcane cu ceva ce păreau să fi fost cândva niște produse conservate. Maraga a apăsat un întrerupător din partea de jos, alimentând un șir de becuri electrice care se legănau atârnate de niște fire.

Pereții mucegăiți de la subsol erau acoperiți cu plăci metalice scrijelite temeinic — pline de cuvinte și diagrame, litere și imagini, toate înghesuite unele în altele.

— Ne-am gândit să scriem totul în metal, a spus Maraga. Pentru orice eventualitate.

33

Cu ochii măriți de uimire, Marasi s-a plimbat prin subsol. Părea să fi fost folosit cândva drept depozit, judecând după grămezile de echipamente vechi și covoare uzate stivuite. Toate acestea fuseseră îndepărtate de pereți pentru a face loc plăcilor de metal.

Cuvintele Întemeierii menționau niște plăci metalice, iar Marasi își imaginase niște plăci mari și groase având inscripționate pe ele cuvinte scrise cu litere zdravene, îngroșate. În schimb, Maraga zgâriase niște bucăți de tablă cu un pix, tăind adesea propoziții și rânduri pe care le scrisese greșit. Multe dintre ele erau aranjate sub formă de liste. Textul avea un ton frenetic, dar nu semăna — cum s-ar zice — cu aiurelile vreunui nebun. Mai degrabă semăna cu niște...

Notițe, a gândit Marasi. *Notițele unui jurnalist, scrise de mână, care legau între ele idei și construiau un articol.*

Maraga s-a chircit pe treapta de jos, părând epuizată.

— La început... nu l-am crezut, a șoptit ea. Pe Tobal. Mi-am zis că o fi și ăsta vreun țăcănit. Dar de obicei ăștia vin cu o poveste ca lumea, cu ceva ce vor cititorii mei să audă. Apoi a început să-mi aducă dovezi. Informații pe care le fura de la angajatorii lui. Cred că intra pe furiș, lua registre, foi de hârtie, ce găsea... Niciodată nu mă lăsa să dau o mână de ajutor. Nu voia să mă lase să mă implic prea tare. Și, ridicând privirea spre pereți: De parcă ce-i aici n-ar fi destul ca să mă omoare...

Marasi s-a apropiat încercând să o consoleze, dar femeia a tresărit. Avea un aer... fatalist. Genul de femeie care aruncase zarurile și aștepta să vadă ce numere aveau să-i cadă.

— De când? a întrebat Wax, studiind una dintre plăci.

— De aproape patru ani, a şoptit Maraga. Cum ziceam, la început nu l-am crezut. Dar mereu m-au interesat poveştile cărora nu li se acordă prea mare atenţie. Pe care celelalte ziare nu le bagă în seamă deoarece sunt prea senzaţionaliste sau prea de duzină.

— Minciuni, vrei să spui, a zis Wax. Publicaţi minciuni.

— Noi preferăm să le numim „scorneli şugubeţe". Poveşti captivante care ar fi fascinante dacă ar fi adevărate.

— Deci, a spus Wax, minciuni.

— Clienţii noştri înţeleg ce cumpără, Lord Ladrian, a zis Maraga, ridicând bărbia. Dumneata ştii. Doar eşti prieten cu Jak. E vorba de a fi dincolo de viaţa obişnuită, dincolo de realitate! Clienţii noştri ştiu că noi ne străduim să găsim cele mai interesante chiţibuşuri, tot ce-nseamnă „probabil" şi „s-ar putea" pe lumea asta.

El a clătinat din cap, vădit neîncrezător.

Maraga şi-a tras nasul.

— Mi-am făcut stagiatura la *Times*, ziar de top din oraş. Absolut respectabil. Ai fi scandalizat dacă ai şti câte informaţii au aranjat, au întors din condei ori le-au fabricat de-a binelea. Măcar *eu* sunt sinceră în privinţa asta. Şi apoi, nu public minciuni. Public articole de interes social — poveşti despre oameni care nu-s băgaţi în seamă de mass-media. Poveşti captivante, scrise de celebrităţi captivate de aventuri. Caricaturi, poze cu legume cu forme hazlii...

— Cât de hazlii? a întrebat Wayne din cealaltă parte a încăperii.

— Depinde de ce simţ al umorului ai.

— Din ăla grosolan. Cam vulgar pe alocuri.

— A doua cutie pe stânga, a spus ea. Lângă piciorul tău.

Wayne a găsit cutia cu pricina, plină de desene. Nu după mult timp, chicotea în legea lui.

— Oricum, a continuat Maraga, cu cât Tobal îmi aducea mai multe şi cu cât puneam mai multe cap la cap, cu atât mă

îngrozeam mai tare. Asta... era o poveste. O poveste *adevărată*. Nu din aia într-o ureche cu oameni-gândaci și cu pericolele electricității. Asta... asta poate omorî oameni. Mă poate omorî *pe mine*.

A ridicat privirea spre ei, apoi a continuat.

— Când am început să cred, am lucrat luni întregi împreună, punând toate astea cap la cap. Am început să văd lucruri pe care el nu le vedea. Tobal nu era... cu totul credibil. Trăgea concluzii pripite. Dar nu se înșela, nu când venea vorba de miezul poveștii. Și n-o inventase. Mi-a spus că într-o zi n-o să mai apară la discuțiile noastre din fiecare seară. A zis că atunci când avea să se întâmple lucrul ăsta trebuia să fug. Să dau toate informațiile autorităților. Dar autoritățile sunt și ele implicate, așa încât... ce-i de făcut? Cui să-i spun? Și cu două săptămâni în urmă n-a mai apărut. O seară. Două. Trei... Și atunci am știut. Am *știut*. Îl găsiseră.

— Îmi pare rău, a spus Marasi.

— Oare o mai fi în viață? a întrebat Maraga. Poate că l-au... răpit pur și simplu...

— E posibil, a spus Marasi. Dar... nu credem că e probabil.

Maraga a aprobat din cap, coborându-și privirea spre picioare, apoi a închis ochii. Părea să aștepte. Oare ce anume?

Să cadă zarul, și-a dat seama Marasi. *Nu are încredere în noi. Așteaptă să vadă dacă tragem.*

Marasi a aruncat o privire prin încăpere și a observat că Wayne, deși dădea impresia că se uită la imagini, în realitate o urmărea pe Rază-de-lună, cu mâna sprijinită alene pe bastonul lui de luptă. Cel mai probabil avea metalele pregătite, în caz că ar fi încercat ea ceva. Până și Wax o urmărea cu coada ochiului.

— Chestia asta-i genială, a zis Rază-de-lună, privind fix una dintre plăci. Astea-s... traiectorii estimative?

Marasi i s-a alăturat lângă o serie de schițe în staniu, care înfățișau niște arcuri buclate. Rază-de-lună avea dreptate; păreau măsurători cu diferite estimări ale distanței pe care o putea parcurge un proiectil.

Maraga s-a ridicat în picioare, părând că prinde forță auzind întrebarea.

— Așa-i, a zis ea. Numerele acelea sunt distanțele până la care, *pretinde* armata din Bilming, ar putea bate noile lor tunuri. Le place să trimită comunicate ziarelor locale, ridicându-și marina în slăvi. E bravadă, în cea mai mare parte. Sugerează că ar putea bombarda Elendelul de la treizeci și doi de kilometri, dar e o minciună. Tunurile lor au o rază de acțiune mult mai scurtă.

— Iar asta? a întrebat Marasi, arătând spre un alt set de traiectorii.

— Tobal, bietul de el, se ocupa cu studiul carburanților chimici, a răspuns Maraga. Și cum ei păreau derutați, a continuat: Ăștia încearcă să facă niște obuze cu autopropulsie. Arme care trag *singure* și zboară kilometri întregi. Poate chiar sute de kilometri. Apoi lovesc ținta și explodează.

Dar-ar rugina... și-a spus Marasi în gând, cu ochii mari. Se plimba prin încăpere, privind cu atenție toate cele opt plăci mari de pe pereți. A identificat una care avea legătură cu sistemul „metroului" din oraș, un complex masiv de caverne interconectate care erau „cercetate" pentru a se determina unde aveau să fie construite liniile de metrou. Dar adevărul era cu totul altul, potrivit notițelor Maragăi — acele cercetări încercau să depisteze caverne care ar fi putut oferi condiții de trai stabile în subterană.

Ăștia pregătesc buncăre, s-a gândit Marasi. *Pentru asta sunt proviziile — oare s-or pregăti de vreun cataclism?*

La fel cum se refugiaseră oamenii în caverne în ultimele zile de dinaintea sfârșitului lumii. Înainte de Ascensiunea lui Armonie și de refacerea tărâmului.

— N-are nicio *logică*, a spus Wax, venind lângă ea. Armonie spune că sora mea încearcă să demonstreze că poate conduce această planetă. Dacă o aruncă în aer, ce mai demonstrează? De ce ar construi buncăre? Chiar crede că, dacă salvează o parte dintre noi și-i anihilează pe ceilalți, își dovedește competența?

— Nu știu, a recunoscut Marasi, apoi a arătat spre altă placă. Aici scrie despre căderi de cenușă. Zilele de cenușă și distrugere i-au permis Lordului Conducător să capete o putere aproape universală, cel puțin în Nord. Deci probabil Telsin are impresia că asta ar funcționa din nou?

— Ar trebui să citești următoarea placă, a spus Maraga.

Au păşit amândouă în lateral, citind ceea ce părea a fi o listă de nume.

— Dupon Melstrom, a citit Wax. Vennis Hasting... Mari Hammondess... Ăștia sunt printre cei mai puternici senatori din Elendel.

— Și ăștia sunt implicați, a zis Maraga.

— Poftim? a întrebat Marasi răsucindu-se. Toți?

Maraga a scotocit printr-un dulap și s-a întors cu o foaie de hârtie. I-a dat-o lui Marasi, care i-a arătat-o lui Wax. Era o scrisoare din partea lui Vennis Hasting, în care vorbea despre fabricarea unei bombe incredibil de puternice. Era datată cu aproape un an în urmă și implica multe dintre numele de pe listă.

Marasi s-a încruntat. Dar asta... părea cu neputință. Să fi știut chestia asta atâția oameni din *propriul nostru guvern*? Să fi avut Set o influență atât de puternică în Bazin? S-a uitat la Wax.

— Îi știu pe unii dintre oamenii ăștia, a spus el. Vennis e un șobolan, desigur — dar Lady Yomen mi-e prietenă bună. E cea mai apropiată și de încredere dintre prietenii mei senatori. N-are nicio logică, Marasi. *Nimic* din toate astea nu are vreo logică.

— Poate că de aceea Senatul este atât de încrezător, a spus ea, că poate agresa Orașele Exterioare.

— Îi cunosc pe oamenii ăștia, a zis Wax. N-ar ține un asemenea secret. *N-ar fi în stare.* Tot ce au făcut până acum a fost să se umfle în pene, să arate că au putere. Legea Supremației, tarifele, măsurile „de austeritate" pe care le iau în Sud... Dacă Vennis ar ști ceva despre vreo bombă, ar susține că e nevoie de teste pentru a i se afla puterea.

— S-ar putea să fie toți în Set, a spus Marasi încet.

Wax s-a întunecat la față. A luat scrisoarea, a fixat-o cu privirea, iar ea și-a dat seama la ce se gândea; dacă tentaculele grupului Set pătrunseseră atât de adânc... chiar și în inimile prietenilor lui senatori...

— Nu, a zis el. Aici e ceva foarte ciudat, Marasi. Dacă sora mea i-ar fi convins pe toți oamenii ăștia să-i execute ordinele, ar fi condus *deja* Bazinul. Ne lipsește o mare parte din povestea asta.

Rază-de-lună s-a îndreptat spre ei, făcând un semn din cap spre o altă placă.

— Ziceați ceva de o bombă? Păi, se pare că au una... ia uitați-vă aici...

Marasi și Wax s-au îndreptat într-acolo, găsind o altă placă cu o listă de turbulențe subterane. Pe ea scria: „Teste subterane pentru arme, urmărite cu un seismograf".

— Au construit o bază subterană dedesubtul orașului, a spus Maraga. Acolo se ascund. Lordul primar Entrone e implicat, poate că-i chiar unul dintre liderii lor. Unele caverne par a fi locuri de testare a armelor, dar altele sunt buncăre pe care le pregătesc din nu știu ce motiv și le folosesc ca sediu central.

— Au încetat recent cu testele, a spus Rază-de-lună. Mă întreb de ce.

— Păi, a zis Maraga, știu că funcționează. Adică, au depășit cu mult termenul-limită.

— Termenul-limită?

— Informații interne sustrase, a spus Maraga, arătând spre o placă. Nu știu cum a făcut rost de ele. Conțineau termene-limită pentru încheierea proiectului. Arma ar fi trebuit să fie detonată în urmă cu două săptămâni.

Maraga s-a chircit din nou pe trepte.

— L-au omorât cu o zi înainte. M-am gândit că sigur îi vine sfârșitul curând după aceea... Eu... a început ea, dar și-a îngropat capul în mâini. Știam că trebuia să public chestia asta. Sunt o lașă. La urma urmei, sunt o *lașă*. M-am ascuns aici și am

așteptat să cadă cenușa, nu-i așa? Dar-ar rugina... Eram convinsă că n-o să mă asculte nimeni... Convinsă că era deja prea târziu...

— Ce s-a făcut ori nu s-a făcut ține de trecut, a zis Wax, cu fermitate. Acum avem informația. Și încă mai e timp să oprim treaba asta.

— Wax, a spus Marasi printre dinți, luându-l de braț. Ăștia au o bombă și au de gând — din câte-am reușit să aflăm — să o detoneze în Elendel. Ar fi făcut-o deja dacă și-ar fi dat seama cum să o introducă în oraș.

Maraga a aprobat din cap.

— Arma lor autopropulsată — racheta, cum îi zic ei — are probleme. S-ar putea ca problema să fie combustibilul. La asta lucra Tobal pentru ei înainte să-și dea seama ce aveau de gând... S-a ridicat, îmbărbătându-se: Trebuie să vă mai arăt ceva.

S-a grăbit spre niște lăzi și s-a apucat să scotocească prin ele, în timp ce Rază-de-lună, fără nicio jenă, copia textele de pe plăci pe foi de hârtie pe care le freca cu grafit.

Maraga a scos o fotografie.

— Bijuteria coroanei, a spus ea. Cea mai bună dovadă pe care o am. Fotografia din colțul paginii pentru articolul pe care n-o să-l scriu niciodată...

Marasi a luat-o, încruntându-se la Wax, care se apropiase. În poză era un peisaj cenușiu. Color.

Marasi a rămas cu gura căscată, privind cerul portocaliu, implacabil, cenușa care plutea, iar în depărtare rămășițele unui oraș în ruine. Semăna... oarecum cu Elendelul, deși cenușa se ridicase atât de sus, încât acoperea totul în afară de vârfurile clădirilor sfărâmate, care mocneau, și pereții colțuroși distruși.

— Cum... a îngăimat Marasi. Cum să ai o *poză* cu sfârșitul lumii?

— Pe vremea Supraviețuitorului nu aveau evanotipuri, a spus Wax, studiind-o îndeaproape. Culorile sunt deosebite. A luat cineva o fotografie veche și a pictat peste ea?

— Nu știu, a spus Maraga. Dar pare o imagine a... a ceea ce *urmează* să se întâmple. După ce a descoperit asta, Tobal s-a speriat foarte tare. Stătea ca pe ghimpi la ultimele noastre întâlniri. Cred că s-a ascuns pur și simplu în camera lui până l-au luat. Cum... cum am făcut și eu.

În subsol s-a așternut liniștea. Până și Wayne, simțind atmosfera tensionată, s-a oprit din chicotit la desenele lui hazlii. Marasi era tot mai îngrozită văzând acea imagine. Îl auzise pe Wax vorbind despre o bombă, știa ce avea de gând să construiască inamicul. Totuși, prin expunerea ei într-o imagine atât de crudă, se realiza o trecere de la abstract la concret. Asta aveau de gând să facă. Să radă de pe fața pământului tot ce îi era mai drag. Și să lase în urmă doar moloz și cenușă. Era o miză mai mare decât toate anchetele ei. Iar posibilele consecințe o nelinișteau profund.

S-a întors, privind plăcile ce reflectau lumina blândă, electrică. Era ceva străvechi. Ceva nou. Întocmai cum era și fotografia pe care Wax i-o înapoiase.

La etaj s-a deschis o ușă.

Ușile fuseseră încuiate, dar asta nu oprea pe nimeni. Wayne s-a ridicat în picioare, împleticindu-se, ducându-și mâinile spre bastoanele de luptă, în timp ce pașii unei singure persoane se auzeau traversând podeaua de lemn de deasupra.

Wax a scos un pistol de la centură și s-a așezat în așa fel încât să urmărească treptele. O siluetă a început să coboare. O femeie cu părul închis la culoare și o constituție robustă, ce contrasta cu nasul mic și buzele frumoase. Era la costum: pantaloni, cămașă albă cu nasturi, sacou și cravată.

Telsin. Sora lui Wax, liderul grupului Set. Nu era înarmată, cel puțin nu din câte observa Marasi. Și nu părea deranjată de faptul că Wax avea o armă îndreptată spre capul ei, în timp ce Wayne dădea înapoi, bombănind.

— O adresă, a spus Telsin. Numărul de pe spatele pliculuï era o nenorocită de *adresă*? Știți voi câte ore am pierdut distrugând boxe prin gări?

34

Marasi a întins imediat mâna după o grenadă allomantică, încărcându-și în liniște una în buzunar. Wax s-a strecurat înainte, cu arma îndreptată spre sora lui. Wayne s-a întors în grabă de pe trepte și bombănea de unul singur, sărind de pe un picior pe celălalt. Se uita în jur de parc-ar fi așteptat să dea inamicii buzna prin pereți.

Ultima oară când o văzuse pe Telsin, îi trădase celor din grupul Set. Aproape că-l omorâse pe Wax, iar Wayne, în schimb, îi trăsese un glonț de carabină în piept. Nu mai trăsese cu o armă de vreo... mă rog, Marasi nici nu mai știa de când.

Dar Telsin se vindecase, dispărând din zăpada însângerată unde-o lăsase Wayne. Era Hemalurg și avea cel puțin puterea unui Creator-de-sânge — la fel ca Wayne. Se mai văzuseră la ea urmele altor două puteri, dar era posibil ca membrii grupului Set să-și fi schimbat țepușele între ei pentru a dobândi diverse Arte Metalice. Oricum, probabil că avea destule abilități încât să nu pară câtuși de puțin îngrijorată de faptul că îi înfrunta de una singură. Dar-ar rugina...

— E minunat, a spus Telsin aruncând o privire prin subsol. E remarcabil câte dintre secretele noastre a reușit să fure individul ăsta. Cine-ar fi crezut că cel mai mare pericol la adresa noastră nu erau armatele, poliția, nici măcar *tu*, Waxillium? Ci un amărât de chimist bătrân și chel.

— Tobal a fost om bun! a spus Maraga și s-a pitit în spatele lui Wax, în timp ce Telsin privea spre ea.

— Poți să lași arma aia jos, Waxillium, a spus Telsin, așezându-se pe trepte. Idiotul ăla de colo poate să-ți spună ce eficient este să mă împuști.

— M-am simțit bine, a spus Wayne. Trebuia să fie mai mult de-atât? Wax, ia dă-mi tu mie o armă. Îi mai trag câteva.

Wax nu s-a clintit, iar Telsin a dat ochii peste cap. Au rămas pe loc. Grenada vibra ușor între degetele lui Marasi, în timp ce-i absorbea energia. Ce urma? Era evident că-i păcălise cineva. Dar cum? Oare liderul Set ar fi venit să-i vadă doar ca să le distragă atenția?

— Spune-ne ce are de gând Set, a spus Marasi.

— Nu, a răspuns Telsin.

— Aha, a făcut Wayne. Asta înseamnă că pot s-o fac să vorbească? Pe-o scară de la unu la rupte, cât îți plac rotulele tale, Telsin?

— M-aș vindeca într-o secundă, Wayne, a spus Telsin.

— Nu și dacă-ți smulgem țepușele! s-a răstit Wayne.

— Ceea ce m-ar omorî, a spus Telsin. Și v-ar aduce o *grămadă* de informații, sunt convinsă.

— Păi, a zis Wayne, tot o să te *doară* dacă rup ceva bucățele din tine, Telsin. Până și eu știu câte ceva despre treaba asta.

— De fapt, a spus ea, *nu* va durea. Știai că un Feruchimist își poate stoca durerea într-o metalminte? A, și chestia aia n-ai să mi-o poți lua. Am învățat cum să le ascundem mai bine. Deci, torturează-mă cât vrei, Wayne. O să mi se pară plictisitor, dar nimic mai mult.

Ea l-a privit în ochi, încrezătoare. Wayne i-a aruncat o privire lui Marasi, îngrijorat, șovăitor. Ca un cățel pe care-l mușcase jucăria de ros.

Marasi era mai îngrijorată în privința lui Wax. Acesta încremenise, cu brațul întins și arma ațintită asupra lui Telsin. Cu o expresie... sumbră. Telsin era ultima lui rudă apropiată în viață, și-l prostise de-a binelea. Cu șase ani în urmă, depusese mult efort fizic și emoțional pentru a o salva de forțele întunecate despre care *crezuse* că puseseră stăpânire pe ea. Doar pentru a descoperi că ea, pur și simplu, colabora cu ele.

Iar acum se mai înhăitase și cu un zeu care avea de gând să distrugă lumea.

— De ce-ai venit aici, Telsin? a întrebat Wax.

— Ca să te avertizez, Waxillium, a spus ea din celălalt capăt al încăperii. Următoarele tale acțiuni vor fi de cea mai mare importanță. Ai două zile la dispoziție ca să rezolvi problema asta. Doar două zile prețioase.

Wax a înjurat în barbă, aplecându-se spre Marasi și Wayne.

— Bulă de viteză! a șuierat el.

Wayne a aruncat una în sus și a încetinit lumea din jurul lor. Avea s-o împiedice și pe Telsin să audă sau cel puțin să înțeleagă ce spuneau.

— Ce urmărește asta, Wax? a întrebat Wayne. Ar trebui să pară mai temătoare. Am împușcat-o. Eu. Pentru prima oară după ani întregi. Iar ei nici măcar nu pare să-i *pese*!

— Wayne, a zis Marasi, hai că nu-i ca și când i-ai fi dat virginitatea ta.

— Nu, nu-i! a zis el. *Aia* o dau mereu. Asta era o chestie *deosebită*.

Marasi i-a aruncat o privire lui Wax.

— Tu ești în regulă?

— O să fiu, a spus el încet, fixându-și sora cu privirea — încremenită în timp. E... dureros. Ca o rană veche care începe din nou să doară. Pentru că nu s-a vindecat cum trebuie de la bun început.

— De ce-a zis două zile? a întrebat Marasi. Wax, asta încearcă să ne prindă pe picior greșit.

— De acord, a zis el. Încearcă să ne facă să credem că avem mai mult timp decât avem de fapt. Ăsta-i un joc de-al ei. Și, mijindu-și ochii: Dar faptul că-i aici spune ceva ce s-ar putea să-i scape din vedere. Că e disperată. Știe că trebuie neapărat să ne oprească.

— Dar nu se teme de noi, a spus Marasi.

— Nu din punct de vedere fizic, a zis Wax. Nu se teme să fie capturată sau ucisă de noi. Armonie spunea că e... mă rog, cel puțin parțial... zeiță. Autonomie a Învestit-o cu ceva putere și autoritate, făcând din ea avatarul lui Trell pe această planetă. Deocamdată. Până dă greș.

— Stai puțin, a zis Wayne. *Cine*-i Trell, *cine-i* Autonomie și *cine-i* aia de pe scări?

— Aia de pe scări, a spus Wax, e soră-mea. O femeie care-l reprezintă pe zeul Autonomie. Folosind titlul lui Trell — un zeu străvechi din lumea asta.

— Bun... a zis Wayne. Și toți trei sunt niște tâmpiți?

— Tâmpiți de-a binelea, a încuviințat Wax.

Marasi s-a uitat în direcția în care priveau și ei, înapoi spre Telsin, care părea foarte mândră și încrezătoare. În timp ce-o privea, Marasi putea să *jure* că ochii lui Telsin începeau să capete o ușoară strălucire roșie. Abia perceptă. A dispărut o clipă mai târziu.

— Dar-ar rugina... a spus ea în șoaptă. Cred că nu suntem nici pe departe suficient de bine plătiți pentru așa ceva, Wax.

— Nu mai e nimeni altcineva, a spus el. Dar cum ziceam, dacă-i aici, înseamnă că-și face griji în legătură cu noi. Voia să-și pună planul în aplicare acum câteva săptămâni, dar are probleme cu tehnologia. Și acum mai adulmecăm și noi pe urmele lor, găsim chestii pe care ei n-au reușit să le găsească. Instinctul îmi spune că-i aici pentru că vrea să aibă ocazia să se joace cu mintea mea. Să mă îndrepte într-o direcție greșită. Riscantă mișcare din partea ei, dar inteligentă.

Au tăcut cu toții, dar Marasi avea aceeași senzație de groază rece de mai devreme. I s-a amplificat. Planul Set, pericolul reprezentat de Autonomie... Marasi a privit cu coada ochiului în jos; încă ținea în mână fotografia pe care-o descoperise Maraga. Cenușa cădea din cer, îngropând orașe care fuseseră distruse.

— Ce facem? a întrebat Wayne.

— Stai să mă gândesc, a zis Wax. Cât aliaj fuzibil avem? Facem risipă?

— Neee, a spus Wayne. Am eu destul.

— A făcut economie, a zis Marasi, și învață să fie responsabil cu partea financiară și cu folosirea metalelor.

Wax i-a aruncat o privire.

— De la cine-ai luat banii? a întrebat el.

— De la cineva care nu face două parale, a zis Wayne.

— Să-mi aduci aminte să-mi verific conturile din bancă, a spus Wax, dacă mai rămân ceva bănci după toate astea. Deocamdată, cea mai urgentă chestiune e bomba. O au pregătită, dar nu pot s-o lanseze. Deci trebuie să găsim orice dispozitiv ar pregăti pentru lansarea ei, apoi să o oprim.

— Maraga spunea că Set se folosește de buncărele de sub oraș ca de un fel de bază, a zis Marasi. Dacă reușim să intrăm neobservați, poate găsim mecanismul. Sau măcar să reușim să-l localizăm.

— E greu să intri neobservat undeva, a spus Wayne, făcând un semn din cap spre Telsin, când stă vreo arătare de-aia de *semizeu* cu ochii pe tine!

Wax s-a gândit o clipă.

— Trebuie să mă confrunt cu Telsin, să mă ocup de ea, poate reușesc să smulg niște informații de la ea. Vreau să găsesc bomba aia și s-o opresc. S-ar putea să reușesc să deosebesc adevărul de minciună. Dar sunt de acord, ar putea fi important să reușim să pătrundem în interiorul bazei lor. Doar că nu sunt sigur cum am putea face lucrul ăsta.

Marasi a privit-o cu coada ochiului pe Rază-de-lună, care încremenise în afara bulei de viteză. Oare ea ce părere avea despre toate astea? Avea ceva răspunsuri?

Poate că Marasi ar fi trebuit să-i spună lui Wax. Dar... avea oare Rază-de-lună să-și piardă bruma de încredere pe care-o avea în ea din cauza asta? Femeia putea dispărea din nou cu ușurință, cum o făcuse și după lupta din depozit.

Atâtea secrete. Marasi se făcuse polițist în parte și pentru că avea ocazia să dea în vileag secrete — iar aici, lucrând alături de Rază-de-lună, avea o șansă. Ceva mai mare. Ceva mai importantă. Secrete peste secrete. Avea nevoie de timp ca să smulgă mai multe informații de la Rază-de-lună.

— Wax, a spus ea, ar trebui să ne despărțim.

El a privit-o în ochi.

— Două echipe, a zis el. Tu fă cumva să ajungi la caverne. Eu mă ocup de Telsin și urmăresc orice pistă obțin de la ea.

— Exact, a spus Marasi. Cred că putem avea încredere în Kim. Am avut ocazia să stăm de vorbă când eram la arhivă, și știe o grămadă de lucruri despre oraș. Cu ajutorul ei s-ar putea să reușesc să găsesc o intrare la caverne. Acolo sunt secrete, poate tot acolo se află și bomba. Dar pentru o asemenea infiltrare e nevoie de timp. Poate prea mult timp.

— Deci Wayne și cu mine abordăm problema direct, a spus Wax. O interogăm pe Telsin și localizăm bomba în felul ăsta.

— Se va juca cu mintea ta, prietene, a zis Wayne.

— Știu. Dar e sora mea... Trebuie să fac asta. Și, trăgând adânc aer în piept: Dacă am dreptate, o să-mi strecoare și câte-un strop de adevăr printre minciunile ei. Dacă suntem mai pricepuți decât ea la jocul ăsta, s-ar putea să ajungem la bombă.

— Bine, a spus Marasi. Orice aflați, îi trimiteți lui Steris și căpitanului Reddi prin radio. La fel o să fac și eu. În felul ăsta, ne vom consolida reciproc informațiile.

Wax a aprobat din cap, dar părea să aibă ezitări.

— Te gândești că operatorii radio locali ar putea fi compromiși? a întrebat Marasi.

— E posibil, a spus el. Dar nu știu o metodă mai bună. O să-i trimit ceva lui Steris imediat ce plecăm de aici.

— Îi scrii tu și lui Allik? a întrebat ea. Să-i amintești că l-am rugat să plece din oraș... E egoist din partea mea, dar...

— E în regulă, a spus Wax. Nu e egoist să-ți dorești să-i salvezi pe cei pe care-i iubești. A făcut o pauză, după care

a continuat: Nu știu dacă mai apucăm să ne vedem până la sfârșitul zilei. Așa încât, dacă nu mai afli vreo veste de la mine, Marasi, să știi că am încredere în felul în care gândești. Dacă ai vreo șansă să oprești bomba, fă-o. Cu orice preț.

— E valabil și pentru tine, a spus ea. Bine. Hai să ne despărțim.

Wax i-a făcut un semn din cap lui Wayne, care a dat drumul bulei de viteză.

Și uite așa Marasi a ajuns în situația de a o interoga liber pe Rază-de-lună. *Chiar* avea de gând să-i împărtășească descoperirile ei lui Wax. Iar el avea să înțeleagă *cu adevărat*. I se părea c-ar fi trebuit să-i fie rușine că ascunsese asta de el, dar, de fapt, era entuziasmată.

Wax s-a îndreptat spre Telsin.

— Noi doi trebuie să stăm neapărat de vorbă, i-a spus el.

— De acord, a zis ea, începând să urce scările.

Wax a dat s-o urmeze, dar s-a oprit puțin pentru a-i spune ceva Maragăi. Înainte ca Wayne să i se alăture, acesta a luat-o pe Marasi de braț.

— Hei, a zis el încet. Ai grijă cu individa aia, Kim. Cred că ascunde niște lucruri.

— Îți mulțumesc că m-ai avertizat, a spus Marasi. Cred că știe mai multe decât spune, dar nu cred că lucrează pentru inamic.

— Bine, a zis el. Dar să ai grijă de tine!

— Și tu, Wayne.

— Păi, nu am întotdeauna?

A spus-o ca pe o glumă, dar era ceva în vocea lui.

— Ești în regulă? a întrebat ea.

— Doar că mă simt ciudat, știi? a zis el ridicând din umeri. După șase ani împreună, trebuie să te las să pleci de una singură. Fără vorbele mele de duh despre lume și viață, care să te țină-n priză...

Ea a zâmbit, după care și-a ridicat pumnul, lovindu-l de al lui.

— Mă bucur că te-ai desprins din povești și-ai apărut în viața mea. Aș prefera să am un prieten, nu o legendă.

— Și eu la fel.

— Wayne, mie nu-mi zice nimeni c-aș fi o legendă.

— Or să-ți spună, a zis el făcându-i semn cu ochiul. Ai grijă de tine. Ne vedem mai târziu diseară.

A luat un melon vechi dintr-un cuier aflat aproape de mijlocul încăperii. Și l-a pus pe cap, lăsând un capsator legat cu o fundă în locul lui. Unde găsise chestia aia?

Wax și Wayne au dispărut în sus pe trepte în urma lui Telsin, lăsând-o pe Marasi singură cu Rază-de-lună, Maraga și cu toate secretele Cosmerului.

PARTEA A TREIA

35

Wax i-a făcut un semn din cap lui Wayne și, împreună, au ieșit în fugă din clădirea redacției ziarului — cu Wax trăgând-o pe Telsin după el — și s-au adăpostit în spatele a două blocuri din apropiere.

Telsin a oftat când s-au oprit, după care și-a aranjat sacoul.

— Chiar era necesar?

Wax a făcut un gest, iar Wayne a luat-o cu pași împleticiți de-a lungul aleii ca să cerceteze zona.

— Nu sunt lunetiști, a spus Telsin. Nu sunteți înconjurați. Sunt doar eu.

Wax a ignorat-o, verificând absent, rând pe rând, camerele Răzbunătorului. Privind cerul, pentru că, de fiecare dată când se uita la ea, simțea durere. Trădare. Îi spusese lui Marasi că era în stare să-i facă față lui Telsin. Dar în momentul acela nu mai era așa convins. Când fusese el vreodată cu un pas înaintea ei? Mereu îl făcuse de râs.

De aceea te-ai întors aici, și-a spus el. *De aceea ți-ai pus din nou pe tine mantia neagră. Pentru că știi că trebuie neapărat să se ocupe cineva de ea.*

— Și dacă te-aș târî după mine până în Elendel, a zis el, și te-aș arunca în închisoare? Mi-ai intra în joc, pur și simplu?

— Bineînțeles că nu, a spus ea. Am venit să stăm de vorbă. Să te conving.

— De ce anume?

— Să fugi, Wax, a zis ea uitându-se în ochii lui. Să te întorci în Ținuturile Necruțătoare. Să-ți iei soția și copiii și *să pleci*. Să te dai laoparte și să mă lași să fac ceea ce trebuie făcut. Mi-aș dori să trăiești.

— Unde era dorința asta acum șase ani? a întrebat el. Pe vârful muntelui ăluia?

Ea a oftat, de parcă s-ar fi mirat de cât era el de copilăros, apoi s-a sprijinit de peretele aleii.

— N-am vrut să te împușc, Wax. Nu mă așteptam să apari și să ne subminezi planurile, așa încât am fost nevoită să fac ceea ce a trebuit să fac în momentul ăla. Wax, eu te *cunosc*. *Știu* că ești depășit de situație. E prea complicată pentru tine; nu poate fi rezolvată dând buzna cu revolverul în mână. Întoarce-te într-un loc în care să poți să faci ceva relevant. Partea care urmează acum o să fie urâtă, dar e singura cale de a ne salva planeta.

— Și vrei să te cred că *tu* ești interesată de siguranța planetei? Că *tu* ești altruistă?

— Câtuși de puțin, a spus ea încrucișându-și brațele. Trăiesc aici, Wax. Dacă Bazinul dispare, și *eu* dispar. Dacă există un lucru în care poți să ai încredere, ăla e instinctul meu de supraviețuire. Elendelul *trebuie* distrus. Altfel nu se poate.

— Altfel, Autonomie distruge întregul Bazin?

— Are o armată, a spus Telsin, ferindu-și privirea. Oameni în auriu cu roșu... care așteaptă ca eu să dau greș. Îmi suflă în ceafă. Cea mai mare șansă pe care o am e să dovedesc că pot conduce planeta asta — și trebuie să înlătur conducerea Elendelului ca să pot face lucrul ăsta. O să ne fie mai bine sub îndrumarea ei, a mai spus Telsin fixându-l cu privirea. Armonie nu e bun de nimic, cum sunt convinsă că ai aflat deja. Avem nevoie de cineva mai puternic.

— De cineva care, absolut din întâmplare, a spus el, vrea ca *tu* să o reprezinți.

— E o misiune care trebuie neapărat îndeplinită.

— Aș prefera să fie îndeplinită de *oricine* în afară de tine.

— Nu tu iei decizia asta, a spus ea ridicându-și privirea spre cer. De îndată ce voi fi pe deplin Învestită — imediat ce voi fi o Așchie a lui Autonomie —, vei vedea. Voi reconstrui Bazinul. Îl voi face la fel de modern și eficient precum e Bilmingul. Tu

eşti conştient că Armonie ne-a schilodit? Viaţa din Bazin e prea uşoară, prea luxoasă. Nu avem conflicte sau greutăţi, deci nu inovăm nimic, nu ne dezvoltăm deloc. Asta m-a învăţat Autonomie.

Wax, simţind un fior rece, s-a apropiat de ea.

— Şi soluţia e *anihilarea* Elendelului? Aproape *jumătate* din toată populaţia noastră?

Ea a continuat să privească cerul.

— Telsin, a spus el, planul ăsta *nebunesc* n-o să funcţioneze! Sudul ne va invada chiar din clipa în care ne va percepe ca fiind slabi. Oraşele Exterioare se vor revolta îngrozite de ceea ce ai făcut. Eu îi cunosc pe primarii acestor oraşe. Sunt frustraţi, dar nu sunt nişte monştri. Distrugând Elendelul, ai să ne arunci în haos. Şi da, vei avea conflicte. Dar ele vor însemna sfârşitul nostru, la fel de sigur ca şi când ne-ar fi atacat Autonomie. Aşa n-ai să obţii ce vrei. Autonomie *te joacă pe degete.* La asta te-ai gândit? Poate că vrea să distrugi Bazinul ca să nu-şi bată ea capul cu el.

Din nou, Telsin nu s-a uitat la el. Şi, dar-ar rugina, i se părea că mai adăugase o piesă la puzzle. Armonie vorbise despre Autonomie şi despre felul în care impulsiona oamenii să supravieţuiască, să dovedească de ce erau în stare. Un oraş distrus era o manevră destul de necruţătoare pentru ca Telsin să dovedească de ce era în stare, motiv pentru care încerca să o facă.

Şi cum rămâne cu scrisoarea care demonstrează implicarea senatorilor din Elendel? s-a gândit el. *Nu e în regulă. Fac presupuneri bazate pe informaţii incomplete.*

— Hai odată, a zis Telsin, întorcându-se să urce o scară de incendiu. Nu suport duhoarea de pe alei.

Wax a ridicat arma spre ea şi a băgat pe ţeavă un cartuş ucigaş-de-ceaţă. Un glonţ din aluminiu cu explozibil secundar care avea să se detoneze după ce se înfigea în ea — un proiectil necruţător, capabil să smulgă membre. Ranette îl

proiectase pentru el după ce descoperise Brăţările Doliului şi-şi exprimase interesul faţă de ideea de a smulge forţat ţepuşe din cadavre.

Telsin a continuat să urce scara de incendiu, indiferentă. S-a oprit la primul palier şi i-a aruncat o privire lui Wax.

— Hai odată!

Şi a continuat să urce.

Dar-ar rugina... Wax a ridicat Răzbunătorul deasupra capului, a aruncat un glonţ cu cealaltă mână şi s-a folosit de el pentru a se propulsa pe acoperiş, depăşind-o pe Telsin. Ea i s-a alăturat o clipă mai târziu şi amândoi s-au uitat peste oraş.

— Viaţa ar fi fost mult mai simplă, a spus ea, dacă ai fi rămas în Ţinuturile Necruţătoare, Wax.

— Atunci tu şi Edwarn n-ar fi trebuit să dispăreţi.

— Am fost nevoiţi să ne ascundem, a spus ea. Ţi-a spus Armonie ce s-a întâmplat cu părinţii noştri?

— A fost... un accident...

— Au fost agenţii lui Armonie, care încercau să ajungă la *mine*, a spus ea. A recunoscut vreodată Armonie, faţă de tine, chestia asta? Şi, trecând lejer pe lângă el, a continuat: După expresia feţei tale, nu cred.

N-o lăsa să se joace cu tine, Wax. Obţine informaţii.

— Ştiu că mecanismul de lansare a bombei tale nu funcţionează, Telsin. Eu *chiar* am de gând să o găsesc şi să o dezamorsez. Poate că *tu* ar trebui să fii cea care să-şi facă planuri să se ascundă în Ţinuturile Necruţătoare. Mai mult decât atât, ar trebui să-mi ceri *ajutorul*. Dacă Autonomie are o armată pregătită de atac, atunci noi ar trebui să încercăm să ne dăm seama cum să luptăm cu ea împreună.

Telsin s-a oprit la marginea clădirii, cu coatele sprijinite de balustrada din piatră, dusă pe gânduri.

— Frumos, nu ţi se pare? Un oraş al viitorului. Cu totul simetric, ca un chip perfect. O frumuseţe fără cusur.

— Telsin, a spus Wax, apropiindu-se de ea.

— Hai, mai scuteşte-mă cu vocea aia răguşită, hârâită, de poliţist, Wax, a zis ea. Vezi oraşul ăsta? Şase ani sub conducerea mea şi deja o duce *mult* mai bine decât Elendelul. Trebuie să recunoşti c-am fost prea feriţi de rele. Malwishienii ne depăşesc, şi încă nu ai *văzut* ce sunt în stare să facă alte planete. Noi suntem mult în urmă. Suntem vulnerabili.

— Nu văd în ce fel aruncarea capitalei în aer ar schimba treaba asta, Telsin.

— Pentru că niciodată nu ai avut viziune, Wax, a zis ea. Când îţi apare ceva cu adevărat măreţ în faţă, în loc să încerci să-l înţelegi, tu *fugi*.

Wax s-a ţinut la distanţă.

— De ce ai venit la mine, Telsin? a întrebat el. Despre ce este vorba, *de fapt*?

— Despre afecţiunea fraternă? a întrebat ea. Apoi a zâmbit când el i-a aruncat o privire inexpresivă. Pur şi simplu vreau să dispari. Să ieşi din ecuaţie. Intervenţia ta nu e semn bun. Nici măcar dacă eşuezi, inevitabil.

Apariţia fratelui ei care strica totul era inevitabilă, s-a gândit el. Telsin şi-a ferit din nou privirea, dar el a simţit o oarecare încordare în postura ei. Îşi făcea cu adevărat griji că planurile ei nu se vor realiza — că Autonomie avea să-şi trimită pur şi simplu armatele.

Nu se poate ca planurile geniale să-ţi fie distruse de propria familie. Ai face o impresie proastă în faţa zeului întunecat, nehotărât dacă să te distrugă sau nu.

— N-ai cum să crezi, a spus el, că, dacă mă hărţuieşti, o să mă determini să renunţ la o anchetă.

— Cred că nu, a spus ea, încet. Dar voiam să încerc.

Da, e îngrijorată. Telsin îl cunoştea, dar şi el o cunoştea la fel de bine. Poate că Armonie avusese dreptate când îi propusese să discute cu ea. Sabia ascuţită avea tăietura cea mai curată, iar Wax petrecuse o viaţă întreagă ascuţindu-şi sabia.

— Mai ții minte când eram în Sat, a spus el, și-ți doreai să ai camera ta?

— Tata spunea mereu că așa se cade, datorită descendenței noastre. N-ar trebui să fim nevoiți să împărțim.

— I-ai plantat propriului văr bani furați ca s-o obții. Și nici măcar *ăsta* n-a fost obiectivul tău final — voiai să locuiești de una singură ca să poți pleca pe furiș. Pentru tine, totul e un joc de putere.

— Pentru că sunt dispusă să ies în față, a spus ea. Și să preiau controlul. Cum am preluat controlul și asupra casei noastre când au murit părinții noștri. Cum preiau controlul și asupra acestei planete. Se va întâmpla *într-adevăr*, Wax. Mă întristează doar faptul că va trebui să te spintec pe tine ca să se întâmple asta.

Wax a privit-o în ochi. Și-a dat seama de ceva profund.

Nu vedea nimic familial la persoana aceea.

Familiar, da. Însă persoana pe care el o iubise dispăruse demult, smulsă din sine însăși și înlocuită cu dezvoltări ale părților ei pe care niciodată nu i le-a putut suferi.

— Ultima șansă, Wax, a spus ea, privindu-l în ochi. Întoarce-te în Ținuturile Necruțătoare. Odată distrus Elendelul, oamenii ăia vor avea nevoie de cineva care să-i călăuzească și să-i protejeze. Tu poți fi acela. Situația asta e prea complicată pentru tine. Știi că așa e.

Wax a deschis gura să protesteze. Să-i explice că da, la un moment dat chiar fugise. Fusese copleșit de politică, de societate, de așteptări. Își dorise aventură, visase la ea în Ținuturile Necruțătoare — dar mai mult decât atât, își dorise un loc în care un om să poată face ușor o schimbare. Unde lucrurile erau mai simple.

S-a oprit, dându-și seama de ceva de-o importanță crucială. Ea se *înșela* în privința lui.

Devenise altcineva, cineva care-și depășise temerile. Dar ea nu era conștientă de asta. Nu știa despre Lessie. Nu era

conștientă de profunzimea prieteniei lui cu Wayne. Nu știa de dragostea lui pentru Steris, de motivul pentru care acceptase oferta lui Armonie de a se întoarce din morți și de a încerca din nou.

Ea nu îl cunoștea. Doar *credea că îl cunoaște.*

Dar-ar rugina... Pentru prima oară în viața lui, avea un avantaj în fața ei. Telsin, fiartă ani la rând în sucul propriilor ambiții, devenise o versiune extremă a femeii pe care el o cunoștea. Continuase exact pe drumul în legătură cu care el își făcuse griji în tinerețe. Dar el se abătuse de la acel drum. Crescuse. *Se schimbase.*

— S-ar putea să nu pot schimba ceva în Elendel, s-a trezit el spunând. S-ar putea să nu reușesc să înțeleg tot ce se întâmplă cu tine și cu Autonomie. Dar dezamorsarea unei bombe e o problemă pe care pot s-o rezolv. O problemă pe care *am de gând* s-o rezolv.

Ea a oftat, văzând în el doar polițistul încăpățânat. Frățiorul ei și fanteziile lui.

— Nici nu știi... a șoptit ea ferindu-și privirea. N-ai cum să oprești treaba asta, Wax. Și chiar de-ai să găsești bomba, sunt tot felul de redundanțe, astfel încât Autonomie să obțină ce vrea. Noi trebuie să *demonstrăm* ce putem. Iar eu am să fac asta.

Redundanțe. Oare ce voia să spună cu asta? Nu părea a fi vorba despre armata pe care se presupunea că o va trimite Autonomie. Oare erau alte presiuni interne? Rivali? Încerca să ghicească.

— Gave Entrone, a spus el, încearcă să te depășească. Să pună stăpânire pe poziția ta.

— Entrone e un laș, a zis ea. N-o să se întoarcă împotriva mea. Wax, nu ești nici măcar pe jumătate atât de deștept pe cât te crezi.

Era adevărat că poate nu vedea totul — dar dacă Entrone era un laș, atunci probabil că Wax interoga pe cine nu trebuia.

Se îndoia că avea să reușească s-o facă pe Telsin să cedeze. Dar era clar că *mai era* cineva care cunoștea acele planuri.

Deci trebuie să-l fac pe Entrone să cedeze, s-a gândit el.

— Ți s-a întâmplat vreodată să stai într-un loc foarte înalt, a spus Telsin, și să simți un impuls irezistibil de a sări?

— Nu, a zis Wax, încruntându-se. Eu, dacă vreau să sar, sar. Iar dacă nu, nu sar.

— Blestemul Împingerii-în-oțel, a spus ea fixându-și privirea asupra orașului. Tu nu-l simți. Nu simți chemarea de a face ceva dramatic, drastic, *impresionant*.

— Nevoia de a te sinucide din capriciu? a întrebat Wax, complet zăpăcit.

— Oportunitatea de a te teme, a șoptit ea. Ocazia de a face ceva nou și palpitant. Știi, m-am opus ideii de a obține țepușele pentru Împingerea-în-oțel și Tragerea-de-fier... Nu voiam să-mi pierd neliniștea legată de înălțimi. După care am descoperit noi temeri, noi provocări, noi *ambiții*.

Wax a aprobat încet din cap. Aceea era Telsin a lui. Femeia care-și dorea mereu cu nesăbuință mai mult. Mai multă putere. Dar și mai multe experiențe. Mai multe noutăți. Mai mult control asupra celorlalți.

— E un întreg univers Cosmer acolo, a spus ea. Puțini sunt cei care-l văd sau îl cunosc cu adevărat. Dar eu am ocazia asta. O ocazie adevărată. N-am de gând să te las să-mi iei asta. Îți spun sincer, Wax, n-am să menajez pe nimeni. O să fac *tot ce-mi stă în putere*.

— Iar eu o să fac tot ce-mi stă în putere ca să te opresc.

— Moralist ai fost, moralist ai rămas, a spus ea, privindu-l cu coada ochiului. Stai la înălțime, ți se pare că vezi de undeva de sus, când, de fapt, abia ești în stare să *pricepi* problemele pe care dorești să le rezolvi. Eu le-am rezolvat deja. Vrei să afli despre Trell? Despre Autonomie? Despre ce înseamnă să fii avatarul ei?

O parte din el voia. Dar dacă ea voia să-i spună despre asta... dacă ea se oferea...

Dar-ar rugina... atunci însemna că trăgea de timp.

Era disperată, încerca să obțină cât mai mult timp posibil. Piesa aceea din puzzle se așeza la locul ei. Vorbea cu el pentru că trebuia să-i distragă atenția. Șmecheria nu era să-și dea seama că trăgea de timp, ci să-și dea seama că atâta vreme cât îi dădea voie să-l atâțe cu informații, ea controla situația pe deplin.

Acel joc se câștiga pe o singură cale. Și asta însemna să te ridici și să pleci de la masă.

— Are de gând să ne distrugă? a întrebat el traversând acoperișul din spatele ei cu pași lejeri.

— Doar dacă nu-i dovedesc că merităm să fim salvați, i-a explicat ea, întorcându-se și studiind orașul. Ca și până atunci, nu părea s-o intereseze faptul că stătea cu spatele la el. Autonomie e... ciudată. Îi respectă pe cei îndrăzneți, curajoși, care sunt în stare să supraviețuiască prin forțele lor. Dar vrea și ca ei să i se supună. Cred că asta-i ironia naturii de zeu. În jumătate din cazuri, a fi „autonom" înseamnă a-i face ei pe plac. Și nu există Capriciu pentru ea — acela este un alt zeu. Autonomie este individualismul rudimentar văzut din perspectiva unei zeițe care crede că ea le știe pe toate. Iar în acel context, individualismul este o virtute care se aplică cel mai bine pentru a găsi modalități de a duce la îndeplinire planurile stabilite de *ea*. Trebuie să fii individual pe calea pe care ai ales-o pentru a face ceea ce spune *ea*...

Wax a pierdut ultima parte, deoarece sărise în tăcere peste marginea acoperișului. Cu puțin noroc, avea să-i dea înainte cu vorbăria, dându-i timp să scape.

36

Marasi și Rază-de-lună au terminat în grabă ce aveau de făcut prin subsol — Rază-de-lună a mai făcut câteva copii după plăcile metalice de pe pereți, pe care și le-a pus în geantă. După care au urcat împreună la etaj, unde au găsit-o pe Maraga stând în mijlocul unei camere într-o dezordine cumplită, în mână cu o geantă de voiaj burdușită — părea agitată.

— Înainte să plece, i-a spus ea lui Marasi, Dawnshot mi-a zis să mă duc la rudele de la țară. Dar toate rudele mele sunt ori aici, ori în Elendel. Oare să... mă duc la ele?

— Nu cred că ar fi o idee înțeleaptă, a spus Marasi.

Rudele din Bilming ar fi fost găsite cu ușurință de Set, iar Elendelul... ei bine, era ținta unei bombe imense.

Ideea o îngrijora foarte tare pe Marasi. Dar trebuia să se concentreze pe evitarea dezastrului. Trebuia s-o lase pe sora ei să ajute Elendelul.

— Rază-de-lună, a spus Marasi, cu siguranță există un loc în oraș unde s-o poți trimite pe Maraga, nu-i așa? Un loc sigur pentru cineva care ne-a ajutat atât de mult, nu?

Rază-de-lună s-a gândit o clipă. Nu părea să se grăbească. Era prudentă. Calculată. În cele din urmă a scos din mânecă o carte de vizită având pe ea simbolul romburilor întrepătrunse.

— Știi unde-i cartierul Knightbridge?

— Da, a spus Maraga, luând șovăielnic cartea de vizită.

— Te duci pe Treizeci și Trei colț cu Finete, la numărul o sută optzeci și șapte. Bați la ușă, le arăți asta și zici că Rază-de-lună a spus că poți cere azil drept recompensă pentru serviciile aduse. Or să te primească. Chiar și celor din Set le va fi greu să atace locul ăla.

— Mulțumesc, a zis femeia strângând la piept cartea de vizită.

— Am să trimit pe cineva să adune datele colectate de tine, a spus Rază-de-lună. Deși am copiat toate plăcile. Trebuie să pleci. Repede.

— Mă duc s-o iau și pe sora mea, a spus Maraga. Vă rog...

— Dacă trebuie, a spus Rază-de-lună. Dar nu uita că din moment ce Set știe de prezența noastră aici, fiecare mișcare în plus pe care o faci îți pune viața în pericol.

Maraga s-a repezit spre ușă. S-a oprit să se uite la ce lăsa în urmă, apoi s-a îmbărbătat și a ieșit în grabă.

— Și noi ce facem? a întrebat Rază-de-lună.

— Trebuie să găsim un punct de intrare în cavernele subterane, a spus Marasi. Ai hărți cu mișcările inamicului? Liste cu locuri despre care crezi că ar putea să fie deținute de Set?

— Nu la mine. Ne-am putea întoarce la arhivă, să facem niște cercetări.

— Cred că am o idee mai bună, a spus Marasi îndreptându-se spre ușa din față. Mai riscantă, dar, spereu, mai rapidă.

— M-ai făcut curioasă, a zis Rază-de-lună.

Și au plecat împreună spre o stradă mai aglomerată, unde — cu ceva eforturi — Marasi a reușit să oprească un taxi. I se părea incredibil cât de ușor trecuseră birjarii de la trăsuri trase de cai la autoturisme.

S-au așezat în partea din spate a automobilului, iar șoferița — o femeie cu părul închis la culoare prins în coadă de cal — le-a aruncat o privire.

— Unde vă duc?

— Cartierul Knightbridge, a spus Marasi. Pe Treizeci și Trei colț cu Finete.

Șoferița a aprobat din cap și, intrând în trafic, s-a îndreptat spre vest.

— Inteligentă, a zis Rază-de-lună adresându-se lui Marasi. Va trebui să mă controlez în prezența ta. Dar ce te face să crezi că vei găsi la casa noastră conspirativă hărțile pe care le vrei?

— M-ai găsit în cavernele de sub Elendel, a spus Marasi. Plus că acum o clipă ai sugerat că asemenea hărți există — nu le aveai „la tine". Prin urmare, am presupus că ar fi o variantă bună. Oamenii tăi au informațiile de care avem nevoie.

— S-ar putea să nu te lase să intri, a spus ea. Și-atunci ce te faci? Va fi pierdere de vreme.

— Pierdere de vreme! s-a răstit Marasi. *Timp* pierdut?

Și a aruncat o privire spre șoferiță, neștiind ce să spună.

— Apă-Neagră, dragă, i-a spus Rază-de-lună șoferiței, lasă-ne și nouă un pic de intimitate.

— Sigur, Rază-de-lună, a spus șoferița, închizând fereastra care separa partea din față a mașinii de cea din spate.

Marasi a rămas cu gura căscată. Apoi i-a aruncat o privire lui Rază-de-lună, care a ridicat din umeri.

— Rază-de-lună, a spus Marasi, încercând să se adune, ce fel de joc ai tu impresia că jucăm noi aici? Nu spuneai tu că obiectivul tău principal este protejarea acestei planete? Acum îmi dai de înțeles că mă lași în afara casei tale conspirative, fără informațiile vitale care există acolo?

Rază-de-lună s-a așezat mai bine, gânditoare.

— Organizația mea, a spus ea în cele din urmă, a fost creată pentru a proteja și promova interesele planetei Scadrial. Nu e lumea mea de baștină, dar sunt hotărâtă s-o văd în continuare stabilă. În Cosmer s-au pus în mișcare forțe cumplite; poporul meu va avea nevoie de aliați.

— Și atunci de ce te opui când vine vorba să mă ajuți?

— Sinceră să fiu, a spus Rază-de-lună, îmi fac griji să nu ne tragă cineva pe sfoară. Autonomie e foarte pricepută în a îndrepta lumea pe căi greșite, în a oferi piste false și a arunca umbre confuze și jumătăți de adevăruri. Repornirea căderilor de cenușă? Pare ceva... cumplit. Imposibil chiar și pentru ea. Ceva nu pare a fi în regulă în situația asta. O nuanță de roșu prea nefirească.

— Atunci ajută-mă să aflu adevărul, Rază-de-lună. Nu te mai juca cu mine.

— Nu mă joc cu tine. Asta-i o probă.

Marasi a clipit.

— *Poftim?*

— Până de curând, a continuat Rază-de-lună, credeam că avem câteva luni la dispoziție ca să descâlcim planul Set.

A bătut în brațul banchetei cu o unghie, apoi a aruncat o privire spre geanta ei, în care se zăreau copiile pe care le făcuse.

În scurta perioadă în care lucraseră împreună, Marasi ajunsese s-o privească pe Rază-de-lună ca pe cineva atotștiutor — o ființă misterioasă, extraterestră. Dar îngrijorarea din privirea ei, felul în care se lupta cu nesiguranța... erau mult prea omenești.

— Te las să intri în casa conspirativă, a spus Rază-de-lună în cele din urmă. Și-am să văd mai târziu care vor fi consecințele, dacă se va dovedi că toate astea nu-s decât un alt joc de umbre al lui Autonomie. Dar nu sunt sigură că-ți pot da chiar tot ce vrei. Nu am cartografiat cavernele din oraș, dar suntem cu ochii pe agenții lor.

Și-a atins ușor geanta, unde se aflau copiile.

— Aici sunt listate coordonatele exploziilor. Deci, comparând locurile unde s-au produs detonările cu cele în care apar și dispar agenții Set...

— ...am putea găsi o cale de a ajunge în zona lor de testare, a spus Marasi. Am făcut ceva asemănător ca să găsesc peștera aia de sub Elendel.

— Îmi aduc aminte când a început să mă izbească toată chestia asta, a zis Rază-de-lună încet. Când lumea mea s-a extins, iar răfuielile mele personale — chiar și cele care influențau soarta unor imperii — au început dintr-odată să se micșoreze. Te descurci excelent.

— Viața mea, a spus Marasi, a fost alcătuită în mare parte din porțiuni mari de o tăcere plictisitoare, punctate de explozii neașteptate — uneori la propriu — de activitate. Sunt obișnuită să lucrez sub presiune.

— Ești obișnuită să ai de-a face cu zeii? a întrebat Rază-de-lună. Să te lupți cu influența lor?

— Păi, la urma urmei, avem și noi unul de partea noastră.

— Oarecum, a spus Rază-de-lună. Armonie nu prea-i de încredere în perioada asta. Cel puțin nu așa cum i-ar plăcea mentorului meu. Nu prea e ca atunci când ai un zeu de partea ta — mai degrabă ca atunci când ai un arbitru puternic care-i atent doar din când în când la lupta ta.

— Sau un observator, a zis Marasi, care știi cu siguranță că ar putea face mai multe ca să te ajute, dar n-o face, din cine știe ce motiv derutant.

— Da, adică... a început Rază-de-lună mijindu-și ochii. Înțeleg ce vrei să spui. Uite că ne apropiem de casa conspirativă. Să sperăm că Supraviețuitorul nu s-a întors pe neașteptate. Mentorul meu nu este întotdeauna rezonabil când vine vorba de oameni pe care îi consideră agenți ai lui Armonie și ar putea reacționa... urât.

37

Wayne citise cândva o carte foarte interesantă despre un tip care s-a întors în timp. Totul se petrecuse pentru că apăsase pe o grămadă de întrerupătoare electrice deodată. Era ridicol, iar cartea fusese scrisă pe vremea când electricitatea era o chestie nouă — deci se putea trece cu vederea. Wayne însuşi încercase să umple cu electricitate o găleată.

S-a trezit gândindu-se la povestea aceea în timp ce cerceta de-a fir a păr aleea în căutarea urmelor agenţilor Set. Cartea era despre faptul că schimbarea trecutului era periculoasă. Cel din poveste rupsese câteva crengi dintr-un copac, iar când s-a întors în viitor, taică-su mânca sendvişurile cu unt, şi nu cu maioneză. Iar nişte lei înţelepţi conduceau oraşul.

Wayne s-a gândit că ceva... nu era în regulă cu povestea aceea. Când le-a spus-o prietenilor lui, Nod i-a vorbit despre o altă carte cu aceeaşi idee, în care un tip era trimis înapoi în timp prin ţevăraia complicată a instalaţiei de apă a unei toalete nefericit de mare. Iar *ăla* schimbase lucrurile mâncând un covrig, iar când s-a întors a descoperit că toată lumea vorbea de-a-ndoaselea şi nu mai purta nimeni cămăşi.

Cartea fusese mai bună decât cealaltă pentru că avea mai multe înjurături — plus că nepurtatul cămăşilor se aplica tuturor şi era descrisă *foarte* amănunţit —, şi totuşi, lui Wayne nu-i surâdea ideea.

A făcut schimb cu un cerşetor — fără ca individul să ştie —, dându-i un teanc de bani pentru o batistă murdară; lui Wayne îi plăcea pentru că avea un iepuraş cusut în colţ. Începea să-şi dea seama de ce nu prea-i picau bine poveştile astea — îţi sugerau că schimbarea viitorului era înspăimântătoare şi periculoasă.

Dar nu-l schimbau oamenii în fiecare zi?

Wayne s-a întrebat cum stătea treaba cu alegerile făcute de oameni. Își trăiau viețile în grabă, mâncând covrigi, rupând crengi... Fiecare dintre ei schimba cât de cât viitorul. Oare n-ar fi trebuit ca toți să fie... un pic mai îngrijorați în privința lui? Să-și facă griji cu privire la modul în care îl schimbau oamenii în prezent, în loc să scrie cărți despre oameni care o făcuseră în trecut? Chiar dacă nu puteau ști unele lucruri, multe puteau fi anticipate. Poate că viitorul lor nu avea să aibă lei vorbitori și câte și mai câte — dar îl puteau face să aibă oameni mai furioși și mai triști.

Poate că poveștile despre oameni care făceau lumea mai bună în mod discret erau pur și simplu prea banale. Păreau plicticoase, de fapt. Poate dacă oamenii din ele nu ar purta cămăși...

O mână a acoperit gura lui Wayne din spate. Era cât pe ce să-l omoare pe individ — dar mirosea ca Wax, așa încât...

Da, era Wax. Bărbatul l-a dus pe Wayne pe o alee, apoi l-a tras lângă niște gunoaie când a trecut cineva pe stradă. Era Telsin, care căuta peste tot, iritată.

După ce a plecat, Wax și-a îndepărtat mâna.

— I-ai dat drumul? a șoptit Wayne.

— Zi-mi că-s nebun...

— Ești nebun.

— ...dar am mai degrabă senzația că eu am scăpat.

Wax a făcut un semn din cap în cealaltă direcție și s-au furișat amândoi într-acolo.

— Recunosc, a mormăit Wayne, că există metode mai bune ca să-mi atragi atenția. Prietenii nu se iau ostatici, Wax, decât dacă ai o parolă și frânghii elastice.

— Frânghii elastice?

— Te distrezi mai bine când te poți mișca un pic, a spus Wayne. Am avut ocazia să le testez, pentru că eu trebuia să fiu cel legat. Știi, deoarece prietena mea se putea transforma

pe loc într-o băltoacă de gelatină. Își cam pierde farmecul imobilitatea.

Wax a mormăit încet în timp ce se furișau în stradă.

— Chiar *nu* era musai să știu toate astea, Wayne. Oare ai putea să nu fii vulgar în misiunile în care Armonie ne-a trimis în mod special?

— Hai, măi, a zis Wayne. Nu-i ceva vulgar. MeLaan e o ființă divină. Aleasă de Armonie. Mă gândesc că, dacă ies cu ea, e ca și cum m-aș duce la biserică, nu?

— Și frânghiile elastice?

— Ăăă... o metaforă pentru cum suntem cu toții legați de voia lui Dumnezeu...

Au făcut schimb de priviri, iar Wax chiar a zâmbit larg în timp ce clătina din cap. Bine. Tipul era prea încordat în perioada aia, cu statutul său de părinte, de senator, cu faptul că trebuia să salveze din când în când tot orașul...

Hoid a oprit acolo mașina ca să-i ia, cum îi ceruse Wayne mai devreme — dar Telsin încă stătea la pândă. Așa că Wax și Wayne au plecat pe furiș de acolo și au intrat pe o altă stradă aglomerată, plină de oameni agitați. Plină de idioți din Bilming care habar nu aveau cât de greu își duceau viața. Deși presupunea că era o generalizare prea mare. Mulți oameni din Bilming nu erau idioți — veneau din afara orașului ca să se holbeze la toți idioții.

— Ai aflat vreo pistă de la Telsin? a întrebat Wayne în timp ce se amestecau în mulțime.

— Poate, a zis Wax.

— Păi, eu *sigur* am o pistă.

— Serios? Slavă lui Armonie...

— Mda... E o crâșmă *strașnică* la trei străzi mai încolo. Doi vagabonzi diferiți s-au jurat că e ceea ce trebuie!

Wayne s-a ales cu o încruntătură strașnică. Asta l-a făcut să se simtă foarte mândru de el. Zâmbete, apoi încruntături, apoi zâmbete, apoi încruntături... Trăgeau de om ca de-o acadea, îl țineau în formă.

— A trebuit să plec de lângă Telsin, a spus Wax. Sunt convins că trăgea de timp, încercând să mă țină ocupat.

— Pare-se că-și face griji că o putem opri.

— Așa-i. Ceea ce mă încurajează. Dar n-o să obțin nimic folositor de la ea. Nu în timp util. Trebuie să interogăm pe altcineva, iar ea mi-a dat o pistă: cred că lordului primar i-ar prinde bine o vizită.

— I-auzi! a zis Wayne. Asta *da* idee.

S-au oprit pe stradă, unde lumea îi ocolea. Oamenii păreau că se îmbracă mai variat decât în Elendel, însă nimeni nu purta arme. Wax sărea-n ochi ca un neg mare pe fața cuiva. Din ăla pe care vrei cu adevărat să-l storci, să vezi ce iese din el.

— Noi nu prea ne potrivim cu ce-i în jur, nu-i așa? a spus Wax.

— Prietene, porți o *mantie de ceață*, dar-ar rugina în ea să dea!

— E comodă.

— Atrage atenția.

— Ție-ți place treaba asta!

— Depinde cine privește, a zis Wayne, după care s-a uitat atent la Wax. Niciodată nu m-am prins cum ai putea urca scările cu o chestie din asta fără să te împiedici de propriile picioare.

— Eu n-am avut niciodată probleme.

Normal. Mantiile de ceață semănau cu o haină obișnuită, dar Wayne era convins că, în esență, erau altceva. Erau făcute din ceață, sau așa ceva — și cum lui Armonie îi *plăcea* de Wax, haina nu-l împiedica.

Nu era corect ca lui Dumnezeu să-i placă mai mult de Wax. Wayne nu blestema *intenționat* când era beat, pur și simplu nu se putea abține. Iar dacă ieșea blestemul, asta nu însemna că era mai cucernic după aceea? De aceea se îmbăta atât de des. Din acest motiv, nu din altul.

Cei doi s-au mutat pe marginea străzii, la capătul unei alei, pentru a face planuri. Wax arunca o privire rapidă oricui căsca gura, făcându-l să-și vadă de treabă.

— Deci, a spus el, trebuie să ne hotărâm cât mai repede ce facem mai departe. Căci dacă reușesc cumva să scap de Set în timp ce fugim de Telsin, or să dea curând de noi, în mod sigur.

— Pentru că sari în ochi ca un cioclu cu pantofi roz.

— Pentru că sar în ochi ca un cioclu cu pantofi roz...

— Îmi place ideea de a-l scutura pe Entrone, a spus Wayne. Măcar așa, în principiu. Dar îmi fac griji că am putea atrage prea multă atenție. Deci poate n-ar trebui să-l luăm tocmai pe el la întrebări. La urma urmei, știm unde stă.

Wayne a arătat cu degetul în depărtare, spre oraș, spre clădirea alb-argintie din capăt. Nu era cea mai înaltă clădire din oraș. Turnul central, care domina chiar centrul orașului, era de departe cel mai înalt. Și se părea că mai adăugau ceva în vârful lui, o nouă construcție.

Totuși, conacul primarului avea o oarecare măreție. Una care amintea de vorba: „Băi, amice! Pe aici nu se vorbește-așa, cu «Băi, amice!»"

— Se vede de la o poștă, a zis Wayne, că Entrone e băgat în toată povestea asta. E genul de om care are secrete peste tot, care ne-ar putea da o pistă cu privire la locul în care e ținută bomba aia. Probabil că are pe undeva un seif plin cu răspunsuri.

— Tocmai ai zis că, dacă-l scuturi, mai produci un incident, a spus Wax, cu mâinile în șolduri, cu armele băgate în teacă ieșind în evidență și neliniștind pe aproape toată lumea din apropiere. Și-acum propui să-i jefuim *conacul*?

— Propun, a spus Wayne cu un accent frumos, elitist, din Octantul al Cincilea, de om de familie bună, ca după ce ne încheiem comunicarea prin radio, să-i pregătim stimabilului lord primar o încheiere a zilei cu bomboane mentolate pe pernă, cu prosoape împăturite în formă de maimuță și o subtilă subtilizare a afacerilor lui personale. Cu cea mai *delicată* atenție, vă rog frumos. Un jaf *cu știf.* Un... jaf de mare clasă.

— Pe bune? a întrebat Wax.

Wayne s-a aplecat în față.

— Păi, tot o să-i facem praf lucrurile și o să-i furăm secretele. Doar n-o să mă pârțâi pe scaunul lui înainte de plecare. Știi cum e. Să fie totul cu clasă.

Wax a tras adânc aer în piept.

— Păi, presupun că e la limita dintre a-l încolți pe om în carne și oase și a face ceva cu șanse mari de reușită. Să-i dăm bătaie.

Wayne a zâmbit larg.

— *Eu* mă ocup de jaf, a spus Wax. *Tu* îi distragi atenția.

38

Steris a izbit de perete uşa biroului guvernatorului, unde acesta ţinea, în privat, şedinţa de consiliu în legătură cu ce era de făcut în privinţa Bilmingului. Apoi i-a ţinut-o deschisă comisarului-şef Reddi, care fusese invitat la şedinţă împreună cu personalul său. În ziua aceea, erau incluse încă două persoane: agentul Gorglen, care consemna lucrările şedinţei, şi Steris.

Guvernatorul stătea în capul mesei. Adawathwyn s-a încruntat imediat la Steris cu ochii ei căprui-închis. Cei trei senatori — Lordul Cett, Lady Hammondess şi Lady Gardre — erau prezenţi, la fel şi ambasadorul Daal, cu expresia lui indescifrabilă de după masca roşie ca sângele. Bărbatul mai scund nu luase loc la masă, ci stătea lângă perete, într-o postură agreabilă şi elegantă.

— Ah, în sfârşit, a spus guvernatorul, ridicându-şi privirea din ziare. Reddi. Tu... Stai puţin... Ce caută *ea* aici?

— Lady Ladrian? a întrebat Reddi. Expertă în domeniu, pe statul meu de plată.

Cel puţin aşa fusese cu cincisprezece minute în urmă. Steris insistase s-o plătească efectiv, iar acum ţinea strâns în pumn o singură monedă în timp ce închidea uşa în urma lui Reddi. Apoi a făcut un pas în faţă şi s-a aşezat la masă alături de el.

— V-a spus, a întrebat guvernatorul, că am exclus-o în mod special din acest consiliu?

— Da, mi-a zis, a răspuns Reddi. Şi, la drept vorbind, Excelenţă, nu mi s-a părut o mişcare inteligentă. Este soţia bărbatului care ne-a atras atenţia asupra acestei crize. Când Lady Ladrian m-a abordat şi mi-a explicat de ce ar trebui s-o angajez, mi-am dat seama că deţine, fără îndoială, informaţii de care acest consiliu are nevoie.

Viceguvernatoarea și-a încrucișat brațele pe masă, încruntându-se. Dar guvernatorul... a aprobat din cap. Steris ezita mereu să interpreteze prea mult expresiile oamenilor, dar în clipa aceea s-a mirat. Oare apăruse vreo ruptură între cei doi? Mereu presupusese că Adawathwyn îl avea în buzunar pe Varlance.

Dar, la urma urmei, nimeni nu încăpea vreodată confortabil într-un buzunar.

— Foarte bine, a spus guvernatorul. Mă tem că am început fără dumneavoastră. Pe măsură ce ne-au parvenit informații și am încercat să aproximăm sentimentele guvernelor din Orașele Exterioare, am ajuns să înțelegem că drumul pe care am pornit e inevitabil. Pare că ne așteaptă un război.

— Război? a întrebat Reddi.

— E ceea ce trebuie să facem, a spus Lady Hammondess.

Avea puțină strungăreață, considerată de multe ori de către bărbați ca fiind fermecătoare — de parcă acesta ar fi fost motivul frumuseții ei, și nu pielea impecabilă, trăsăturile delicate și genele lungi. Era ciudat cum un defect minor devenea atrăgător atunci când persoana în cauză era atractivă în stil clasic.

— Orașele Exterioare se pregătesc de război.

— Nave de război în Bilming, a încuviințat Lordul Cett.

Era genul de bărbat care sărea în ochi, dacă-ți plăceau bărbații fini și eleganți. Steris se întreba câtă muncă îți trebuie ca să ascunzi cu sulimanuri și veșminte fine faptul că ești un om din topor.

— Blocaje feroviare în sud. S-au găsit pliante de recrutare în Ținuturile Necruțătoare care oferă slujbe în „forțele de securitate".

— De aceea, a spus comisarul Reddi, ar trebui să ne străduim din răsputeri să ameliorăm situația și să ne gândim la reconciliere!

— Cel mai bine ar fi să atacăm primii, a zis Lady Hammondess. Prea mult timp am ignorat semnalele de

avertizare. Dacă nu ne mișcăm cât de repede, *nu* vom fi în stare să câștigăm.

Steris i-a aruncat o privire lui Lady Gardre, a treia dintre nobilii din încăpere. Femeia plinuță nu era o susținătoare înverșunată a războiului precum ceilalți, fiind mult mai rezonabilă. Dar până și ea a încuviințat din cap, dar fără tragere de inimă. Totul avea *într-adevăr* o logică. Căci fiecare zi în care Elendelul șovăia dădea timp celorlalte orașe să-și consolideze puterea. Elendel avea avantajul infrastructurii, industriei și coordonării. Dar nu avea să-și păstreze mult timp acel avantaj.

Ideea de a ataca primul avea logică în cazul în care considerai că războiul era inevitabil. Dar nu era. Nu *trebuia* să fie.

Ăsta era planul inamicului. Ea era convinsă că zăngănitul săbiilor din Orașele Exterioare era o acoperire pentru orice armă se pregătea în Bilming.

Reddi s-a burzuluit.

— Război cu ce armată? Elendel are abia zece mii de soldați, și asta dacă *punem la socoteală* trupele din marină care ne protejează transporturile spre Sud!

— Am pregătit planuri de recrutare, a spus Adawathwyn cu o voce delicată. Și avem o forță polițienească foarte bine antrenată.

Reddi părea îngrozit de acea declarație. Steris voia să adauge ceva, dar a ezitat. Oare trebuia să intervină? Rareori își dădea seama de asta.

— Oamenii mei, a spus Reddi, *nu* sunt soldați.

— Mă scuzați, domnule comisar, a spus Lordul Cett, sprijinindu-se de masă. Dar nimeni nu e soldat până nu ajunge să fie pregătit pentru asta.

— E nevoie de noi, a explicat Reddi. Legea...

— Vom ajunge sub incidența legii *marțiale*, a intervenit guvernatorul. Menținerea sub control a infracționalității din oraș o să fie mai ușoară sub stare de asediu. Poți organiza polițiștii în exces ca forță militară.

Poate că *acum* ar trebui să intervină. Steris a deschis gura și a scos un sunet încercând să atragă atenția, dar ei continuau să vorbească, acoperind-o pur și simplu.

— Nu accept așa ceva! a spus Reddi țâșnind — în mod paradoxal — în picioare. Nu ăsta-i jurământul depus de oamenii mei!

— Nu aveți de ales, domnule comisar, a spus guvernatorul. Eu vă plătesc și pe dumneavoastră, și pe fiecare polițist din orașul ăsta. În ultimă instanță, toți răspund în fața mea.

— Ne putem da demisia, Varlance, a spus Reddi, aplecându-se în față, cu mâinile sprijinite pe masă. Nu ne poți *obliga* să luptăm.

— Eu... a început Steris.

— De fapt, a spus Adawathwyn, încet, tocmai asta *înseamnă* un ordin de recrutare, domnule comisar Reddi.

— Aș... a încercat din nou Steris.

— Da? s-a răstit Reddi. Și cine, mai exact, ne va băga după gratii?

— Toată lumea să tacă și să mă asculte! a izbucnit Steris. Că de nu, vomit pe masă ca să vă atrag atenția!

Toți cei aflați în încăpere au rămas cu privirile ațintite asupra ei.

— Să nu credeți că n-am s-o fac! a avertizat ea. Am în geantă medicamente care au efectul ăsta. Ați fi surprinși cât de des este oportună această opțiune.

Ei bine, le-a atras atenția.

— Dacă ne îngrijorează războiul, a spus ea, ar trebui să începem imediat evacuarea orașului.

— N-ajută la nimic, a spus Cett. Dacă e război, avem nevoie de muncitori în industrie — să accelereze producția de muniție.

Dar-ar rugina... Ăla era răspunsul corect. A sperat să nu-și ducă gândul atât de departe. L-a privit cu coada ochiului pe ambasadorul malwishian, care tăcea. Oare ce gândea el despre toate astea? Să fi anticipat, oare, evoluția lucrurilor? Întotdeauna

îi urmărise pe membrii Set din Bazin. Dar cine putea spune că nu existau membri și printre malwishieni? Dar-ar rugina...

— Nu războiul este soluția, a spus ea, întorcându-se din nou spre grup. El îi ajută pe inamicii noștri, nu pe noi. Uitați, am aici o listă care demonstrează logica spuselor mele. Sunt din ce în ce mai convinsă că liderii Orașelor Exterioare *își doresc* ca noi să dăm legi care să-i restricționeze și să-i jignească. *Vor* să intervenim. Au construit nave de luptă și armate, dar *nu* au atacat. L-au prins pe Waxillium în mijlocul lor, deschizând focul într-un depozit, dar ce n-au făcut? Nu ne-au expulzat polițiștii și oficialii din oraș. Au făcut scandal în privința asta, au publicat articole... Dar nu au *atacat*. De ce?

— Pentru că vor neapărat s-o facem *noi*, a spus Reddi. Au nevoie să le oferim un motiv ca să pornească la război.

— Oamenii de rând din Bazin nu vor să lupte, a spus Steris. Cu siguranță nu împotriva Elendelului — unde au, fără îndoială, rude.

— Sau pentru că nu cred că sunt în stare să câștige, a zis Lordul Cett.

— Din păcate, aceasta este... o posibilitate reală, a spus Steris privindu-și notițele.

— De ce din păcate? a întrebat Reddi.

— Pentru că, a continuat Steris, dacă știu că nu ne pot învinge într-un război deschis, s-ar putea să facă un gest disperat. Cum ar fi să dezlănțuie o armă de proporții catastrofale.

— Revenind la ceea ce vrei, de fapt, să spui, a intervenit Adawathwyn. La bomba asta despre care vorbești întruna...

Dar guvernatorul Varlance se uita la ea. Și asculta.

— Soțul meu, a spus Steris, se află în Bilming și anchetează cazul chiar în momentul de față. A produs o explozie deosebit de periculoasă în laboratorul nostru, folosindu-se de materiale rare, despre care știm că se află în posesia inamicilor noștri. Am descoperit că s-au efectuat o serie de explozii de testare în cavernele de sub Bilming. *Chiar* se întâmplă ceva. Și, privindu-l

pe guvernator în ochi, a continuat: Iar dacă temerile noastre cu privire la bombă sunt întemeiate, atunci această atitudine — care ne pune în postura de agresori și tirani cărora trebuie să li se opună rezistență — ar putea urmări să le ofere o justificare liderilor Orașelor Exterioare. O explicație a motivului pentru care au adoptat măsuri atât de extreme. Cum ar fi distrugerea noastră, a tuturor.

În încăpere s-a așternut liniștea, iar Lady Gardre a clătinat din cap.

— Chiar întreținem aceste fantezii? a întrebat ea. Arme apocaliptice? Politica reală din situația de față nu-i suficientă?

Ea, și-a dat Steris seama privind-o pe femeia tăcută, *trebuie să fie membră a mișcării Set.* Bănuise că trebuia să fie măcar unul dintre membrii elitei politice a Elendelului. O vreme, își făcuse griji că ar fi fost guvernatorul sau Adawathwyn, dar amândoi săreau prea tare în ochi. Grupului Set îi plăcea să acționeze pe ascuns.

Guvernatorul era o persoană mult prea importantă, iar Adawathwyn era prea activ implicată în lucruri pe care grupul Set și le dorea. Era o momeală; probabil presupunea că ea era mintea genială din spatele propriilor planuri. De fapt, era doar o altă marionetă. Încurajată, dar fără să fie implicată, astfel încât eventuala ei prăbușire să nu ducă la descoperirea adevăraților conspiratori. Printre care se număra, în mod inteligent, și femeia considerată a fi cea mai rezonabilă. Cea mai rațională.

Steris s-a simțit mult mai în largul ei după ce a identificat-o. Era ca și cum... ar fi găsit un șarpe în sertarul cu lenjerie intimă. Da, era alarmant. Dar măcar puteai să închizi sertarul și să știi unde e.

Dar cum să direcționeze conversația astfel încât s-o provoace pe femeie? Ah... Poate așa?

S-a întors spre polițiști.

— Ar cam fi cazul să te dai în vileag, a spus ea.

— Poftim? a întrebat Reddi.

— Nu dumneata, domnule comisar-șef, a spus ea, privind dincolo de el, spre deșiratul polițist Gorglen — bărbatul mai tânăr cu gât lung și pistrui. Atât de modest. A privit-o în ochi.

— De unde știi? a întrebat el cu o voce aspră, gâjâită, care nu se potrivea cu silueta lui.

— Prin eliminare, a spus ea. Ni s-a promis ajutor, iar MeLaan a spus că printre polițiști sunt mai mulți kandra, însă a dat un singur nume. Plus că ai un mers stângaci când ești nevoit să folosești un corp care se deplasează în două picioare.

— La naiba, a izbucnit Gorglen — TenSoon. Dar presupun că ai dreptate în privința momentului.

S-a ridicat în picioare în încăperea plină de oameni surprinși și și-a făcut pielea transparentă.

— Armonie vrea să vă conving de importanța acestei dezbateri — și să confirm ceea ce spune Lady Ladrian. Grupul Set este real. Plănuiește să anihileze Elendelul.

Guvernatorul a rămas cu gura căscată.

Adawathwyn s-a dat înapoi.

Reddi a deschis gura, apoi s-a întors spre Steris.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am fost sută la sută sigură până astăzi, mai devreme, a recunoscut Steris. De fapt, m-am întrebat dacă nu cumva ești și *tu* kandra, Reddi. Însă am renunțat la această idee deoarece nu cred că lui Armonie îi place când ai săi kandra imită oficialități importante. Decât atunci, o dată. Mă rog, și cu altă ocazie. Dar acelea au fost excepții.

Și-a deschis unul dintre carnete.

— Am urmărit posibilii oameni înlocuiți timp de câteva săptămâni. Vezi? Asistent kandra al comisarului-șef. Al doilea pe lista celor mai probabile poziții din oraș ale unuia dintre Nemuritori.

— Iar primul? a întrebat Adawathwyn.

— Tu, a spus Steris, dând înapoi o pagină. Dar lucram cu informații depășite. Un kandra în locul tău ar avea mult mai multă grijă să nu fie un gunoi lipsit de valoare.

Și a notat ceva. În încăpere s-a așternut liniștea.

— O, am spus iarăși ceva aiurea? *Chiar* fac uneori greșeala asta, nu-i așa?

Reddi s-a lăsat la loc în scaun.

— Nu pot să cred așa ceva!...

— Era de-a dreptul inevitabil să ajungă și în personalul dumneavoastră, domnule comisar-șef Reddi, a spus Steris.

— Nu, a zis el. Nu-i vorba despre faptul că e kandra. Ci că... dar-ar rugina... Wayne avea dreptate.

— Sunt TenSoon, a spus kandra, lăsându-i pe toți cu gurile căscate. Și a continuat, mârâind ușor: Nu suport când lumea face așa ceva. Armonie e îngrijorat. Așa încât și *voi* ar trebui să fiți îngrijorați. Mai ales având în vedere că Armonie e... incapabil să vadă unele lucruri în ultima vreme. Lucrăm pe orbecăite.

— Ce poate provoca orbirea unui zeu? a întrebat guvernatorul.

— Un alt zeu, a bombănit Steris.

— Păi, atunci ce facem? a întrebat Reddi. Nu putem porni la război, nu câtă vreme asta își doresc. Dar...

A fost întrerupt de o bătaie în ușă. Niciun asistent nu se afla în încăpere, doar senatori și oameni de teapa lor, așa că Reddi s-a îndreptat spre ușă: era o tânără, operatoare radio, după uniformă, care ținea în mână o foaie de hârtie împăturită.

— Ce-i asta? a întrebat Reddi.

— Mesaj din partea lui Dawnshot, a zis ea, pentru Lady Ladrian. Eu... ăăă... credeam că merită să vă întrerup, deși cei de afară au spus că...

— Ai făcut ce trebuia, a spus Reddi, luând foaia de hârtie.

Biata femeie era palidă și tremura.

— Ai citit-o? a întrebat Steris?

— A trebuit să v-o transcriu, a zis ea. Așa funcționează treaba asta...

Reddi i-a dat scrisoarea lui Steris, iar ea a despăturit-o.

Cuvintele de la început, îndrăznețe și tranșante, parcă săreau din pagină.

Se confirmă că bomba este reală, fabricată deja. Are capacitatea de a distruge orașul. Inamicul caută o modalitate de a o lansa spre Elendel. E timpul să evacuăm orașul.

39

Marasi stătea în faţa unei case modeste, una dintr-un lung şir de clădiri cu forme şi culori oarecum diferite. Pe fiecare peluză era un alt soi de copac. Idealul Bilmingului: individualism produs în masă.

Marasi a şovăit în prag. Dar-ar năruirea... Oare era pregătită să-l întâlnească pe Supravieţuitor în persoană? Un om pe care fusese învăţată să-l venereze încă din copilărie, un om care depăşise chiar şi graniţele mormântului. Care ţinuse şi mantaua Dăinuirii o vreme, înainte să i-o dea Războinicului în Ascensiune. Şi care mai apoi protejase poporul de pe Continentul Sudic ani la rând după refacerea lumii.

Rază-de-lună părea convinsă că mentorul ei era Supravieţuitorul în persoană. Aşadar cum se va simţi când se va afla faţă-n faţă cu el?

Ai vorbit cu Moartea, s-a gândit Marasi. *Crezi că-i mare diferenţă?*

Judecând după emoţiile ei, da. Da, era.

Rază-de-lună a atins cu degetul o bucată de metal de pe uşă, iar aceasta s-a descuiat.

— Lacăt cu senzor de identitate, a observat ea, după care a deschis uşa.

Holul mic din interior era în întregime din lemn de esenţă tare lăcuită şi nu avea tablouri sau alte elemente decorative vizibile. Rază-de-lună a luat-o la stânga, spre o încăpere mare, cu draperii groase la ferestre.

Pereţii erau plini de hărţi luminate cu becuri electrice. Rază-de-lună şi-a pus geanta pe o masă din capătul camerei, unde o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani — oarecum

plinuță, cu părul blond-deschis, tuns bob — cerceta o foaie de hârtie acoperită cu un scris ciudat. În poală ținea un terier mic.

— Rază-de-lună, a spus femeia aruncându-i o privire. Trebuie neapărat să citești asta. Călătoriile spre Bjendal au fost date cu totul peste cap. Deja există *patru* sisteme centrale spre care nu putem călători fără să ne expunem unui pericol extrem, dacă pui la socoteală și Roshar. Am spus-o ani la rând: verticalitățile nu mai sunt viabile. N-au fost *niciodată* potrivite pentru transporturile și comerțul de masă, oricât s-ar chinui proștii ăia de pe Nalthis. Avem nevoie de o altă...

Femeia s-a oprit, apoi s-a întors în scaun, probabil auzind-o pe Marasi intrând în cameră.

— Salut! Ai adus o localnică!

— Marasi, ea e Nume-de-cod, a spus Rază-de-lună. Nume-de-cod, ea e Marasi. Lucrăm împreună în cadrul unei misiuni.

— Uau, a făcut Nume-de-cod, întinzându-i foaia de hârtie lui Rază-de-lună, apoi sărind în picioare, cu cățelul sub braț. Înseamnă că ai mare încredere în ea.

— Vezi să nu!

— Ai adus-o la adăpost.

— M-a obligat.

— Nu te obligă nimeni să faci ceva, a spus Nume-de-cod, după care s-a îndreptat spre Marasi cu pas săltat și i-a întins mâna liberă. Bună! Mă numesc Numele-de-cod-sunt-tâmpite. Poveste lungă.

Femeia avea un ușor accent, cu totul diferit de cel al lui Allik sau al oricărei alte persoane de pe Continentul Sudic pe care-o întâlnise Marasi. Asta și faptul că spunând „localnică" arăta că era... o altă călătoare? Prezența accentului dădea de înțeles că poate nu era atât de pricepută la limbi străine cum era Rază-de-lună.

Marasi a dat mâna cu ea.

— Ăăă... Supraviețuitorul e... aici?

— Kell? a întrebat Nume-de-cod. Vezi să nu... Nu l-am mai văzut de vreo săptămână.

S-a întors spre Rază-de-lună.

— Ce zici de raport? Îngrijorător, nu?

Rază-de-lună a luat foaia de hârtie cu două degete.

— Nume-de-cod, a zis ea, în ce limbă mai sunt și astea?

— Thaylen, a spus Nume-de-cod. Aaa! E o limbă *fascinantă*, Rază-de-lună. Ar trebui s-o înveți! Uite cum se întrepătrund literele...

— Deocamdată o să folosesc în continuare trucuri de Conexiune pentru a învăța limbi, îți mulțumesc, a spus Rază-de-lună împrăștiind pe masă copiile pe care le făcuse.

— Asta înseamnă să trișezi.

— Cu alte cuvinte, sunt șmecheră și-o iau pe scurtături. SufletBinar e aici? Am avea nevoie de puțină matematică.

— Mă duc eu cu Lily după el, a spus Nume-de-cod, luându-și câinele în brațe și strecurându-se spre camerele din spate.

Marasi asistase uluită la schimbul de replici, dar în loc să se concentreze asupra a ceea ce nu înțelegea, și-a îndreptat atenția spre ceea ce înțelegea. Una dintre hărți era a Scadrialului — a lumii întregi. O hartă mai detaliată decât oricare alta dintre cele pe care le văzuse în viața ei, mult mai extinsă decât cercetările oficiale — includea chiar și părțile întunecate ale insulelor neexplorate și ale bucăților de uscat dinspre sud.

Dacă ăla era Scadrialul, atunci ce însemnau celelalte hărți? Dar-ar rugina... Câte lumi existau în afară?

Mereu mai apare câte-un secret, s-a gândit ea, aducându-și aminte de catehismul din copilărie, când studiase viața Supraviețuitorului.

După puțin timp, Nume-de-cod s-a întors cu un bărbat în vârstă. Părea... de-o veșnicie, sincer, după mustața lungă și albă ca laptele și pielea plină de pete din cauza bătrâneții, bronzată puternic. Purta un costum elegant după moda din Bilming, așa

încât... poate era din țara ei, nu? Dar avea și o barbă scurtă, un stil pe care nu-l mai văzuse la niciun bărbat din Elendel. Deși era înalt, deloc gârbovit de vârstă, părea cam nesigur pe picioare — fiindcă atunci când a intrat s-a sprijinit de cadrul ușii.

— Aaa, a făcut el, lipindu-și palmele. Un oaspete! Bine ai venit în casa noastră, onorat oaspete. Dați-mi voie să vă aduc ceva de băut.

— SufletBinar, a spus Rază-de-lună, avem un termen-limită la...

— Termenele-limită nu scuză impolitețea, a zis SufletBinar. Eu sunt SufletBinar, iar dumneavoastră sunteți...?

— Marasi, a spus ea.

— Lady Marasi! a zis el. Excelent.

S-a îndreptat imediat spre ceea ce Marasi presupunea că era bucătăria.

— Cum vă place ceaiul?

— Ăăă... ceai cu mentă, dacă aveți. Și cu lămâie...

— Excelent! a spus el din nou.

S-a întors cu o tavă pe care erau o ceașcă și mai multe feluri de alune și fructe.

— Poftă bună!

Avea un sentiment de vinovăție că obligase pe cineva atât de bătrân să o servească — dar în același timp se simțea o anumită forță în felul în care îi oferise răcoritoarele. Îi amintea de mătușa ei, care se simțea mult mai jignită dacă nu acceptai o băutură. Așa că Marasi a luat ceașca și un pumn de alune.

— Deci, a spus SufletBinar, ce mi-ai adus, Rază-de-lună? Ciudat, ciudat...

S-a îndreptat spre masă și a aruncat o privire asupra foilor de hârtie — întinzând mâinile și sprijinindu-le pe masă.

Marasi s-a apropiat, curioasă. Era ceva ciudat la mâinile lui, ceva ce nu observase înainte: o dâră de cristal. Incrustată în piele, se întindea de-a lungul degetelor și încheieturilor mâinilor lui — aproape asemenea cusăturii unei mănuși. Era

roşu-rozaliu, precum cuarţul roz. Bărbatul s-a aplecat, iar ea a văzut linii de cristal asemănătoare apărându-i de sub guler, crescându-i în părţile laterale ale gâtului şi la tâmple. Îi străbăteau pielea ca nişte râuleţe de lichid.

În timp ce ea se uita cuprinsă de uimire, ramificaţiile i s-au extins dinspre tâmple, formând nişte *ochelari.* Făcuţi complet din cristal, partea cu lentila era mai transparentă decât restul. O *a doua* pereche de lentile, mai mici, s-a format în faţa celei dintâi, mărind şi mai mult imaginea.

— Cum... a îngăimat Marasi, uitându-se la Rază-de-lună. Cum face asta?

— Tare mi-e teamă, a spus SufletBinar ţinând strâns una dintre foile de hârtie, că astfel de informaţii nu se împărtăşesc cu uşurinţă cuiva din afară, nici măcar unui preacinstit oaspete. Trebuie să am încredere că e în regulă din punctul de vedere al lui Rază-de-lună ca dumneavoastră să vedeţi asta, dar îmi cer scuze. N-o să vă explic nimic fără permisiunea liderului nostru.

— E o urgenţă, a spus Rază-de-lună, sprijinindu-se de un raft cu cărţi, cu braţele încrucişate. A trebuit să risc s-o aduc încoace.

I-a aruncat o privire lui Marasi, părând să-şi ascundă un zâmbet la vederea mirării acesteia.

Nu e atât de îngrijorată de vizita mea pe cât a dat de înţeles, s-a gândit Marasi. *Vede în asta o ocazie de a-mi stârni curiozitatea.*

Funcţiona. SufletBinar a aranjat diferitele copii, apoi a ridicat un deget. Două linii de cristal creşteau din părţile exterioare ale acelui deget şi formau un *vârf* ca de stilou. A deşurubat absent un borcănaş cu cerneală şi a început să noteze.

— Despre ce urgenţă e vorba, Rază-de-lună? a întrebat el.

— Autonomie acţionează mult mai repede decât credeam la început, a explicat ea. Unul dintre graficele de aici menţionează nişte explozii — despre care se presupunea cândva că se datorau construcţiei de căi ferate. Speram să puteţi face

legătura între asta și principalele puncte de activitate inamică pe care le-am monitorizat în ultima vreme, ca să găsim un punct probabil de intrare în zona cavernelor.

— Ah, da, a spus SufletBinar. Silajana spune că ne ajută bucuros în cazul de față. Kaise, aduci tu dosarul care trebuie?

— Sigur, a zis Nume-de-cod, și a pornit cu pași mari să facă ceea ce i se ceruse.

Cu ajutorul lui Marasi, Rază-de-lună a tras o masă lungă și a aranjat pe ea câteva dintre copii. Au lăsat masa rotundă în mijlocul încăperii, acum goală, deși Marasi nu-și dădea seama de ce.

În timp ce făcea diverse notițe, SufletBinar a creat, absent, un pahar din aceeași piatră de culoare roz, apoi l-a umplut dintr-un ulcior cu apă aflat în partea laterală a încăperii. Când a terminat de băut, a pus paharul pe o farfurie — iar piatra s-a dezintegrat, transformându-se într-o pulbere fină, care în cele din urmă a dispărut. După puțin timp, a făcut o lamă subțire de cuțit dintr-un deget și a tăiat o anumită porțiune din copia la care se uita.

Când Nume-de-cod s-a întors, nu după mult timp, SufletBinar era așezat la masă — pe un scaun de cristal pe care și-l crease. Marasi s-a foit și s-a uitat la ceasul de pe perete. Petrecuseră aproape jumătate de oră acolo. Nu știa cât de aproape le era termenul-limită, dar având în vedere ceea ce descoperiseră, așteptarea era tulburătoare.

— Hmmm, a făcut SufletBinar, notând ceva cu degetul lui cu vârf de stilou.

În timp ce scria, o dâră de cristal se desprindea de pe cealaltă mână a lui, ajungând la secțiunea decupată din copia pe care o studiase. Acolo a format o ramă în jurul micii foi de hârtie. În spatele ei a crescut un suport, de care atârna ca un tablou, ca să poată fi studiată mai bine.

SufletBinar a privit-o prin ochelarii improvizați, jucându-se cu mustățile lungi.

— Tare-aș fi vrut să fi fost fratele meu aici, a zis Nume-de-cod de pe un scaun din apropiere. Repede ar mai fi rezolvat problema asta de matematică...

Părea deznădăjduită când spunea asta.

— Nu e doar o problemă de matematică, a spus SufletBinar.

S-a ridicat de la măsuța de lucru, lăsând în urmă bucata de hârtie înrămată — de data asta piatra nu s-a dezintegrat. Și-a umplut un pahar mult mai mare cu apă, apoi s-a apropiat de masa circulară și s-a sprijinit cu o mână pe ea în timp ce bea.

Din masă a crescut un oraș de cristal.

A pornit de la mâna lui, apoi s-a întins — precum chiciura ce se forma pe oțel. Cristalul îi amintea lui Marasi de o variantă mai închisă la culoare a pietrei de sare roz pe care o cumpărase cândva Steris ca decorațiune pentru bucătăria ei. Clădirile creșteau din masă, străzile se întindeau ca niște jgheaburi — în câteva minute, pe masă a apărut o machetă completă a orașului, iar șinele trenului suspendat au apărut ultimele.

Lui Marasi i s-a tăiat răsuflarea, apoi l-a privit pe bătrân, care zâmbea mulțumit de sine. Părea să-i placă să se dea în spectacol. Poate dacă n-ar fi fost ea acolo, ar fi scos o hartă banală. Dar chestia aia era absolut impresionantă.

— Ăsta se cheamă eter, a spus Rază-de-lună venind din spatele ei. E o entitate străveche, dinainte de crearea lumii voastre. SufletBinar poate să o crească, să o manipuleze. Vrei să afli mai multe?

— Da, a șoptit Marasi.

Rază-de-lună a zâmbit.

— Ai să afli. Imediat ce ni te alături.

Marasi a respirat ușor, apoi a atins vârful uneia dintre clădiri — pe care l-a simțit solid când a pus degetul pe el, mai trainic decât s-ar fi așteptat. Eterul era în general neted, cu adâncituri minuscule ici și colo.

— Am trei variante probabile pentru tine, a spus SufletBinar. Le-am marcat cu o rozită mai închisă la culoare.

A arătat spre o clădire, cu un mic arătător — genul pe care-l foloseau profesorii ca să indice la tablă — care-i creştea între degete. Clădirea indicată era de un roşu mai închis. Era turnul central al oraşului, chiar în inima Bilmingului, care se ridica mult deasupra clădirilor din jur. Dreaptă pe laterale şi îngustându-se spre nivelurile superioare, încă nefinisate.

— Turnul Independenţei, a spus SufletBinar. Nu-i de mirare — ştim că agenţii lui Autonomie îl folosesc ca bază de ani întregi.

— Şi au avut loc explozii sub el? a întrebat Marasi.

— Detonările au avut loc undeva mai la est, a spus SufletBinar. Dar mă îndoiesc ca intrarea în acele caverne să fie tocmai în centrul detonărilor, din motive evidente. Turnul Independenţei este unul dintre punctele centrale de activitate ale stimaţilor noştri inamici, şi aş fi în stare să pun pariu că are o intrare spre caverne.

— Dar cred că e bine păzită, a spus Marasi. Care sunt celelalte două variante?

— Clădirea aceasta de birouri, *my lady*, a zis el, arătând spre o structură mai mică din reţeaua oraşului.

Ea a aprobat din cap.

— S-a notat, deşi nu sunt o *lady*. Muncesc ca să-mi câştig existenţa.

— Este doar un semn de respect, Lady Marasi, a spus el. Moştenit de la poporul meu. Se... traduce mai ciudat în limba dumneavoastră. În orice caz, clădirea aceasta — clădirea Dulouis — este un cuib al agenţilor Set, dar se află în perimetrul uneia dintre zonele unde s-au înregistrat cutremure. Eu o consider varianta cea mai probabilă.

Şi a arătat din nou spre clădirea înaltă.

— După cum aţi observat şi dumneavoastră, Turnul Independenţei este foarte bine apărat — o veritabilă fortăreaţă, un castel în mijlocul oraşului. Nici măcar Supravieţuitorul în persoană n-a reuşit să se descurce cu arta lui.

— Nu că n-ar fi încercat, a spus Nume-de-cod. Sistemul lor de securitate poate depista fantome. Încă n-a găsit vreo modalitate de a-l ocoli.

— Și varianta finală? a întrebat Marasi.

— Pare mai puțin importantă, a spus SufletBinar, arătând spre o clădire din perimetrul orașului, sub un segment de cale ferată. E o veche fabrică de cauciucuri.

— Cauciucuri? a întrebat Rază-de-lună, apropiindu-se de Marasi. Ca acolo unde a lucrat Tobal Copper?

— SufletBinar, aș avea dreptate dacă aș presupune că fabrica este deținută de Cauciucuri Bazin? a întrebat Marasi.

— Într-adevăr, așa este. Se pare că dumneavoastră dețineți mai multe informații decât mine, *my lady*.

— Compania aceea este implicată, a spus Marasi. Agenții dumneavoastră au observat cumva ceva ciudat în legătură cu ea?

Nume-de-cod a răsfoit unul dintre dosare.

— Ăăăă... stai așa, să vedem... Ciudată chestie. Femeia pe care-am pus-o să urmărească locul ăsta ne-a spus că s-a închis aproape de tot, că de acolo nu se mai transportă cine știe ce marfă.

— Dar spre locul ăsta se transportă marfă? a întrebat Marasi, începând să se agite. Or fi existând cumva un număr ciudat de mare de livrări în condițiile în care fabrica nu pare să producă mai nimic?

— Da, a spus Nume-de-cod. Agentul nostru n-a pus povestea cap la cap, dar da. Conform documentelor de transport, de aici... De ce iau ăștia atât de multe comenzi dacă nu produc nimic?

— Pentru că astea nu sunt materiale pentru fabrică, a spus Rază-de-lună, privind-o în ochi pe Marasi. Sunt provizii de hrană și muniție pentru caverna de dedesubt. Ăsta trebuie să fie punctul nostru de intrare.

— De acord, a zis Marasi. Acolo trebuie să fie o intrare în peșteri — și s-ar putea ca asta să fie mai puțin bine păzită decât turnul din centru. Aici atacăm.

— Ajungem repede pe calea ferată, a spus Rază-de-lună. Porțiunea care duce acolo e terminată și funcțională.

— Stai puțin, a intervenit SufletBinar. Cât de urgentă e amenințarea asta?

— Avem motive să credem, a spus Marasi, că Set a construit o bombă capabilă să radă Elendelul de pe fața pământului. Armonie e orbit, și am aflat că Set a construit un dispozitiv capabil să arunce bomba de la o distanță mare.

— Un zeu întunecat le suflă în ceafă, a adăugat Rază-de-lună. Li se cer rezultate. Trebuiau să-și pună planul în mișcare acum câteva săptămâni. Și cum Marasi și prietenii săi se apropie... ei bine, au *toate motivele* să lanseze bomba de îndată ce au ocazia. Se poate întâmpla dintr-o clipă în alta.

— Pe primul eter, a șoptit el, aruncând o privire spre Nume-de-cod, care făcuse ochii mari. Rază-de-lună. Ar trebui să luăm legătura cu stăpânul.

— Ai dreptate, a spus Rază-de-lună. Nu-mi place să trag de timp, dar... Nume-de-cod, prietenul ăla al tău deosebit e aici?

— Sus, a spus ea, ieșind cu pași împleticiți din încăpere. Mă duc după el.

— Stăpânul? a întrebat Marasi. Adică...

— Da, a spus Rază-de-lună. A venit timpul să vorbim cu Kelsier.

40

„Prietenul" lui Nume-de-cod s-a dovedit a fi o sferă de lumină strălucitoare cam de mărimea unui cap de copil — perfect simetrică și cu un simbol misterios în mijloc.

S-a îndreptat plutind spre Marasi, apoi s-a legănat în aer și a vorbit cu o voce masculină scăzută. Marasi n-a înțeles cuvintele ciudate.

— Ce-a fost asta... vreo vrajă, ceva? i-a șoptit ea lui Rază-de-lună.

— A zis că-i pare bine să te cunoască, a spus Nume-de-cod. Și ți-a lăudat coafura.

— Oh, a făcut Marasi, cu ochii ațintiți asupra sferei strălucitoare.

Nimic n-o ținea în aer; plutea pur și simplu, sclipind într-o lumină de un alb pur, cu tentă sidefie.

Nume-de-cod a vorbit cu sfera în aceeași limbă, iar aceasta a început din nou să se legene, după care a început să se schimbe. A luat forma capului unei persoane — al unui bărbat cu trăsături puternice, colțuroase. Marasi a fost șocată să descopere că, în cea mai mare parte, picturile și statuile ce-l înfățișau pe Supraviețuitor erau fidele realității. În afară de țepușa care-i trecea prin ochiul drept — trăsătură redată de lumină, la fel ca restul capului și părului său.

— Nu mă surprinde să primesc vești de la tine, a spus el. S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

— S-ar putea, a spus Nume-de-cod. Sinceră să fiu, nu suntem siguri, Kell. Dar SufletBinar a spus să luăm legătura cu tine.

— E acolo? a întrebat Kelsier.

— Prezent, stăpâne, a spus SufletBinar, făcând o plecăciune în fața imaginii chipului bărbatului — deși Kelsier nu părea să-l poată vedea. Mai e prezentă și Rază-de-lună, și... o vizitatoare. O anume Marasi Colms.

Auzind aceasta, imaginea Supraviețuitorului a ridicat dintr-o sprânceană.

— Marasi Colms. Te urmărim de ceva vreme.

Marasi s-a bâlbâit. Omul ăla era esența religiei sale — se rugase la el în copilărie. Și deși nu era atât de practicantă ca Steris, tot o... intimida întâlnirea cu el.

El nu s-a înfuriat că era acolo. Încă un semn că Rază-de-lună profitase de acel aspect, poate pentru a-i da lui Marasi impresia că scapă.

— Raportezi? a întrebat Kelsier.

— Dawnshot e în Bilming, a spus Rază-de-lună, și crede că Set va acționa curând. În decursul zilei.

— Armonie este orbit, Lord Supraviețuitor, a spus Marasi, prinzând curaj. I-a mărturisit lui Wax. Nu vede nimic, dar... domnule... este îngrozit.

— La naiba, a spus Kelsier. Sunt la douăsprezece ore distanță, mă mișc repede cu o aeronavă.

— S-ar putea... să nu fie suficient de repede, Kell, a spus Rază-de-lună.

— Stăpâne, a zis SufletBinar, Rază-de-lună a recuperat niște informații tulburătoare. Se pare că Set a descoperit legătura dintre harmonium și trellium. Mai mult decât atât, au tot făcut experimente cu dispozitive de lansare cu bătaie lungă. Sunt pregătiți să facă un gest prostesc.

— Nu neapărat prostesc, cât disperat, a spus Kelsier. Știu că Autonomie a aruncat anatema asupra întregii planete. Set luptă pentru supraviețuire în felul știut de ei: încercând să distrugă Elendelul ca să-i dovedească lui Autonomie că pot conduce planeta. Dar am crezut că avem mai mult timp la dispoziție. De ce tocmai acum?

— Habar n-am, a spus Rază-de-lună. Dar se vorbește despre o nouă cădere de cenușă. N-am mai auzit de asta până acum. În plus, avem o *fotografie* cu un oraș distrus. Poate... au făcut o probă altundeva și au fotografiat rezultatele? Oricum, asta sugerează că e vorba despre ceva mai mult decât bombardarea Elendelului.

— Mereu au existat două planuri, a spus Nume-de-cod. Autonomie vrea să abată o catastrofă asupra întregii planete — probabil căderile de cenușă fac parte din planul lor. Dar grupul Set speră să poată dovedi că e în stare să domine Bazinul și că nu e nevoie de măsura extremă. Cum ar fi tăierea unui deget pentru a împiedica răspândirea infecției.

În încăpere s-a lăsat tăcerea, iar Marasi se simțea copleșită. Vorbeau despre sfârșitul unei planete, al planetei *sale*, de parcă ar fi fost o posibilitate despre care știau de ceva vreme. Dar, la urma urmei, vorbise *efectiv* cu Supraviețuitorul... așa încât...

— Domnule, a spus ea. Ăăă... Lord Kelsier? Cred că ei sunt foarte aproape de lansarea acestei bombe. Am de gând să-i opresc, dar sunt o singură femeie. Nu m-ar deranja să primesc un ajutor. Orice ați putea oferi.

— Nu-mi permit luxul de a da înapoi, a zis Kelsier pe un ton ceva mai blând. Nu trebuia să plec spre Sud. Credeam că Saze va opri acțiunea asta înainte să ajungă prea departe... Trebuie să facem noi ce nu poate el. Domnișoară Colms, aveți ajutorul nostru. Nume-de-cod, câți agenți Duhuri-însângerate cu drepturi depline avem în Bilming?

— Ăăă... Doar noi trei. Toți ceilalți sunt în Elendel sau în misiune pe teren.

— Cât de repede putem aduce agenții din Elendel în Bilming? a întrebat Kelsier.

— Nu suficient de repede, a spus Rază-de-lună. Toți sunt încorporați, deci va trebui să folosim cutii poștale clandestine. Putem să-i trezim seara devreme, poate după-amiază târziu, dar tot vor fi cu câteva ore-n urmă față de Elendel.

— Trimiteți-i la sora mea, a spus Marasi. Încearcă să faciliteze o operațiune de evacuare cu ajutorul guvernului din Elendel.

Kelsier a pufnit ușor. Nu părea să aibă prea mult respect față de guvernul Elendelului.

— Nume-de-cod, te duci cu Dae-oh și te ocupi de asta. Mă îndoiesc că echipa de pe teren are nevoie de un filolog în misiunea asta. Alertează-i și pe membrii din jurul Bazinului. Shri Prasanva, îmi pare rău că-ți întrerup serile de meditație liniștită în compania cărților, dar mi-e teamă c-o să avem nevoie de ajutorul tău.

Bătrânul SufletBinar s-a ridicat în picioare, după care a făcut o plecăciune în fața capului plutitor.

— Suntem dornici să vă slujim, stăpâne. Silajana vă transmite salutările sale și-și dorește să vă poată trimite mai mulți războinici legați-prin-eter să vă ajute în lupta voastră.

— Sunt recunoscător pentru acest sentiment, a spus Kelsier. Tu și Rază-de-lună o s-o ajutați pe domnișoara Colms. De fapt, cred că e momentul să luăm măsuri drastice. Să accesăm depozitele de Dor purificat. Comanda este „Respect". Autorizați și celelalte celule să și le acceseze pe ale lor și transmiteți-le comanda mai departe.

Nume-de-cod a oftat. Marasi nu știa ce era Dor purificat, dar chiar și Rază-de-lună părea impresionată.

— Faceți ce puteți, a spus Kelsier. Eu mă voi strădui să-mi grăbesc sosirea, dar adevărul este că nu știu ce aș putea să fac. Mă deplasez pe deasupra apei, așa încât nu pot zbura mult mai repede decât o fac deja. Dacă arunci lucruri ca să te împingi-în-oțel nu te ajută prea mult când ai oceanul sub tine.

— Vom opri asta, stăpâne, a spus SufletBinar. Vom întrerupe orice s-ar întâmpla. Când veți sosi din nou în Elendel, veți găsi un oraș impecabil și primitor.

— Mă mulțumesc cu orașul normal, murdar și neprimitor, SufletBinar, a zis Kelsier. Du-te. Am să încerc să văd dacă reușesc

să-l scutur pe Armonie, să-l scot din amorțeală. Măcar l-a trimis pe Dawnshot; asta mă convinge că pericolul e real. Orice-l convinge pe Saze să ia atitudine în perioada asta trebuie conșiderat important.

Fața s-a făcut iarăși nevăzută în sferă, iar comunicația s-a întrerupt. Cei trei s-au pus imediat în mișcare, luând-o în direcții diferite. Marasi s-a hotărât să rămână alături de Rază-de-lună, care s-a îndreptat în grabă spre o altă încăpere — care necesita deschiderea unei alte încuietori mistice. Înăuntru era un arsenal care ar fi făcut-o pe Ranette să-și iasă din minți de bucurie. Arme pe pereți, fiole cu metale în rastele, cuțite din sticlă și bastoane de luptă. O mitralieră imensă alimentată cu bandă și niște explozibili.

Rază-de-lună le-a ignorat pe toate și s-a repezit direct la un seif dintr-un colț al încăperii. Nu avea vreo combinație sau vreun mecanism de închidere pe care Marasi să-l poată observa, deși când a aruncat o privire peste umărul lui Rază-de-lună, femeia a pus mâna în partea din față a seifului și a spus:

— Puțin respect...

Un mecanism a scos un clic, iar ușa s-a deschis.

— Asta a fost o altă... cum îi zice... încuietoare cu senzor de identitate? a întrebat Marasi.

— Nu, ăsta-i și mai sigur, a spus Rază-de-lună. E un lacăt Treaz, care-și dă seama după Intenția ta dacă ți s-a dat un cod de acces sau l-ai furat.

Un lacăt care era... treaz? Adică *viu*?

Înăuntru se aflau doar trei obiecte: trei borcane strălucitoare identice, suficient de mari încât să poată fi duse cu greu într-o mână. Strălucirea era asemănătoare cu cea a sferei care se ținuse după Nume-de-cod, dar mai intensă. Fiecare borcan strălucea mai puternic decât becurile electrice din încăpere.

Rază-de-lună a luat unul în mână. Lumina îi strălucea în față, iar ea l-a întors pe dos. Era uluită.

— Ce-i chestia asta? a şoptit Marasi.

— Învestitură concentrată, a spus Rază-de-lună. Nu-i legată de nicio Identitate. E o sursă de energie care poate da putere lucrurilor precum Artele tale Metalice.

— Acelea îşi primesc puterea de la zei.

— Exact, a spus Rază-de-lună. Acea putere vine din trupul neînsufleţit al unui zeu. Doi, de fapt, contopiţi. E *extrem* de dificil de recuperat. Ce-ai putea face cu asta... să vezi ce-aş putea face *eu* cu asta... Tu ai putea s-o foloseşti doar ca pe un înlocuitor extrem de eficient al metalelor tale. Nici nu ştii ce bine-i de tine aici, pe Scadrial, că poţi să-ţi impulsionezi abilităţile cu ceva atât de obişnuit.

— Şi abilităţile tale? Alea cu ce sunt impulsionate?

Rază-de-lună a zâmbit. Până în clipa aceea nu-şi recunoscuse vreo abilitate, dar Marasi văzuse un bărbat care putea crea obiecte din cristal, o femeie cu o... sferă de companie... şi pe Rază-de-lună, care părea să aibă un rang destul de înalt în organizaţia lor. Prin urmare, de ce era ea în stare?

Rază-de-lună a pus cele trei borcane într-un rucsac, le-a învelit în ceva moale, după care a umplut rucsacul cu alte provizii, printre care şi nişte explozibili. Şi-a aruncat rucsacul peste umăr şi a luat câteva arme de pe perete. Cu permisiunea ei, Marasi şi-a luat o armă frumoasă — cu o cutie cu un aspect inofensiv, în care s-o poarte — şi ceva muniţie din aluminiu. Aveau din belşug acolo.

— Electroliza, a observat Rază-de-lună. Aluminiul e destul de uşor de fabricat, odată ce ajungi să cunoşti procesul.

— Stai puţin, a zis Marasi, alăturându-i-se în grabă când au ieşit din încăpere, se poate fabrica aluminiu prin *electroliză*?

— Mda, a spus Rază-de-lună. O folosim de vreo douăzeci de ani ca să ne finanţăm operaţiunile. Aş putea paria că jumătate din aluminiul din Bazin provine de la noi.

— Şi-mi împărtăşeşti secretul ăsta cu atâta detaşare?

— O mostră gratuită, a spus Rază-de-lună. În plus, Dean — chimistul nostru din Elendel — e convins c-o să găsești curând secretul, iar valoarea lui va scădea vertiginos. Dean crede că aluminiul o să fie curând mai ieftin decât cositorul.

Mai ieftin decât *cositorul*? Dar-ar Dăinuirea! Dacă fiecare infractor și-ar permite gloanțele necesare pentru a ucide Allomanți și fiecare cetățean ar putea ține o folie de aluminiu în pălărie ca să împiedice Allomanția emoțională, atunci...

Ei, s-ar schimba lumea.

— Toate acestea, a spus Rază-de-lună, sunt doar la suprafață, Marasi.

— De ce eu? a întrebat ea. De ce nu Wax?

— El are altă treabă, a spus Rază-de-lună. Pe lângă asta, Kelsier îi preferă pe cei ca noi. Cei dați deoparte, cei trecuți cu vederea. Iar Wax e cam... tupeist de felul lui. Lumea îl urmărește. E atentă la el. Nu-i din același aluat ca noi, oricât i-ar plăcea lui Kell să fie în centrul atenției.

— Pe lângă asta, a zis Marasi după ce s-a gândit o clipă, cred că nu strică să ții legătura cu un comisar de rang înalt.

— Mai e și legătura ta neobișnuită cu malwishianul, a spus Rază-de-lună.

— Allik? a întrebat Marasi, amuzată. Să nu mă înțelegi greșit... e extraordinar... dar cred c-ai să descoperi că nu are... legături atât de puternice pe cât ai crede.

Dar-ar rugina... Spera că reușise să iasă din oraș. Instinctul îi spunea că ar fi mers dacă i-ar fi spus ea. Allik era de un anumit pragmatism de care ei îi plăcea la nebunie — era superb, minunat de autentic.

În meseria ei întâlnise mulți oameni care-o făcuseră să pună la îndoială însăși natura omenirii. Dar apoi mergea acasă și găsea toate exemplele din lume în legătură cu tot ce avea omenirea mai bun de oferit. Și, cumva, era numai al ei.

În încăperea principală, macheta orașului începuse să se dezintegreze. Nu la fel de repede precum paharul; ceva

anume făcea ca piatra să reziste uneori un timp, iar alteori să dispară imediat. Scaunul, de exemplu, încă părea zdravăn.

Rază-de-lună i-a făcut semn lui Marasi să o urmeze în afara holului. Acolo, SufletBinar a coborât treptele, sprijinindu-se cu putere de balustradă și purtând un rucsac despre care ea presupunea — după cum se mișca și după furtunul care-i atârna pe umăr — că era plin ochi cu apă.

Își schimbase ținuta — purta un fel de uniformă lejeră, încins cu o centură de un galben-deschis de care atârna o sabie — una ușor curbată, într-o teacă cu ornamente din aur. Când a ajuns la parter, a făcut un semn din cap spre Rază-de-lună.

— Nume-de-cod va trimite niște mesaje, a spus el, deci o poate aștepta pe cealaltă femeie pe care ai trimis-o să ajungă în siguranță aici. Cred că e timpul ca noi trei să trecem la treabă. Ai recuperat Dorul?

Rază-de-lună și-a atins rucsacul cu un deget.

— Excelent, a spus el. Mi s-a poruncit să vă urmez, *my lady*. Cu binecuvântarea dumneavoastră și a lui Silajana, mergem înainte. Dacă apare vreun pericol, jur că voi lupta pentru a vă apăra.

— S-ar putea... să fie periculos, a spus Marasi, aruncând o privire spre sabia lui ornamentată și văzând cât era de nesigur pe propriile picioare. Sunt sigură că ne-ar prinde bine ajutorul tău, SufletBinar, însă... nu știu dac-ar trebui să lupți vreun pic. Oare n-ar fi bine să atacăm noi primele și să te chemăm când avem nevoie de ajutorul tău de specialitate?

— Vă promit că n-o să vă încetinesc, *my lady*, a spus el. Supraviețuitorul însuși m-a însărcinat să vă fiu de ajutor.

A spus asta cu un respect calm, dar postura și atitudinea lui sugerau altceva, subtil ca o șoaptă. *Merg cu tine, domniță! Ar fi bine să nu te mai contrazici cu mine!*

Bine, atunci. Marasi a aruncat o privire spre Rază-de-lună, care i-a făcut un semn din cap. În ciuda cunoștințelor și

experienței lor, era misiunea lui Marasi. Ea avea situația sub control. Bine.

— Unde-i cea mai apropiată gară? a întrebat ea. Trebuie să ajungem la fabrica aia cât putem de repede.

41

Era după-amiază târziu când Wax și-a ocupat poziția la conacul lordului primar, la Casa Argintie. Deși mai erau câteva ore până la căderea nopții, el spera — ca în fiecare zi — că avea să se lase ceața în seara aceea. Parcă trecuse o veșnicie de când ieșise în ceață. Nu doar că părea că nu se mai lăsa ceața atât de des în ultima vreme, dar avusese și mai puține ocazii de a ieși în timpul nopții.

Făcuse asta toată ziua, plecând din Elendel cu câteva ore înainte de ivirea zorilor, dar oboseala încă nu se instalase. Când a bătut de patru și un sfert, Wax s-a pus în mișcare. Wayne ar fi trebuit să-și pornească diversiunea, ca Wax să o rupă la goană spre conacul primarului, prin iarba mlădioasă. A aruncat un glonț și s-a Împins spre etajul al doilea.

Acolo, s-a prins de pervazul exterior și a Împins repede mecanismul din interior, care-ar fi trebuit să deschidă încuietoarea...

Fereastra s-a scuturat, dar nu s-a deschis. La naiba... Avea o încuietoare complicată, pe care n-o putea rezolva cu o Împingere.

Bun așa. Și-a sporit greutatea de multe ori, apoi o *Împingere* rapidă a crăpat fereastra și a îndoit încuietoarea, permițându-i să deschidă fereastra cu forță și să se tragă înăuntru.

Bocancii au bufnit pe podeaua acoperită cu un covor. Era dezordine, dar nu și înghesuială. Pe birou și pe masa din apropiere se aflau teancuri de hârtii. Într-un mic bar se găsea o colecție de băuturi spirtoase. Jumătate dintre sticle erau desfăcute, jumătate aveau dopurile puse la voia întâmplării. Pe un raft erau înșirate niște cărți, unele cu cotorul în față, altele invers și

aproape o treime, dacă nu chiar mai multe, erau culcate într-o parte pentru că fuseseră scoase cele din capăt, și toate arătau ca niște paznici adormiți la datorie.

În multe feluri, era exact opusul apartamentului lui Copper. Acela fusese steril, impecabil. În acesta se vedea că locuiește cineva. Avea aerul unui loc cu multe secrete — pentru că unul de felul lui Gave era în stare să angajeze o întreagă trupă de menajere și de servitori care să păstreze ordinea. Cu excepția acestei camere.

Wax nu avea la dispoziție foarte multe informații. Dar lordul primar chiar *era* implicat în orice planuri ar fi avut grupul Set — iar implicarea unui om de un asemenea nivel lăsa urme. O bombă de undeva din acel oraș era îndreptată spre Elendel, iar în camera aceea se găseau indicii care aveau să-l conducă la ea. Dar unde?

Wax a răsfoit repede paginile de pe birou. Probabil că Wayne făcea pe S-a-cherchelit-mamaie-cu-votcă, trucul lui preferat pentru a atrage atenția, dar nu și focurile de armă ale inamicilor. Din păcate, grupul Set avea să fie cu ochii pe șmecheriile lui. Creaseră un Născut-din-metal conceput special pentru a se confrunta cu Wayne. Știau de tendința lui de a apela la deghizări. Nu a aflat mare lucru din hârtiile alea. Erau ceva documente de transport spre o fabrică de la periferia orașului. Un teanc de ziare cu editoriale încercuite care-l criticau pe Gave. Și unul mai nou, fără mari probleme. A deschis sertarul biroului și a găsit în el un număr curios de mare de scrisori de la bărbați și femei de viță nobilă din Elendel.

Wax a recunoscut câteva nume, printre care și al lui Vennis Hasting — unul dintre cei mai puternici senatori. A parcurs o scrisoare venită din partea lui, care nu-l incrimina cu nimic. Deși aducea vorba de negocieri comerciale, era mai mult un schimb de banalități.

Încruntându-se, Wax a scotocit în buzunarul mantiei și a scos o altă scrisoare, extrem de incriminatoare — tot din partea

lui Vennis Hasting —, pe care i-o dăduse Maraga. Îi lipseau informațiile. Oare când trecuseră de la schimburi de banalități la discuții despre distrugerea lumii?

Pentru moment, a îndesat ambele scrisori în buzunar. Gave și Vennis erau complici, dar știa deja lucrul ăsta. Îi trebuia o pistă pe urma căreia să pornească în căutarea bombei. Din fericire, după ce a vânat un pic mai mult a dat de aur curat. De calendarul lui Gave Entrone.

De obicei, oamenii aveau grijă să ascundă cele mai importante documente și informații. Își țineau sub lacăt planurile și intrigile, dar adesea uitau de lucrurile simple, precum calendarele. Pentru un detectiv bine pregătit, locurile prin care ai umblat — și cele prin care aveai de gând să umbli — puteau fi incriminatoare. În Ținuturile Necruțătoare, fusese adesea nevoit să pună cap la cap programul unui om din interviuri și interogatorii. Dar într-un oraș modern, oamenii aveau tendința să și-l noteze.

Calendarul de pe birou era genul lat și plat, care avea câte o lună afișată, cu o pătrățică pentru fiecare zi. Foile cu lunile anterioare fuseseră date în spate, și erau pline de adnotări cu două tipuri de scris: unul mai neglijent, care apărea și în scrisori, pe care Wax a presupus că era al lui Gave, și unul mai îngrijit, cel mai probabil al unei secretare.

Multe vizite într-un loc ce se numește laborator, s-a gândit Wax. *Cu program scurt între întâlniri aici la conac. Deci laboratorul e în apropiere, sau are el o metodă directă de-a ajunge acolo...*

Altundeva erau listate *traiectorii și probe de distanță*, iar în jur erau câteva zile fără nicio notație. Deci fusese nevoit să călătorească pentru asta. Curios. Unde-ar fi putut să lanseze dispozitive de livrare pe distanță lungă fără să atragă atenția?

Wax s-a uitat în sus, auzind niște strigăte estompate. Diversiunea lui Wayne funcționa. A continuat să caute, atent la orice era suspect, iar o clipă mai târziu a fost surprins de un lucru.

Nu avea programări pentru zilele următoare.

Pe Wax l-a trecut un fior când s-a uitat la ultima programare, scrisă de mâna lui Gave. Scria doar atât: *Sosesc.* Dar-ar rugina... Ce însemna asta?

Nu avea timp să analizeze, așa că a rupt foile — deși astfel avea să dea în vileag faptul că fusese acolo — și a trecut mai departe. Convins că aflase tot ce se putea afla de la birou, a încercat un vechi truc de-al Monedăzvârlitorilor: arderea oțelului.

Niște liniuțe albastre au pornit din pieptul lui și s-au îndreptat spre sursele viabile de metal. Cele mai multe erau abia conturate, indicând cuie în pereți sau mobilă. Aplice, clanțe, chiar și fire electrice nevăzute. Metalul începea să le înconjoare viețile, din ce în ce mai mult — se vedeau sclipiri metalice în orice, de la becul cu incandescență până la vârful stiloului de pe birou. Știa că unii considerau că se dusese vremea celor Născuți-din-metal, că progresul civilizației moderne avea să pună semnul egalității între toți oamenii și să reducă din avantajele Allomanților și Feruchimiștilor.

Și totuși, se pregătise — prin exercițiu — pentru a stinge luminile dintr-o încăpere deformând firele din pereți. Era tot mai versatil cu fiecare nouă descoperire. Iar pe măsură ce viețile lor erau tot mai marcate de prezența metalului, el începea să vadă din ce în ce mai multe detalii în camere.

N-a descoperit niciun compartiment secret în birouri, dar a localizat seiful din cameră. Nu era ascuns în spatele unui tablou sau al unui raft cu cărți, ci în podea, sub o canapea — un loc mult mai obișnuit decât celelalte două, în ciuda părerii generale.

Wax a trecut repede la treabă. N-o fi fost Wayne foarte serios, dar avea să fie în mare pericol pe durata diversiunii. Wax nu voia să-l lase singur prea multă vreme — într-adevăr, a auzit mai multe strigăte și țipete când a dat canapeaua laoparte. Deveneau tot mai zgomotoase. S-ar putea ca inamicul să-i fi luat deja urma.

Seiful avea o încuietoare allomantică. Nici urmă de gaură pentru cheie sau combinaţie vizibilă. Avea să-l deschidă cu Împingeri, dacă avea noroc, sau cu Trageri, dacă avea ghinion. Wax a mijit ochii, cântărind din priviri liniile de metal. Era cea albastră, uriaşă, care ducea la seif, bineînţeles. Mulţi Allomanţi s-ar fi oprit la asta, fără să-şi dea seama că dacă priveşti mai îndeaproape... dacă laşi liniile să se îndepărteze şi să se despartă...

O linie uriaşă s-a transformat în mai multe linii mai mici, care-l conectau cu diversele mecanisme din interior. Piese pe care le puteai Împinge într-o anumită ordine pentru a deschide chestia aia. S-a apucat de treabă, în vreme ce strigătele de afară deveneau tot mai agitate. Genul ăsta de încuietori rezista în faţa celor mai mulţi oameni, chiar şi Allomanţi. Dar aveau o slăbiciune. Wax a Împins încet, cu grijă, fiecare piesă pe rând, învârtindu-le şi sucindu-le până când a găsit una care activa un limitator.

Acela era primul. I-a dat un ghiont şi a fost răsplătit când a ajuns la locul lui. Avea noroc — era un mecanism menit celor ce puteau să Împingă, nu să Tragă. N-ar fi trebuit să aibă probleme cu deschiderea lui, deşi chiar şi mulţi Monedăzvârlitori aveau probleme cu ceva atât de subtil.

Odată ajuns primul limitator la locul lui, a mişcat fiecare piesă din câte mai rămăseseră pentru a-l găsi pe al doilea. Floare la ureche. L-a găsit repede pe-al treilea, l-a Împins şi...

Încuietoarea a revenit la loc.

Wax a încremenit, cu o broboană de transpiraţie picurându-i pe obraz. Oare ce greşise? Şi-a dat silinţa, în ciuda zgomotului tot mai puternic de afară, să ia totul de la capăt. Din nou, încuietoarea a revenit la loc când a Împins a treia piesă.

A lovit cu pumnul în podea de frustrare până când i-a venit deodată *răspunsul*. Nu era o încuietoare concepută pentru cei ce puteau Trage *sau* Împinge. Era o încuietoare concepută pentru cei care le puteau face pe amândouă. A treia piesă necesita o Tragere.

Pe scurt, era o încuietoare menită să fie descuiată de cineva Născut-din-ceață. Sau, în cazul respectiv, de cineva care trișa folosindu-se de Hemalurgie.

Ceea ce însemna că nu avea noroc. Nu avea să reușească să-l deschidă niciodată, decât dacă îl smulgea din loc și Împingea din ambele părți... Dar nu avea timp pentru așa ceva. Și era mare agitație afară. Strigăte. Alarme. Și...

Oare simțea cumva miros de *fum*?

Dar-ar rugina... Wax s-a uitat repede prin cameră, să vadă ce mai putea cerceta. Nu era nimic...

Stai puțin... Modelul metalic din podea. Scânduri din lemn în șiruri obișnuite, drepte, bătute în cuie. Cu excepția unui pătrat alcătuit din cuie de sub covor.

Trapă, și-a spus el în gând, și a dat covorul laoparte, pipăind până când a dat de zăvorul ascuns. Entrone avea țepușele necesare pentru a deveni Allomant, și era destul de îndrăgostit de puterile lui, judecând după seiful ăla. Dar nu avea *experiența* cuiva crescut cu puterile respective. Un Monedăzvârlitor călit putea observa modelul cuielor pe podea la fel cum observa cineva un pătrat de vopsea proaspătă pe un perete vechi.

Trapa ducea spre un culoar îngust cu o scară din lemn. Probabil între doi pereți la primul etaj, coborând într-un beci.

În timp ce fumul începea să pătrundă în încăpere și se auzeau strigăte după pompieri — și pași duduind pe holul de afară —, Wax s-a hotărât să renunțe la seif. S-a strecurat pe scară, apoi a tras trapa în urma lui. Sperând că se află pe drumul cel bun, oriunde-ar fi dus culoarul acela.

42

Lui Marasi i se părea ciudat să se simtă atât de agitată doar stând și așteptând.

Trenul suspendat din Bilming s-a ridicat la nivelul așteptărilor. Grupul lor stătea într-un compartiment privat, ocolind orașul în viteză și evitând traficul congestionat. Trenul făcea opriri frecvente, însă de fiecare dată pornea din nou cu o accelerație bruscă.

Se simțea aproape ca o Monedăzvârlitoare, cu fiecare avânt ca o Împingere care-i propulsa tot mai aproape de destinația lor. Citise despre Zborul Destinului Războinicului în Ascensiune în Cuvintele Întemeierii, când se întorsese în Luthadel în ultimul minut ca să-l salveze pe Armonie. În povești, Vin străbătuse o distanță uriașă în câteva ore, ca prin minune.

În clipa aceea, Marasi călătorea probabil cu aceeași viteză. Confortabil, pe perne, în timp ce o briză răcoroasă pătrundea de afară. Aveau la ei arme ascunse în genți sau saci, iar Marasi încă purta pantalonii simpli și bluza cu care se îmbrăcase pentru operațiunea de la depozit. Rază-de-lună era îmbrăcată ca un polițist din Bilming, iar SufletBinar se înfășurase în pelerina de ploaie a unui pescar din localitate. Inițial, își făcuse griji că centura și costumul colorat aveau să-l scoată în evidență, dar era clar că știa cum să se ferească.

— Pentru ca misiunea să aibă succes, le-a spus Marasi, trebuie să înțeleg resursele de care dispunem. Rază-de-lună, asta înseamnă că trebuie *neapărat* să știu de ce ești în stare.

— Critică de artă, a zis ea. Luptă, dacă e cazul. Vorbe de duh, la momentul potrivit.

— Mă refeream la orice abilități extraordinare.

— Păi, vorbele ei de duh *sunt* extraordinare, a spus SufletBinar clipind din ochi. Păi, sunt de-a dreptul remarcabile, de multe ori nici nu-ți dai seama ce *duh* e în ele.

În schimb, Rază-de-lună și-a dat ochii peste cap.

— Am trei sigilii-pe-suflet la mine în momentul de față: două sigilii universale, un Semn al Esenței. E nevoie de timp și de pregătire ca să facem mai multe — timp pe care nu-l avem la dispoziție —, deci va trebui să ne bazăm pe astea. Pot să folosesc fiecare sigiliu de mai multe ori, dar n-o să dureze, deoarece nu... Am înțeles, voi nu înțelegeți nimic din ce zic eu.

— Rază-de-lună, a explicat SufletBinar, are niște sigilii care reconstituie natura obiectelor pe care le întâlnește. Una face să apară un portal acolo unde înainte nu era niciunul. A doua repară un obiect stricat sau uzat, făcându-l să arate ca nou. Corect?

Rază-de-lună a aprobat din cap.

— Încă mai exersez la asta — sigilii care să funcționeze pe orice obiect, la alea mă refer. E nevoie de cerneală Învestită, pe planeta asta, dar restul procesului a fost pus în mișcare.

— Deci poți să faci să apară o ușă, a spus Marasi. Și poți să faci un obiect care e stricat să devină ca nou? De câte ori?

— De câte ori vreau. Însă de fiecare dată doar pentru o perioadă limitată.

— Uau! a șoptit Marasi. E... magie?

— Allomanția e magie? a întrebat Rază-de-lună.

— Sigur că nu, a spus Marasi.

— Nici asta nu e, a zis Rază-de-lună. Pentru a repara ceva, nu trebuie decât să rescriu trecutul, să fac obiectul să creadă că a fost bine întreținut și nu s-a stricat niciodată. Cum ziceam, sigiliile universale sunt o tehnologie nouă. Încă nu le-am făcut să meargă perfect, dar sunt bune pentru moment.

Lui Marasi i se păreau magice, indiferent ce zicea Rază-de-lună. Una era Allomanția — era perfect logic să fii în stare să te

folosești de metal ca să împingi în alte bucăți de metal. Dar să rescrii trecutul unui obiect? Cum să *nu* fie magie?

— Ai zis că ai trei sigilii, a spus Marasi. Care-i al treilea?

— E pentru cazuri de urgență.

Rază-de-lună s-a foit în scaun.

— Celelalte două funcționează doar pe obiecte lipsite de viață. Ăsta transformă o persoană — mai exact, pe mine — în mod spectaculos. Evit să-l folosesc, dacă se poate.

Marasi i-a aruncat o privire lui SufletBinar, care a clătinat din cap de parc-ar fi vrut să spună: „Las-o așa". Așa să fie. Nu suporta să intre într-un potențial conflict fără să știe ce opțiuni și avantaje avea, dar măcar aflase ceva.

Trenul a încetinit și s-a oprit, făcându-i pe toți să se balanseze în scaune în momentul când s-a produs schimbarea de viteză. Oamenii s-au îngrămădit pe coridorul dintre compartimente, așteptând să se reverse în gară.

— Și tu, SufletBinar? a întrebat Marasi. Există vreo limită în privința lucrurilor pe care le poți face?

— Vai, a spus el înghiontindu-și rucsacul, care zăcea pe podea, sunt într-adevăr niște limitări serioase. Pot păstra obiectele de rozită numai sub anumite câmpuri de Învestitură. Unele planete le au în mod natural, dar a voastră nu le are, prin urmare creațiile mele din rozită — din afara casei noastre conspirative — trebuie neapărat să mă atingă, altfel se dezintegrează. E nevoie și de apă, extrasă din corpul meu, ca aceste creații să fie alimentate. Dincolo de asta, abilitatea mea de a forma obiecte este limitată de priceperea și înțelegerea la nivel personal. De exemplu, nu-ți pot face o armă. Mecanismele depășesc mintea asta bătrână, iar amănuntele sunt prea delicate. Abilitățile mele se limitează la unelte simple, deși Silajana a făcut legături cu oameni mai talentați decât mine în această privință.

— Sil-ah-janah, a spus Marasi, încercând să scoată sunetele necunoscute. Este... zeul vostru?

— Este şi mai puţin, dar şi mai mult decât un zeu, a explicat el. Silajana este unul dintre eterurile primordiale. Ele îl preced pe Adonalsium, să ştii, şi există în afara puterii lui.

— Preced Marea Fragmentare, a spus Rază-de-lună. Asta *nu* înseamnă că îl preced pe Adonalsium.

— Pentru poporul meu, aceasta este o doctrină sacră, i-a spus el lui Marasi, ignorând-o pe Rază-de-lună. Eterurile primordiale acordă unora dintre oameni o bucăţică din esenţa lor.

A ridicat mâna dreaptă, dezvăluind o reţea de piatră transparentă incrustată în palmă, şi a lăsat lumina de la fereastră să pătrundă în timp ce-o ţinea ridicată în faţa geamului. Marasi îi putea vedea oasele în interior, şi părea că toată carnea şi muşchii din acel loc au fost cu totul înlocuite de cristal.

— Această bucăţică face legătura între mine şi Silajana, a continuat el, şi, prin el, între mine şi ceilalţi legaţi-prin-eter. El este miezul, iar noi suntem reţeaua lui. El este veşnic, iar noi suntem aleşii lui din Cosmer.

Era... multă informaţie de procesat. Dar Marasi presupunea că tot ce conta era faptul că părea dispus să ajute.

— Mulţumesc că te-ai alăturat luptei noastre, a spus ea. Mă bucur că Silajana ni te-a putut da.

— Nu prea putem face altceva acum, a zis el, privind pe fereastră. Până reuşim să ne întoarcem acasă...

— Sunt dispusă să merg cu tine, Pras, a spus Rază-de-lună. Dacă vrei să încerci.

— Forţele din ţara mea natală sunt mult prea puternice, de-a dreptul letale, a spus el. Silajana zice că trebuie să rămânem în exil. El va hotărî când şi dacă ne întoarcem. Nu ar mai risca o exterminare.

Trenul a pornit din nou cu viteză înainte, făcându-i pe toţi să se încline în scaune, în direcţia opusă. Mai aveau doar trei staţii până la destinaţie.

— Rază-de-lună, sigiliul tău pentru uşi ne poate ajuta să pătrundem în baza inamică? a întrebat Marasi.

— Depinde de materialele de construcție, a spus ea. Sigiliul ăsta consideră că oamenii care au construit clădirea au instalat o ușă. Va fi floare la ureche să funcționeze pe suprafețe precum piatra naturală.

— Atunci ne putem strecura în fabrică din orice direcție, a spus Marasi, iar apoi căutăm o modalitate de a coborî în caverne.

— Au tot mutat o grămadă de provizii, a spus Rază-de-lună. Lăzi mari cu echipamente și mâncare. Deci mă îndoiesc că ar trebui să căutăm vreun șir de trepte ascunse.

— Ai dreptate, a încuviințat Marasi. Probabil e un ascensor pentru marfă în zona principală de încărcare. Bună presupunere!

— Am putea încerca, a spus SufletBinar, să ne prefacem că suntem membri ai organizației lor și că facem o livrare. Poate reușim să deturnăm un camion cu provizii pe drum.

— Am încercat asta, a spus Marasi. A ieșit o ditamai harababura. Aș prefera să fiu mai discretă.

— De acord, a aprobat Rază-de-lună. Sugerez să studiem cu atenție locul, să găsim o încăpere goală în spate și să creăm o ușă. Paznicii lor vor fi concentrați asupra punctelor de intrare, pe care noi le vom evita. De acolo ne îndreptăm spre platformele de încărcare și găsim liftul.

Un plan destul de rezonabil. Deși Marasi devenea tot mai neliniștită pe măsură ce se apropiau de destinație. Curând, trenul s-a oprit cu o smucitură, iar cei trei au coborât grămadă din el. Marasi își făcea griji că avea să sară în ochi cutia aceea lungă — în care ascunsese pușca împrumutată —, dar nimeni nu i-a acordat prea mare atenție. Poate credeau că era vreun instrument muzical. Și, cel mai probabil, nici nu-i interesa.

Niciunul dintre însoțitorii lui Marasi nu era de etnie scadriană, dar Rază-de-lună își pusese o pălărie pe cap, ca să-și ascundă ochii. Era mai scundă decât majoritatea celor din lumea lui Marasi, dar nu aveai cum să-ți dai seama dacă era o trăsătură a poporului ei sau un gen de corp individual. SufletBinar, în

schimb, era înalt și deșirat. Pielea lui mai închisă la culoare ieșea în evidență pe stradă, dar cei mai mulți presupuneau că avea sânge de terrisian — oamenii aveau mai multe culori diferite ale pielii decât cei cu rădăcini în Dominanța Centrală, precum Marasi.

În plus, în oraș existau și foarte multe stiluri diferite de îmbrăcăminte. Oamenii păreau să evite hainele negre și maro-închis care erau mai comune în Elendel. Culori vibrante, adesea în contrast, făceau parte din stilul vestimentar de acolo. Ca și alte ciudățenii. Singuri în gară, au trecut pe lângă o mascotă costumată care încerca să împartă pliante publicitare pentru un magazin de mobilă, un cuplu de turiști malwishieni mascați și o femeie cu sânge de kolos la costum.

În fața gării, pe platforma cu trepte ce ducea spre străzile de jos, și-au reperat obiectivul: o fabrică veche din cărămidă maronie, cu un indicator pătat în față. Până și orașul acela futurist avea porțiuni care lăsau de dorit; multe erau ascunse astfel încât să nu le dai de urmă.

Marasi a sperat ca clădirea să fie cufundată în liniște, deoarece informațiile spionului Duh-însângerat indicau transporturi rare de provizii în ultimele săptămâni. În ziua aceea, din păcate, activitatea era în toi — vreo șase camioane încărcau și ieșeau pe o ușă mare din partea laterală a clădirii.

— Ei bine, a spus Rază-de-lună, acum știm bine unde se află zona de încărcare. Probabil acolo găsim și liftul.

— În zona de încărcare, unde este plin de forțe inamice? a întrebat SufletBinar.

— Mda...

— Dar dacă, a intervenit Marasi, am intra în lift prin spate? Poți face o ușă în orice perete, nu? Ce-ar fi dacă am face una în lift, dar din spate?

— E posibil, a spus Rază-de-lună. Deși nu mă simt în largul meu când văd cât e de aglomerat. Speram să ne strecurăm într-un moment de liniște.

Marasi a fost de acord — deși când s-a gândit mai bine, și-a dat seama că fusese o mișcare naivă din partea lor. Set știa că erau în Bilming și încercau să-i împiedice...

Marasi a ezitat când a văzut câteva camioane îndepărtându-se cu zgomot de fabrică, îndreptându-se spre dealul pe care se înălțau clădirile guvernului. Apoi s-a trezit zâmbind.

— Își fac griji în privința lui Wax, a spus ea. Adună trupe, resurse... Fac pariu că le trimit pe toate pentru a se confrunta cu el.

— Poate, a spus Rază-de-lună.

— Crede-mă, a zis Marasi. Unde merge Wax, se lasă cu artificii. Set este îngrijorat din cauza lui — și probabil știu exact unde se află. Zborul prin aer tinde să-l facă vizibil.

— Dacă aveți dreptate, *my lady*, a spus SufletBinar, atunci s-ar putea să nu se aștepte la incursiunea noastră aici. S-ar putea ca atenția lor să fie îndreptată spre Dawnshot.

Au plecat și mai multe camioane, iar SufletBinar a arătat spre partea de nord a orașului, unde se ridica o trâmbă uriașă de fum negru.

— Acela e conacul lordului primar. Probabil că Dawnshot este... extrem de dificil, nu?

— Mă ocup eu, a spus Marasi, luând-o înainte pe trepte în jos. Haideți să atacăm câtă vreme ceilalți nu sunt atenți.

43

Toți din încăpere — inclusiv kandra — s-au adunat în jurul lui Steris ca să citească scrisoarea trimisă de Wax. Poate nu aveau încredere că ea le va citi mesajul cu voce tare sau poate voiau să vadă cu ochii lor.

Se confirmă că bomba este reală, fabricată deja. Are capacitatea de a distruge orașul. Inamicul caută o modalitate de a o lansa spre Elendel. E timpul să evacuăm orașul.

Aștia știu că sunt pe urmele lor. Sper ca prezența mea să nu-i împingă la vreun gest necugetat. Ancheta îmi sugerează că încercările de a livra bomba cu mașina sau cu trenul au eșuat, așa încât caută o altă variantă, poate un soi de obuz cu autopropulsie. Indiferent ce s-ar întâmpla, propun să blocați toate drumurile spre Elendel, ca măsură de precauție.

Sunt conflicte între membrii Set. Unii vor să distrugă Elendelul, alții poate întregul Bazin, stârnind din nou Munții de Cenușă, dacă e să judec după o fotografie strânie pe care am găsit-o. S-ar putea să pot profita de ruptura dintre ei. Oricum, principalul meu obiectiv este acela de a neutraliza mecanismul de livrare a bombei.

Scoate de acolo cât mai mulți oameni cu putință, cât de repede poți, în caz că eu nu reușesc.

Te iubesc.
Waxillium

Adawathwyn a ordonat imediat ca tânăra operatoare radio să fie sechestrată — împreună cu toți cei care ar fi putut auzi

comunicarea. Toți ceilalți din încăpere s-au pleoștit în scaune, iar câțiva și-au îndreptat privirile spre TenSoon.

— Ar trebui să avem încredere în Dawnshot, a spus el. Armonie crede de multă vreme că inamicul lucrează la așa ceva. Termenul-limită este... mult mai urgent decât credem noi. Dar-ar rugina... Trebuie să luăm *foarte* în serios treaba asta.

— Sunt nevoită să fiu de acord, a spus Adawathwyn — tocmai ea, dintre toți cei de acolo. Nu mă dau eu în vânt după Ladrian, dar... veștile astea, confirmate de un kandra... Lord guvernator, mi se pare că avem o armă ațintită asupra capetelor noastre.

Guvernatorul s-a aplecat în față, sprijinindu-se de masă, cu o expresie sumbră.

În sfârșit, s-a gândit Steris, respirând adânc. *Acordă problemei atenția cuvenită.* Poate în clipa aceea putea face ceva.

— Timpul este esențial, a spus guvernatorul, privind în jurul mesei spre cei trei senatori și spre viceguvernatoare. Dacă există într-adevăr o bombă... trebuie neapărat să ne mișcăm repede.

— De acord, a spus Lordul Cett. Cât de repede putem părăsi orașul?

— Depinde, a spus guvernatorul. Domnule ambasador Daal? Pot să profit acum de oferta dumneavoastră?

— Câtă vreme străzile nu sunt aglomerate, a zis Adawathwyn, am putea ieși din oraș, pe autostradă, în mai puțin de o oră.

— Oare va fi destul de repede? a întrebat Lady Hammondess. Care este raza distructivă a acestei arme, kandra? Cât de departe trebuie să ajungem ca să fim în siguranță?

— Am să trimit după familiile noastre, a spus guvernatorul. Trebuie să facem asta în mod discret, să nu stârnim panică în masă.

Steris a închis ochii, cu o senzație de greață. Pe de o parte, le înțelegea emoțiile. La urma urmei, ea își scosese imediat copiii din oraș.

În același timp însă... Dar-ar rugina... Oricum aveau să dea toți bir cu fugiții, nu? L-a privit în ochi pe comisarul Reddi. Acesta se chircise-n scaun, părând amorțit. Jurase să-i apere pe oamenii din acel oraș și nu putea face nimic. Nimic altceva decât să stea acolo, îngrozit de ceea ce urma să se abată asupra lor.

Ea nu trebuia s-o facă. Ei îi fusese deja groază de toate astea. Acela era rostul listelor ei. Și-a dat seama, șocată, că metoda ei funcționa. Nu îi era teamă. Nu era neliniștită.

Se simțea în stare de asta.

Ea trebuia să evacueze orașul.

Steris a scos unul dintre cele mai groase caiete ale ei, trântindu-l pe masă. În timp ce toți ceilalți începeau să-și strige asistenții ca să le pregătească fuga, ea și-a făcut ordine în idei și a răsfoit notițele. Avea șapte planuri detaliate de evacuare a orașului. Care era cel mai bun în situația aceea?

După câteva minute de gândire, guvernatorul a ordonat din nou să fie închisă ușa și să fie dați afară toți asistenții lui. Cei care ocupau încăperea s-au întors neliniștiți spre el.

— Ăăă, a făcut el, Adawathwyn are o propunere.

Femeia s-a adunat repede. S-a ridicat în picioare, în veșmintele ei tradiționale terrisiene, cu mâinile întinse într-un gest primitor.

— Situația este, într-adevăr, gravă. Dar mi-am dat seama că avem o soluție... la îndemână, ca să spun așa. Lordul Waxillium spune că e probabil să existe un soi de dispozitiv care să lanseze bomba tocmai până în orașul nostru. Dar noi dispunem de Născuți-din-metal. Cei mai numeroși din întreg Bazinul. Ar trebui să adunăm niște Monedăzvârlitori și să-i punem pe poziții ca să împingă bomba, îndepărtând-o. Îi putem amplasa pe cele mai înalte clădiri ale noastre, ca să urmărească venirea ei — sau, și mai bine, să avem oameni pregătiți în Bilming care s-o urmărească. Așa încât ne vor putea spune când a fost lansată.

— Fie-mi cu iertare, Adawathwyn, a spus Steris. Ai văzut vreodată cum trage o armă modernă? Ai *văzut* cu ce viteză se

deplasează proiectilul? Crede-mă când îți spun. Dacă se lansează bomba asta, când ajunge în Elendel, impactul va fi prea rapid ca să mai poată fi oprită de vreun Allomant.

Viceguvernatoarea a rămas fără vlagă o secundă, apoi a făcut ochii mari.

— Dar dacă am avea un Allomant care să aibă acces la toate puterile și abilitățile Lordului Conducător? a întrebat ea.

Câțiva dintre cei aflați în încăpere au rămas cu gura căscată. Daal s-a ridicat drept în picioare, cu ochii, ascunși după mască, ațintiți asupra lui Adawathwyn.

— E o stare de urgență, a spus ea. O urgență *adevărată*. Întregul oraș e în pericol! Avem nevoie de cineva în stare să aibă gândurile a o mie de oameni, să miște planete din loc, să ridice munți în văzduh... Avem nevoie de... Brățările Doliului.

Na, belea...

Întâi de toate, nu *așa* funcționau Brățările. Îi dădeau unui om abilități metalice superdezvoltate, într-adevăr, dar nu conțineau „toate puterile Lordului Conducător". Din păcate, legenda lor și a felului în care le folosise Wax nu făcuseră decât să capete proporții de-a lungul anilor.

Cu toate acestea, Steris *chiar* luase în considerare folosirea Brățărilor — le includea adesea în calculele ei. O relicvă puternică făurită de Supraviețuitor — sau poate de Lordul Conducător — care oferea puteri nemăsurate de Născut-din-metal oricui o deținea nu era genul de lucru pe care să-l ignori.

— Nu ne putem folosi de Brățări, a spus Steris. Locuitorii Elendelului au făcut o promisiune. În baza unui tratat.

În spatele lor, amiralul Daal — care fusese foarte tăcut pe durata ședinței — s-a apropiat de masă.

— Brățările Doliului, a spus el, au fost încredințate Nemuritorilor-fără-chip în urma unei *stricte înțelegeri* — că nu vor fi folosite *niciodată* de către poporul vostru.

Teoretic, Brățările nu trebuiau folosite decât în cazul în care malwishienii atacau Elendelul. Aceea fusese, de fapt,

înțelegerea, o metodă de asigurare că agresiunea malwishiană nu avea să meargă prea departe.

— Sunt sigură, domnule ambasador, a spus Adawathwyn, că ne înțelegeți instinctul de autoconservare. Nu ne-ați refuza, în această situație de o urgență absolută, mijloacele de-a ne apăra de această nenorocire, nu?

— Sunt sigur, a spus ambasadorul Daal, că *dumneavoastră* înțelegeți că orice acțiune a celor din Bazin folosind această relicvă *sacră* — oricât de gravă ar fi situația — este un act de agresiune împotriva poporului meu. Dumneavoastră credeți că noi n-am suferit catastrofe pe care am fi vrut să le oprim folosind Brățările? Le-am fi putut folosi pentru a salva vieți în ultimii șase ani! Dar înțelegerea noastră a fost că sunt prea puternice ca să le poată folosi cineva, *oricare* ar fi persoana respectivă.

În încăpere s-a așternut tăcerea. *Ăsta face un joc aici*, s-a gândit Steris — însă nu-și dădea seama care era ăla.

— Noi... a intervenit guvernatorul, umezindu-și buzele cu limba. Ar trebui să le aducem. Dacă un Allomant cu puterea crescută a gândului ar putea împinge bomba asta înainte să lovească orașul, am avea o șansă.

— Nu au atâta putere câtă credeți, a spus Steris. Nu pot face asta.

— De fapt, a spus TenSoon, există o posibilitate.

— Care? a întrebat Steris.

— Există... unele lucruri despre interacțiunile dintre puteri pe care nu le cunoașteți, a spus el. Am doar niște indicii. Cred că ar putea fi posibil... să îndepărtăm bomba folosind Brățările. Dar înțelegerea pe care-am făcut-o...

— Preasfinte, a intervenit guvernatorul, oare ce-ar spune Armonie dacă s-ar ajunge la alegerea dintre supraviețuirea orașului nostru și trădarea încrederii malwishienilor?

TenSoon s-a ridicat în picioare, a tăcut o clipă, după care a spus cu o voce aspră.

— Am să aduc Brățările.

VIF SPARKLE TONIC

says something else is good enough," tell them:
"I KNOW THE DIF
GIVE ME VIF"
(Paid for by the Vif Sparkle Co.)

broadsheet in Bilming.

"This was my intention all along," said Jak to a crowd of eager fans, "to train dear Handerwym in the ways of

Terrisborn just closed his eyes and sighed.

More details on back: Why the judge let Jak keep the tiger

ched her steel reserves.
ive me the compass," I
"and we'll leave you at
eat outcropping."
peered over her shoul-
the approaching stone
the Haunted Man
d.
glanced at me, her
ride, no doubt realizing
without any steel, she
dn't Coinshot away. She
napped. In her surprise,
forgot to hold onto any-
but the compass.
had not planned on that.
!" I screamed, imme-
ly dropping my parasol
aching for Vila. I seren-
ously caught her by the
of her frilly coat.
You saved me?" she asked.
n't you want me to fall?"
Harmony no," I said.
clocked me in the face
the compass, which
tly was a bad move on
part. I instinctively let go
Vila fell, I keeled forward,
to catch her again, but
ndipity is a fickle thing,
my hand missed hers by a
Horrified, I watched the
swallow her. The sudden
ng of my weight, how-
, threw me from the claw.
uddenly weightless, I
d this might be the end.
hen I felt air pushed by
wings. A claw snatched
and dropped me on the
ropping next to the
ited Man.
illd to a stop just shy of
dge, my custom Miele
n boots sending pebbles
ling over the side. Bless
shoes and their fash-
ble yet grippy soles. (You
get a pair at Ardenne's on
They're custom, yes, but
my name, and the clerks
will be keen to help.)
urt thumping, my breath
ing in gasps, I searched
top of the outcropping.
compass...we should
the cliffs!"
ibaar-KeSun landed and
ed their other claw. The
pass rolled out, and I
hed it up. Before I could
k them, the Haunted
took my hand and
d at me with intense,
rate eyes. Given his
scowl, this new expres-
was as foreign on him
heap perfume would be
e.

"My dearest Nicelle," he said, gifting me a rare smile.

"What is it?" I asked, inspecting myself for wounds. Though I'd lost a few buttons from my blouse, at least I hadn't lost the whole shirt, which always happened to Jak at this point in his stories. "I'm fine. I promise."

"You almost fell," he said, cupping my cheek in one of his large, rough hands.

Heat boiled up from my heart, and I couldn't help but smile back. How far we had come from our first meeting!

"You silly man. You'll never get rid of me that easily," I said. "It's you and me exploring the cosmere together forever. Just like we promised."

I let him pull me close, his familiar scent of hellfire and cedar filling me. With the knuckle of his finger, he lifted my chin so that I looked into his stormy eyes.

Was he going to kiss me? Did I want him to? By Harmony, *yes*. In that moment, I realized I'd wanted this for the last six years, every time he'd appeared and (inevitably) upended my life.

"Nicelle..." he said, his voice low and breathy.

"Yes?" I rolled up onto my toes and leaned into him.

"I am so very sorry." He lifted the Compass of Spirits, inserted the aluminum key, and turned it. The little rings spun until they flowed with ethereal light, which inverted in on itself with a giant pop I felt in my soul more than heard with my ears.

I fell forward onto my knees, the Haunted Man's presence no longer there to hold me up, though the afterimage of him activating the device hung in the air for a moment until it puffed away like smoke from a burnt match.

He had done it. He'd finally entered the ghostly dimension.

And he'd done it without me.

He'd bloody *betrayed* me. Rusting *used* me.

I will spare you the ugly details of my following tantrum, though I did yell some of the delicious curses I'd learned in my time with him. At the end of my fit, my immaculate makeup was smeared, my hat and its raven feathers lay in tatters, and Tabaar and KeSun were suddenly there in their human forms.

"He's gone!" I shouted. "Along with the only way to finish the job, and now we're stuck a thousand miles from home in the space between continents!"

I thought he'd cared for me. He knew a betrayal like this would hurt me, and he'd done it anyway. Rust and Ruin, I hope he arrived too late to save the world. He and his bloody employer could burn for all I cared.

"He's lucky I can't follow him." I clenched my fist around the metal knuckles until the edges bit into my palm.

The two Faceless Immortals shared a glance before KeSun nodded as if deciding something. Then Tabaar spoke.

"Actually," he said. "There is another way."

A note from Handerwym:

It's been two weeks since Nicelle's last letter. (You know how intermittent her correspondence can be.) I can only assume she succeeded in entering the ghostly realm and, Harmony willing, we'll soon know the end of her adventure.

— Continued next week? —

NICKI SAVAGE
is sponsored by
TOBER'S ACCURATE SOONIE PUP

Trade in a historically erroneous Soonie Pup and get a brand new Professor Tober's Accurate Soonie Pup for a mere fivespin!

44

Marasi i-a condus pe ceilalți spre obiectivul lor. S-a dovedit a fi ușor să se furișeze pe sub liniile de tren; clădirile din acel amurg citadin erau înghesuite, iar străzile, înguste. Aproape ca-n poveștile despre vechile mahalale din Luthadel.

Locuințe aglomerate erau înghesuite lângă fabrici, rafinării și depozite. Toate în umbra căilor ferate — un simbol al progresului și unității peste care gonea nebunește, la fiecare câteva minute, o amintire ce făcea oricui să-i clănțăne dinții în gură: nu era frumos să locuiești într-un oraș atât de modern? Cu un semn al progresului atât de evident precum calea ferată de mare viteză? Oferea o perspectivă atât de progresistă.

Ea era o adeptă convinsă a ideii de progres în general, dar de multe ori, în loc să unească societatea, aceasta părea mai curând să o stratifice. O cale ferată de mare viteză era bună, dar oare și-o puteau permite cei pe care i-ar fi avantajat cel mai mult? Apartamentele frumoase erau grozave, dar dacă îi împingeau pe cei care locuiau în ele în întunericul de sub șine, atunci îngreunau unele vieți, ușurându-le în același timp pe altele.

Fusese ea însăși nevoită să se confrunte cu acea realitate în timp ce căuta să se schimbe. Bunele intenții trebuiau combinate cu o perspectivă realistă asupra consecințelor acțiunilor cuiva. Era mult prea ușor să înrăutățești lucrurile în timp ce căutai să le îmbunătățești.

Oare din cauza asta m-am concentrat mai mult pe latura detectivistică a muncii mele de-a lungul anilor? s-a întrebat ea. *Aveam de gând să schimb lucrurile. Dar munca de zi cu zi e atât de solicitantă, iar problemele mari sunt atât de mari...*

Erau gânduri pentru altădată. Cei trei se apropiau tot mai mult de fabrica de cauciucuri, luând-o pe aleile din spate. SufletBinar și-a respectat promisiunea, ținând pasul cu ei — deși nu era nevoie să se miște repede și exista mereu un perete de care să se sprijine pentru a-și menține echilibrul. Marasi încă era îngrijorată de ideea de a duce un octogenar într-un loc ce avea să devină curând o zonă de luptă, dar și-a ținut gura.

În timp ce se apropiau — la doar o stradă distanță —, Rază-de-lună a oprit grupul. Marasi era curioasă să vadă ce se întâmplase, când a observat o mașină neagră, bulboasă, cu geamuri fumurii, oprind în fața fabricii.

Și din ea a coborât lordul primar al Bilmingului, însoțit de niște gărzi de corp cu înfățișări fioroase. Entrone s-a grăbit să intre pe ușile din zona de încărcare, strigând la cele câteva camioane care se aflau acolo și făcându-le semn să se pună în mișcare. Marasi era aproape sigură că a auzit rostindu-se, printre altele, și numele „Dawnshot".

A dispărut curând în clădire.

— Ia uite-l și pe *ăsta* cum se agită! a șoptit Marasi.

— Probabil nu-i surâde ideea că i-a ars casa din temelii, a spus SufletBinar.

Marasi a aprobat din cap.

— Haideți! Sosirea lui pare să indice faptul că ne aflăm unde trebuie.

Au ocolit toată clădirea, ieșind pentru scurt timp din umbra aruncată de calea ferată, apoi s-au afundat din nou în ea până au ajuns la peretele din spate al fabricii. Acolo s-au strecurat până ce au dat de o fereastră veche, cu scânduri bătute în cuie. Marasi sperase să poată arunca o privire și să vadă o încăpere goală, dar fereastra era acoperită cu scânduri și în partea cealaltă.

— Hmmm, a făcut SufletBinar, sprijinindu-și mâna îmbătrânită, osoasă, de cărămizi. Din palmă îi crescuseră cristale care se întindeau pe suprafața peretelui și între scânduri. Da, chiar ar fi trebuit să astupe cu smoală aici...

— Ce vezi? a șoptit Rază-de-lună.

— Nu văd nimic, a spus el. Dar Silajana... el simte o cămăruță ticsită de rafturi și obiecte mici. Nu e nimeni înăuntru, iar pe peretele din dreapta ferestrei nu-i niciun raft.

Și-a desprins mâna, lăsând o crustă de cristale pe perete — cristale care au început să se dezintegreze, căzând în praf, care la rândul său s-a transformat în ceață trandafirie. Rază-de-lună a scotocit în rucsac — dezvelind pentru scurt timp borcanele strălucitoare din interior — și a scos un obiect făcut din piele. Semăna cu un portofel foarte mare sau cu un chimir din care, deschizându-l, a scos la iveală trei sigilii din piatră.

A ales unul, l-a umezit cu niște cerneală ciudată de un roșu strălucitor, apoi l-a ridicat.

— Pregătiți-vă să vă puneți în mișcare, a spus ea, după care l-a lipit pe perete.

În mod extraordinar, capul sigiliului s-a *afundat* vreo doi centimetri în cărămidă. Când Rază-de-lună l-a tras înapoi — lăsând în urmă o dâră de ceață roșie —, a lăsat întipărită pe perete o ștampilă roșie strălucitoare plină de modele și desene complicate.

Apoi peretele a început să se *miște.* Cărămizile au scârțâit ușor, apoi au pocnit și s-au frecat una de alta, în timp ce se dădeau laoparte — devenite dintr-odată fluide —, iar în perete s-a ivit o ușă. De parcă... de parcă ar fi *tras cineva fermoarul* pietrelor ca să dea la iveală ușa de dedesubt. În câteva secunde, toată clădirea și-a schimbat forma — multe cărămizi dispărând pur și simplu —, făcând să apară o ușă veche din lemn, galbenă, scorojită.

Rază-de-lună a deschis-o dintr-o smucitură și le-a făcut semn să intre. Marasi s-a furișat prima, pășind peste niște găleți cu vopsea care fuseseră îngrămădite lângă perete. A urmat-o SufletBinar, iar în cele din urmă Rază-de-lună. S-au înghesuit într-o cămăruță luminată de un singur bec electric roșu. De ce erau atât de multe chiuvete pe blat și atâtea vase cu lichid? Era

un depozit de produse de curățenie? Nu înțelegea ce rol avea acolo becul roșu, care lumina foarte slab.

În spatele lor, ușa s-a făcut nevăzută — de parcă ar fi fost mistuită de cărămizile din lateral.

— E cel mai nefiresc lucru pe care l-am văzut în viața mea, a șoptit Marasi.

— Ai un prieten care poate zbura efectiv, a spus Rază-de-lună.

— Da, și? a zis Marasi, trăgând fermoarul genții ca să scoată pușca.

SufletBinar și-a dat jos pelerina, lăsându-și la vedere costumul și centura galbenă, după care și-a dus mâna la sabie. Marasi a ascultat la ușă, iar Rază-de-lună i s-a alăturat. Când nu au mai auzit nimic din camera învecinată, Marasi a deschis ușa și a găsit o încăpere cufundată în beznă.

S-a strecurat pe ușă, trecând pe lângă un număr ciudat de mare de ceea ce păreau a fi scaune. Da, înșirate. Ce mama naibii? În capătul camerei, Marasi orbecăia prin întuneric, căutând o ușă. Însă a dat de ceea ce părea a fi un șir de întrerupătoare.

Cum părea evident că nu era nimeni în încăpere, Marasi a apăsat unul dintre întrerupătoare. Cu toate acestea, nu era genul de lumină la care se așteptase. O dâră de lumină a țâșnit dintr-un perete și a strălucit pe celălalt, proiectând o imagine sclipitoare.

Imaginea unui oraș năruit, peste care se revărsa cenușa. Apoi imaginea a început să se *miște*.

45

Marasi a fixat cu privirea imaginea mișcătoare, care înfățișa un oraș plin de culoare — chiar dacă acele culori erau în mare parte nuanțe șterse de gri-închis și negru, în contrast cu cerul de un roșu aprins. Cenușa plutea deasupra, așternându-se pe clădirile ce ardeau mocnit. Un sunet mecanic puternic răsuna în camera de unde venea lumina.

— Pe primul eter, a spus SufletBinar, apropiindu-se de ea și sprijinindu-și mâna de spătarul unui scaun din apropiere. Ce-i asta? O fereastră spre viitor?

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, a zis Rază-de-lună de lângă peretele din capătul camerei, cel mai apropiat de imagine. Ezitând, a ridicat brațul, cufundându-l în fluxul de lumină — și imaginea s-a deplasat, lăsând pe perete o umbră a palmei sale.

Din fericire, Marasi mai trecuse printr-o asemenea experiență. VenDell le arătase cum să proiecteze pe un perete imagini evanotip cu ajutorul luminii. Acelea fuseseră statice, alb-negru. Dar a spus ceva ce i-a rămas în minte: *Armonie a dat de înțeles că, dacă asta ni se pare minunat, o să începem să ardem metale când or începe imaginile să se miște.*

Părea că gruparea Set descoperise acel secret. Și găsiseră o metodă de a crea imagini mișcătoare din alte locuri, cu ajutorul unor camere? Încăperea chiar avea aerul unui teatru mic, doar că nu avea scenă.

Dar... oare acel peisaj cu mormane de cenușă era din viitor sau din trecut? Semăna cu Elendelul, după stilul arhitectural, dar era atât de mult moloz, încât nu-și dădea seama cu siguranță.

— Ia uitați-vă aici, a spus Rază-de-lună din capătul încăperii, unde deschisese o altă ușă.

SufletBinar și Marasi i s-au alăturat într-o cameră cu un decor diferit. În mijlocul ei trona o masă enormă, pe care se afla macheta micuță a unui oraș. Semăna cu modelul creat de SufletBinar, dar era făcută din lemn vopsit și ipsos — distruse și în ruine, clădirile erau prăbușite ca după un dezastru.

Chiar *era* Elendelul; își dădea seama după planul machetei. Deci nu numai că cineva văzuse viitorul, dar construise și o machetă pe baza a ceea ce avea să se întâmple?

Rază-de-lună a aruncat o privire în câteva cutii, apoi a luat dintr-una dintre ele un pumn de cenușă fină, pe care a lăsat-o să i se reverse printre degete. Pe alte rafturi erau mici elemente de decor — oameni în miniatură zăcând ca niște cadavre. Cai morți, făcuți din ipsos vopsit. Clădiri distruse, mașini stricate, pânze mari pictate în roșu cu reprezentări de nori și un soare strălucitor...

Și camere evanotip orientate în așa fel încât să cuprindă suprafața mesei, de jos. Văzând asta, a înțeles dintr-odată situația.

— E un fals, a șoptit Marasi, ușurată. N-au călătorit în viitor sau în trecut. Au creat o machetă a unui Elendel prăbușit... apoi s-au folosit de mașinăriile astea ca să creeze imagini ale unui viitor care nu s-a întâmplat nicicând. Până și fotografia aia pe care-am găsit-o mai devreme... e un fals. E o fotografie a acestui model. Au construit *cu bună știință* o imagine falsă pentru a-i face pe oameni să *creadă* că lumea se va sfârși.

— Nu, a spus Rază-de-lună. Au construit o imagine falsă pentru a-i face pe oameni să creadă că *deja* s-a sfârșit. Dar cui au de gând s-o arate, și de ce?

— Dacă există răspunsuri, a zis Marasi, le vom găsi jos.

A făcut un semn din cap în cealaltă direcție, dincolo de ușa sălii de teatru, spre ușile mari de lângă dispozitivul de proiecție.

Au aruncat o privire spre holul lung, luminat de becuri industriale. Locul părea sinistru de gol, având în vedere activitatea anterioară. Rază-de-lună a ieșit prima. Marasi i s-a alăturat și au găsit un grup de uși la capătul holului. Ușile acelea aveau geamuri în partea de sus, așa încât puteau observa platforma de încărcare de dincolo.

Acolo patrula un grup de oameni înarmați, bărbați și femei. SufletBinar s-a ghemuit lângă Marasi și a lăsat o dâră mică de cristale — practic invizibilă — să se strecoare pe sub ușă.

— Ah, a făcut el. Vedeți peretele ăla care iese în evidență în stânga, chiar în încăpere? Acolo e ascensorul nostru industrial, așa cum ați anticipat, *my lady*.

Marasi distingea partea din perete pe care i-o arăta el — dar partea din față a liftului era îndreptată în direcția opusă lor. Nu aveau cum să se strecoare prin zona deschisă de descărcare fără să fie observați. Din fericire, nici nu erau nevoiți s-o facă.

Au înaintat prin hol până au ajuns în locul potrivit — un perete gol, dincolo de care ar fi trebuit să se afle ascensorul.

— Bine, a șoptit Marasi.

Rază-de-lună a creat o altă ușă, apoi a deschis-o, dând la iveală un puț adânc și întunecos. Probabil liftul era jos, după ce-i coborâse în adânc pe lordul primar și gărzile lui de corp.

Ce avea să urmeze?

— Dați-mi voie, a spus SufletBinar, intrând pe ușă și păstrându-și echilibrul ținându-se de o cutiuță aflată chiar în interior, stând cu un picior pe o margine îngustă, iar cu celălalt atârnându-i deasupra hăului.

Marasi a întins mâna să-l echilibreze, dar înainte să apuce s-o facă, ușa a dispărut, iar peretele s-a întins la locul lui.

Rază-de-lună a mai pus repede un sigiliu, apoi a deschis ușa. L-au găsit pe SufletBinar atârnat de o scară construită din rozită. A luat o înghițitură serioasă din rucsacul lui plin cu apă, după care a zâmbit.

— Mergem? a întrebat el.

— Dar dacă cineva cheamă liftul înapoi sus? a întrebat Marasi.

— E un lift industrial, a spus Rază-de-lună. Uite cât de lat e puțul ăsta, cât de groase sunt cablurile. Se va mișca încet. În cel mai rău caz, urcăm deasupra și ne facem drum în sus. Este suficient spațiu deasupra noastră aici, ca să nu fim striviți.

Marasi a aprobat din cap, iar SufletBinar a început să coboare, noi trepte formându-se sub el în timp ce cobora. Marasi a urcat pe scară, încercându-i rezistența. SufletBinar s-a dovedit a fi *extrem* de util. A coborât puțin ca să-i facă loc și lui Rază-de-lună. Ușa a dispărut din nou, dar Rază-de-lună a deschis rucsacul, din care s-a revărsat puțină lumină, scăldând puțul într-o strălucire de un alb pal.

Au început să coboare spre caverne. Și, sperau ei, spre răspunsuri.

46

Wax a coborât în pasajul ascuns de la conacul primarului. Chiar părea înghesuit între doi pereți; coborâse destul de mult încât să treacă de primul nivel și să ajungă la subsol. Acolo, scara dădea într-o cămăruță cu pereți și tavan metalici.

Pe rafturi erau provizii: porții de hrană uscată, vase cu apă. Părea un fel de mic buncăr pentru situații de urgență. Nu părea conceput pentru a fi ocupat pe termen lung, ci o măsură de siguranță în caz de... ce anume? Revolte de stradă? Sau ceva mai mârșav, cum ar fi detonarea accidentală a unei bombe?

Cuprins de fiori, Wax a cercetat camera și a găsit zgârieturi pe podea, ceea ce indica o ușă ascunsă pe unul dintre pereți. A deschis-o fără prea mare dificultate — deși era făcută din metal gros, armat — și a descoperit o cale prin canalul de scurgere a apei pluviale. Lumina pătrundea printre gratiile de deasupra, iar mirosul — deși neplăcut — nu era îngrozitor. Nu era un canal în adevăratul sens al cuvântului, ci doar un loc prin care se scurgea apa de ploaie de pe stradă, îndreptându-se spre ocean.

Și o bună ieșire de urgență din conacul primarului, a gândit el, observând numeroase urme de pași în mocirlă și unele uscate, pline de noroi, în tunelul de beton din fața lui. Ceva mai încolo a găsit un cart mic motorizat, decapotat, perfect pentru a fi condus în asemenea spații strâmte. Roțile erau pline de mâzgă, iar în noroiul de dedesubt se vedeau urme de cauciucuri.

Cartul nu avea chei, și deși probabil exista o modalitate de a-l porni și fără ele, era un fel de a fura pe care nu-l studiase

niciodată. În schimb, Wax a scos calendarul împăturit din buzunar și a observat din nou numeroasele programări de la „laborator". Când încolo, când încoace, uneori și de mai multe ori pe zi. Dacă Wax ar fi vizitat un laborator secret atât de frecvent, în mod sigur și-ar fi dorit o metodă ferită de a călători.

A pornit prin tunel pe jos, dar fantomele vremurilor de demult au început să se ridice în jurul lui. Pentru o clipă, nu mai era într-un canal de scurgere din cel mai modern oraș din Bazin. Era într-un puț minier mizerabil, bântuit de „opere de artă" create de o minte bolnavă. O lumină aurie pătrundea de deasupra. O întâlnire cu destinul.

Altcineva ne pune în mișcare.

O răsuflare adâncă și un moment de liniște au alungat fantomele. Aveau să fie mereu alături de el, dar nu îl mai *bântuiau*. Semănau mai mult cu niște ecouri decât cu niște fantome. Amintiri despre omul care fusese în trecut, despre viața pe care o trăise și despre oamenii pe care îi iubise. Îi purta în amintire, dar în ziua aceea avea treabă. A găsit o scară de serviciu care ducea către strada de deasupra și a urcat să-l caute pe Wayne. Spera că nu luase foc.

Din fericire, l-a găsit viu și doar ușor pârlit, așteptând la locul prestabilit. Un bar, firește. Wayne alesese locul.

Wax s-a strecurat pe locul de lângă prietenul lui, iar Wayne i-a întins un păhărel de whiskey pe care Wax l-a dat peste cap șuierând a satisfacție. Au lăsat banii pe tejghea, apoi au ieșit prin spate, pe furiș.

— Ai găsit ceva? a întrebat Wayne când au ajuns la capătul aleii din spatele barului.

— Ceva documente care ar putea fi relevante, a spus Wax. Un calendar. Niște scrisori. Mai important, un tunel secret — sperăm să ducă undeva cu folos.

— Drăguț, a zis Wayne.

— Tu ce-ai pățit?

— Eeee... Nimic interesant.

Wax s-a uitat la el, apoi la urmele de arsură de pe pantalonii lui.

— N-am putut să fac S-a-cherchelit-mamaie-cu-voteă, l-a lămurit Wayne. N-am găsit o perucă la timp. Aşa încât am ales Iepuraşul-în-flăcări.

— Iepuraşul-în-flăcări, a spus Wax, sec. Zi-mi, te rog, că n-ai dat foc unui iepuraş, Wayne.

— Normal că nu. N-am găsit eu o amărâtă de *perucă* la timp; unde să fi găsit un *iepure*?

— Bine că...

— Pentru Iepuraşul-în-flăcări se foloseşte o pisică. De alea dai de ele în tot locul.

— Wayne, *ai dat foc unei pisici*?

— Nu, la naiba? Ce crezi că sunt? Vreun sadic?

Wax s-a mai relaxat puţin.

— Arunci pisica pe o fereastră, a explicat Wayne.

— O, Armonie... a făcut Wayne. *De ce?*

— Ca s-o *salvez* din flăcări, firește!

Wayne a clătinat din cap, în timp ce Wax îl conducea spre canalul de scurgere a apei pluviale.

— Planul e ăsta. Stârneşti un foc mare, apoi alergi ţipând şi arunci o pisică pe fereastră. Oamenii se păcălesc şi cred că vrei să salvezi animalele de companie.

— Şi apoi...

— Apoi strigi să meargă cineva să salveze iepuraşul. Şi îi îndemni pe toţi să bată pe la uşi, să-i scoată pe oameni din clădire — şi-o iau toţi razna, alergând să te ajute.

Wax s-a oprit pe stradă, căscând gura la Casa de Argint, ca toată lumea. Arsese deja aproape complet, iar o trâmbă cumplită de fum se ridica din ea ca din Profunzimea însăşi.

— Ai zis tu, a observat Wayne, că după un incident diplomatic haotic merită să ne distrăm niţel.

— *Nu* am spus asta, a oftat Wax.

— Ce? Tot mai eşti supărat după faza cu pisica?

— Chiar ai aruncat-o pe fereastră?

— Şi tu ce făceai? *O lăsai să ardă?* A trebuit să salvez arătarea.

— Să salvezi pisica... Dintr-un incendiu provocat chiar de tine. O pisică pe care ai răpit-o *tocmai în scopul ăsta.*

Wayne a zâmbit larg.

— Stai liniştit. L-am azvârlit pe motan direct într-un copac. Pisicile aterizează mereu în picioare, dacă le arunci ca lumea.

— De ce... de ce crezi tu una ca asta?

— Habar n-am, a zis Wayne, în timp ce Wax se punea din nou în mişcare. Poate că am învăţat la şcoală.

— Tu ai... chiar ai mers la şcoală?

— În copilărie? Neee... Dar am dat foc unei şcoli înainte să inventez Iepuraşul-în-flăcări. Chestia cu pisica o fi fost scrisă pe tablă, sau ceva de genul ăsta.

— Stai puţin. Când ai dat tu foc unei şcoli?

— La West's Haven, a zis Wayne. Acum nouă ani. Era o şcoală dată naibii.

Wax a ezitat în capătul aleii cu scara de acces, gândindu-se. West's Haven...

A, da... Aia *chiar* fusese o şcoală dată naibii.

— Bine, a zis Wayne ridicând grătarul canalului de scurgere.

Wayne a coborât. Când a ajuns jos, a mormăit.

— Ce-i? a întrebat Wax, alăturându-i-se.

— Să nu-i spui lui Marasi de treaba asta. I-am zis că tu nu m-ai băgat niciodată într-un canal colector. Măcar ăsta nu pute... Şi a continuat, mijind ochii: De fapt, ăsta cam seamănă a canion din ăla îngust, cu toate luminile alea care vin din partea de sus...

— De ce spui asta? a întrebat Wax.

— Fără niciun motiv.

S-au întors amândoi în timp ce clopotele brigăzii de pompieri sunau deasupra lor.

— Deci așa... a zis Wayne. Calendare și scrisori, ai?

Wax a aprobat din cap.

— Gave a tot vizitat un loc numit laborator, dar a și fost plecat vreo două săptămâni la nu știu ce teste de traiectorie, acum două luni. Ca într-o vacanță.

— Hm, a făcut Wayne, arătând în față. Și crezi că laboratorul ăla-i pe aici?

— Pare probabil, a spus Wax.

A scotocit prin buzunare o clipă, apoi i-a întins calendarul lui Wayne.

Acesta a fluierat încet.

— Nu mai sunt programări după ziua de azi?

— Și eu am observat chestia asta.

— „Sosesc", a spus Wayne citind din calendar.

Wax a aprobat din cap, dându-i lui Wayne răgaz să studieze paginile calendarului, în timp ce el scotea scrisorile. Lumina nu era grozavă acolo, dar se descurca destul de bine cu lumina soarelui care pătrundea printre gratii. S-a apucat să citească din nou cele două scrisori, una extrem de incriminatoare, cealaltă plină de banalități. Ce...

Ei, dar-ar rugina...

— Wayne, a zis el ridicând scrisoarea incriminatoare pe care-o primiseră de la editoarea ziarului. Asta-i un fals.

— Pe bune? a spus Wayne luând scrisoarea. De unde știi?

— Înainte să înceapă toată povestea asta, am petrecut ceva vreme anchetând o operațiune care-l implica pe Vennis Hasting — care se presupune c-ar fi scris scrisoarea asta — într-un scandal. Și am dovedit că mituia alți senatori. Ca să ne consolidăm argumentele, Steris și cu mine am autentificat niște scrisori pe care le obținuserăm de la el. Dar-ar rugina... Am trecut pe la trei experți grafologi diferiți, care mi-au spus despre curbura tipică scrisului lui Vennis. Care nu-i cum trebuie aici... Ceea ce înseamnă, a continuat el simțind cum ochii i se măresc, că *asta* face ea...

— Prietene, a zis Wayne. Vorbeşte şi tu mai limpede. Că pe mine m-ai pierdut.

— Despre sora mea e vorba, l-a lămurit Wax. Vrea neapărat să găsească o modalitate de a controla Bazinul şi să-i dovedească lui Autonomie că e în stare să conducă planeta asta. Mereu m-am întrebat cum ar ajuta-o aruncarea în aer a Elendelului.

— Păi, ar sări din schemă o grămadă de obstacole.

— Da, dar în mod sigur celelalte oraşe nu ar urma pe cineva în stare să comită o asemenea atrocitate. Asta dacă nu cumva Telsin ar putea pretinde că *nu ea* a aruncat în aer Elendelul, a continuat Wax ridicând scrisoarea falsă. Dacă nu cumva are dovezi — sub forma unor scrisori falsificate — că *senatorii din interiorul Elendelului* au fost cei care au conceput bomba. Cu probele potrivite, ar putea face să pară că ăştia s-au aruncat singuri în aer din greşeală.

— Oooo, mârşavă chestie, a zis Wayne. Poate să „recupereze" nişte detalii şi despre arma cu pricina, astfel încât Bilmingul să aibă acces, „de nevoie", la tehnologia care să apere Bazinul de malwishieni. La naiba... ar merge. Ar sări Elendelul din schemă. Ar uni Bazinul. Ar pune stăpânire pe toată planeta.

O piesă din puzzle se aşeza la locul ei. Până şi scrisorile lui Gave — cele reale din partea lui Vennis Hasting — aveau logică în momentul acela. Avuseseră nevoie de mostre grafologice, de unde scrisorile cordiale dintre primar şi senator.

— Şi cu lipsa programărilor după ziua de azi cum rămâne? a întrebat Wayne. Pare că avem un program şi mai încărcat decât ne temeam.

— Trebuie neapărat să găsim laboratorul ăsta, a spus Wax, pornind din nou de-a lungul canalului de scurgere. Şi să sperăm că bomba e acolo.

Wayne a aprobat din cap şi i s-a alăturat. Gave avea programate cincisprezece minute între fiecare dintre întâlnirile

lui pentru a merge la laborator — așa încât nu ar putea fi prea departe.

În timp ce mergeau, Wax și-a dat seama că era din ce în ce mai îngrijorat. În legătură cu ceea ce făcea Telsin, cu posibilele consecințe ale întregii situații. Așa că a fost un pic ușurat când Wayne a rupt tăcerea.

— Și zi așa... Când ai fost în biroul primarului... ai băgat de seamă dacă avea birou mișto?

— Avea unul destul de drăguț, a spus Wax. Dar de ce întrebi?

— Te-ai... — și a făcut un semn cu capul în direcția Casei Argintii. Știi tu...

— Dacă m-am pârțâit în scaunul lui?

— Da.

— Wayne, *firește* că n-am făcut-o.

Au mai înaintat puțin prin mizerie, găsind un loc unde era clar că se furișaseră copii, judecând după graffitiurile de pe pereți: modele terrisiene uriașe în formă de V.

— Bun, a spus în cele din urmă Wax, care nu putea să renunțe, deși se străduia din răsputeri, de ce ți-ar da prin cap că aș face așa ceva în scaunul lui? Mi-ai spus în mod explicit să n-o fac... și, în plus... ce naiba? Cine face așa ceva?

— Nimeni, nimeni, a zis Wayne. E bine că n-ai făcut-o. Trebuie să-ți păstrezi eleganța, să știi. Mai ales în vremuri ca astea. Foarte serios. Bombe care pun orașe-n pericol. Detonare azi, cel mai probabil. Nu-i vreme de prostii...

A făcut o pauză.

— Dar, a continuat el, dacă eram *eu* acolo și vedeam scaunul ăla de fițe... Știi că mie-mi plac scaunele alea, nu? Alea care se lasă pe spate de tot și-s toate numai piele, destul de tari cât să te țină, dar nu cât să fie incomode, știi? M-aș fi gândit: „La naiba, ce scaun fain!" Și m-aș fi întrebat... oare ar suna altfel aparatul de ceață din fundul curții? Oare cum ar fi dac-aș lăsa niște esență concentrată de Wayne pe contururile alea perfecte din piele? S-ar simți altfel? Oare fesele mele...

— E suficient... Te rog eu frumos.

— Oh, bine, atunci...

Au mai mers puțin, dar ceva în vorbele lui... Wax a încercat din nou să-și scoată cuvintele din minte, dar...

— Wayne, a zis el în cele din urmă, închizând ochii, înfuriindu-se pe el însuși că nu punea capăt conversației. Eu am un scaun identic cu ăsta în biroul meu din apartament...

— Să știi că așa-i, a zis Wayne, solemn. Sută în sută...

Oh, la naiba...

— Wayne. Tu te-ai...

— Auzi, Wax, știi ceva? Tot orașu-i în pericol. Încearcă să te concentrezi, prietene! Mai întâi obsesia aia cum că aș fi putut da foc unor clădiri guvernamentale — de două ori numai, te rog frumos, deci nu-i un tipar, ci doar o coincidență. Acum ești fascinat și de ce-mi iese prin partea din dos. Ne concentrăm și noi asupra lucrurilor importante?

— Mda, presupun că da.

— Cum ar fi desenele astea, a zis Wayne admirând niște graffiti. Avea dreptate mama. Locul ăsta e minunat!

— Mama? Chiar *vreau* să știu ce mai ai de gând să spui acum și despre asta...

— Îmi aduce aminte de o poveste veche cu un canion, atâta tot, a spus Wayne, alăturându-i-se în timp ce-și continuau drumul. O poveste pe care mi-a spus-o mama. Ultima pe care mi-a zis-o. Așa încât mi-o aduc bine aminte, știi?

— Nu, a spus Wax. Cum să fie tunelul ăsta un canion?

— Păi, așa e, a zis Wayne încet, ridicând privirea în timp ce treceau pe sub un alt grătar, lumina soarelui traversându-i fața după un model de tablă de șah. M-am gândit la asta mai devreme astăzi. Este inevitabil, știi?

— Nu, a spus Wax. Chiar nu știu, Wayne.

— Păi, pur și simplu așa este, a zis el. Chiar dacă tu nu știi că-i așa. Tu ești eroul, Wax, și ai o misiune. Barm. Cel mai scârbos monstru din câți există. Ai să-l oprești... Ai grijă, a continuat

el după ce a ezitat o clipă. S-ar putea să fie ceva șerpi prin canionul ăsta.

— E un canal de scurgere a apei pluviale, a zis Wax, și n-am văzut niciodată vreun șarpe în orașul ăsta.

— Da, se pricep al naibii de bine să se fofileze, a spus Wayne. Apropo de șerpi: Set... ăștia or să știe că noi am fost la conac.

— Fără îndoială. Vor încerca să forțeze intrarea în biroul primarului ca să recupereze documente importante. N-am putut să pun la loc covorul de deasupra trapei — așa încât vor ști că am găsit tunelul.

— Ah, excelent...

— Excelent?

— Tu ar trebui să găsești un ticălos în canionul ăsta, i-a explicat Wayne. Dacă povestea se desfășoară așa cum trebuie, cel puțin.

— Wayne, a spus Wax, noi nu suntem într-un canion din povestea mamei tale. Suntem într-un canal de scurgere din Bilming și încercăm să găsim și să dezamorsăm un dispozitiv explozibil. Noi...

A fost întrerupt de o împușcătură care a răsunat chiar în față, producând un ecou în tunelul îngust — iar un glonț a lovit peretele din apropierea capului lui Wax cu o pocnitură, dislocând o așchie din perete.

Imediat s-au ghemuit amândoi în lateral și au văzut niște umbre mișcându-se în tunelul din față, chiar după un colț. Wax a zărit două siluete chircite lângă cotul tunelului — Monedăzvârlitorul cu care se luptase mai devreme și o femeie scundă având pe cap un melon.

— Hei, a zis Wayne. Ia te uită colo! *Și* șerpi, *și* ticăloși. În același timp.

47

Echipa lui Marasi s-a apropiat de capătul puțului liftului fără incidente, folosindu-se de scara din rozită a lui SufletBinar. Praful roșu-rozaliu se năruia în jurul ei în timp ce-și continua drumul tot mai încet, iar firele de praf se evaporau în aerul de sub ea. Probabil că Marasi se umpluse de praf în păr — îi mocnea acolo precum cenușa fără căldură.

Au găsit ascensorul mare de serviciu chiar în fundul puțului. SufletBinar și-a extins scara în lateral, astfel încât să poată coborî cu toții în același timp. Apoi Marasi a încercat cu vârful piciorului tavanul cutiei ascensorului. Era metal solid, zdravăn. Și-a lăsat greutatea pe el cu grijă, iar acesta nici nu s-a clintit. Le-a făcut semn din cap celorlalți, care i s-au alăturat.

— Și acum ce facem? a șoptit Rază-de-lună.

— Trapa de serviciu, a spus Marasi, localizând una în celălalt colț.

A deschis-o. Ușile din față ale liftului erau deschise, însă nu vedea mare lucru din unghiul acela. I-a făcut semn lui SufletBinar.

— Vezi pe cineva care să ne urmărească de dedesubt?

O liniuță de rozită i-a oferit răspunsul.

— Silajana vede doi paznici, a răspuns SufletBinar. O femeie și un bărbat, înarmați cu puști. Sunt vizavi de ușa deschisă a ascensorului, aproape de un perete din piatră naturală. Se pare că am ajuns într-adevăr la o serie de tuneluri și caverne. Paznicii nu par să fie atenți, iar în clipa asta se uită mai degrabă unul la altul decât la lift. Să încerc să-i trimit în eteruri, lăsându-le sufletele să cugete asupra alegerilor proaste pe care le-au făcut în această viață?

— Ea vrea să păstrezi tăcerea, SufletBinar, a spus Rază-de-lună. S-ar putea să fie o exagerare.

— Mă pot ocupa eu de asta, a șoptit Marasi. Deși mi-ar fi de mare ajutor dacă m-ai putea lăsa un pic în jos pe gaura aia, SufletBinar, ca să pot vedea.

I-a făcut pe plac, creând un mic grilaj din cristale care s-o sprijine în timp ce-și cobora capul în lift, cu părul atârnând în jos. Cei doi paznici stăteau printre niște lăzi mari, față în față, sprijinindu-se de alte lăzi separate. SufletBinar avea dreptate. Nu erau atenți. De fapt, păreau să flirteze. Cel puțin bărbatul chicotea la propriile glume, iar femeia se comporta de parcă n-ar fi fost impresionată.

Din buzunarul lateral, Marasi a scos o grenadă allomantică, pe care a legat-o cu firul de pescuit. A încărcat grenada și a așteptat — iar răbdarea i-a fost răsplătită în momentul în care bărbatul a spus în sfârșit ceva ce a făcut-o pe femeie să râdă. Cum cei doi nu erau atenți, Marasi și-a aruncat grenada, care s-a activat imediat după ce a atins pământul. Cei doi paznici — concentrați unul asupra celuilalt — nu aveau să observe, spera ea, că timpul din jurul lor încetinise.

— În regulă, a șoptit Marasi ținând de firul de pescuit. Să mergem.

Marasi s-a lăsat în lift cu o bufnitură. Rază-de-lună a urmat-o furișându-se, înaintând cu atenție de îndată ce a aterizat. SufletBinar a coborât maiestuos pe un stâlp de rozită cu suport pentru picioare. A coborât, după care s-a împleticit, fiind nevoit să-și sprijine mâna pe peretele liftului, ca să se echilibreze.

Cei trei au verificat tunelul, să vadă dacă mai erau și alți paznici — era gol; și au ieșit furișându-se din el, având grijă să nu atingă marginea abia vizibilă a bulei de încetinire, care fremăta precum aerul deasupra pavajului încins.

Cei doi paznici au rămas încremeniți în loc. Femeia cu ochii închiși în timp ce râdea, iar bărbatul fixându-și partenera cu un zâmbet larg. Spera că nu avea să perceapă ceva cu coada

ochiului. Marasi şi ceilalţi s-au ascuns într-un tunel transversal din apropiere. Ea şi-a tras grenada cu firul de pescuit, iar bula de încetinire a căzut.

A prins grenada din zbor, în timp ce hohotele de râs ale femeii răsunau dintre lăzi. Marasi a aşteptat, încordată. Oare îi văzuse cineva? Oare auzise cineva sunetul grenadei lovind piatra dincolo de râsetele femeii?

Discuţia celor doi a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Marasi le-a făcut celorlalţi un semn din cap, uşurată, iar ei şi-au continuat drumul prin tunel. Era luminat de un şir de becuri miniere atârnate de un cablu gros pe un perete, creând o alternanţă de zone întunecate cu porţiuni luminate.

— Bine lucrat, a şoptit Rază-de-lună, în timp ce Marasi strângea firul de pescuit. Acum avem un singur drum — prin tunelul ăsta?

Marasi a aprobat din cap.

— Mă simt expus aşa, a şoptit SufletBinar. Am putea da peste mai mulţi paznici.

Marasi avea aceeaşi impresie, dar nu puteau face mare lucru în privinţa asta. Au continuat să înainteze prin tunel, care semăna destul de mult cu cele prin care intrase cu Wayne în ziua precedentă. Piatră veche, netedă — cu nişte moloz pe alocuri, probabil bucăţi de tavan care se desprinseseră la testele pentru explozibili. Şi poate că unele explozii nu fuseseră făcute în vederea testelor, ci pentru a face legătura între tuneluri şi caverne.

În faţă răsunau voci. Marasi a aruncat o privire în spatele lor, scrutând tunelul lung şi expus, apoi a arătat înainte, spre una dintre porţiunile mai întunecate, unde i s-a părut că vede nişte grămezi mai mari de moloz. SufletBinar a rămas în urmă, în ciuda promisiunii lui, în timp ce Marasi şi Rază-de-lună s-au îndreptat în grabă spre zona întunecată.

Încă nu se vedea nimeni dintre cei care vorbeau, în timp ce tunelul continua mai departe. Marasi s-a ghemuit după o grămadă de moloz, iar Rază-de-lună i s-a alăturat. Bucăţile de

piatră îi ajungeau abia până la genunchi când stătea ghemuită, dar tot era mai bine decât nimic. I-au făcut nerăbdătoare semne cu mâna lui SufletBinar, care se străduia din răsputeri, împletindu-se în timp ce se apropia și apoi căzând în genunchi în fața lor.

Apoi a început să-i crească piatră din mână. S-a arcuit în jurul lor, mai închisă la culoare decât rozita lui obișnuită. Deși încă era roz, culoarea era ascunsă de umbre. A luat o înghițitură zdravănă de apă din rucsac ca să-și restabilească nivelul de lichid, apoi — la îndemnul lui — s-au ghemuit cu toții cât au putut de mult și au lăsat rozita să crească peste ei, păstrând în față o mică deschizătură prin care să poată vedea ce se întâmplă în exterior.

De după colț a apărut un grup de soldați care patrulau. Erau doar cinci, însă Marasi era încântată de adăpostul lor, în timp ce ei se opreau și sporovăiau despre vizita lordului primar, după care s-au despărțit și au luat-o în direcții opuse. O patrulă s-a întors spre lift, trecând chiar pe lângă ascunzătoarea lor. Nici măcar nu s-au uitat în jos.

Totuși, lui Marasi i-a bubuit inima în piept până când s-a lăsat liniștea în tunel, îndrăznind în cele din urmă să șoptească:

— Voi doi cu siguranță sunteți foarte descurcăreți.

— Mulțumesc, *my lady*, a spus SufletBinar.

— Aceasta e doar o părticică din talentele pe care le au membrii Duhurilor-însângerate, a spus Rază-de-lună. Ai să fii uimită de câte îți vom arăta.

— Dacă mă alătur vouă, a spus Marasi. De fapt, nu știu cine sunteți, ce faceți...

— Păi, e ușor de explicat, a spus SufletBinar. Avem trei principii generale.

— Protejăm Scadrialul, a intervenit Rază-de-lună, ridicându-se în timp ce carapacea de rozită începea să se dezintegreze.

— Dar niciunul dintre voi nu se trage de aici, a spus Marasi în șoaptă.

— Adevărat, a zis SufletBinar, dar țara mea de baștină este neprimitoare, deocamdată, pentru cei de felul meu. M-am alăturat Lordului Kelsier ca să am ocazia de a câștiga aliați și resurse pentru eventuala mea luptă împotriva eterului întunecat. Iar gândul că această planetă va rămâne în siguranță și neîntinată este un țel cumsecade.

— Dar tu? a întrebat-o Marasi pe Rază-de-lună. Nici tu nu te poți întoarce acasă?

— Nu pot, a spus ea, dar nu-mi pasă prea mult de chestia asta. Eu stau cu ochii pe un dușman anume al Duhurilor-însângerate. Plus că-mi plac secretele.

Au continuat să înainteze, iar după ce au verificat după cotitură, să fie siguri că nu mai venea nimeni, Marasi i-a șoptit lui Rază-de-lună:

— Care sunt celelalte două principii?

— Ne împărtășim unii altora ceea ce știm, a spus Rază-de-lună. Nu avem secrete în echipă. Dacă-l întrebi pe Kelsier, până și *el* o să-ți zică ce are *el* de gând. Dar cu niciun chip n-ai voie, fără permisiunea lui, să împărtășești secrete altora din afara organizației.

— Iar ultimul?

— Avem încredere unii în alții, a spus SufletBinar. Suntem o echipă. O familie. Dacă ni te alături, trebuie să juri solemn că n-ai să faci nimic împotriva altui Duh-însângerat. Între noi nu există conflicte. Nici trădări, subminări sau certuri pe resurse ori favoruri.

— Noi luăm foarte în serios chestia asta, Marasi, a spus Rază-de-lună. Și felul în care te comporți — atitudinea ta ca membră a unei echipe — e unul dintre motivele pentru care te-am căutat pe tine.

Și nu pe Wax, a dat ea de înțeles. Și-au continuat drumul, în timp ce Marasi medita asupra acelor principii. Pe ultimul l-a acceptat cu ușurință. Să nu acționeze unul împotriva altuia? Să nu submineze misiunea și obiectivele altui membru al grupului?

Părea minunat. În repetate rânduri se ciocnise de ambiția vreunui alt comisar, care o împiedicase să rezolve problemele.

Dar celălalt principiu... Interdicția de a împărtăși informații cu cei din afara grupului? Chestia asta a simțit-o ca un nod în stomac. Era comisar al orașului Elendel. Dacă se alătura Duhurilor-însângerate, ar fi fost ca și când... ca și când ar fi jurat credință unei alte țări.

Dar secretele pe care le știau ei... lucrurile pe care le făceau... Se îndoia că, dacă se alătura Duhurilor-însângerate avea să mai fie *vreodată* nevoită să piardă vremea cu infractori mărunți.

Dar cum se apropiau de o răscruce, și-a luat, deocamdată, gândul de la povestea aceea. Culoarul din dreapta era cel mai bine luminat. Acolo, de-a lungul tunelului, fuseseră construite două structuri înguste și lungi, câte una de fiecare parte. Cărarea mergea mai departe printre ele, de parcă ar fi fost niște magazine pe o stradă.

Au aruncat o privire după colț, în tunel, iar Marasi a observat că una dintre cele două clădiri era păzită de doi bărbați vânjoși. Erau gărzile de corp ale lordului primar. Dar cei doi nu erau atenți — vorbeau cu cineva din interior. Ceea ce i-a oferit lui Marasi o ocazie.

A pornit-o înainte, pitindu-se după colț, și a traversat distanța scurtă până la clădirea din dreapta. Ceilalți doi i s-au alăturat chiar în clipa când bărbații, încheindu-și discuția, au închis ușa și s-au instalat în posturile de gardă.

O fereastră din capătul îngust al clădirii, unde se ascunseseră Marasi și ceilalți, i-a dat ocazia să arunce o privire. Lordul primar era chiar acolo, în carne și oase, într-o ținută formală pentru cină, cu părul pe spate și dat cu ceva unsuros — stătea la o masă. Patru persoane în halate albe de laborator se înghesuiau lângă masa lui Gave, iar unul i-a dat ceva de băut.

Marasi s-a încruntat, observând postura chircită a lui Gave. Părea... epuizat. Mult mai puțin impunător sau îngâmfat decât fusese la secția de poliție.

A clătinat din cap.

— Ce şanse-i daţi ăsteia, a întrebat el, cu vocea estompată din interior, dar perceptibilă, să facă bomba aia să zboare? De fapt, să salveze situaţia asta?

— Ăsta... nu-i domeniul meu, domnule, a spus unul dintre oamenii de ştiinţă. Eu nu sunt inginer.

— Nu pot să cred că s-a ajuns aici, a zis Gave, cu o voce ceva mai domoală. N-am crezut... când am acceptat... Ăia au ajuns?

— Aproape, a spus un alt om de ştiinţă.

— Câţi sunt? a întrebat Gave.

— O grămadă, a răspuns femeia. O armată de soldaţi cu pielea aurie şi ochii de un roşu-aprins. Domnule, e adevărat? Chiar sunt...

Gave a izbit cu pumnul în masă.

— *Eu* ar trebui să am controlul asupra situaţiei! Ea ar trebui să dea greş, iar *eu* ar trebui s-o înlocuiesc!

— O veţi face, domnule, a spus unul dintre oamenii de ştiinţă. Dacă nu reuşeşte să pună bomba în funcţiune, Autonomie o omoară.

— După care invadează tot Bazinul, *dar-ar rugina* în el de Bazin! a zis Gave, ducându-şi mâinile la faţă. Poate chiar lumea întreagă. La naiba... Nu aşa ar fi trebuit să decurgă totul...

Şi-a dat paharul peste cap şi s-a ridicat greoi în picioare.

Marasi a făcut un schimb de priviri cu ceilalţi. Ştiau că Autonomie plănuia un atac decisiv în cazul în care Telsin nu reuşea să demonstreze că era în stare să controleze Bazinul. Se părea că Gave primise sarcina de a facilita acel atac.

Lui i-ar conveni, a gândit ea, *să aibă cavernele astea pe post de buncăr în cazul în care ar izbucni un război distrugător la suprafaţă. Aşa s-ar explica şi prezenţa alimentelor.*

Şi o armată invadatoare? Şi-a adus aminte cât de uluit fusese Miles O-sută-de-vieţi când a mărturisit cu limbă de moarte despre „oamenii aurii şi roşii". Dar-ar rugina...

— Câți soldați de-ai noștri mai avem în buncăr? a întrebat Entrone.

— Două contingente, a spus un om de știință carę părea a fi șeful — o femeie solidă într-un halat alb.

— Și Binecuvântați-de-metal? a întrebat Entrone.

— Niciunul.

— Femeia asta, a spus Entrone, se străduiește din răsputeri să mă lase fără oameni.

A început să se plimbe prin încăpere.

— Deși sunt *obligat* să o susțin, ca nu cumva să devină realitate cel mai pesimist scenariu. Nu pot să cred c-am permis să se ajungă atât de departe. Avem nevoie de o prezență militară ca să-i împrejmuim pe soldații ăștia din altă lume.

— Putem face asta? a întrebat savanta.

— Nu știu, a răspuns el, ducându-și mâna la cap. Nu vreau să fiu stăpân peste cenușă. Dar-ar rugina... Planurile lui Edwarn au fost mereu cele mai bune. Ar fi trebuit să le propunem pe acelea, nu idioțenia aia de bombă a lui Telsin.

— Da, Excelență, a spus Halat-de-laborator. Apropo de planurile lui Edwarn, voiați să... continuăm testul?

El i-a făcut semn să o facă, iar Halat-de-laborator și-a trimis cei doi asistenți spre capătul îndepărtat al încăperii. Lui Marasi îi scăpase o ușă solidă încastrată în piatră — făcută din lemn masiv, cu încuietori zdravene pe exterior.

Asistenții le-au descuiat și, deschizând ușa, au scos la iveală un grup de vreo douăzeci de persoane ghemuite în întuneric. Purtau tot felul de haine — unele scumpe, altele simple, de lucru. Toate murdare și mototolite. Cu pistoalele scoase, asistenții au ales o femeie într-o rochie de seară sfâșiată, cu fața mânjită de machiaj. Abia se opunea, părând prea obosită ca să facă altceva decât să protesteze cu jumătate de gură.

Ușa a fost încuiată din nou, iar asistenții au prins-o în chingi de o masă cu fața în jos. Unul dintre ei a scos o țepușă

argintie, lungă și subțire. Pe Marasi au trecut-o fiorii, apoi i s-a făcut greață. Oare era...

Dar-ar Năruirea... Oare creau un Allomant? Citise despre asta în cartea pe care i-o dăduse Moartea, dar nu-și dorise niciodată să vadă așa ceva pe viu.

Halat-de-laborator a scos un caiet.

— Credem că am reușit să identificăm tehnica folosită de Edwarn, a spus ea. Într-adevăr, am perfecționat-o. Procesul implică o țepușă foarte subțire și, în mod ciudat, mentalitatea corespunzătoare.

— Mentalitatea? a întrebat el.

— Trebuie să știi ce faci și de ce, a explicat femeia. Ajută dacă șoptești o Comandă în timp ce lucrezi, deși noi am descoperit că nu este neapărat necesar. La fel de bine ajută și dacă subiectul a suferit o traumă.

La un semn al ei din cap, asistenții au înfipt țepușa lungă în pielea din partea superioară a spatelui femeii. De parc-ar fi cusut cu un ac de cincisprezece centimetri. Biata femeie gemea de durere, iar asistentul care se ocupa de procedură a mormăit ceva ca pentru sine, apoi i-a înfipt din nou, încet, acul în piele, de parc-ar fi făcut două găuri pentru un soi de piercing. Femeia a țipat și mai tare pe măsură ce procesul se apropia de sfârșit.

Imediat ce țepușa i-a ieșit din piele, din găuri a început să curgă sânge. Femeia a tăcut, iar asistentul a spălat țepușa însângerată și i-a dat-o lui Halat-de-laborator, care a pus-o imediat într-o soluție atașată de un dispozitiv și a început s-o cerceteze.

— Aproximativ cinci la sută Învestită, i-a raportat ea lui Entrone. Și după cum vedeți, subiectul este încă în viață. Practic, i-am extras o bucățică din suflet și am depozitat-o în metal.

Stai puțin...

Au reușit să facă o țepușă fără să omoare femeia?

Se presupunea că era imposibil. Era adevărat că Marasi nu studiase în detaliu cartea Morții, cum o făcuse Wax, dar

era destul de sigură că Hemalurgia se solda mereu cu moartea subiectului.

— Aşadar? a întrebat Entrone. Nu ştiu dacă aţi observat, dar mie nu-mi prea pasă dacă oamenii ăştia trăiesc sau mor. N-are niciun rost să creăm ţepuşe fără să-i omorâm. Avem nevoie de un număr imens de Născuţi-din-metal. *Asta* o s-o impresioneze pe Autonomie. *Asta* o să-i demonstreze că această planetă este o resursă, nu ceva demn de ars.

— Ah, Excelenţă, a spus Halat-de-laborator, femeia asta nu e Născută-din-metal. Am Învestit o ţepuşă — un pic din ea, ce-i drept — folosind un *om obişnuit*. Toţi oamenii sunt Învestiţi cu Năruire şi Dăinuire prin propria natură — şi avem puţin mai multă Dăinuire, binecuvântată de Cioburile pe care le-am primit când am fost creaţi. Din alea scoatem câte puţin. Procentajul obţinut depinde de persoană. Noi credem că, genetic vorbind, depinde de măsura în care persoana respectivă e Născută-din-metal. Dar nu au nevoie de suplimentul ăsta dacă nu s-au manifestat puterile în ei. Sunt resturi. Le tăiem pur şi simplu şi le folosim în ţepuşe. Pentru o Învestitură completă e nevoie de douăzeci–treizeci de oameni.

— Dar puteţi să faceţi *Allomanţi* din ţepuşele alea? Asta-i întrebarea esenţială, a spus Entrone.

Savanta le-a aruncat o privire celorlalţi.

— Domnule, acesta e un rezultat extraordinar. Un mare pas înainte...

— Poţi să-mi faci Allomanţi? a întrebat el. Astăzi. Acum. Ca să-i arăt lui Autonomie.

— Nu, a recunoscut Halat-de-laborator. Credem că e nevoie de o codificare în aşa fel încât să obţinem o anumită binecuvântare a Artelor Metalice. Lucrăm la asta. Am reuşit să le dăm câtorva o putere pe o durată scurtă de timp cu ajutorul acestor ţepuşe, dar efectul trece repede.

— La naiba... a mormăit Entrone. Asta înseamnă că proiectul lui Edwarn privitor la Comunitate e încă folositor.

A încrucișat brațele la piept, afișând din nou o mină obosită.

— Dar nu avem ce-i arăta lui Autonomie în momentul de față. Voi fi nevoit să accept. Va trebui să-i las armata să treacă pe aici. Cheamă-i la caverne pe toți cei care ne-au rămas credincioși — și care nu lucrează direct pentru Telsin.

— Dar... a început Halat-de-laborator.

— Așteptăm, a spus el, ca Telsin să-și inițieze planul. Îi oferim orice oportunitate. Iar apoi... dacă nu funcționează...

— Supraviețuim, a zis Halat-de-laborator.

— Supraviețuim, a repetat el dând din cap ca pentru sine. Eu mă duc în Comunitate să văd verticalitatea. Și, făcând un semn spre celula din spatele încăperii, a continuat: Ăștia au văzut și-au auzit prea multe. Reprezintă un risc. Executați-i!

— Desigur, Excelență, a spus Halat-de-laborator.

Entrone a plecat, lăsându-i pe cei doi paznici înăuntru, dar luându-i cu el pe cei din tunel. A trântit ușa, făcând să se cutremure clădirea șubredă. Din fericire, odată ajuns afară, s-a întors și a intrat mai adânc în complex, în loc să treacă pe lângă Marasi și echipa ei.

— Aduceți-mi niște gloanțe cu gaz invel, le-a spus Halat-de-laborator asistenților din încăpere. Astfel, prizonierii vor muri repede, fără să sufere. Fion, spune-le celor care ne-au rămas credincioși să se retragă în caverne. Să-și aducă familiile cu ei, dar nimic altceva. Ordin cu prioritate de gradul întâi. E serioasă treaba.

Unul dintre asistenți a rupt-o la fugă, pătrunzând și el mai adânc în complex. Ceilalți au început să scotocească prin dulapurile din lateralul camerei. Marasi și cei doi membri ai Duhurilor-însângerate s-au ghemuit în umbră, vorbind în șoaptă.

— Trebuie neapărat să-i ducem aceste informații lui Kelsier, a spus Rază-de-lună. O nouă metodă de a fabrica țepușe ar putea schimba totul.

— Tot brutal e, a răspuns Marasi în șoaptă. Să furi o bucată din sufletul cuiva? E mai bine decât să-l omori, dar mă îndoiesc că e ceva ce putem folosi cu conștiința curată.

— Nu înțelegi, a spus Rază-de-lună. Dacă-s măcar *aproape* să facă Născuți-din-metal prin puterea pură a sufletelor — dacă au făcut teste, oricât de izolate, din care să fi ieșit vreun Allomant... Marasi, calea asta ar putea duce la crearea de țepușe folosind Învestitură *pură* în loc de suflete.

Și a bătut în rucsac, indicând borcanele strălucitoare din interior.

Dar-ar rugina... Abilitatea de a crea țepușe în mod mecanic? Până și procesul malwishienilor de a crea medalioane necesita Născuți-din-metal. Dacă era adevărat ce sugera Rază-de-lună, atunci *totul* s-ar putea schimba.

— Deocamdată, a spus SufletBinar, Silajana ne reamintește că planeta însăși e în pericol. Dacă invazia are loc, n-are niciun rost să-i ducem informații Lordului Kelsier. Trebuie neapărat să ne ținem după Entrone și să vedem dacă îi putem încurca planurile lui Autonomie.

Marasi s-a uitat după colț, scrutând întunecimea tunelului. Se puteau furișa pe acolo. Dar oamenii din încăperea aia urmau să fie executați...

— Trebuie să-i ajutăm pe prizonieri, a spus Marasi.

— Câteva vieți nu-nseamnă nimic în clipa asta, a zis Rază-de-lună. Trebuie să mergem mai departe. Așa facem noi.

— Eu nu fac așa, a spus Marasi. Eu sunt om al legii. Nu pot să las să fie ucis un grup de oameni. În plus, ăla a zis că au auzit prea multe. Înseamnă că știu ceva ce ne poate fi de folos.

Rază-de-lună și SufletBinar s-au uitat unul la altul.

— Eu mă duc să-i ajut, a spus Marasi. Sunt doar doi paznici. Ar trebui să-i putem opri cu ușurință.

— Dacă se întâmplă ceva, a zis Rază-de-lună, cei de jos vor intra în alertă. Un foc de armă...

Marasi a ezitat, cântărind riscurile. Recunoștea că ar putea fi o prostie, dar nu intrase în poliție ca să lase să fie uciși oameni.

— E un risc pe care mi-l asum, a spus ea ridicându-se în picioare. Sunteți cu mine sau fac asta de una singură?

Ceilalți doi s-au ridicat la rândul lor în picioare.

— Atunci haideți s-o facem repede, a spus Rază-de-lună.

48

Steris auzise că, în caz de incendiu, şobolanii erau de obicei primele creaturi care părăseau locul. Simţeau mirosul de fum înainte ca flăcările să scape de sub control — aşa că, uneori, dacă vedeai şobolani fugind, putea fi un semn că urma să izbucnească un incendiu.

Asta făcea în clipa aceea — îşi punea ordine în gânduri şi îi asculta pe ceilalţi senatori pregătindu-şi scăparea. Steris o urmărea pe Lady Gardre, femeia despre care era aproape sigură că era membră Set. Câtă vreme Gardre rămânea în oraş, aveau timp la dispoziţie.

Dar cum minutele deveneau tot mai lungi aşteptând ca TenSoon să se întoarcă cu Brăţările, a început să se îndoiască. Poate nu era Gardre. Poate că vreunul dintre asistenţi era adevăratul agent şi fugise deja. Poate că Set nu avea pe nimeni în cercul celor apropiaţi guvernului. Poate că...

Un asistent s-a năpustit în încăpere şi s-a îndreptat spre Lady Gardre, şoptindu-i ceva la ureche.

— Ah, a făcut Gardre. Va trebui să rezolv problema asta.

S-a ridicat în picioare, aranjându-şi sacoul.

— Mă întorc imediat.

Steris ştia că nu avea să se mai întoarcă. Plecarea ei însemna că oraşul era în pericol iminent. La ieşire a trecut pe lângă TenSoon, care le-a atras atenţia celorlalţi. Ei nu observaseră.

— Şi acum, a spus Adawathwyn, ocolind cu paşi mari masa ca să ajungă la TenSoon, să vedem cum funcţionează astea. Dă-mi Brăţările. Lasă-mă să merg pe Calea lui Armonie şi să salvez oraşul! Sunt Născută-din-metal, Arzătoare a minţii. Orice bombă ar fi lansată încoace, o pot împinge cu forţa unei întregi

planete! Sau pot să zbor spre Bilming și să-i lovesc cu dreaptă mânie pe nenorociții ăștia!

Ambasadorul Daal a făcut un pas în față, cu chipul acoperit de mască.

— Trebuie să fie o negociere. Ne-ați promis că nu vor fi folosite.

— Sunt sigură că ne înțelegeți nevoia, domnule ambasador, a spus Steris. Doar nu vă așteptați să *murim* pur și simplu dacă astfel ne putem salva?

— Sunt sigur că voi, nordiștii, înțelegeți sensul cuvântului „promisiune", a spus el privind-o prin orificiile măștii. Am autoritatea necesară pentru a negocia restituirea lor.

S-a aplecat în față, punându-și mâinile pe masă și privind țintă spre guvernator — care a dat înapoi, cu ochii măriți.

— Dacă le folosiți, a continuat Daal, atunci emit pretenția ca Brățările să ne fie restituite după aceea, ca să le folosim la următorul dezastru, ales de *noi*. Un compromis, da? Dacă doriți să evitați războiul, dar și să folosiți Brățările, aceasta este *unica* soluție. Dumneavoastră aveți această șansă. La fel o vom avea și noi. Ne-am înțeles?

Ochii tuturor celor din încăpere s-au îndreptat spre TenSoon. Kandra validaseră tratatul și deveniseră păstrători ai relicvei. Se părea că toți ceilalți aveau impresia că el putea fi de acord, iar Steris presupunea că el era omul cel mai apropiat de un mediator pe care-l aveau.

— Armonie este îngrijorat, a spus TenSoon, dar noi nu stăm deloc bine cu timpul. Deci voi fi de acord cu asta dacă și oamenii sunt de acord. Bazinul poate folosi Brățările acum. Dar ele vor fi înapoiate malwishienilor.

— Dați-i bătaie! a spus guvernatorul. Dacă astfel putem salva orașul... sunt de acord.

Nu era cel mai potrivit context pentru o negociere, iar Steris se întreba în ce fel erau manipulați. Probabil că Daal vedea situația respectivă drept ocazia perfectă pentru a obține ceea

ce își dorea. Cu toate acestea, ea tot nu înțelegea de ce TenSoon crezuse că planul acela avea să funcționeze. Da, Brățările transformau pe oricine într-un Născut-din-metal puternic, dar Daal se purta de parcă ar fi fost în stare să câștige războaie fără ajutorul nimănui — iar TenSoon avea o expresie pierdută. A privit-o drept în ochi.

— Ce-i? a întrebat ea.

— Noi credem, a șoptit el, că există o cale de a transporta obiecte de mari dimensiuni folosind o combinație de puteri ale celor Născuți-din-metal. E un lucru pe care nici măcar Armonie nu-l înțelege încă. Dar mă întreb dacă n-ar putea cineva care... simte puterile transcendente ale Brățărilor... să rezolve problema.

Fascinant. Steris a notat tot.

TenSoon a deschis cutia ca să arate Brățările — aveau forma unui vârf de suliță mare, făcut din mai multe benzi create din diverse metale. Guvernatorul i-a făcut semn din cap lui Adawathwyn să le ia. Aceasta a întins mâna și le-a atins, cu ochii verzi lucind. Le-a ridicat, le-a ținut o clipă în mână, apoi s-a încruntat.

— Cum... Cum le activez? a întrebat ea.

— Wax a reușit în mod firesc, a spus Steris, îndreptându-se spre ea.

A împuns ezitant Brățările, fără să simtă nimic.

Le-au trecut din mână în mână, lăsând pe toată lumea să le încerce. În cele din urmă, TenSoon le-a luat, îngândurat și încruntat. A urmat groaza.

— Sunt... *secătuite*, a șoptit el. Ceva s-a întâmplat... Cum...?

Fără energia lor, Brățările Doliului erau practic doar niște artefacte istorice cu greutate. Precum brațul sfărâmat al unei statui.

Guvernatorul a scos un geamăt de disperare și s-a lăsat pe spate în scaun, strângând din ochi. Salvarea lor tocmai zburase pe aripi de fluture. Steris nu avea cum să nu se întrebe ce anume

îi scăpa. Nu se aşteptase niciodată la aşa ceva. Brăţările puteau fi secătuite? De către cine? Şi cum?

Daal a făcut un pas în faţă şi le-a atins cu un deget.

— Aşa este, a bombănit el. Ce-aţi făcut? Le-aţi folosit pe ascuns?

— Poftim? a reacţionat Adawathwyn. Nu! Nu le-am mai văzut de ani întregi, încă de la tratat!

Daal a luat Brăţările într-o mână.

— Am să le înapoiez poporului meu.

— Staţi puţin, a spus Steris, ridicându-se în picioare. Nu aşa ne-a fost înţelegerea.

— Nu? a întrebat el. Aţi avut şansa de a le folosi. Din întâmplare, nu vă folosesc la nimic. Acum trebuie să avem şi noi şansa noastră. Mă întreb dacă nu cumva *credinţa* le face să funcţioneze, nu? Sau poate că am dreptate şi voi chiar le-aţi folosit. Învăţaţii noştri îşi vor da seama dacă încercaţi să ne daţi vreun fals.

Steris s-a uitat la el şi a avut senzaţia că era... un discurs pregătit dinainte? Da. Ea îşi pregătea cuvintele chiar şi în cazul conversaţiilor de zi cu zi. Atitudinea lui părea studiată, repetată. Dar, cu siguranţă, se înşela. Nu avea cum să se fi *pregătit* pentru asta, nu?

Doar dacă nu cumva ştia că Brăţările puteau fi secătuite de energie. Dacă nu cumva venise în Elendel în căutarea unei crize care să-l determine să ceară Brăţările, ca să încerce să ajungă la o înţelegere. Apoi...

— Nu ştiu dacă pot să permit aşa ceva, a spus guvernatorul.

— Nu ştiu dacă noi putem să interzicem aşa ceva, a mârâit TenSoon drept răspuns. Voi aţi fost de acord.

— Ah, a făcut Daal. Poate că ai voştri Nemuritori-fără-chip chiar pot fi imparţiali. Curios. N-aş fi crezut aşa ceva.

Daal a luat cutia Brăţărilor de la TenSoon, care a mârâit încet şi ameninţător — dar i-a dat drumul.

Steris privea scena cu o senzaţie ciudată de detaşare. Era... părea un tertip al malwishienilor, complet *separat* de situaţia

tensionată din Bilming. Ceea ce însemna că era o problemă pentru alte vremuri, când nu erau amenințați să fie rași de pe fața planetei. Brățările nu erau soluția, momentan. Dar exista un secret pe care voia să-l scoată la iveală.

Ambasadorul s-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit acolo, cu Brățările la subsuoară.

— V-am promis liberă trecere, domnule guvernator. Dacă orașul *chiar* este sortit pieirii, așa cum credeți cu toții, atunci... dacă doriți, oricare dintre dumneavoastră mi se poate alătura acum. Vă voi lăsa într-un loc mai sigur.

— Eu plec, a spus Adawathwyn imediat, înșfăcându-și lucrurile de pe masă.

— Poate... a început guvernatorul, poate ne înșelăm. Poate că avem o impresie greșită despre această primejdie...

— Vă plac pariurile, domnule guvernator? a întrebat Reddi. Pentru că mie da. Și am învățat să nu pariez niciodată împotriva unui anumit om. Dacă Dawnshot spune că avem o bombă ațintită asupra noastră, atunci înseamnă că așa este.

— Trebuie neapărat să evacuăm orașul, a intervenit Steris lovind cu degetul în caietele ei. Am aici planurile de evacuare. Planuri complete de urgență la nivelul întregului oraș, pentru diverse categorii de dezastre. Aveam ceva timp liber în urmă cu câteva veri și mă plictiseam.

— Și așa te distrezi tu? a întrebat Reddi.

— Păi, cu taxele pentru casă rezolvasem deja pentru anul următor, a spus Steris. Uitați aici. Planul ăsta se potrivește cel mai bine pentru situația de față. Evacuează cei mai mulți oameni din oraș, în cel mai scurt timp. Cu cât avem mai mult timp la dispoziție, cu atât vom salva mai mulți. E una dintre cele mai eficiente creații ale mele. Și, ridicând privirea spre guvernator: Vă rog. Nu putem pleca. Trebuie neapărat să apărăm orașul.

— Aveți de gând să veniți sau nu? s-a răstit Daal din ușă.

Poate că-și dorea onoarea — și avantajul politic — de a-l salva pe guvernator.

Guvernatorul Varlance a aruncat o privire spre Steris. Apoi spre Adawathwyn — căreia-i sclipeau veşmintele în timp ce ieşea pe uşă. Ceilalţi senatori s-au grăbit s-o urmeze.

— Dumneavoastră, i-a spus Steris guvernatorului, încet, sunteţi conducătorul acestui oraş. Al întregii naţiuni. Aţi fost ales de oameni pentru a-i reprezenta. Am nevoie de autoritatea dumneavoastră pentru a salva cât mai mulţi oameni cu putinţă. O să aveţi timp să fugiţi mai târziu. Deocamdată, ajutaţi-mă să salvez oraşul ăsta.

— Dumneavoastră... chiar aveţi un plan? a întrebat guvernatorul ştergându-şi fruntea. Un plan de evacuare?

— Da. Putem face asta, Varlance.

El a aprobat din cap. Repede, sfios, îngrozit.

— Vreau să încerc. De unde începem?

49

În canionul ăla nu aveau unde să se adăpostească, așa că Wayne a fost nevoit să facă o mișcare deșteaptă: s-a transformat el însuși în adăpost.

S-a băgat în fața lui Wax, care se ferea pitindu-se în spate, după colț. Prea lent, dar din fericire următoarele gloanțe inamice l-au lovit pe Wayne, făcându-l să icnească. Dureau *foarte* tare. Probabil că asta era și ideea; dar unele răni erau atât de mari, încât corpul o lua razna și hotăra să nu simtă durerea, cel puțin la început. De parcă ar fi spus: „Uau... va fi *nasol*! Mai bine trage adânc aer în piept".

Dar gloanțele nu-i provocau o stare de șoc sau ceva de genul ăsta. Dureau, atâta tot. Dureau ca ochii Morții.

Totuși, îl ferea pe Wax de gloanțe. Împreună, el și Wayne s-au furișat după cotul tunelului, pentru a scăpa din raza vizuală a inamicilor. Cei doi au așteptat acolo, Wax cu pistoalele scoase, gata să tragă. Erau la vreo treizeci de metri de locul în care dăduseră peste prostovanii ăia clonați, care le blocau accesul în tunel.

Wayne și-a rotit umărul în timp ce rănile produse de gloanțe i se vindecau, golindu-i ceva mai mult metalminții. Își consuma destul de repede rezervele în perioada aceea. Din fericire, nu avusese mare nevoie de vindecare în ultimele misiuni alături de Marasi. Misiunile ei nu implicau *de obicei* aruncarea lui Wayne pe fereastră de parcă ar fi fost un amărât de pisoi.

— Hei! a strigat falsul Wayne de undeva din tunel. N-avem cum să vă împușcăm dacă vă tot ascundeți! Așa încât, prieteni, ia ieșiți ca să vă putem omorî!

Era de-a dreptul *îngrozitor*. Se forța prea tare — ăla numai accent din Ținuturile Necruțătoare nu era. Era un accent urban din grupurile restrânse din Ținuturile Necruțătoare, amestecat cu un accent de actor din pătura de sus a societății — probabil așa o învățase specialistul în dialecte. Accentul pe care-l folosea era ridicol — nu aducea nici pe departe cu accentul său natural; se auzea de parcă ar fi zgâriat cineva o tablă cu niște piroane vechi și ruginite.

— Ce mama naibii se întâmplă cu ăștia doi? a șoptit Wayne.

— Bănuiesc, a spus Wax, că cei din Set și-au dat seama că trebuie neapărat să se confrunte cu noi, având în vedere că le-am nenorocit toate planurile acum câțiva ani. Așa c-au băgat țepușe în unii ca să le dea puteri ca ale noastre și i-au antrenat să se lupte cu noi.

— Aia nu numai că încearcă să se lupte cu mine, a zis Wayne. Vrea *să fie* eu. La fel pățești și cu al tău?

— Nu. În afară de costum, pare a fi doar un Monedăzvârlitor priceput, cu câteva țepușe-n plus. Fii atent la el, Wayne! Ăsta-i în stare să-și ardă tot oțelul dintr-un singur foc cumplit și să-și supraîncarce Împingerea până la niveluri extreme. Dar te și poate secătui de puteri dacă pune mâna pe tine.

— Cât vreme are metale, a zis Wayne.

— Cei din Set au resurse ca lumea, a spus Wax. Fac pariu cu tine că are mai mult crom decât ai tu aliaj fuzibil.

— Mai vedem noi.

Wayne a mijit ochii, aruncând o privire după colț.

— Aia care mă imită e de-a dreptul penibilă. Nici pe departe nu-s eu atât de enervant.

Calm, Wax și-a încărcat pistolul cu câteva gloanțe.

— Hei! a zis Wayne. Să nu care cumva să zici ceva!

— N-am zis nimic.

A dezarmat revolverul cu un pocnet.

— Din păcate, orice întârziere e în avantajul lor. Ceea ce înseamnă că vom fi obligați să trecem în ofensivă.

— Prietene, aici e mare înghesuială, a zis Wayne. Nu-s condiții prea bune pentru Împingeri-în-oțel. E ușor să rămâi blocat în încetineală câtă vreme își fac ăștia planuri cum să ne prindă.

— Vezi dacă reușești să ne prinzi laolaltă într-o bulă de viteză, a spus Wax. Da, e mare înghesuială aici — dar la fel e și pentru ei.

— Și ei își pot face o bulă, prietene, a zis Wayne. Chiar și-n a noastră. Dar nu cred că reușesc ăștia una ca a mea. Deci ar trebui să ne descurcăm dacă rămânem aproape în ea.

— Exact, a spus Wax. Dacă niciunul dintre noi nu se poate baza pe bulele de viteză sau pe zborul cu Împingerile-în-oțel, atunci poate reușim să le dăm peste cap abilitățile împrumutate cu pregătirea noastră. Putem încerca să-l aruncăm pe Împingătorul-în-oțel în afara bulei, să-l facem să încremenească. Doar să nu-l lași să te atingă, că-ți poate fura puterile.

Wayne a considerat că era un plan destul de bun. A scotocit prin buzunar după punga căptușită cu aluminiu pe care i-o dăduseră contabilii lui și a scos câteva mărgele de aliaj fuzibil. Avea mărgele, ca să fie ușor de înghițit.

Le-a dat pe gât. Wax a aprobat din cap, iar Wayne a făcut o bulă de viteză cât a putut el de mare. Au trecut prin ea, au ieșit pe partea cealaltă și au luat-o la goană prin tunel. Era o conductă mare din beton, cu diametrul de vreo trei metri, poate chiar mai mult, având pe fund o porțiune de treizeci–șaizeci de centimetri plină de mâzgă parțial uscată, deoarece nu mai plouase în ultima vreme.

Gemenii malefici au avut ocazia să facă planuri în bula de viteză, în timp ce Wayne și Wax se puneau în mișcare. Dar nu puteau face *prea* multe lucruri în interiorul unei bule. Puteau doar să se poziționeze ca lumea pentru momentul când bula avea să se sfârșească. Așa încât, în clipa când Wayne a văzut mișcare în față, s-a lăsat în jos și s-a rostogolit prin noroi. La fel a făcut și Wax.

Gloanțele le-au vâjâit pe deasupra capetelor. Wayne a traversat în fugă ultimii câțiva metri ca să se apropie de ei, apoi a aruncat o bulă de viteză mare — cu un diametru de vreo cinci metri — care să-i cuprindă pe toți patru. Cu bastoanele de luptă scoase, s-a repezit drept la versiunea lui malefică și, simulând o lovitură, s-a ferit la dreapta, după care, cu bastonul din stânga, i-a aplicat femeii o lovitură în cap. Ea a reușit cu greu să pareze, încercând apoi, cu o manevră clasică, să-i tragă un baston peste degete.

Wayne a împins-o și s-a repezit din nou la ea, iar următoarea serie de atacuri a răsunat ca o bătaie de tobă — baston în baston. A reușit s-o lovească, dar ea abia a tresărit, în timp ce metalminții o vindecau. I-a întors lovitura, iar el a încasat-o fără să se audă decât un icnet ușor. Deși coastele i-au trosnit, i s-au vindecat imediat.

— Hei! a făcut ea, imitându-i în mod exagerat accentul, cum făcea de obicei. Vezi că trișezi!

— Tu nu ești eu, a mârâit Wayne. Să nu ai pretenția asta!

Ea a rânjit și a alunecat în noroi cu o mișcare într-adevăr ageră, trecând de el și ferindu-se de următoarea lui lovitură — toate acestea în timp ce-l lovea suficient de puternic peste brat încât să-i rupă osul. El a făcut o grimasă și și-a întors mâna într-o parte ca să-și pună osul la loc, în timp ce mușchii îl trăgeau, repoziționându-l.

Wayne i-a parat următorul atac cu un singur braț, în timp ce brațul celălalt i se vindeca, lăsând-o să-l forțeze să bată în retragere. În clipa aceea, Wax s-a aruncat între ei și s-a izbit icnind de peretele tunelului. A aruncat un pumn de gloanțe în aer și s-a ferit — păcălindu-l pe falsul Wax să se împingă în ele, și nu în el. Wax a alunecat apoi pe pământ descărcându-și armele înspre Monedăzvârlitor.

Wayne și falsul Wayne au urmărit întreaga scenă cu o șovăială înmărmurită, după care Wayne și-a ridicat al doilea baston din noroi. Cei doi s-au încăierat iarăși, schimbând alte câteva lovituri.

— Ce aiurea-i să fac treaba asta când sunt treaz, a zis falsul Wayne. Poate-ar trebui să tragem o duşcă şi abia apoi să trecem la treabă, când gândim cum trebuie!

— Neee... a făcut Wayne. Eu beau doar cu nenorociţi, mincinoşi şi proşti. Dar când e vorba de unul ca mine, trag linie.

— Atunci înseamnă că mă descurc bine? a întrebat ea în timp ce-şi blocau bastoanele, apropiindu-se unul de celălalt. Sunt tu?

— Eşti ceva mult, mult mai nasol, a bombănit el. Eşti cineva care *vrea* să fie ca mine!

— Ha! a făcut ea împingându-l într-o parte şi izbindu-l de marginea bulei de viteză care fremăta. Aceasta nu s-a clintit. Au rămas pe loc, deci nu avea să cadă decât dacă-i dădea el drumul sau era împins în afara ei.

Şi-a scuturat braţele. La naiba, că puternică mai era! Părea o forţă naturală obţinută prin antrenament, ceea ce el nu avusese timp să facă. S-a năpustit asupra lui şi l-a placat, făcându-l să icnească în momentul când s-a lipit de el.

— Sper că bătrânul Dumad e bine, a spus ea, făcând un semn din cap spre tovarăşul ei. I-am şterpelit niscaiva fiole de metal fără să-i zic.

— Eu nu fur, a bombănit Wayne.

— Scuze! Le-am împrumutat.

— Nici nu împrumut! Iar accentul tău trece de la străzile din Ţinuturile Necruţătoare la găştile de stradă din sudul Elendelului! Of! E *îngrozitor*!

— Mă amuză că îţi faci mai multe griji că te imit prost decât că încerc să te omor! a zis ea, băgându-se de-a dreptul în faţa lui.

L-a înjunghiat în piept cu un cuţit din sticlă — nici măcar n-a văzut când a lăsat bastoanele din mână.

— E atât de tipic pentru *tine*, Wayne!

— Nu mă cunoşti tu pe mine, a mârâit Wayne, şi a reuşit să-i aplice o lovitură în picior, făcând-o să alunece. Ea a slăbit

strânsoarea, ceea ce i-a permis să se elibereze și s-o ocolească, deși cuțitul îi spinteca pieptul.

Dar-ar rugina... Putea să se vindece folosind rezerva de sănătate din apărătoare — pe care în perioada aceea o ținea înfiptă în carnea coapsei. Dar își făcea griji în legătură cu cantitatea din rezerve pe care-l obliga s-o folosească. Probabil că aia era și ideea.

— Măi, Wayne, a spus ea întorcându-se spre el, eu *chiar* te cunosc. Te-am studiat ani la rând. Wayne, șmecherie-cu-pălărie! Mereu cu poantele la el. Apucă tot ce găsește, fuge după gagici. Își trăiește viața fără consecințe! Doar distracție și băutură!

— Da? a bombănit el. Și durerea?

— Ei, a făcut ea ridicând din umeri. Te obișnuiești să fii aruncat în aer, nu?

— Nu durerea aia, a șoptit el.

S-au întâlnit din nou, dar la luptă era pur și simplu mai bună decât el. Wayne se descurca bine cu bastoanele. Dar începuse să-și trăiască viața. Și trăindu-și viața, o lăsase mai moale cu antrenamentele — molfăia gumă în spatele blocului în loc să lucreze seara. Alături de Marasi nu petrecuse niciodată atât timp încasând-o la căpățână.

Dar creatura aia se antrenase la greu. Se concentrase întru totul asupra acelei zile, a acelei întâlniri, a acelei *lupte*. El nu se încăiera cu vreun golan de pe stradă sau cu vreun Născut-din-metal talentat din Set. Se confrunta cu o asasină proiectată *anume* să-l omoare pe el.

Era mai puternică decât el. Mai rapidă decât el. Mai tânără decât el. Mai pricepută la lupta cu bastoanele. El era mai stăpân pe puterile lui. Era sigur de asta. Dar în acel spațiu înghesuit lucrul acesta nu mai conta. Și în timp ce făcea schimb de lovituri cu ea și-și dădea silința să se vindece, el... Ei bine, a încasat mai multe lovituri decât a dat. Dar-ar rugina... oare așa se simțea și Wax, acum că începeau să treacă anii și peste el?

S-a rostogolit în lateral, prin mâzga de pe fundul tubului uriaș în care se aflau. Ajuns astfel în celălalt capăt al bulei de

viteză, a ieșit pe jumătate din ea — din fericire însă, câtă vreme o atingeai, aveai parte de puterile ei.

O mișcare din locul în care Wax lupta l-a făcut pe Wayne să se ferească. Wax însuși a trecut în zbor pe lângă el și a ieșit complet din bula de viteză. La naiba... Asta aveau de gând să-i facă celuilalt individ.

Wax a încremenit pe loc, atârnând în aer cu o grimasă întipărită pe față, cu arma atârnându-i între degete în fața lui, cu franjurile pelerinei fluturându-i în jur.

Hopa, s-a gândit Wayne.

Un pumn de monede l-a izbit în clipa următoare.

— Hai, mă, Dumad! a zis falsul Wayne, întorcându-se. Îmi strici distracția. *Eu* ar trebui să-i fac ăstuia de petrecanie.

— Ești ineficientă, Getruda, a spus Dumad. Tu te joci cu el. N-ai altceva de făcut decât să-l lovești de mai multe ori, până rămâne lat.

Și a subliniat ideea aruncându-i încă un pumn de monede în față lui Wayne, doborându-l la pământ.

Dar-ar rugina... Era nasol. Wayne s-a vindecat, dar a făcut-o încet — puterea de vindecare îi slăbise periculos de mult. Prin urmare, trebuia să și-o economisească.

— Hei, mortăciune, a zis el mormăind. Pun pariu pe cincizeci de cartușe că ies viu din lupta asta.

Era un moment potrivit pentru un pariu. Pentru că, într-o situație de genul ăsta, Wayne trebuia să încerce o mișcare cu adevărat disperată.

Adevărul.

S-a ridicat în picioare, împleticindu-se, apoi și-a lipit spinarea de peretele rotunjit al tunelului.

— Crezi că mă cunoști? a șoptit Wayne. Crezi că știi prin câte am trecut?

Dumad s-a uitat la el, apoi a *Împins*. Și, dar-ar rugina, ăsta era atât de puternic, încât putea să afecteze metalele din *interiorul* corpului lui Wayne. Era o nebunie să treci prin așa

ceva — Wayne a fost aruncat în spate de monedele înfipte în el. Dar-ar Rugina și Năruirea... era o putere despre care se spunea că ar fi avut-o Războinicul în Ascensiune.

Ăștia *chiar* trișau. Nu era de mirare că Wax pierduse lupta. Nu era de mirare că Wayne o pierduse practic pe a lui — partea cu duelul, cel puțin. Dar dacă putea să le distragă atenția...

A icnit când a fost Împins. Apoi a făcut un pas înainte, simțind monedele cum îl sfâșiau pe dinăuntru. A mai făcut un pas în față, opintindu-se împotriva Împingerii.

Falsul Wayne a ezitat, lăsând bastoanele jos. El a privit-o în ochi.

Apoi a zâmbit larg.

— N-ai cum să-mi faci mie vreun rău, a șoptit el, schimbându-și accentul. Nimic nu mă poate răni mai mult decât m-a rănit deja viața. N-ai cum să mă omori. Sunt deja mort. De ani întregi sunt mort, surioară.

Și a mai făcut un pas în față. Cei mai mulți nu observau schimbarea de accent. Micile ondulații de ton ale cuvintelor. Dar oamenii te judecau din cauza lor. Creierele lor asociau accentele cu înțelesurile.

Părând tulburat, Dumad s-a încruntat, apoi a ridicat mâna și a Împins mai tare. Wayne a alunecat în noroi, iar monedele l-au sfâșiat și mai aprig. Apoi a mai făcut un pas, schimbându-și și mai mult accentul. Și-a luat fața cea mai entuziastă, cu ochii mari. Și-a preschimbat vocea într-una nefirească. Îngrozitoare. Parcă desprinsă dintr-un coșmar. Potrivită cu accentul acelui fals Wayne, dar îngrozitoare. Precum accentul pe care-l auzea la părinți și rude. Doar că era pocit.

Wayne nu avea nevoie de pălărie pentru ăsta.

— E ușor să faceți ceea ce faceți, căci vouă puțin vă pasă! a mârâit Wayne către cei doi, căscând ochii și mai mari. Câtă vreme vă puteți preface. Dar durerea aia adevărată apare când îți dai seama ce ești. Ce ai făcut. Când te trezești în fiecare dimineață și știi că nu ești bun de nimic.

Aia-i durere. Restul? Ce-mi faceți *voi*? Păi, asta nu-i decât o mică distracție.

— Ești... a început Dumad, dar s-a oprit când l-a văzut pe Wayne afișând un zâmbet larg.

— Mulțumesc, a zis Wayne, că l-ai aruncat pe Wax de-aici. Așa vă am și eu câteva clipe doar pentru mine.

În cele din urmă, monedele i-au ieșit lui Wayne prin spinare, determinându-l să se arunce în față cu o mișcare bruscă. S-a aruncat la pământ. Pentru că în timpul expunerii sale — ceea ce a făcut să le atragă atenția doar asupra lui — coborâse bula de viteză. Iar ei nici măcar nu observaseră.

Din lateral, Wax i-a tras un glonț ucigaș-de-ceață drept în față falsului Wayne. Explozia secundară s-a produs o clipă mai târziu, împrăștiindu-i jumătate din craniu. Wax a tras un al doilea foc de armă și l-a nimerit pe Dumad în piept chiar când acesta se întorcea, străpungându-i spinarea.

Incredibil, Monedăzvârlitorul n-a căzut. Cositor. Oare individul ardea *cositor* ca să scape de răni? Câte țepușe avea ăsta, și de ce nu-l lăsaseră pe Armonie să preia controlul asupra lui?

Din păcate, bărbatul a rămas în picioare și s-a ferit de următoarele gloanțe. A smuls un grilaj din tavan, lăsând lumina soarelui să pătrundă prin el, apoi l-a apucat pe falsul Wayne plin de sânge și s-a împins cu ajutorul unei monede.

Cei doi s-au propulsat în sus și au ieșit din tunel. Unul cu o gaură în piept care nu părea să doară cât ar fi trebuit, cealaltă cu jumătate de cap lipsă. S-ar fi putut să moară, dar Wayne nu era sigur. Împușcăturile-n cap erau înșelătoare. Te puteau termina, dar totul depindea de gravitatea rănii.

Probabil că Wax ar fi trebuit să mai bage niște gloanțe în ei în timp ce fugeau, dar bărbatul părea că ieșise destul de șifonat din luptă. Răsuflând adânc, s-a prăbușit pe spate, rezemându-se de peretele tunelului. Fuseseră cât pe ce să piardă această luptă. Fuseseră foarte aproape.

Wayne s-a ridicat împleticindu-se în picioare, cu dureri în tot corpul, și și-a folosit vindecarea pentru a închide rănile produse de monede.

Dar durerile au rămas. A fost nevoit să-și întrerupă vindecarea ca să-și păstreze ultimul strop de energie din metalminte. Dar-ar rugina...

S-a întors și s-a îndreptat greoi spre Wax, cu hainele pline de sânge și de noroi. Ciudat, dar hainele lui Wax erau destul de curate — abia atinse de murdăria de pe podea.

— Hei! Tu cum mama naibii ai reușit să nu te umpli de noroi? Te-am văzut cum te-ai tăvălit pe jos.

— M-am împins cu un glonț când m-am tăvălit, a spus el ducându-și o mână la umăr și gemând ușor. Bună treabă cu diversiunea aia. Și, privindu-l pe Wayne în ochi, a continuat: Tu ai vorbit serios când ai zis ce-ai zis?

— Neee, firește că nu, a spus Wayne ferindu-și privirea.

Se simțea stors de vlagă, fir-ar să fie... Și scârțâia din toate încheieturile. Ca o podea călcată de atâtea ori încât i se hâțânau toate scândurile.

— Wayne...

— Nu e momentul, prietene, a spus el întinzându-se pe jos. Dar-ar rugina... că tare bătrân mă mai simt! Și n-ar trebui, căci eu sunt cel sprinten!

Wax s-a așezat lângă el, pe o bucată de beton uscat.

— Ai treizeci și nouă de ani, Wayne. Te ajunge și pe tine vârsta...

— M-ai molipsit, aia ai făcut, a bombănit Wayne. Când lucram cu Marasi nu m-am simțit niciodată bătrân!

— Te-am molipsit... de *bătrânețe*?

— Să mor de nu...

— Este ridicol, chiar și pentru tine.

— Ba deloc. Când ai început să te crezi bătrân, mi-ai băgat și mie-n cap treaba asta. Ideile-s contagioase, Wax! a zis Wayne bătându-se pe creștet. Mai ceva ca bolile!

Și-au mai tras răsuflarea câteva clipe. Din păcate însă, nu aveau timp de pierdut.

— Ăia știu sigur că am găsit tunelul, a spus Wax. Dacă e vreun laborator la capătul lui, în timp ce vorbim curăță tot.

Wax a aprobat din cap și s-a ridicat în picioare cu greutate. A întins o mână ca să-l ajute pe Wayne.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă, a spus Wax. Despre tine. Și despre cum te-ai simțit în ultima vreme.

— Sigur. Bine. Îmi place să stau de vorbă. Dar mai târziu.

Mai târziu era *întotdeauna* mai bine.

Împreună, au înaintat.

— Am nenorocit-o pe femeie, a spus Wax. Crezi c-am omorât-o?

— Depinde. Cum ți-a mai mers cu norocul în ultima vreme?

— Rău de tot, a recunoscut Wax. Dar măcar știm că suntem pe drumul cel bun. Altfel nu s-ar fi străduit ăștia atât să ne oprească.

— Da, sigur, a zis Wayne. Eu mă bucur c-am scăpat de canion, dar ce e mai greu abia acum începe. Platoul, care-o să te-nghită. Nu uita să-l sufoci din interior.

— O să-mi dau toată silința.

50

Marasi a improvizat rapid un plan — singurul pe care și-l permiteau. Rază-de-lună și SufletBinar au rămas aproape de fereastră, gata să o spargă și să intre. Marasi și-a croit drum spre partea din față a clădirii pentru a pune o grenadă lângă ușă. Bula de încetinire avea să funcționeze dincolo de zid, prinzându-i pe cei doi paznici dinăuntru ca într-o cursă. Însă în timp ce-și încărca arma, Rază-de-lună s-a furișat pe lângă peretele lateral al clădirii dreptunghiulare și s-a apropiat cu pași repezi de Marasi.

— S-au mișcat paznicii, a șoptit ea printre dinți. Iau măști de gaze dintr-un coș de lângă savanți.

Dar-ar rugina... Nu-i putea lăsa să dea drumul la gaz.

— Intrăm acum, a șuierat Marasi. Acoperă-mă în caz că nu funcționează grenada.

Rază-de-lună a aprobat din cap, iar Marasi a deschis ușa cu o lovitură de picior și a aruncat grenada spre un grup de oameni din colțul din stânga, aproape de fereastra de la care spionaseră ea și ceilalți.

Scuze, SufletBinar, a gândit ea, știind că suflul exploziei avea să-l prindă și pe el. A țintit ca lumea, iar grenada a ricoșat de pe o masă de laborator și a căzut pe podea, în apropierea grupului de paznici și oameni de știință.

Cei doi paznici au sărit imediat într-o parte. Unul a alunecat peste masă, celălalt a luat-o la goană spre partea din față a camerei. Unul dintre oamenii de știință se afla și el în zonă și — din păcate — a sărit surprins în lateral.

Când s-a activat grenada, i-a prins doar pe doi dintre savanții cu măști de gaze. Din fericire, printre ei se număra

și cel care avea cutia din tablă cu avertismente pe ea, probabil conținând tabletele cu otravă.

Grenada lui Marasi avea să-i țină încremeniți. Dar în momentul acela trebuia să se ocupe de ceilalți *fără* să declanșeze alarma. Savantul liber făcea grimase de spaimă și tresărea în colțul camerei, așa că Marasi a alergat înainte și i-a trosnit una peste braț unui paznic cu patul puștii. Rază-de-lună era în spatele ei — spera să se ocupe de celălalt paznic, deoarece bărbatul pe care-l atacase Marasi s-a hotărât să se izbească în ea, împingând-o într-o masă plină de recipiente.

A icnit când și-a înfipt propria pușcă până aproape de gâtul ei. Vasele din sticlă s-au făcut țăndări prin toată încăperea, iar ceva din ea a intrat în panică. Partea care, după atâția ani, încă-și făcea griji că nu era suficient de bună și nu avea ce căuta acolo.

Latura aceea a ei era mult mai tăcută decât fusese înainte. Pentru că ea *chiar* avea ce căuta acolo. Era operațiunea *ei*. Și deși bărbatul acela era mai puternic decât ea, nu era decât o brută de cea mai joasă speță. Antrenamentul învingea forța.

Și-a mutat greutatea pe celălalt picior, apoi a dat drumul puștii și a pășit în lateral cu piciorul stâng, mutând greutatea — și forța — bărbatului. În timp ce el se împleticea, ea s-a eliberat din strânsoare, s-a rotit în jurul lui și l-a izbit cu fața de blat.

Și-a recuperat pușca, aruncându-i o privire lui Rază-de-lună, căreia-i era din ce în ce mai greu. Îl dezarmase pe paznicul cu care se lupta, dar acesta, la rândul lui, o lipise de perete. În timp ce Marasi privea scena, peretele s-a distorsionat, iar o ușă a apărut din senin în spatele lui Rază-de-lună.

Marasi abia a apucat să zărească sigiliul din mâna lui Rază-de-lună, în timp ce ușa se deschidea, iar femeia cădea pe spate prin ea — luându-l prin surprindere pe paznic, care a strigat în timp ce ea-l trăgea la pământ. Rază-de-lună i-a tras un cot în figură ca să-i curme strigătul, așa că Marasi l-a terminat pe paznicul ei cu un pat de pușcă în mutră, după care s-a întors să se ocupe de savantă, care...

Distrugea probe? Marasi a tras o înjurătură și s-a îndreptat împleticindu-se spre femeie, trăgând-o de lângă coșul de gunoi în care aprinsese un foc. Marasi a lovit coșul cu piciorul, împrăștiind caietele și foile carbonizate din el.

— Marasi! a strigat Rază-de-lună.

Dar-ar rugina... Savanta găsise un cuțit mare și se năpustise spre Rază-de-lună. În timp ce aceasta se chinuia să se lupte cu paznicul — care încerca s-o apuce —, savanta a ridicat cuțitul.

Gândindu-se o clipă, Marasi a ridicat pușca și a tras, omorând-o pe savantă cu un glonț bine țintit. Împușcătura a răsunat în tuneluri ca un strigăt de condamnare. În mod sigur avea să-l audă cineva.

Rază-de-lună l-a terminat pe paznicul cu care se lupta cu propriul cuțit, apoi a dispărut din câmpul vizual în timp ce ușa pe care-o crease se făcea nevăzută. Marasi s-a așezat pe podea și a scos un geamăt ușor, cu bariera sclipitoare a bulei sale de încetinire la doar treizeci de centimetri distanță. Își asumase riscul să salveze oameni. Știa ce o așteaptă. Dar în clipa aceea, operațiunea lor era periclitată.

Nu lăsa ca totul să fie în van, s-a gândit ea, forțându-se să se ridice în picioare. În timp ce bula de încetinire cobora, a îndreptat pușca spre cei doi oameni de știință.

— Dacă faceți vreo mișcare să deschideți cutia aia, a spus ea, vă omor. Îmi merge foarte prost azi, deci în locul vostru aș lua amenințarea în serios.

Savantul care avea cutia cu tabletele cu gaz otrăvitor a pus-o cu grijă jos, apoi au ridicat amândoi mâinile în sus și au făcut un pas înapoi. Rază-de-lună a intrat o clipă mai târziu și s-a apucat să-i lege. SufletBinar a intrat împleticindu-se în urma ei, sprijinindu-se de cadrul ușii pentru a nu-și pierde echilibrul.

— Se pare că am intrat în conflict cu puterile tale, i-a spus el lui Marasi.

— Îmi cer scuze, a zis ea.

— Observ doi paznici neutralizați, a spus el. Și o savantă moartă. Deci operațiunea a decurs bine?

— Marasi a fost nevoită să o împuște, a zis Rază-de-lună strângând legăturile savanților, ca să mă salveze pe mine. Eu am stricat totul.

— Nu, a spus Marasi. Eu am fost de vină că nu am sărit destul de repede în ajutor.

— Faptul e consumat, a zis SufletBinar. Ar trebui să avem grijă de prizonieri și să ne asigurăm o cale de ieșire. Ce-i cu paginile alea arse?

— Au distrus probe, a spus Marasi. Presupun că aveau legătură cu modul în care reușeau Hemalurgia. N-am putut salva nimic, așa încât...

Rază-de-lună și-a tras nasul.

— Chestia aia pare a fi coperta unei cărți. Ai salvat destul de mult din ea.

— Dar nimic din ce e scris, a spus Marasi.

— Pot rezolva totul mai târziu, a zis Rază-de-lună, cu un sigiliu.

A luat rămășițele arse și le-a îndesat în sacul ei.

— SufletBinar are dreptate. Probabil ar trebui să începem operațiunea de evacuare — focul ăla de armă o să-i atragă pe toți aici, în cel mai scurt timp.

— Evacuare? a întrebat Marasi. Entrone spunea c-o să ajute o forță invadatoare să atace. Rază-de-lună, oare chiar pot ajunge trupe inamice la noi... din altă lume?

— Probabil pătrund prin Umbremar, a spus Rază-de-lună. O dimensiune ce se suprapune cu a noastră. Așa am ajuns eu și SufletBinar aici.

— Autonomie are acces la... niște soldați foarte bine pregătiți, a spus SufletBinar. Greu de stăpânit. Periculoși când sunt dezlănțuiți. Le cunosc personal puterea distructivă. Deși sunt mai speriat de bomba aia, iar o invazie din partea forțelor lui Autonomie ar putea fi catastrofală. Din fericire, verticalitatea

locală — portalul prin care se ajunge în această lume — e mult în sud și e supus unor controale riguroase.

— Altfel nu se poate? a întrebat Marasi.

Cei doi s-au uitat unul la celălalt.

— Există planete, a spus Rază-de-lună, pe care Autonomie a creat asemenea portaluri pe neașteptate, contrar tuturor legilor mecanicii înțelese de noi. Nu m-ar surprinde să aflu că face ceva asemănător și aici, sau că va face curând. Oferă armatei sale o oportunitate de atac.

Așa încât, dacă Wax reușea să dezamorseze bomba, avea să urmeze o invazie. Marasi a tras adânc aer în piept. Încă un motiv pentru care nu puteau fugi — trebuiau să afle ce avea să se întâmple cu armata aceea. Dar pentru moment a descuiat și a deschis ușa celulei, aruncând lumină asupra prizonierilor zdrențăroși. S-au ferit de lumină precum nălucile-de-ceață în noapte.

— Eu sunt Marasi Colms, a spus ea căutându-și legitimația prin buzunar. Secția de Poliție din Elendel.

— Oh, slavă Supraviețuitorului! a spus un bărbat, pășind împleticit în față și apucând-o de mână.

Era într-un costum frumos cândva și avea câteva smocuri de păr pe capul chel. Oare... îl recunoștea de undeva?

— Sunteți implicat în viața politică a Bilmingului, a spus ea. Ați fost consilier local în Senat.

— D-da, s-a bâlbâit el. Pielle Fromed. Am fost șeful partidului din opoziție pentru Consiliul din Bilming. Încă sunt... cred...

În mare parte, ceilalți păreau a fi oameni obișnuiți, dar în spate se afla o terrisiană cu părul creț. Era... da, era proprietara unui ziar important, nu? Editoarea ziarului *Seasons*? Marasi fusese intervievată de oamenii ei mai devreme în anul acela... Era un ziar care se dovedise înțelegător față de interesele Elendelului.

Dar-ar Dăinuirea... Entrone nu doar că făcuse experimente pe cetățenii lui, ci și pe opozanții săi politici. Era o mișcare

şocant de îndrăzneaţă. Oare cum făcuse ca toţi oamenii ăia să dispară fără să prindă nimeni de veste?

Editoarea de la *Seasons* a acceptat ajutorul lui Marasi în timp ce Rază-de-lună îi conducea pe captivi în camera principală.

— Auziţi, a zis femeia, eu cred că ăştia au ceva armată! Eu... am tot luat notiţe...

Aproape că a leşinat în timp ce Marasi o ajuta să stea în picioare. Dar i-a pus lui Marasi un caiet în mâini.

— Nu-i mare lucru aici. Dar trebuie *neapărat* să mă credeţi!

— Vă cred, a spus Marasi. Suntem aici ca să-i oprim.

— Găsiţi un loc numit Comunitatea, a zis ea. Acolo cred că au barăcile.

— Îi vom opri, a promis Marasi, conducând-o la ceilalţi. Trebuie neapărat să-i scoatem pe oamenii ăştia de aici, i-a spus ea lui SufletBinar. Imediat.

Împreună, i-au scos pe bieţii prizonieri din cameră. Se mişcau încet, erau obosiţi şi subnutriţi. Le-a luat periculos de mult timp să-i ducă pe toţi în tunel. Iar în vreme ce Marasi îi conducea spre lifturi, a auzit zgomote din direcţia aceea.

Cu un sentiment de groază, a văzut vreo douăzeci de paznici — de fapt, soldaţi; probabil ceî care stătuseră de pază în clădirea de deasupra — îngrămădindu-se la cotul tunelului.

De la o infiltrare liniştită se trecuse la un război în toată regula.

51

Când au dat peste grupul lui Marasi, soldaţii din Set s-au organizat imediat după cotul tunelului. Din fericire, Marasi şi echipa ei au câştigat astfel câteva clipe preţioase — inamicul nu ştia cu ce se confruntă, aşa că a adoptat o poziţie defensivă.

Marasi i-a condus pe foştii prizonieri înapoi în încăpere, deşi pereţii şubrezi din rigips nu aveau să-i protejeze de focurile de armă.

Însă SufletBinar a îngenuncheat, punându-şi ambele mâini pe podea.

— Rază-de-lună, a spus el, o să am nevoie de mai mult combustibil. N-o să-mi ajungă apa pentru asta.

Ea a scos repede unul dintre borcanele strălucitoare şi i l-a aruncat. Un fir de cristal a început să crească dinspre el în jurul borcanului, desfăcând capacul. Cristalele au început să crească mai repede — în câteva clipe, ridicase în faţa lor un zid de rozită înalt până la piept.

Focurile de armă au răsunat în celălalt capăt a tunelului, moment în care foştii captivi au început să strige, în timp ce se înghesuiau înapoi în încăpere. Cu puşca în mână, Marasi s-a aruncat înspre fortificaţia improvizată de SufletBinar lângă Rază-de-lună. Şi a aruncat o privire peste mormanul de rozită — pe ăsta îl făcuse opac, probabil pentru a da inamicului cât mai puţine informaţii. S-a pitit din nou când un glonţ a smuls câteva aşchii din fortificaţie. SufletBinar era evident nevoit să se concentreze pentru a ţine ridicată o barieră de asemenea dimensiuni. Se aşezase pe podea, cu picioarele încrucişate şi pumnii strânşi, cu încheieturile lipite în faţă, şi cu capul plecat. Piatra-cristal crescuse peste braţele lui într-un mod ciudat.

— Poți deschide o ușă în pământ? a întrebat Marasi întorcându-se spre Rază-de-lună. S-ar putea să existe tuneluri sub noi.

Rază-de-lună a clătinat din cap.

— Chiar dac-ar fi, grosimea pietrei e prea mare pentru sigiliul meu.

— Eu cred, domniță Marasi, a spus SufletBinar, c-ar trebui să-mi dați voie să iau oamenii pe care i-am eliberat și să-i duc în grabă spre ieșire. Mi se pare că soldații ăștia păzeau platforma de încărcare de deasupra noastră. Deci dacă reușesc să trec de ei, i-aș putea duce pe civili într-un loc sigur.

— Ar fi bine, a spus Rază-de-lună. Marasi și cu mine putem scăpa ascunzându-ne în complexul de tuneluri — iar inamicul s-ar putea să fie atât de concentrat asupra voastră și a evadării voastre, încât să nu ne observe.

— Nu pot permite așa ceva, a spus Marasi, în timp ce gloanțele șuierau pe deasupra. SufletBinar, acolo sunt pe puțin douăzeci de soldați. Nu le poți face față de unul singur. Fără supărare, dar tu abia ești în stare să mergi pe un coridor fără să te sprijini.

— Nicio supărare, a zis el, cu vocea estompată de rozita care continua să crească pe el — și, dintr-un motiv necunoscut, *în jurul lui*. În schimb însă... fără supărare, *my lady*, dar cred că-l subestimați pe Silajana.

Rozita l-a acoperit cu totul, formând un bolovan transparent în jurul lui. Cu capul plecat, cu centura la locul ei, încă era perfect vizibil prin piatra trandafirie, în poziția lui cu picioarele încrucișate. Marasi s-a încruntat în timp ce piatra continua să se extindă cu rapiditate. Dimensiunea și viteza cu care se forma structura aceea păreau a avea nevoie de ajutorul substanței strălucitoare din borcan, care secătuia pe măsură ce rozita creștea.

În părțile laterale ale bolovanului s-au format umflături, ca niște... bolovani mai mici? Doar că erau mai lungi. Apoi au mai apărut doi în partea din spate-jos a bolovanului. Marasi și-a aplecat capul, cu spatele spre movila-fortificație, cu pușca pe

genunchi. De fapt, bolovanul mai mic care se forma în partea de sus aproape că luase forma unui... unui...

Au apărut degete groase din piatră în vârful celor două protuberanțe din lateral, apoi s-au întins niște brațe masive din rozită, iar piatra s-a frecat de podeaua din piatră în timp ce în partea de jos creșteau genunchii și labele picioarelor. Cu SufletBinar în mijloc, arătarea s-a ridicat în picioare — un colos din piatră de vreo patru metri. Cristalul nu s-a îndoit, dar și-a format articulații, ca o armură.

Un om din piatră, ca o creatură mitologică, cu cap, umeri largi și picioare ca niște trunchiuri de copac. SufletBinar stătea în mijlocul ei, cu picioarele încrucișate și pumnii lipiți unul de celălalt în față. Dar a înălțat capul și a deschis deodată ochii, care străluceau ușor, în timp ce creația lui se desprindea de firele de cristal care-o țineau legată de pământ.

Fortăreața a început să se dezintegreze imediat, dar atenția soldaților era atrasă de monstruozitatea din piatră care înainta spre ei, atingând cu capul tavanul tunelului. Focurile de armă s-au intensificat, gloanțele ricoșând din masa de piatră. Pe SufletBinar nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin. A pășit în fața lui Marasi și a deplasat mâinile construcției sale în față, făcând să-i crească din ele ceva.

— Iată! a zis el, iar vocea i-a răsunat în întreaga cavernă. Prin harul lui Silajana, Suna, Vishwadhar și al celor Douăsprezece Eteruri Primordiale, eu sunt Sanvith Prasanva Maahik va Sila, Mare Legat-prin-Eter al celor douăsprezece regate, Raj al Curții de Coriandru. Iar acești oameni se află sub protecția *mea*.

Pentru a-i sublinia cuvintele, un buzdugan uriaș se forma din rozită între degetele lui de piatră — cu un bulb uriaș la un capăt, precum acela al unei lalele. L-a lăsat să cadă cu o detunătură pe piatra de sub el, făcând pământul să se cutremure.

Unii soldați au continuat să tragă. Alții au rupt-o la fugă. Din construcție săreau țăndări, dar găurile se astupau imediat. Borcanul de Învestitură pură — încă pe jumătate plin — fusese

năpădit de rozită și era în spatele siluetei masive din piatră, iar strălucirea sa îl lumina pe SufletBinar din spate.

— Silajana îmi cere să vă previn, a anunțat el, că ați primit în dar această șansă de a renaște pentru a binecuvânta, încuraja și întări pe cei din jurul vostru. Prin faptele voastre de astăzi, dovediți că darul acesta s-a risipit. Dacă astăzi sunteți distruși în timp ce vă opuneți acțiunii mele de a-i apăra pe acești nevinovați, vă respingeți marea binecuvântare — și s-ar putea să nu mai primiți șansa de a renaște multe, multe secole de acum înainte. Aruncați armele și lăsați-ne să trecem sau, de nu, veți îndura mânia mea!

Chiar știa să vorbească. Rază-de-lună a apucat-o pe Marasi de umăr, făcându-i semn să se retragă dincolo de clădirea în care se ascundeau civilii. Dar pentru moment, Marasi rămăsese încremenită, fixând cu privirea construcția lui SufletBinar care ridica buzduganul.

— Se pare, a anunțat el, că oferta mi-a fost refuzată. În schimb, oferta voastră privitoare la un conflict este acceptată. Pregătiți-vă!

Și în clipa aceea s-a năpustit de-a lungul coridorului, făcând pământul să se cutremure la fiecare pas.

În cele din urmă, Marasi s-a lăsat trasă înapoi de Rază-de-lună. În clădirea șubredă — în vacarmul focurilor de armă, țipetelor și al pietrei ce se lovea de piatră —, le-a spus prizonierilor să se înarmeze și să-l urmeze pe SufletBinar spre ieșire.

După care Marasi și Rază-de-lună au ieșit și au pornit-o în grabă pe coridorul principal, găsind un pasaj întunecat prin care să se strecoare. Sperau ca astfel să reușească să se ferească de orice întăriri ar fi venit prin pasajul principal.

— Oare reușește să-i scoată, ce zici? a șoptit Marasi în timp ce — folosindu-se de lumina unuia dintre cele două borcane rămase — își croiau drum prin complexul de tuneluri. Marasi a observat un indicator care arăta spre COMUNITATE.

— SufletBinar e cea mai mare şansă pe care o au, a răspuns Rază-de-lună. Cred că se descurcă. Are Învestitura pură — şi câtă vreme o are, va fi aproape invincibil. Poate micşora sau mări colosul după bunul său plac, ca să poată trece prin coridoarele mai mici. Dacă ăştia încearcă să întrerupă alimentarea cu curent electric, poate chiar să împingă liftul până sus — sau poate face unul nou din rozită.

Din spate au răsunat şi mai multe focuri de armă. Marasi spera că civilii se înarmaseră şi trăgeau pentru a-şi asigura retragerea. Era convinsă că auzise mai mulţi paşi şi strigăte venind din tunelul principal.

Rază-de-lună s-a uitat în urmă şi a zâmbit.

— Stai liniştită, a zis ea. O să se descurce. Şi exact de asta avem nevoie. Prasanva e un adevărat *artist* la distragerea atenţiei atunci când îşi pune în cap să facă asta.

— Eşti dispusă să mergi înainte? a întrebat Marasi.

— Dacă există într-adevăr o verticalitate aici, a spus ea, atunci... da. Oricât aş vrea să ies de aici cu informaţiile astea, protejarea planetei are prioritate. — A ezitat o clipă. — Eu nu mă prea pricep la chestia asta cu gânditul pe scară largă. Am petrecut prea mult timp având grijă de mine şi de propriile interese. Scuză-mă dacă par prea concisă sau repede dispusă să mă retrag.

Marasi a aprobat din cap, observând în acelaşi timp lumină în faţă. S-a furişat încet, iar Rază-de-lună a acoperit borcanele din rucsac. Împreună s-au apropiat de un alt tunel, luminat de lămpi de miner. Tunelul natural dispărea în dreapta, dar în stânga, piatra avea o structură diferită. Marasi a arătat spre secţiunile cu piatră colţuroasă de pe tavan şi pereţi.

— Au detonat aici, a şoptit ea. Secţiunea asta au deschis-o şi au extins-o.

Rază-de-lună a arătat spre un alt indicator. Comunitatea, orice-ar fi fost ea, putea fi găsită în direcţia aceea. Marasi spera din tot sufletul că Gave şi Set nu erau *într-atât* de zeloşi încât să

lase armatele lui Autonomie să pătrundă înăuntru. Păruse cel puțin ezitant. Oricât de linguşitor ar fi fost individul, până şi el îşi dădea seama că era o situaţie extremă. Dar părea epuizat. De parcă nu se mai simţea în stare să lupte ori să se opună.

În timp ce se furişau mai departe prin tunelul detonat, Marasi a fost smulsă din gândurile ei. Oare sunetele veneau din tunelul din spatele lor? Se ţinea ceva după ele?

Şi Rază-de-lună părea că auzise sunetele, deoarece s-a întors să se uite în direcţia aceea. Au schimbat câteva priviri şi au luat-o repede înainte, sperând să nu le ajungă din urmă chestia aia, orice ar fi fost ea.

52

În timp ce Wax și Wayne se apropiau de capătul tunelului, Wax și-a observat prietenul trăgându-și nasul și rămânând în urmă. În lumina care pătrundea prin găurile unui capac de canal pe lângă care treceau, Wax a văzut că lui Wayne i-au apărut deodată cearcăne sub ochi.

— S-ar putea să nu fie cel mai potrivit moment ca să-ți faci rezerve de sănătate, a șoptit Wax.

— Am cam rămas fără, a bombănit Wayne. Cred c-o să am nevoie de fiecare strop pe care-l pot aduna. Ori așa, ori mor împușcat de careva într-una din zilele astea. Mă ia cu groază, pe bune. Nu știu cum faceți voi față... — A făcut o pauză. — Dacă se lasă cu vreo încăierare, eu o să mă opresc. Ca să mai bag niște sănătate-n mine cât iau o gură de aer, mă înțelegi?

Wax nu a zis nimic. Era vorba mai mult de liniștea sufletească a lui Wayne decât de o chestiune de ordin practic. Wayne nu avea să reușească să strângă ceva în timpul pe care-l aveau la dispoziție. Un Feruchimist trebuia să strângă rezerve de sănătate timp de câteva luni ca să obțină o metalminte plină.

Urmele de cauciucuri se opreau la capătul tunelului, unde tubul uriaș de beton dădea înspre ocean. Wax era obișnuit cu apele relativ sigure și liniștite ale docurilor din Elendel — unde valurile erau atât de line, încât aveai impresia că ești pe un lac mare. Acolo, pe promontoriul ocupat de Bilming, apele se întretăiau și se învolburau, izbindu-se de stânci. Nici nu era de mirare că flota din Bilming ajunsese să fie alcătuită din asemenea monstruozități metalice. Le vedea înșirate în depărtare, șase nave de război cumplite, alimentate cu petrol, fiecare mai mare decât cea dinainte.

Era ciudat să te gândeşti că, până şi combinate, reprezentau o ameninţare neînsemnată în comparaţie cu bomba pe care o căuta Wax. Toată munca depusă pentru a crea arme de război invalidată de o singură descoperire.

A făcut un gest spre o ultimă trapă şi scară, care probabil duceau la laborator. De îndată ce el şi Wayne au ieşit pe o stradă de lângă docuri, o uşă s-a trântit în apropiere. Wax s-a răsucit pe călcâie, cercetând cu atenţie depozitele.

— Acolo, a zis Wayne arătând cu degetul. A treia în jos. Cineva se şi uita pe fereastră.

Cei doi şi-au aruncat o privire, apoi s-au adăpostit, iar de la fereastră au izbucnit focuri de armă. Arme şi gloanţe convenţionale, din câte-i spunea vederea de oţel.

Fără arme de aluminiu, a gândit Wax. *I-au trimis pe Allomanţii ăia să se ocupe de noi, dar n-au avut timp să se pregătească altfel. S-ar putea ca în cele din urmă să le-o fi luat înainte.*

Şi-a sporit greutatea cu metalmintea, apoi a împins următoarea rafală de gloanţe laoparte — aruncând cartuşele înapoi prin pereţii din lemn şi ferestrele din sticlă. Au urmat înjurături, care le-au dat ocazia să se apropie împleticindu-se. Wayne a aprobat din cap, iar Wax şi-a sporit greutatea şi a lovit întreaga clădire cu o Împingere-în-oţel, ancorându-se în spate.

Peretele s-a cutremurat, iar o parte din el a fost smulsă din cuie şi desprinsă de cadrul unei ferestre. Wayne a sărit prin gaură şi a pus la pământ câţiva dintre oamenii înarmaţi aflaţi înăuntru. Wax l-a urmat, cu Răzbunătorul ridicat, iar trei focuri de armă bine ţintite i-au doborât pe pistolarii la care Wayne nu reuşea să ajungă. În timp ce se luptau, un camion şi-a turat motorul şi, scrâşnind cauciucurile, a ţâşnit din cealaltă parte a depozitului. Wax a mai zărit cu coada ochiului alte două camioane în faţa lui. Un mic convoi care se pierdea în noapte.

Examinând rapid încăperea cea mare, a aflat o întreagă poveste. Mese şi utilaje de laborator desfăcute cu înverşunare.

Resturi pe podea. Foi de hârtie rupte și încă prinse cu capse în colțurile de unde fuseseră smulse în grabă. Lanțurile ce atârnau dovedeau că acolo se construise ceva, în mijlocul acelor mese.

Nu se așteptaseră ca Wax să îndrăznească să dea o spargere la Casa Argintie sau să găsească tunelul. Acum era doar cu un pas în urma lor.

Wax s-a năpustit pe urma camionului, reducându-și greutatea și zburând pe porțile imense ale garajului pentru a urmări camionul în timp ce vira după încă un colț, cu scrâșnet de cauciucuri, aproape răsturnându-se din cauza vitezei.

Wayne avea să se ocupe de rătăciți. Wax trebuia *neapărat* să afle ce era cu camioanele alea.

S-a avântat în aer, câștigând altitudine, și a văzut ultimele trei camioane îndreptându-se spre centrul orașului. Prea trecuse toată ziua într-o continuă alergătură, încercând să pună cap la cap intrigi aflate în mișcare de ani întregi. Se săturase de jumătăți de răspunsuri, se săturase să se simtă de parcă ar fi fost cu o sută de pași în urma surorii lui.

În momentul acela avea soluții la îndemână. În acele camioane erau răspunsuri adevărate, poate chiar bomba în sine. Chiar de-ar fi fost să fie victima unei gropi pline de cenușă, și tot n-avea să-i lase să scape.

S-a împins într-un capac de canal, câștigând altitudine. De acolo, felinarele stradale — care abia începeau să se aprindă în timp ce soarele se apropia de orizont — i-au devenit ancore, ca niște pietre pe care pășești pentru a trece o apă. A împins în două deodată, apoi a început să se folosească de clădiri ca de niște ancore enorme. Apoi de o mașină în mișcare, pentru a câștiga și mai multă viteză, folosindu-se de inerția ei.

Aerul șuiera — apoi a vuit — pe lângă el, iar franjurile mantiei de ceață șfichiuiau și plesneau. Ritmul frenetic l-a ajutat să ajungă din urmă cele trei camioane, chiar dacă mergeau cu viteză pe autostradă. Tocmai ajunsese la ultimul din coloană,

când s-a deschis o ferestruică a uşii din spate, făcând loc ţevilor câtorva arme automate — din aluminiu.

Au păstrat armele bune pentru ei în timp ce fugeau. A urmat o ploaie de gloanţe din aluminiu. Wax se mişca din instinct. Felul lui de a se purta de până atunci fusese mult prea direct, transformându-l într-o ţintă uşoară.

S-a ferit în timp ce gloanţele trosneau în aer. A ieşit brusc de pe autostradă şi a sărit peste maşini pline cu civili speriaţi, apoi s-a adăpostit între două clădiri. Acolo s-a oprit dintr-odată, cu bocancii înfipţi în asfalt, cu franjurile încă fluturând.

Ceva nu e în regulă, a gândit el. Fusese evident că o luase pe urma camioanelor, dar şi mai evident era traseul acestora pe autostradă. Oare-l jucau din nou pe degete? S-a propulsat într-un glonţ, apoi a câştigat viteză Împingând în clădirile din lateral, scuturând ferestrele şi crăpând câteva în timp ce le deforma cadrele metalice.

În Elendel fusese nevoit să se stăpânească. Să-şi modereze acţiunile, astfel încât să minimizeze pagubele produse. Dar Armonie îl îndreptase pe Wax pe acea cale, iar pe Dawnshot nu puteai să-l scoţi de la pensie ca să lucreze curat. Erau în joc vieţile a milioane de oameni.

Nu va ezita să spargă câteva ferestre ca să oprească treaba asta. La naiba, chiar şi câteva capete! A sărit peste maşini, fără să ia în seamă strigătele pietonilor speriaţi, în timp ce se mişca în paralel cu autostrada — încercând să câştige suficientă viteză pentru a ajunge din urmă camionul inamic, dar păstrând clădirile între el şi acesta. La momentul potrivit a ieşit din nou, făcând ţăndări nişte ferestre, şi s-a năpustit pe autostradă — a găsit al treilea camion exact acolo unde sperase că avea să fie.

Era într-un grup de vehicule civile, aşa că Wax s-a adăpostit din nou şi le-a urmat, în paralel, încă vreun minut. A zburat pe strada lăturalnică, parcă... însufleţit. Propulsat de oţel, un glonţ în zbor. Poate că-i lipsise prea mult senzaţia aceea şi uitase cum

era să-l ia valul, dar se simţea mult mai stăpân pe situaţie decât se simţise vreodată.

Trebuie să opresc camionul ăla încet, s-a gândit el. În caz că bomba se află înăuntru. A presupus că dispozitivul nu putea fi detonat printr-o simplă zdruncinare — experimentul său din ziua trecută demonstrase că adevărata explozie necesita o anumită intervenţie mecanică. Cu toate acestea însă, trebuia să fie atent.

La următoarea intersecţie, a aruncat o privire spre dreapta şi a văzut ceea ce sperase să vadă: camionul, în graba lui de a-şi păstra distanţa, se îndepărtase de grupul de vehicule civile într-o porţiune mai liberă de autostradă.

Wax s-a năpustit peste marginea autostrăzii şi şi-a sporit greutatea de zece ori. Drept urmare, a încetinit în aer şi a izbit partea laterală a camionului în trecere Împingând-în-oţel şi făcându-l să se*frece* de parapet. Camionul s-a zgâlţâit mai mult decât i-ar fi convenit lui, dar a încetinit.

Wax şi-a schimbat traiectoria, rămânând în apropierea camionului, şi l-a forţat să intre în parapet până când cauciucurile i s-au spart şi s-a oprit. S-a lovit de asfalt în apropierea uşii din spate rupte, prin care a văzut în interior trei bărbaţi înarmaţi care se dezechilibraseră. I-a doborât, după care a tras un glonţ direct prin peretele din faţă al camionului, lovindu-l pe şofer în ceafă. Dar în afară de oamenii ăia, camionul era gol.

Chiar era o momeală.

La naiba!

S-a propulsat din nou în văzduh, Împingând în camion, căruia i-a îndoit şi deformat plafonul contorsionat în timp ce căuta să câştige altitudine. O asemenea Împingere nu-l putea propulsa prea departe — cu cât te îndepărtai mai mult de ancoră, cu atât mai mică era forţa cu care puteai Împinge în ea.

A ajuns aproape de punctul maxim pe care i-l putea oferi ancora şi, rotindu-se, a cercetat cu atenţie oraşul de dedesubt, căutând...

Acolo. Al doilea camion gonea în față pe autostradă. Aproape că s-a repezit direct la el. Dar...

Trei camioane. Cel puțin o *momeală.* A văzut încă unul în depărtare, în linie dreaptă. *Chiar* era prea ușor. Erau foarte vizibile pe o astfel de autostradă; îi puteau distrage atenția, îl puteau abate de la...

A rămas acolo, Împingând în continuare, menținându-se pe verticală — deși vântul începea să-l arunce într-o parte, afectându-i ancora. În timp ce începea să piardă din altitudine...

...a dat cu ochii de el. Un al patrulea camion cu aceleași însemne, care-și croia drum pe străzile lăturalnice perpendiculare pe autostradă. Se îndrepta spre interior, spre centrul orașului. Abia dacă l-a văzut în timp ce trecea prin spatele unor clădiri.

Acela era camionul pe care trebuia să-l prindă. A renunțat la celelalte, sperând să nu-l înșele instinctele, și s-a năpustit spre oraș. A încetinit cu o Împingere în partea de sus a unui automobil parcat, fisurând parbrizul cu greutatea lui, apoi a deformat capota când a aterizat. S-a avântat înainte prin centrul unui parc, împrăștiind un stol de corbi, apoi a țâșnit pe peretele lateral al unei clădiri — și abia a ajuns sus, când Împingerea a cedat.

Mișcarea i-a dat un fior care l-a revigorat. Orașul era plin de metal, ticsit de obstacole. Într-o urmărire, fiecare dintre ele putea reprezenta un avantaj. Wax se putea înălța deasupra clădirilor, câștigând altitudine, să urmărească vehiculul — și se putea apropia, deoarece camionul trebuia să țină șoseaua, încercând să se descurce în trafic.

Wax a sărit peste partea laterală a unei clădiri, apoi s-a propulsat între alte două blocuri, cu forța unui înotător care împinge cu picioarele în perete, propulsându-se la începutul unei ture. Vira după colțuri, aproape ca și cum ar fi fost purtat de strigătele oamenilor de jos, așa cum o pasăre era purtată de curenții termici calzi ai deșertului.

Urmăririle prin Ținuturile Necruțătoare aveau farmecul lor. Dar nimic din ce se întâmpla acolo nu se putea compara cu

fiorul resimțit când ateriza *înăuntrul* unei clădiri trecând prin balcon, năpustindu-se în interior și ieșind apoi pe cealaltă parte, pentru a-și găsi ținta chiar dedesubt. Balustrada unui balcon îi servea pe post de arc, iar clădirile din apropiere îi permiteau să-și ajusteze coborârea.

Aici putea zbura așa cum n-o făcuse niciodată în acel ținut plin de praf și pietre. Putea recunoaște acel adevăr — ba nu, îl putea *îmbrățișa* — acum, că își lăsase trecutul deoparte.

Cei din camion au deschis încă o fantă a ușii din spate. Wax a țintit cu Răzbunătorul, dar nu spre fereastră. Ci chiar spre ușă.

A tras un glonț ucigaș-de-ceață, unul cu explozie secundară, conceput să rupă în bucăți corpurile Hemalurgilor. A făcut ușa țăndări și a despicat partea din spate a camionului. În timp ce bărbații înarmați se îndepărtau împleticindu-se, Wax a reușit să arunce o privire înăuntru. Nici urmă de bombă, doar o grămadă de cutii, registre și documente.

Avea să fie nevoit să se mulțumească cu acestea. A lăsat camionul să-și continue drumul, în timp ce oamenii înarmați au început să tragă. Wax și-a sporit greutatea, apoi a Împins într-un grătar de sub el, de pe stradă — pe care l-a îndoit și l-a răsucit în timp ce s-a lăsat prin gura deschisă, intrând din nou în canalele de scurgere a apei pluviale.

S-a răsucit în aer și a tras două gloanțe în peretele din spate, apoi s-a Împins în ele — și în rămășițele grilajului ce se prăbușise în noroi —, propulsându-se prin tunelul ce se întindea chiar sub stradă.

A ieșit o secundă mai târziu, aruncând în aer un capac de canal. A aterizat, cu câte-un picior de o parte și de alta a gurii de canal deschise, și și-a sporit greutatea de sute de ori — golindu-și de tot metalmintea. Apoi a Împins.

Picioarele i-au derapat câțiva centimetri pe beton.

Camionul s-a contorsionat de parcă s-ar fi lovit de un perete solid, partea din față boțindu-se ca o foaie de staniol, nenorocindu-l pe șofer. Partea din spate s-a ridicat în aer, apoi

s-a izbit de pământ, aruncând în urmă foi de hârtie. Una dintre roți s-a desprins și a început să se rostogolească, trecând direct prin fereastra unei clădiri din apropiere. Un magazin de băuturi alcoolice, a observat Wax, cu o grimasă. Lui Wayne nu i-ar fi plăcut *deloc* chestia asta.

Pe stradă s-a făcut liniște, în timp ce se opreau mașini, cu șoferi chirciți pe scaunele lor sau — cel mai adesea — holbându-se cu gurile căscate. Wax a respirat adânc de câteva ori, cu pulsul accelerat și corpul scuturat ca de un curent electric. Cu mintea...

...concentrată asupra a ceea ce avea de făcut. A mai respirat o dată adânc, surprins de cât de calm se simțea. O parte din el... o parte din el își făcuse griji cu privire la revenirea lui pe teren. Își făcea griji că, resimțind acei fiori, avea să ajungă să găsească banală viața de zi cu zi, cu lipsuri.

Dar nu s-a întâmplat asta. În Elendel putea porni oricând într-o urmărire precum aceea din oraș, câtă vreme nu era *chiar* atât de nesimțit în privința pagubelor provocate oamenilor. Putea să-l ia cu el chiar și pe Max și să se bucure împreună. Nu avea nevoie de asta, nu așa cum avusese cândva.

Ce minunat era să-și întărească acea convingere! A tras adânc aer în piept, după care a dat ocol camionului.

53

Marasi și Rază-de-lună erau vânate.

Era ceva în spate, o ființă care nu părea pe de-a-ntregul umană. Scotea un sunet de parc-ar fi zgâriat cu unghiile sau cu ghearele pe piatră, urmat de niște mârâituri nefirești. Marasi a pornit în grabă prin tunelul detonat, cu Rază-de-lună alături, încercând să-și regleze viteza de deplasare. Dacă se mișcau prea repede, puteau da peste vreo patrulă. Iar dacă se mișcau prea încet, atunci creatura din spate avea să le ajungă din urmă.

Așa încât se deplasau în salturi, traversând în grabă o distanță pe care-o vedeau la lumina lămpilor de mină, după care se opreau să cerceteze următoarea bucată de drum. Partea aceea a complexului de tuneluri era mult mai bine consolidată decât cea din care veniseră, cu mult mai multe coturi. Dar reușiseră să urmeze indicatoarele, apropiindu-se tot mai mult de Comunitate. Au trecut pe lângă mai multe structuri cu pereți din rigips, unele evident ocupate, așa încât de câteva ori au fost nevoite să-și caute locuri unde să se ascundă, pentru a se feri de grupuri de oameni care treceau în grabă.

Dar ăia nu erau soldați. În cea mai mare parte erau muncitori sau cercetători. Judecând după conversațiile purtate în șoaptă, Entrone dăduse dispoziții ca fiecare să se retragă în camera lui. Printre oameni se simțea un aer de îngrijorare — dar și o anxietate generală. Asta le ajuta, deoarece nu acordau prea mare atenție mediului înconjurător.

În timp ce Marasi și Rază-de-lună se ascundeau de unul dintre acele grupuri în spatele unor lăzi, Marasi își făcea griji că arătarea care le urmărea avea să le ajungă din urmă. Dar creatura se furișa, nu se grăbea. Poate... poate se ascundea și ea?

În cele din urmă, Rază-de-lună i-a șoptit lui Marasi să aștepte, apoi s-a furișat într-o cameră care — uitându-se prin ușa întredeschisă — nu părea să fie ocupată. A ieșit, câteva clipe mai târziu cu două halate de laborator, după care au început să umble pe coridor de parcă ar fi fost din partea locului. Deghizările nu erau tocmai reușite, dar nimeni nu s-a uitat mai atent la ele, în ciuda puștii lui Marasi.

Curând, o voce a răsunat în tot tunelul.

„Păstrați-vă calmul. Nu vă îngrijorați. Mă aflu în Comunitate și fac pregătiri pentru noii sosiți. Vreau să vă instalați cu toții și să așteptați. Pentru asta am făcut atâtea planuri; suntem pregătiți."

Era Gave Entrone. Vocea îi răsuna din niște difuzoare înșirate pe hol — o tehnologie care devenea tot mai răspândită de când fusese inventată în urmă cu câțiva ani.

Auzindu-i vocea, Marasi și-a pierdut orice speranță că Gave avea să se opună invaziei. Complexul, proviziile... toate acestea dovedeau care era realitatea. Acela era un buncăr, punctul de lansare a unei invazii — și locul în care favoriții lui Entrone aveau să fie protejați de nenorocirea care urma să se abată asupra lor.

O îngrijorare care nu-i dădea pace îi șoptea că asta era doar o parte a problemei. Marasi trebuia să-l oprească pe Entrone, dar asta nu avea să protejeze Elendelul de bomba pe care Telsin o ațintise asupra lui. Iar pentru asta, trebuia să aibă încredere că Wax și Wayne aveau să-și ducă la bun sfârșit partea lor din misiune. Datoria ei era să se confrunte cu armata care se apropia. Oamenii în roșu și auriu.

Tunelul s-a extins în cele din urmă într-o cavernă mare. Dar în mod ciudat, peretele din capăt era doar din lemn, din podea până în tavan. Și părea să despartă camera în două — o încăpere care, judecând după panta tavanului, era extrem de mare. Peretele din lemn avea câteva camere întunecoase lipite de el. Într-adevăr, întreaga sală era liniștită și în mare parte întunecată, luminată doar de câteva lumini de urgență.

Marasi și Rază-de-lună s-au oprit la intrarea în peșteră. Oare aceea era Comunitatea? De ce era caverna despărțită astfel? Oricare ar fi fost motivul, ordinul de retragere în camere fusese ascultat și se părea că toți soldații din zonă se duseseră să se confrunte cu SufletBinar. Asta le-a dat lui Marasi și Rază-de-lună ocazia de a intra singure în cavernă.

La puțin timp după aceea, sunetele acelea s-au auzit din nou în spate. Apucând-o pe Rază-de-lună de umăr, Marasi a tras-o între două clădiri de lângă peretele mare. Din acel adăpost cam nesigur, a văzut o creatură intrând în cavernă. Stătea pe patru picioare alungite și avea un gât înfiorător de lung, cu un cap care nu era pe de-a-ntregul canin. Avea trăsături care, așa adumbrite cum erau, evocau o imagine... mult prea umană. Un nas de câine, sau ceva asemănător, dar cu niște ochi umani așezați în partea din față a craniului.

Nu avea nici haine, dar nici blană. Din umeri îi ieșeau vârfurile a două țepușe. Mai auzise de așa ceva — Wax se întâlnise cu o arătare asemănătoare în tunelurile de sub Elendel. Și cum studiase cartea pe care i-o dăduse Moartea, și-a dat imediat seama despre ce era vorba. O monstruozitate hemalurgică.

Unul dintre modurile în care putea fi folosită acea artă era crearea Născuților-din-metal. Însă Lordul Conducător folosise Hemalurgia și pentru a crea versiuni întortocheate ale ființelor umane. Kandra apăruseră din acele manifestări, precum koloșii. Crearea lor necesitase utilizarea cu precizie a țepușelor — cunoștințe demne de un zeu. Dacă încercai să imiți o asemenea lucrare, riscai să-ți ucizi subiectul. Sau să plăsmuiești, din greșeală, o creatură neterminată. O mutație aberantă, cu sufletul schilodit de țepușe.

Se părea că Set găsise o permutație viabilă, dar grotescă. Arătarea a adulmecat prin aer, apoi a intrat cu grijă în cavernă. Știa că sunt acolo. S-a oprit unde Marasi și Rază-de-lună făcuseră popas ca să cerceteze împrejurimile — un loc situat la nici treizeci de metri de ascunzătoarea lor actuală. Creatura a scos

un urlet care a răsunat în toată caverna, iar alte voci — zeci — i-au răspuns.

Rază-de-lună a apucat-o pe Marasi de umăr și a arătat cu degetul. A creat o ușă în partea laterală a structurii lângă care se ascunseseră și s-au strecurat într-o cameră întunecoasă lipită de peretele din lemn care despărțea sala în două. Avea două ferestre.

Marasi nu vedea bine prin ele, nu din colțul în care se afla împreună cu Rază-de-lună. Ușa a dispărut, iar câteva clipe mai târziu au început să se audă zgârieturi în peretele prin care trecuseră. A urmat un moment de liniște, apoi o bufnitură în ușa principală. A rezistat, pe moment.

Marasi și-a luat pușca în mână și, aruncându-i o privire lui Rază-de-lună, a făcut un semn din cap spre ferestre. Oare puteau scăpa pe acolo? S-a dus să se uite pe fereastră și a descoperit... un oraș?

Rânduri frumos aranjate de case mărgineau niște străzi într-o încăpere imensă, mai întinsă în partea aceea decât dincoace. Erau scăldate în lumina unor proiectoare. Cineva pictase iarbă și flori artificiale pe porțiuni mari din podea, iar alții ridicaseră sculpturi menite să imite frunzișul. Oameni în ținute de zi cu zi — fuste, pantaloni, rochii — umblau pe „străzi", deși nu se vedea nici urmă de cai sau automobile.

— În numele Dăinuirii, ce-o fi aici? a șoptit Marasi. Presupun că... asta o fi Comunitatea pe care și-au construit-o ca să scape de prăpădul de deasupra?

S-a încruntat. Cu puțin timp în urmă ar fi bănuit că rostul ei era să reziste celei de-a doua căderi de cenușă, dar acum avea convingerea că nu era decât o glumă proastă. Bomba și armata invadatoare erau adevăratele amenințări.

În spatele lor, arătarea încetase să mai zgârie la ușă. Nu era sigură că putea fi un semn bun; s-ar fi putut duce după ajutoare.

— Ceva nu este-n regulă cu locul ăsta, a spus Rază-de-lună. Și, ciocănind ușor în geam: Cred că asta-i oglindă

semitransparentă. Vezi ce fumurie e? Iar cei din încăperea cealaltă nu par să fi auzit ordinul de-a se retrage în camerele lor ori să lupte. Prea-s liniștiți.

— Totuși, am putea scăpa pe acolo.

— Or să se ia hidoșeniile alea după noi! a spus Rază-de-lună. Dihania creată de Set poate lua urma ca un copoi, dar gândește aproape ca un om.

— Ne putem lupta cu ele? a întrebat Marasi, verificându-și muniția.

— Eu nu sunt... soldat înnăscut, a spus Rază-de-lună. Sunt în stare să mă apăr la nevoie, dar...

Părea îngrijorată când a aruncat o privire spre ușă.

De afară răsunau strigăte. Veneau trupele.

— Mai ai un sigiliu, a spus Marasi. Unul care te poate transforma.

— În altcineva, a spus ea. Cineva cu un altfel de trecut, cu o altfel de pregătire, cu altfel de... talente.

— Și persoana *aceea* e în stare să lupte?

Rază-de-lună a respirat adânc.

— Da. Mai bine decât să lupte ar trebui să știe să se facă nevăzută. Să se ascundă. Dar persoana în care m-aș transforma... n-aș fi *eu*. Întotdeauna mi-am dorit să încerc transformarea asta, Marasi, căci de aceea am sigiliul ăsta. Dar e periculos. Efectul n-o să treacă la fel de ușor ca în cazul celorlalte sigilii — va fi permanent, până mă hotărăsc să renunț la el. Și când sunt altcineva, cu sigiliul pe mine, nu gândesc la fel. La un moment dat o să mă transform de tot și n-o să mai pot reveni la normal. Dar cu borcanul ăsta de Învestitură pură ca sursă de energie... pot încerca. Chiar pot încerca.

Rază-de-lună a scos sigiliul, apoi s-a uitat la el cu aceeași atitudine pe care-o văzuse Marasi la Wax când își curăța armele.

— Adică vrei să spui, a zis Marasi, că transformarea în altă persoană *nu* e magie?

Rază-de-lună a făcut o grimasă.

— Bine. Recunosc că astea-s ceva mai mistice de felul lor. O să aibă mai multă logică dacă înțelegi Dorul...

Marasi a aruncat o privire pe fereastră, apoi s-a uitat în urmă, la ușa din față. Afară începeau să răsune tot mai multe strigăte. Dar-ar rugina... Păreau a fi foarte mulți soldați. Marasi a ridicat arma, apoi a ezitat.

— Monștrii ăștia îți iau urma după miros. Ce-ar fi dacă ai face o ușă prin peretele ăsta, ca să sar prin ea? Apoi tu le-ai distrage atenția — te-ai bate zdravăn cu ei — și ai dispărea, așa cum ai zis. S-ar putea să nu știe ce s-a întâmplat cu mine; s-ar putea să presupună că am fugit amândouă.

— E un plan solid, a spus Rază-de-lună. — A tras adânc aer în piept. — Bine. *Chiar* mi-am dorit să încerc asta. Aveam de gând să-i cer lui Kell să-mi dea niște Învestitură ca să pot face asta. Dar nu m-am gândit niciodată c-o să ajung să folosesc chestia asta pe teren. Pot să mă lupt cu ei în forma asta, dar așa ai să rămâi singură.

— Nu pot să fug pur și simplu, Rază-de-lună, a spus Marasi. E vina mea că am atras atenția trupelor. În plus, Bazinul e casa mea. Nu pot să-l las la mila lui Entrone și a planurilor lui.

Rază-de-lună a aprobat din cap cu hotărâre.

— Hai s-o facem! Ar trebui să am un avantaj, căci or să se repeadă la mine cu bastoane și baionete. Prea multe focuri de armă ar putea tulbura orice fac ei acolo în Comunitatea aia. Ai să observi că Set n-a făcut aici o mișcare inteligentă, care ar fi fost aceea de a împușca pe toată lumea din cameră.

— Atunci să-i dăm bătaie, a spus Marasi.

Rază-de-lună a scos ceva din sac, un mic dispozitiv de pe care a citit niște numere.

— Dacă ți-o cer, să-mi dai distanța douăzeci și șapte șaizeci și trei și înclinația douăsprezece grade. Și să-mi arăți harta asta. N-am timp să-ți explic de ce, a mai spus ea întinzându-i un carnet.

A desfăcut capacul borcanului de Învestitură și și-a înmuiat sigiliul în lumină, după care l-a folosit ca să facă o ușă pentru Marasi.

— Așa ar trebui să dureze mai mult decât de obicei.

Apoi și-a lipit celălalt sigiliu de încheietura mâinii.

— Speram să-l am pe Kelsier cu mine, să mă ajute în caz că situația o ia razna. S-ar putea să trebuiască să-mi explici din nou de ce trebuie să mă lupt cu soldații ăia.

— Ce vrei să spui cu asta?

— S-ar putea să nu am toate amintirile pe care le aveam, a spus Rază-de-lună. Chestia asta o să-mi rescrie *cu totul* trecutul. Sufletul meu o să creadă că părinții mei s-au mutat într-un alt regat din lumea mea de baștină și că eu m-am născut și am crescut acolo. Personalitatea mea se va schimba cu totul. Mi-am scris toate informațiile undeva, dar... ei bine, nu știu niciodată *cum* funcționează un Semn al Esenței până nu încerc.

— Stai puțin, a spus Marasi. N-ai zis nimic de partea *aia* din...

Rază-de-lună și-a apăsat sigiliul pe încheietura mâinii.

Apoi a început să se transforme.

54

Spre deosebire de SufletBinar — care absorbise Învestitura pură ca dintr-un butoi, trăgând din ea încet pe măsură ce avea nevoie de ea —, Rază-de-lună a sorbit toată carafa, metaforic vorbind, dintr-o suflare, băgând mâna în ea și trăgând-o în sine însăși. Părul i s-a scurtat într-o tunsoare bob și a devenit *strălucitor*. În mod incredibil, pielea ei a ajuns să strălucească și mai puternic decât părul — din interior, de parcă însuși miezul ființei sale îi era în flăcări. Dar ardea cu un foc alb, cumva mult mai pur decât orice flacără din lume.

Energia se rotea în jurul lui Rază-de-lună, iar ea părea chiar să se ridice de la pământ, deși nu făcea decât să stea pe vârfuri. A scos un oftat prelung, de satisfacție, apoi s-a întors spre Marasi. Strălucind ca un soi de divinitate legendară. O ființă din energie radioasă. A zâmbit cu buzele sale absolut perfecte, binecuvântată din interior de strălucirea ei naturală.

Strălucirea a început să i se diminueze aproape imediat, dar a îngenuncheat pe pământ și a început să deseneze cu degetul. A consultat harta și notițele pe care i le-a arătat Marasi. A aprobat din cap, iar lumina s-a revărsat din ea, lăsând o imagine conturată. Semăna puțin cu harta — o schiță rapidă a Bazinului, dar cu o rună stranie în mijloc.

După ce a terminat, lumina i s-a stabilizat, apoi a crescut în intensitate. Ea a oftat din nou a satisfacție și s-a așezat în centrul desenului de lumină circular. Abia după aceea i s-a adresat lui Marasi.

— Ah! a făcut ea cu o voce mai pițigăiată decât înainte. O muritoare. Ce faci, copilă?

Și-a rotit privirea prin încăpere fără să aștepte un răspuns.

— Se pare că mă aflu într-un loc neașteptat.

— Ești în Bilming, a spus Marasi. În subterană.

— Nu recunosc locul.

— Bazinul Elendel, a zis Marasi, răsplătită cu o privire fixă și inexpresivă. Tocmai i-ai desenat harta pe jos.

— Aha, a făcut Rază-de-lună, uitându-se la picioarele sale. Chiar așa. Ce ciudat.

Și-a prins mâinile la spate, fredonând ca pentru sine. Când a observat-o pe Marasi privind-o cu gura căscată, s-a uitat într-o parte, apoi în cealaltă.

— Ah... Vrei să-mi ceri o favoare, copilă? Pot să te-ajut cu ceva?

— Sunt soldați afară, a spus Marasi, arătând spre ușa care începuse să duduie și să se crape. Vor să ne omoare.

— Enervant, a răspuns Rază-de-lună, după care a început să-și miște mâinile în aer, desenând o rețea complexă de linii ce au rămas suspendate, strălucind. A sfârșit printr-un gest teatral, iar liniile s-au șters și au dispărut în perete, care a încetat să se mai crape, în ciuda faptului că izbeau toți în el.

— Ăștia cine-s? a întrebat Rază-de-lună. Nemernici din Imperiul Trandafirului? Sau altă adunătură de adepți ai lui Wyrn, care-au venit să-și piardă vremea luptându-se cu cei mai buni decât ei?

— Ăăă... a zis Marasi, sunt doar niște oameni răi. Noi aveam de gând să...

— *Noi?* a întrebat Rază-de-lună.

— Tu și cu mine, înainte să te transformi.

— Eu am fost întotdeauna Shay-I, a spus ea, făcând un gest. Binecuvântată de Shay-ode.

Siiiigur. Bun.

— O, binecuvântată, a spus Marasi, încercând altceva, puterea ta este incredibilă, iar ființa ta e divină. Te rog, îmi faci o favoare?

— Bineînțeles! a zis ea, înviorându-se. Ce politicoasă ești! O calitate rară printre muritori...

— Trebuie neapărat să ies pe ușa asta, a spus Marasi, arătând spre ușa din zidul din spate, care va dispărea curând. Trebuie să las celor de afară impresia că am ieșit prin altă parte. Cu tine. Înțeleg că poți să dispari...?

— Să dispar? O să mă folosesc de Aon Tye-A, a spus Rază-de-lună. Dar tu-mi ceri o favoare destul de mare. Aș avea nevoie de distanță și de înclinație...

— Oh, a făcut Marasi. Doi-șapte-șase-trei, înclinație douăsprezece grade... Dar tu chiar poți să dispari...?

— Bine, bine, a spus ea. Dar dacă fugi pe ușă, ăștia o să mă găsească doar pe mine aici. O soluție imperfectă, concepută de cineva care nu se pricepe la planuri. Uite-aici...

A atins-o ușor pe Marasi pe frunte și a desenat niște simboluri în aer cu o mână. O secundă mai târziu a apărut o *dublură* a lui Marasi, făcută cu o parte din puterea lui Rază-de-lună. Aceasta a început să se miște, dar când Marasi a atins-o, degetele i-au trecut de-a dreptul prin ea. Asta a neliniștit-o și mai tare.

— Tot aici ești? a întrebat Rază-de-lună. Fugi, fugi... Shay-I rezolvă tot, copilă. Mă ocup eu de ăștia, după care dispar în stil mare. Să ai grijă să lași ofrandele potrivite pentru binecuvântarea pe care ți-am dăruit-o cu mărinimie și să-i venerezi pe zei.

— Mda, a zis Marasi. Cu pioșenie. O să mă port cu pioșenie.

S-a îndreptat spre ușă și s-a oprit, observând ultimul borcan cu lumină din rucsac. A luat geanta — care părea să conțină și alte echipamente utile —, dar i-a dat lui Rază-de-lună caietul ars și mapa din piele cu sigiliile.

— O să le vrei mai târziu, prealuminată, a spus Marasi. Sunt foarte importante. Te rog să le iei și să le păstrezi în siguranță.

— Bine, bine, a zis ea, apoi a gonit-o pe Marasi de acolo cu un gest din mână, fluturând cu cealaltă spre peretele ce se sfărâma — izbit cu toată forța. Repede. Aproape au trecut.

Marasi și-a aruncat rucsacul pe umăr și — cu părere de rău — și-a lăsat pușca. Trebuia neapărat să evite să iasă în evidență, așa că era nevoită să se mulțumească cu pistolul pe care-l ascunsese în rucsac. Și-a lăsat deoparte și halatul de laborator, rămânând doar cu hainele ei — hainele unui șofer de rând, menite să o ajute să se amestece printre muncitorii Set — pentru deghizare.

Apoi a pătruns cu forța pe ușă. În timp ce-o închidea, a zărit-o pe Rază-de-lună stând lângă falsa Marasi, desenând cu ambele mâini linii de lumină în aer, în timp ce peretele din capăt se cutremura și începea să se sfărâme.

Marasi s-a ferit de ferestre — care erau într-adevăr oglinzi semitransparente, disimulate pe partea asta sub forma unui model de tablă de șah. Și-a aruncat rucsacul pe umăr și s-a strecurat prin cartierul liniștit, sperând că versiunea aceea stranie a lui Rază-de-lună avea să țină cont de plan.

55

În partea din spate a camionului, Wax a găsit o grămadă de acte și echipamente. Și trei cadavre.

Mânat de o hotărâre sumbră, a urcat în camion și a verificat fiecare cadavru — nu care cumva să se prefacă vreunul mort. S-a oprit înaintea ultimului cadavru. Femeia era plină de sânge, dar respira, iar când a ridicat pleoapele, în ochi avea o scânteiere roșie.

— Ah, a spus ea cu o voce răgușită. *Chiar* te pricepi la asta. Credeam c-am luat suficiente măsuri de precauție. Și totuși, ești aici. Ne sufli în ceafă. Atâta hotărâre. Atâta *individualism.* Păcat că Armonie a ajuns la tine primul.

Wax a făcut un pas înapoi, îndreptând arma spre ea.

— Corpul ăsta va muri curând, a spus ea. Nu-i nevoie să-ți bați capul.

— Ce ești?

— Știi bine ce sunt, a șoptit ea.

— Trell.

— Sora ta devine Trell, a șoptit creatura. Numele și mitologia pe care le-am pregătit pentru ea, să le adopte. Dar încă n-a reușit. Iar eu nu sunt Trell. Rareori vorbesc direct cu cineva așa cum vorbesc acum cu tine.

— Autonomie, a șoptit el.

— Da. Străpunsă de metalul meu. Cu sufletul deschis la atingerea mea...

Wax a dat și mai mult înapoi, neștiind ce să creadă.

Femeia a zâmbit, cu buzele însângerate.

— N-ai de ce să te temi din partea mea. Nu voi interveni împotriva ta și a eforturilor tale. Sora ta nu înțelege lucrul

ăsta, Sabie a lui Armonie. Se roagă de mine să intervin, dar nu înțelege un lucru: doar în lupta pentru supraviețuire un om — un popor — își atinge potențialul.

— Orașul ăsta, a spus el. Tot ce-i în el. E din vina ta.

— E din vina tuturor celor care visează la mai mult, a spus Autonomie. Și realizările sunt meritul lor. Deși nu cred că sora ta înțelege încă natura adevăratei Autonomie. Încercările ei au o anumită unicitate... artificială, forțată. Nu sunt rănile în carne vie ale adevăratului individualism. Va învăța. Cu cât ține mai mult de puterea mea, cu cât devine mai mult un avatar al naturii mele, cu atât va vedea și va înțelege mai multe lucruri. Dacă supraviețuiește. Ar trebui să fii mândru de ea. Deși flirtează cu propria ei distrugere, eforturile sale au ținut lumea asta în viață. Altfel aș fi atacat-o cu ani în urmă.

Wax s-a încruntat, apropiindu-se de ea.

— Unde e bomba?

— Aaah, nu bomba ar trebui să te neliniștească. Ci prăpădul pe care-am să-l abat asupra tuturor dacă bomba dă greș.

— Cred că joci la cacealma, a spus Wax.

— N-ai decât să crezi ce vrei! Dar cunoști tu însuți puterea — capacitatea — pe care-o are oricine în clipele dinaintea morții. Adevăratul caracter excepțional se manifestă în momentele în care sufletul e împins la limită. Deci trebuie să existe o consecință — definitivă și cumplită precum moartea — în caz de eșec.

— Și ce trebuie să facem, a întrebat Wax, ca să te convingem să ne lași naibii în pace?

Pe buzele însângerate ale lui Autonomie s-a întipărit un zâmbet.

— Să demonstrați că meritați.

Și a închis ochii. Iar corpul a încetat să mai respire.

Dar-ar rugina... Oare putea crede vreun cuvânt din ce spunea Autonomie? Putea să riște s-o ignore? Oricum, a rămas mai șocat de asta decât de urmărire.

S-a apucat imediat să scotocească printre actele din spatele camionului. A găsit multe făcute ferfeniță, apoi înmuiate în găleți cu apă. Încercaseră să-l împiedice să ajungă la informații.

Din fericire, a găsit un caiet doar pe jumătate îmbibat și a început să-l răsfoiască, citind date despre teste de lansare. Dar-ar rugina... Rachetele alea cu „autopropulsie" puteau zbura între cincizeci și șaptezeci de kilometri. Oare cum le lansaseră fără știrea nimănui?

Navele, și-a dat seama Wax. *De asta și-au construit flota — ca să poată testa armele în largul oceanului.* Notițele o confirmau. A verificat datele ultimului test.

Se potriveau cu datele „vacanței" lui Gave. Plecaseră pe ocean ca să facă teste. Dar rachetele eșuaseră, sau cel puțin nu atinseseră nivelul de performanță scontat. Încă nu puteau ajunge în Elendel — deși caietul era plin de idei legate de modul în care le-ar fi putut face să meargă ceva mai departe, unde aveau nevoie.

A pus cap la cap toate informațiile utile pe care a reușit să le găsească, apoi le-a înghesuit în raniță pe care-o găsise într-un colț. Avea foarte puțin timp la dispoziție ca să afle ce era cu toate astea, dar în harababura aceea existau cu siguranță informații despre locul în care putea fi găsită bomba.

Și-a aruncat raniță pe umăr și a ieșit din camion. Lumea începuse să se adune, inclusiv bietul proprietar al magazinului de băuturi alcoolice. Bărbatul stătea afară și-și jelea fereastra făcută țăndări.

Deși Wax ar fi trebuit să-și vadă de drum, a ezitat, apoi s-a îndreptat spre el și i-a pus niște bani în mână.

— Îmi pare rău, a spus el. Încerc să previn o catastrofă.

Bărbatul a rămas cu gura căscată când a văzut banii, dar înainte să apuce să-i răspundă, Wax a văzut ceva chiar dincolo de fereastra spartă.

— Hei, a spus el, aia-i o ladă de *Logshine*?

Ceva mai târziu, Wax a ajuns la laboratorul unde-l lăsase pe Wayne. După cum sperase, bărbatul mai tânăr se ocupase de inamici, ba chiar îi legase fedeleş pe câţiva dintre ei. În clipa aceea, Wayne stătea pe un scaun şi, cu o batistă purtând iniţialele cuiva, se ştergea la nas. Părea ca vai de el.

Wax nu se văzuse niciodată obligat să-şi facă rezerve de sănătate, aşa că-şi imagina senzaţia — mai ales în plină misiune. Şi cum focul urmăririi se stinsese, Wax se simţea obosit. Dar-ar rugina... N-ar mai fi trebuit să se apuce de anchete fără să se odihnească în prealabil. Nu mai avea douăzeci de ani.

S-a îndreptat spre Wayne, care a ridicat privirea spre el, clipind. Apoi Wax a luat două sticle de Logshine, bere fabricată în Ţinuturile Necruţătoare — cea mai bună din câte existau.

— Dar-ar rugina, Wax, a zis Wayne. Unde-ai găsit chestiile *alea*?

— E uimitor ce apare ca din senin atunci când eşti la datorie, a spus el dându-i o sticlă lui Wayne.

— N-am mai băut Logshine de ani întregi.

Omului i-au dat lacrimile de-a binelea.

— Tu... Dar-ar rugina, prietene... Tu chiar ţii la mine, nu-i aşa?

— Cred că-i momentul să luăm o pauză, să ne mai tragem sufletul, i-a zis el lui Wayne.

— Ne putem permite?

— Trebuie neapărat să scotocesc prin ce-am găsit, a spus Wax. Şi dacă vom continua să ne aruncăm în luptă storşi de vlagă, o să ajungem să ne omoare ăştia. Cred că putem să stăm şi noi o jumătate de oră. Sună bine?

— Bine? a spus Wayne. Sună *minunat, dar-ar rugina!*

56

Furişarea neobservată prin această cavernă ciudată s-a dovedit a fi un lucru imposibil pentru Marasi. Proiectoarele din tavan lăsau puţin loc umbrelor, iar casele erau construite în jurul unui parc central — cu iarbă falsă, din aşchii de lemn vopsite în verde. Nimic nu ieşea mai mult în evidenţă decât cineva care voia să treacă neobservat.

Aşadar, simţindu-se cu totul expusă şi aşteptând dintr-o clipă în alta să audă focuri de armă, Marasi a pornit pe o stradă mărginită de un şir de case pitoreşti. Încerca să dea impresia că ar fi din partea locului. După alergătura de la o luptă la alta, părea ceva ireal.

Nimeni din peşteră nu părea să aibă habar de bătăliile de afară. A trecut pe lângă cupluri care se plimbau ţinându-se de mână. Un bărbat construia un loc de joacă în curtea unei case, iar copiii lui erau nerăbdători să se dea în leagăne. Altul în uniformă albă a trecut pe acolo cu paşi mari, fredonând ca pentru sine.

Era ciudat. Totul era prea paşnic, prea normal... şi nu exista deloc metal. Ferestrele aveau cercevele din lemn. Clădirile erau construite din cărămidă sau lut, fără cuie. Pe stradă nu existau becuri sau felinare.

A fost surprinsă când şi-a dat seama. De fapt, singurul metal pe care l-a observat era cel din proiectoarele de pe tavanul înalt de deasupra. Asta a făcut-o şi mai conştientă de rucsacul pe care-l purta în spate. În afară de borcanul strălucitor, Marasi mai avea în el şi nişte muniţie şi câţiva explozibili de mici dimensiuni, bandaje, ceva bani, nişte şperacle şi alte scule. Rază-de-lună era genul de femeie căreia-i plăcea să fie pregătită pentru orice.

Marasi și-a strâns și mai tare rucsacul pe umăr. Din păcate, începea să atragă atenția. Oamenii întorceau capul după ea când trecea. Conversațiile dintre cuplurile ieșite la plimbare se opreau. Privirile stăruiau asupra ei, de parcă era singura persoană care uitase să se îmbrace în uniformă în ziua inspecției.

Poate c-ar fi fost bine să se grăbească să traverseze cartierul și să vadă dacă avea cum să ajungă în partea cealaltă. Dar oare-ar fi ajutat-o la ceva? Informațiile pe care le avea spuneau că exista o cale de intrare în portal prin Comunitate. Trebuia neapărat s-o găsească.

Lordul primar spunea că merge în Comunitate, s-a gândit Marasi. *Ar putea fi pe-aici, pe undeva. M-ar putea duce el acolo, nu?*

Două femei care au trecut repede pe lângă ea, îmbrăcate în rochii de zi, i-au aruncat o privire fugară. Postura aia... Instinctul lui Marasi îi spunea că aveau de gând să spună cuiva despre prezența ei.

Același instinct îi spunea s-o ia în direcția opusă. Dar... trebuia neapărat să-i găsească pe cei de la conducere. Aproape că l-a întrebat pe Wayne ce părere avea, apoi s-a simțit ca o proastă. De-a lungul anilor, se obișnuise să se bazeze pe el. Faptul că nu-l avea alături de ea... i se părea cumva în neregulă.

După ce s-a gândit o fracțiune de secundă, a rupt-o la fugă ca să le ajungă din urmă pe cele două femei. Ele au intrat în grabă într-o casă cu două etaje și cu postamente din lemn înșirate de-a lungul peretelui exterior, de care erau atârnate frânghii vopsite astfel încât să imite vița-de-vie.

Marasi a aruncat o privire în interior prin ușa întredeschisă și a văzut femeile înghesuite nu lângă soldați sau ofițeri, ci lângă o femeie blondă, impunătoare, între două vârste. Purta o rochie fină, de culoare gri-albăstrui: un pardesiu scurt, o fustă lungă, ușor șifonată. Era un stil care fusese popular cu un deceniu în urmă. Femeia impunătoare a privit-o pe Marasi în ochi, apoi s-a grăbit spre ea și luat-o de braț.

Instinctul lui Marasi i-a spus să se ferească, dar nu era o mișcare amenințătoare.

— Repede, repede, i-a zis femeia lui Marasi. Înăuntru. Deja te-au văzut prea mulți, draga mea. Drenya, trage perdelele!

Zăpăcită, Marasi a lăsat-o pe femeie s-o tragă după ea în camera bine mobilată, în timp ce Drenya trăgea perdelele. A treia femeie a aprins o lampă cu ulei de pe masă. Părea... din alte vremuri s-o vadă după ani în care electricitatea se strecurase pe nesimțite în fiecare colțișor din fiecare casă.

— Fialia, a zis femeia impunătoare, adu-i pe ceilalți. Kessi va vrea s-o cunoască, evident. Și pe Abrem. A tot luat notițe. Repede, repede!

Apoi, absentă, a bătut-o ușor pe Marasi pe braț.

— Ce faci, draga mea? Ți-e foame? Sete? Tare greu trebuie să-ți mai fi fost! Ești o supraviețuitoare. Bravo ție!

Drenya a aruncat o privire pe după perdelele trase, supraveghind zona. Era o femeie mai tânără, cu părul șaten-deschis, sfioasă, îmbrăcată cu o rochie căreia i-ar fi prins bine ceva mai multă culoare.

— Nu cred că Gord a văzut-o, binecuvântat fie Supraviețuitorul!

— Ajunge vestea și la el odată și-odată, a zis Fialia, oprindu-se în ușă. O să se ducă direct la primar!

— Mă ocup eu de Lordul Entrone, a spus blonda, care a așezat-o pe Marasi pe un scaun. Du-te!

Fialia a plecat, iar Marasi s-a lăsat pusă pe scaun, încercând să înțeleagă. Nu voiau ca primarul să afle de ea, deci oare erau dezertoare din Set? Dar hainele lor, casele, tot locul acela...

Și femeia aia. Blonda impunătoare a mângâiat-o pe Marasi pe mână, după care a dispărut în altă încăpere. Oare într-o bucătărie? Marasi aproape c-ar fi vrut să o ia la fugă. Oare încercau s-o împiedice să-l oprească pe primarul Entrone? Dar când s-a întors, blonda a adus cu ea o cană cu ceai și niște biscuiți.

Marasi a rămas cu gura căscată, total confuză la gândul că ar putea cineva să ia o pauză de ceai în mijlocul unei incursiuni periculoase pe teritoriul inamicului.

— Uite la ea, săraca, a zis Drenya de lângă perdele. Probabil sunt *ani* de când n-a mai văzut mâncare ca lumea.

— E-n regulă, a spus blonda, oferindu-i biscuiții. Nu te teme. Avem destule aici — ca pe vremuri. Mai ții minte?

— Pe... vremuri? a întrebat Marasi.

— Da, înainte de dezastru, a zis blonda. De căderea cenușii. Aici suntem în siguranță.

— Locul ăsta a fost construit ca să ne protejeze, a spus cealaltă femeie, făcând un pas în față. Cred că ești foarte puternică dacă ai reușit să supraviețuiești acolo sus și să ajungi aici.

Acolo sus.

Of, dar-ar rugina... Marasi a reușit în sfârșit să pună lucrurile cap la cap. În tot acel timp, presupusese că pozele cu cenușa care cădea, ciudata imagine în mișcare făcută cu modelele de deasupra, făceau parte dintr-un complot menit să amenințe lumea exterioară. Dar nu. Făcătura nu fusese plănuită pentru viitor; fusese deja jucată. Acelor oameni.

Dar-ar rugina... Ei credeau că lumea fusese distrusă. Și că ei fuseseră protejați.

— De când sunteți aici? a întrebat Marasi.

— De șapte ani deja, a răspuns blonda, mângâindu-i mâna. Deși la început am locuit în niște caverne mai mici.

— Orașul ăsta — „Wayfarer", așa îi spunem noi — are aproximativ cinci ani.

— A fost foarte greu de construit, a adăugat cealaltă femeie. Dar e *mult* mai frumos... Îți amintește de vremurile bune, nu-i așa? Cu cer și soare... Copaci și plante...

Marasi a luat fără tragere de inimă un biscuit și a mușcat din el, în parte și ca să o împiedice pe blondă să-i bage pe gât cu forța. Era bun, a observat ea absentă în timp ce mintea îi funcționa într-un ritm alert. Oamenii ăia... fuseseră păcăliți

să creadă că lumea se sfârșise. Forțați să trăiască într-un buncăr subteran. Dar de ce? În mod sigur, Set avea numeroși participanți de bunăvoie la planurile lor; de ce unii dintre ei ar fi fost ținuți într-o asemenea stare de ignoranță? Și ce legătură avea asta cu armata care se apropia sau cu bomba?

Alți câțiva s-au îngrămădit curând în clădire, alături de Fialia. Trei femei și un bărbat, un tip îndesat cu o cingătoare plină cu unelte din piatră.

— Fără metal, a bombănit Marasi.

— Păi, normal, a spus blonda. Deoarece îl simt mutanții de metal. Singurul metal pe care îndrăznim să-l folosim e un pic de aluminiu ca să facem becuri și boxe pentru sistemul de anunțuri publice.

Ceilalți patru s-au înghesuit unii în alții, cu ochii țintă la Marasi. Oare *chiar* semăna atât de mult cu cineva care supraviețuise unei apocalipse? Probabil că ținuta ei era mai jerpelită, după atâtea schimburi de focuri și având în vedere că se luptase de mai multe ori pentru viața ei. Plus rucsacul, și faptul că nu apucase să se spele...

Sau poate că apucase...

— Bieții de voi, a șoptit Marasi.

— E în stare de șoc, a zis Drenya cea timidă.

— Poți să ne spui și nouă cum e acolo sus? a întrebat bărbatul cu cingătoarea cu unelte făcând un pas în față, ținând în mână o șapcă de pânză. Tot așa puternice sunt căderile de cenușă? A trecut un an de când n-am mai văzut pe cineva din afară.

— Au mai fost și alții? a întrebat Marasi, confuză.

— Când și când, cineva de la suprafață reușește să-și facă drum prin tuneluri, să treacă de măsurile noastre de protecție și să ajungă în oraș, a spus blonda, mângâindu-i mâinile. I-am tot spus primarului că nu avem *nevoie* de măsurile alea de protecție — că putem primi mult mai mulți oameni decât avem acum. Dar Gave Entrone e încăpățânat — spune că oamenii veniți din afară sunt prea periculoși.

— Gave, a spus Marasi. Primarul... vostru?

— Da, de fapt e din celelalte peșteri, a spus blonda. Alea de sub Elendel. Sunt câteva complexuri, și din când în când oamenii se mută din celălalt complex aici.

— Entrone e un tiran, a zis bărbatul cu uneltele. Nu ne lasă să-i ajutăm pe cei de la suprafață. Nu ne lasă să căutăm supraviețuitori. Nici să explorăm peșterile nu ne lasă. Și când vin oameni ca dumneavoastră...

Blonda i-a aruncat o privire încruntată.

— E-n regulă, a spus Marasi. Trebuie neapărat să știu. Vă rog, sunt aici secrete pe care nu le înțelegeți.

— Păi, a spus blonda, când vin oameni din afară, așa ca tine... sunt trimiși într-o cavernă sau alta. Nu apucăm să vorbim prea multe.

— Și ei... vă vorbesc despre lumea de la suprafață? a spus Marasi încercând să ghicească, punând cap la cap informațiile pe care le avea.

— O lume din cenușă, a spus una dintre femei. O țară distrusă plină de mutanți cumpliți din metal.

— Am văzut eu unul cândva, a spus bărbatul. O arătare cumplită, toată sucită. A dat buzna aici și-au omorât-o forțele de securitate ale lordului primar.

O monstruozitate hemalurgică, a presupus Marasi, *lăsată să intre aici cu bună știință, ca să-i sperie pe oamenii ăștia.*

— Nou-veniții, a spus femeia, nu se pot abține să ne împărtășească lucruri cumplite — apoi sunt luați dintre noi. Credem că lordul primar nu vrea ca ăștia să ne înspăimânte.

— Ba dimpotrivă, a spus Marasi. Sunt actori. Și sunt aduși aici ca să-i adeverească minciunile.

Marasi s-a uitat prin încăpere, întâlnind ochii lor plini de îngrijorare. Își făceau griji pentru ea. Habar n-aveau.

Blonda i-a mângâiat din nou mâna lui Marasi.

— Noi tot sperăm să primim vești că cei pe care-i cunoaștem... au supraviețuit...

— Am avut trei fiice, a spus bărbatul cu sculele. În Bilming... Mă roade pe dinăuntru de când am fost salvat, că nu știu ce s-a întâmplat cu ele. Vă rog, domniță... Știți ceva despre grupuri de supraviețuitori de la suprafață? Ultimul refugiat care a fost aici a zis că orașu-i pustiu, complet distrus. Dar... *unii* probabil că or fi scăpat cu viață...

Marasi s-a încruntat.

— Stai puțin... Tu ai fost *salvat*? Și cum ai ajuns aici?

Blonda a îndemnat-o să mai ia un biscuit, apoi a schimbat o privire cu ceilalți.

— A fost o întâmplare, ca la loterie, a spus ea în cele din urmă. Savanții care au descoperit erupțiile iminente și-au dat seama că puteau salva doar câțiva oameni. Așa că au luat o decizie imposibilă, alegând oameni la întâmplare.

— N-a fost chiar *absolut* la întâmplare, a spus una dintre femei. Din motive evidente, au fost luate în special femei care atinseseră vârsta potrivită pentru a face copii. Și s-a pus accent pe Allomanți sau pe cei provenind din neam de Allomanți. Din nou, din motive evidente.

— N-am avut voie să ne aducem familiile, a spus bărbatul, privind în jos. Când ne-am trezit aici, ne-am certat din pricina asta. Oh, cât ne-am mai chinuit să-i facem pe cei de la conducere să înțeleagă... Dar... până la urmă... am simțit cum se cutremură pământul... și ne-am dat seama...

— După aceea, a spus blonda, a venit lordul primar și a instituit protocoale mai stricte.

— Un tiran! a bombănit bărbatul.

— Încă simțim cum se cutremură pământul din când în când, a spus una dintre femei uitându-se în sus. De la exploziile Munților de Cenușă. Afară o fi asurzitor. Din când în când ne dau voie să aruncăm câte-o privire în lumea voastră, dar nu prea des. E prea periculos. Dar tot am văzut cum e afară. Orașul în ruină din depărtare, soarele roșu, cenușa sufocantă. Ca un giulgiu...

— Și cum vedeți lucrurile astea? a întrebat Marasi.

— Dintr-o cameră de observație, i-a explicat femeia. La marginea peșterii e o scară care duce acolo.

Nu avea cum să ducă în camera cu proiectorul pe care-l văzuse Marasi — erau prea departe de ea. Bănuia că toată încăperea aia era un laborator de testare, iar oamenilor li se arăta ceva ce părea mai autentic, fără lumină și proiector în văzul tuturor.

Oricum, în clipa aceea era sigură la ce servea făcătura. Laolaltă cu actorii trimiși pentru a confirma iluzia — care erau duși apoi „într-o altă peșteră", ca nu cumva să scape și să dezvăluie adevărul. Cât timp niciunul dintre subiecții adevăratului experiment nu avea voie să plece de acolo, nimeni nu avea să afle.

Dar de ce? Atâta străduință, pentru ce?

În afară de... Allomanți.

— Unii dintre voi sunt Allomanți? a întrebat Marasi.

— Da, a spus blonda. Eu sunt Aţâţătoare, deși nici măcar familia mea nu știa de puterile mele. Fialia e Deviatoare. Kessi — Domolitoare.

— Am avut doi părinți Allomanți, a spus bărbatul, dar eu n-am primit nicio putere. Și ceilalți sunt la fel.

Era ultima piesă. Marasi își dădea seama ce se întâmpla. Și în timp ce punea totul cap la cap, a fost surprinsă de încă o descoperire. *Chiar* o cunoștea pe blondă. Nu degeaba-i părea cunoscută.

Era Armal Harms, o verișoară îndepărtată a lui Marasi: o femeie care fusese răpită de Miles O-sută-de-vieți și Dispăruți cu șapte ani în urmă, în timpul primului caz pe care l-a avut Wax în oraș după ce s-a întors.

57

Marasi ar fi trebuit să plece chiar în clipa aceea. Nu avea ce să mai afle de la cei implicați în experimentul Set. Dar era copleșită de urmările lui. Așa că s-a așezat pe un scaun de pluș cu un biscuit în mână, simțind un fel de apăsare, înconjurată de oameni care fuseseră mințiți ani în șir.

Wax fusese primul care observase că oamenii răpiți aveau o legătură de familie cu Allomanția. Crezuseră la început că erau toate femei, deși se dovedise că unii dintre cei răpiți în mod misterios în perioada aceea erau bărbați.

În diverse etape, Marasi și Wax îi căutaseră pe acei oameni ani la rând. Îi chinuia gândul că cei din Set le făcuseră lucruri cumplite, dar niciodată nu-și imaginaseră așa ceva. Să-i încuie într-un buncăr? Să-i convingi că lumea se sfârșise?

Unul dintre principalele obiective pe termen lung ale grupului Set era acela de-a avea acces la puteri allomantice, iar faptul că Set avea acces la atât de multe țepușe dovedea că unii dintre cei care fuseseră răpiți își aflaseră sfârșitul într-un mod cumplit. Dar grupul acela și faptul că, până atunci, doar cei mai importanți membri Set aveau țepușe dădeau de înțeles că ar exista un plan pe termen mult mai lung. Acolo jos, aveau efectiv o crescătorie de copii, care ar fi putut fi Născuți-din-metal — excelenți pentru a fi recrutați sau pentru a crea țepușe. Stomacul i s-a întors pe dos, mai ales când i-a trecut prin cap să se uite la femeile din încăpere și a observat că era posibil ca două dintre ele să fie însărcinate.

Locul de joacă pe care-l construia bărbatul căpăta dintr-odată o nuanță mult mai sumbră. Totuși... oamenii aceia nu păreau îngroziți de ideea că aveau să le fie luați copiii. Era

o șansă, una destul de mare, ca Marasi să-i fi găsit la timp. Din păcate, nu putea împiedica toate traumele — căci oamenii aceia fuseseră smulși din viețile lor de zi cu zi și de lângă familiile lor —, dar măcar Set încă nu începuse să-i transforme în țepușe.

Lordul primar a numit Comunitatea „proiectul lui Edwarn", s-a gândit ea. Toată acea situație fusese planul unchiului lui Wax, o soluție pe termen lung pentru a oferi puteri allomantice membrilor grupului Set. Bănuia că, la moartea lui, mare parte din acea infrastructură fusese cooptată, Telsin preluase puterea, iar Autonomie începuse să le sufle în ceafă. O peșteră concepută drept experiment allomantic în domeniul eugeniei crescuse și se transformase într-un buncăr ce-i adăpostea pe adepții lordului primar. Mai multe experimente cu țepușe duceau la alte inovații.

Dar experimentul acela vechi rămânea în vigoare, iar oamenii rămâneau tot captivi. Marasi dezlegase întâmplător unul dintre cele mai tulburătoare mistere cu care se confruntase. Îi putea salva pe acei oameni. Asta presupunând că putea salva mai întâi întreaga lume.

— Te cunosc, i-a spus Marasi blondei. Ești Armal Harms, nu-i așa?

— Păi, am fost Harms, a zis femeia. Înainte să mă căsătoresc aici jos. Ne-am... cunoscut?

— Am văzut doar câteva poze, a spus Marasi. Eu sunt Marasi Colms. Verișoara... lui Steris.

Era minciuna pe care o foloseau întotdeauna, înainte ca tatăl ei să fie dispus să-și recunoască public infidelitatea.

— Steris? a întrebat Armal, devenind atentă. E... adică...

— E în viață, a spus Marasi. Armal... trăiesc cu toții. Ați fost minți într-un mod cumplit. Nu am cum s-o spun cu mai multă delicatețe. N-a avut loc nicio cădere de cenușă. Bazinul nu s-a prăbușit. E o făcătură ordinară. Și, cu o grimasă, a continuat: Ați fost cu toții răpiți de niște ticăloși de cea mai joasă speță.

Cei din încăpere s-au uitat unii la alții.

— Are rău-de-cenușă, a spus o femeie.

Femeia sfioasă a aprobat din cap, apoi a mângâiat-o pe Marasi pe umăr.

— Ești tulburată, ai vedenii, draga mea.

Marasi a oftat. Bineînțeles că grupul Set venise cu o astfel de scuză — aveau nevoie de o explicație de rezervă pentru eventualitatea în care cineva reușea să spargă barierele.

— Nu pot să v-o dovedesc chiar acum, a spus Marasi. Dar am să găsesc eu o cale. Vă rog să luați în considerare spusele mele. Vă vor ușura viața când va trebui să vă confruntați cu adevărul. Sunt ofițer superior la Secția de Poliție din Elendel.

Și-a scos legitimația.

— De ani întregi încerc să dau de urma voastră: a oamenilor răpiți de o organizație misterioasă numită Set. Au pus la punct și alte planuri — mult mai periculoase —, motiv pentru care nu pot rămâne. Dar adevărul este, Armal, că ați fost răpiți pentru că voiau Allomanți. Și sunt dispuși să acționeze pe termen lung pentru a-i obține.

Armal a aruncat o privire în sus — în timp ce duduitul unor picioruțe răsuna pe podeaua de deasupra, iar râsetele copiilor pluteau în aer.

— *Trebuie* să recunoști că e ciudat, a spus Marasi, că ați fost răpiți de un grup de bărbați înarmați în timpul unui jaf.

— Au fost nevoiți să se poarte astfel, a spus Armal. Ca să ascundă ceea ce făceau. Ca să evite panica mulțimii.

— Pozând într-o gașcă de hoți?

— În Cuvintele Întemeierii a funcționat! Însuși Supraviețuitorul s-a prefăcut a fi hoț.

Marasi nu avea timp să continue disputa.

— Trebuie neapărat să-l găsesc pe Gave Entrone, a spus ea. Știți cumva unde l-aș putea găsi?

Chiar în clipa aceea, de parcă ar fi fost poruncită de Armonie însuși, o voce a răsunat dintr-un set de difuzoare din exterior. Răsuna în peștera uriașă prin sistemul de anunțuri publice.

Era Gave Entrone, lordul primar.

„Vă previn, locuitori din Wayfarer, spunea el cu o voce difuză. O străină periculoasă a fost reperată strecurându-se prin tunelurile exterioare, îndreptându-se, se pare, în această direcție. Este cel mai probabil înarmată și se știe că suferă foarte, *foarte* tare de rău-de-cenușă. Este extrem de periculoasă — comunicați-i imediat ofițerului dumneavoastră responsabil cu ordinea și liniștea publică atunci când o vedeți. Nu vă apropiați de ea. Nu vă implicați în discuții cu ea. A omorât deja un om și va mai omorî și alții dacă i se va ivi ocazia."

Grupul de oameni au privit în sus la unison, iar Marasi s-a încordat. Până unde avea să ajungă bunăvoința lor?

— La naiba! a spus Armal. Trebuie s-o ascundem.

— Au văzut-o și alții când a intrat, a zis bărbatul cu centura de scule.

— Facem încăperea vraiște, a zis Armal, după care spunem că ne-a amenințat și a fugit. Și, uitându-se la Marasi: Ești confuză și ai rău-de-cenușă. Dar... îți amintești cum se iese de aici? Drumul prin caverne?

— Lasă asta, a spus femeia sfioasă, devenită dintr-odată aprigă. Ai arme? Orice am putea folosi ca să-l înlăturăm pe Entrone de la putere?

— *Nu* o să-l înlăturăm de la putere! a spus Armal. Nu trebuie decât să ne urmăm planul: să ne furișăm la suprafață, să găsim supraviețuitori și să îi aducem încoace. Să le dovedim tuturor că suntem în stare să facem ceva ca să dăm o mână de ajutor. Asta o să-l determine pe lordul primar să-și schimbe modul de a gândi.

Era o abordare filosofică nobilă. Dar și lipsită de sorți de izbândă. Marasi *nu* avea timp să încerce să-i convingă.

— Unde-i Entrone? a întrebat ea, ridicându-se în picioare.

— Are un conac nou la marginea orașului, a spus Armal. Mare, cu stație de transmisie. Acolo-i periculos, pentru că are

nevoie de metale ca să facă dispozitivele să funcționeze — dacă ne invadează mutanții, după el se duc prima dată.

— Ce curajos din partea lui, a spus Marasi, grăbindu-se spre fereastră — ceilalți s-au dat laoparte din calea ei. Pun pariu că are și un tunel care duce la suprafață. Știți pereții exteriori, ăia plați? Au oglinzi semitransparente. Vă urmăresc prin ele.

— Rău-de-cenușă, a spus una dintre femei printre dinți.

— Există, a început Marasi, încercând să-și dea seama cum să formuleze întrebarea, vreun portal pe aici? Dar-ar rugina... nici măcar nu știu cum ar trebui să arate. Vreo construcție mare, ceva...? Sau vreo zonă care să fie explicit interzisă?

Nu făceau decât s-o fixeze cu privirea, confuzi. *Ar fi trebuit să mă aștept la chestia asta*, s-a gândit Marasi. Normal că n-aveau de unde să știe. Erau captivi, nu complici.

Dar ceva în legătură cu situația respectivă o nedumerea. Dacă Entrone crea un portal pentru armata lui Autonomie, de ce l-ar fi făcut *acolo*, lângă oamenii ăia? De ce nu-l crea într-o zonă mai izolată a complexului de caverne, departe de subiecții testelor sale? Și totuși, spusese că venea *aici* ca să deschidă portalul.

S-a uitat la Armal — ținea în mână legitimația lui Marasi, cu o privire încruntată.

— De ce să-ți bați capul, a zis ea, să umbli cu legitimații false la tine? Să mergi până într-acolo încât să faci o ștampilă falsă, de anul ăsta...?

— Asta a luat-o razna rău de tot, a spus o altă femeie.

Armal a privit-o pe Marasi în ochi, încruntându-se și mai tare.

— Pentru că-ți spun adevărul, a zis Marasi. Acum trebuie neapărat să ajung la Entrone și să-l opresc.

Armal a clătinat din cap.

— Marasi, ne putem ajuta reciproc. Să nu faci vreun gest necugetat. Nu ne place lordul primar, dar nu vrem violență. Au

murit deja prea mulți. Dacă te-am ascunde, am putea discuta, plănui...

— Nu avem timp de planuri, a spus Marasi, traversând din nou camera în grabă și luându-și rucsacul. Dați-i înainte și faceți camera asta praf. Ziceți-le ălora că sunt extrem de periculoasă — să le spuneți cu lux de amănunte treaba asta. Poate-i întârzie un pic.

A scos un pistol din rucsac, făcându-i pe toți să se holbeze la ea cu gurile căscate. Toți în afară de Armal, care l-a luat în mână cu o expresie de dezamăgire.

— Uite ce-i, a spus Marasi, situația o să devină aici *foarte* periculoasă și *foarte* confuză. Prietenii mei s-au confruntat cu mulți dintre soldații lor, deci există șanse să mă descurc singură cu Entrone. Dar dacă nu mă întorc, trebuie *neapărat* să-l înlăturați de la putere. S-ar putea ca milioane de vieți să depindă de lucrul ăsta.

— Nu putem face așa ceva, a zis Armal. Chiar dacă am vrea, nu avem arme.

— Voi *sunteți* arme, a spus Marasi. Numai să vă facem rost de...

Metale. De aceea nu erau deloc metale acolo jos. Set închisese un grup mare de oameni care fie aveau abilități extraordinare, fie aveau șanse mari să dea naștere unor oameni cu asemenea abilități. Telsin și ceilalți știau că, dacă nu aveau grijă, urmau să fie depășiți ca putere de propriii prizonieri. De aici și lipsa metalelor și povestea cu „mutanții" care le puteau simți.

Cum să ții în captivitate o grămadă de oameni periculoși? Îi convingeai că, de fapt, nu erau prizonieri.

Marasi s-a întors și a privit-o pe Armal în ochi.

— Pe unde s-o iau ca să ajung la casa lordului primar?

— Eu...

Marasi a fixat-o cu privirea până când Armal a coborât din nou ochii — spre legitimația lui Marasi —, după care s-a uitat într-o parte.

— Știi, nu-i așa? a spus Marasi. Că e adevărat ceea ce-ți spun. Sau cel puțin bănuiești. Ai știut dintotdeauna că ceva nu e-n regulă.

— Am o familie, a zis Armal. Copii și un soț pe care-i iubesc.

— Iar dacă Entrone învinge, a spus Marasi, sunt condamnați la o viață în întuneric. Armal, ăsta are de gând să-ți ia copiii de lângă tine! Trebuie neapărat să vă faceți rost de niște metale și să vă apărați cu toate forțele.

— Să facem rost de metale, a zis una dintre femei, pufnind. Ce vrei să facem? Să lingem pietre, doar-doar om da de ceva fier prin ele?

— Nu știu dacă să te cred sau nu, a spus Armal. Și nu... nu am de gând să lupt, nici dacă aș avea arme. Poate c-o să te duc unde locuiește Entrone. Dar atât.

Ce oameni tâmpiți, s-a gândit Marasi, scrâșnind din dinți. Apoi s-a simțit ridicolă. Nu erau tâmpiți, ci speriați. Fuseseră abuzați, mințiți, închiși și lipsiți de soare.

N-ar fi trebuit să-i certe. Într-adevăr, în rușinea resimțită după ce-i mustrase, a avut un moment de luciditate. Oamenii ăia, și cei ca ei, erau motivul pentru care făcea ceea ce făcea. Motivul pentru care intrase în poliție. Era treaba ei să-i salveze.

— Du-mă la Entrone! a spus Marasi. Găsesc eu o cale de-a rezolva problema cu el.

Și și-a ridicat rucsacul pe umăr.

Dar a încremenit când l-a auzit zăngănind.

58

Wayne l-a privit pe Wax ţinând sticlele deasupra capului, apoi împingând capacele cu o răsucire rapidă de Allomanţie. Prindea bine chestia aia. Când Dumnezeu crease Allomanţia, oare se gândise că Monedăzvârlitorii ar fi fost buni şi ca deschizători de sticle?

Wax i-a întins una lui Wayne, care şi-a şters cu batista nasul ce-i curgea, apoi a apucat sticla. A oftat, cu capul bubuind, cu dureri în tot corpul. La naiba, ura să depoziteze sănătate... Se simţea de parc-ar fi fost ce se găsea între degetele de la picioare ale unuia ce stătuse încălţat prea multă vreme.

S-a sprijinit de suportul ce se întindea în partea din faţă a panoului publicitar. Firește că zburaseră până acolo, deoarece Monedăzvârlitorilor le plăcea să se afle în văzduh. Plus că pe Wax îl înnebunea să sară-n ochi. Şi ce sărea mai tare-n ochi decât ideea de a bea o bere în faţa tâmpeniei ăleia de afiş de propagandă a oraşului?

Chestia aia avea o margine în partea din faţă, deci era destul de comod să stai pe ea. Probabil fusese pusă acolo pentru muncitorii care trebuiau să ridice afişul: o imagine greţoasă cu un bărbat care scruta cerul, cu raze de lumină răspândite în spatele lui. INDEPENDENŢĂ PRIN EFORTURI COMUNE, scria pe afiş. Wayne ar fi fost în stare să mănânce sticla de bere şi să scoată o grămadă de rahat care să aibă mai multă logică decât porcăria aia.

Panoul publicitar care-l enervase era la înălţime, îndreptat spre interior, de-a curmezişul autostrăzii principale. Spre turnul principal al oraşului, Turnul Independenţei, supranumit Shaw. După bătrânul Kredik Shaw.

Wax i-a întins sticla, iar Wayne și-a dus mâna spre ea ca să ciocnească gâturile sticlelor. Apoi și-a lăsat capul pe spate și a băut, savurând gustul puternic. De hamei, amar. Cum trebuia să fie o bere pe cinste. În Ținuturile Necruțătoare știau asta. De ce s-o cureți, s-o faci să aibă alt gust decât ar fi trebuit să aibă? Berea de oraș... aia era pentru cei cărora, de fapt, nu le plăcea berea.

Spuma îi dădea o senzație plăcută pe gât, unde-l râcâia de fiecare dată când depozita sănătate. Parcă i-ar fi fost rău mereu, în fiecare zi — dar de obicei nu băga de seamă, pentru că trupul lui se pricepea să ascundă asta. Doar că în momentul când începea să depoziteze sănătate, boala își făcea de cap.

Wax a tras o dușcă prelungă din berea lui și s-a lăsat moleșit de gust, cu o privire pierdută în depărtare. Era mulțumit.

— Mai ții minte, a zis Wayne, când ai dat să iei dopurile de la sticle, iar eu am dat cu berile de masă și ți s-au vărsat în cap?

— Când anume? a întrebat Wax.

— Ha! Gluma asta nu îmbătrânește niciodată!

— Pentru că era deja veche, antică și de demult când ai încercat-o prima oară, de-aia!

Wayne a zâmbit larg.

— Eu ziceam de prima dată, după ce l-ai prins pe Bocnă Ben Oldson. Știi tu, când Blinker îți era ajutor de șerif.

— Îmi aduc aminte.

— Mie nu-mi vine să cred că ai lucrat cu individul ăla, a zis Wayne, luând încă o înghițitură. Ăla nu știa să tragă nici cât o ceapă degerată.

— Avea alte abilități, a spus Wax. Țin să menționez că și tu tragi la fel de bine.

Era adevărat. Dar, la drept vorbind, Wax nu se pricepea să-și aleagă ajutoarele de șerif.

— Îmi aduc aminte când mi-ai făcut-o prima oară când ai scuturat sticlele, a spus Wax, sorbindu-și berea. Îmi aduc bine aminte. A fost prima oară când mi s-a părut că zâmbești.

— Mda... Păi, a zis Wayne, eu mă pricep să mă prefac că sunt ceea ce nu-s. Până la urmă, m-am gândit cum să mă prefac că-s bun de ceva. E-o minciună ca lumea. Încă o mai cred uneori. A mai luat o înghiţitură, după care a continuat: Mai tot timpul.

— Wayne...

— N-am nevoie de morală, Wax. — Wayne şi-a sprijinit capul de suportul metalic, cu ochii închişi. — O să fiu bine. Doar să-mi pun pălăria pe cap...

— Tu te-ai simţit mai rău în ultima vreme, nu-i aşa? a întrebat Wax.

Ce-l enerva ăsta, cât de repede se prindea el de toate.

— Aici nu-i vorba numai de MeLaan.

Wayne a ridicat din umeri, ţinând în continuare ochii închişi.

— Varsă tot, a spus Wax. Ţi-am dat bere, îmi eşti dator cu un răspuns — astea-s regulile.

Dar-ar Năruirea peste el de om. Ştia el regulile.

— Mă gândeam şi eu aşa, a spus Wayne încet. Mi-am adus aminte de-ai mei, şi mă gândeam ce ruşine i-ar fi mamei de mine c-am ajuns un criminal. Şi m-am străduit toţi anii ăştia să muncesc ca să scap de povara asta, şi tot nu mă simt mai bine. Deci cred c-am început să mă întreb: poate că, orice-aş face, n-am să reuşesc *niciodată* să fac îndeajuns de mult bine încât să echilibrez răul pe care l-am făcut. Poate că n-am să reuşesc nicicând să fiu bun de ceva.

— N-ai cum să plăteşti ca să scapi de asta, Wayne, a şoptit Wax. Ăsta-i adevărul.

Wayne a deschis ochii.

— Durkel, ăla pe care l-ai omorât, a spus Wax, o să rămână mort pe veci. Nimic n-o să schimbe lucrul ăsta. Oricâte fapte bune ai face, nu ai cum să-l aduci înapoi sau să fii iertat.

Wayne şi-a ferit privirea, cu o senzaţie de greaţă — şi nu doar pentru că depozita sănătate.

— Eu știu c-am zis că n-am nevoie de morală, Wax. Dar nu știu dacă trebuie neapărat să mai pui și sare pe rană-n halul ăsta.

— Din fericire, Wayne, a spus Wax, tu n-ai nevoie de iertare.

— Acum vorbești aiurea.

— Nu, câtuși de puțin.

Wax s-a aplecat în față, arătând cu sticla spre el.

— Wayne, dac-ai avea ocazia, ai face la fel? L-ai buzunări pe unul? L-ai împușca dacă s-ar împuți treaba?

— Ce? Normal că nu!

— Atunci, a zis Wax lăsându-se pe spate, n-ai nevoie de iertare. Pentru că *tu* nu ești omul care l-a omorât pe Durkel. Nu mai ești omul ăla. Omul care a făcut asta, ei bine, a murit. E îngropat la doi metri sub stâncile și noroiul care țin loc de pământ în Ținuturile Necruțătoare. N-ai mai fost omul ăla de ani întregi.

— Eu nu cred că lucrurile merg chiar așa, a zis Wayne.

— De ce nu? a întrebat Wax, luând încă o gură de bere. La ce bun toate astea, dacă oamenii nu se pot schimba? Dacă tu n-ai nicio șansă, Wayne, atunci nimeni n-are nicio șansă. La fel de bine am putea să împușcăm un om de prima oară când face o greșeală pentru că, ei bine... n-o să se schimbe niciodată, deci cui îi pasă?

— Nu-i corect.

— Tu nu ești corect, a spus Wax, cu tine însuți. Te-am urmărit, Wayne. Tu n-ai devenit ajutorul meu de șerif pentru că voiai izbăvire. Nu lupți în continuare alături de mine pentru că ai nevoie de iertare. Ci pentru că ai ajuns cine-ai ajuns. O faci pentru că vrei să faci din lumea asta un loc mai bun.

— S-ar putea să te-nșeli, a spus Wayne. Nu știi tu ce-i la mine-n creier, Wax. Poate *chiar* sunt corupt până-n măduva oaselor. Tu știi cum sunt eu când mă bag într-o încăierare. Poate că fac toate astea ca să am ocazia să mă bat și să omor oameni. Pentru că *îmi place*.

— Neee, a zis Wax, terminându-şi berea, după care a întins mâna, legănând sticla între două degete. Eu nu cred asta, Wayne. Eu te cunosc. Şi te *respect*. Te admir. Sunt momente când mi-aş dori să fiu un om la fel de bun ca tine.

Wayne s-a ridicat, mijind ochii la el.

— Stai puţin... Tu vorbeşti serios?

— Poţi să fii sigur!

— Prietene, azi am dat foc la o clădire. Şi nu era o clădire care-ar fi trebuit să ardă, o şcoală, să zicem. Era o clădire mare, importantă.

— Da, şi ce-ai făcut cu focul ăla? a întrebat Wax. L-ai aprins şi-ai dat bir cu fugiţii?

Wayne a ridicat din umeri.

— Nu, ai scos pe toată lumea din clădire. Ai condus cu bună-ştiinţă un grup de oameni care să bată din uşă în uşă şi să întrebe dac-a scăpat toată lumea. Ai dat foc pentru că ai fost nevoit să o faci, dar apoi...

A ezitat, a mai verificat o dată sticla, să fie sigur că era goală, apoi s-a uitat încruntat la Wayne.

— Wayne. Şcolile nu *trebuie* să ardă. Doar pentru c-am ars noi una o dată, nu înseamnă că aşa trebuie să fie.

— Nu, uite care-i treaba, a spus Wayne în timp ce-şi termina berea. Şcolile *trebuie* să ardă. Închipuie-ţi cum ar fi să fii copil, să te scoli şi să descoperi pe nepusă masă că şcoala a dispărut... Dar-ar dracii şi rugina dacă n-ar fi cea mai tare zi!

Wax a oftat.

— Eu mă gândesc, a continuat Wayne, că de aia tot construiesc ăştia din oraş atâtea şcoli. Ai văzut câte sunt în ziua de azi? Le păstrează guvernul, în caz că ar trebui să facă fericiţi câţiva copii. Şi atunci le dau foc!

Wax s-a uitat la el. Aşa că Wayne a zâmbit şi i-a făcut cu ochiul, spunându-i că asta a fost, probabil, o poveste cam exagerată.

Wax s-a lăsat pe spate.

— Uneori, cu tine nici nu-mi dau seama...

— Și asta-i problema, nu? a zis Wayne. Că fac numai grozăvii! Mi-a zis mie Ranette de fata aia, Durkel — pare-se că nu puteam să fac lucru *mai rău* decât să mă tot duc s-o văd. I-am făcut viața grea toți anii ăștia și eu nici n-am știut!

— Și-ți pasă?

— Normal că-mi pasă.

Wax a înclinat capul spre el.

— Poftim dovada. Ești om bun.

— Și tare mă mai ajută treaba asta când o tot dau în bară, prietene. Uneori încă mai pun mâna pe lucruri chiar și dacă nu aparțin prietenilor mei, și nu glumesc. Abia mai târziu mă gândesc la ce-am făcut. Și-mi dau seama că poate omului ăluia-i *plăcea* cutia lui de trabucuri.

— Strici mult mai puține lucruri decât repari, Wayne. N-ai cum să negi lucrul ăsta. Ești un *om bun.*

Wayne a tăcut. Pentru că... pentru că îi plăcea de Wax. Mai mult decât atât, avea încredere în Wax. Wax avea dreptate în multe privințe.

Oare... avea dreptate și în privința aceea?

Wax s-a aplecat în față.

— Nu poți să tot dezgropi cadavrul omului care ai fost, Wayne. Nu poți să-l tot fluturi prin fața tuturor. Lasă-l acolo, îngropat. Gândește-te la omul care *ești*, nu la omul pe care l-ai lăsat în urma ta. Asta am învățat eu în ultimii ani. Și viața mi s-a schimbat întru totul.

Hm. Astea erau banalități. Lucruri ușor de spus. Dar Wax nu spunea niciodată lucruri de dragul de a le spune. Niciodată nu spunea așa ceva. Wax era sincer.

Poate... poate *chiar* venise momentul să îngroape acel cadavru. Să dea rugina dacă nu începea să fie din ce în ce mai greu. Oare cum ar fi fost viața lui dacă nu l-ar fi cărat după el? Poate că o parte din el era pregătită pentru asta, de ani întregi. Nu mai tremura când ținea o armă în mână. Corpul

lui era pregătit să meargă mai departe. Oare mintea avea să-i dea voie?

A scrutat orașul, cu capul bubuindu-i de la depozitarea sănătății. Jos era plin de mașini, reprezentantele unei lumi noi, cu clădiri noi fanteziste care aruncau umbre lungi la apusul soarelui. Tot Bazinul se schimba.

De ce să nu se schimbe și el odată cu Bazinul?

S-a oprit din depozitarea sănătății. Adevărul era că nu avea să-l ajute mai mult de atât. I s-a limpezit mintea, iar durerile l-au lăsat.

— Bine atunci, a spus el ridicându-se. Trebuie să rezolvăm chestia asta, Wax. Am o presimțire urâtă — toată ziua am avut-o —, că am pornit pe un drum care nici pe departe nu va fi ușor.

— De acord cu tine, a zis Wax, trăgând spre ei două ranițe. Uită-te prin astea. Vezi ce ne-a pus Steris la pachet.

Și a împins-o pe prima — ranița lui cu muniție, recuperată de pe un acoperiș.

Wayne a luat-o, a desfăcut șireturile și a tras fermoarul, în timp ce Wax a scotocit prin cealaltă, a scos câteva pagini și le-a ridicat. Panoul publicitar avea pe el niște becuri electrice, ca să fie vizibil pe timp de noapte — ceea ce era bine pentru citit. Hm. Până la urmă, poate că știa Wax de ce alesese locul ăla.

Wayne s-a apucat să inventarieze muniția armelor lui Wax, punând-o deoparte în pungulițe.

— Și zi așa, a spus el, ăștia testau te miri ce bombă zburătoare în ocean?

— Testau doar dispozitivul de lansare, a zis Wax, răsfoind hârtiile. Încă nu avea nicio bombă pe el. Ar fi fost prea periculos. Plus că încă nu era gata. Am planurile pentru bombă aici, și până de curând aveau probleme cu crearea unei baterii destul de mari încât să fie portabilă.

— Și și-or fi dat seama?

— Din păcate, da, a spus el dându-i o schemă — de parcă Wayne ar fi avut ce să facă cu ea. Uită-te acolo. Au pus-o în sfârșit în funcțiune, e portabilă, dar e *mare*. Chestia asta le dă multe bătăi de cap. Au rachetele alea care pot zbura vreo cincizeci–șaptezeci de kilometri buni, dar nu cu o încărcătură atât de mare.

A mai răsfoit câteva pagini și i-a mai dat o schemă.

— Schema asta e pentru un comutator automat. Unul extrem de periculos. Nu vrea nimeni să dezamorseze chestia asta. Și-aici e o schemă pentru o rachetă mult mai mare. Poate o ultimă șansă de a face să funcționeze chestia asta, dar sunt îngrijorați că nu va zbura destul de departe... și ar putea să lovească Bilmingul sau alte orașe din apropiere, nu doar Elendelul.

Wayne a mormăit, îndesându-și foile în buzunar. Apoi, după ce-a mai scotocit prin raniță lui, a dat peste un sendviș.

— La naiba, a zis el despachetându-l. Pastramă? La naiba... Bine că nu m-ai luat în seamă și-ai rămas cu femeia asta. Bună bucățică.

Wax i-a aruncat o privire inexpresivă.

— M-am înșelat în legătură cu ea, bine? a zis Wayne, scotocind după un al doilea sendviș, pe care i l-a aruncat lui Wax. Mă înșel des în legătură cu oamenii. Poate chiar și în privința mea.

Wax a zâmbit și s-a apucat să mănânce sendvișul. Wayne a făcut la fel — nu-și dăduse seama cât de foame îi era. Au urmat niște bidoane — dar ce să vezi, în ele era numai apă. Și-ar fi dorit să mai aibă o bere. Dar nu, aveau treabă. Una le-ar fi fost de ajuns ca să se mai învioreze. Mai multe ar fi fost periculoase.

Wayne a scos o metalminte de rezervă pentru Wax, cu mai multă greutate, și i-a aruncat-o. Au urmat niște fiole cu așchii de metal, care se aflau într-un săculeț. Opt dintre ele fuseseră deja folosite; mai erau opt.

— Astea nu-s de-alea normale.

— Armonie le-a trimis, a spus Wax. A zis că sunt speciale.

— Așa deci... a făcut Wayne, cu ochii pe ultima din rând, cu un dop roșu.

Le-a pus deoparte, apoi a scos o punguliță cu metale cu numele lui trecut pe ea. Femeia aia, dar-ar rugina, îi pusese chiar și ceva aliaj fuzibil.

— Păi, și-acum ce facem, Wax? Ai zis că ăștia construiesc o ultimă rachetă, cea mai mare dintre toate. Unde-o găsim?

Wax a studiat notițele.

— Sunt îngrijorați, Wayne, cu spatele la zid. Aici, la sfârșit, sunt notițele de azi. Sunt *îngroziți* că Autonomie le va anula întregul proiect — în mod violent. Așa încât se chinuie să ne țină piept, ca să aibă cu orice preț o ultimă șansă de victorie. Dar unde... cum...

Wayne a continuat să scotocească prin raniță, scoțând la un moment dat o minge ciudată din răchită cu o greutate în centru.

— Asta-i făcută de Ranette?

Wax a zâmbit larg, făcându-i lui Wayne semn să i-o arunce. Apoi Wax a aruncat-o în aer cu o Împingere-în-oțel.

— O fi ajutat-o Max să ne facă bagajul. Mi-a trimis un cadou.

A aruncat-o mai sus. Apoi și mai sus.

Apoi a prins-o și a încremenit.

— Ce-i? a întrebat Wayne.

— Știu unde-i bomba, a spus Wax. Ai nevoie de altitudine. Dacă ai altitudine, poți să arunci ceva departe. În plus, trebuiau să construiască o rachetă mare undeva unde să nu-și bage nimeni nasul. Deci o altitudine cât mai mare într-un loc sigur...

Wayne a oftat, iar cei doi s-au întors spre centrul orașului. Și spre Shaw, turnul imens din zona aceea — care avea o construcție nouă în vârf, despre care se presupunea că avea să mai adauge câteva etaje. Sau era un proiect de construcție cu totul diferit?

— La naiba... a zis Wayne, observând luminile aprinse de la nivelurile superioare ale turnului și proiectoarele din vârf.

Ăştia sunt puşi pe fapte mari în seara asta. Chiar că-s strânşi cu uşa...

S-a uitat spre Wax.

— E un platou. Turnul ăla. *Ăla*-i platoul.

— Care platou?

— În povestea mamei, a spus Wayne, totul se termina pe un platou. Pe piscul singuratic din mijlocul unui peisaj plat.

Wayne şi-a privit prietenul, încercând să vadă dacă se plângea de faptul că nu erau în povestea aceea. Pentru că, în asta, Wax s-ar înşela. *Chiar* se aflau în poveste — sau trăiau cu ea. Pentru că aşa hotărâse Wayne şi aşa stăteau lucrurile.

— Platou, zici? a spus Wax lăsându-şi un picior să atârne peste margine. Da, înţeleg de ce spui asta.

— Niciodată n-am reuşit să-mi dau seama ce se întâmpla mai departe, a zis Wayne. În poveste, omul legii urca pe platou ca să-l găsească pe cel rău — pe Barm Zurbagiul, cel mai rău dintre toţi ticăloşii care au existat vreodată. Dar Barm *era* platoul.

— El... era *platoul*?

— Mda, de parcă se preschimbase în platou, a spus Wayne.

— Asta... n-are prea multă logică.

— Chiar că n-are, a zis Wayne. N-am înţeles niciodată de ce mi-o spunea mama aşa.

— Poate că nu însemna nimic. Poate pentru că într-o poveste trebuie să se întâmple ceva.

— Neee, a făcut Wayne. N-ai cunoscut-o pe mama, Wax. Se *pricepea* la poveşti. Bine de tot. Însemnau ceva... Şi, după ce a tras adânc aer în piept: Dacă trebuie să ajungem în vârf, o să fie un urcuş *greu*. Nu mai sunt în jur clădiri la fel de înalte. N-ai să poţi să ne împingi până sus.

— Oricum am fi în bătaia lunetiştilor dacă încercăm treaba asta, a spus Wax, mijind ochii la proiectoarele din vârful turnului. Va trebui să urcăm prin interior... dar-ar Năruirea, Wayne. Ai dreptate. O să fie greu.

Piciorul lui Wayne a lovit ceva din raniţa cu muniţie. S-a încruntat, apoi a îngenuncheat şi a scos o cutie din lemn care fusese înghesuită pe fund. Avea simbolul lui Ranette în partea de sus.

Wax a respirat uşor, aproape cu pioşenie.

— Steris l-a împachetat.

— Ce? a întrebat Wayne, ridicând capacul.

Era un pistol. Butucănos, cu un butoi de vreo *zece centimetri* în diametru. Nu semăna cu nimic din ce văzuse el vreodată.

— Ceva deosebit.

Wax l-a scos din cutie, apoi a luat şi celelalte piese pentru a asambla ceva ce semăna oarecum cu o puşcă cu o singură ţeavă, dar cu o gaură mult mai largă. Avea un tambur central mare cu muniţie — aproape cât pentru un revolver supradimensionat —, cartuşe mai mari decât nişte pahare de ţuică.

Wayne a scos un fluierat.

— Îi spunem pur şi simplu Puşcociul, a zis Wax. Speram să n-am nevoie de el. Nu era potrivit pentru un om al legii. A fost conceput pentru... o sabie.

În depărtare, soarele a început în sfârşit să coboare sub orizontul oceanului, ca o bucată mare de aluat aruncat în ulei ca să se prăjească bine de tot. Wayne şi-a ţinut respiraţia. Apoi ceaţa a început să se-nvârtejească în aer, crescând ca nişte liane din nişte găuri invizibile, revărsându-se peste oraş.

— Ei bine, a şoptit Wax, mă bucur să văd aşa ceva.

A aruncat o privire spre arma din mâinile lui.

— Partea care urmează va fi sângeroasă, Wayne. Câtă putere de vindecare ţi-a mai rămas?

— Nu multă, a recunoscut Wayne. Fac faţă la un glonţ sau două. Asta e...

— O să vreau să rămâi în urmă, a spus Wax după ce a respirat adânc. Să mă laşi pe mine să fac ceea ce a hotărât Armonie că trebuie făcut.

A armat pușca aceea ciudată, băgând un cartuș enorm pe țeavă.

— O să ajungem în vârful acelei clădiri și o să oprim lansarea.

A făcut o pauză.

— Ciudat. Nu știu dac-aș fi fost în stare să fac chestia asta cu câțiva ani în urmă. Dar știu cine sunt, pentru ce lupt și de ce. E o anumită seninătate în asta, oricât de gravă pare să devină situația.

— Dar-ar rugina, a zis Wayne, simțind un nod în stomac. Mi-ar plăcea să simt și eu la fel. Wax, după atâta amar de vreme, mie tot mi-e greu să pun lucrurile cap la cap. Omor un om și-mi nenorocesc viața. Apoi mă alătur ție și trebuie să-i dau înainte cu crimele. Amărâții de ei. Înțelegi?

Wax și-a pus arma ciudată pe umăr și și-a lăsat o mână pe brațul lui Wayne.

— Mda, știu ce zici. Dar poate că mama ta a avut dreptate cu privire la ticălosul care e un platou. Care e *țara însăși*. Poate că asta voia ea să spună, Wayne: trebuie să ne facem griji în privința lumii. Oamenii, luați individual, da, pot fi răi. Dar trebuie să ne facem griji *mai mult* în privința lumii care-i înrăiește.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, a zis Wax, crezi c-ai fi ajuns să te înțelegi cu băieții Plank dacă mama ta n-ar fi murit în accidentul ăla?

— Câtuși de puțin, a spus Wayne.

— Aproape toți indivizii pe care-am fost nevoit să-i împușc aveau povești ca a ta! Despre chestii dintr-astea vorbește Marasi întruna. Da, trebuie să oprești toți Barm Zurbagiii de pe lumea asta. Dar dacă poți să creezi o lume în care mai puțini băieți să crească singuri... ei bine, s-ar putea ca în viitor să ajungi să te confrunți cu mult mai puțini Barm Zurbagii. Poate că asta voia să spună mama ta.

— Ăăă... mda, a zis Wayne. Da, cam așa s-ar părea.

S-a ridicat în picioare pe marginea panoului publicitar și amândoi s-au întors cu fața spre turn. Wax a băgat în teaca aceea

căptușită cu aluminiu de la centură ultima dintre fiolele metalice pe care i le dăduse Armonie. Wayne și-a luat și el câteva.

— Wayne, a spus Wax, mai ții minte cum a început toată povestea asta? Noua noastră viață, după ce-am plecat din Ținuturile Necruțătoare? Eu mă lăsasem păgubaș după moartea lui Lessie. Tu ai venit la mine în Elendel, și *tu* m-ai scos din starea aia, Wayne. Mă mulțumeam să stau, să fierb în suc propriu și să mă adâncesc în propriile gânduri. Apoi ai apărut și m-ai înșfăcat. Mi-ai spus că niște vagoane de trenuri sunt jefuite în mod misterios. M-ai adus în situația de a-l căuta pe Trell...

— Așa o fi, a spus Wayne. Asta nu-nseamnă că sunt vreun erou.

— Prostii, a zis Wax aruncându-i o privire. Ăsta ești tu. Oricât te-ai plânge, orice remușcare ai avea, orice voce care-ți șoptește minciuni spunându-ți altceva, nimic n-o să schimbe asta. „Ești sortit să ajuți oamenii", Wayne. „Cu asta te ocupi tu."

Wayne a înclinat capul într-o parte.

— Ăsta a fost... vreun citat, sau ce?

— Asta mi-ai spus tu mie în urmă cu șapte ani. Când oamenii aveau nevoie de mine, dar mie îmi era prea frică să pun mâna pe armă.

— *Ții minte* chestia asta? Ce-am zis, mai exact?

— Bineînțeles că țin minte. Cuvintele alea mi-au schimbat viața.

Wayne a explodat într-un hohot de râs.

— La naiba, Wax... Zic și eu niște *chestii*! Asta nu înseamnă că trebuie să le iei de bune!

— Vorbele tale au avut un înțeles!

— Ha! Auzi, m-ascultă el pe *mine*! La fel de bine-ai putea să scrii ceea ce-ți spun pe o plăcuță sau ceva de genul ăsta. „Ești sortit să ajuți oamenii. De asemenea, nu uita — nimănui nu i-a părut rău c-a scuturat mai tare pe cineva, dar poți să fii sigur că oricui i-a părut rău când n-a fost scuturat cât trebuie."

Au schimbat o privire, în timp ce ceața începea să se-nvârtejească în jurul lor, iar farurile luminau porțiunea de drum de dedesubt ca un râu de lumină ce curgea spre Shaw. Apoi au aprobat amândoi din cap.

— Ești pregătit pentru asta? a întrebat Wax.

— Hai la treabă! a răspuns Wayne.

59

Armal și mica ei gașcă nervoasă de orășeni gălăgioși au insistat să pornească alături de Marasi. Au luat-o în grabă pe un „drum lăturalnic" din Wayfarer — o potecă mărginită de copaci artificiali, ce simulau un parc.

Funcționa. Ofițerii „responsabili cu liniștea și ordinea publică" ai grupării Set începuseră în urma lor o căutare din ușă în ușă — de-a lungul drumului principal —, deși trebuiau să păstreze aparența unor gardieni prietenoși ai cartierului. Promenada îi dădea ocazia lui Marasi să se ascundă, lăsând-o să treacă neobservată.

Casa lui Entrone — construită în ultimul an — era atât de mare, încât trezea invidia celorlalți. Ar fi trebuit să fie suficient de inteligent încât să-și facă una mai modestă; cel mai probabil nu petrecea mult timp acolo. Dar se pare că orgoliul omului cerea neapărat ceva ostentativ — care includea un al treilea nivel cu ferestre largi pe toate laturile. În timp ce se apropiau, Marasi a ajuns la concluzia că era posibil să fie un centru de observație. Poate că avea și câteva încăperi false în partea din față, ca să păstreze aparențele.

— Bine, a spus Marasi adresându-se lui Armal și celorlalți, gândiți-vă la ce v-am spus. Vă rog.

S-au înghesuit printre copacii și tufișurile artificiale. Dar-ar rugina... Marasi nu era convinsă că aveau să-i fie de vreun ajutor. Oricum, a pornit în grabă spre clădire — care se afla pe o colină din piatră.

A fost văzută de oameni care se adunau în fața caselor lor, sfidând ordinele lui Entrone. Unii au arătat cu degetul spre ea. Oricum, nu mai era cazul să se ascundă. Pentru că se simțea

singură, Marasi a folosit șperaclele lui Rază-de-lună ca să desfacă încuietoarea de la ușa din spate a conacului, după care s-a strecurat înăuntru. A trecut printr-o bucătărie ce părea suspect de curată și a ajuns la o altă ușă, cu mai multe încuietori. Bine... în cazul ăsta, nu va mai folosi șperaclele.

A respirat adânc. Planul ei putea da greș în foarte multe feluri. Dar nu mai avea nici timp, nici resurse; din când în când, pur și simplu trebuia să rezolve problemele în stilul lui Wayne.

A lipit de ușă unul dintre dispozitivele explozive ale lui Rază-de-lună, s-a adăpostit după un dulap și l-a detonat. O secundă mai târziu, a dat buzna prin gaura fumegândă, cu pistolul pregătit. Cei doi oameni care erau înăuntru s-au lăsat la podea în timpul exploziei, deși încărcătura mică — utilă în genul ăsta de situații — nu produsese mari stricăciuni în încăpere. Monitorizau ceva echipamente radio. O ușă închisă din celălalt capăt al camerei ducea mai departe, iar de dincolo, pe dedesubt se strecura o lumină strălucitoare, ciudată.

— Jos! a zis Marasi, cu arma ațintită asupra operatorilor radio.

Cei doi nu păreau să fie înarmați — s-au grăbit să-i execute ordinul.

Echipament radio. Marasi a traversat camera, a ridicat-o pe femeie în picioare cu forța, apoi a făcut un gest spre echipament.

— Ăsta transmite în oraș? Prin microfoanele astea?

— D... da, a spus femeia.

— Pornește-le! i-a ordonat Marasi.

Femeia a apăsat în grabă niște comutatoare. Apoi Marasi i-a trimis pe cei doi tehnicieni afară și i-a blocat într-o bulă de încetinire cu o grenadă încărcată. Nu a apucat să facă mai mult.

Când s-a întors în sala radio, ușa din capăt s-a deschis și niște oameni au intrat să vadă ce era cu toată zarva aia. Și... dar-ar rugina... unul dintre ei era însuși Entrone, care părea obosit, cu cearcăne sub ochi, cu pielea palidă ce-l făcea să semene

cu un cadavru dichisit pentru înmormântare, cu costumul lui elegant și pălăria șic.

În încăperea din spatele lui strălucea o lumină albă. Marasi a văzut cu coada ochiului o cameră cu podeaua albă — sursa luminii —, dar nu avea timp s-o studieze în momentul acela. În schimb, și-a îndreptat arma spre Entrone, însă gărzile de corp au păşit imediat în faţa lui.

— V-am spus, domnilor, a zis Entrone din spatele lor. Şobolanul pe care-l tot vânam nu se ascunde în întuneric. Aşteptaţi destul şi vine el la dumneavoastră.

— Cu autoritatea Secţiei de Poliţie din Elendel, a spus Marasi, vă ordon să aruncaţi armele şi metalele şi să vă supuneţi arestării!

Entrone a oftat ca un om îndelung suferind, ca şi când copilul lui de trei ani tocmai i-ar fi dat un ultimatum legat de ora de culcare. Aşa că Marasi a tras. L-a doborât pe unul dintre bodyguarzi, însă celălalt a răspuns cu focuri de armă.

Marasi s-a adăpostit intrând înapoi în bucătărie, abia ferindu-se de împuşcături.

— Gândeşte-te la asta, Entrone! a strigat ea. Chiar eşti pregătit să omori atâţia oameni? *Merită* să comiţi o asemenea atrocitate?

N-a răspuns. Dar-ar rugina... Sperase să-l facă să vorbească. A mai schimbat câteva focuri de armă cu garda rămasă în viaţă, apoi a reîncărcat arma.

În timp ce reîncărca, a auzit paşi. S-a ferit din reflex, reuşind să scape să fie prinsă într-o bulă de încetinire. Nu una făcută de ea, ci una care se întindea prin perete. O distingea după freamătul uşor pe care-l făcea în aer.

A aruncat o privire şi l-a văzut pe bodyguard încremenit într-o bulă de încetinire chiar în pragul uşii. Entrone era în siguranţă dincolo de prag. Dar cum...?

Bodyguardul ăla îmi împărtăşeşte puterea allomantică, şi-a dat ea seama. *Încearcă să mă prindă în bulă, dar a ridicat-o un*

pic prea încet. Dacă nu s-ar fi ferit, ar fi fost prinsă în acea bulă cu tot cu el, iar timpul s-ar fi mișcat cu viteză în jurul lor. Ceea ce i-ar fi oferit lui Entrone suficient timp pentru a primi întăriri.

Era o tactică pe care o folosise și ea de câteva ori. Au trecut-o fiorii când și-a dat seama că fusese cât pe ce să fie prinsă în ea. Bula de încetinire cuprinsese o parte destul de mare din bucătărie și aproape tot pragul ușii ce dădea în sala radio.

Entrone se plimba agitat, despărțit de ea de timpul acela încetinit. Un foc de armă ar fi fost inutil; nu puteau decât să se uite unul la altul. Ea nu avea un unghi din care să vadă bine camera din spatele lui, dar strălucirea aceea... îi aducea aminte de ceva.

Entrone s-a așezat pe un scaun din apropiere.

— De ce, Entrone? a întrebat Marasi. De ce să-i închizi pe toți oamenii ăia? De ce să pretinzi că lumea s-a sfârșit?

Cum acel colț al pragului ușii nu era prins în bulă, vocea ei ar fi trebuit să răzbată până la el. Din păcate, Entrone a refuzat să muște momeala, nefăcând altceva decât să se lase pe spătarul scaunului.

Poate că-l abordez greșit, a gândit ea. *N-o să-mi ofere nimic de bunăvoie. Dar dacă ar avea impresia că el e cel care scoate informații de la mine?*

— Wax și Wayne au oprit lansarea, a mințit Marasi, asumându-și un risc. Elendelul e în siguranță. Tu ești prins aici, și în scurt timp locul ăsta va fi împânzit de polițiști.

Entrone nu a râs imediat, ceea ce era un semn bun. Ea spera ca el să încerce să-i smulgă și mai multe informații.

— Bineînțeles că astea nu-s decât niște baliverne, a spus el. E...

Apoi s-a oprit, pentru că vocea lui răsuna în afara clădirii și în tot orașul. Ea a aruncat o privire spre radio și a văzut că era pornit. El a răspuns cu o privire inexpresivă.

— Tânără domniță, a continuat el, părerea mea e că suferi foarte tare de rău-de-cenușă. Te rugăm, dă-ne voie să te ajutăm.

Apoi a întins mâna și a oprit radioul.

La naiba...

— Ești isteață, a spus el. Dar ce crezi că s-ar întâmpla dacă cei din Comunitate ar afla adevărul? Sunt niște civili care fac pe ei de frică, atâta tot! Au fost închiși aici vreme de șapte ani, fără să știe adevărul. Fără să-i intereseze. Tu chiar crezi că ăștia te-ar ajuta?

Marasi a făcut o grimasă. S-a zis și cu planul ăla.

Garda a rămas încremenită între ei. În cele din urmă avea să-și dea seama că nu o prinsese, așa încât urma să coboare bula. Dar asta putea dura într-o astfel de bulă. Ea știa senzația.

— Entrone, a spus Marasi, nu trebuie să duci asta până la capăt.

— Ce să duc până la capăt, mai exact? a întrebat el.

— Ai de gând să deschizi un portal ca să-i permiți armatei lui Autonomie să înceapă să ne invadeze lumea. Cunosc planul.

El a mormăit, după care s-a aplecat și mai mult în față. Tot un gunoi rămânea — o dovedise prin modul în care ordonase cu dezinvoltură executarea acelor prizonieri —, dar era evident că îl și împovărau toate acele evenimente. Poate că reușea să-i spulbere convingerea.

— De ce? a întrebat ea, cu o curiozitate sinceră. Știi bine că nu vor veni aici să conducă, ci să distrugă. Să facă prăpăd.

— Pentru că, dacă nu o fac, a spus el, o să-i trimită oricum — și atunci eu voi fi unul dintre cei care vor fi uciși. Nu ne putem lupta cu ei. Ne vor anihila forțele.

— Așa crezi? a întrebat Marasi. Din ce-am auzit eu, Autonomie e îngrozită de noi. Îngrijorată c-o să-i depășim oamenii din punct de vedere tehnologic. Dacă ar fi putut să ne distrugă cu ușurință, ar fi făcut-o deja, nu crezi?

— E nevoie de condiții deosebite pentru a crea unul dintre acele portaluri, a spus el. Chiar și pentru ea. Nu se poate așa, oriunde și oricând. — S-a întors, uitându-se peste umăr. — Momentul ne-a dat un termen-limită.

Dar-ar rugina... Camera din spatele lui... acolo urma să fie deschis portalul, nu? Ea bănuise că avea să fie un soi de poartă, însă podeaua era cea care strălucea. Dar-ar rugina... poate că nu construise un conac uriaș din orgoliu. Poate că-l construise acolo ca să ascundă faptul că portalul urma să apară tocmai în locul ăla.

— Locul, a spus el, întorcându-se din nou spre ea. Cred că e din cauza oamenilor ăstora, în mod straniu. Așa un grup mare de Născuți-din-metal. Și noi trebuia să venim cu o putere străină, o lumină strălucitoare. E o parte din cheie.

— Dar...

— Ești Supraviețuitoare, comisare? a întrebat el.

— Da.

— Atunci cunoști principiul nostru de bază, a spus el ridicând privirea și uitându-se în ochii ei. Cel pe care-l înveți încă din copilărie...

— Supraviețuiește, a șoptit ea.

El a aprobat din cap.

— Nu așa, a spus ea. Nu în detrimentul altora. Kelsier nu a renunțat fără luptă. Pur și simplu nu a vrut să accepte cerințele Lordului Conducător. Ne-a învățat să supraviețuim *în ciuda* obstacolelor. Nu să ne lăsăm zdrobiți încet, ca să mai putem respira un minut sau două.

— Interpreteaz-o cum dorești, comisare, a spus Entrone ștergându-și fruntea. Eu cred că trupele astea vor veni și dacă Telsin reușește... ca să *ajute* la supravegherea noastră în această lume nouă. Una în care-i slujim lui Autonomie.

— Ăsta e un pretext, a zis Marasi. Mai mult decât atât, e un semn de lașitate. Ești primarul acestui oraș. Datoria ta e față de oameni, Entrone!

El a râs, ridicându-se în picioare.

— N-ai cum să fii atât de idealistă!

Ea a roșit.

Oare chiar era?

Da, era. Și se mândrea cu asta.

Trebuie neapărat să găsesc o cale de-a închide portalul ăla, a gândit ea, privind prin bula de timp încetinit spre camera cu lumina. Din nou, i s-a părut cunoscută. Albă, cu o nuanță sidefie. Era precum Învestitura pură din borcanele lui Rază-de-lună. Podeaua fusese scobită, apoi umplută cu chestia aia, alcătuind un fel de bazin încastrat.

— Foarte multă putere într-un singur loc, a zis ea.

Allik spunea mereu că nu era bine să depozitezi prea mult harmonium într-un singur loc, că „se întâmplă lucruri ciudate, da?" Nu știa ce anume. Dar Marasi putea jura că simțea o schimbare în aerul din încăpere. Lichidul încărca într-un fel portalul cu energie.

Entrone se apropiase de bariera abia vizibilă a bulei de încetinire. Era mai mică decât cele făcute de Marasi, mai aproape de dimensiunile bulelor lui Wayne. Entrone a clătinat din cap spre garda prinsă în bulă.

— Ești ca el, dacă-mi aduc bine aminte. O Pulsatoare — capabilă să creeze bule de timp încetinit.

Marasi nu a răspuns. Entrone se plimba tacticos în lateral, aproape de peretele ce despărțea sala radio de bucătărie, unde nu-l mai putea vedea prin despărțitura ușii. Bula umplea aproape toată sala radio, dar erau zone, pe margini, unde nu ajungea. Vocea lui a continuat o clipă mai târziu.

— Comisare, te-ai simțit vreodată stânjenită de puterea dumitale inutilă? Știu că sora ta e o rușine pentru tatăl tău. Dar măcar a *recunoscut-o*.

Se documentase; în urmă cu câțiva ani, o asemenea înțepătură ar fi deranjat-o. În clipa aceea, Marasi a luat-o drept ceea ce era de fapt — o încercare de-a o dezechilibra. S-a concentrat asupra bazinului luminos. Suprafața lui începea să se onduleze. Oare exista vreo altă cale...

În momentul acela, Entrone a spart peretele de-a binelea, ocolind bula de încetinire. Dar-ar rugina! A trecut prin lemn ca tăvălugul, rupând grinzile ca pe niște surcele.

Marasi l-a împușcat în piept, dar rănile i s-au *vindecat* imediat. Mai repede decât rănile lui Wayne. I-a aruncat un zâmbet sumbru. Marasi a descărcat tot încărcătorul în el, dar nu a făcut decât să-i găurească în câteva locuri costumul. El a apucat-o de partea din față a cămășii și a ridicat-o. Praful de rigips i-a ieșit din haine în timp ce o trăgea spre el. Marasi l-a lovit peste tâmplă cu latul pistolului. El nu a făcut decât să rânjească. Dar a reușit să-i dea jos pălăria de pe cap.

— Acum sunt zeu, nenorocită mică, i-a spus el. Ce putere ai tu să mi te-mpotrivești? Allomanția ta? Jalnică! Armele tale? De tot râsul! N-ai nicio putere cu care să mă amenințI!

El s-a întors și a aruncat-o pe fereastră cu o bufnitură, trimițând-o înapoi în peștera principală.

O *durea*. Simțea o durere ascuțită, orbitoare, în tot corpul. Tăieturi și spintecături, urmate de o lovitură amețitoare în cap și în umăr în timp ce încetinea, apoi se oprea și cădea grămadă. Cu ochii înlăcrimați, cu dureri peste tot, i-a văzut silueta — care-i apărea precum o umbră — ieșind pe fereastră după ea.

— Vine armata, a spus el cu o voce din ce în ce mai stinsă pe măsură ce înainta spre ea cu pași mari, cu haina frumoasă făcută ferfeniță. Mi-am închipuit c-o să fiu mare lord, stăpân peste o lume nouă. Dar cred... cred că... trebuie să facem orice e nevoie pentru a supraviețui cu toții.

A întins mâna după ea. Ea a încercat să se retragă, observând un alt grup de siluete ieșind din umbrele din afara clădirii. Oare Armal și ceilalți veniseră după ea la conac?

Sperase ca ei să-l fi auzit pe Entrone recunoscând adevărul la radio. Dar poate... poate au fost suficient de aproape, din curiozitate, ca să-l audă vorbind în momentul acela...

Sper din tot sufletul să-l fi auzit cineva!

Gave Entrone stătea aplecat amenințător deasupra ei.

— Ai dreptate în privința puterilor mele, a spus Marasi tușind. Le-am găsit întrebuințări. Dar nu din ele mi se trage mie puterea. Nu de-acolo îmi vine cu adevărat.

El a apucat-o.

— Puterea mea, a șoptit ea, n-a venit niciodată din Allomanție. Dar-ar rugina... Am învățat lecția asta din copilărie! Nici măcar din arme sau din legitimațiile pe care le port cu mine.

Sper...

Entrone a ridicat-o în aer, moment în care s-a auzit un clinchet puternic. El a încremenit și, întorcându-se, a văzut-o pe Armal. Sursa sunetului era un borcan pe care ea îl izbise de pământ. Cândva plin de lumină, în clipa aceea era gol.

Un înlocuitor pentru metal, spusese Rază-de-lună. Dar supraîncărcat.

— Sunt polițistă, Entrone, a șoptit Marasi. Puterea mea nu este în mine. Vine de la oameni.

O Atâtare, cu forța a o mie de Allomanți, le-a lovit emoțiile ca un val năucitor.

60

Rușinea a izbit-o pe Marasi cu forța unui talaz.

Era arta Aților. Luau o emoție, apoi o aruncau în cineva la foc automat. Allomanților emoționali le era mai ușor să-și îndrepte puterile într-o anumită direcție, în loc să le îndrepte către o anumită persoană.

Aținarea l-a lovit pe Entrone, judecând după felul în care se împleticea, dar a *izbit-o* și pe Marasi cu un sentiment de inutilitate. O cunoaștere certă a propriei sale irelevanțe și insignifianțe. Amintiri i-au ieșit din adâncul sufletului la suprafață: momente în care eșuase, momente în care nu se ridicase la înălțimea așteptărilor. Oare *nu* eșuase niciodată? Oare *nu* fusese niciodată bună de nimic?

Își petrecuse toată copilăria ascunsă de un tată care se rușinase cu ea. Își trăise întreaga adolescență visând la vremurile de demult, dar s-a făcut de râs ca ultima proastă în clipa când una dintre legendele acelor vremuri a intrat în viața ei. Deși Marasi renunțase de multă vreme la sentimentele romantice față de Wax, rușinea pe care-o resimțise după ce se aruncase asupra lui — și fusese respinsă — era cumplită.

Gâfâia, rostogolindu-se în genunchi, cu capul plecat, în timp ce pe obraz i se prelingeau picături de sânge din rana de la cap.

Era un *nimic*. *Întotdeauna* fusese un nimic.

Wax o lăsase să i se alăture pentru că îi era milă de ea. Trăise în umbra lui ani întregi. Fără să fie în stare să-și găsească propriul partener în poliție, fusese nevoită să-l împrumute pe al lui. Incapabilă să rezolve cazuri importante fără ajutorul lui.

Povara acelui gând o sufoca, reamintindu-i tot ce nu era. Și tot ce nu avea să fie vreodată. Și...

Și nu era nimic nou.

Mai avusese înainte aceste senzații. Cu mai puțină intensitate, ce-i drept, dar nu-i erau cu totul străine. Trăise toată viața cu unele dintre acele temeri. Cu altele se confruntase în anii de carieră. Erau ilogice.

Logica nu avea nicio importanță. Doar emoția. Dar putea face față acelei emoții. A tras adânc aer în piept, a șoptit că în curând avea să treacă și a mers mai departe.

Îi putea ține piept.

Entrone nu era atât de puternic. S-a chircit pe veranda din piatră vopsită în verde și a scâncit ușor. Toate puterile de regenerare din lume nu aveau să-l ajute dacă nu era în stare să se miște — iar fără pălăria lui căptușită cu aluminiu era complet sub controlul lui Armal.

Câțiva soldați s-au apropiat în fugă, dar unul dintre ceilalți cetățeni s-a ocupat de ei folosind ceea ce părea a fi o Domolire. Se părea că Armal răspândise Învestitura tuturor, așa cum îi sugerase Marasi.

În cele din urmă, planul funcționase. Marasi își atinsese principalul obiectiv: acela de a-i investi pe oameni cu putere. În clipa aceea se putea odihni, lăsând să treacă Ațâțarea.

Doar că...

Doar că portalul acela se deschidea în continuare. Forța invadatoare încă venea.

Îngrijorarea aceea — limitată, concentrată, care-i tăia rușinea ca un cuțit — a determinat-o pe Marasi să se concentreze. Pentru că Marasi...

Marasi *era în stare* să-și facă treaba.

S-a pus în mișcare, simțind că se îndepărta de toate: de durere, de suferință, de rușine. Cu fiecare centimetru chinuitor, simțea că prinde tot mai multă putere. Se descotorosea de minciunile alea. Îmbrățișa persoana care devenise. O femeie căreia nu-i păsa în umbra cui stătea — dacă asta o ajuta să-și facă treaba. O femeie căreia nu-i păsa dacă tatălui ei sau

societății îi era rușine cu ea — câtă vreme avea încredere în ea însăși.

O femeie care era în stare, cu chiu, cu vai, dar hotărât, să treacă de Entrone ghemuit la podea — să iasă din raza de acțiune a Aținării lui Armal. Emoțiile au dispărut ca fumul într-o zi cu vânt. Marasi a oftat prelung, dar nu avea timp să se relaxeze.

— Aveți grijă, i-a spus unuia dintre ceilalți când s-au apropiat de ea. Entrone e Născut-din-metal. Se poate vindeca și are o putere incredibilă.

Marasi nu era sigură cât avea să dureze puterea lui Armal, dar părea că primise niște abilități excepționale — ca atunci când Vin absorbise ceturile, după cum era scris în scripturi.

Dar-ar rugina... Ar putea lumina aceea strălucitoare să fie trupul unui zeu, la fel cum fusese și negura? Șchiopătând, Marasi s-a întors înapoi în conac. A ignorat garda de corp încremenită. Pentru el, totul s-ar fi terminat în câteva secunde. Poate că încă reacționa la faptul că ea se ferea din calea bulei sale — sau poate că Entrone îi ordonase pur și simplu să blocheze ușa.

Din fericire, lordul primar îi crease un drum nou. A trecut de rămășițele sfărâmate ale peretelui, a străbătut șchiopătând încăperea în care se afla stația de radio și a ajuns împleticindu-se în pragul portalului. În general, conacul părea o făcătură. Cea mai mare parte din spațiu era ocupată de acea încăpere cu podeaua strălucitoare. Lumina aceea fusese turnată într-un bazin de șase metri lățime și începea să se agite. Strălucea puternic. Scălda pereții într-un alb fantomatic.

Nu a trebuit să se gândească prea mult pentru a înțelege implicațiile mitologice ale acelui loc... Dar-ar rugina... Era putere pură, concentrată. Un singur borcan îi dăduse lui SufletBinar puterea de a-și crea un corp din piatră de vreo patru metri înălțime, un al doilea făcuse din Rază-de-lună o altă persoană, iar un al treilea îi dăduse lui Armal puterea de-a Aținea emoțiile la fel ca Lordul Conducător în persoană.

Bazinul conținea probabil energie cât pentru mii de borcane. A făcut un pas în față, moment în care a avut cea mai cumplită presimțire: era suficient de aproape încât să-i *vadă*, într-un loc cu cer întunecat și pământ învăluit în ceață. Sute de soldați inumani, cu piele aurie și ochii de un roșu strălucitor. Statui vii. Erau înarmați cu modele avansate de puști, iar privirile lor fixe păreau să-i străpungă mintea. Oamenii în roșu și auriu sosiseră. Purtătorii ultimului metal, după cum le spusese Miles. Distrugătorii.

Marasi s-a întors dinspre bazin, împleticindu-se, epuizată, în timp ce durerile din timpul luptei începeau să crească; vânătăile și tăieturile suferite când fusese aruncată de Entrone.

Dar înainte de chemarea acelei puteri, durerea ei părea difuză. Fără nicio importanță. Cândva, renunțase la Brățările Doliului. Nu avea nevoie să dețină o asemenea putere.

În ziua aceea și-a dat seama de altceva. Nu avea nevoie de o asemenea putere — însă datoria nu e legată de nevoile tale, ci de ceea ce alții au nevoie din partea ta.

Cu secole în urmă, Ultimul Împărat Elend Venture se confruntase cu o problemă similară: cum să dispună de foarte multă putere? Ea știa ce avea de făcut.

O clipă mai târziu, s-a năpustit afară din clădire și i-a găsit pe cei din Comunitate stând de vorbă cu gardienii — liniștindu-i. Armal reușise să-l lege pe Entrone. Acesta s-a zbătut, dar, în mod straniu, nu a reușit să se elibereze.

— Macil e Parazit, a spus Armal, făcând un semn spre una dintre femeile din apropiere. Poate c-o să reușească să se vindece, dar l-am stors de vlagă.

Marasi a aprobat din cap, strângând din dinți de durere și de reverberația Ațâțării căreia-i supraviețuise.

— Vreau ca toți Allomanții din peștera asta să se adune aici *chiar în clipa asta*!

— De ce? a întrebat Armal, îndreptându-se spre ea.

— Într-o încăpere din clădire există o sursă de energie care deschide un portal spre ceva îngrozitor, a spus Marasi. Vom opri chestia asta ca pe vremuri — ardem toată energia cu abilitățile noastre.

61

Cu Wayne agăţat în spate, Wax a traversat oraşul, îndreptându-se spre Shaw. A făcut un ultim salt din vârful unui zgârie-nori din apropiere — unul pe jumătate din înălţimea Turnului Shaw — şi s-a propulsat spre destinaţie, cu ceaţa învălătucindu-se în urma lor.

La jumătatea turnului, la îndemâna unui Monedăzvârlitor puternic, se găseau câteva balcoane. Dacă inamicul ar fi fost prevăzător, ar fi fost pregătit pentru incursiuni în asemenea locuri. Acelea rămâneau cele mai bune opţiuni. Cu cât ajungea mai sus, cu atât avea să fie nevoit să se mişte mai puţin în interior, unde fără îndoială avea să lupte pentru fiecare centimetru.

Wax s-a îndreptat spre un balcon larg cu două ferestre mari, întunecate, cu vedere spre interiorul clădirii. Împingerea lui Wax — cu ancora prea departe — aproape că i-a adus unde trebuia şi au aterizat uşor lângă nişte ghivece mici.

— Hai, măi, a făcut Wayne coborând din spatele lui Wax. Trebuia să trecem prin geamul ăla! Să ne dăm în spectacol!

— Asta-i o modalitate excelentă de-a te trezi tăiat fâşii, a spus Wax, ferindu-se într-o parte şi ieşind din raza vizuală a ferestrelor. Eu nu pot să mă vindec. Tu abia de eşti în stare. Şi e o uşă *chiar acolo*.

— Războinicul în Ascensiune a făcut aşa! a bombănit Wayne.

— Când?

— Chiar înainte să-l omoare pe Lordul Conducător.

— Şi de când ştii tu chestii din astea?

— Scrie-ntr-o cărticică pentru copii pe care eu și Max o citim uneori. Cam pentru nivelul meu.

Wax a încercat ușa din stânga ferestrelor mari, dar era încuiată.

— Asasinarea Lordului Conducător? a întrebat el. Nu-i cam violentă pentru o carte pentru copii?

— Prietene, a zis Wayne, nu-i *violență* când e vorba de *religie*. Tu chiar n-ai habar de nimic?

— Se pare că nu, a spus Wax. Eu...

S-a oprit când proiectoarele s-au aprins în încăperea din spate, strălucind la ferestre cu intensitatea unor flăcări. Wax s-a lipit de perete, iar Wayne i s-a alăturat. A îndrăznit să arunce o privire înăuntru și a văzut în spatele proiectoarelor și între ele niște siluete ridicându-și armele.

Focurile de armă au trosnit precum tunetul, făcând fereastra țăndări.

— Fir-ar să fie, a zis Wayne, în timp ce împușcăturile încetau. Ăia-s *soldați*, prietene! Eu am venit aici în Bazin cu ani în urmă ca să mă ocup de un caz din ăla ușor, cu vagoane jefuite în mod dubios. Cum, în numele Năruirii, am ajuns eu să mă amestec printre zei întunecați, armate, bombe care distrug orașe și... și *fantome*, Wax. Încă n-am vorbit de *fantome*.

Wax a desprins Pușcociul din interiorul mantiei, unde căra armele mai mari în timpul zborului.

— Poți să le atragi atenția cât încerc eu să-i flanchez?

Wayne a zâmbit.

— Copacul Fioros? Am putea folosi Copacul Fioros!

— Ai destulă sănătate depozitată pentru Copacul Fioros?

— Prietene, nu-mi trebuie sănătate pentru Copacul Fioros. Ia fii atent aici!

Wax a aprobat din cap, scoțându-și mantia de ceață și dându-i-o lui Wayne, cu tot cu o armă de rezervă — pe care acesta a apucat-o surprinzător de calm. De obicei trebuiau să

arunce niște gloanțe în foc sau ceva de genul ăsta ca să poată face Copacul Fioros.

Wayne a început să tragă cu arma de lângă fereastră în camera din spate — fluturând franjurile mantiei de ceață —, pentru a-i convinge pe toți că era Wax. A reușit chiar să-i imite și vocea impresionant de bine.

Oamenii dezvoltau obsesii față de Wax. Erau determinați să se lupte cu infamul Monedăzvârlitor om al legii. Era și mai rău în perioada aceea — când aventurile lui fuseseră exagerate de ziare. Presupunea că găsirea și folosirea Brățărilor Doliului nu-i afectaseră reputația.

În timp ce toți ceilalți erau atenți la Wayne, Wax a descuiat ușa împingând rapid în încuietoare din lateral. Când, mai devreme, aruncase o privire înăuntru din exterior, observase că un perete despărțea camera cu soldați de cea la care ducea ușa aceea, orice-ar fi fost ea. Crăpând-o, a descoperit un mic hol.

Dacă bănuiala lui era corectă, inamicii aveau să se folosească în curând de acel hol ca să încerce să ajungă la balcon. Așa că s-a strecurat înăuntru și s-a împins spre tavan, direct deasupra ușii din cealaltă parte. A rămas acolo, folosindu-se de cuiele din podea. După cum se așteptase, un grup mic de bărbați înarmați s-a strecurat în holul întunecat, cu lumina proiectoarelor de dedesubt revărsându-se în jurul lor. Orbindu-i.

Odinioară, Allomanții — mai ales cei Născuți-din-ceață — fuseseră priviți ca niște umbre. Sau precum ceșturile. Tăcuți, ascunși, fără formă. Wax înțelegea de unde porniseră acele mituri, în timp ce trei soldați au trecut pe sub el în grup compact. Și-a dat drumul și i-a doborât ca pe vremuri: cu un pumn de monede aruncate în aer din spate și înfipte fără zgomot în creierii lor. Fără focuri de armă. Fără strigăte de durere. Doar bufnitura corpurilor prăbușindu-se la podea.

Lăsaseră ușa deschisă, așa încât a aruncat o privire în camera principală. Acele proiectoare fuseseră pregătite anume pentru această acțiune și puteau fi deplasate pe roți. Probabil își

puseseră iscoadele să-l urmărească pe Wax sărind peste clădirile de jos și-și pregătiseră ambuscada în locul pe unde credeau că avea să intre.

Diversiunea lui Wayne funcționa bine. Soldații împinseseră proiectoarele înșirate în mijlocul camerei și erau răspândiți în spațiile dintre ele, trăgând cu gloanțe de aluminiu.

După cum observase Wayne, soldații aceia nu semănau deloc cu infractorii de rând cu care se confruntaseră el și Wayne mai devreme, cu hainele alea aspre și echipamentele nepotrivite și rudimentare. Ăștia purtau uniforme roșii și aveau arme moderne — puști de ultimă generație. Îngenuncheau, cu o ținută impecabilă, și trăgeau cu grijă. Câțiva s-au strecurat în față de-a lungul peretelui din stânga, încercând să-l vadă mai bine pe Wayne.

Din păcate pentru ei, nu erau atenți la propriile flancuri. Și chiar dacă Împingerile-în-oțel nu afectau armele din aluminiu, proiectoarele enorme o făceau. Sporindu-și greutatea ca să fie mai rezistent, Wax a Împins în cameră, izbind proiectoarele unul de celălalt — și strivindu-i pe soldații așezați între ele.

A aruncat totul grămadă în peretele din capătul încăperii, apoi și-a redus greutatea și a alunecat pe podea, folosindu-se de cuiele din peretele din spate pe post de ancore. Ajuns în cealaltă parte a camerei, s-a poziționat și a Împins din nou, aruncând o parte din moloz spre exterior, în soldații care mai rămăseseră — și aruncându-i pe ei și proiectoarele sparte prin fereastră, în ceturi.

O clipă mai târziu, Wayne a intrat cu pași vioi în camera rămasă acum mai întunecată și i-a aruncat lui Wax mantia de ceață.

— Scuze pentru găurile de glonț.

— Câteva găuri n-o să... a început Wax, dar apoi a observat — în lumina slabă a becului din tavan care pâlpâia — că erau *cel puțin* șaisprezece găuri în ea, chiar și în unele dintre franjuri.

— Cum de n-ai fost împuşcat?

— N-am fost pe unde treceau gloanţele, a spus Wayne.

Wax şi-a pus pe el mantia de ceaţă. Avea trei arme. Puşcociul în mâna stângă. Supravieţuitorul-de-oţel, din aluminiu, încărcat cu cartuşe obişnuite cu plumb. Şi Răzbunătorul, cu cartuşe din aluminiu în camerele obişnuite şi două gloanţe ucigaşe-de-ceaţă pentru a le face felul celor Născuţi-din-metal.

— Chiar intrăm? a întrebat Wayne.

Wax a aprobat din cap. Aveau să aibă nevoie de un echipament bun pentru căţărat ca să poată escalada prin exterior, chiar dacă nu erau lunetişti Set prin apropiere.

Wayne a scos un baston de luptă. Wax l-a privit în ochi şi a clătinat din cap.

— Dar... a făcut Wayne.

— Armonie ştia, a spus Wax încet. Ştia în ce aveam să fiu nevoit să mă transform.

Părea că urma să aibă o clipă de răgaz, deşi nu se îndoia că aveau să vină şi mai mulţi inamici. Aşa că a băgat mâna în buzunar şi a scos o bucată mică de metal. Şi-a strecurat-o în ureche, apoi a verificat atent — ca într-un ritual — dacă Răzbunătorul avea cartuşe în fiecare cameră.

Ca şi data trecută, cercelul din trellium i-a provocat o uşoară senzaţie de deconectare. Dar nu a avut halucinaţii. A simţit atenţia lui Telsin îndreptându-se asupra lui şi a auzit — slab — ce făcea. Dădea ordine. Părea disperată.

Era deasupra. În vârf. *O simţea.*

Waxillium, a spus ea în mintea lui. *Ar fi trebuit să pleci din oraş, aşa cum ţi-am propus.*

Cu un clic, a trecut la a doua cameră a armei sale.

— Am venit, a spus el, să curăţ mizeria din familia noastră.

Foarte teatral, a spus ea. *Tu...*

— Nu mă obliga să fac asta. Nu forţa nota, Telsin.

La început ea nu a răspuns. Singurul sunet care se auzea era clinchetul făcut de el în timp ce trecea de la o cameră la alta.

Tot copil speriat ai rămas, Waxillium, a spus ea. *Au trecut atâția ani și tu tot nu ești în stare să-ți asumi un risc. Nu poți vedea dincolo de propria-ți mentalitate limitată. Eu o să devin ceva* incredibil.

— Mai întâi am să te văd eu moartă, a spus Wax încet.

Wax, a zis ea, *ești la treizeci de etaje distanță de mine — și ne despart sute de soldați din Garda Ascunsă. Cei mai buni soldați ai mei. Sunt meniți să te oprească aici.*

A dezarmat brusc Răzbunătorul.

Vai, Wax, a spus ea. *N-ai înțeles niciodată. Nu mă poți învinge. Nu ai viziunea necesară pentru a reuși să mă învingi. Orice-ai încerca, mereu am să ți-o iau înainte.*

A pus Răzbunătorul în toc, apoi a mai dat pe gât o fiolă de oțel — una dintre cele pe care i le trimisese Armonie. În cele din urmă, a ridicat Pușcociul cu o singură mână. Ranette îl avertizase de ce era în stare să facă arma aia. Așa că și-a ridicat bula de oțel, deși inamicul era înarmat cu aluminiu.

— Ciudat, Telsin, a spus el, să spui că tu ai fi cea care are viziune — când, de fapt, tu m-ai subestimat mereu. Dacă ai fi fost *cu adevărat* prevăzătoare, m-ai fi omorât atunci când am revenit pentru prima oară în oraș, acum șapte ani.

Înainte să afli ce aveam de gând să fac?

— Înainte să ajung să iubesc ceea ce ai de gând să distrugi.

El și-a smuls cercelul din ureche și l-a lăsat deoparte, apoi a intrat în hol și s-a uitat în interior, spre capătul holului, care dădea într-un hol transversal. De după o ușă pe care scria TREPTE răsunau pași și strigăte. O clipă mai târziu nu s-a mai auzit nimic.

— Prietene, a spus Wayne făcând un pas în față. Ești sigur că vrei să facem treaba asta?

Wax a ridicat arma cu ambele mâini și a înaintat cu pași mari.

— Stai în spate. Când termin, vii după mine. Dar nu te implici. E momentul ca Sabia lui Armonie să-și facă datoria.

62

Wax s-a îndreptat cu paşi mari spre casa scării şi a scos Supravieţuitorul-de-oţel, încărcat cu gloanţe obişnuite de plumb. A tras — apoi a Împins — de două ori, înfigând un glonţ prin lemnul aflat de fiecare parte a uşii. A fost răsplătit cu strigătele de durere ale soldaţilor ascunşi înăuntru.

Telsin a presupus că, dacă înghesuia destui soldaţi între ei, avea să-l încetinească. Dar Wax era Monedăzvârlitor. Cu cât puneai mai multe obstacole între el şi obiectivul lui, cu atât îi dădeai mai multe reziduuri pe care să le transforme în arme.

A smuls un extinctor de pe peretele de lângă el şi l-a Împins în faţă — crescând în greutate —, apoi a scos uşa casei scării din balamale, izbindu-i cu ea pe oamenii care se ascundeau înăuntru. Previzibil, câţiva au băgat capul prin deschizătură ca să încerce să-l împuşte. I-a doborât pe amândoi cu câte-un glonţ în cap.

Apoi a tras în extinctor, împroşcând prin încăpere fum alb şi substanţe chimice. În cele din urmă, a coborât Puşcociul în mâna stângă şi a tras un foc. Cartuşul explozibil imens a detunat în perdeaua de fum alb, împrăştiind şrapnel prin hol şi în jurul lui Wax — unde bula lui de oţel l-a Împins într-o parte. A trecut prin furtuna de oţel cu paşi mari, neatins.

Era o armă construită doar pentru el: un lansator de grenade conceput pentru o cantitate maximă de şrapnel. Wax a dat buzna pe uşă, urmărind linii de vedere-de-oţel prin spaţiul acela haotic, şi a doborât umbre care încercau să-l ţintească prin fum.

Ridicând privirea prin fum, a văzut casa scării unui zgârie-nori modern. Avea cale liberă până în vârf dacă reuşea să treacă de toţi soldaţii. Bărbaţi şi femei cădeau pe trepte în timp

ce arma lui scotea scântei. La fel ca aceia cu care se confruntase înainte, erau îmbrăcați în uniforme moderne și nu exista nici urmă de metal asupra lor. Dar, oricum, Wax nu-și vedea capul de treabă. Casa scării avea o balustradă metalică ce se încolăcea, formând o gaură în mijloc. Aproape că a zburat prin gaura aceea, căci nu-și putea permite să lase inamici în urmă. În plus, trebuia să-i deschidă drumul lui Wayne.

Așa că a aruncat o grenadă în sus prin casa scării, iar explozia ei a provocat o nouă ploaie de șrapnel și urlete. S-a propulsat în sus, apoi s-a Împins în afară, aruncând balustrada din oțel departe de el, în cerc, ținând-o de perete — și luându-i cu ea pe toți cei care mai rămăseseră în picioare. Focuri de armă trase la întâmplare au răsunat deasupra, așa că s-a lăsat din nou la pământ, evitând la mustață o ploaie de gloanțe din aluminiu. O altă grenadă — aruncată în sus prin gaură și detonată exact în poziția potrivită cu o Împingere atentă — i-a făcut să înjure și să se oprească.

S-a năpustit în sus, păstrându-și avântul, și s-a Împins folosindu-se de un panou electric, apoi de un indicator metalic ce indica numărul etajului. Măturând treptele, trăgând — da —, însă folosind și resturi metalice pe post de arme. Sumbru, înainta, fără să atingă pământul, ridicând un zid din metal — cartușe, șrapnele, resturi — în fața lui, în timp ce continua să Împingă, schimbându-și mereu poziția, plutind pe deasupra treptelor și sărind peste cadavre.

Cândva, Wax fugise de propria chemare. Văzuse o datorie care-l obliga nu doar să găsească răspunsuri, ci să devină ceva cumplit. Ceva ce Armonie — încătușat de puterile Dăinuirii — nu putea face el însuși.

În seara aceea, Waxillium și-a îmbrățișat datoria. A devenit prăpădul întruchipat. Pentru că a te închina lui Armonie nu însemna doar a te închina Dăinuirii — însemna și a te închina Năruirii, cu toate urmările. Erau vremuri când trebuia să dea dovadă de prudență și empatie. Și erau vremuri când oamenii

ţinteau cu o armă capabilă să ucidă milioane chiar asupra casei lui, a familiei sale, a alegătorilor lui.

Wax a urcat pe casa scărilor ca o furtună, ţintind mereu în sus. Spre falsul paradis al unui zeu monstruos. Şi în timp ce urca, a observat ceaţa care se prelingea pe trepte — la ieşirea de la fiecare etaj exista câte-o mică gură de aerisire. Destul cât să se poată scurge sângele lui Armonie pe acolo. Intrase rareori în clădire, dar în noaptea aceea a acoperit treptele ca un lichid fantomatic.

A auzit un zăngănit de metal. Un metal pe care nu-l vedea. S-a ferit din instinct — iar o secundă mai târziu, o altă explozie a cutremurat casa scării. S-a trezit sângerând din cauza unui şrapnel ce i se înfipsese în braţ; şi ăia aveau grenade. Dar în timp ce rezistenţa înainta să-l oprească, el era încă destul de puternic.

Răzbunătorul a ţintit bine, împrăştiind moartea de aluminiu. Inamicul s-a ascuns după scuturi din lemn şi mobilă, încercând să-i împiedice înaintarea, dar Wax a aruncat o grenadă spre ei, apoi s-a folosit de lemn — în care a înfipt bucăţi de metal — şi a împins pentru a-i forţa să se retragă. Când au căzut, Wax a aterizat în spatele baricadei şi a auzit strigăte de deasupra, ceea ce i-a dat timp să-şi reîncarce Puşcociul cu încă şase grenade. A blocat arma, apoi a strâns din dinţi.

Poate că soldaţii ăia se considerau pregătiţi. Poate că mai avuseseră ocazia să lupte chiar cu Monedăzvârlitori.

Dar nu se luptaseră niciodată cu Waxillium Ladrian.

A mai fost nevoit să ia o duşcă de oţel în timp ce înainta. Îl consuma mai repede decât s-ar fi aşteptat. A dat drumul fiolei în timp ce strigătele de deasupra îi însoţeau pe soldaţii care aruncau fire şi plase pe coloana centrală, ca să-l împiedice să zboare până în vârf.

Wax a înaintat, de neclintit. Când greu ca un camion, când uşor ca un glonţ, se avânta în sus. Allomanţia a cutremurat casa scării — betonul era armat cu oţel pe care-l putea simţi şi folosi.

Oțelul s-a îndoit după voia lui, betonul a crăpat, iar treptele s-au sfărâmat, încurcându-i pe cei ce încercau să tragă în el.

Timpul parcă a încetinit când a atacat următorul grup de soldați, ferindu-se de împușcăturile lor, apoi și-a sporit greutatea și a înfipt un glonț în capul unuia, pe care l-a izbit apoi de ceilalți. A dărâmat de tot treptele sub picioarele următorului grup.

Nu era vorba de niciun caz. Nu era vorba de niciun mister. *Nu putea* să se oprească. Nu-și *permitea* să se oprească. Dacă se oprea, viața se sfârșea. A luptat cu grenade, gloanțe și oțel. A luptat ca o sabie, când nevoia i-a cerut-o. Oricât i-ar fi displăcut faptul că era necesar.

În cele din urmă — cu ceața pe urme, pe urmele morții —, a ajuns în vârf. În partea de sus a casei scărilor. Nu părea să existe vreo cale de acces pe acoperiș, dar ajunsese la ultimul etaj. Abia respirând, a privit în jos prin golul din casa scărilor — unde becurile electrice care pâlpâiau luminau betonul crăpat, parcă lovit de ghiulele. Balustradele contorsionate erau îngropate sub dărâmături.

Gemete, ca ale unor osândiți, răsunau dedesubt. Wayne a scos capul să privească în sus spre el, de la un nivel inferior; era plin de praf și de bucățele din treptele sfărâmate.

— Știai că o să urmeze așa ceva? i-a șopti Wax lui Armonie. De asta m-ai adus până la urmă înapoi în Elendel? De asta ai pus-o pe Lessie să mă supravegheze? Ai știut de la bun început?

Niciun răspuns, firește. Wax nu era străpuns de metalul potrivit în momentul acela și nu putea comunica direct cu Dumnezeu. Totuși, parcă simțea că Armonie încerca să ia legătura cu el, să vadă. Încerca să se opună influenței lui Trell.

— Să nu-mi mai ceri să fac așa ceva, a șoptit Wax, întorcând spatele măcelului de dedesubt. Asta n-a fost o aventură. A fost un masacru. Îmi termin treaba, dar nu-mi mai cere să fac așa ceva. Găsește-ți altă sabie. Habar n-ai cum mă simt.

Drept răspuns, a primit o senzație puternică. Aproape ca și cum o amintire i-ar fi fost implantată direct în minte: un om epuizat, copleșit, zăcând pe o stradă acoperită de cenușă, în fața porții sfărâmate a orașului. Înconjurat de moarte.

Wayne a sosit o clipă mai târziu, urcând împleticit ultimele trepte crăpate.

— Prietene, a zis el încet, coborând din nou privirea spre trepte. Eu n-am... adică... *Uau*...

— Încă nu s-a terminat, a spus Wax, deschizând ușa care ducea la ultimul etaj.

Cei doi s-au strecurat într-un hol mare din marmură, cu coloane finisate și un covor roșu luxuriant. Un alt grup se aduna în capătul îndepărtat al holului, în fața a două uși largi. Wax și Wayne s-au adăpostit după o coloană mare, dar aveau să fie flancați imediat ce soldații aveau să înainteze.

Din fericire, acel ultim grup părea alcătuit din pleava forțelor inamice. Vederea-de-oțel i-a arătat puține arme din aluminiu, dacă erau. Dar a văzut într-adevăr arme din metal, fermoare la haine, chei în buzunare. Oamenii purtau uniforme, dar nu la fel ca ale celorlalți — semănau mai mult a paznici decât a soldați.

Wax a mai dat o fiolă de metal peste cap și a reîncărcat rapid arma, apoi... Dar-ar rugina... Îi zvâcneau tăieturile de pe braț. A scos un bandaj autoadeziv din buzunar și l-a înfășurat cât a putut de bine pe braț. Spera să nu fie rănit prea tare. Încă-și putea folosi bine mâna.

— Ăștia nu-s bine înarmați, dar sunt *mulți*, i-a șoptit lui Wayne. Sporește efectivele de paznici, cred. Mă duc să...

— Stai puțin, a zis Wayne, apucându-l de mână.

— Ce-i? a șoptit Wax.

— Ăștia nu-s implicați, a spus Wayne. Apoi, în timp ce Wax s-a încruntat, a continuat: Ceilalți, care-au coborât primii? Ăia voiau să ne omoare. Voiau să-și dovedească puterea. Voiau să lupte. Amărâții ăștia? Sunt ultima linie de apărare. Și *nu-s implicați*.

— S-ar putea să ai dreptate, a zis Wax. Dar va trebui să ne mișcăm în continuare. Telsin ar putea iniția lansarea dintr-o clipă în alta.

Wayne a aprobat din cap.

Apoi a început să strige.

63

— Hei! a strigat Wayne cu putere, iar vocea i-a răsunat în sala de marmură. Voi toți, cei de colo! Vă știu!

Wax i-a aruncat o privire încruntată, dar Wayne nu l-a băgat în seamă. Wax știa o grămadă de lucruri. Dar în noaptea aceea, individul devenise Năruirea întruchipată. Wax nu s-a înșelat. Dar nici nu trebuia să aibă neapărat dreptate.

— Vă cunosc! a continuat Wayne, cu voce tare.

Pe hol s-a făcut liniște — se auzeau doar zăngănitul armelor și târșâitul picioarelor. Wax a aruncat o privire din partea laterală a stâlpului de piatră, gândindu-se că ar putea folosi vocea lui Wayne ca mijloc de distragere a atenției. Wayne l-a prins pe prietenul său de braț, apoi a clătinat din cap.

— Vă cunosc! a continuat Wayne cu glas tare, privind spre tavan. Da, știu ce simțiți. Sunteți gardieni. Paznici. Oameni angajați să apere clădirea. Nu știți voi prostii dintr-astea cu orașe distruse și zei întunecați. Firește, ați văzut ceva lucruri înfiorătoare la viața voastră, dar nu de aceea vă aflați aici. Vreți doar să câștigați și voi un ban cinstit. Ar fi trebuit să mergeți acasă-n seara asta. Să vă luați copiii-n brațe. Să mâncați și voi ceva — poate rece, dar sățios. Trebuia să ieșiți și voi la un păhărel cu prietenii, sau să dormiți și voi bine o noapte din viața voastră. Dar sunteți aici. Cu arma-n mână. Vă întrebați cum ați ajuns unde-ați ajuns acum. Sigur, vă aflați față-n față cu doi tipi, atâta tot. Dar ați auzit ce s-a întâmplat jos. Poate doar câteva hurducături, dar tot ați auzit. Și *știți sigur* că erau vreo două sute de *soldați adevărați* între voi și ăștia doi tipi. Și acum nu mai e niciunul.

Wayne i-a lăsat să se gândească bine la vorbele lui. În încăpere se făcuse atât de liniște, încât s-ar fi auzit de la o sută de pași

un om armându-și pistolul. Wayne a închis ochii, amintindu-și. Simțind. Apoi a continuat, pe un ton mai blând.

— Da, uitați-vă unde sunteți acum! Vă transpiră mâna pe mânerul pistolului. Inima vă bate nebunește, de parcă stă să vă spargă pieptul și s-o ia la fugă. Dar vă ziceți în gând: „N-am ce face. Am intrat în treaba asta. Acum trebuie să trag". Vă înșelați. Nu *trebuie* să faceți asta, prieteni. Lăsați dracului ceea ce ați spus că veți face. Lăsați dracului tot. Nu sunteți unde *trebuie*, și știți lucrul ăsta! În dreapta voastră se află o ușă. Nu știu unde duce, dar măcar nu aici. Într-o clipă, Dawnshot și cu mine vom începe să omorâm în stânga și-n dreapta. Dacă rămâneți și luptați, s-ar putea să aveți noroc. Dar poate vă omorâm, și atunci n-o să fiți nevoiți să vă petreceți toată viața simțind că v-a picat ceru-n cap pentru ce-ați făcut în noaptea asta! Ați împușcat niște oameni ai legii, după care ați auzit că a fost distrus un oraș întreg — plin de copii, familii și oameni care-și doresc să trăiască la fel cum vă doriți și voi. Dar poate nu veți avea noroc. Poate chiar reușiți să nimeriți pe careva dintre noi. Iar dacă se întâmplă asta, o să fie nasol. Mai mult decât nasol. Lucrul ăsta vă va urmări câte zile veți avea.

A făcut o pauză.

— Oricum, eu am vrut doar să vă spun ce-am avut de spus. Sper că m-a ascultat măcar unul dintre voi. Dacă ieșim și aveți armele-n tocuri și vă-ndreptați spre ieșire încercând să scăpați din haosul ăsta... ei bine, n-o să vă luăm primii la țintă.

L-a privit pe Wax, care-și strânse bandajul, apoi a făcut un semn din cap. A lăsat Pușcociul jos; nu mai avea muniție. Dar și-a ridicat revolverul obișnuit, armat și pregătit.

Uneori era nevoie de ceea ce făcuse el. Era nevoie de o sabie. Dar Wayne a considerat că uneori trebuie altceva. Un scut, poate? Sau poate că era prea poetic. El nu se prea pricepea la poezie.

Uneori chiar era nevoie de un tip care mai trecuse prin asta.

Cei doi s-au ivit de după coloană, cu armele scoase, și au văzut o grămadă de oameni înghiontindu-se și împleticindu-se

spre ieșire. Wax a coborât arma, năucit, iar Wayne a zâmbit larg în timp ce plecau toți *până la ultimul*. Bineînțeles, unii s-au uitat în urmă — cu îngrijorare, de parcă ei ar fi fost șefii acelui grup și nu voiau să-și părăsească pozițiile. Dar când armata te lasă singur în confruntarea cu doi Dublu-născuți pregătiți de luptă ale căror victime începeau să atingă numere cu trei cifre...

În câteva secunde, sala din marmură de la intrare s-a golit cu totul. Wax a schimbat o privire cu Wayne, apoi s-au îndreptat spre ușile mari din lemn din capăt și le-au dat de pereți, dezvăluind un șir impunător de trepte care duceau la un soi de sală de bal cu o lucarnă. În vârf stătea un bărbat la costum și o femeie cu melon, fluturând un baston de luptă într-o mână și străduindu-se din răsputeri — dar eșuând lamentabil — să-i imite rânjetul lui Wayne.

— Iarăși tâmpiții ăștia doi? a zis Wayne, oftând. Bine... O iau pe aia cu pălărie. Tu...

— Nu, a spus Wax, încet.

— Nu?

— Nu, a repetat Wax. Ăștia sunt construiți și antrenați special ca să ne distrugă. Ăla știe exact cum să mă vâneze.

— Deci... a spus Wayne zâmbind larg. Eu îl iau pe ăla, iar tu iei femeia?

— Ba bine că nu, a zis Wax zâmbind. Să nu uiți că ăsta-i Parazit. Să nu te-apropii prea mult, că-ți anulează abilitățile allomantice.

— Prietene, a spus Wayne, pe asta mă și bazez. Hai să trecem la treabă.

64

Grenadele allomantice din mâna lui Marasi au vibrat atât de puternic, încât a avut impresia c-o să-i scuture carnea de pe oase. Allomanții din Comunitate s-au adunat în jurul bazinului strălucitor, care dispărea cu repeziciune — cu mâinile băgate în el ca să-l atingă, să tragă energie din el. Pielea a început să le strălucească pe măsură ce se umpleau cu energie.

Marasi a intrat chiar în mijlocul bazinului. Și simțea soldații aflați de cealaltă parte a acestuia, undeva departe și imposibil de aproape în același timp. Așteptând.

Trebuia neapărat să scape de energia aia. În clipa aceea. Marasi a continuat să extragă energie, încărcându-și grenadele. Habar n-avea cât puteau rezista. Nu mai avusese niciodată acces la o asemenea sursă de putere.

— E prea mult! a strigat un bărbat. Ce să fac cu ea?

— Arde-o! a răspuns Marasi. Consum-o!

— Pentru ce?

— Nu contează! a țipat Marasi. Nu trebuie decât să *scăpăm* de ea!

A fost copleșită de rafale de Allomanție emoțională în timp ce Armal își folosea puterea de Atâțare. Metalul din sala radio a vibrat și s-a făcut bucăți. Allomanții din încăpere au extras fiecare strop de energie de care erau în stare.

Bazinul s-a micșorat și mai mult. Lui Marasi i s-a părut — datorită valurilor de încredere pe care i le trimitea Armal — că simțea cum soldații din cealaltă parte încep să se *agite*. Apoi a simțit altceva. Ceva care *apărea*. Aveau să intre. A înțeles într-o clipă — trebuia să-ți *dorești* să intri prin portal. Să-i ordoni să te lase să intri. Începeau procesul.

Nu veți reuși, s-a gândit ea. Apoi a lăsat ambele grenade jos și a folosit aceeași comandă mintală ca să li se deschidă portalul.

Mișcarea din cealaltă parte s-a oprit. A încremenit în timp, în vreme ce ceilalți Allomanți au continuat — cu ochii măriți — să extragă energie din bazin. Au supt puterea uriașă până când strălucirea, în cele din urmă, a dispărut. Dintr-odată, încăperea a redevenit o sală de bal obișnuită cu o groapă de vreun metru adâncime săpată în podea.

A rămas cu o ultimă impresie din cealaltă parte. Cu un șoc. Judecând după câtă energie pusese în grenadele alea, avea să treacă o vreme până când armata urma să-și dea seama ce se întâmplase.

Ceilalți Allomanți s-au înghesuit unii în alții, epuizați. Nu crezuse niciodată că folosirea puterilor lor avea să le dea atâtea bătăi de cap, dar se simțea stoarsă de vlagă. Nu doar din cauza a ceea ce făcuseră acolo, ci și pentru că toate se întâmplaseră într-un timp atât de scurt.

S-a îndreptat șchiopătând spre marginea bazinului și i-a lăsat să o ajute să iasă.

— Și-acum ce facem? a întrebat Armal în cele din urmă.

— Acum, a spus Marasi întinzându-se pe spate, nu ne rămâne decât să sperăm că prietenilor mei le-a fost mai ușor decât mi-a fost mie.

65

Normal, s-a gândit Wayne, în timp ce urca în goană treptele. *Wax vrea să mă bat eu cu varianta lui rea. Şi el ia treaba uşoară. Geamăna mea malefică o fi stat toată după-amiaza la băut. Să vezi că-i pilită.* Mai ales că i-a zburat jumătate de faţă mai devreme.

Treptele duceau spre o sală mare de bal, cu covor roşu şi fără mobilier. O lucarnă împiedica ceaţa să pătrundă pe deasupra, dar în cea mai mare parte era un spaţiu deschis, cu tavane înalte şi fără obstacole. Nu aveau nici unde să se adăpostească. Cei doi s-au retras puţin, în timp ce Wayne şi Wax goneau pe trepte — Wax a făcut un salt prin aer cu ajutorul oţelului la sfârşit, căci aşa era el.

Wayne a privit-o ţintă pe femeie, prefăcându-se că avea de gând s-o atace. Dar imediat ce s-a apropiat, a luat-o la stânga şi s-a năpustit asupra Monedăzvârlitorului. Surprins, bărbatul a scos un strigăt, în timp ce Wayne i-a doborât pe amândoi, trimiţându-i la podeaua acoperită cu covor.

Dar-ar rugina... Ce duhneşte colonia ăstuia.

Bărbatul s-a zbătut să scape, dar Wayne l-a apucat de sacou şi l-a ţinut la podea. Wayne ştia cum să lupte alături de Wax, ceea ce însemna că ştia şi cum să lupte împotriva lui. Trebuia să stea aproape de Wax, altfel făcea vreuna din aia deşteaptă, cum ar fi să zboare şi să-l umple de gloanţe.

Bărbatul a icnit, încercând să-l îndepărteze pe Wayne şi părând uluit de întreaga experienţă, în timp ce se luptau pe podea. În cele din urmă, a pus mâna pe faţa lui Wayne şi l-a Parazitat — făcând să-i dispară aliajul fuzibil din stomac.

Wayne a continuat să lupte, încercând să-l apuce de cap, dar bărbatul era *puternic.* Prea puternic.

— Știi ceva, a zis el, tu ești prea frumos ca să fii o copie a lui Wax. Mai fă și tu rost de-o cicatrice, ceva.

Bărbatul a încercat să-l apuce pe Wayne de mână și să se elibereze, dar Wayne i-a dat drumul cu mâna aceea, după care l-a apucat cu cealaltă, rânjind și rămânând aproape de el.

— Ticălosule! a mârâit bărbatul. Du-te și luptă-te cu Getruda, după cum ți-e sarcina! Eu trebuie să-mi demonstrez abilitățile în luptă cu Ladrian!

— De ce? a întrebat Wayne, în timp ce încerca să-și ducă brațul în jurul gâtului bărbatului — dar a palmat și un pic de aliaj fuzibil și l-a aruncat în gură. De ce aveți voi doi această *obsesie bolnăvicioasă* de a ne imita?

— Supraviețuirea, a spus bărbatul cu un mormăit, supraviețuirea celor mai vrednici. Trell le cere slujitorilor lui să *dovedească* de ce sunt în stare. În ciuda oricăror dificultăți. Împotriva societății. În ciuda rolurilor pe care ni le asumăm în cadrul ei. Și când sunt mai mulți care ocupă aceeași poziție în viață... ei bine, atunci doar cei mai puternici pot supraviețui și pot fi răsplătiți.

— Dar-ar rugina, a spus Wayne. Amice, asta-i una dintre cele mai bolnave chestii pe care le-am auzit în viața mea.

Falsul Wax i-a desprins degetele lui Wayne cu o putere crescută cu fludor.

— Asta-i calea lui Autonomie. Ca să ne găsim locul în viitorul panteon al conducătorilor, *trebuie* să fim cele mai bune versiuni ale noastre. Nu noi încercăm să vă imităm pe voi, ci voi căutați să luați locurile care, de drept, ni se cuvin nouă.

Wayne și-a schimbat poziția, dar apoi a simțit ceva tremurând în partea din față a mantiei bărbatului. Wayne s-a ferit în timp ce unul dintre nasturii bărbatului — evident, din metal — s-a desprins și a zburat prin aer ca glonțul.

— La naiba, a izbucnit Wayne, rostogolindu-se. Șmecheria asta cu nasturele ai furat-o de la Wax?

Bărbatul s-a ridicat în picioare, uitându-se la Wayne în timp ce scotea un pistol din toc.

— Normal că de la el ai furat-o, a zis Wayne. *Chiar* încerci să devii el. Eu credeam că ești la fel de dubios precum clona mea de colo, dar cu ceva mai multă clasă.

Bărbatul a început să tragă, însă Wayne a ridicat o bulă de viteză. Așteptându-se la expresia de șoc de pe fața bărbatului când avea să descopere că încă avea Allomanția, Wayne și-a schimbat poziția.

Aspectul esențial în înfrângerea falsului Wayne, după cum știa Wax, era să rămână suficient de aproape de ea încât să nu fie în stare să se folosească de bulele ei de viteză. Așa că atunci când Wayne a luat-o brusc la stânga, Wax s-a repezit în dreapta, luând-o prin surprindere pe femeia scundă cu melon.

— Hei! a zis ea. Nu-i corect! Luptă-te cu cineva pe măsura ta! Sau măcar care duhnește ca tine!

Ea i-a aruncat o bulă de viteză în sus cu câteva clipe înainte ca Wax să se apropie destul de mult încât să ajungă în perimetrul ei. Din perspectiva lui, ea s-a mișcat ca fulgerul. Din fericire, colaborase destul de mult cu Wayne încât să știe ce avea de făcut. Și-a schimbat traiectoria și a tras în podea cu un glonț obișnuit. Când ea a revenit la viteza normală, el s-a împins din calea ei ca să se ferească de lovitura bastonului.

— Hei! a zis ea. Stai locului, ca să te pot croi ca lumea, dar-ar rugina-n tine de nenorocit!

— Asta-i tot ce poți? a întrebat Wax, dând înapoi — ferindu-se de loviturile ei, dar rămânând destul de aproape încât să poată intra într-o bulă de viteză, dacă ea avea să facă una. Pe bune, credeam c-o să fie mai greu cu tine!

— Nu-mi mai cita din ce ți-a zis nevastă-ta azi-noapte, s-a răstit ea, și luptă-te cu mine!

A mai aruncat o bulă de viteză, prinzându-l pe Wax — dar făcând să pară că Wayne și Monedăzvârlitorul fuseseră încremeniți în timp ce se băteau. Wayne îl apucase pe individ, dintr-un motiv necunoscut.

Oricum, Wax a împuşcat-o pe femeie când s-a apropiat, dar ea abia a tresărit. Părea să aibă rezerve mari de sănătate — lucru care-ar fi avut logică dac-ar fi început să se pregătească să lupte cu el şi cu Wayne cu ani în urmă.

El a sărit înapoi, plutind pe-o uşoară Împingere-în-oţel spre perimetrul bulei de viteză, unde se simţea un freamăt în aer. A fost nevoit s-o separe de metalminţile ei. Wax a încărcat Răzbunătorul cu un cartuş cu glonţ ucigaş-de-ceaţă, deşi ea se vindecase după ultimul cu care trăsese în ea.

Unde s-o împuşc? Memorase cartea de Hemalurgie pe care le-o trimisese Moartea, dar avea să fie greu să-i scoată ţepuşele, pe care le purta adânc în fiinţa ei. Dar puterea sa de vindecare venea din metalminţi, iar numeroasele-i operaţii îi înfipseseră metalminţi în mâini şi picioare. Era mai uşor să-ţi revii după un ac înfipt în osul braţului decât după unul în piept, şi mai uşor de scos, dacă era nevoie.

Ea a mârâit şi a lăsat bula de viteză jos, după care a atacat — încercând, evident, să-l determine să se ferească şi să ajungă mult în exterior. Însă anii petrecuţi alături de Wayne îi oferiseră capacitatea de a calcula din instinct distanţa pe care trebuia s-o păstreze faţă de ea — ceea ce, din păcate, însemna că trebuia să rămână periculos de aproape de atacurile ei. În timpul următorului său salt făcut în încercarea de a trece de ea, a trebuit să rămână suficient de jos încât ea să reuşească să-l lovească zdravăn în picior. Din fericire, nu i-a rupt nimic, dar a durut al naibii de tare!

Ea a observat asta şi a rânjit diabolic.

— O, durerea aia... Durerea aia *delicioasă*. Vino-ncoa! Ăsta a fost doar aperitivul.

Wayne şi-a păstrat concentrarea, ridicând o bulă de viteză şi urmărindu-l pe Monedăzvârlitor, încercând să-l ia în vizor. Trucul acela cu nasturele îl îngrijora pe Wayne. Rezerva de sănătate ce-i mai rămăsese avea să-i permită să supravieţuiască unui glonţ sau două, dar nu mai multe. Se simţea foarte expus.

Trebuie neapărat să fiu atent și la super-metalul pe care-l are ăsta, s-a gândit Wayne. *Sau... de fapt... ăla-i probabil cea mai mare șansă pe care o am ca să-l învinge...*

După ce și-a dat seama de direcția în care bărbatul își mișca brațul atunci când ținea, Wayne și-a schimbat poziția și a coborât bula. O serie de *pocnituri* au răsunat în timp ce bărbatul și-a ratat focurile de armă. Apoi Wayne a făcut o fentă din direcția opusă și s-a repezit din nou la el. De data aceasta, bărbatul a reușit să se țină pe picioare.

Wayne a mormăit.

— Știi ceva, Împuțitule — pot să-ți zic Împuțitu'? —, eu te respect pentru ceea ce faci. Pătrunzi în mintea omului, ca să-ți dai seama cum să-l bați? Bună strategie. Dar...

Bărbatul i-a Parazitat aliajul fuzibil lui Wayne, apoi l-a îmbrâncit și a început să-l ia la pumni, cu fața roșie de furie. Wayne a evitat loviturile, apoi a făcut un salt înainte și l-a prins din nou.

— Dar nu ți-ai făcut și tu griji? Că te contaminezi? Vezi tu, Wax *nu-i* o lepădătură de om. În vreme ce tu chiar ești. Deci, imitându-l pe el, poate ajungeai și tu să faci un lucru bun, *din greșeală*.

Bărbatul a mârâit, îmbrâncindu-l pe Wayne laoparte, apoi a tras câteva focuri. Wayne a încasat unul dintre gloanțe — au! —, dar a mai reușit să tragă o dușcă de aliaj fuzibil. Aia era cheia. Era de așteptat ca unul ca el să rămână fără un metal așa scump.

Dar ăla nu știa. Nu se lupta doar cu Wayne, nenorocitul de treabă. Se lupta cu Wayne Terrisborn, snobul putred de bogat cu mulți, *mult* prea mulți bani de aruncat.

— Știi că mă pot vindeca, nu? a zis Wayne după ce s-a ferit de o altă bulă de viteză. E o prostie să mă-mpuști.

— Nu și dacă *doare*! l-a repezit bărbatul, deși a încetat să mai tragă.

Fusese o greșeală să-l lase pe Wayne să-l convingă să se oprească. N-avea de unde să știe că Wayne nu mai avea multă

sănătate — dar în general învingeai un Creator-de-sânge făcându-l să-şi consume metalminţile.

În schimb, bărbatul s-a scotocit prin buzunare şi a scos ceea ce părea a fi o pereche de cătuşe din aluminiu. Wayne şi-a înghiţit o glumă proastă. Căci asta... chiar era o idee bună. Dacă ar putea să se prindă de Wayne suficient de mult timp încât să-l lege de ceva, apoi să scape, putea să bage în Wayne câte gloanţe avea el chef, pe îndelete. Singura cale de scăpare ar fi ca Wayne să-şi taie singur mâna.

În timp ce se gândea la varianta asta, bărbatul a schiţat un gest cu cătuşele spre Wayne — lucru pe care nu trebuia să-l facă, dar Wayne putea să admire frumoasa postură — şi a dezlănţuit un val *cumplit* de putere allomantică, smulgând covorul din capsele cu care era prins şi aruncându-l pe Wayne în spate.

Dar-ar rugina... Până şi metalminţile — înfipte sub pielea de pe coapse — simţeau loviturile. Dar Wayne fusese pregătit pentru asta. Aşa că s-a *prefăcut* ameţit, urmărind în schimb cu atenţie cum bărbatul a scos pe ascuns un flacon cu aluminiu din buzunarul interior al hainei şi a luat o doză. Wax spusese că ori de câte ori se folosea de super-Împingerea aia, individul avea să fie nevoit să-şi refacă rezerva de oţel.

Acum ştiu unde ţii flaconul ăla, prietene.

Cu o altă bulă de viteză, Wayne s-a apropiat în goană. Bărbatul a gemut în timp ce — încă o dată — Wayne s-a agăţat de el.

— Fir-ai tu să fii de *jegos* mic şi enervant! s-a răstit bărbatul.

— O, prietene! Scumpul mamii copilaş, a zis Wayne trăgându-se mai aproape de el, nici nu ştii cât pot să fiu de enervant.

— Ar trebui să-mi placă durerea, a spus femeia dându-i târcoale lui Wax, în timp ce-şi continuau dansul — el încerca să stea destul de departe de ea, încât să se ferească de lovituri, dar nu prea departe, pentru a nu-i da ocazia să se retragă şi să facă o

bulă de viteză. Asta nu știam despre el. Am aflat de curând, știi? În tunel am aflat. Ăstuia-i place durerea. Trebuie să-mi placă durerea. Să mă bucur de teamă. Să savurez suferința.

Wax n-a răspuns, concentrat să păstreze distanța potrivită.

— Știi de ce? a întrebat femeia, fandând spre interior și făcându-l pe Wax să facă un salt înapoi. N-am știut asta la început. M-a băgat în toți sperieții! Eu nu *văzusem* asta în el! Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât are mai multă logică. *Sigur* îi place durerea. Altfel ar fi încheiat povestea demult. Ăsta-i singurul răspuns logic.

Ea s-a năpustit, iar el a sărit înapoi la o distanță cam prea mare, căci ea s-a desprins de el și s-a aruncat în cealaltă direcție, rostogolindu-se la pământ cu o mișcare fulgerătoare. Wax a tras o înjurătură, îndepărtându-se și dansând pe lângă ea — observând cu coada ochiului ceva ce l-a făcut să se simtă în largul lui și să se retragă. O clipă mai târziu, era spate-n spate cu Wayne.

— Cum îți merge? a întrebat Wayne.

— E loc și de mai bine, a spus Wax.

— Știu ce zici, a bombănit Wayne, dându-le o bulă de viteză. Vrei să încercăm ceva nou? Mai schimbăm și noi foaia un pic?

A fluturat unul dintre bastoanele de luptă.

— Sigur.

Wayne i-a aruncat un baston de luptă, iar Wax i-a pasat Răzbunătorul, încărcat cu gloanțe de aluminiu.

— Sari peste camerele cu gloanțe ucigașe-de-ceață, a spus Wax prinzând bastonul din zbor. Alea sunt activate de pârghia de sus.

Bula a căzut, iar Wax s-a intersectat cu Getruda, baston contra baston — un trosnet aproape la fel de puternic ca acela scos de Răzbunător în timp ce Wayne trăgea câteva focuri spre Dumad.

Wax a zâmbit auzind sunetul. În unele privințe era caraghios să-și audă prietenul trăgând cu arma. Dar important nu era ceea ce se întâmpla, ci rana care în sfârșit se vindecase.

Wax a parat următoarea serie de lovituri cu bastonul de luptă. Era mai bună decât el — dar schimbarea îi dăduse o stare de confuzie evidentă. S-a repezit la el într-o poziție mai defensivă, iar el a reușit să-i țină piept pentru scurt timp, apoi să-i aplice o lovitură peste coapsă. Căutând locul în care metalminţile îi erau înfipte adânc în piele, unde Allomanţii nu le puteau influenţa.

Nu-s în nicio coapsă, s-a gândi el, lovind-o din nou. Nici pe ea, nici pe Wayne nu păreau să-i deranjeze loviturile. Într-adevăr, îi scânteiau ochii de durere după fiecare lovitură, iar zâmbetul îi devenea şi mai larg. În acelaşi timp, nu s-ar fi zis că resimţea plăcerea sălbatică pe care el o văzuse la cineva căruia-i plăcea durerea cu adevărat. Încerca să se antreneze prin forţă brută, aşa cum avea ea impresia că se antrena Wayne.

Din anumite puncte de vedere, era chiar mai tulburător aşa.

În cele din urmă, ea a atacat mai agresiv, iar după ce el a încasat o lovitură în coaste — una care s-ar fi putut să-i provoace o contuzie —, s-a forţat să se retragă. Încă îl durea braţul de la şrapnelul de mai devreme şi, dar-ar rugina... începea să se simtă epuizat.

Aşa încât atunci când s-a intersectat cu Wayne, Wax i-a aruncat din nou bastonul, primindu-şi în schimb Răzbunătorul pasat de Wayne. Trăsese toate cartuşele în afară de cele ucigaşe-de-ceaţă.

— Iar loveşti şi te fereşti? l-a întrebat femeia pe Wax, căscând. Pe mine nu mă prea deranjează, căci îmi place să te văd cum te perpeleşti. Dar mi-ar plăcea mai mult să nu pierd toată noaptea.

Wax trebuia neapărat să încerce ceva diferit. Şi, folosindu-şi vederea-de-oţel, a găsit o bucată potrivită de metal: un opritor de la o uşă din apropiere. A sărit şi l-a apucat, apoi s-a întors din nou când femeia s-a repezit fulgerător la el.

Era timpul să încerce ceva de modă veche.

Wayne a reușit din nou să-l apuce pe Monedăzvârlitor. Bărbatul încetase să mai ardă metalele lui Wayne, și a încercat o mișcare inteligentă. S-a ridicat în aer — forțându-l pe Wayne să se țină strâns de el în timp ce atârna. Monedăzvârlitorul s-a aruncat prin lucarnă, apoi s-au avântat în cerul întunecat și cețos. În timp ce făceau asta, un ciob de sticlă i-a tăiat cumplit brațul bărbatului.

Hm, s-a gândit Wayne. *Ia te uită.*

Rana nu s-a vindecat. Nu era Creator-de-sânge. Deci *chiar* exista o limită a numărului de țepușe pe care Set le putea înfige într-un om. Sau poate că Trell/Telsin pur și simplu nu voia ca ei să fie suficient de puternici încât s-o provoace.

Faptul că era în aer îi permitea lui Wayne un nivel mult mai scăzut de control asupra luptei; trebuia neapărat să se țină bine, căci dacă pica de acolo... păi, vindecarea avea să-i consume lui Wayne toate resursele. Nevoia lui Wayne de a se ține cu ambele mâini i-a permis individului să-i prindă o cătușă la una dintre încheieturi. Dar-ar rugina...

Wayne *chiar* a văzut cu coada ochiului instalația de pe acoperișul clădirii. Avea și o armă care semăna foarte tare cu... ei, cu un cârnat. Iar cârnatul semăna cu scula unuia.

Probabil că aia era racheta, și încă nu fusese lansată, ceea ce era un semn foarte bun. Sora lui Wax stătea acolo printre ingineri, la costum și cravată, iar ceșurile erau departe de ea — de parcă ar fi avut vreo bulă invizibilă de sticlă. Faptul că aștepta cu mâinile la spate și scruta întunericul... părea a fi un semn rău.

Monedăzvârlitorul s-a lăsat mai jos, apoi s-a Împins într-un dispozitiv și s-a smucit în față, apoi o altă Împingere i-a aruncat în spate. Mișcarea bruscă l-a descumpănit pe Wayne, care a aterizat pe acoperiș, icnind a iritare. Nu era destul încât să necesite multă vindecare, dar totuși.

La naiba... la naiba... *la naiba...*

Păi, dacă individul ăla voia să lupte murdar, la fel putea face și Wayne. Ce-i drept, Wayne lupta *oricum* murdar, dar se simțea mai bine în privința asta în momente precum acela. A alergat spre lucarna spartă, pe unde spera să coboare să-l ajute pe Wax în lupta cu Getruda.

Wax s-a folosit de opritorul ușii metalice ca de un ciomag, Împingându-l spre femeie. Ea s-a ferit din instinct, pentru că un obiect atât de mare avea să o rănească mai grav decât un glonț.

Wax a sărit peste ea în timp ce se rostogolea, apoi a Împins din nou opritorul ușii spre ea, lovind-o în braț și rupându-i oasele.

Ea a mârâit, iar agonia i-a străpuns fața. S-a împleticit și a încetinit pe moment, așteptând să se vindece — ceea ce i-a permis lui Wax să-și schimbe poziția și să-i tragă un opritor de ușă peste picior, rupându-i și acolo oasele.

Opritorul a ricoșat într-o parte, iar el s-a folosit de o Împingere ca să-l ia și să-l arunce din nou. Ea însă reușise deja să se vindece și s-a ferit din calea lui — numai că arma o tot făcea să se ferească. Ori de câte ori nu era atentă sau arma cădea destul de departe încât să fie dificil de recuperat în scurt timp, el o lovea cu câte-un glonț Împins de degete. Nu făcea pauze ca să reîncarce. O ataca neîncetat.

Femeia a încetat să mai glumească. El a apucat o bucată zdravănă de metal din lucarna spartă și s-a folosit de ea. Arunca fără oprire cu lucruri în ea, ca un vârtej de oțel din calea căruia trebuia să se ferească, sau avea să fie încetinită de durere și vindecare. Curând, a început să pară mai *furioasă* ca oricând și încerca mereu să găsească o cale de a-l implica direct.

Însă Wax nu a lăsat-o. A tăiat-o pe femeie într-o parte. Apoi în cealaltă. Apoi i-a tras un glonț direct în braț — și a zărit o sclipire de metal. Rana s-a vindecat într-o clipă, dar el a înțeles ce văzuse. Metalmintea ei.

O clipă mai târziu, Wayne a căzut ca din pod, respirând greoi și mormăind în barbă. Wax i-a întins mâna, cu degetele în poziția potrivită pentru a fi în bulă atunci când avea să apară. Cum orice parte a corpului care atingea perimetrul contribuia la menținerea ta înăuntru, doar cu acea atingere cu vârful degetelor el a reușit să intre în bulă și să i se alăture lui Wayne.

— Prietene, a zis Wayne, tare-i greu să te bați cu tine, dar-ar rugina de nu...

— Asemenea, a spus Wax.

— Dar e *distractiv*! a observat Wayne. Ăsta s-a enervat *pe bune*!

— Păi, a zis Wax, eu recunosc că mereu mi-am dorit un pretext ca să împușc pe cineva scund, cu melon și cu accent exagerat.

Wayne i-a aruncat o privire.

— Ciudată chestie, a spus Wax. Nici nu pot să-mi dau seama de unde-i treaba asta. Din instinct, probabil.

— Eu port pălărie de vizitiu, a bombănit Wayne, strângându-i mâna — cu mâna de care avea prinsă o cătușă. E *altceva*. A respirat adânc și, arătând spre cer, unde Dumad se ascundea în ceți, a continuat: Trebuie să-l fac pe ăla să coboare. Te bagi?

Wax a aprobat din cap, iar când bula de viteză a căzut, s-au îndreptat amândoi spre femeie. Asta i-a atras atenția Monedăzvârlitorului, care nu-și permitea să lase doi oameni să-i atace aliata. A aterizat din nou pe covor, apoi a dezlănțuit o ploaie de gloanțe Împinse. În timp ce făcea asta, Wax i-a aruncat lui Wayne o bucată de metal, apoi s-a îndepărtat de el cu o Împingere bine țintită. Gloanțele au zburat prin spațiul dintre ei.

Wax s-a întors înapoi spre femeie, deoarece Împingerea îl apropiase cel mai mult de ea. Se vindecase în urma loviturilor încasate, dar părea să se miște mai încet și să respire cu dificultate, lac de sudoare. El cunoștea sentimentul. Avea dureri în zeci de locuri și nici adrenalina din urma luptei nu-și mai făcea

efectul, deoarece petrecuse o zi întreagă străduindu-se din răsputeri să nu rateze un termen-limită.

Wax a ridicat Răzbunătorul, încărcat cu un cartuș ucigător-de-ceață.

— Poți să-mi spui măcar de ce? a întrebat el. De ce ești atât de obsedată de ideea de a-l imita? E mai mult decât o încercare de a-ți cunoaște inamicul.

Ea a tras adânc aer în piept.

— Ai fost vreodată un necunoscut, Dawnshot?

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea a continuat, clătinând din cap.

— Nu. Tot timpul ai fost cineva. Ai avut două nume. Și când ai fugit, tot ai avut bani... cunoaștere... ți-ai trăit viața știind că ești stăpân pe tine. Fuga era un lux pentru cineva de teapa ta.

A făcut o pauză, aruncându-și unul dintre bastoane în aer și prinzându-l.

— Păi, nu toți avem șansa asta. Unii dintre noi profităm de șansele care ni se oferă. Chiar să devenim altcineva? Păi, tentația-i mare!

Wax a ținut arma îndreptată asupra ei.

— Pleacă. Nu te cunosc, dar îți spun un lucru: ăștia te-au mințit. Și Trell, și Set. Te-au *mințit*. Tu ești cineva. Și cineva, pe undeva, îți simte lipsa.

Ea a zâmbit larg.

— Au zis că ai să pătrunzi în mintea noastră. Au zis ei bine! Doar că uite care-i treaba, eu sunt mai isteață decât tine! Și-am să intru prima în capetele voastre...

Și s-a năpustit asupra lui. Wax a întors puțin Răzbunătorul asupra ei și a apăsat trăgaciul — glonțul ucigaș-de-ceață i s-a înfipt în umărul drept. Explozia secundară a venit o clipă mai târziu.

Și i-a smuls brațul din umăr.

Ea s-a smucit, apoi s-a oprit, căscând gura la rană. Nu se vindeca, deoarece brațul era cel ce păstra metalmintea în care-i

era depozitată vindecarea. Probabil că avea pe undeva altă metalminte — era o bună idee să aibă mai multe —, dar în cazul ăsta o forțase să folosească destulă vindecare ca s-o goleasc㠖 Deoarece brațul nu i se vindeca.

Rana era urâtă, dar nu atât de gravă pe cât și-ar fi închipuit cineva. Din rănile la cap curgea sângele gârlă, dar dacă retezai un membru... ei bine, era îngrozitor. Dar întotdeauna era mai puțin sânge decât se aștepta.

Femeia i-a aruncat o privire, aproape implorându-l din ochi, dar a continuat să alerge spre el. Așa încât, oftând, Wax a aruncat un glonț în aer și i l-a înfipt în cap Împingându-l cu precizie chirurgicală.

Corpul ei s-a prăbușit. Wax a oftat, simțindu-se stors de vlagă. Și acum... oare unde fugise Wayne?

Monedăzvârlitorul a ridicat mâna spre Wayne, pregătindu-se să facă din nou trucul cu super-Împingerea.

Wayne s-a pregătit, apoi a fost împins grămadă, abia reușind să ridice o bulă de viteză la timp. I-a aruncat o privire în sus și a văzut un glonț strecurându-se prin aer cam la o lățime de deget de marginea bulei. El s-a dat laoparte rostogolindu-se, iar glonțul a străpuns bariera, ricoșând și trecând pe lângă el.

Bine. Așa deci... A scrâșnit din dinți și s-a aruncat înainte, lăsând jos bula de viteză și năpustindu-se asupra individului. Falsul Wax s-a așteptat la asta, bineînțeles. Wayne mai folosise șmecheria aia de multe ori. Tipul a tras câteva gloanțe, de care Wayne s-a ferit.

Resemnat, falsul Wax a ridicat o mână, pregătindu-se de o luptă corp la corp.

Wayne l-a pocnit în plină figură cu un baston, spărgându-i nasul. Bărbatul a înjurat și a făcut un pas înapoi, plin de sânge.

— Mda, a zis Wayne, așa-i mai bine. Acum nu mai ești atât de arătos.

Bărbatul a urlat și a ridicat arma.

Wayne a izbit partea goală a cătușelor de încheietura individului. Sângerând și la față, și la mână, Monedăzvârlitorul a rămas cu gura căscată văzând asta. Apoi, urlând de furie și frustrare, i-a *Împins* pe amândoi în aer cu o forță extraordinară. Întocmai cum sperase Wayne că avea să se întâmple, deși forța propulsiei aproape că i-a smuls brațul din articulație.

S-a prins de individ, apoi s-a agățat și i s-a cățărat pe corp, ținându-se de mantia lui în timp ce ajungeau sus, sus, sus în văzduh. Prin ceață, cu o Împingere-în-oțel incredibilă, depășind cu mult înălțimea la care ar fi fost în stare să ajungă Wax cu același metal. Acel super-metal — oare duraluminiu îi zicea? — chiar era mare șmecherie...

— Știi, a zis Wayne încercând să acopere urletul vântului, problema ta e că te-ai specializat prea mult!

Bărbatul l-a apucat pe Wayne de gât, fără să se mai sinchisească să folosească pistoalele. Au continuat să urce, apoi s-au avântat din straturile superioare ale ceților pe un tărâm scăldat în lumina stelelor.

— Ai făcut tot ce-ai putut ca să înveți să te lupți cu Wax, a zis Wayne, dar nu te-ai antrenat ca să mă învingi pe mine. Asta-mi arată că ai fost prea concentrat pe o singură chestie. Alege-ți și tu un hobby, ceva!

În cele din urmă, au ajuns la cel mai înalt nivel la care puteau fi Împinși și au intrat în picaj. Când au ajuns din nou la cețuri, bărbatul l-a înghiontit pe Wayne și s-a desprins de el, lăsându-l să atârne de cătușă. Cu cealaltă mână, falsul Wax a căutat în buzunarul interior al mantiei.

A scos o batistă galbenă, cu un iepuraș brodat într-un colț.

— Eu zic, a strigat Wayne, să te-apuci de buzunărit lumea. Prinde bine, dar-ar rugina!

Și zicând aceasta, Wayne i-a aruncat în întuneric flaconul din aluminiu al bărbatului, plin cu metale.

Bărbatul l-a urmărit căzând, cu ochii măriți de spaimă. Vântul s-a întețit din nou în timp ce cădeau. Bărbatul se zbătea, scotocind cu disperare prin toate buzunarele.

— Ce, nu mai ai? a strigat Wayne. Nasoală treabă!

Falsul Wax a întins mâna după Wayne în timp ce-și continuau drumul în picaj, cu ochii injectați, plini de furie. Dar căderea era rapidă. Din ce în ce mai rapidă pe măsură ce cădeai mai mult. Wayne se întrebase mereu de ce era așa.

— Hei! a strigat Wayne. Când te vezi cu Moartea...

S-au prăbușit prin lucarnă, apoi au izbit podeaua cu un trosnet.

S-a făcut beznă.

După câteva minute, Wayne a deschis ochii și a gemut. Vindecarea depozitată îi fusese suficientă. Cu greu. S-a rostogolit și a privit spre cadavrul frânt, căzut grămadă, al Monedăzvârlitorului.

— Măi, frate, a bombănit el. Am căzut prea repede. N-am mai apucat să zic replica aia șmecheră.

A găsit cheile de la cătușe în buzunarul bărbatului și s-a eliberat. Pe Năruire, ce-l dureau toate... Avea să aibă niște vânătăi de toată frumusețea mâine-dimineață. Metalmintea îi vindecase mai întâi părțile mai grav afectate, scăpându-l de moarte. Dar nu ajunsese decât pentru o vindecare din aia pe economie, iar acum nu mai avea rezerve.

— Când te vezi cu Moartea, a zis Wayne, trăgându-i cadavrului un șut în coaste, să-i zici că-mi datorează cincizeci de cartușe.

S-a îndreptat spre Wax, care scosese metalminţile din brațul smuls al femeii, care nu era *sub nicio formă* o clonă a lui Wayne. Făcuse o treabă bună. Erau povești despre Creatori-de-sânge Compuși care-și creșteau un corp cu totul nou dintr-un membru smuls.

— Hai să le scoatem și țepușele, a zis Wayne. Pentru orice eventualitate.

— Hai să oprim bomba mai întâi.

— Soră-ta-i acolo, l-a avertizat Wayne. Cu racheta aia, gata să-i dea drumul.

— Bine, atunci, a spus Wax.

Au traversat camera, îndreptându-se spre lucarnă.

— De ce-ai luptat așa aproape? a întrebat Wayne. Trebuia să rămâi sus. Cea mai bună ocazie ca să ai sorți de izbândă cu un tip care seamănă *măcar* un pic cu mine, doar în aparență!

— N-am avut cum. Nu era timp. Trebuia să rămân aproape de ea, să o oblig să mă atace.

Hm. Poate că amândoi își doriseră ca lupta să aibă o miză personală de data asta. S-au poziționat în mijlocul încăperii, așteptând ca Wax să se prindă și să-i arunce pe amândoi spre lucarna deschisă, din care lumina se revărsa în jos ca apa dintr-o cascadă fantomatică.

Dar Wax s-a oprit.

— Ce faci, prietene? a întrebat Wayne.

Încă privind fix în sus, Wax s-a scotocit într-un buzunar, de unde a scos un cercel mic. Avea forma unui cui îndoit. O icoană pentru un urmaș al Căii, dar pentru el era mult mai mult.

Și-l punea rareori în ureche, doar când avea nevoie. În noaptea aceea și l-a prins de ureche, după care a șoptit ceva.

66

— Eu mi-am jucat rolul, a şoptit Wax. Am devenit sabia ta. Vreau să-ţi joci şi tu rolul.

Rolul meu, a spus Armonie în mintea lui, *era să te îndrept spre calea...*

— Nu, a spus Wax, reîncărcând repede în timp ce scruta ceţurile. Nu-i suficient. *Nici pe departe*, Sazed. Pot să omor oameni. Sunt mult prea priceput la asta. Dar nu pot să omor un zeu. Dacă Autonomie intervine, o să am nevoie de ajutorul tău.

Autonomie nu va interveni, a spus Armonie. *Nu ne stă în fire, pentru că ne-am expune. A Învestit-o pe sora ta, dar a făcut-o în mare pentru a-i permite lui Telsin să comunice cu adepţii ei şi să vizualizeze planuri cu un grad de complexitate mai ridicat decât ar putea un om obişnuit. N-o să se lupte cu tine. Partea care urmează n-o vei câştiga cu gloanţe.*

— Pot s-o omor pe Telsin?

Mă bazez pe faptul că vei încerca. Dar... nu sunt sigur. S-ar putea să fie atât de puternic Învestită, încât să nu fii în stare. În cazul ăsta, Telsin va muri doar dacă Autonomie îşi retrage puterea.

— Tot o să am nevoie de ajutorul tău.

Eu...

— Ce poţi să *faci*?

Eu... nu ştiu. Poate s-o imobilizez. Să-i întrerup legătura cu Autonomie. Poate.

— Vezi să te pregăteşti, a spus Wax, ridicându-şi pistolul reîncărcat cu o mână, după care l-a apucat pe Wayne de braţ. Wayne a aprobat din cap şi s-a ţinut bine de el. Wax s-a Împins

în cuiele din podea, propulsându-se amândoi spre ceţuri, sus pe acoperiş.

Imediat ce a pătruns în ceţuri, Wax s-a simţit mai bine. Oboseala i-a dispărut, durerile i-au trecut. Ceaţa era străveche, mai veche decât Armonie. Prinsese vremurile când Războinicul în Ascensiune şi Ultimul Împărat opriseră sfârşitul lumii. Prinsese vremurile ascensiunii Lordului Conducător înainte de asta şi protejaseră — poate şi ameninţaseră — lumea la începuturile existenţei sale.

Mi-ai făcut ceva, s-a gândit Wax adresându-se lui Armonie, îndreptându-i un pic într-o parte şi aterizând pe acoperiş. *Azi mi s-au întâmplat tot felul de ciudăţenii. E vreun efect al faptului că am ţinut în mână Brăţările Doliului?*

Nu, a răspuns Armonie. *E altceva. Dar nu a funcţionat aşa cum mi-aş fi dorit.*

Ceţurile l-au învăluit pe Wax în timp ce traversa un acoperiş rece pentru a o înfrunta pe Telsin. Ochii roşii îi străluceau, dând ceţii din apropiere o culoare sângerie. Ceaţa se ferea de ea. Ca un câine care fuge de furia cuiva care l-a lovit cu piciorul.

— Ai dreptate, a spus ea. *Chiar* te-am subestimat.

Wayne s-a oprit la o oarecare distanţă de ea, cu Wayne alături. În spatele lui Telsin se găsea o maşinărie mătăhăloasă cu o rachetă în vârf. Ascunsă privirilor celor de jos, „construcţia" din perimetrul acoperişului era scăldată în lumina unor proiectoare. Inginerii lucrau frenetic la ea, aruncându-i câte-o privire plină de îngrijorare.

— Wayne, a şuierat Wax, cu arma îndreptată asupra lui Telsin, du-te şi ajută-i pe muncitorii ăia să ia o pauză de prânz.

— Cu mare drag, a zis Wayne, grăbindu-se într-acolo.

N-a depus prea mult efort ca să-i înghesuie pe toţi într-un colţ.

Wax stătea acolo, cu arma aţintită asupra lui Telsin, simţindu-se... tulburat. Ajunsese până acolo. Găsise racheta.

Așa ar fi trebuit să se încheie totul, nu? Dar ce trebuia să facă în continuare?

N-o lăsa să te ia din nou prin surprindere, s-a gândit el. *Acum șase ani a fost cu un pas înaintea ta. Și azi are vreun plan, în mod sigur. Să nu-i cazi în plasă.*

— Așadar, a spus Telsin, cu ochii strălucind și mai tare, iată-ne ajunși aici. Acum ai să mă lași să distrug Elendelul.

— Pe naiba! a mârâit Wax.

— La ce anume ai fi dispus să renunți, Waxillium, a spus ea, ca să salvezi o *planetă*? Câte vieți ești dispus să sacrifici ca să faci ceea ce trebuie făcut?

Ea s-a apropiat de Wax. El a armat Răzbunătorul, îndreptându-l în față. Dar-ar rugina...

— Lui Autonomie îi place de tine, a spus Telsin. Te-a numit capodoperă. Eu n-am fost de acord, dar iată că m-ai convins. Armonie știe că devine din ce în ce mai neputincios, că se apropie Discordie, și te-a creat pe tine. O sabie. Care poate acționa atunci când el nu poate.

S-a apropiat și mai mult, ignorând Răzbunătorul. Și de ce n-ar fi făcut-o? Armonie spusese că arma nu avea să-l ajute la nimic. Zâmbetul ei în timp ce înainta îi aducea aminte de momentul când ea s-a întors împotriva lui. De cum se simțise când fusese trădat de ultima lui rudă rămasă în viață.

Momentul acela. Momentul acela *cumplit* în care își dăduse seama că, salvând-o, nu doar că ajunsese să fie el împușcat, ci ar fi putut cauza și moartea lui Steris, Marasi și Wayne.

Acel moment cumplit rămăsese la fel de viu. Ca o agonie ce se cristalizase înăuntrul lui. O ultimă legătură cu viața de dinainte. Avea nevoie să învingă acea legătură, una la fel de mare ca și nevoia de a o învinge pe ea.

— Crezi că Armonie ar fi în stare de așa ceva? a întrebat Telsin, făcând un semn spre rachetă. Dacă asta ar fi singura cale de a proteja locuitorii acestei lumi? Ar fi el în stare să

sacrifice un oraș ca să le salveze pe celelalte? Sau ar încremeni în nehotărâre? Ca un polițist în prima zi de lucru...

Dar-ar rugina... Nu părea câtuși de puțin îngrijorată de sosirea lor. Ceva era în neregulă. Ceva era *profund* greșit.

— Ei bine, a spus Telsin, *sunt* destul de puternică. Am să rezolv problema.

La naiba... la naiba... *la naiba*... Nu era nimic cum ar fi trebuit să fie. O discuție calmă pe un acoperiș... Un dispozitiv apocaliptic aparent oprit... Și totuși, Telsin era al naibii de *încrezătoare în sine*.

Nu ești doar o sabie, Wax, s-a gândit el. *Ești detectiv. Asta-i viața pe care ți-ai ales-o. Fii persoana care ai decis să fii. Nu omul care ai fost desemnat să fii.*

Wax și-a făcut ordine în gânduri și a dat laoparte durerea trădării. *Gândește. Ai găsit acele grafice cu lansări. Niciuna dintre rachete nu putea ajunge suficient de departe. Deci...*

El a lăsat arma jos.

— Nu funcționează.

Telsin a încremenit.

— Dispozitivul de lansare, a spus el. A trecut atâta vreme și tot nu e în stare să ridice o bombă atât de mare, nu-i așa? Ai fi lansat-o deja dacă ai fi putut.

Telsin a ridicat din umeri.

Detectivul din el încerca să facă legături. Dacă ea avea într-adevăr impresia că lumea urma să se sfârșească dacă nu distrugea Elendelul, ar fi lansat oricum bomba. Sperând că avea să funcționeze. Pentru că, dacă dădea greș, oricum se termina totul — așa că de ce să nu încerce?

Simțind cum îl trec fiori reci, Wax a ridicat mâna și și-a sporit greutatea. Apoi a împins în rachetă. Întreaga construcție s-a prăbușit, iar arma imensă — bomba — s-a izbit de acoperiș cu un zăngănit răsunător, *sec*.

Era falsă.

Telsin a făcut ochii mari.

El s-a întors și s-a uitat peste oraș, învăluit în ceața ușoară — ca într-un vis. În ceturi, el putea gândi limpede; putea face legăturile care-i scăpaseră pe parcursul întregii zile. Unde era bomba?

Plănuiseră asta ani întregi... așteptând să fie gata dispozitivul de lansare. Au construit platforma de lansare la înălțime pentru a avea cele mai bune șanse. Acestea erau firele potrivite. Urmase indiciile corecte.

Problema era că, în cele din urmă, nu reușiseră să o facă să funcționeze. Așa că atunci când Wax sosise, mai devreme, în ziua aceea, intraseră în panică. Mutaseră bomba altundeva. Dar unde? În mod sigur nu aveau de gând s-o transporte cu trenul sau cu mașina. Ar fi fost mult prea evident. Plus de asta, el îi spusese lui Steris să închidă ambele căi de acces în oraș. Și ce era cu asta? Trebuiau să mute și să instaleze bomba pe un nou dispozitiv de livrare. Așa că...

Docurile, și-a dat seama Wax, punând toată povestea cap la cap. *Chiar au fost surprinși când am găsit tunelul de la conac. De ce să-și fi instalat ăștia laboratorul acolo, aproape de docuri, în loc să-l instaleze în siguranță în turnul acesta sau în vreuna dintre caverne?*

Pentru că aveau încă o metodă de livrare, o metodă de rezervă. În caz că racheta nu funcționa. Iar când am intrat în oraș ei au acționat, ducând bomba de aici la...

S-a întors, căutând cu privirea prin întuneric, și a reușit, cumva, să vadă *prin* ceață. De parcă s-ar fi risipit doar pentru el. În depărtare, dincolo de oraș, a reușit să distingă dâre de lumină în largul mării. O navă de război imensă, din clasa Fludornaut, care fusese andocată toată ziua. O demonstrație de forță, crezuse el.

Dar și cel mai rapid mijloc de a transporta ceva de mari dimensiuni spre Elendel. O metodă care nu putea fi oprită printr-un blocaj feroviar sau rutier.

Bomba se afla pe nava aceea.

— A crezut c-ai s-o găsești, a șoptit Telsin. Cred că te preferă în locul meu. Eu... nu știu sigur ce să cred despre asta.

Mintea lui Wax a început să se agite. Cum să oprească bomba? S-a grăbit spre marginea acoperișului, privind printre tijele de oțel ale fațadei construcției.

— Wax? a strigat Wayne, apropiindu-se în grabă. Era să fac infarct când ai dat cu bomba aia de pământ. Ce se întâmplă?

— Rachetele n-au funcționat, a bombănit el. Nu destul de bine.

— Autonomie voia să afle ce era cu ele, a spus Telsin. Se pare că balistica avansată și rachetele cu autopropulsie ne cam depășeau. Ciudat, cu puterea asta... pot vedea frânturi din ce urmează. Dar în cazul mecanismelor? Ei bine, alea necesită experimente, studiu, aproximare...

Dar-ar Rugina și Năruirea... Nu avea cum să ajungă la nava aceea în timp util. Se avântase deja prea departe în ocean, cu mult dincolo de orice reușită printr-o Împingere-în-oțel. Ancora lui ar fi cedat, iar el s-ar fi prăbușit în adâncuri.

— Prietene? a zis Wayne, îngrijorat. Wax? Care-i problema?

Oare avea să reușească să ajungă destul de repede în Elendel? Se îndoia că era în stare să întreacă nava aceea. Și chiar dacă reușea, ce mai putea face acolo? Nava avea să detoneze aproape sigur bomba, de îndată ce o parte suficient de mare din oraș s-ar fi aflat în raza exploziei.

— Hai, renunță, Wax, a spus Telsin, apropiindu-se de el. Recunoaște că am dreptate. Știai că asta mă enervează cel mai tare la tine? Când eram mici, eu te invitam să mi te alături, iar tu, în schimb, mă *judecai*. Mereu te-ai crezut prea bun pentru mine.

S-a întors, surprins de ura din vocea ei.

— Zeci de ani te-am urât, a șuierat ea, cu ochii pulsând de un roșu și mai intens. Pentru că n-ai fost niciodată în stare să recunoști treaba asta. Ei bine, astăzi *eu* am să fac ceea ce trebuie. Iar tu o să privești. O să plângi. Iar eu o să fiu în Ascensiune.

Cum?

Trebuia să existe o cale!

— În noaptea asta începe o lume nouă, a spus Telsin. O lume ieșită dintre ruinele fumegânde ale Elendelului. Bazinul va fi închinat unui alt zeu, unul care nu e nevolnic. Unul care nu e șovăitor. Te-ai ținut toată ziua după mine. Dar acum tu ești cel prins, iar nava a scăpat. Bomba e pe drum. Și n-ai cum s-o oprești. Dă-i bătaie! Hai, aruncă-te în noapte, Wax! Ai să ajungi să înoți în golf... Sau poate ai să te grăbești spre Elendel, să te alături tuturor celor care vor muri în explozie. Bomba e programată să explodeze dacă nava e oprită sau atinsă de focuri de armă. E prea târziu. Am *câștigat*. Eu...

Lovește-o, Armonie, s-a gândit Wax. *Întrerupe-o. Acum.*

Telsin a rămas cu gura căscată. S-a împleticit, strălucirea roșie din ochi i-a pierit, gura i s-a deschis și s-a prăbușit nemișcată pe acoperiș.

Corpul ei și-a depășit limitele, i-a spus Armonie. *Waxillium... e susținută doar de putere. Convinge-o pe Autonomie să se retragă. Oprește nava aia!*

Wax l-a privit în ochi pe Wayne, care-l implora, îngrijorat. Răspunsul. Care era răspunsul?

Wax s-a uitat în jos prin lucarna spartă, unde ceața se revărsa ca apa într-un canal de scurgere.

Abia a reușit să zărească, jos, un cadavru.

67

Steris se afla în gara centrală, unde oamenii se îngrămădeau într-un tren — un tren de marfă, deoarece acestea puteau transporta mai multă lume. Verifica o listă. Un alt cartier evacuat.

Ziarele începuseră să afle despre eforturile lui Steris. Octante întregi evacuate? Scurgeri de gaz misterioase folosite drept pretext? Oamenii, în număr din ce în ce mai mare, fugeau cu mașinile. Însă ea plănuise asta. Era parte din procedura de evacuare.

A făcut un semn din cap spre TenSoon, care s-a apropiat pe furiș, purtând în continuare corpul polițistului.

— Daal și senatorii au fugit din oraș. Veștile despre plecarea lor se răspândesc.

— E tulburător, a spus Steris. Dar nu înseamnă nimic în comparație cu nevoile noastre actuale.

El avea o expresie pierdută.

— Da, dar au luat Brățările. Nu trebuia să le scot, nu trebuia să-i las să plece. Am stat prea mult departe de politica umană. Și, uitându-se la ea, a continuat: Nu am știut, Steris. Nu am știut că fuseseră secătuite. Am impresia că am fost cumva păcăliți. Eu... nu mai știu să mă port ca un om.

— O să rezolvăm problema Brățărilor, a spus ea, dacă vom reuși să supraviețuim încercării ce ne așteaptă.

El a scos un mârâit ușor, mai degrabă ca un oftat decât ca un semn de dezaprobare. S-au întors amândoi în timp ce guvernatorul Varlance se îndrepta spre ei, ștergându-și fruntea cu batista. A început ședințele din ziua aceea fardat cu machiaj alb, dar îi mai rămăsese puțin, doar niște pete pe obraji.

Prezența lui a conferit ordinelor lui Steris foarte multă autoritate. Oamenii se linișteau văzându-l pe el, pe guvernator, supraveghind eforturile de evacuare. Stând pur și simplu lângă ea, salvase, probabil, mii de vieți.

Se dovedise a fi dificil să-l împiedice să vorbească și să strice efectul fiind... ei bine, el însuși.

— Cum te descurci? l-a întrebat ea, luând din nou notițe în timp ce un alt tren se îndepărta încet. Mai vrei niște cafea?

— Nu, a spus el. Mulțumesc.

A făcut o pauză, după care a vorbit mai încet.

— Câți crezi că putem salva?

— Depinde întru totul de cât timp avem la dispoziție.

— Presupun că nu prea mult, a spus el, iar vocea i-a devenit și mai scăzută. Lady Ladrian, tocmai am primit un raport din partea agenților noștri secreți din Bilming. S-a întâmplat ceva.

Ea a simțit un fior rece în adâncul ființei sale.

— Lansare de artilerie?

— Nu, a spus el. Bilming a lansat o *navă de război* către Elendel. La viteză maximă.

O navă de război. Steris s-a întors și i-a făcut semn cu mâna lui Reddi, care le-a ordonat polițiștilor să păstreze ordinea în timp ce oamenii urcau în trenurile următoare, după care s-a îndreptat spre ea în fugă.

— Bilming a lansat o navă de război, a spus Steris.

— Una singură? a întrebat Reddi. Putem să-i facem față, chiar și fără flota noastră.

— Într-adevăr, a spus guvernatorul.

O singură navă? Cu viteză maximă?

O, nu...

Răspunsul era evident pentru ea.

— Nava *este* bomba, a spus Steris, făcând ochii mari. Wax a spus că va încerca să stopeze lansarea artileriei. Deci au trimis în schimb o navă, la viteză maximă, încărcată cu explozibil.

— Preasfântă Dăinuire, a șoptit Reddi, apoi s-a uitat spre gara uriașă, încă plină de oameni. Ei, cu tot cu cei deja evacuați, reprezentau doar o parte din populația orașului. Putem să o bombardăm?

— Și să detonăm bomba? a întrebat Steris. N-ar fi ales sistemul ăsta de livrare dacă distrugerea navei ar fi oprit bomba.

— Deci Dawnshot a dat greș, a spus guvernatorul, chircindu-se într-o parte, sprijinit de o coloană. Elendelul e pierdut.

— Cât timp mai avem? a întrebat Steris.

— Cu viteză maximă din Bilming? a întrebat Reddi. Nu prea mult. Câteva ore, cel mult. Poate chiar mai puțin de-atât.

— Putem să scăpăm, a spus guvernatorul, dacă plecăm *acum*. Trebuie neapărat să urcăm în trenul ăsta!

Steris stătea pe loc, amorțită. Ceilalți senatori părăsiseră deja gara. Trăncăneau încontinuu că se înșela, dar când le ajungea duhoarea fumului la nas, o rupeau la fugă.

Dar ea știa. *Știa.*

A bătut cu palma în caiet, surprinsă de propria forță, făcându-l pe guvernator să ezite.

— Nava aia, a spus ea, nu va ajunge în oraș!

— De unde știi? a întrebat guvernatorul.

— Pentru că soțul meu, Waxillium Ladrian, o va împiedica.

— Și dacă nu reușește?

Steris a răsfoit carnețelul său până a ajuns la scenariile cu dezastre pe care le anticipase, la o pagină plină cu proiecții despre pericolele cutremurelor din largul mării.

— O va împiedica, a promis Steris. Dar trebuie neapărat să evacuăm regiunea cea mai apropiată de golf, pentru orice eventualitate. Și să ne pregătim pentru posibilitatea unui tsunami. — A dat pagina la o hartă a orașului, arătând cu degetul pe ea. — În continuare trebuie să evacuăm aceste zone, în cazul în care cea mai bună soluție a soțului meu este detonarea timpurie a bombei.

— Dar... dacă Dawnshot dă greș...?

— Nu va da greș, a spus Steris. Și, luându-l pe guvernator de braț: Am nevoie de ajutorul tău. Nu pleca. Rămâi aici. Fii erou, Varlance.

— Dar...

— Soțul meu va opri nava.

— De unde *știi*? a întrebat el.

În apropiere, unul dintre trenuri a scos un jet de abur și s-a dat ultima strigare. Guvernatorul Varlance a făcut un pas în direcția aceea, apoi s-a uitat spre ea.

— Pentru anumite lucruri, a spus ea încet, nu ne putem face planuri în viață. M-am străduit să învăț lucrul ăsta, Varlance. Dar ceva ce-am învățat e adevărat: indiferent ce se întâmplă, Waxillium Ladrian *chiar* va ajunge acolo unde trebuie să ajungă. Într-un fel sau altul.

68

Marasi a desfăcut ultima încuietoare și a deschis trapa grea din metal. Brațul și piciorul o dureau încă, dar depășise oboseala de mai devreme.

Nu apăruse nicio armată. Odată capturat Entrone, soldații din Wayfarer se retrăseseră. Aproape toți ceilalți — din ordinele lordului primar — fuseseră consemnați.

Toată lumea aștepta să vadă ce urma să se întâmple.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama, a spus Armal. Atât de mult metal, după cum au recunoscut și ei, ar fi atras „mutanții" lor. Trapa asta nu era menită să-i țină afară, ci să ne țină pe noi încuiați înăuntru, ca să nu putem intra nesupravegheați în camera de observație.

Marasi a urcat în camera de observație, care era într-adevăr diferită de camera de proiecție pe care-o vizitase mai devreme în ziua aceea. Aceea era o încăpere rotundă, simplă, cu un singur perete plat — „fereastra" pe care se vedea un oraș distrus și cenușa care cădea. Se părea că deschiderea trapei activa sistemul.

Știind ce a făcut, Marasi vedea imaginea pâlpâitoare drept dovadă că era falsă — dar pentru cineva care nu mai întâlnise niciodată așa ceva putea fi uluitor de convingătoare. Cumva apărea pe peretele din spate fără ca lumina proiectorului să străbată camera, astfel încât să poată fi întreruptă.

Marasi i-a ajutat pe Armal și pe ceilalți să urce prin trapă. Cei patru au fost imediat înmărmuriți de imagine. În următoarea încăpere au găsit proiectorul — așezat în așa fel încât să arunce lumină asupra părții din spate a unui cearșaf și să creeze imaginea în camera principală.

În timp ce cei patru foşti prizonieri studiau echipamentul şi îşi băgau mâinile între acesta şi cearşaf, Marasi a găsit şi a deschis încă o uşiţă — care dădea spre exterior. A lăsat ceaţa să se reverse înăuntru, dezvăluindu-le că se aflau într-o clădire mică, banală, dintr-un cartier plin de depozite. Uşa dădea într-o stradă — iar în depărtare se vedea o parte destul de mare a oraşului, sclipind în lumina becurilor electrice.

Armal şi ceilalţi s-au adunat în jurul ei, privind cu uimire. Marasi nu putea decât să-şi imagineze emoţiile pe care le resimţeau. O crezuseră îndeajuns de mult încât să lupte cu Entrone şi cu Set, dar văzând asta... ştiind ce le fusese furat...

— Îmi pare rău, a spus Marasi. Eu...

— Ai fost recunoscătoare? a şoptit Armal.

Marasi s-a încruntat în timp ce femeia privea oraşul.

— Pentru ăştia şapte ani. Ai *profitat* de ei? I-ai *apreciat*? Eu i-am petrecut dorindu-mi să mai am parte măcar de o zi din viaţa mea de dinainte. Să le arăt copiilor mei o lume plină de lumină şi de viaţă, nu de piatră şi de umbre. Te rog. Spune-mi că ai *trăit* anii ăia de libertate.

— Eu... a început Marasi.

Oare trăise? Petrecuse mare parte din timp alături de Allik, şi fusese minunat. Şi avusese multe realizări în carieră. Dar, în definitiv, era ceea ce-şi dorea?

Sau, mai bine zis, era *tot* ce-şi dorea?

Văzuse şi aflase atât de multe lucruri. Şi totuşi... bieţii oameni fuseseră ţinuţi în umbre. Cu cât mai devreme ar fi putut fi salvaţi dacă Rază-de-lună şi oamenii ei ar fi fost mai *sinceri* în legătură cu ceea ce ştiau? Marasi şi Duhurile-însângerate se străduiseră ani întregi să atingă acelaşi obiectiv, iar ea nu ştiuse niciodată lucrul ăsta.

Oamenii sufereau când adevărul devenea un bun pe marginea căruia se putea specula.

Deocamdată, a privit în sus — uitându-se prin ceţuri, spre nişte proiectoare care luminau deasupra. Oare ăla era... vârful

Turnului Shaw în depărtare? Luminat, aprins în ceţuri ca un far din legende...

În timp ce se uita, ceva a strălucit acolo, iar luminile — unei explozii — s-au stins.

69

Lui Wellid îi luase mult prea mult timp să admită că nu putea suferi oceanul.

Se oferise voluntar pentru misiunea aceea — să navigheze la bordul Fludornautului A16 dinspre Bilming spre Elendel — deoarece gândise că așa era cel mai sigur. Pe o navă uriașă din oțel? Cea mai mare pe care-o văzuse vreodată? Protejată de gloanțele inamice de un blindaj gros?

Se gândea că, imediat după începerea războiului, cel puțin avea să se afle la bordul unei nave absolut indestructibile, cum nu se mai construise alta. Da, urmau să atace Elendelul, dar ar fi preferat asta în loc să fie în Bilming, pe unde bântuia nebunul ăla de om al legii.

Și acum se afla acolo, iar lumina cunoscută a Bilmingului se îndepărta tot mai mult. Primise ordin să vegheze pe punte în timp ce navigau pe apele agitate. Să vegheze la ce? Nu era nimic acolo în afară de spuma învolburată a apei și de cețuri. Stingeau și luminile de la bordul navei, deoarece ieșiseră din golf și trecuseră de orice ambarcațiune pe care ar fi putut-o lovi.

Gândise că navigatul în largul oceanului avea să fie o experiență liniștită, dar nu în noaptea aceea. Valurile loveau, motoarele vibrau puternic. Și alte... zgomote fantomatice se auzeau de undeva de afară. Pleoscăitul care nu se potrivea cu direcția de curgere a apei. Țipete în depărtare, care s-ar fi putut să fie de pescărușii. Dar ce pescăruș o fi fost ăla care țipa noaptea?

Speriat de zgomotele acelea, a scos capacul felinarului. Din păcate, nu a făcut decât să lumineze ceturile — creând o aură ca de flăcări în jurul lui Wellid. Nu distingea mare lucru din ape; puntea navei se afla la o înălțime destul de mare. Când se

înscrisese, nu-și dăduse seama cât de intimidant avea să fie să privească în jos. Parcă s-ar fi aflat în vârful unei clădiri cu trei etaje, iar apa ar fi fost tocmai jos.

— Ce faci? a întrebat o voce aspră din spate.

Gabria? Marinarul superior în grad l-a apucat de braț și a închis imediat felinarul.

— N-ai auzit ordinul? Cum ieșim din golf, mergem pe întuneric. Vrei să ne vadă ăia din Elendel?

— Mi s-a părut c-am auzit ceva, a zis Wellid desprinzându-și brațul. Nu trebuia să fiu eu cu ochii-n patru?

— Dacă auzi ceva suspect, a spus ea, raportezi. Nu deschizi felinarul decât în caz de *absolută* necesitate! N-ai ascultat comunicatul ăla?

— Firește că l-am ascultat, a spus el.

Deși mintea lui *chiar* o lua razna uneori.

— De ce porți vestă de salvare? N-am primit ordine să purtăm!

— Vreau să mă simt în siguranță, a spus el. Auzi, Gab? Tu ce-ai de gând să faci cu recompensa?

Cu felinarul protejat, nu o putea vedea în întuneric. Dar avea impresia că se uită la el o perioadă incomod de lungă. Îi scăpa ceva?

— Recompensa? a întrebat ea.

— Sigur. Recompensa aia mare care ne-a fost promisă. Pentru misiune...

— Wellid, ce crezi că facem aici?

— Livrăm o încărcătură. Către Elendel. E o armă, nu? O lăsăm acolo și plecăm, nu?

A urmat o altă pauză stânjenitoare.

— Da, a zis ea. Plecăm. Așa e. Dar eu nu fac asta pentru recompensă.

Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Ceilalți erau un pic mai... hotărâți în legătură cu toată povestea asta. Trell. Războiul iminent cu Elendelul. Probabil s-ar fi oferit voluntari pentru

misiunea aceea chiar dacă nu s-ar fi aflat la bordul unei nave de război indestructibile.

— Acoperă felinarul ăla, a zis Gabria, și cheamă-mă dacă auzi sau vezi ceva suspect. *Credibil* de suspect.

A traversat cu pași mari puntea, lăsându-l singur cu ceții reci și apele nepăsătoare. Ar fi trebuit să patruleze, dar nu-i dăduseră un traseu anume. Așa că după ce a ascultat valurile, simțindu-se de parcă ar fi auzit bezna urmărindu-l, a luat-o în direcția în care-o pornise Gabria. În mod logic, ar fi trebuit să rămână aproape de...

Ce-a fost asta?

Bufnitura în coca navei *sigur* nu fusese doar în imaginația lui. Venise din spatele navei — ăăă... dinspre pupa, să trăiți —, iar sunetul se auzise de mai departe. A înaintat pas cu pas, ținând felinarul într-o mână tremurândă. Chiar și acoperit, dădea un *licăr* de lumină. Care-i îngăduia să zărească balustrada din spate a navei.

Sunetul ăla n-a fost nimic, și-a spus el, hotărât. În ceață se auzeau tot felul de lucruri. Știe toată lumea. Nu trebuia să spună nimic, deoarece Gabria...

O mână s-a întins din întunericul de dedesubt și s-a prins de balustradă. I-a urmat o siluetă, neagră ca smoala, vag umană, care s-a aruncat pe punte. Avea *tentacule* care-i fluturau în urmă, o sută, învârtejindu-se precum cețurile. În umbra aceea, Wellid a văzut o siluetă hidoasă. O arătare care nu era om, o arătare care *nu avea cum* să fie om. Cețurile păreau să știe acest lucru, căci, deși se jucau cu tentaculele fluturânde, se fereau de siluetă. Aceasta *respingea* ceața.

Era o nălucă-de-ceață, după cum știa Wellid. O spaimă a adâncurilor, o rămășiță din vremuri de demult. O arătare din povești și legende, venită să pună stăpânire pe sufletul lui.

Și-a recăpătat glasul și a țipat. Cu degetele tremurânde, a deschis capacul felinarului, scăldând puntea în lumină. Și scoțând la iveală...

Un bărbat. Înalt, cu perciuni ce ieşeau în evidenţă, cu sacoul şi cravata iţindu-se de sub o mantie groasă — cu franjurile biciuite de vânt, în urma lui.

Dawnshot era acolo. Chiar pe *navă.*

Gabria s-a întors din capătul pasarelei.

— Wellid, de ce...?

Dar s-a oprit imediat, văzând că Dawnshot era acolo. A rămas cu gura căscată destul timp cât un al doilea bărbat să se cațere peste balustradă, să aterizeze cu o bufnitură şi să-şi pună pe cap un melon umed.

— Nu! a spus Gabria în cele din urmă. *Cum?*

Dawnshot şi-a desfăcut larg mantia de ceaţă, dezvăluind ceea ce fusese ascuns înainte: o ţepuşă mare din metal care-i ieşea din partea inferioară a pieptului, unde fusese înfiptă prin haine, străpungându-l direct între două coaste.

Încet, Telsin şi-a recăpătat cunoştinţa.

S-a trezit pe acoperiş, chiar lângă falsa bombă eşuată. Încă dinaintea sosirii lui Wax, părea îngrijorată. Termenul-limită impus de Autonomie expira în ziua aceea. Poate-ar fi putut să mai obţină ceva timp — să facă racheta să funcţioneze — dacă... dacă n-ar fi fost *el.*

A scos un mârâit uşor şi s-a întors pe o parte, văzându-l pe unul dintre ingineri scuturând-o de braţ. Oare ce se întâmplase?

Învestitura primită din partea lui Autonomie ar fi trebuit s-o împiedice să-şi piardă cunoştinţa în halul ăla. Se simţea... stoarsă de vlagă. Simţea frigul în miezul fiinţei sale, o dureau braţele de la zgârieturile de pe acoperiş, avea pielea umedă. Dar-ar rugina... Se simţea din nou ca o *muritoare.*

Ce se întâmplă? a întrebat-o pe Autonomie.

Tu, a spus vocea îndepărtată — prea îndepărtată —, *mă dezamăgeşti.*

Nu. Bomba e în curs de livrare! Sunt... sunt...

Pentru prima oară, a studiat cu atenție prăpădul din jurul ei. Un acoperiș distrus. Grinzi de oțel distruse. O rămășiță zdrobită a lansatorului ei de rachete.

— Ce... ce s-a întâmplat? a șuierat ea.

— Au luat țepușe din cadavre, a spus femeia. Din alea obișnuite, nu făcute din metalul tău. Dar una dădea... duraluminiu.

Nu.

Telsin s-a ridicat greoi în picioare și s-a îndreptat împleticindu-se spre marginea clădirii, ca să scruteze golful. Forța Împingerii lui Wax îndoise și strivise chiar grinzile de susținere ale unui zgârie-nori, lăsând acoperișul crăpat și în pantă.

Începe eșecul tău, a spus Autonomie, cu vocea din ce în ce mai îndepărtată. *Nu ești vrednică.*

Focul dinăuntrul lui Telsin s-a stins. Puterea care-i ținuse atâtea luni de cald se scurgea din ea. Pielea a început să-i devină cenușie.

Nu! s-a gândit ea. *Nu! Bomba nu poate fi oprită. Dacă intervin, se vor distruge pe ei înșiși și orașul.* Poate chiar ambele orașe. Dar-ar rugina...

Mai... vedem noi...

Telsin a rămas cu gura căscată și a căzut în genunchi, încercând să se liniștească. Așa era Wax. Încă din copilărie îi mâncase zilele, dar niciodată nu dejucase *efectiv* un plan pe care să-l fi pus ea în aplicare. Sincer, poate că nici măcar nu ajunsese la navă. O săritură ca aceea era practic imposibilă, iar ținta lui nu era *chiar atât* de bună.

Sau era?

Wax a dat pe gât o fiolă cu metale, refăcându-și rezerva de oțel. Săritura cu Wayne în spate fusese ceva incredibil, cu vântul vuind vijelios, cu o forță asemănătoare cu cea din clipa când ținuse în mână Brățările Doliului. Abia când au ajuns la navă și-au încetinit apropierea cu Allomanția — iar în cele din urmă

au aterizat lângă niște hublouri, la câțiva metri sub punte. Se aștepta să fie mustruluit zdravăn de Wayne pentru că-l făcuse să se cațere tot restul drumului.

O femeie marinar s-a întins după armă, iar Wax a căutat-o pe a lui. Dar înainte ca vreunul dintre ei să apuce să tragă, Wayne a aruncat un pumn de gloanțe în aer și le-a împins, doborând-o pe femeie.

— Dar-ar rugina, a zis Wayne. Ție ți-a fost întotdeauna la fel de ușor? Că ușor a mai fost!

Wayne s-a uitat la el.

— Sincer să fiu, mai că-ți strică reputația, prietene! Dac-ar ști lumea cât e de ușor să fii Monedăzvârlitor, n-ai mai vorbi întruna de cât ești tu de mare și de tare...

Wax a clătinat din cap, ațintind Răzbunătorul asupra celui de-al doilea marinar — care tremura cu felinarul în mână. Wayne insistase, desigur, să primească și el o țepușă. Dar-ar Năruirea... Wax spera că ceea ce făcuseră nu constituise o blasfemie *prea* mare.

Nu, a spus vocea lui Armonie în capul lui, *nu-i nicio blasfemie, Waxillium. Aș spune mai degrabă că ai dat dovadă de... inițiativă în susținerea reciclării.*

— E bine de știut, a mormăit Wax.

Nu pot vedea unde e bomba, i-a spus Armonie. *Pot vedea doar ceea ce faci tu. Nu știam că nava era mecanismul de livrare — dar probabil va avea tot felul de sisteme și comutatoare de siguranță. Ai grijă. Nu ne permitem s-o detonăm din greșeală. Mă tem că până și de la distanța asta ar fi mortală pentru mulți oameni nevinovați.*

Ciudat. Ajunsese din nou în punctul în care-l liniștea să audă vocea lui Dumnezeu în cap.

Wayne l-a apucat pe individul cu felinarul de braț, ținându-l strâns și privindu-l fix în ochi — deși bărbatul nu părea să mai aibă nevoie de intimidare.

— Bomba, a spus Wax. Unde este?

— În... încărcătura? s-a bâlbâit bărbatul, după care a arătat spre o ușă din apropiere. În depozitul de muniție. To... tocmai jos. Ia-te după liniile roșii pictate pe... pe pereți...

Wax a făcut un schimb de priviri cu Wayne, apoi a aprobat din cap.

— N-aveți voie să intrați! a spus bărbatul. Arma e fragilă și s-ar putea să explodeze, deci numai experții au voie să pună mâna pe ea! O să aruncați toată nava în aer!

— În cazul ăsta, prietene, a zis Wayne cu o voce tărăgănată, eu aș zice să faci tu cumva să nu mai fii pe navă. Dar repede!

Wayne i-a dat drumul. Individul agitat s-a uitat la Wax, apoi la Wayne, după care — intrând în panică — s-a aruncat de pe navă în apele învolburate de dedesubt, luându-și felinarul cu el și lăsându-i pe cei doi în întuneric.

— La naiba, a zis Wayne. Și eu care speram să-și găsească o barcă de salvare sau mai știu eu ce.

— Ăștia de pe navă sunt niște fanatici, a spus Wax. Având în vedere că sunt implicați într-o misiune sinucigașă.

Dintr-o parte mai îndepărtată a punții au răsunat strigăte, iar capacele desfăcute ale felinarelor dădeau de înțeles că cineva observase că se întâmpla ceva.

Din ce în ce mai agitat, Wax a luat-o înainte spre ușa metalică spre care arătase individul. O Împingere a izbit-o de perete, dezvăluind un șir de trepte care duceau spre punțile de jos. I-a surprins pe câțiva marinari care urcau treptele, înarmați cu puști. N-au apucat să tragă, că Wax i-a și doborât. Apoi s-a avântat spre trepte. Toată nava era construită din metal — inclusiv treptele. Era ușor să...

Wayne s-a prăbușit lângă el, din cauza unei Împingeri-în-oțel prost direcționate. S-a ridicat în picioare, împleticindu-se.

— Partea aia e mai grea decât pare, a recunoscut Wayne. Auzi, prietene, tu ești sigur că mi-ai băgat țepușa aia unde trebuia?

— Am studiat temeinic cartea Lordului Născut-din-ceață de-a lungul anilor, Wayne. Dacă aș fi pus țepușa greșit, ai fi avut niște dureri cumplite.

Wayne a icnit, apoi a luat o pușcă de la unul dintre marinarii doborâți. A făcut un semn din cap către Wax și — în ciuda faptului că le ceruseră marinarilor să se predea — au fost nevoiți să împuște câțiva în timp ce coborau. Urmând liniile roșii, au ajuns într-o încăpere mică pe care scria DEPOZIT DE MUNIȚIE.

Ar trebui să le explice cineva ăstora, s-a gândit Wax în timp ce descuia ușa, băgând apoi cheia în buzunar, *că-i un obicei foarte prost să lași un paznic afară cu cheia.* A pășit peste cadavrul paznicului și i s-a alăturat lui Wayne în încăpere.

Era pătrată, de vreo nouă metri lățime, și avea trei dispozitive mari de forma unor butoaie — pline de fire, la vreun metru și jumătate înălțime — în apropiere de centru, la o distanță de un metru și jumătate între ele. Mai era un dispozitiv pe peretele din capătul încăperii, și el conectat cu fire care duceau la cele trei butoaie. Nu se vedeau pe nicăieri cronometre, panouri de control, nimic de genul ăsta. Era de-a dreptul uluitor.

— Ai grijă, prietene, a zis Wayne, studiind cu atenție mașinăria. Ai *mare grijă.*

— E un fel de comutator de urgență, a spus Wax. Cele trei butoaie sunt dispozitivele explozive, fiecare cu sursa lui de energie. Dacă-l dezamorsezi pe unul, va trimite un semnal care să le detoneze pe celelalte două prin drăcia aia de pe perete. Wayne, zi-mi, te rog frumos, că mai ai schemele alea.

— Normal că le mai am, a spus Wayne, scotocindu-se prin buzunare. Am multe chestii interesante aici.

A scos schemele pe care i le dăduse Wax, după care le-a întins pe podea.

Ai dreptate, a spus Armonie în capul lui Wax, procesând informația mult mai repede decât ar fi putut s-o facă el. *De fapt, situația e mai gravă decât crezi tu. Dispozitivul de control trimite un impuls la fiecare douăzeci de secunde către fiecare dintre*

cele trei butoaie, transmițându-le să nu explodeze. Dacă ăla se oprește, vor exploda.

Apoi mai e și comutatorul ăla de urgență. Dacă se întâmplă ceva cu una dintre bombe, celelalte două vor exploda. Și dacă am avea trei oameni și fiecare ar dezamorsa câte un butoi, tot n-ar funcționa. Momentul e prea precis pentru oameni. Ați ajunge să detonați două dintre bombe.

— Despre ce putere de distrugere e vorba? a întrebat Wax, despăturind planurile bombei. Dacă îi punem o încărcătură, plecăm de aici și o lăsăm să explodeze în mijlocul oceanului?

Waxillium, Wayne... a spus Armonie, iar Wayne a ciulit urechile, părând că auzea și el discuția. *Acesta este un nou tip de explozibil — transformarea directă a materiei în energie. Nu cred că Autonomie sau agenții ei înțeleg cât de distructivă e bomba asta. Având în vedere lucrul ăsta, și cât de mult metal au folosit, bănuiesc că au subestimat grav puterea bombei.*

Dacă am fi vorbit de o simplă explozie a harmoniumului în combinație cu apa, atunci da: ați putea s-o detonați în siguranță aici în ocean. Dar o explozie cauzată de scindarea harmoniumului cu ajutorul trelliumului... Prieteni, n-am nicio idee *câtă energie ar elibera. Nu pot fi întru totul sigur de ce s-ar întâmpla dacă o armă atât de puternică ar fi activată. Ar putea arde întreaga atmosferă.*

Dacă nu, atunci ar putea rade de pe fața pământului nu doar Elendelul și Bilmingul, ci și multe orașe din apropiere. Sora ta e disperată, iar Autonomie e lipsită de scrupule. Mă îndoiesc că au testat în caverne ceva de dimensiunile astea. Nu putem *permite să explodeze această bombă. Dar... nu găsesc nicio cale de-a o dezamorsa.*

Wayne a fluierat ușor. Wax s-a îndepărtat cu grijă, fără să atingă vreun fir. Singura variantă sigură era să ducă nava aceea — cu tot ce era pe ea — cât mai departe de civilizație.

— Așa încât, a zis Wayne, cred că va trebui să furăm o navă, nu? O chestie nouă!

70

Steris nu avea nici pe departe suficient timp.

Dar învățase, și din contabilitate, și din contracte, să nu se lase copleșită de dimensiune. Faptul că lucra cu sume mari de bani, cu milioane, nu însemna că o mie de depozitări erau mai puțin valoroase. În mod asemănător, faptul că nu era în stare să evacueze complet orașul — sau chiar o regiune a acestuia — nu însemna că o singură viață conta mai puțin.

Așa că a lăsat în seama comisarului-șef Reddi operațiunea principală de evacuare și s-a grăbit spre docurile orașului alături de guvernator. Planul principal îi includea și pe cei care plecau cu barca, ceea ce însemna un puhoi de oameni ce se înghesuiau pe docuri. Dacă bomba avea să explodeze în apropiere, oamenii aceia aveau să se afle într-un mare pericol. În plus, își făcea griji despre acea posibilitate. Știa doar câteva lucruri în privința acelei posibilități din studiile pe care le făcuse — dar era suficient cât să o alarmeze.

Trebuia neapărat să-și corecteze eroarea de calcul. Să scoată cât de mulți oameni putea din regiunea aceea. Guvernatorul și-a asumat răspunderea pentru muncitorii de la doc prin maistrul lor. Ținând cont de instrucțiunile ei, i-a trimis să adune laolaltă oamenii și să-i ducă departe în interiorul orașului.

Steris și-a pus caietele lângă un felinar de pe bancul de lucru al unui muncitor și s-a așezat sub cerul întunecat, pe drumul de deasupra golfului, făcându-și griji în privința puținelor ei resurse din regiune.

— Steris Ladrian? a întrebat o voce din spatele ei.

S-a întors și a văzut un grup de opt bărbați și femei în niște haine greu de definit.

— Ni s-a spus, a zis bărbatul din faţa ei, că aveţi nevoie de ajutorul nostru.

— V-a recrutat guvernatorul? a întrebat ea.

— De fapt...

A fost întrerupt în momentul în care guvernatorul Varlance s-a apropiat în pas alergător, urmat de câţiva muncitori.

— Tu, a zis Steris, rupând o foaie din caiet şi întinzând-o unuia dintre bărbaţi. Mecanic de locomotivă? Am nevoie ca toţi oamenii care se adună aici să urce în marfarele alea. Tu, a spus ea adresându-se altuia. Macaragiu, aşa-i? Vreau neapărat ca acele containere să fie mutate, astfel încât să închidă străzile în zona asta, să blocheze şi să încetinească scurgerea apei în caz de tsunami. Muncitori din construcţii, felicitări. Din clipa asta sunteţi poliţişti. Puneţi-vă vestele şi şepcile de cea mai deschisă culoare posibilă şi mutaţi oamenii din aceste trei cartiere spre interiorul continentului, departe de docuri. V-am desenat un traseu. N-o să ajungeţi departe, dar e esenţial să existe câteva clădiri între voi şi ocean. Docheri, am nevoie de frânghii. Cât mai multe. Va trebui să creăm puncte stabile de ancorare în locurile în care putem crea lanţuri umane ca să putem salva pe oricine e luat de val, în caz de inundaţie. Grăbiţi-vă! Principala noastră preocupare e o explozie în golf. Preocuparea secundară e o inundaţie.

Cea mai mare parte dintre muncitori a luat-o la goană prin ceţuri, strigându-şi echipele. Era destul de satisfăcător să vadă cu câtă conştiinciozitate îşi făceau datoria. Nu era obişnuită ca oamenii să facă pur şi simplu ceea ce le spunea; în trecut, mereu fusese nevoită să ducă multă muncă de lămurire cu ei.

— Am notat clădirile care cred că sunt suficient de rezistente încât să facă faţă unei explozii sau inundaţii, i-a spus Steris guvernatorului. Ar trebui să evacuăm oamenii din această regiune spre etajele de la mijloc, adunaţi în grupuri, departe de ferestre.

— Este... a spus guvernatorul uitându-se peste planuri. Este incredibil! De ce nu ne-ai împărtășit nimic din toate astea?

— Sunt făcute în mare parte ca să-mi omor timpul, a zis Steris. Sau ca să-mi depășesc neliniștea.

— Ce risipă! a spus el, luând în mână una dintre foi. Credeam că planul tău de evacuare e complet, dar ăsta e și mai și. E *strălucitor*. Ai asemenea planuri detaliate și pentru altfel de dezastre?

— Doar pentru incendii, cutremure, uragane, invazii subite, furtuni de praf, secete, crize alimentare și explozii în masă ale conductelor, a spus ea. Și mai am șapte pe care aș vrea să le pun la punct.

El a privit-o cu ochii mari, iar câțiva dintre oficialii care mai rămăseseră s-au adunat în jurul ei, aprobând din cap în timp ce-i studiau hărțile, instrucțiunile și planurile.

— Talentele dumneavoastră, a șoptit guvernatorul, au fost *irosite* în trecut, Lady Ladrian.

Ce... Ce era sentimentul acela?

Oare se simțea *apreciată*? Se mai simțise apreciată înainte de Wax, da, și ocazional de către Marasi. Dar să vadă asta în ochii unor străini, să descopere că tendința ei de a face prea multe planuri era văzută drept un *talent*, nu un defect ciudat...

Pe Supraviețuitor! Lucrul ăsta îi încălzise sufletul. Mereu spunea că nu-i pasă ce credeau ceilalți despre ea. Și se străduise din răsputeri să creeze o bulă în jurul ei, să se protejeze de modul în care era tratată de obicei.

Dar ăsta... ăsta era un sentiment deosebit. Oare așa te simțeai când erai *mândru* de tine însuți? În loc să te îngrijorezi că-i făceai de rușine pe cei din jurul tău?

Era un adevărat miracol.

— Ce urmează? a întrebat guvernatorul. Ce altceva putem face?

— Vreau să scufund navele acelea, a spus Steris arătând spre cargourile mari din golf, care așteptau să fie solicitate

pentru a primi pasageri. Bineînțeles, după ce-și duc mai întâi marinarii în siguranță.

— Nu vă supărați, a spus unul dintre maiștrii care mai rămăseseră. Să le *scufundați*?

— Cred că în felul ăsta am putea încetini apa, a spus Steris, în caz de tsunami. Ați citit ce s-a întâmplat cu insula Alicago acum trei ani? Nu? Ei bine, gândiți-vă la limitatoarele de viteză. Navele de marfă de mari dimensiuni vor pluti la suprafața apei sau, mai rău, vor fi purtate de valuri și se vor izbi de oamenii de pe docuri. Dar dacă sunt ancorate pe fundul golfului, vor crea o forță de tragere și vor încetini valul, în caz că vine vreunul.

Din nou, în loc să ridice obiecții sau reproșuri, maiștrii i-au acceptat pur și simplu explicațiile — și ordinele. Doar unul părea îngrijorat. A ezitat, în timp ce ceilalți se îndepărtau.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Steris.

— Excelența Sa, domnul guvernator, a zis el, ne-a spus că nu mai avem mult timp. S-ar putea să dureze câteva ore bune să scufundăm navele astea, domniță. O să trebuiască să ducem remorchere la ele — nu multe nave au aparate radio —, apoi să le explicăm căpitanilor situația, probabil să ne și certăm cu ei. Iar în cazul ăsta procesul de ancorare... nu e atât de simplu pe cât pare. Aș zice vreo patru–cinci ore ca să scufundăm lotul ăsta. Cel puțin.

Dar-ar rugina... Păi, nu era bine.

Cineva și-a dres glasul în spatele ei. Era unul dintre cei opt oameni care-o abordaseră la început. A, da — încă nu știa cine-i trimisese. Nici măcar cine erau.

— Poate vă putem fi de ajutor, a spus bărbatul din frunte. Sunteți sigură că este legal? Scufundarea în masă a navelor private?

— Da, a spus guvernatorul. Cu autoritatea mea. Dacă suntem într-atât de norocoși încât să fi exagerat, plata pentru pagubele pricinuite de căpitanii navelor va fi efectuată din bugetul orașului.

— Oooo, a făcut Steris, aplecându-se spre el. Varlance, ai vorbit ca un adevărat *erou*.

— Serios? a întrebat el. Erou?

— Fără doar și poate, a spus ea. Ca un lider veritabil.

În apropiere, liderul celor opt a făcut un semn din cap către ea, apoi s-a avântat în aer.

Aha! Allomanții! I-a pus pe toți cei angajați oficial să lucreze la evacuarea principală. Dar faptul că trebuiau să scufunde navele avea să fie în mod sigur de ajutor. Apoi se putea folosi de ei pentru a transporta răniții și infirmii prin Împingeri-în-oțel.

Ceilalți au urmat pe rând, până când a mai rămas doar unul. I-a făcut un semn din cap lui Steris, iar pe dosul palmei lui — ascuns în cea mai mare parte — a văzut un tatuaj roșu.

— Sora dumneavoastră vă transmite salutări, a spus bărbatul.

Apoi s-a avântat după ceilalți.

Era ultimul lucru important pe care-l putea face. De acum înainte, trebuia doar să se asigure că planurile ei erau puse în aplicare. Toate celelalte responsabilități rămâneau în seama lui Waxillium. Nimic din toate acestea nu conta dacă bomba ajungea în oraș.

Bine-ar fi să fii pe nava aia, Wax, s-a gândit ea.

71

Evacuarea navei s-a dovedit a fi un calvar. Chiar mai rău decât momentul în care Wax se hotărâse să-l învețe pe Wayne „valoarea muncii grele" obligându-l să scoată, de unul singur, toată mizeria dintr-un grajd. Da, învățase valoarea muncii grele — s-a dovedit a fi de trei încărcătoare. Cel puțin atât ceruse Jeffy ca să facă treaba în locul lui Wayne.

De data aceasta nu avea cine altcineva să facă treaba. După ce a încuiat ușa încăperii în care se afla bomba, Wayne a pus cheia în buzunar, în caz că Wax avea să fie nevoit să se confrunte cu un alt Monedăzvârlitor.

Nu s-au întâlnit cu niciunul. Nava avea doar un echipaj improvizat; se părea că-și păstraseră cei mai mulți soldați pentru protecția Turnului Shaw. Cu toate acestea, le-a luat ceva timp să-și croiască drum până pe punte, având în vedere că trebuiau să verifice fiecare colțișor și să-i elimine pe cei care încercau să-i prindă în ambuscadă. Wayne credea că fiecare membru al echipajului fusese adus acolo ca să încerce să-i oprească.

Când, după vreo jumătate de oră sau mai bine, Wax a împins în jos ușa armată a punții, au dat de o privelițte tulburătoare. Patru persoane — trei femei și-un tip — zăceau morți pe podea, cu răni de glonț pe care și le provocaseră singuri. Toți purtau uniforme de ofițeri. Preferaseră să se sinucidă decât să ajungă în custodie.

— Știi, a zis Wayne, punându-și pușca pe umăr, eu am crezut că toți ciudații-s în Ținuturile Necruțătoare. Orășenii trebuiau să fie oameni educați și... cu clasă. Nu niște nenorociți de *fanatici*!

Wax a verificat cadavrele, pentru orice eventualitate, apoi s-a dus în partea din față a navei, la cârmă. Acolo erau o grămadă de manete care-i băga în ceață și o timonă uriașă ce părea să fi fost blocată. Nava încă înainta cu viteză maximă prin cețuri, *dar-ar rugina...* Lui Wayne i s-a părut că vedea strălucirea Elendelului la orizont. Se apropiau.

Wax s-a oprit la cârmă, apoi a înjurat încet.

— Ce-i? a întrebat Wayne.

— E conectată la același sistem, a răspuns Wax. Armonie? Poți să confirmi?

Da, din păcate, a spus Armonie. *Avându-te pe tine ca să mă ajuți să văd, pot să-ți spun că e conectată la bombă.*

— Dacă deblocăm cârma, o să explodeze, a spus Wax. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Ne-am pierdut vremea venind aici.

— Dar... a zis Wayne.

— Are-o logică brutală, a spus Wax. Ăștia au condus nava încoace, după care au blocat cursul și s-au sinucis. O să explodeze în momentul în care se oprește — imediat ce se lovește de uscat. Nu suntem pe o navă obișnuită. Asta e o *rachetă*, precum aceea construită ca să zboare spre Elendel. Cu propulsie automată. Nu are nevoie de comandă. E programată să se detoneze imediat ce atinge pământul.

— Prietene, a zis Wayne, arătând spre partea din față. Văd lumini.

Aveți aproximativ douăzeci de minute, a spus Armonie încet, *la viteza actuală.*

— Trebuie să încercăm să ne asumăm riscul de a dezamorsa bomba, a spus Wax repezindu-se pe punte.

Wayne s-a luat după el cu pași împleticiți, împiedicându-se de cadavre.

— Stai puțin! Ai zis că, dacă încercăm, aproape *sigur* chestia asta va sări în aer!

— Ai o idee mai bună?

— Poate, a spus Wayne, oprindu-se lângă balustradă — peste care ceața se revărsa ca un râu ceresc.

Wax a încremenit, întorcându-se spre el.

Oare chiar avea Wayne o idee mai bună?

De fapt... de fapt chiar *avea*. S-a uitat spre ocean și și-a dat seama de un lucru. Nava aceea... ei bine, semăna mult cu un platou singuratic. Se potrivea mult mai bine cu ideea decât se potrivise Turnul Shaw. Da... un platou solitar în mijlocul unui peisaj plat...

Și trebuia să-l înghită pe erou cu totul.

— Ai zis că bomba asta, a spus Wayne, face-o ditamai explozia dacă-i detonată ca lumea. Dar o parte din ea este ettmetal, nu?

— Harmonium, da, a spus Wax. Și?

— Și chestia aia-i atât de instabilă, încât explodează dacă o atinge *apa*. Exceptând o explozie mai *mică*... Una care să nu radă orașe de pe fața pământului și chestii de genul ăsta...

— Tot rău e, a spus Wax. Dar nu catastrofal. Dar dacă umblăm la unul dintre dispozitive turnând apă în el ca să detonăm ettmetalul, celelalte or să explodeze pur și simplu.

— Dar nu și dacă folosim o bulă de viteză, a zis Wayne. Vezi dispozitivul ăla de pe perete, nu? Dacă umblăm la o bombă, le detonăm și pe celelalte...

— Corect, a spus Wax.

— Atunci, ce-ar fi dac-am ridica o bulă de viteză care să *excludă* dispozitivul de pe perete? Am putea să lucrăm la unul dintre butoaie, să detonăm harmoniumul din el, astfel încât explozia *adevărată* să nu se poată produce. Declanșăm explozia, după care scoatem butoiul *ăla* din bula de viteză. Acesta va trimite un semnal de avertizare către celelalte două butoaie, dar semnalul ăla va trebui să treacă prin firele din afara bulei de viteză ca să ajungă la cutia din perete. Deci semnalul va fi încremenit în timp și nu va mai putea reveni! Timp în care am putea lucra la celelalte două butoaie...

— Wayne, a spus el, ai idee cât de repede se mișcă electricitatea? Chiar și presupunând că ai putea face ceva incredibil — cum ar fi să accelerezi viteza timpului de o mie de ori —, n-ar fi nici pe departe suficient de rapid încât să depășim un semnal electric.

Aha...

Stați, le-a zis Armonie. *S-ar putea să funcționeze așa. Am o modalitate. Wax, ți-am dat o fiolă cu un dop roșu.*

— O am, a spus Wax, scotocindu-se în buzunarul cu fiole cu metal.

S-a încruntat și a scos... o batistă.

— Abia am folosit-o, a zis Wayne.

— Wayne...

Wayne a rânjit și i-a întins lui Wax pușca, apoi a scotocit în buzunar.

— Am zis să fie undeva-n siguranță. Așa că am făcut un schimb drăguț.

— Armonie, a spus Wax, dacă reușești să faci să meargă treaba asta, tot va fi aruncată nava în aer, nu?

Da.

— Wayne, a spus Wax, dacă declanșezi explozia mai mică, ar muri toată lumea din încăperea aceea. Unei explozii cu ett-metal de genul ăsta n-ai cum să-i supraviețuiești, nici măcar cu metalminți le pline.

— Ah, a făcut Wayne, în timp ce un val a lovit nava, apa împroșcând din lateral. Mi-am dat eu seama de chestia asta. Doar că trebuia să văd dacă funcționează ideea. Și să-mi confirm încă un lucru.

— Anume?

— Că pentru planul ăsta nu-i nevoie de tine, prietene! a spus Wayne — și a Împins.

L-a îmbrâncit pe Wax — folosindu-se de țeava puștii pe care o ținea în mână — în afara navei și prin ceață. Wayne se simțea cu adevărat mândru de Împingerea aceea. O executase

la fel ca Wax, ghemuindu-se mai întâi pentru a-i da puțină înălțime.

Prietenul lui i-a aruncat o privire indignată... poate și cu o urmă de regret... în timp ce se făcea nevăzut în întunericul neguros de deasupra apelor.

— Să aterizezi cu bine, prietene, a șoptit Wayne. Și să scapi cu viață.

Și-a scos pălăria, apoi fiola cu capac roșu.

— Ce drăcia naibii mai e și asta?

Săptămâna asta, mai devreme, ați făcut un experiment, a spus Armonie. *Divizarea harmoniumului.*

— Același experiment făcut și de inamicii noștri de-o sută de ori și mai bine.

Da, dar ăsta a fost altceva. Habar n-am ce s-a întâmplat, dar Wax a făcut ceva diferit *de toți cei care-au încercat asta. Pentru că n-a aruncat pur și simplu încăperea-n aer. A creat ceva. Ceva uimitor.*

Wayne a ridicat fiola, uitându-se la praful de metal depus pe fund.

Ăsta, a spus Armonie, *este cea mai mică bucată de lerasium, Wayne. Un metal legendar. Un metal găsit de Vin în Fântâna Ascensiunii și folosit pentru a-l transforma pe Elend Venture într-un Născut-din-ceață. Un metal care nu mai există de secole și care, din câte știu eu, nu s-a mai* făurit *de milenii. Bea din fiola aia și ai să fii Născut-din-ceață, capabil să folosești toate metalele. Acolo e un pic din fiecare.*

— De ce nu i-ai dat-o lui Wax s-o bea adineauri?

Nu vreau să dezvălui ce s-a întâmplat, pentru că nu știu de ce sau cum. Nu știu ce a făcut el. În plus... s-ar putea să fi luat deja o doză, *inhalată în timpul exploziei.*

Hm. Asta explica unele lucruri.

Wayne a dat fiola peste cap. Apoi a așteptat. Nu s-a întâmplat nimic.

— Dezamăgitor, a bombănit el.

Trebuie să arzi lerasiumul, Wayne.

Ah, bine...

A căutat și a găsit o nouă rezervă de metal. Ca lumea. A întins mâna și a ars-o.

O străfulgerare.

Un foc în vene.

O senzație de parc-ar fi primit un șut în figură.

La naiba...

— Și cum mă ajută chestia asta? a întrebat el.

Acum poți să arzi duraluminiu.

— Metalul ăla de fițe pe care-l folosea falsul Wax la exploziile alea uriașe cu Împingeri-în-oțel?

Exact.

— Dar eu n-am nevoie să Împing.

Wayne, folosirea duraluminiului arde într-o clipă toate metalele din tine. Până la ultima bucățică. Cu cât ai mai multe, cu atât e mai puternic. Și nu funcționează doar cu oțelul. Funcționează cu orice metal allomantic.

Wayne s-a oprit, nava s-a clătinat, iar el a fluierat ușor, înțelegând ce spunea Armonie.

— Adică...

Cât aliaj fuzibil mai ai?

El a scos o pungulițăă din buzunar.

Hmm. Poate destul cât să...

Wayne a scos o altă pungulițăă din celălalt buzunar.

Bun, și...

Și pungulița din șosetă. Incomodă, dar la îndemână.

Wayne, câte pungulițe ai?

— Șaptesprezece, a zis el. Acum am berechet! Oare-o să ajungă?

O, Wayne. Da, cred că va fi de ajuns.

Wayne s-a întors și a coborât treptele cu o viteză foarte mare — înșfăcând și un bidon de la unul dintre cadavre. Pe drum a înghițit guri mari de mărgele din metal, îndopându-se

cu aliaj fuzibil. Niște zgomote răsunătoare îl avertizau că marinarii încercau să intre cu forța în încăpere și să detoneze bomba, dar nu aveau cheia. I-a doborât pe amândoi, apoi a dat din nou buzna în cameră. Becurile electrice pâlpâiau pe pereți, și auzea duduitul motoarelor undeva în adâncul navei.

Dintr-odată însă, nu mai era singur. O siluetă — în mare parte transparentă — stătea lângă el. Un bărbat înalt și chel. Terrisian. Iar în spatele lui era un individ și mai *întunecat*. Nu legat de culoarea pielii sau ceva de genul ăsta. Parcă era... o umbră. Îl imita pe Armonie în timp ce întindea brațele spre Wayne.

— Știam, a spus Armonie încet, că trebuia să-l aduc pe Wax în Elendel. Se poate să vezi nevoile viitorului. Am înțeles că ar fi alegerea *bună*, deși nu se știe niciodată de ce. Nici dacă ești zeu.

A ezitat.

— Am crezut că aveam nevoie doar de Wax. Se pare că m-am înșelat.

Wayne i-a aruncat o bulă de viteză, astfel încât timpul să nu se miște atât de rapid. I-a trebuit o clipă ca să se adune.

— Ar fi *trebuit* să fie Wax, a spus Wayne. El ne scoate din încurcături dintr-astea.

— Nu, a zis Armonie. Ai exersat toată viața bulele de viteză, Wayne. Wax ar fi începător în privința lor. S-ar putea să fii singurul om din lume în stare să facă treaba asta.

— Cam deprimant, a spus Wayne, întorcându-se spre Armonie. Pe bune, *eu* sunt cel mai bun la care te-ai putut gândi? Nu ești Dumnezeu?

Privirea lui Armonie s-a îmblânzit.

— Wayne. Tu nu ești cel mai bun la care m-am putut gândi. *Ești cel mai bun din câți există.* Și nicio ființă, zeu sau muritor, nu și-ar fi putut dori mai mult decât pe cineva ca tine.

Wayne ar fi vrut să-l contrazică. Dar... la naiba... dacă zicea Dumnezeu asta... poate că... poate că Wax avea dreptate? În privința lui Wayne?

La naiba... Oare Wax avusese dreptate *de la bun început*?

— Nu trebuie să faci asta, a spus Armonie. Niciodată nu am să mai oblig pe cineva să facă o asemenea alegere. Din păcate, este singura soluție sigură la care mă pot gândi, iar gândurile mele se mișcă excepțional de rapid. Acest lucru conservă, dar și... distruge.

— Singura soluție sigură, a zis Wayne. Mai există alta?

— Există posibilitatea — una foarte redusă — ca tu să-ți folosești nou-descoperitele puteri ca să împingi în sursele de metal care vor veni pentru a ține nava pe loc, mergând pe apă, în timp ce noi încercăm să mai câștigăm ceva timp și să căutăm un alt plan. Ar fi extrem de dificil, dar plauzibil.

— Poți să vezi în viitor, a zis Wayne. Ar merge?

— Pot vedea *probabilități*, a spus Armonie. Pot vedea ce *s-ar putea* întâmpla. Uneori e frustrant.

— Și... care-s șansele să funcționeze cealaltă variantă?

— Una dintr-o sută, poate.

Una dintr-o sută? Unu la sută șanse de supraviețuire...

Și nouăzeci și nouă la sută șanse ca totul să dea greș. Adică o mulțime de oameni rași de pe fața pământului.

La naiba... Ce zi își alesese să plece fără pălăria lui norocoasă...

— E o familie care nu mai are tătic din cauza mea, a zis Wayne, făcând un pas în față. Poți să ai grijă de ei?

— Bineînțeles.

— Wax o să supraviețuiască?

— În mod normal, nimeni n-ar putea supraviețui, a spus Armonie. Având în vedere că exploziile în apă sunt extrem de periculoase. Din fericire, explozia asta va fi îndreptată mai mult în sus — iar Wax are fludor acum. Câtă vreme arde metalele din celelalte fiole pe care i le-am dat, ar trebui să supraviețuiască exploziei. Am să... fac tot ce pot ca să ajut la Dăinuirea lui. Dar, Wayne, pentru tine nu am ce să fac. Explozia o să fie prea mare.

Wayne a aprobat din cap, apoi a ezitat, privind spre Armonie.

— O să... reușesc în felul ăsta să-mi dobândesc iertarea?

— Vai, Wayne. Ți-a spus și Wax treaba asta. Trebuie s-o auzi și din partea mea, cred. Nu poți să faci asta pentru iertare. *Nu* ai nevoie de iertare, nu mai ai.

Și... avea dreptate.

Wayne nu făcea asta pentru iertare, sau de rușine, sau din nevoia de a demonstra de ce era în stare. *Nu* era omul care fusese când îl scosese Wax din ascunzătoare. Era altcineva.

— Wayne, tu știi cine ești? a întrebat Armonie.

— Mda, știu cine sunt. Sunt *Dumnezeu. La naiba... EROU!*

A făcut o pauză.

— Scuză-mă.

— Date fiind împrejurările, a spus Armonie zâmbind, te înțeleg. Fiecare butoi are o gaură în partea de sus, ca să tragă aer imediat ce se declanșează explozia. Harmoniumul a fost scos din baia de ulei, iar acum este încălzit. Asta înseamnă că, dacă torni apă, vei detona harmoniumul. Ceea ce va distruge mecanismul care încălzește bomba, prevenind explozia mult mai mare. Când începi să torni, folosește-te de Allomanție ca să împingi butoiul în afara bulei de viteză.

— Bine, a zis Wayne. O să am nevoie de pălăria ta.

— De... pălăria mea?

— Bula de viteză trebuie sculptată ca la carte, a spus Wayne, iar eu trebuie să împing din răsputeri. Atâta aliaj fuzibil ard într-o clipă, încât mă topește pe dinăuntru — atât de tare încetinesc timpul, încât și *semnalele electrice* o iau razna.

— Eu nu port pălărie.

— Ești Dumnezeu. Descurcă-te și tu cumva... improvizează...

Armonie a făcut o pauză, apoi l-a atins pe Wayne pe cap. A simțit că începe să strălucească, de parcă tocmai i se așezase ceva acolo. Și cercei. Simțea niște cercei, ca ai unui terrisian autentic. Ceea ce el fusese dintotdeauna, dar în secret.

Nu era nicio magie. Dar când purta pălăria cuiva, i se părea că-l înțelege. Și pe cine să-nțeleagă mai bine decât pe Dumnezeu însuși?

— Bun așa, a zis Wayne, cu accentul potrivit. De modă veche, dar terrisian. Ca Armonie.

A lăsat bula de viteză jos și și-a adunat forțele.

— Ține-ți veșmântul pe tine, dragul meu prieten. Cred că vei asista la ceva ce n-ai mai văzut până acum!

Marasi s-a îndreptat cu pași mari spre secția de poliție a lui Blantach, urată de Armal și câțiva prieteni de-ai ei, printr-un oraș cufundat în întuneric care se mulțumea să-și vadă de treabă. Fără să bage în seamă criza.

Și totuși, simțea ceva în cețuri. Wax vorbea mereu despre ele ca și cum s-ar fi referit la ceva supranatural, un mod pe care ea-l simțea rareori.

Dar în seara aceea păreau a fi cu sufletul la gură.

Steris a încremenit pe docuri. Muncitorii și polițiștii ei erau încă ocupați cu îndeplinirea ordinelor ei, dar se simțea ceva... ciudat? În legătură cu momentul? S-a întors spre ape și a scrutat marea neguroasă.

Apucând mica suliță argintie pe care o purta la gât, a rostit o rugăciune.

— Acum! a spus Armonie.

Wayne a făcut bula de viteză perfectă. Cei mai mulți Allomanți cu puterile lui nu erau în stare să schimbe forma unei bule. Dar aliajul fuzibil era atât de scump, încât oamenii nu prea-și permiteau să exerseze.

El și-a permis. Probabil făcuse lucrul ăsta de mai multe ori decât orice om în viață. În momentul ăla a creat o bulă care includea cele trei dispozitive în formă de butoi — dar avea o gaură pentru a exclude dispozitivul de pe perete, care coordona exploziile.

Apoi a ars duraluminiu și a *Împins*.

Oamenii nu vorbeau prea des despre bulele de viteză și cele de încetinire făcând referire la Împingere și Tragere, așa cum vorbeau despre Împingeri-în-oțel și Trageri-de-fier. Dar era la fel. Ceea ce făcea Wayne era Împingere în realitatea însăși. O distorsiona, o împingea spre interior, îi schimba alcătuirea.

În ziua aceea, a Împins cu mai multă putere decât oricare om din istorie. A Împins ca un zeu, având în vedere că purta chiar pălăria lui Sazed. Datorită acelui metal ciudat și a faptului că Wayne era eroul. Timpul s-a strâns în jurul lui, presându-l ca pe cărbunele transformat în diamant, dar-ar rugina-n el... Și mai tare, și mai tare, până când tot aliajul fuzibil înghesuit în stomac a ars într-o clipă.

Însuși Dumnezeu a încremenit. A rămas nemișcat. Bula s-a cristalizat într-o sferă vizibilă. Luminile care pâlpâiseră s-au oprit, strălucind pe jumătate. S-a întâmplat ceva ciudat până și cu felul în care vedea — totul părea straniu, până când a luat o fiolă cu metal de la Armonie și a ars oțel ca să vadă, în schimb, astfel.

Pornea.

Cu bidonul în mână, Wayne a inundat prima bombă. S-a dat în spate, ferindu-se în timp ce apa picura, apoi a Împins butoiul din bula de viteză când s-a declanșat explozia. A rămas o clipă încremenit, iar focul și lumina au erupt din butoi, toate conturate cu niște linii albastre, ciudate. De parcă butoiul acela și-ar fi trimis sufletul spre viața de apoi.

În bula lui de viteză cristalizată au început să apară crăpături. La naiba... Wayne a sărit spre al doilea butoi și a turnat apă, apoi l-a Împins și pe acela. Trimitea semnale electrice spre fire — dar cutia care controla detonarea era blocată în timp încetinit, iar semnalele se mișcau precum melasa.

La naiba, cât de repede se mișca? Și el, care credea că încetinea din cauza bătrâneții. Ca să vezi...

S-a izbit de al treilea butoi și a turnat în el restul de apă din bidon. L-a împins, apoi s-a întors, privind spre cele trei butoaie cum atârnau înțepenite în timp. Se mișca atât de repede, încât doar primul butoi a explodat, și asta doar pentru că i-a luat cel mai mult să-l împingă în afară. Explozia fusese complet oprită.

A răsuflat profund și a dat drumul bidonului. Fusese înghițit, ce-i drept. Dar când se întâmpla asta, sugruma monstrul pe dinăuntru.

Bula lui de viteză cristalină s-a făcut țăndări.

Și peste tot în jur era numai lumină roșie și muguri de foc.

72

Wax se zbătea în apele întunecate.

Apoi a explodat ceva în dreapta lui. O străfulgerare de lumină, orbitoare și amețitoare. Urmată de o undă de șoc în aer și încă una în apă. Pe durata amândurora i s-a părut că zărește — pentru o clipă, în lumina omniprezentă — o siluetă care întuneca valul dinaintea lui. Un terrisian calm care stătea pe suprafața apei, cu o mână întinsă.

Apoi din nou întuneric. Wax a clipit, cu ochii orbiți de explozie. În jurul lui ploua cu moloz, care cădea stropind în valurile agitate.

Câteva clipe, Wax s-a chinuit să rămână la suprafața apei. S-a izbit puternic de apă și a avut impresia că și-a rupt cel puțin un picior. Wayne, să încerce să-i salveze viața? Iritantul, enervantul...

...minunatul om!

— Adio, prietene, a șoptit Wax, gâtuit de emoție. *Dar-ar rugina* peste tine, om minunat ce ești! Îți mulțumesc.

În timp ce apele deveneau și mai agitate, Wax a fost nevoit să se zbată și mai tare. S-a străduit din răsputeri, cu dureri trupești și sufletești și epuizare, să rămână — cu chiu, cu vai — deasupra apei. A ars oțelul, apoi... altceva. Ceva din adâncul ființei lui, care-i ținea de cald.

În ciuda acestui fapt, s-a pierdut în întuneric, și până și cețurile se țineau la distanță de el. Piciorul nu-l asculta, mantia îl trăgea în jos... — și, cum era epuizat de speranțele unei națiuni istovite, a simțit cum începea să alunece. A simțit cum începea să piardă lupta cu apele. Cum începea să...

Ce era *aia*?

O luminiță, ce se apropia plutind. Mică, dar răzbea prin cețuri. S-a preschimbat într-un... felinar? Unul dintr-o bărcuță? Cum...

Bărcuța cu motor a ajuns chiar lângă el, iar un bărbat în ținută de șofer cu mănuși albe s-a ridicat și a întins mâna spre Wax.

— V-a sosit mașina, domnule, a zis Hoid.

73

Unda de șoc a izbit-o pe Steris ca un tunet. A rămas cu gura căscată de uimire, iar urechile-i țiuiau în urma detunăturii. Dar-ar rugina...

Ea și guvernatorul fuseseră duși de Allomanți departe în centrul orașului — aproape de postul inițial de comandă a evacuării —, după încheierea operațiunii coordonate de ei la docuri. Dar era evident că nu ajunseseră suficient de departe încât să scape de tot. În jurul ei, ferestrele se scuturau. Dacă ar fi fost mai aproape de docuri, s-ar fi făcut țăndări cu totul. Iar clădirile cele mai apropiate de explozie...

Din fericire, singurul efect negativ resimțit de ea — stând în vârful unei clădiri atât de îndepărtate de explozie — a fost acea undă de șoc. Iar după panica inițială, a văzut lumina strălucitoare, din depărtare, stingându-se.

Cu o clipă înainte, explozia fusese ca un soare la orizont, măreață și amenințătoare în același timp, aruncând scântei prin cețuri. În clipa aceea, în câteva secunde, mai erau doar o imagine remanentă și un țiuit în urechi.

Guvernatorul a aruncat o privire peste parapetul din piatră al acoperișului, după care se ascunsese la explozia inițială.

— A făcut-o, nu-i așa? Pe Dăinuire! A făcut-o! A detonat bomba mai devreme! Orașul e salvat!

Steris a aprobat din cap, răsuflând prelung. Wax fusese exact unde sperase ea că avea să fie. Văzând acea lumină — și supraviețuind apoi detunăturii —, o nouă grijă a lovit-o în plin.

Ar fi bine să nu fi fost pe nava aia când a avut loc explozia, Waxillium Ladrian, s-a gândit ea. *Să... doar... să fi scăpat cu bine, da?*

— Va veni vreun tsunami? a întrebat guvernatorul.

— Da, a spus Steris. E iminent.

— Noi... ăăă...

Guvernatorul a început să-şi aranjeze cravata.

— Noi *chiar* am ajutat la ceva, nu?

— Da, a spus ea. Clădirile din apropierea docurilor vor constitui o zonă calamitată în următoarele câteva săptămâni — va trebui să reconstruim. Dar cred că am reuşit să evacuăm cei mai mulţi oameni din zona cea mai periculoasă.

În timp ce ea privea, apa se retrăgea rapid dinspre docuri. Se retrăgea ca înaintea unui tsunami. Spera să nu fie unul nimicitor. Studiile pe care le citise nu erau concludente în ceea ce priveşte reacţia apei la explozii.

— Slavă Supravieţuitorului! a spus guvernatorul. Mă... bucur că ai acceptat să ne retragem. Îmi făceam griji c-o să insişti să rămânem la docuri.

— Nu e nevoie să ne prăbuşim odată cu oraşul, a zis Steris, dacă oraşul nu se prăbuşeşte.

El a aprobat din cap, nerăbdător. Chiar era un tip de treabă. Ceea ce avea logică. Fusese ales de oameni care voiau să-l conducă după bunul lor plac. Oameni care nu se aşteptaseră niciodată ca el să apuce hăţurile şi să preia controlul.

Ea a clipit, iar pe retină i-a rămas imaginea acelei explozii.

Doar... să fii în siguranţă... Steris şi-a îndreptat gândul spre acel punct de lumină îndepărtat, care începea să se stingă. *Te rog...*

74

Wayne plutea.

Plutea undeva la înălțime. La naiba... Oare sub el se găsea *însăși planeta*? *Chiar* era o sferă, cum spunea toată lumea. A sperat mereu să fi avut forma unei gogoși, sau ceva de genul ăsta. Ca să-i bage-n ceață pe deștepții ăia.

I se părea cam ciudat să se afle tocmai acolo sus, în întuneric. S-a aplecat în față, simțindu-se oarecum dezorientat, de parc-ar fi trebuit să cadă. Era amețit, nesigur.

Ca să vezi... Cine-ar fi crezut că moartea seamănă atât de bine cu beția? Era convins c-ar fi putut scrie o Scriptură întreagă pe această temă.

Lângă el plutea o siluetă. Atotcuprinzătoare. Veșmintele-i erau precum nesfârșitele culori ale creației, iar esența lui părea a se întinde peste bezna spațiului însuși. Dar, de fapt, arăta ca un terrisian chel și blând.

— Hei, Doamne, a zis Wayne. Cum e cu... creația? Timpul și spațiul? Realitatea? Știi tu, chestii dintr-astea...

— Bine, a răspuns Armonie. Datorită ție.

— Stai puțin, a zis Wayne. Doar n-o să ajung *fantomă*, nu?

— Nu. Ai fost Învestit când ai murit, deci o să rămâi o vreme scurtă, apoi o să ajungi curând Dincolo.

— Bine, bine!

— Nu te îngrijorează ideea?

— Pe naiba, a zis Wayne. Eu *deja* am murit. Aia era partea care mă temeam eu c-o să doară! Și, uitându-se la planeta de dedesubt: Ce *mare* e!

— Da, Wayne, a spus Armonie. Îmi dau seama că un om ar putea fi intimidat văzând toate acestea. Conștientizând măreția

lumii în care a trăit. E mult de procesat, cred eu. Poate face un om să se simtă mic, neînsemnat și...

Wayne a zâmbit larg.

— Și eu am salvat toată planeta!

Armonie a făcut o pauză.

— Păi, cred că da. Cu ceva ajutor din partea lui Marasi și a lui Waxillium.

Armonie a făcut un semn către o ceață roșiatică ce se îndepărta învolburându-se de planetă, ca printr-o pâlnie, dispărând în depărtare.

Wayne a simțit ceva în urma ei. Un fel de furie respectuoasă. Invidie. Avatarul ei fusese învins, așa că Autonomie și-a retras mâna de pe planetă.

— Atunci, asta-i tot? a întrebat Wayne.

— Pentru moment, da, a spus Armonie. Își consuma resursele ca să încerce să ne doboare mai repede, cred. Eșecul lui Telsin și al lui Set e un uriaș pas înapoi, iar Marasi a prăbușit repede portalul spre această planetă. Îmi revine vederea și voi avea grijă să nu mai fiu luat prin surprindere.

— Mi se pare mie sau ți-e frică? a întrebat Wayne înclinându-și capul.

— Sunt agitat, a spus Armonie cu un aer pierdut. Văd bucăți din universul Cosmer punându-se în mișcare. Aliniindu-se. Îndreptându-se spre noi. Nu am scăpat de influența lor. Dar acum avem... timp. Timp să ne pregătim. Mulțumită ție, Wayne.

— Mie, a zis Wayne. Am salvat *toată lumea asta nenorocită!* Eu... cred că sunt cel mai bun polițist din câți au trăit vreodată!

— Presupun, a spus Armonie, căci Vin, Elend și ceilalți nu erau polițiști...

— N-a salvat Wax toată lumea niciodată, a zis Wayne. Iar majoritatea celor de la secția de poliție din octant? N-au fost în stare să salveze nici măcar un cupon de bere gratis, chiar și atunci când li l-am dat. Prostul de kandra, omul-girafă! Wayne,

cel mai tare polițist din toată lumea asta nenorocită... Ha! Ia de-aici, Reddi! Ia și *plângi*!

Dar în timp ce spunea asta, Wayne a simțit că se întâmplă ceva. Avea o senzație de... întindere. Parcă era tras spre ceva. Spre ceva... cald?

— Înainte să pleci, a spus Armonie, există ceva ce ai vrea să știi? Eu nu sunt cu adevărat omniscient, dar cunoștințele mele le depășesc cu mult pe cele ale muritorilor. Unii au o ultimă întrebare pentru mine înainte de a pleca. Tu ai o asemenea întrebare, Wayne?

Hm... Orice întrebare? Hai că era o treabă grea. S-a gândit o clipă.

— Deci, a zis el, înainte să plece, MeLaan mi-a zis că am fost cea mai bună partidă pe care-a avut-o... și mă-ntrebam dacă...

— Wayne, l-a întrerupt Dumnezeu, ce-ți spune ție Ranette mereu?

— Încearcă să eviți asta?

— Cealaltă chestie.

— Nu mai strica momentul cu toate prostiile tale?

— Da, asta.

— Așa-i, așa-i, a zis Wayne, aprobând din cap. Bine zici, bine zici. Ești deștept, poate chiar la fel de deștept ca Ranette. Zic că are logică.

S-a gândit în continuare, deși senzația aia de întindere... era tot mai puternică. Oare ce să-l întrebe? Oare...

A zâmbit larg. Era *perfect* așa.

— O să presupun că Wax și ceilalți or să fie-n regulă. Deja ai promis chestia asta. Așa că n-am să mai stric o întrebare pe ei. Și n-ai cum să mă fraierești ca s-o fac. O să ai grijă de ei. Știu c-ai s-o faci.

— Cât mă țin puterile, a spus Armonie.

— Bine. Atunci să-mi spui treaba asta, Doamne, a zis Wayne, arătând spre el. Asta a fost *cea mai mare nenorocită de explozie* din câte-au existat?

Armonie a ridicat o sprânceană.

— *Asta-i* ultima ta întrebare? Ultimul lucru pe care vrei să i-l ceri lui Dumnezeu înainte să treci în veşnicie?

— Da, la naiba! Am zis că, dacă tot am murit, o să am parte de celelalte răspunsuri curând. Nu mă fraiereşti tu să-ţi pun o întrebare fără rost. Deci zi. A fost?

Armonie a zâmbit.

— Ah, Wayne, a spus el. Presupun că toate celelalte care-ar putea rivaliza cu ea — cum ar fi detonarea Munţilor de Cenuşă — pot fi puse pe seama lui Dumnezeu. Prin urmare, declar că aşa este. Da, Wayne, te-ai aruncat în aer în cea mai mare *nenorocită* de explozie din câte-au existat vreodată în istoria planetei noastre.

— Ai grijă să afle Steris, a spus Wayne, zâmbind larg. Toată ziua se plânge că arunc eu totul în aer. Ultima oară când am făcut-o i-am salvat pielea! Şi-am făcut şi explozia *mai mică*. O să-i stea mintea-n loc. Am făcut-o mai mică, şi tot a fost cea mai mare din câte-au existat!

A simţit cum pleca de-a binelea în clipa aceea. Aşa că i-a întins mâna lui Dumnezeu, care i-a strâns-o zâmbind.

— Ştiam că străluceşti, a zis Wayne, făcând cu ochiul.

Şi spunând asta, s-a întins spre altundeva, spre un alt timp. S-a întins în bătaia vântului. Spre stele.

Spre toate cele fără de sfârşit.

EPILOGURI

MARASI

La zece ore după detonare

Soarele răsărea, cumva, din nou, când Marasi a coborât împleticindu-se din tren în Elendel. S-ar fi aşteptat, poate, ca trenul să fie gol, având în vedere dezastrele — atât cele împiedicate, cât şi cele atenuate — care marcaseră noaptea aceea.

Şi totuşi, trenul era ticsit. Unii mergeau să dea o mână de ajutor celor din cartierul inundat şi distrus din nord-vestul Elendelului. Alţii se duceau să vadă ce fac membrii familiilor lor. Alţii se întorceau acasă după evacuare, căutând un loc liniştit în acea perioadă ciudată.

I-a privit cum roiau în jurul ei în timp ce stătea pe peron, simţindu-se dezrădăcinată. Că nu aparţinea locului. În parte şi din cauza oboselii. Dormise vreo două ore în Bilming, după ce se înţelesese cu căpitanul Blantach, care acceptase în sfârşit probele în legătură cu fărădelegile lui Entrone. Mărturiile oamenilor pe care Marasi şi ceilalţi îi salvaseră — mai ales ale jurnaliştilor şi politicienilor pe care SufletBinar îi scosese de acolo — aveau să se dovedească a fi vitale.

Nu i se părea corect să-l lase pe lordul primar şi pe complicii lui pe mâna unui departament de poliţie care până de curând îi dăduse socoteală. Dar, sincer, Marasi nu era sigură că mai putea face ceva. O invadare a Bilmingului de către Elendel n-ar fi fost convenabilă, având în vedere dezastrele şi situaţia politică. Nu trebuia decât să spere că mărturiile, explozia şi numărul copleşitor de probe fizice aveau să fie suficiente pentru a-i determina pe poliţiştii din Bilming să-şi facă datoria.

Cel puțin se părea că Wax și Wayne distruseseră structura organizațională a grupului Set și forțele sale militare. Telsin fusese găsită moartă în vârful Turnului Shaw. Pe pielea ei de o culoare ciudată, cenușie, erau scrise, cu propria-i unghie, cuvintele:

Ați dovedit de ce sunteți în stare. Deocamdată.

Felul în care zeul ei o părăsise se asemăna înfiorător de tare cu felul în care fuseseră descoperiți Războinicul în Ascensiune și Ultimul Împărat la sfârșitul Catacendrului. Ciudat de liniștiți și...

Și dar-ar rugina dacă Marasi nu simțea că o ia razna. Stătea acolo, zăpăcită ca o țărancă din Ținuturile Necruțătoare care ajunsese pentru prima oară în oraș. S-a forțat s-o ia din loc, pornind alături de ultimii pasageri rătăciți care coborau din tren. Trebuia să facă o baie. Trebuia neapărat să mănânce ceva. Și trebuia neapărat să...

O siluetă mascată, agitată, s-a năpustit din mulțimea din față, răzbind prin puhoiul de oameni. Nu era sigură cum reușise să treacă de punctul de comercializare a biletelor cu câteva vorbe, dar Marasi și-a permis să se simtă oarecum ușurată când Allik s-a izbit de ea, îmbrățișând-o cu putere.

De asta, s-a gândit ea în timp ce el o ținea strâns în brațe, *s-a întâmplat ce s-a întâmplat.* Pentru el și pentru un milion de alți oameni. Dar din punctul ei de vedere... se întâmplase mai ales pentru el.

Allik a făcut un pas înapoi și și-a ridicat masca. Plânsese.

— E-n regulă, a spus Marasi, ștergându-i lacrimile. Allik, sunt bine. Vorbesc foarte serios. Parcă erai în afara orașului, nu?

— M-am întors devreme, a spus el. Și lacrimile astea nu-s pentru tine, iubirea mea. Am încercat să-ți trimitem vorbă... dar a fost haos total, și liniile erau ocupate...

Lumea a început să i se năruie.

— Cine? a șoptit ea.

— Wayne, a spus el.

Nu. Era imposibil. Wayne era ca... piatra. O piatră din aia care-ți intră în pantof și nu mai poți scăpa de ea.

Nu... nu... era genul de piatră pe care te puteai sprijini. Când aveai nevoie de un punct de sprijin statornic. Era...

Era partenerul ei.

Ea era conștientă că meseria lor era periculoasă. Știa că-și riscau viețile în fiecare zi. Totuși, mereu crezuse că ea avea să fie cea care... care...

— Wax? a întrebat ea cu un nod în glas.

— E bine, a spus Allik. Bine, în afară de-un picior... Dar se vindecă el.

A făcut o grimasă.

— Spune că... Wayne a rămas în urmă. A detonat bomba. Ca să salveze orașul...

Ea l-a luat în brațe în clipa aceea, deoarece tremurul din vocea lui semăna cu cel pe care-l resimțea înlăuntrul ei, și trebuia neapărat să se sprijine de ceva. În timp ce se îmbrățișau, a simțit durerea umplând-o și nimicind-o.

Ea... nu avea să accepte. Refuza să creadă că el nu mai era. El... supraviețuise unor încercări mai grele decât aceea. Ea urma să se întoarcă acasă într-o bună zi, iar el avea să stea în bucătărie, servindu-se cu ciocolată.

Și dacă nu se întâmpla?

Nu pot face față la așa ceva, s-a gândit ea. *Nu după două ore de somn.*

A lăsat iluzia să persiste. Ca să se poată eroda cu timpul, ca o piatră în bătaia valurilor.

Allik a apucat-o de umeri.

— Tu, a spus el, pari să ai nevoie de o cantitate uriașă de bunătăți proaspăt scoase din cuptor. Livrate cu o hotărâre care să rivalizeze cu cea a unui conducător pe câmpul de luptă. De acord?

— Da, a spus ea, îmbrățișându-l din nou. De o mie de ori da, Allik.

O oră mai târziu —, ghiftuită cu biscuiți și prăjituri exotice — Marasi s-a tolănit în fotoliul voluminos din micul ei apartament. Se schimbase în sfârșit, dar nu în pijama. În uniforma ei. Fustă lungă, bluză, pardesiu de polițist.

Allik i-a aruncat o privire ciudată înainte să iasă pe furiș — cu scuzele de rigoare — ca să cumpere o sticlă de vin. Era ciudat că, oricât de obosită s-ar fi simțit, predomina o altă emoție. Un sentiment de dezrădăcinare. Era conștientă că ceva era *în neregulă.*

Îi venea greu să se obișnuiască cu ideea că Wayne murise. În cea mai mare parte, refuza să creadă, pentru binele propriei sănătăți mintale. Asta era doar o parte din problemă. Însă mai exista o parte. Senzația că ceva rămăsese neterminat, că o întrebare atârna în balanță. Una la care trebuia să răspundă înainte să se poată odihni cu adevărat.

Deci nu era de mirare că, imediat după plecarea lui Allik, a răsunat o bătaie în ușă. Era o tânără curieră, de genul celei pe care-o puteai găsi în oraș pentru câteva cartușe. Cunoșteau absolut fiecare părticică din diversele blocuri, apartamente și străzi întortocheate ale octantelor mai bine decât majoritatea poștașilor.

Fata i-a livrat un pliculeț, apoi s-a îndepărtat cu pași vioi. Înăuntru era o carte de vizită cu simbolul romburilor întrepătrunse. Duhurile-însângerate. Pe spate era o adresă.

Marasi și-a verificat lucrurile. Actele din buzunar. Arma din tocul din lateral. Insigna de pe jachetă. Nu și-a luat pușca. În ziua aceea nu trebuia să fie neapărat înarmată, cât echipată.

A lăsat repede un bilet pentru Allik, promițându-i că avea să se întoarcă în curând, apoi și-a croit drum spre oraș. Spre orașul ei.

Iubea Elendelul. Imensa diversitate de oameni. Felul în care ziarele începuseră deja să vândă povestea detonării. Unii o

considerau un foc de avertisment din partea Oraşelor Exterioare, alţii o încercare deliberată de a provoca o inundaţie — de parcă aruncarea în aer a oraşului n-ar fi fost o alegere mai eficientă. Un număr surprinzător de mare de ziare avea informaţii corecte.

DAWNSHOT ŞI AJUTORUL LUI SALVEAZĂ SITUAŢIA!
CURSĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ PENTRU A SALVA
ELENDELUL ÎN ULTIMA CLIPĂ!
BOMBA DIN BILMING DETONATĂ PREMATUR
DE UN POLIŢIST CURAJOS!

Se întreba ce aveau să spună când vor afla povestea ei. O peşteră ascunsă plină de oameni răpiţi pentru a crea Născuţi-din-ceaţă... Fotografii în mişcare şi monştri hemalurgici... Era genul de poveste pe marginea căreia ziarele aveau să scrie articole decenii la rând.

S-a îndreptat cu paşi lejeri spre destinaţia ei. Bucurându-se din plin de mirosurile — plăcute şi neplăcute deopotrivă, dar mereu puternice —, sunetele şi de *senzaţia* unui oraş atât de viu, încât nici măcar un dezastru nu-l putea opri.

Baza Duhurilor-însângerate din Elendel era mai ostentativă decât cea din Bilming. Era un conac grandios, de modă veche, cu vitralii şi un domeniu îngrijit. Marasi a fost condusă înăuntru fără a fi nevoită să bată la uşă, apoi într-o încăpere slab luminată. Presupunea că fusese trimisă acolo să stea şi să aştepte, până când a observat pe altcineva în capătul încăperii. Aşezat într-un scaun comod — dar strâmt —, cu pantofii de calitate scăldaţi în lumină, cu faţa ascunsă în umbre. Însă o trăsătură i se vedea clar: o singură ţepuşă înfiptă în ochiul drept.

Supravieţuitorul însuşi.

Se întâlnise cu Moartea, stătuse de vorbă cu kandra, îl auzise pe Wax vorbind despre Armonie... Nu era străină de ieşirea figurilor legendare din umbre şi intrarea lor în viaţa ei. Dar povestea aceea era oarecum diferită. Acela era omul de la

care pornise totul. Omul care supraviețuise propriei uciderii. Acela era omul pe care ea fusese învățată să-l venereze.

Era acolo. Și era cea mai intimidantă experiență din viața ei. A încercat să vorbească, dar s-a trezit că avea gura uscată.

Ușa s-a deschis, iar SufletBinar a intrat, sprijinindu-se de clanță. Deși îl cunoștea de puțin timp, a considerat că se cădea să-i dea o îmbrățișare, pe care acesta i-a întors-o.

— Mă bucur să văd că sunteți bine, *my lady*, i-a spus el. Și să aflu despre reușitele dumitale.

— Oh! a făcut Marasi. SufletBinar! Rază-de-lună a...

— Am auzit comunicatele, a spus SufletBinar. A... fost nevoită să-și folosească sigiliul?

— Da, a zis Marasi.

— Îi va fi greu să-și revină, a spus Kelsier, din umbră. S-ar putea să-mi fi pierdut pentru totdeauna unul dintre cei mai buni agenți din cauza acestui eșec.

Primul instinct al lui Marasi a fost să se grăbească să-și ceară scuze. S-a oprit.

— Ați fi preferat să lăsăm invazia să se desfășoare?

Kelsier s-a aplecat în față, iar ei i s-a părut că vede umbra unui *zâmbet*. Poate că poveștile erau adevărate. O fi fost el un om dur, dar nu era *sever*. Dar cine știe? Puteai avea încredere în niște povești de sute de ani? Și dacă puteai, cu siguranță un om se schimba după ce trăia — sau, mă rog, nu murea — vreme de patru secole.

— Continuă, SufletBinar, a spus Kelsier.

— Marasi Colms, a zis SufletBinar, sunt mândru să-ți ofer calitatea de membru al Duhurilor-însângerate. Dacă accepți, aș fi onorat să-ți fiu mentor, după cum e tradiția la noi. Mi te poți alătura în următoarea misiune, aceea de a o găsi pe Rază-de-lună și a o readuce la personalitatea ei obișnuită.

— Oferta îți asigură și accesul la toate cunoștințele Duhurilor-însângerate, a spus Kelsier. Noi nu ținem secrete unii față de ceilalți.

— Nici măcar tu, Supraviețuitorule? a întrebat Marasi, curioasă. *Tu* ții secrete?

Kelsier n-a răspuns la întrebare. Doar a zâmbit din nou.

— Există obiceiuri străvechi și taine la care noi avem acces, a spus SufletBinar, și care te vor încânta și ului, *my lady*. Îndatoririle pe care le avem ne conduc în locuri fascinante — totul pentru a sluji aceleiași cauze pe care-o susții și dumneata: protejarea Scadrialului.

— Nu este o invitație pe care o facem cu ușurință, a adăugat Kelsier.

Deci iat-o. Întrebarea. Accepta? În ultima vreme, își dorise foarte tare să facă ceva mai mult. De fiecare dată când întrezărea conflicte mai extinse — din universul Cosmer — și-ar fi dorit să le perceapă în ansamblu. Era ca o femeie care privește un apus de soare prin crăpătura unui zid.

Și totuși.

— De când știai de Set? a întrebat ea. De când știai ce aveau de gând să facă? Și cine era Trell?

Tăcere.

— Noi oferim răspunsuri, a spus SufletBinar, dar *după* jurăminte, *my lady*. Așa e obiceiul nostru.

— Lui Armonie i-ai împărtășit? a întrebat Marasi.

— Saze, a spus Kelsier, e... haotic în ultima vreme. E ceva ce mocnește în el. Ceva ce mă tem că va face, prin comparație, ca până și evenimentele de azi să pară banale. Din păcate, trebuie să lucrăm în secret. Deocamdată suntem prea mici, prea slabi. În câmp deschis, forțele Cosmerului ne-ar strivi.

Nu-l contrazicea, nu întru totul. Fiecare om al legii înțelegea necesitatea de a lucra uneori sub acoperire.

Și totuși.

Marasi a răsucit cartea de vizită între degete, apoi a ridicat-o și s-a uitat la romburile sângerii întrepătrunse.

Oare chiar își dorea asta? Uneori fusese nemulțumită de serviciul ei. Dar exista vreo slujbă care să nu-ți *displacă* din

când în când? În timp ce răsucea din nou cartea de vizită, și-a adus aminte de motivul principal pentru care intrase în forțele de poliție. Nu doar pentru a rezolva cazuri. Nu doar pentru a rezolva probleme. Nu doar pentru a proteja lumea, ci pentru a face din ea un loc mai bun.

Nu putea face asta din umbră, nu? Alții ar fi putut, dar Marasi? Ar fi fost nevoită să mintă o grămadă de oameni. Încălca astfel jurămintele fundamentale pe care le făcuse.

Ai fost recunoscătoare? întrebase Armal. Întrebarea o frământa.

— Cândva, a spus ea, cu vreo șapte ani în urmă, credeam că am tot ce-mi dorisem. *Credeam* că mi-am dat seama ce-mi doream. Apoi el a plecat. Acea respingere a fost printre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată.

— *My lady?* a zis SufletBinar.

— Cred, a continuat Marasi, că e greu să-ți dai seama ce-ți dorești. Nu dispunem întotdeauna de toate informațiile necesare. Trebuie doar să facem ceea ce putem cu ceea ce avem la dispoziție.

L-a privit pe Kelsier în ochii ascunși în umbre.

— Dacă mă alătur vouă, îmi dați voie să le împărtășesc ceea ce descopăr colegilor de la secția de poliție?

— Tu ce crezi? a întrebat Kelsier.

— Cred, a spus ea, că sunt în slujba oamenilor...

S-a dus să pună cartea de vizită pe masa de lângă ușă, continuând:

— ...că orice putere sau autoritate aș avea îmi este acordată de ei. Ei nu sunt slujiți de întuneric și minciuni, oricât de bine intenționate ar fi.

— Ai grijă, a spus Kelsier înainte ca ea să apuce să lase cartea de vizită. Ești *sigură* că asta-ți dorești?

— Nu, a zis ea. Datoria mea nu este să fiu sigură. Datoria mea e să fac cât de mult bine pot. Chiar și în condițiile unor informații limitate.

A pus cartea de vizită pe masă.

Încă trebuia să găsească ceva. Un răspuns pentru ea însăși. Dar *nu* acela era răspunsul.

— Eu mă aflu în slujba guvernului, a spus Marasi, și a legii. Lucruri cu care, de-a lungul istoriei, cred că ai avut probleme, Supraviețuitorule. Sunt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi l-ai oferit în această misiune. L-aș accepta din nou pe viitor. Și, clătinând din cap, a continuat: Dar nu sunt ceea ce caută organizația ta. Eu n-am să țin secrete dacă adevărul ar putea salva vieți.

Trebuia neapărat să afle ce era ascuns acolo — dar era detectiv. Avea să afle răspunsurile fără să-și vândă sufletul. Nici măcar Supraviețuitorului însuși.

Kelsier nu părea să fie genul de om căruia să-i placă să fie respins. Dar în cele din urmă a aprobat din cap, semn că acceptase. Marasi a dat mâna cu SufletBinar, oferindu-se să-l ajute oricum cu Rază-de-lună, apoi a ieșit.

S-a întors în oraș.

La oamenii din Elendel.

Și în timp ce mergea printre ei — ascultându-le preocupările, temerile, incertitudinile — și-a amintit de niște lucruri pe care le pierduse din vedere în rutina muncii de zi cu zi. Planuri de viață de care se ținuse ani la rând, dar la care, în cele din urmă, renunțase.

Oare revenise la ele? Mai înțeleaptă, mai înțelegătoare, cu o mai mare apreciere a nuanțelor?

Abia în clipa aceea, stoarsă de vlagă, epuizată, dar triumfătoare, și-a dat seama ce-și dorea de fapt.

Avea nevoie doar de un plan.

Prasanva — SufletBinar — a privit-o plecând, apoi a clătinat din cap. Era o întâmplare nefericită. Și totuși, deosebită. Îi plăcea să cunoască oameni care țineau la principiile lor. La urma urmei, eterul îi crease pe oameni cu gândiri diferite.

În timp ce ușa holului principal se închidea afară — iar Marasi Colms pleca —, Dlavil s-a furișat din umbrele din spatele scaunului lui Kelsier. Bărbatul scund purta o mască meșteșugită cu o înfățișare teribilă, din lemn vopsit — dar când a început să vorbească, accentul lui nu era ca acela al scadrienilor din Sud. Era din Silverlight.

— Va trebui să ne ocupăm de ea, a spus Dlavil încet.

— E o femeie integră, a spus SufletBinar. N-am să îngădui să i se întâmple vreun rău.

— Ne cunoaște secretele, a spus Dlavil. Cunoaște această bază. A văzut de ce sunteți în stare tu și Rază-de-lună. A văzut hărțile, puterile, cunoștințele... Acum reprezintă un pericol pentru noi.

— I-am oferit pur și simplu lucrurile astea, a spus SufletBinar, și deși ne-a refuzat, *nu* a luat nimic de la noi. Stăpâne Kelsier, ține-l în frâu.

— Ajunge, Dlavil, a zis Kelsier, aprinzând lumina și lăsându-se pe spătarul scaunului. SufletBinar are dreptate. Nu știe nimic din ce n-ar putea afla la o studiere superficială a Cosmerului. S-ar putea să fim nevoiți să ne mutăm bazele, dar asta e din vina noastră. Rază-de-lună a fost convinsă că ni se va alătura.

Dlavil a tăcut. Era imposibil să-i citești privirea, ascunsă sub blestemăția aia de mască. SufletBinar nu suporta să nu poată descifra întru totul expresiile chipului unui om, dar Dlavil — ca și sora lui, care făcea prăpăd pe Roshar — purta o mască pe care n-o scotea niciodată; ajunsese în așa fel încât deja făcea parte din pielea lui.

— Vorbesc serios, Dlavil, a spus Kelsier. *Nu* ai să acționezi împotriva ei și a nimănui din acest oraș fără permisiunea mea. S-a înțeles?

— Da, Lord Kelsier, a spus Dlavil, și s-a retras pe ușa din spate.

Kelsier a oftat zgomotos și s-a ridicat din scaun. I s-a alăturat lui SufletBinar la fereastră, de unde au privit spre oraș.

— Ai făcut treabă bună ieri, i-a spus Kelsier. Foarte bună, vechiul meu prieten. Era să pierdem totul.

SufletBinar a înclinat capul și a acceptat laudele. Se simțea bine.

Ești binecuvântat, a spus Silajana în mintea lui. *Și vrednic de prețuire.*

Se simțea și mai bine.

— N-ar fi trebuit să se ajungă niciodată atât de departe. Chiar *e* ceva în neregulă cu Sazed. Devine tot mai grav.

— Ce facem, stăpâne? a întrebat SufletBinar.

Kelsier a mijit ochiul.

— Eu, a șoptit el ușor, o să am o discuție dificilă cu „Dumnezeu".

STERIS

La două zile după detonare

În a doua zi de la recuperarea orașului, Steris a avut în sfârșit ocazia să-l aducă pe Waxillium acasă de la spital. Au coborât șchiopătând din mașina lui Hoid, cu Wax în cârje, apoi au ridicat privirile spre imensul zgârie-nori unde își aveau apartamentul. Wax l-a privit fix, cu o expresie ușor pierdută.

— Te gândești la Shaw? a întrebat Steris încet.

El a aprobat din cap.

— Pe acoperișul ăla, Wayne m-a obligat să-i dau o țepușă. Dacă nu l-aș fi ascultat, n-ar fi putut să mă împingă.

— Ca să faci ce? a întrebat ea, cu blândețe. Să stai lângă el și să vezi cum moare? Știa ce-avea de făcut.

Wax s-a uitat la ea, iar ea a văzut în ochii lui aceeași durere pe care o văzuse și după a doua moarte a lui Lessie. Ceva mai domolită de data asta, dar tot chinuitoare. Nu suporta să-l vadă îndurerat. Se întâmpla mult prea des.

— Ar fi trebuit măcar să-mi iau rămas-bun, a șoptit Wax. Din cauza mea a plecat din Ținuturile Necruțătoare...

— Și a supraviețuit pentru că tu i-ai acordat o a doua șansă, a spus Steris.

În timp ce el fixa acoperișul cu privirea, ea își consulta pe ascuns notițele din cărțile despre traume pe care le citise.

— Waxillium, lucrul ăsta nu s-a întâmplat din vina ta. Trebuie să accepți inițiativa lui Wayne, să accepți alegerea pe care a făcut-o. Tu te-ai fi sacrificat pentru oraș; amândoi știm lucrul ăsta. Deci acceptă-i și *lui* aceeași decizie.

El a tăcut o clipă, iar ea a încercat — neliniștită — să înțeleagă ce simțea el. Oare fața aia schimonosită însemna că era iritat? Sau îndurerat? Dar-ar Năruirea... oare-l îndurerase și mai tare?

— Ai dreptate, a spus el încet, apoi a clipit, cu lacrimi în ochi. Ai dreptate, Steris. Trebuie să-l las să fie erou, nu? Pe Armonie... *chiar* nu mai e.

Ea și-a strecurat carnețelul în buzunar și l-a ținut strâns la piept, ignorând lumea din jurul lor. A stins totul în jur, ca un felinar vechi cu gaz, cu capac. A diminuat totul până când au rămas doar ei doi. Doar ei doi contau.

El o ținea strâns la piept și a respirat prelung, adânc.

— Marasi tot nu crede că nu mai e. Are impresia c-o să apară cu pași vioi peste câteva luni, purtând o pălărie de paie, și-o să ne spună ce faine-s băuturile de fructe din Consorțiul Malwishian. Dar se înșală. De data asta s-a terminat.

— Da, a spus Steris. S-a dus. Dar *nimic* nu s-a terminat, Wax. Ai spus la fel și când a murit Lessie. Nici atunci n-a fost adevărat. Nici acum nu e adevărat. O să-ți ia ceva timp să crezi asta, dar poți să ai încredere că se va întâmpla.

El i-a strâns mâna.

— Din nou, ai dreptate. *Cum* ai ajuns tu să te pricepi atât de bine la asta, Steris?

— Am învățat de la Wayne.

— Să... ajuți oamenii să-și înfrunte durerea?

— Nu, a spus ea, scoțându-și carnețelul. Să trișez.

Waxillium a zâmbit. Era primul zâmbet sincer pe care Steris îl vedea la el de la incident. Apoi i-a întins cârjele și a dat drumul unui tub de cartuș.

— Vai! a făcut ea. Ești sigur că-i în regulă să faci asta?

— Oi îmbătrâni eu, dar nu sunt fragil, a spus el, după care a îmbrățișat-o strâns. Ești pregătită?

— Întotdeauna, a spus ea, simțind un fior minunat, nerăbdătoare să zboare. S-a sprijinit de el.

S-a propulsat în văzduh, folosindu-se de instalațiile metalice pe care le ridicase acolo ca să aibă o serie de ancore ca lumea. S-au înălțat valvârtej, palpitant, cu vântul în plete, iar lumea insignifiantă s-a făcut tot mai mică. Până când nu au mai rămas decât ei doi și cerul.

Wax a aterizat cu grijă pe platforma din fața apartamentului lor. În timp ce el își recupera cârjele, Steris s-a scotocit, căutându-și carnețelul.

— Cred... a spus Wax. Cred c-o să fiu în regulă.

— Bine, a spus ea răsfoind câteva pagini. Am un citat din Wayne ca să marcheze momentul.

— Un ce?

— M-am gândit, a spus ea, că ar fi un mod de-a ne aminti de el. Să ținem câteva rânduri potrivite la îndemână. E... morbid? E morbid, nu-i așa? Îmi pare rău.

— Nu, a spus el. Adică ar putea fi, dar cred că ar fi de acord.

Ea a zâmbit larg.

— „Hei, prietene", a zis ea, „ai cărat fata aia până aici și n-ai apucat-o și tu un pic de fund, acolo?"

— Asta ai scornit-o acum.

Ea i-a întins carnețelul, arătându-i rândul scris.

— Păi, a spus Wax, cred că ar trebui să facem cum zice el.

— E singurul mod de a-i cinsti cum se cuvine pe cei plecați.

Apoi Wax a apucat-o de mijloc, a tras-o spre el, a sărutat-o, iar corpul ei s-a contopit cu al lui, împingându-l exact în locurile potrivite. Senzația era minunată — parcă erau lichizi, aliniați, vii, aprinși.

Și da, a apucat-o și de fund ca lumea. Aproape au căzut într-o parte, făcându-l pe Wax să-și piardă echilibrul, sprijinit pe piciorul bun. Au întrerupt sărutul înainte să aibă loc vreun accident, dar au rămas aproape.

— Îți mulțumesc, a șoptit Wax. Pentru că ești tu însăți.

— E singurul lucru la care mă pricep, a spus ea. În afară de-a arunca cu vaci în oameni.

Wax s-a încruntat.

— A zis Wayne asta la un moment dat, a spus ea.

Drept răspuns, el a privit spre cer.

— Îți mulțumesc, Wayne. Oriunde te-ai afla. Pentru că mi-ai dat voie să am parte de asta. Pentru că m-ai *obligat* să trăiesc.

Ea l-a forțat să intre în casă, să se poată așeza. Nu avea voie să-și lase greutatea pe piciorul ăla, cu sau fără ghips. Chiar dacă era în stare să trișeze scăzând din greutate.

Din păcate, Kath fusese ceva mai rapidă decât se așteptase ea, iar copiii se întorseseră deja de la domeniul familiei Harms din sudul Bazinului. Așa că Wax, sfidând pe față recomandarea medicului, a îngenuncheat și l-a ridicat pe Max în brațe.

— Tati! a zis Max. Ai reușit! Kath spune c-ai reușit!

— Am reușit?

— I-ai oprit pe cei răi! Ai salvat lumea!

— Presupun, a zis Wax, c-am făcut un pic din amândouă. Dar și Wayne m-a ajutat foarte mult.

— Jennid de la școală, a continuat Max, zice că trebuie să rămâi *și* cu fata după ce salvezi lumea. Dar partea aia-i o prostie. Mie nu-mi plac fetele.

— Poftim? Nici măcar de mami nu-ți place?

— Tati, a spus Max exagerându-și îndelunga suferință — de parc-ar fi fost cel mai evident lucru pe care l-ar fi putut descrie un băiat. Mami nu-i *fată*, e *mamă*.

Steris a zâmbit, îndreptându-se spre Kath, în timp ce Wax a luat-o în brațe pe micuța Tindwyl și a strâns-o la piept, lăsând-o să-l tragă de perciuni.

— A venit asta pentru dumneavoastră, a spus Kath încet, scoțând o scrisoare din poșeta ei. Pare importantă.

— Mulțumesc, a spus Steris, luând scrisoarea — care-i era adresată — și observând sigiliul guvernatorului în partea din față.

A intrat imediat în panică. Își făcuse griji pentru asta. Consemnase posibilitatea în scris, dar în mod sigur nu avea cum... nu se putea să...

Dragă Steris Harms Ladrian,

Aș dori să ne întâlnim și să discutăm despre o posibilă numire în guvernul meu. Având în vedere serviciile prețioase oferite în timpul recentei crize...

O, nu... *Nu*... Nu asta.

...m-am hotărât să te rog să accepți o poziție de Ofițer în Pregătirea pentru Dezastre a orașului. Ți-aș oferi un loc în consiliul meu și ți-aș pune la dispoziție o echipă de intervenție, care să se asigure că orașul e pregătit și dotat pentru orice tip de potențiale dezastre sau pericole relevante.

Te rog să-mi răspunzi comunicându-mi momentele convenabile pentru tine, ca să putem sta de vorbă. Într-un registru mai personal, aș dori să-ți adresez cele mai sincere mulțumiri. Sunt lăudat drept erou și lider hotărât. N-aș merita niciuna dintre aceste laude fără intervenția ta.

Ofițer în... Pregătirea pentru Dezastre?

Ea a clipit.

Păi... nu era deloc înspăimântător.

De fapt, ar putea fi *distractiv*.

Wax i-o dat-o pe Tindwyl lui Kath, apoi s-a îndreptat șontâcăind spre Steris, aprobând pasiv din cap în timp ce Max îi explica regulile noului joc cu bile pe care-l tot jucase, cu lux de amănunte. Privind peste umăr, Wax a citit scrisoarea, apoi a apucat-o de cot.

— Steris, a spus el, e *minunat*.

— Nu merit asta, a spus ea. Tsunamiul n-a fost nici pe departe atât de mare cât m-am temut că avea să fie.

— Draga mea, a spus Wax, ba e *meritul* tău.

Ea s-a întors să-l privească în ochi.

— Ce-ar fi dacă în loc să-l citățm pe Wayne, a spus el încet, l-am cinsti altfel? Ce-ar fi să ne hotărâm să facem efortul de a ne permite să fim fericiți? Ce zici de asta, Lady Ladrian?

— Cred, Lord Ladrian, că mi-ar plăcea foarte, *foarte* mult.

Și deja își imagina o listă întreagă de planuri prin care se asigura că avea să fie astfel.

ALLRIANDRE

La cinci zile după detonare

Allriandre urca treptele una câte una. Cu picioarele ca de plumb. Cu labele picioarelor ca topite. Gârbovită, de parcă ar fi dus în spate bare de oțel. Hainele ei cernite purtau noi însemne de la fierărie, care aruncau scântei când trecea pe acolo. Slujba ei n-avea legătură cu lucrul acolo — ea sorta bucăți de metal pentru topitorie.

Când a ajuns la micul ei apartament — la etajul șapte, într-o clădire fără lift —, o auzea deja pe doamna Coussaint zbierând. Deși epuizată, Allriandre a grăbit pasul. S-a îndreptat spre ușă și a dat-o de perete, găsind-o pe fiica ei, Ruri — în vârstă de trei ani și încă firavă —, înfofolită în pături. S-a îngrozit din nou.

— Cum să crezi că *pasta de dinți* e bună la *desenat*? a strigat doamna Coussaint.

Era o femeie cu bărbie dublă, una — și cea mai umflată — domnind peste cealaltă ca un suveran cumplit. I-a aruncat o privire în sus, în timp ce Allriandre intra, apoi a ridicat borcanul cu pastă de dinți.

— Ai *văzut* ce-a făcut de data *asta*?

— Îmi pare rău, a spus Allriandre, epuizată, dar a ridicat-o pe Ruri când aceasta i-a fugit în brațe ca să scape.

— Vă mulțumesc că ați avut grijă de ea.

Coussaint a privit-o din cap până-n picioare, observându-i fața murdară, părul încâlcit, hainele arse.

— Chiria? a întrebat ea. Au trecut trei zile.

— Până acum n-a întârziat niciodată cu vreo plată.

Wayne, bărbatul care-l omorâse pe tatăl ei.

— Sunt sigură că va veni curând.

— Trebuie să renovez pe-aici, a zis Coussaint. Poate, când vine, o să poți să...

— Vă mulțumesc, doamnă Coussaint, a spus ea, dându-se laoparte ca femeia să poată ieși. Vă mulțumesc că ați avut grijă de ea. M-ați ajutat enorm.

Femeia a pufnit, dar a ieșit anevoie din cameră și a coborât treptele tropăind. Allriandre și-a strâns fiica la piept și s-a gândit o clipă la alegerile ei. La faptul că nu însemna mare lucru că aveai copilul înscris la cea mai bună școală din oraș dacă erai dator la cine nu trebuia. La faptul că cineva pe care-l iubeai atât de mult — cum era fetița pe care-o ținea în brațe în clipa aceea — putea fi și o amintire a unora dintre cele mai mari greșeli pe care le-ai făcut vreodată.

Era epuizată, dar a lăsat-o pe Ruri jos, pe podea, și au pictat pereții cu pastă de dinți până când fetița a început din nou să râdă. Până când Ruri a înțeles că greșelile se puteau transforma uneori în lucruri uluitoare, minunate, demne de prețuit. Dacă priveai din perspectiva potrivită.

S-a auzit o bătaie în ușă.

Allriandre a încremenit și s-a șters repede cu o cârpă pe mâini. Nu aștepta pe nimeni. Dar-ar rugina... nu *cunoștea* multă lume. Toate prietenele ei de la facultate se căsătoriseră, aveau slujbe de birou și-și petreceau nopțile socializând. Familia ei locuia în continuare în Ținuturile Necruțătoare, iar ea avea grijă să nu afle ce i se întâmplase. Pentru că aveau și ei problemele lor.

A deschis ușa ezitând și a văzut doi bărbați la costum — unul scund, iar celălalt înalt. A simțit instantaneu un gol în stomac. Oare erau noii colectori de taxe ai lui Bleaker? De obicei veneau la o săptămână *după* ce primea salariul.

— Domnișoara Allriandre? a întrebat bărbatul mai scund. Eu sunt domnul Call, iar dânsul este domnul Daring, de la

Compania de Contabilitate și Imobiliare Call, Fiul și Fiicele. Am putea intra? Avem o chestiune destul de importantă de discutat cu dumneavoastră.

— Încă nu am banii, a spus ea, repede. Nu pot să vă plătesc până nu-i primesc. N-aveți ce să luați de aici.

Cei doi au schimbat o privire, apoi bărbatul mai scund a schițat din nou un gest. Ea i-a lăsat să intre, fără tragere de inimă.

— Dacă, a șoptit ea, îi faceți vreun rău fiicei mele...

— Nu suntem cine credeți, a spus bărbatul mai înalt, cu o mină veselă, privind spre peretele acoperit cu pastă de dinți, apoi spre mobilierul distrus. Suntem agenții imobiliari ai domnului Wayne Terrisborn de pe strada Inkling 662.

— Aha, a făcut ea, simțindu-se ușurată. Ăla. Stați puțin... Și-a băgat în sfârșit mințile-n cap și s-a hotărât să nu mai insiste să ne vedem față în față?

— Într-adevăr, a spus bărbatul mai înalt, punându-și melonul pe blat.

Ea a făcut o grimasă, observând mărul strivit pe care Ruri îl pusese acolo. Fetița s-a apropiat și i s-a cățărat în brațe. Străinii o agitau.

— De ce-ați întârziat? a întrebat Allriandre. Plățile lui veneau mereu la începutul lunii.

Cel mai înalt a tușit.

— Nu ați aflat? Nu... citiți ziarele?

— Am eu *față* de om care are timp de ziare? a întrebat ea. Dacă aveți plata, este excelent. Mi-ar prinde bine. Dar *chiar* mi-ar prinde bine un somn. Deci...

— Domnișoară Allriandre, a spus bărbatul mai scund, domnul Wayne a murit săptămâna trecută. A fost ceva destul de spectaculos — el a fost cel care a detonat bomba. De asta ați auzit?

Auzise ceva zvonuri la forjă. Nu despre rolul jucat de el în detonarea bombei. Ci despre inundații și evacuări și... și... Ia stai așa...

— A murit ăla? a întrebat ea.

Ei au aprobat din cap.

Dar-ar rugina... Oare ce sentimente avea în legătură cu asta? Era fericită? Murise în sfârșit omul care-i omorâse tatăl, ar fi trebuit să fie peste măsură de fericită, nu?

În schimb, se simțea confuză. Da, încă era puțin furioasă. De asta n-avea să scape niciodată. Simțea și o urmă de ușurare. Dar în cea mai mare parte... îi părea rău. Îi părea rău de cum se dovedise a fi toată situația. Îi părea rău că rănile demult amorțite îi trimiteau junghiuri dureroase din când în când. Îi părea rău pentru greșelile făcute. Greșelile nu se transformau întotdeauna în ceva mai bun, nici pe departe. Dar înțelegea în clipa aceea că se întâmplau. Chiar și cele mari.

Bărbatul mai înalt a pus un dosar mare pe singura masă din încăpere.

— Ce ziceți? a întrebat el.

— Ce să zic de ce? a răspuns ea.

— Domnișoară Allriandre, a spus bărbatul mai scund, sunteți principala beneficiară a averii domnului Wayne.

— Și asta ce-nseamnă? a întrebat ea. Trei cocoloașe de gumă de mestecat și o notă neachitată la bar?

— La momentul actual, a spus cel înalt, sunt douăzeci de milioane de cartușe — lichidități — plus acțiuni cu participație majoritară la câteva companii importante, echivalente a cel puțin încă o sută.

În cameră s-a așternut tăcerea, cu excepția smiorcăitului lui Ruri, care a încetat cu el după ce și-a șters nasul de salopeta lui Allriandre. Allriandre abia a băgat de seamă.

— Tocmai ați zis... o *sută douăzeci de milioane*? a șoptit ea.

— Plus-minus, în funcție de piață, a spus bărbatul mai înalt. A făcut investiții înțelepte — chiar strălucite, contrar gândirii convenționale — folosindu-se pe post de garanție de o cantitate considerabilă de aluminiu. Se pare că electricitatea, industria și energia erau investițiile momentului acum șase ani.

Bărbatul mai scund i-a tras un scaun.

— Vă rog, a spus el, încet. Luați loc. Avem niște lucruri de discutat.

— *O sută douăzeci de milioane*, a repetat ea, cu ochii mari.

Abia era în stare să gândească logic. Datoriile ei — de la atelierul de artă eșuat — erau de numai zece mii.

— Da, a spus bărbatul mai înalt, scoțând niște acte. După calculele mele aproximative, tocmai ați devenit a patra cea mai bogată persoană din oraș. Și, ridicând privirea: Trebuie să vă spun că există unele rețineri. Conturi pe care domnul Wayne le-a dedicat altor întrebuințări. Dar acestea echivalează cu mai puțin de cinci sute de mii în total. Tot restul... ei bine, vă aparține.

Ea s-a lăsat în scaun.

— A vrut să vă dăm asta, a spus bărbatul scund împingând spre ea un bilețel. Scris de mână, pătat cu ceva.

Scria doar: *Îmi pare rău.*

De parcă astfel ar fi lămurit toată povestea aia. Copleșită, a luat biletul, apoi l-a strâns la piept. Cu bani, putea să-și aducă familia în Elendel. Le putea rezolva problemele. Le putea construi viața pe care le-o promisese când își investiseră toată avuția ca s-o trimită în oraș.

Ruri a luat cartea de vizită, umplând-o de pastă de dinți.

— Reținerile pentru ce sunt? a întrebat ea. Nu că m-aș plânge. Sunt doar curioasă.

Cei doi au schimbat o privire.

— Diverse lucruri, a spus bărbatul mai scund. Fiecare... de natură individuală.

KELSIER

La trei săptămâni după detonare

Lui Kelsier, Supraviețuitorul, îi plăcea la înălțime. Din fericire, orașul, așa cum ajunsese, era plin de locuri înalte.

Era printre puținii care-și aminteau de vremurile când măreața fortăreață a Luthadelului fusese considerată grandioasă, ajungând la cinci metri în văzduh. Astăzi, ar fi părut ciudată în comparație cu zgârie-norii impunători ai orașului. Monoliți ai modernității.

Kelsier nu mai vedea ca odinioară. Cu un ochi vedea ca un muritor, cu celălalt, ca un nemuritor. Ochiul străpuns de țepușă nu-i prindea doar sufletul de oase, ci-i oferea și o nuanță constantă de albastru, permițându-i să vadă lumea așa cum o vedea o ființă precum Sazed. Îi contura nu doar sursele de metal, ci tot ce-l înconjura. Chiar axele care alcătuiau materia aveau polaritatea lor, influențată cu Împingeri-în-oțel în circumstanțele potrivite.

Un ochi al zeilor. Unul al oamenilor obișnuiți. Așa cum încercase mereu să privească lumea.

În ziua aceea avea o priveliște spectaculoasă din vârful zgârie-norilor. Își aducea aminte de bucuria, de *libertatea* pe care-o simțise cu ani în urmă, când ajunsese-n vârful cețurilor și văzuse stelele. În clipa aceea, stelele acelea erau dezvelite în majoritatea nopților. Chiar dacă era ceață, nu era greu să găsești o clădire care să se înalțe dincolo de ea, oferind o priveliște completă. Stele. Sori. Planete.

Fiecare reprezentând un potențial pericol.

O siluetă a traversat marginea vârfului zgârie-norilor, îndreptându-se spre Kelsier. Armonie nu era însoțit de dublura lui întunecată, versiunea din umbre care apărea uneori în perioada aceea. O reprezentare a celuilalt sine.

— Marsh va supraviețui, a spus Sazed, așezându-se lângă Kelsier.

Dacă nu te-ai fi uitat direct la el, *aproape* că ai fi putut trece cu vederea faptul că esența i se extindea în eternitate.

Sazed vorbea ca întotdeauna, chiar dacă în clipa aceea era zeu. Kelsier nu era sigur dacă se întâmpla din cauză că Armonie venise în fața lui cu o personalitate pe care o cunoștea, ca să-l ajute să se simtă în largul lui. Sau dacă bărbatul care fusese cândva prietenul lui era, cumva, aceeași persoană.

— Marsh va supraviețui, a spus Kelsier, cugetând. Oare asta înseamnă că avem din nou atium? Sau ai descoperit o altă modalitate?

— Kandra a găsit praf de atium în laboratorul distrus al lui Waxillium, a spus Sazed. Se pare că, dacă detonezi harmonium în combinație cu trellium — sau mă gândesc că numele lui adevărat ar fi bavadinium —, se eliberează o cantitate mică de atium ca produs secundar.

— Și lerasiumul? a întrebat Kelsier.

— Îmi pare rău. A fost anihilat cu totul în explozie. Am făcut teste de câteva ori deja.

La naiba... Altă fundătură.

— Oricum n-ar funcționa cu tine, a spus Kelsier. Nu în starea în care ești acum.

— Nu contează, Saze, a spus Kelsier. Noi avem nevoie de Allomanți — de Allomanți *adevărați*, ca pe vremuri — pentru a înfrunta pericolul care urmează să vină. N-am fi avut niciodată problema cu Trell dacă am fi avut Născuți-din-metal autentici.

— Deci ești de acord cu Set? a întrebat Sazed. Și cu metoda lor monstruoasă de-a crea Născuți-din-metal?

Oare era de acord? Greu de spus. Uneori, ca să faci o omletă trebuia să spargi câteva ouă. Nu-i plăcea ce le făcuse Set oamenilor nevinovați, și nu ar fi fost niciodată de acord cu asemenea acțiuni. Dar dacă era nevoie de Hemalurgie, exista mereu cineva prin preajmă care să fie exact *opusul* cuvântului „nevinovat".

— Nu ai de unde să știi unde-ar fi dus experimentele lui Set, a spus Sazed. Până și simpla încercare de a-i înmulți pe Allomanți... are consecințe sumbre, Kell. Încercarea de a crea oameni perfecți prin înmulțire forțată? Nu trebuie să fii terrisian ca să ți se pară o idee scârboasă.

— Poate că Năruirea și Dăinuirea ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să dea puteri derivate genetic doar unei părți din populație. Obiectivul meu este acela de a democratiza treaba asta. De a lua puterea de la cei puțini pentru a o da celor mulți.

Lerasiumul ar fi fost modalitatea cea mai ușoară, dar se părea că va trebui să caute în continuare. Însă asta-i dădea speranțe și pentru sine. Lerasiumul n-ar fi avut niciun efect asupra lui, iar Hemalurgia se dovedise a fi ineficientă asupra a ceea ce devenise el. Îi ținea trupul și sufletul laolaltă, dar nimic mai mult.

Trebuia să existe și o altă modalitate. Spera. Mereu a sperat. Spera să poată controla din nou metalele. Că avea să poată zbura din nou în tăria cerului. Că avea să poată atinge din nou toate metalele pe care le vedea în jurul lui.

Cei doi au rămas o vreme tăcuți. O făceau din ce în ce mai des, în timpul rarelor lor întâlniri. Poate pentru că știau amândoi că era mai bine decât să se contrazică.

— Îmi plac înălțimile, a spus Kelsier în cele din urmă. Mai mult decât pe vremea când eram un simplu muritor. Poate că o parte din mine încă îi poartă sâmbetele pământului, pentru ce mi-a făcut în grotele acelea. Poate că încerc să stau cât mai departe de el.

A făcut o pauză.

— Explozii pentru a fabrica atium. Mă întreb dacă o să existe vreodată o metodă de a-l obține care să *nu* fie traumatizantă.

Sazed nu a răspuns.

— Cum ai putut să lași lucrurile să ajungă atât de departe, Saze? a întrebat Kelsier în cele din urmă. Aproape c-a venit sfârșitul.

— Aveam situația sub control.

— O aveai pe naiba... Ai avut noroc că omul legii a mai fost în stare de ceva după ce i-ai făcut acum șase ani. Ai avut noroc că celălalt era Alunecător. Eu încă nu reușesc să-mi dau seama cum a reușit detonarea aia parțială din cala navei.

— Norocul e altceva pentru un zeu care poate vedea chipurile viitorului, cred eu, a răspuns Sazed, încet.

— Imaterial. A continuat până-n ultima clipă. Ai fi putut să-l oprești pe Trell în urmă cu *ani întregi*. Dar n-ai făcut-o. De ce?

Sazed a privit fix orașul. Dincolo de oraș. Spre lucruri pe care Kelsier nu le vedea, nici măcar cu ochiul său de zeu.

— Nu poți să protejezi lumea asta, Saze, a spus Kelsier. Trebuie să recunoaștem. Ceva nu e-n regulă cu tine.

— Am situația sub control.

— Chiar așa? Cu *adevărat*?

Sazed a rămas nemișcat, așezat, cu ochii închiși. Și, la naiba... era năucitor să-l privească. La suprafață, era prietenul lui, terrisianul calm. Dar s-a *extins*. Cumva, devenise chiar piatra pe care stăteau. Orașul. Planeta. Și *dincolo de ea*.

Iar înlăuntrul lui era beznă. O față diferită de cea pe care-o arăta de obicei. Puterile se aflau în dezechilibru. Năruirea fusese mereu mai puternică.

— Și ce-ai vrea să fac? a întrebat Sazed.

— Sunt posibili aliați în lume, a spus Kelsier. Poate în lumea lui Rază-de-lună. Sau în țara eterurilor. La naiba, poate chiar și în Mythos! Trebuie neapărat să găsim o cale de a lua legătura cu ei.

— Umbremar...

— Nu e de încredere, a spus Kelsier. Știu că abia reușești să-i scoți pe kandra în largul universului; nu e fezabil pentru călătorii la scară largă. Plus de asta, dacă-l traversăm, e ca și cum le-am sări în brațe zeilor care ne vor morți. Trebuie să existe o cale mai bună.

— Ce propunere ai? a întrebat Sazed.

— Condu-ne într-o nouă eră a tehnologiei, a spus Kelsier. Ajută-ne să descoperim noi modalități de a ne apăra, poate chiar să avem mai multe realizări. Autonomie le împărtășește în mod constant oamenilor săi lucruri pe care le pot face cu ajutorul electricității și industriei. Tu nu o faci.

— Oamenii ar trebui să descopere singuri lucrurile astea, a spus Sazed. Dacă nu o fac, atunci există anumite consecințe ascunse. Ar trebui să lăsăm să treacă decenii, secole, să lăsăm omenirea să-și descopere singură calea spre Cosmer...

— Nu, a spus Kelsier. Nu ne putem permite să așteptăm secole la rând; nici măcar decenii. Dacă tu nu faci ceva, noi *chiar* vom descoperi tehnologia pe cont propriu — când armatele inamice care o au la dispoziție vor veni să ne distrugă. Condu-ne spre o revoluție, Saze. Du-ne într-o lume nouă.

— Cea în care am ajuns nu progresează destul de repede?

— *Tu* cam ce părere ai? Dac-ar mai fi trecut câteva săptămâni, ar fi făcut racheta aia să funcționeze, nu-i așa? Ar fi trimis-o direct în inima Elendelului și ar fi ras de pe fața pământului milioane de oameni — iar noi n-am fi știut niciodată că așa ceva era posibil. Mă rog, nimeni în afară de tine.

Sazed a privit în jos.

— Mă voi... gândi la asta.

— Te vei gândi? a întrebat Kelsier. Situația se va înrăutăți dacă nu reușim să ne impunem în fața străinilor. Da, armata lor s-a retras din Umbremar — cu mare plăcere te-au ajutat oamenii mei în legătură cu asta, apropo —, dar asta numai pentru că Autonomie și-a regrupat forțele. Se vor întoarce, iar

noi trebuie să fim pregătiți. Cu tehnologie. Ba mai mult, cu cea mai puternică resursă a noastră. Avem *nevoie* de Allomanți și de Feruchimiști. Există vreo cale de-a ne extinde accesul la Născuți-din-metal? Au sământa înlăuntrul lor, nu-i așa? Inima Dăinuirii...

— Nu știu, a șoptit Sazed.

— Minți, cumva?

— Te-am mințit eu vreodată, bătrânul meu prieten?

Sazed a deschis ochii și l-a privit fix, iar în străfundurile ochilor lui se citea infinitul.

— Eu, a spus Kelsier, o să-mi protejez oamenii. Cu orice preț. Te rog să-mi spui că nu va fi nevoie să-i protejez vreodată de tine.

— Depinde, a spus Sazed, totul depinde de tine, prietene.

RANETTE

La șase luni după detonare

Ranette avusese parte de o lună de miere *îngrozitoare*. Plină de *relaxare*, *lectură* și *plimbări* prin Malwish. Nici măcar o armă. Abia i s-a permis să facă scheme și desene.

— Ar fi bine să fii recunoscătoare pentru asta, a bombănit ea către Jaxy în timp ce mașina oprea în fața locuinței lor din Elendel.

— Hai că ți-a plăcut, a spus Jaxy, dându-i un ghiont. Nu te preface că nu ți-a plăcut.

— Te plictisești prea repede când te distrezi, a bodogănit Ranette.

— Gândește-te și tu cât de revigorată te simți. Câte idei ai avut când nu a trebuit să-ți faci griji legate de termene-limită și date de livrare!

— Mie-mi plac termenele-limită, a spus Ranette.

Jaxy i-a aruncat o privire.

— Bine, a spus ea. N-a fost *groaznic*. A fost *aproape* plăcut. Chiar dacă locul ăla-i o ciudățenie. Mi-aș fi dorit ca Wax să nu-l fi descoperit. Poate atunci am fi mers în Ținuturile Necruțătoare.

— Ținuturile Necruțătoare... a zis Jaxy. În *luna noastră de miere*...

Ranette a ridicat din umeri.

— Ție-ți place porcăria aia de restaurant.

Jaxy și-a dat ochii peste cap în timp ce mașina, în mod ciudat, nu a oprit acasă la ele. A mers mai departe.

— Stai puțin, a zis Ranette, întorcându-se și privind în urmă.

— E ceva ce trebuie să vezi neapărat, a spus Jaxy.

— Nu-i și mai multă „distracție", nu-i așa? Că-s atât de sătulă de chestia asta că deja-mi vine să vărs.

— Ești *foarte* romantică, a zis Jaxy, luând-o de braț.

Ranette a pufnit. Măcar avusese grijă să nu strice luna de miere cu genul ăsta de comportament. Fusese *drăguță*, *plăcută* și *vioaie*.

Bine. Nu vioaie. Dar *nici morocănoasă*. Mai tot timpul. Și trebuia să recunoască faptul că pe Continentul Sudic *chiar* era o atmosferă deosebită. Cu toate că tensiunile erau... mă rog, tot mai pronunțate. Se vorbea mereu despre închiderea granițelor pentru cei din Nord. Se părea că se terminase cu turismul.

Oricum, acum erau acasă. Ar fi *trebuit* să fie momentul ei de bombănit. Așa funcționau relațiile. Împinge și Trage. Ea dăduse. Acum putea să și ia puțin. Putea să...

— Ce *naiba*? a întrebat ea în timp ce mașina se oprea în fața magazinului ei.

O bucată dintr-o parcelă mică de teren — care fusese cumva extinsă, devenind o bucată *foarte mare* dintr-o parcelă mică.

— Cadou de nuntă, a zis Jaxy.

— Cum naiba ți-ai permis așa ceva? a întrebat Ranette, deschizând portiera violent și ieșind cu pași împleticiți.

— Nu mi-am permis eu. Nu-i de la mine.

Ranette s-a uitat în urmă.

— Niște tipi de treabă au venit, i-a explicat Jaxy, cu o sumă din partea lui Wayne. După ce... știi tu. Au spus că trebuie să fac ceva drăguț pentru tine, dar — cu instrucțiuni clare — „să nu fie ceva scârbos". A sugerat să renovez magazinul.

Auzind asta, Ranette nu și-a putut stăpâni un zâmbet. O surprindea cât de tare-i lipsea Wayne. După ce învățase — în mod surprinzător, oamenii *chiar* erau în stare

să învețe — să nu mai fie un dubios de cea mai joasă speță, chiar se împrieteniseră.

Bineînțeles, el murise în cea mai incredibilă explozie din toate timpurile. Deci ea nu se simțise *chiar* atât de rău. Dacă trebuia să mori, atunci, la naiba, asta era varianta.

Ea încă încerca să-și dea seama cum ar fi putut pune mâna pe niște explozibili de genul ăla. Ce-ar fi putut construi cu niște chestii cu putere mare...

— A lăsat un bilețel, a zis Jaxy, după care i l-a dat.

Hei, scria acolo; cu creionul. *Ăștia doi la costum mi-au zis să scriu și să iau niște hotărâri cu privire la chestiile astea, în caz că... Se pare că ei cred că slujba mea-i „de mare risc". Le-am zis că, dacă vor ca slujbele* lor *să ajungă să fie de mare risc, ar trebui să mă împingă mai tare de la spate să fac tâmpenii.*

Dar... dacă citiți bilețelul ăsta înseamnă că eu sunt bun plecat. Îngropat. Poate ars. Poate m-a mâncat vreo dihanie. Habar n-am. Orice s-ar fi întâmplat, sper că-i din vina lui Marasi, că ea-mi tot zicea c-am s-o bag în belele și c-ar fi mișto să poarte ea pălăria asta în schimb.

Oricum... voiam să vă mulțumesc. Că nu v-ați descotorosit de Wayne de dragul de-a vă descotorosi de Wayne. Bucurați-vă de cadou. Construiți ceva cu adevărat minunat.

— La naiba, a zis ea punându-și mâinile-n șolduri. Chiar mi-e dor de ticălosul ăla mic.

Jaxy a zâmbit, sprijinindu-se de ea, luând-o de braț.

— Ranette. Ai fost aproape *drăguță.*

— Pe bune. Mi-e dor de el.

A zâmbit.

— N-am cunoscut pe nimeni care să fie mai distractiv de împușcat.

MELAAN

La nouăsprezece luni după detonare

Mesagerul zbura pe întinderea oceanului întunecat al Umbremarului, strălucind stins.

MeLaan stătea într-o barcă ce plutea cu ajutorul unei substanțe lucitoare de pe coca. Bezna de dedesubt era ca un lichid, mai degrabă vâscoasă decât apoasă. Ar fi trebuit să fie perfect transparentă — dacă o persoană aluneca în ea și se scufunda, o vedeai căzând la nesfârșit.

— Tu știi *ce* sunt mesagerii ăștia? a întrebat MeLaan.

— Entități Învestite, a spus ghidul ei, care pot citi Conexiunea pentru a găsi pe oricine, oriunde.

— E... destul de tulburător.

Ghidul ei — Jan Ven — a ridicat din umeri. Era o creatură cu patru brațe, pielea albă ca varul și ochii mari, aproape reptilieni. Avea fire de păr de lățimea firelor de iarbă. Cei din neamul Sho Del erau rareori întâlniți pe acolo, dar erau niște ghizi excelenți, datorită legăturii directe pe care o aveau cu zeii lor.

Pe plic erau ștampilate cuvintele SILVERLIGHT MERCANTILE. Înăuntru a găsit un bilețel din partea lui Armonie. Scurt, la obiect, empatic. Wayne oprise atacul împotriva orașului. Și murise în timpul acțiunii.

I s-a tăiat răsuflarea. S-a trezit tremurând.

Dar-ar rugina... Ar fi trebuit să fie mai bună de-atât. Nemuritoare. Stoică. De ce nu putea fi și ea precum ceilalți?

Știa că nu avea să-l mai revadă. Dar așa? Voise ca el să-și fi găsit pe altcineva. Pentru binele lui. Și, dacă era să fie sinceră,

şi pentru binele ei. Căci el o făcea să uite cine era. Pentru că alături de el lumea părea interesantă, iar asta o făcea să uite ce era înţelept şi ce nu.

Mort? El...

Ar fi trebuit să fie o simplă aventură. Era al naibii de îngrozitor să fie nemuritoare. A împăturit scrisoarea, apoi a băgat-o cu grijă în buzunarul jachetei.

— Veşti proaste? a întrebat-o Jan Ven, vâslind uşor pe întinderea neagră nesfârşită.

— Da, a şoptit MeLaan.

— Vrei să amân debarcarea?

MeLaan s-a întors. În faţă era *pământ*. Şi lumini ce păreau prea vii pentru focul rece din locul acela straniu. Oamenii se înghesuiau cu sutele, îmbrăcaţi ciudat, mulţi cu un păr roşu, ciudat. Rătăciţi.

Asta era misiunea ei. Să-i salveze pe oamenii aceia.

— Nu, a spus MeLaan, ridicându-se în picioare. Am o datorie aici.

În definitiv, îşi putea reface, reclădi şi regenera inima. Ăsta era obiceiul neamului ei.

WAXILLIUM

La doi ani după detonare

Cel mai dificil lucru în legătură cu comanda statuii lui Wayne fusese să se ia o hotărâre privind pălăria pe care ar fi trebuit s-o poarte. În cele din urmă, răspunsul s-a dovedit evident. Trebuia să poată fi schimbată.

Astfel, Wax și Steris s-au trezit în fața unei reprezentări în bronz a lui Wayne, deosebit de fidelă, cu o variantă detașabilă, tot din bronz, a pălăriei lui norocoase. Era uriaș, zâmbea strengărește, cu mâna întinsă. Cel mai probabil pentru a buzunări pe cineva cu cealaltă, dar majoritatea privitorilor aveau să creadă că voia să ofere ajutor.

S-au gândit să schimbe pălăria o dată pe an, așa încât totul să fie impecabil, interesant. Încă nu avusese loc dezvelirea oficială, dar artistul le permisese lui Wax și Steris să vină s-o vadă. Gardurile îi țineau la distanță pe ceilalți în timp ce se plimbau pe Câmpia Renașterii, chiar în centrul Elendelului. Pe dealul unde apăruseră oamenii pentru prima oară după refacerea lumii.

Statuile Războinicului în Ascensiune și ale Ultimului Împărat se aflau la o distanță suficient de mare încât, dacă Wayne ar fi fost în viață, le-ar fi putut arunca în ceafă câte-o pietricică, din când în când. Părea potrivit.

Steris a îngenuncheat ca să citească inscripția.

— „Ești sortit să ajuți oamenii", a citit ea, apoi a observat o a doua inscripție, mai mică, la baza plăcuței.

Wax a făcut o grimasă în timp ce ea a citit și această inscripție.

— „Nimănui nu i-a părut rău c-a scuturat mai tare pe cineva, dar oricui i-a părut rău când n-a fost scuturat cât trebuie", a citit Steris. Nu pot să cred c-ai folosit citatul ăsta.

— Plăcuța de jos poate fi înlăturată, a spus Wax repede. O schimbăm și pe asta din când în când. Dar... mă rog, citatul ăla *chiar* a fost unul solicitat de el în mod explicit.

Ea s-a ridicat și a clătinat din cap, însă el și-a dat seama că deja se gândea că acela era un loc potrivit pentru unele dintre vorbele lui Wayne pe care ea le păstrase.

Wax a rămas în picioare, privind chipul prietenului său. Încă simțea durerea surdă. Avea s-o simtă mereu. Dar Wayne își trăise viața. El, Steris și copiii se pregăteau pentru un nou tur prin Ținuturile Necruțătoare. Un tur electoral, menit să obțină sprijin pentru proiectul lor de lege în favoarea transformării în provincie, încă o etapă din schimbarea la față a Bazinului.

Doi ani de muncă asiduă opriseră războiul civil. Progresul real condusese în cele din urmă la apariția unei adunări naționale a orașelor din Bazin. Urmau Ținuturile Necruțătoare. Unii dintre cei de acolo își doreau propria țară; spera să-i poată convinge că avea să le fie mai bine uniți.

Poarta s-a trântit, iar Marasi a pășit imediat în fața statuii, purtând adevărata pălărie norocoasă a lui Wayne. Wayne i-o lăsase ei. O adăugase în testament în ultimul moment, așa i se spusese. La început, Wax a crezut că *lui* nu-i lăsase nimic anume. Apoi începuseră să... apară ca din senin diverse obiecte.

Wax l-a ridicat pe cel mai recent, ca să-l vadă Marasi.

— Broască uscată? a întrebat ea.

— Împăiată, a spus Wax. Am găsit-o azi-dimineață în buzunarul hainei. Cu un bilețel conținând prezentări de scuze. Se pare că primiseră instrucțiuni să trimită o broască *vie*, dar nu i-a lăsat inima.

— Ai apucat să afli pe cine a plătit să facă chestia asta? a întrebat Marasi, apucând broasca de un picior.

— Presupun că pe ăia care se ocupă de averea lui, a spus Wax, având în vedere tonul politicos al bileţelului şi scuzele pe care le conţine. Nu m-a lăsat inima să mă iau de ei pentru chestia asta.

— Ar trebui să-i laşi să-ţi trimită în continuare, a zis Steris.

El s-a încruntat în timp ce ea se apropia de el.

— Nu ţi se pare scârbos? Ultima oară a fost o jumătate de sendviş.

— Evident că-i scârbos, a spus ea. Dar... mă rog, asta arată că Wayne chiar plănuia în amănunt chestiile astea. E genul de lucru pe care-ar trebui să-l încurajăm.

— A murit, a subliniat Marasi.

— Atunci e genul de lucru pe care-ar trebui să-l respectăm, a spus Steris.

Marasi s-a uitat la broască.

— Se spune că, atunci când faci cadouri, gestul contează. Deci... ăăă... cum să interpretăm chestia asta?

Wax a oftat.

— Sunt sigur că, destul de curând, vor termina obiectele de pe listă.

Ambele femei l-au fixat cu privirea.

— Tu l-ai *cunoscut pe* Wayne? a întrebat Marasi. Când a renunţat el, *vreodată*, la o glumă?

Avea dreptate. Şi, din ce aflaseră despre averea considerabilă a lui Wayne, erau bani suficienţi pentru a o ţine multă, multă vreme cu glumele. Iar lucrurile de genul broaştei erau enervante. Şi drăguţe. În acelaşi timp.

Întocmai cum fusese şi Wayne.

— Eşti gata de drum, Marasi? a întrebat Steris.

Marasi a făcut o grimasă.

— Fizic, da. Am făcut bagajele. Dar mintal... emoţional...

— O să te descurci de minune! a spus Steris. O să fii cel mai bun ambasador pe care l-a avut Bazinul ăsta, să dea naiba de nu!

Marasi a înclinat capul.

— Vorbesc respectuos, a lămurit-o Steris, având în vedere locul în care ne aflăm — și a aruncat o privire către statuia lui Wayne.

— Are dreptate, i-a spus Wax lui Marasi. Ești exact ce avem noi nevoie. O femeie din Bazin cu un partener malwishian. Un funcționar public apreciat și cunoscut pentru severitate și corectitudine. Liderii națiunilor sudice o să te asculte.

Marasi a aprobat din cap, cu o expresie fermă.

— Ca să fiu sincer, a spus Wax, abordând și el subiectul, mă surprinde faptul că lași în urmă secția de poliție. O parte din mine a crezut că n-o să pleci niciodată. Era visul tău.

— Nu, a spus ea. Visul meu a fost mereu să fac mai mult. Întotdeauna a fost așa.

— Presupun că o să poți face asta în calitate de ambasador.

Marasi a zâmbit, cu brațele încrucișate. El s-a bucurat să vadă cât de încrezătoare devenise în ultima vreme.

— Ai un plan, a spus Wax, amuzat. Ce-ai de gând, Marasi?

— Cu ceva vreme în urmă mi-am dat seama că era ceva ce-mi doream să fac, o realizare la care visam, a spus ea. Dar îmi trebuia o experiență pe care n-o aveam în momentul acela. Cred că faptul că voi deveni ambasador îmi va fi de ajutor.

Wax s-a încruntat, încercând să-și dea seama la ce se referea. Dar înainte să apuce să mai insiste, Steris a intervenit.

— Să sperăm că vei reuși să detensionezi atmosfera, a spus ea. Dacă există cineva care să-i determine să reia relațiile comerciale cu noi, tu ești acea persoană.

El era de acord cu ideea. Wax nu participase la ședința la care fuseseră aduse Brățările și găsite secătuite, dar îi mirosea a înscenare. Din păcate, în urma evenimentelor legate de detonare, relațiile erau din ce în ce mai tensionate. Cei din Bazin gândeau că Brățările le fuseseră luate pe nedrept, iar malwishienii considerau că Bazinul dăduse dovadă de agresiune prin simplul fapt că aveau de gând să le folosească.

Dar Brăţările erau doar un simbol. Parte dintr-o intrigă mult mai complexă. O nouă grupare din Malwish — cea care avea controlul asupra unificării lor — vorbea mereu despre felul în care dezastrele din Nord le pricinuiseră atâtea greutăţi şi avertizau că descoperirea acelor bombe era doar următorul pas. Considerau Nordul ca fiind haotic, imprevizibil.

Ascultând de acel grup, Consorţiul Malwishian interzisese printre altele turismul, chiar şi majoritatea formelor de comerţ între continente. Cel mai important, interziseseră orice formă de transfer de harmonium către zona de interes nordică.

Dacă nu exista harmonium, atunci nu existau nici aeronave. Şi nici bombe de Învestitură, deşi trelliumul era cea mai rară componentă din acel dispozitiv. Din păcate, Bazinul ascunsese o cantitate suficientă din ambele metale pentru a fi periculos. Şi în ciuda argumentelor sale împotriva acelei idei, cei din Bazin căutaseră să creeze arme pe baza acelor rămăşiţe.

Intraseră într-o nouă epocă. Războiul era unul dintre principalele dezastre pentru care Steris avea de gând să pregătească populaţia. Nu avea să se ajungă acolo. Spera că nu. Dac-ar fi reuşit să afle cine secătuise Brăţările...

Nu o lua pe calea aia, s-a gândit el.

Dar dacă nu-şi punea întrebări de genul acela, cine era? Om al legii? Tată? Senator?

Întrebările făceau parte din structura lui. Şi-ar fi dorit doar să ştie sigur că alegerea îi aparţine. Deşi, în timp ce se gândea — iar vechile instincte îl ajutau —, îşi dădea seama că ar fi putut pune cap la cap ceea ce ştia şi să descopere ce avea Marasi de gând. Judecând după privirile pe care le arunca spre pancartele de protest de pe gazonul din apropiere. Şi după cum alesese strategic o funcţie atât de importantă.

Spusese că avea nevoie de experienţă. Probabil cu negocierea. Cu gâdilarea orgoliilor. Cu încercarea de a-i convinge pe oameni să se înţeleagă între ei...

— Dar-ar rugina... a spus el, arătând spre ea. Tu vrei să candidezi pentru funcția de guvernator!

Ea a tresărit auzind exclamația. S-a îmbujorat. *Apoi* a ridicat bărbia și a aprobat din cap.

Wax s-a uitat la Steris, care zâmbea.

— Tu știai?

— Avea nevoie de ajutor cu planificarea, a spus Steris. Dar nu era secretul meu, așa încât nu trebuia să-l împărtășesc eu.

— Chiar a trebuit să mă hotărăsc, a zis Marasi. A trebuit să aflu în persoană, Wax. Am nevoie de experiență. Trebuie să aflu dacă mă *pricep* la genul ăsta de lucruri. Dar... da.

Hm...

— Mi-am dat seama că nu mă mulțumeam cu o slujbă de comisar, a spus ea, după toate câte am văzut și aflat. Trebuia neapărat să pot schimba lucrurile. Să le schimb *cu adevărat*. Și, uitându-se la el, a continuat: Ți se pare că-s naivă? Ani întregi, în tinerețe, am crezut că poate sunt pregătită să mă implic în politică. Am fugit de asta, dar acum...

S-au privit în ochi. Și pentru prima oară, ea a părut să conștientizeze ceea ce spunea. Și cui îi spunea. Da, el înțelegea sentimentul. I-a făcut un semn din cap, apoi a aruncat din nou o privire spre plăcuța lui Wayne. La cuvintele pe care le spusese cu atâția ani în urmă. *Ești sortit să ajuți oamenii.*

S-a apropiat o altă siluetă, care purta un pardesiu lung, negru, și o pălărie. A venit lângă ei, studiind statuia cu ochii străpunși de țepușe.

— Arată bine, a spus Moartea.

— Cum reușești să umbli prin lume fără să atragi atenția? a întrebat Steris.

— Cu Allomanție emoțională, a răspuns el, absent.

— Arăți mai bine, a spus Marasi. Tratamentul își face efectul.

— Mulțumesc. Prefer să nu-mi gust propriile ofrande. Se pare că n-o să fiu nevoit să fac asta o vreme. Și, întorcându-se spre Wax: Salutări, frate.

Wax și-a pipăit abdomenul, unde avea țepușa. Deși fusese asigurat că, dacă era numit „frate" de către cei precum kandra sau Moartea, nu însemna că era nemuritor, tot simțea o oarecare stânjeneală. Intrase în rândurile unui grup extrem de tulburător. Al celor cu țepușe.

— M-am gândit să mi-o scot.

— Te ajut, dacă dorești, a spus Moartea. Dar nu toate țepușele pot fi scoase. Eu era să pierd odată una care m-ar fi terminat. Încă mi se pare uimitor faptul că am supraviețuit.

— Poate că e în sânge, a zis Steris.

— Poate că da. Și, ezitând, a spus: Armonie dorește să-ți transmit salutări din partea lui.

Cu ajutorul țepușei, Dumnezeu ar fi putut vorbi în mintea lui Wax. Dar — la cererea lui Wax — jurase să n-o facă decât dacă i se cerea. A spus că nici măcar nu avea să se uite.

Dar țepușa continua dilema. Cine era Wax? Tată, om al legii, senator? Sau nu era niciuna din cele trei? După atâția ani, o parte din el încă-și făcea griji în privința faptului că era cu totul altceva. Un pion.

— Ochi-de-Fier? a întrebat Marasi. Wayne... *chiar* nu mai e? Adică... suntem absolut siguri?

Moartea a zâmbit.

— Nu i-am întâlnit sufletul, Marasi. Fac asta doar uneori, când Saze mă Învestește cu putere. Cred că-i place ideea ca eu să mă ridic la nivelul poveștilor pe care oamenii s-au hotărât să le spună pe seama mea. Așa... face el. Oricum, nu m-am întâlnit cu Wayne când pleca. Armonie s-a ocupat personal de treaba asta. Da, prietenul vostru s-a dus. Și, schițând un semn din cap către statuie, izbitoare asemănare... A fost nevoie de o intervenție pentru ca statuia lui Vin să-i semene. Dar asta e exact cum trebuie din prima încercare.

A făcut un semn din cap spre grupul lor și i-a dat lui Wax un bilețel. Apoi Moartea s-a retras. Wax nu-i credea povestea cum că se ferea folosindu-se de Allomanția emoțională. În mod sigur mai era ceva acolo.

A întors cartea de vizită pe care i-o dăduse Moartea. Era din partea lui Armonie.

Am auzit niște lucruri tulburătoare, Waxillium Ladrian, în legătură cu care-ți făceai griji. Aș vrea să-ți promit ceva. Declar asta cu toată esența și axele ființei mele.

Nimeni altcineva nu te pune în mișcare.

Viața ta îți aparține.

Și primește, te rog, scuzele mele cele mai sincere pentru că am contribuit la a te învăța altceva.

Wax a ținut cartea de vizită o bună bucată de vreme. Apoi a îndesat-o în buzunar. A luat-o pe Steris de mână și a ridicat privirea spre statuie.

Cine era el? Presupunea că... ei bine, era cine voia el să fie. Nicio decizie nu-l obligase să aleagă vreun rol în defavoarea altora — și faptul că era un om nu-l împiedica să fie și alții. Făcea mereu acea greșeală, dar și-a jurat că avea să înceteze chiar în clipa aceea. Să-și asculte soția, inima și pe Armonie însuși.

Tată, om al legii, senator. Putea fi toate trei laolaltă, ba chiar mai mult.

Câtă vreme îi ajuta pe oameni.

SFÂRȘITUL CELEI DE-A DOUA ERE A CELOR NĂSCUȚI-DIN-CEAȚĂ

Scurt tabel de referință privind metalele

	Metal	Putere allomantică	Putereferuchimică	Hemalurgie
	Fier	Trage de sursele de metal din apropiere	Depozitează greutate fizică	Fură putere
	Oțel	Împinge în sursele de metal din apropiere	Depozitează viteză fizică	Fură Allomanție fizică
	Cositor	Intensifică simțurile	Depozitează simțuri	Fură simțuri
	Fludor	Intensifică abilitățile fizice	Depozitează forță fizică	Fură Feruchimie fizică
	Zinc	Provoacă (atâță) emoțiile	Depozitează viteză mintală	Fură forță emoțională
	Alamă	Calmează (domolește) emoțiile	Depozitează căldură	Fură Feruchimie cognitivă
	Cupru	Ascunde pulsațiile allomantice	Depozitează amintiri	Fură forță mintală
	Bronz	Permite auzirea pulsațiilor allomantice	Depozitează conștientizare	Fură Allomanție mintală
	Cadmiu	Încetinește timpul	Depozitează respirație	Fură Allomanție temporală
	Aliaj fuzibil	Accelerează timpul	Depozitează energie	Fură Feruchimie spirituală
	Aur	Dezvăluie sinele trecut	Depozitează sănătate	Fură Feruchimie hibridă
	Electrum	Dezvăluie viitorul	Depozitează hotărâre	Fură amplificare de Allomanție
	Crom	Distruge rezervele allomantice ale țintei	Depozitează noroc	Poate fura destinul
	Nicrosil	Sporește următorul metal ars al țintei	Depozitează Învestitură	Fură Învestitură
	Aluminiu	Distruge rezervele allomantice interne	Depozitează identitate	Anihilează toate puterile
	Duraluminiu	Sporește următorul metal ars	Depozitează conexiune	Fură conexiune și identitate

Metal	Putere allomantică	Putere feruchimică	Hemalurgie
Atium	Vede viitorul celorlalți	Depozitează timpul	Fură orice putere
Lerasium	Oferă toate abilitățile allomantice	Necunoscută	Fură toate abilitățile
Harmonium	Necunoscută	Necunoscută	Necunoscută
Trellium	Necunoscută	Necunoscută	Necunoscută

Metalele externe au fost scrise cu caractere *cursive*.
Metalele în care se Împinge au fost scrise cu caractere aldine.

Informații referitoare la Allomanție (în ordine alfabetică)

ALAMĂ: Ceţurienii Domolitori ard alamă pentru a domoli (reduce) emoţiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcţionat peste o zonă întreagă, iar Domolitorul se poate concentra asupra emoţiilor specifice. Arzătorii Suflet-de-Foc pot depozita căldură într-o metalminte de alamă, răcindu-se pe ei înşişi, în timp ce, în mod activ, depozitează. Ulterior, pot să deschidă metalmintea, pentru a se încălzi.

ALIAJ FUZIBIL: Ceţurienii Alunecători ard aliaj fuzibil pentru a comprima timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai repede în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se mişte într-un ritm glacial din punctul de vedere al Alunecătorului. Arzătorii Asimilatori pot depozita hrana şi caloriile într-o metalminte din aliaj fuzibil; pot să mănânce cantităţi mari de alimente în timpul depozitării active, fără să se simtă plini sau să ia în greutate, şi apoi pot merge fără a simţi nevoia de a mânca, atât timp cât îşi deschid

metalmintea. O altă metalminte, din aliaj fuzibil, poate fi utilizată pentru a regla în mod similar aportul de fluide.

ALUMINIU: Un Născut-din-ceață care arde aluminiu metabolizează instantaneu toate metalele fără a mai produce un alt efect, ștergând toate rezervele allomantice. Ceturienii care pot arde aluminiu sunt numiți Zbârnâitori de aluminiu din cauza ineficienței acestei abilități de una singură. Arzătorii Sine Adevărat își pot depozita simțul spiritual al identității într-o metalminte de aluminiu. Aceasta este o artă despre care rar se vorbește în afara comunităților Terris și, chiar și în rândul lor, nu este încă bine înțeleasă. Aluminiul în sine și câteva dintre aliajele sale sunt inerte din punct de vedere allomantic; ele nu pot fi Împinse sau Trase și pot fi folosite pentru a proteja un individ de Allomanție emoțională.

AUR: Ceturienii Augur ard aur pentru a avea o viziune a unui sine trecut sau cum ar fi devenit dacă ar fi făcut alegeri diferite în trecut. Arzătorii Creatori-de-sânge pot depozita sănătate într-o metalminte de aur, reducându-și sănătatea în timp ce depozitează în mod activ, și o pot accesa ulterior pentru a se vindeca rapid sau pentru a se vindeca dincolo de abilitățile obișnuite ale corpului.

CADMIU: Ceturienii Pulsatori ard cadmiu pentru a întinde timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai încet în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se miște cu o viteză neclară din punctul de vedere al Pulsatorului. Arzătorii Suflători pot stoca respirația în interiorul unei metalminți de cadmiu; în timpul depozitării active trebuie să se hiperventileze, astfel încât corpurile lor să primească suficient aer. Respirația poate fi recuperată ulterior, eliminând sau reducând nevoia de a respira folosind plămânii, în timp ce își deschid metalmintea. De asemenea, ei pot să își oxigeneze foarte mult sângele.

COSITOR: Ceturienii Cositorieni care ard cositor își cresc sensibilitatea celor cinci simțuri. Toate sunt crescute în același

timp. Arzătorii Îmblânzitori-de-Vânt pot stoca sensibilitatea unuia dintre cele cinci simțuri într-o metalminte de cositor; o metalminte de cositor diferită trebuie folosită pentru fiecare simț. În timpul depozitării, sensibilitatea lor în acest sens este redusă, iar atunci când metalmintea este deschisă, acest simț e intensificat.

CUPRU: Ceţurienii Nor-de-Cupru (numiți și Fumegători) ard cupru pentru a crea un nor invizibil în jurul lor, care ascunde Allomanții din apropiere pentru a nu fi detectați de către un Căutător și care-l protejează pe Fumegător de efectele Allomanției emoționale. Arzătorii Arhiviști pot depozita amintiri într-o metalminte de cupru (cupruminte); amintirea dispare din capul lor cât timp este depozitată și poate fi recuperată ulterior cu o aducere aminte perfectă.

DURALUMINIU: Un Născut-din-ceață care arde duraluminiu distruge instantaneu prin ardere orice alte metale arse în același timp, eliberând o explozie enormă a puterii acelor metale. Ceţurienii care pot arde duraluminiu sunt numiți Zbârnâitori de duraluminiu din cauza ineficienței acestei capacități de una singură. Arzătorii Conectori pot depozita conexiune spirituală într-o metalminte de duraluminiu, reducând conștientizarea altora și prietenia lor cu alții în timpul depozitării active, și o pot deschide ulterior pentru a forma rapid relații de încredere cu ceilalți.

ELECTRUM: Ceţurienii Oracol ard electrum pentru a avea o viziune a posibilelor căi pe care le-ar putea lua viitorul lor. Acest lucru este de obicei limitat la câteva secunde. Arzătorii Apogeului pot stoca hotărârea într-o metalminte de electrum, intrând într-o stare deprimată în timpul depozitării active și pot să o acceseze ulterior pentru a intra într-o etapă frenetică.

FIER: Ceţurienii Deviatori care ard fier pot Trage de sursele de metal din apropiere. Tragerile trebuie să fie îndreptate direct spre centrul de greutate al Deviatorului. Arzătorii Separatori pot depozita greutatea fizică într-o metalminte de

fier, reducându-şi greutatea lor propriu-zisă în timp ce depozitează şi pot să o deschidă ulterior pentru a-şi creşte greutatea propriu-zisă.

FLUDOR: Ceţurienii Braţ-de-Fludor (numiţi şi Brutali) ard fludor pentru a-şi creşte puterea fizică, viteza şi durabilitatea, consolidându-şi în acelaşi timp capacitatea corpului de a se vindeca. Arzătorii Brutali pot stoca puterea fizică într-o metalminte de fludor, reducându-şi puterea în timp ce depozitează în mod activ şi o pot deschide ulterior pentru a-şi creşte puterea.

NICROSIL: Ceţurienii Nicrodetonatori care ard nicrosil în timp ce ating un alt Allomant vor epuiza instantaneu prin ardere orice metale a ars acel Allomant, eliberând o explozie enormă (şi poate neaşteptată) a puterii acelor metale în interiorul acelui Allomant. Arzătorii Călăuzitori-de-Suflet pot stoca Învestitură într-o metalminte de nicrosil. Aceasta este o putere despre care ştiu foarte puţini; într-adevăr, sunt sigur că oamenii din Terris nu ştiu cu adevărat ce fac atunci când folosesc aceste puteri.

OŢEL: Arzătorii Monedăzvârlitori care ard oţel pot Împinge în surse de metal din apropiere. Împingerile trebuie direcţionate departe de centrul de greutate al Monedăzvârlitorului. Arzătorii Alergători-de-oţel pot depozita viteză fizică într-o metalminte de oţel, încetinind-o în timp ce depozitează în mod activ şi pot să o deschidă ulterior pentru a-şi creşte viteza.

ZINC: Ceţurienii Aţâţători ard zinc pentru a revolta (aţâţa) emoţiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcţionat peste o zonă largă, iar Aţâţătorul se poate concentra pe emoţii specifice. Arzătorii Incandescenţi pot depozita viteza mintală într-o metalminte de zinc, slăbindu-şi capacitatea de a raţiona în timp ce depozitează în mod activ, şi pot să o deschidă ulterior pentru a raţiona mai rapid.

Pe Scadrial există trei manifestări principale ale Învestiturii. La nivel local, acestea sunt denumite „Arte Metalice", dar mai există și alte denumiri pentru ele.

Allomanția este cea mai comună dintre cele trei. Este o artă „încărcată pozitiv", conform terminologiei mele — ceea ce înseamnă că practicantul atrage putere dintr-o sursă externă. Corpul o filtrează apoi în diverse forme. (Descătușarea efectivă a puterii nu este aleasă de practicant, ci este scrisă de mână în ADN-ul Spiritual.) Cheia pentru a atrage această putere vine sub forma unor tipuri diferite de metale, fiind necesare niște compoziții specifice. Deși în acest proces se consumă metal, puterea în sine nu vine, de fapt, din metal. S-ar putea spune că metalul este un catalizator, că începe o Învestitură și o ține în mișcare.

În realitate, acest lucru nu este cu mult diferit de Învestiturile bazate pe formă pe care le găsim pe Sel, unde forma specifică este cheia — cu toate acestea, aici, interacțiunile sunt mai limitate. Totuși, nu se poate nega forța brută a Allomanției. Este instinctivă și intuitivă pentru practicant, spre deosebire de foarte mult studiu și exactitate, așa cum se găsesc în Învestiturile bazate pe formă de pe Sel.

Allomanția este brutală, nefinisată și puternică. Există șaisprezece metale de bază care funcționează, deși alte două — numite, pe plan local, „metalele lui Dumnezeu" — pot fi folosite în aliaj pentru a realiza un set complet diferit de șaisprezece derivate de la fiecare. Cu toate că aceste „metale ale lui Dumnezeu" nu mai sunt disponibile în mod uzual, celelalte metale nu sunt utilizate pe scară largă.

Feruchimia este și în acest moment cunoscută și folosită pe Scadrial. Într-adevăr, ați putea spune că este mai prezentă astăzi decât a fost în multe epoci trecute, când era limitată la Terrisul îndepărtat sau ascunsă vederii de către Păstrători.

Feruchimia este o artă neutră, ceea ce înseamnă că puterea nu este nici câştigată, nici pierdută. De asemenea, această artă necesită metal ca un punct central, dar, în loc să fie consumat, metalul acţionează ca un mijlocitor prin care abilităţile pe care practicantul le deţine în interior sunt pendulate prin timp. Învestiţi metalul acela într-o zi, retrageţi puterea în altă zi. Este o artă completă, cu unele prelungiri în lumea Fizică, unele în cea Cognitivă, iar altele chiar şi în cea Spirituală. Ultimele puteri sunt experimentate din plin de către comunitatea Terris şi nu se vorbeşte despre ele cu cei din afară.

Ar trebui remarcat faptul că încrucişarea Feruchimiştilor cu populaţia generală a diluat puterea din anumite puncte de vedere. Acum este un lucru obişnuit ca oamenii să se nască având acces doar la una dintre cele şaisprezece abilităţi feruchimice. Se presupune că, dacă ar putea fi făcute metalminţi din aliaje cu metalele lui Dumnezeu, ar putea fi descoperite şi alte abilităţi.

Hemalurgia este mai puţin cunoscută în lumea modernă de pe Scadrial. Secretele sale au fost ţinute aproape de către cei care au supravieţuit renaşterii lumii lor, iar acum singurii practicanţi cunoscuţi ai acesteia sunt kandra — care în cea mai mare parte îl servesc pe Armonie —, câteva clanuri de koloşi împrăştiate care încotro şi Set.

Hemalurgia este o artă „încărcată negativ". O parte din putere este pierdută pe parcursul practicării ei. Deşi, de-a lungul istoriei, mulţi au ponegrit-o considerând-o o artă „diabolică", niciuna dintre Învestituri nu este, de fapt, diabolică. În esenţă, Hemalurgia se ocupă cu îndepărtarea abilităţilor — sau a atributelor — de la o persoană şi acordarea lor unei alte persoane. Această artă se preocupă, în principal, de lucruri de pe Tărâmul Spiritual şi este de cel mai mare interes pentru mine. Dacă una dintre aceste trei arte este de mare interes pentru universul Cosmer, Hemalurgia este aceea. Cred că există numeroase posibilităţi pentru utilizarea ei.

Pe Scadrial, este posibil să te naști cu abilități de a folosi deopotrivă Allomanția și Feruchimia. Este un aspect care mă interesează în mod deosebit de la o vreme încoace, deoarece din combinarea diferitelor tipuri de Învestituri rezultă efecte ciudate. Este suficient să ne uităm la ce s-a întâmplat pe Roshar, unde au apărut asemenea fenomene — adeseori, din combinarea a două puteri rezultă aproape o reacție chimică. În loc să obții ce ai introdus, rezultă ceva nou.

Pe Scadrial, cei înzestrați din naștere cu o putere allomantică și una feruchimică se numesc „Dublu-născuți". În această situație, efectele sunt mai subtile decât în cazul combinațiilor care se produc pe Roshar, dar sunt convins că fiecare combinație unică creează și ceva specific. Nu numai două puteri, să spunem, ci două puteri... plus un efect. Sunt necesare studii suplimentare în această direcție.

Despre țepușe și compunere

Se întâmplă ceva straniu în legătură cu natura țepușelor și Hemalurgia pe Scadrial, un fenomen deosebit de interesant pentru ocultiștii care studiază natura Intenției și a Conexiunii. După îndelungi căutări, am reușit să obțin un interviu cu Marsh, cel cunoscut pe Scadrial drept Ochi-de-Fier. (Ca notă suplimentară, e curios cum se răspândește vestea despre natura lui în alte lumi. Oare zvonurile circulă în mod firesc, sau e ceva mai... supranatural de-atât la mijloc?)

Pot să confirm, în limita posibilităților, că are abilitatea deplină de Compunere pentru a-și prelungi viața. Vorbește despre lucruri din trecut, precum deteriorarea hemalurgică și efectele nefaste pe care atâtea țepușe le pot avea asupra

trupului. Inchizitorii din vremurile acelea dormeau multe ore; în Cuvintele Întemeierii stă scris că o făceau din cauza nevoii de a depozita sănătate, însă din spusele lui Marsh s-ar putea deduce că este vorba despre ceva mai subtil decât s-a înțeles inițial. Aș presupune că e una dintre urmările marii poveri ce le apasă sufletele din pricina naturii cumplitei lor transformări.

Totuși, sufletele din epoca modernă par să respingă pur și simplu țepușele de o asemenea mărime. Sunt necesare studii suplimentare, dar eu cred că are legătură cu natura supunerii Năruirii față de Dăinuire în recipientul dual cunoscut sub numele de Armonie. Nivelul de corupere a unui suflet posibil în vremurile străvechi nu mai e viabil; dacă sunt adăugate prea multe țepușe, sufletele încetează să mai dobândească puteri. Marsh nu crede că e vorba de o decizie conștientă din partea lui Armonie. Într-adevăr, cred că este un fenomen care depășește până și abilitățile conștiente ale unui Ciob.

În schimb, cred că este vorba despre natura sufletelor (a se citi: porțiunea Învestită a naturii unei persoane) și despre echilibrul acesteia în raport cu universul Cosmer. În vremurile de demult, Năruirea apăsa cu putere asupra alcătuirii Scadrialului, pătrunzând în rețele spirituale prin orice metodă posibilă. Producând o deteriorare mai rapidă a sufletelor, le obliga să accepte mai multe țepușe decât puteau duce, iar persoana respectivă rămânea împovărată dincolo de toate limitele rezonabile.

În orice caz, rezultatul final este o limitare a numărului de țepușe pe care o persoană le poate suporta fără intervenții exterioare. Și cel mai important aspect, Compunerea pare să depășească abilitățile oricărui Hemalurg creat în această epocă modernă. Descifrarea motivului din spatele acestui fenomen și descoperirea unei modalități de a-l ocoli ar putea fi de cea mai mare importanță pentru cei care studiază Hemalurgia și pericolul ei (presupus) pentru universul Cosmer în ansamblul său.

MULȚUMIRI

Acum șaisprezece ani, în timp ce stăteam în separeul slab luminat al unui restaurant specializat în fripturi la grătar, i-am prezentat soției mele îndrăzneața idee pe care-o dezvoltasem: aceea de a aborda o lume desprinsă din *fantasy*-ul epic și a o extinde în diverse epoci din viitor. Mai văzusem combinații dintre *fantasy* și *science-fiction*, și văzusem *fantasy*-ul epic apropiindu-se încet-încet de tehnologia industrială. Dar nu mai întâlnisem niciun autor care să dezvolte o lume chiar în acest mod — oferind o perspectivă deschisă asupra evoluției unei planete în viitor, folosind cunoștințele din cărțile anterioare ale seriei drept fundamente ale religiei și mitologiei.

A fost un risc asumat. Cititorilor le plac genurile bine delimitate. Eu veneam cu o idee ce marca granițele dintre genuri într-o manieră care n-a favorizat vânzările, istoric vorbind. Și totuși, eram convins că proiectul pe scară mai mare (viziunea unei planete și a magiei de pe ea în decursul mai multor ere) merita acest risc. Și așa am ajuns aici, la ultimul volum din Era a Doua a celor Născuți-din-Ceață și la sfârșitul marelui meu experiment legat de acest gen literar.

Dacă proiectul mi-a reușit sau nu, depinde de voi, de cititori. Dar pot să vă spun cu certitudine un lucru: nu aș fi ajuns aici fără ajutorul unui număr foarte mare de oameni. Știu că mulțumirile de tipul ăsta reprezintă o înșiruire de nume nu foarte lămuritoare, dar îi sunt recunoscător fiecăruia dintre ei, până la ultimul. Aceștia sunt oamenii care, ori de câte ori vin eu cu un plan îndrăzneț, nu-și dau ochii peste cap, ci-și suflecă mânecile și se-apucă de treabă.

Pentru această carte, Joshua Bilmes și-a făcut, ca de obicei, excelent meseria de agent al meu. Din echipa lui, Susan Velazquez și Christina Zobel mi-au fost și ele de foarte mare ajutor, ocupându-se de toate contractele și subagențiile de peste ocean.

Apropo de „peste ocean", pentru această carte am avut parte de un ajutor deosebit de important din partea lui Gillian Redfearn — ea este agentul meu din Marea Britanie și s-a ocupat de redactarea acestei cărți, lucru care rămâne de obicei în mare parte în sarcina editurii americane. S-a descurcat de minune și sunt norocos s-o am în echipă. În plus, aș vrea să le mulțumesc lui Emad Akhtar și Brendan Durkin de la Gollancz (UK), dar și agenților mei din Marea Britanie, John Berlyne și Stevie Finegan, de la Zeno Agency.

În Statele Unite, Devi Pillai a fost redactorul principal al acestui proiect, a citit romanul cu mare atenție, concentrându-se asupra poveștii și a personajelor, așa cum face de obicei. Tot de la Tor, aș vrea să le mulțumesc lui Molly McGhee, Tessa Villanueva, Lucille Rettino, Eileen Lawrence, Alexis Saarela, Heather Saunders, Rafal Gibek, Felipe Cruz, Amelie Littell și Hayley Jozwiak. Redactor a fost vechiul nostru colaborator din domeniu, Terry McGarry.

Cât despre audiobook, unicul și incomparabilul Michael Kramer dă din nou glas personajelor mele și mă ajută ca totul să sune minunat. Te apreciez, Michael. Îți mulțumesc pentru tot ce faci. De la Macmillan Audio, aș vrea să le mulțumesc lui Steve Wagner, Samantha Edelson și Drew Kilman.

În ceea ce privește partea de ilustrație, în această perioadă, cărțile mele necesită tot mai multă muncă în plus. Așa că pistolarilor ăstora o să le dăm segmentul lor — deși unele se vor suprapune cu altele, probabil. De exemplu, Peter Lutjen este directorul artistic de la Tor, și merită mulțumiri din toată inima. Chris McGrath s-a ocupat de ilustrația supracopertei noastre. Directorul departamentului artistic de la Dragonsteel

este ١٢٧ — artistul cunoscut cândva drept Isaac Stewart. El s-a ocupat de hărți, simboluri și de o mare parte din munca (chiar și de scris) legată de fișe. Pe viitor, fiți cu ochii pe cărțile lui ١٢٧ (Da, tocmai am inventat chestia cu simbolul. Îmi permit să fac asta. E o licență poetică.) Bunul nostru prieten și vechiul nostru colaborator Ben McSweeney s-a ocupat de multe dintre ilustrațiile pe care le veți găsi în fișe. Rachel Lynn Buchanan a fost asistenta noastră artistică, iar Jennifer Neal ne-a ajutat suplimentar la crearea fișelor.

În cadrul companiei mele, Dragonsteel, departamentul editorial este condus de insațiabilul Peter Ahlstrom, Karen Ahlstrom s-a ocupat de continuitate și Betsey Ahlstrom ne-a ajutat cu alte probleme editoriale. Iar Kristy S. Gilbert tocmai ni s-a alăturat în calitate de director de producție.

Echipa de Solicitări și Evenimente Dragonsteel este condusă de Kara Stewart, iar printre membrii ei se numără Christi Jacobsen, Lex Willhite, Kellyn Neumann, Mem Grange, Michael Bateman, Joy Allen, Katy Ives, Richard Rubert, Sean VanBuskirk, Isabel Chrisman, Tori Mecham, Ally Reep, Jacob Chrisman, Alex Lyon și Owen Knowlton.

Echipa noastră de publicitate și marketing este condusă de Adam Horne, iar Jeremy Palmer este directorul nostru de marketing. Echipa de producție este condusă de Mat „De-fapt-mă-cheamă-Matt-cu-doi-de-T" Hatch, alături de Jane Horne, Emma Tan-Stoker, Kathleen Dorsey Sanderson, Makena Saluone și Hazel Cummings.

Și, desigur, minunata mea soție, Emily Sanderson, care este director de operațiuni la Dragonsteel. Și cea mai drăguță persoană de pe lista asta.

Mai puțin drăguți, dar totuși de mare ajutor, sunt membrii grupului de scriitori. Printre cei care au contribuit la acest volum se numără: Kaylynn ZoBell, Peter Ahlstrom, Karen Ahlstrom, Alan Layton, Eric James Stone, Darci Stone, Kathleen Dorsey Sanderson, Emily Sanderson și Ben „Rick Stranger" Olsen.

Firește, mai este și Ethan Skarstedt — căruia îi este dedicată această carte. Sursa de inspirație din viața reală pentru Skar de pe Podul Patru, Ethan, m-a ajutat să mă perfecționez ca soldat și în folosirea armelor de vreo douăzeci de ani încoace. Mii de mulțumiri, Ethan, pentru că mă ajuți să mă prefac că știu despre ce vorbesc.

Mi'chelle Walker a creat baza de date cu feedbackul cititorilor beta, care ne-a fost de mare folos. Printre cititorii beta s-au numărat Trae Cooper, Tim Challener, Ted Herman, Suzanne Musin, Sumejja Muratagić-Tadić, Paige Phillips, Shannon Nelson, Sean VanBuskirk, Ross Newberry, Rosemary Williams, Richard Fife, Rahul Pantula, Poonam Desai, Philip Vorwaller, Paige Vest, Mi'chelle Walker, Megan Kanne, Matt Wiens, Mark Axies Lindbergh, Marnie Peterson, Lyndsey Luther, Linnea Lindstrom, Lauren McCaffrey, Kendra Wilson, Kendra Alexander, Kellyn Neumann, Kalyani Poluri, Joy Allen, Joshua Harkey, Jorry „Chief Chicken Head Scratcher " Phillips, Jessie Lake, Jessica Ashcraft, Jennifer Neal, Ian McNatt, Chris „Gunner" McGrath, Gary Singer, Frankie Jerome, Evgeni, „Argent" Kirilov, Erika Kuta Marler, Eric Lake, Drew McCaffrey, Deana Covel Whitney, David Fallon, David Behrens, Darci Cole, Craig Hanks, Christina Goodman, Cristopher Cottingham, Chana Oshira Block, Brian T. Hill, Brandon Cole, Lingting „Botanica" Xu, Bob Kluttz, Ben Marrow, Becca Reppert, Bao Pham, Anthony Acker, Alyx Hoge, Alice Arneson, Alexis Horizon, Aaron Biggs, Joe Deardeuff, Rob West și Jayden King.

Printre cititorii gamma s-au numărat mulți dintre cei de mai sus, pe lângă Sam Baskin, Glen Vogelaar, Dale Wiens, Billy Todd, Ari Kufer, Matthew Sorensen, Ram Shoham, Eliyahu Berelowitz Levin și Aaron Ford.

Am primit pentru această carte un ajutor deosebit din partea unui anumit grup, oameni pe care i-am rugat să fie atenți la sistemele mele magice și să ofere feedback în privința explicațiilor de care-ar mai fi nevoie sau a pericolului de-a

mă contrazice. Îi numim Echipa de Continuitate a Sistemelor Magice, dar de-acum înainte îi voi numi oficial Arcaniști. Ei sunt Joshua Harkey, Eric Lake, Evgeni Kirilov, David Behrens, Ian McNatt și Ben Marrow.

Aș vrea să mulțumesc în mod deosebit bunilor mei prieteni Kalyani și Rahul, vechi cititori beta, care m-au încurajat ani la rând să mă inspir din mitologia și folclorul indiene ca povestitor de fantasy. Mi-au fost niște consultanți excepționali pentru această carte în privința unui anumit personaj la care am lucrat toți trei laolaltă, încercând să extindem universul Cosmer mai mult în acea direcție.

Mulțumesc tuturor celor aflați pe această listă. Și, bineînțeles, le mulțumesc cititorilor. Saga *Născuți din ceață* a fost o călătorie stranie în acești ultimi șaisprezece ani, și simt că va deveni și mai stranie — dar (cu puțin noroc) și mai incredibilă.

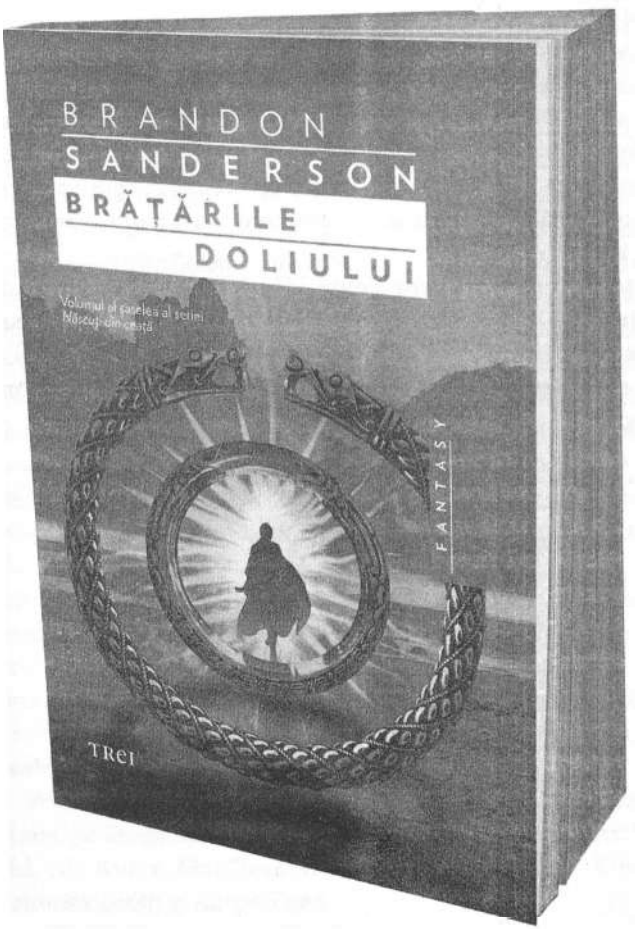
BRANDON
SANDERSON
BRĂȚĂRILE
DOLIULUI
Volumul al șaselea al seriei
Născuți din ceață
FANTASY
TREI

Brățările doliului

Autor: Brandon Sanderson
Titlul original: *The Bands of Mourning. A Mistborne Novel*
Traducere din limba engleză de Iulian Bocai

Volumul al șaselea al seriei *Născuți din ceață*

La trei secole după evenimentele din primele romane ale seriei *Născuți din ceață*, civilizația pe Scadrial a devenit una modernă, are căi ferate pentru a suplimenta transportul pe canale, se bucură de iluminat public electric și de primii zgârie-nori îmbrăcați în oțel avântându-se către cer.

Brățările Doliului sunt metalminți mitice deținute de Lordul Legiuitor și se zvonește că oricine le poartă deține puterile pe care le avea acesta. Dar existența lor e pusă la îndoială.

Un cercetător kandra s-a întors la Elendel cu niște imagini care par să înfățișeze Brățările, precum și niște scrieri într-o limbă pe care nimeni n-o înțelege.

Waxillium Ladrian e recrutat să călătorească în sud, în orașul New Seran, ca să înceapă o investigație. Pe drum, descoperă indicii despre adevăratele scopuri ale unchiului său Edwarn și despre organizația misterioasă cunoscută drept Set.

„Născuți din ceață este o saga pe care Sanderson a construit-o cu o pricepere ieșită din comun. Lumea reală se împletește cu cea a magiei într-un mod firesc și surprinzător totodată." — *SFF World*

BRANDON
SANDERSON

METALUL PIERDUT

În *Metalul pierdut*, ultimul volum al celei de-a doua saga a seriei *Născuți din ceață*, cititorul se reîntâlnește cu Waxillium Ladrian, care, devenit senator al unui oraș important, încearcă să deconspire organizația obscură Set, ce începuse să răpească oameni având printre rudele lor de sânge persoane înzestrate cu puteri allomantice. Detectivul Marasi Colms și partenerul ei Wayne află de existența unor stocuri de arme destinate orașului Bilming, iar ancheta lor duce la descoperirea unei piste noi.

Wax descoperă un nou tip de explozibil cu o extraordinară putere de distrugere și își dă seama că Set deja îl deține, iar un kandra nemuritor aflat în slujba zeului Scadrialului, Armonie, dezvăluie că Bilmingul a căzut sub influența unui alt zeu, Trell, venerat de Set. Însă Marasi este recrutată de ființe din alte lumi înzestrate cu abilități ciudate care pretind că scopul lor este să protejeze Scadrialul... cu orice preț.

Va reuși oare Wax să redevină eroul de care Scadrialul are nevoie, în condițiile în care planeta și milioanele de oameni care o populează sunt amenințate de un sfârșit năprasnic și catastrofal?

„O aventură fantasy, o cursă contracronometru desfășurată în încercarea de a împiedica un grup de fanatici să distrugă lumea... O încheiere în ritm alert și cu final fericit a celei de-a doua epoci a seriei *Născuți din ceață*."
Kirkus Reviews

Brandon Sanderson (n. 1975) a obținut masteratul în scriere creativă la Universitatea Brigham Young. A debutat în 2005 cu romanul *Elantris*. După moartea lui Robert Jordan, Sanderson a fost ales să scrie volumul final din seria *Roata timpului*. Este laureat al premiilor David Gemmel Legend (2011 și 2015) pentru roman fantasy și Hugo (2013) pentru nuvela *Sufletul împăratului* (apărută în limba română în anul 2015). Romanul *Aliați în slujba dreptății* este laureatul din 2013 al Premiului Imaginales. La Editura Trei au apărut primele șase volume ale seriei *Născuți din ceață*: *Ultimul Imperiu*, *Fântâna Înălțării*, *Eroul Evurilor*, *Aliați în slujba dreptății*, *Umbra sinelui* și *Brățările Doliului*.

Află mai multe despre autor pe brandonsanderson.com.

FANTASY

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2056-7